

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

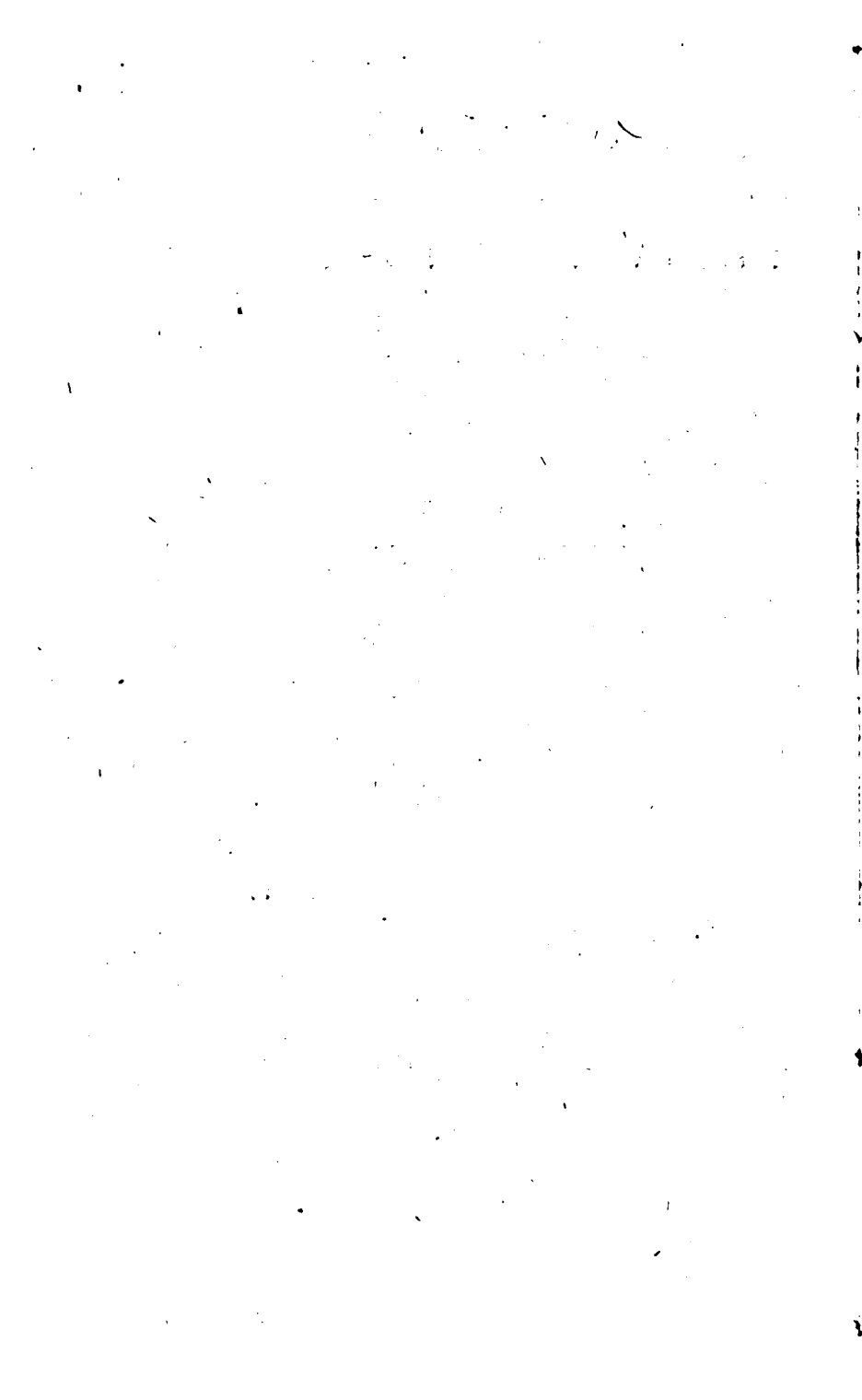
TOMUS SECUNDUS.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEURNER.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A.

TOMUS SECUNDUS.

9 E

Arp
ma Jos
sem hab
reut.

Λύσο

Z

καὶ τὸν

ἀνα γ

ῥυάμα

τοῦς)

μὲν γ

α) θ

Δυ

i.

ἐν

es

ed

D I

Solvi

gravi

Jup

cujus

haber

so to

a sex

Luc

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Argum. Prometheus, ob varia facinora Caucaso affixus, poena a Jove liberatur, quod ei praedicit, fore, ut, si-cum Thetide rem habnerit, per filium inde natum summo rerum imperio pri-vetur.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Λύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε φῆς, ὃν ἐρῆν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκατά-δεκα γυνῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνδ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα (τοὺς ἀνθρώ-πους) ^{b)} ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδη-μιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ ^{c)} τῶν

VARIAE LECTIONES.

- a) Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι] Cod. Par. hunc habet titulum: Διάλογοι θεῶν οὐρανίων. b) τοὺς ἀνθρώπους] Sic A. 1. et 2. In cod. 2956. ἀνδ' ὧν ἡμῖν τοιαῦτα ζῶα τοὺς ἀνθρ. ἐκλ. Seyboldo vox ἀνθρώπους non injuria videbatur glossema esse. c) διανομῇ] νομῇ cod. 2956. et κρείων pro κρείων in ed. Lips. de anno 1589.

D E O R U M D I A L O G I.

PROMETHEI ET JOVIS.

Prometheus.

Solve me, o Jupiter: nam solum detonderi hepar, sed gravia jam passus sum. et oculos effodi pro eo, quod

Jup. Ten' ut solvam, ais, talia nobis animantia homi-
cujus oportebat graviores nes finxeris, ignem surripue-
habentis compedes, Cauca- ris, et mulieres sis fabrica-
so toto super caput injecto, tus: nam me quidem quod
a sexdecim vulturibus non deceperis in distributione

p. 204. κρεῶν, ὅσα πικρῇ κακαλυμμένα μοι παραθίς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

p. 205. *PROM.* Οὐκ οὐν ^{d)} ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτο τοσοῦτον χρόνον τῷ Κανθάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἄετὸν ^{e)} τρέφων τῷ ἥπατι;

ZETΣ. Οὐδὲ πολλοστήμόριον τοῦτο, ὧν σε ἔδει ^{f)} παθεῖν.

PROM. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μὴνύσω τι ^{g)} πᾶν ἀναγκαῖον.

ZETΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ ^{h)}.

PROM. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἐνθα ὁ Κανθάσός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ZETΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα ⁱ⁾ μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

PROM. Ἦνέϊπ' ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιώπιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ZETΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

d) Οὐκ οὐν] Sic emendavimus vulgatam lectionem Οὐκοῦν, probante etiam Poppone. e) ἄετὸν] αἰετὸν Schm. e codd. Paris. f) ἔδει] Ita reposuimus pro vulg. δεῖ. g) τι] interposuimus monente Hemst., praeunte Schmiedero, probantibus Schaefero in Melett. p. 12. et Poppone. h) ὦ Προμηθεῦ] In redd. vet. plerisque hic interrogationis signum positum, alieno quidem loco. i) ὄντινα] τίνα, ommissa voce ὄν cod. 2956. Mox μῦθον pro μισθόν conj. Seyb. temere.

carnium, dum ossa adipe obtectata mihi apponis, et praestantiorē partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Prom. Nonne ergo sat jam poenarum exsolvi tantum temporis Caucasus affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens jecore?

Jup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Jupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Jup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucrī capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Jup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Jup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρά τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

p. 205.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐγὼ γινώσκω. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἥ γάρ αὐτῇ κνοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, ^{k)} οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ^{l)}

ΖΕΥΣ. Τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ^{m)} ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

k) ἐργάσεται σε] ἐργάσεται σὲ conj. Popp., errans, quum ἴσα habeat vim, non σέ. l) τὸν Κρόνον] absunt a cod. 2956. probante *Belino*, qui ea pro Scholio habet. m) τι] γε cod. 2956. non improbante *Porpone*.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Jup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus.

Prom. Tu me, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si utrum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum.

Jup. Hoc scilicet significas, ejectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur.

Jup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

p. 205.

Arg. Jupiter, iratus in eo est, ut Amorem puerum vinciat ob difficultates et molestias amandi, quae ipsi struantur. Deprecatio et defensio Amoris non minus festiva, quam perita.

1 ΕΡΩΣ. Ἄλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίων γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ^{a)}

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ ^{b)} πο-
p. 206. λὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας,
διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανούργ-
χος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε μέγα ἡδίκηκα ^{c)} ὁ γέρων, ὡς φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδήσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὐ-
τως ἐντετυφῆς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποιήκας με, σάτυρον,
ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν ^{d)}· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦν-

a) καὶ ἔτι ἄφρων] absunt a cod. 1428. b) ὃς ἀρχαιότερος
εἶ] ἀρχαιότερος ὢν cod. 1428. quod *Belino* probatum re-
cepit *Schmiederus*. *Pupponi* non displicuit. c) Τί δέ σε μέ-
γα ἡδίκηκα] Sic tres codd. *Pariss.* et hinc *Schm.* et *Popp.*
praeterquam, quod uterque *dal* pro δέ, quod alibi refert *Bel-*
inus, scripsere. Vulg. omissum μέγα et scriptum ἡδίκηκα. Con-
firmatur μέγα cod. *Gorl.* d) αἰτόν] αἰτόν cod. 1428. et *Schm.*
Modo οὐδὲν pro μηδὲν in cod. cod.

CUPIDINIS ET JOVIS.

Cup. At si quid etiam pec-
cavi, Jupiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque
adhuc insipiens.

Jup. Tune puerulus, o
Cupido, qui vetustiores mul-
to Iapeto: an, quia nec bar-
bam nec canos protulisti,
propterea infans haberi vis,
cum vetulus sis et vafer?

Cup. Quid autem in te
commisi vetulus, ut ais, ego,
cur me vincire quoque me-
diteris?

Jup. Vide, execranda,
an parva; qui mihi quidem
eum in modum insultas, ut
nihil sit, quod non feceris
me, satyrum, taurum, au-
rum, cycnum, aquilam: me

τινα^{e)} ἱρασθῆναι πατοίῃκας, οὐδὲ συνῆκα^{f)} ἡδὺς γυναικί p. 206.
διὰ σὲ γεγεννημένος· ἀλλὰ με δεῖ^{g)} μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φι-
λοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἴδωσι,^{h)} τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσαι, ὦ Ζεῦ, θνήσκει οὐ-
σαι τὴν σὴνⁱ⁾ πρόσροψιν.

ΖΕΤΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκιν-
θος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη ἀκείνῳ ἔφρευε^{k)}, καί τοι κομή-
την καὶ ἀγένοιον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπι-
σειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὥς ἡδιστον παῖτα
σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοοτρύχους, καὶ μήτρα^{l)} τοῦ-
τους ἀνελημμένος, πορφυρίδα ἔχε^{m)}, ὑποδίουⁿ⁾ χρυσίδας,
ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους^{o)} p. 207.
ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

e) οὐδεμίαν ἦν τινα] οὐδ. τινα^a cod. Vat. 87. improbante
Bastio Ep. Crit. p. 115. Sic tamen etiam conjecerat Adreack.
Dilucc. Thuc. p. 320. aut voluerat οὐδεμία ἦντ. f) συνῆ-
κα] συνῆλθον cod. 2954. quod mire placuit Belino, recte re-
jectum a Porponc. g) δεῖ] ἔδει conj. Seyb. non necessaria.
h) ἴδωσι] ἴσως Seyb. nescio, an invito editore. Modo ἔαν
pro ἦν in cod. 2954. i) τὴν σὴν] Alteram vocem cum Schm.
e cod. 1428. et Gori. adjecimus. k) ἔφρευε] ἔφρυε Seyb. Vid.
Adnot. l) καὶ μήτρα] Sic e conj. reposuimus pro vulg. τῇ
μήτρᾳ. Totum locum varie exhibent codd. Pariss. et hinc
Schmiederus et Poppo. Vid. Adnot. m) ἔχε] ἄμπευ conj.
Jacobi. in Bibl. d. alten Lit. u. Kunst. P. I. p. 52. n) ὑποδίου
ov] ὑποδίου cod. 1428. o) πλείους] δεῖς πλείων cod. 1428.

autem omnino nullam, quae
amaret, effecisti; neque in-
tellexi amabilem mulieri
opera tua me factum: quin
necesse habeo praestigiis ad-
versum illas uti, et celare
memet: tum taurum cyncum-
ve amant; me si videant,
moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque
enim ferre possunt, Jupiter,
mortales tuum conspectum.

Jup. Qui fit ergo, ut Apol-
linem Branchus et Hyacin-
thus ament?

Cup. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi co-
matum et imberbem. Quod
si amabilis esse velis, ne
aegidem quate, neque fulmen
fer, sed quam jucundissimum
te redde, utrinque demissam
caesariem mitra subnectens,
purpuream habe vestem, in-
due calceos auratos, ad ti-
biam et tympana concinnie
ingredere: tum tu videbis,
plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades.

p. 207. ZETΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦ-
τος γενόμενος.

EPΩΣ. Οὐκοῦν ^{p)}, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλεις· ὁ γὰρ τοῦτό γε.

ZETΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ^{q)}
ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

p) Οὐκοῦν] *Tl' oñ* cod. 1428. q) αὐτῶν] *ē* conj. *Clerici*,
quam confirmarunt codd. 1428. et 2954. et Gorl. et recepe-
runt *Schmied.* et *Poppe.* Prius αὐτοῦ. In Junt. αὐτῷ.

Jup. Apage: multum ab- dem.
sum, ut amabilis esse velim
tali ornatu.

Cyp. Quin ergo, Jupiter,
amare noli: facile hoc qui-

Jup. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faci-
liore via potiri: eaque ipsa
[*sola*] te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Arg. Imperat Jupiter Mercurio, ut suam Io, a Junone in ju-
vencam mutata, Argo, ejus custode vigilantissimo, necato, per
mare in Aegyptum abducatur, ibique Deam nautarum faciat; sub
Isidis nomine colendam. Cohæret quodammodo cum hoc dialo-
go septimus Marinorum.

ZETΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί ^{a)}. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ZETΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ ^{b)} δ' ἐνῆλλάγη;

a) *Nai*] *Μὴ τὴν Ἰὼ* l. cod. 2954. b) *τῷ τρόπῳ*] Sic in ple-
risque vet. edd. *Hemst.* et *Schm.* τῷ τῷ.

JOVIS ET MERCURII.

Jup. Inachi filiam, formo-
sam illam, nosti, o Mer-
curi?

Merc. Utique: nimirum
Io.

Jup. Non amplius puella
est ea, sed juvenca.

Merc. Prodigiousum hoc:
at quotandemmodo mutata
est?

ZETΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν ^ο) αὐτήν. ἀλ- p. 207.
 λὰ καὶ καινὸν ^δ) ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμωνι·
 βουκόλον τινὰ πολυόματον Ἄργον τοῦνομα ἐπέστησεν,
 ὃς νέμει τὴν δέμαλιν, ἄπνος ᾧ ^ε).

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρεὶ ποιεῖν;

ZETΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νεμέαν ^ε) (ἐκεῖ δέ που ὁ
 Ἄργος βουκολεῖ) ἐκείνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πε- p. 208.
 λάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν ^ε), ἴσιν ποιήσον. καὶ τοιο-
 πὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ ^h)· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς
 ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

c) μετέβαλεν] μετέβαλλεν A. 1. 2. Arg. Lips. d) καὶ και-
 νόν] καινὸν cod. 2954. e) ᾧ] deest in Arg. f) Νεμέαν] Νεμέαν cod. 2956. In ceteris omnibus Νέμεαν. At Νεμέα,
 ut recte observavit Poppo in Additt., erat locus, τὰ Νέμεα lu-
 di ibi instituti. Vid. Schol. ad Bis Accus. c. 2. g) ἀπαγα-
 γὼν] ἀγαγὼν codd. 2954 et 2956. h) τοῖς ἐκεῖ] τῶν ἐκεῖ
 Gori.

Jup. Aemulata Juno muta-
 vit eam: quin etiam novum
 aliquod malum machinata
 est adversus miseram illam:
 bubulcum aliquem multis
 oculis, Argum nomine, ap-
 posuit, qui pascat juvencam
 insomnis.

Merc. Quid igitur nos
 oportet facere?

Jup. Cum devolaris in
 Nemeam, (illic uspiam Ar-
 gus pascit) eum interfice;
 Iō per pelagus in Aegy-
 ptum abductam Isin fac. In
 poste rum sit Dea ibi inco-
 lentibus, Nilum exundare
 faciat, ventos immittat, et
 servet navigantes.

IV.

p. 203.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

Arg. Raptum modo Ganymedem inaugurat Jupiter deum et instruit simul notitia ministeriorum peculiarium ab hoc inde tempore ipsi praestandorum. Cf. Dial. seq.

1 ΖΕΥΣ. " *Αγε* ^{a)}), ὦ Γανύμηδες, (ἤκομεν ^{b)}) γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φλήσόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς ^{c)}) οὐκέτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἶος ^{d)}) ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. " *Ἀνθρωπε*, οὐκ αἰτὸς ^{e)}) ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ ^{f)}) μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν
p. 209. πτερὰ ἐκείνα σοι ἐξεῤῥύηκε, σὺ δ' ἄλλος ^{g)}) ἤδη ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. " *Ἄλλ'* οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὀφῆς, ὥ μιν αἰώνιον, οὔτε αἰτὸς ^{h)}), ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαντόν.

a) "*Αγε*] *Elys* codd. 2954. et 1428. b) ἤκομεν] ἤκαμεν conj. *Seyb.* inepta. c) εἰδῆς] *Idēs* codd. 2954. et 1428. d) οἶος] *Schm.* οἷς e cod. 2956. et οὐδὲ πτερὰ modo e codd. 2954. et 1428. et ed. Junt. Secutus et *Poppo.* e) αἰτὸς] αἰετὸς codd. 2956. et 3011. et hinc *Schm.* ut et paulo post. f) ἀπὸ] ἐκ 2954. g) ἄλλος] ἄλλως 1428. h) αἰετὸς] Haec *Schm.* e codd. 2956. 2957. et 3011. sic edidit: 'Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὀφῆς, ὥ μ., οὔτε αἰετον· ὃ δὲ π. etc. lectio haud dubie e compendio scribendi et ex emendatione orta, quemadmodum etiam *Poppo* judicat. *Gorl.* consentit cum *Pariss.*

JOVIS ET GANYMEDIS.

Jup. *Age*, Ganymedes, (venimus enim, quo oportebat), osculare me jam, ut scias, non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque

devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alae istae tibi defluerunt, tuque jam alius evasisti?

Jup. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τι φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος ¹⁾; εἴτα πῶς σὺ π. 202.
 γάρ᾽ οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;

ΖΕΤΣ. Μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῇ θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν ^{κ)} τράγον ἐπὶ
 τὸ σπῆλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε ¹⁾· σὺ δὲ ἀνδραποδιστῆς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ^{μ)} οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ 2
 βωμόν εἶδεις ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ
 ἀστραπᾶς ποιοῦντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας
 ἡμῶν ^{ν)} τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω ^{ο)} λεγόμενος,
 ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔδυσεν; εἴτα τί ἀδι- p. 210.
 κήσαντά με ^{ρ)} ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρύ-
 βατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ^{q)} ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

- i) σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος;] σὺ γὰρ, ὦ Πάν, ἐκεῖνος εἰ; cod. 1428. σὺ γὰρ εἰ ὁ Πάν ἐκεῖνος; codd. 2956. 2957. 3011. ut edidit Schm. corrumpens Lucianum. k) ἐνορχιν] ἔνορχον Arg. l) ἔστηκε] ἔστηκε cod. 2954. εἰστηκε 1428. unde Schm. temere fecit εἰστήκει. m) δὲ] abest a cod. 1428. ideo Schm. pro suspecto notavit, quippe nescius, quam frequens sit ea ratio apud Nostrum. Vid. Necyom. c. 17. ubi plura adnotavero. n) ἡμῶν] ἡμῖν quatuor Pariss. et ed. Fl. hinc Schm. et Popp. Equidem in vulgata aequae bona acquiescebam. Pro ὃς — κατέχεας in Junt. ὃ — καταχέας ἡμῶν. o) ὑπεράνω] Ita G. A. Reliquae vet. ὑπὲρ ἄνω. p) με] σε conj. Serv. pejor genuina lectione. In codd. 1428. et 2954. Εἴτα τί με ἀδικήσαντα ἀνέπασας. q) διηρπάσαντο ἤδη] διαρπάσσονται, omisso ἤδη. Schm. poquit Futuram cum ἤδη, monente sic Belino.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Jup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sanē; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagarius aliquis esse mihi videris.

Jup. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque

aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, et fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me surripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto.

p. 210.

ZETE. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγεννημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λῆγεις; οὐ γὰρ κατάρξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ZETE. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς ἂν *) εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποιμνιον.

ZETE. Ποῦ *) γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθοῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμην σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τυθήσεσθαι *) λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετή, τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νόμην.

ZETE. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ **) τοῦτο παῖς ἔτι. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς.

r) ἂν] cum *Schm.* et *Popp.* restitui e cod. 2956. qui et αἰετός scriptum habet. In Lips. ed. invenio αἰετός εἶην ἂν τι θεοῦ, mendose exaratum. s) Ποῦ] Τοῦ Arg. t) τυθήσεσθαι] Hanc veterum edd. lectionem, ut Aldinarum, Arg. et Lips., restitui, praesertim quum accessisset codicum Pariss. 1428. et 2956. auctoritas. Recentiores habent, nescio, an praecunte Florentina, τεθύσεσθαι. Nihil certe ab *Hemst.* adnotatum reperio. u) δὴ] ἥδη cod. 1428.

Jup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie?

Jup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem.

Gan. At requirer me pater, et indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Jup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi et alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Jup. Quam apertus puer est et simplex, ipsunquic illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis et Idae:

ἐν δὲ, (ἤδη γὰρ Ἰπυρράνιος εἶ,) πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐν τεύθειν καὶ p. 210. τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ^{*)}. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις p. 211. ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος^{γ)} γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσῃ κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶ, τίς συμπαίξεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωταὶ ἡμῖν.

ΖΕΤΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τρυτονὶ τὸν Ἐρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει^{z)} μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει^{α)} τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ^{β)} ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν 4 δεήσοι κἀνταῦθα;

ΖΕΤΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμύλῃσθαι τοῦ συμποσίου.

x) ἔδῃ, καὶ π. πίῃ] ἔδῃ, et πίῃ notatur ex P. γ) ἀθάνατος] θεὸς praemittunt cod. 1428. et ed. Junt. et hinc Schm. non optimo jure. Nam quod Belinus opinatur Homeri θεὸς ἀθανάτους innui, nihili id est in hoc quidem loco. z) θάρρει] θάρσει 1428. Paulo ante ἔχεις Schmiederus ex eod. scripsit pro ἔχεις, et τρυτονὶ τὸν Ἐρωτα cum eodem et nos recepimus pro vulg. τούτον Ἐρωτα. α) ἐπιπόθει] ἐπιπόθει conj. Abresch. Lectt. Aristaeum. p. 193. non male quidem, nec tamen apte. Verte: nec ad haec, (praeter ea, quae hic te manent bona et jucunda) quidquam desideria rerum terrestrium. β) δὲ] δαὶ Schm. e cod. 3011. ut supra II, 1.

tu quippe, (etenim jam coelestis es,) multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, sidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

ΓΑΝ. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multum aequales eramus.

Jup. Habes et hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos: bono animo solum esto, et hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Jup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres convivii.

γ. 211. ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγγεῖλαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΤΣ. Ἰδοὺ, πάλιν οὗτος γάλακτος ^ο) μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δὲ ὁ οὐρανός ^α) ἐστὶ, καὶ πίνομεν, ὥσπερ Ἰφην, τὸ νέκταρ ^β).

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΤΣ. Εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Καὶ κοιμήσομαι ^γ) δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἐρωτος;

ΖΕΤΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα ^δ), ὥς ἄμα καθεύδοιμεν.

γ. 212. ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναίω, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΤΣ. Ναί, μετὰ γε τοιούτου, οἷος εἰ σὺ, ὦ Γανύμηδες ^ε), οὕτω καλός.

c) γάλακτος] καὶ γαλ. cod. 1428. et ed. Junt. quod, Solano probatum, recepit Schm. d) ταυτὶ δὲ ὁ οὐρανός] Ita Schm. et Popp. e cod. 1428. pro vulg. ταυτὶ δ' οὐρανός. e) τὸ νέκταρ] τοῦ νέκταρος cod. 1428. a Grammatici cujusdam manu profectum. f) Καὶ κοιμήσομαι] Priorem vocem cum Schm. admisi e cod. 1428. formam vero κοιμηθήσομαι, quamquam et ipsam bonam, eidem codici et Schmiedero reliqui. g) διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα] διὰ τοῦτό γε σπονδῇ ἄπασα cod. 1428. unde Belinus vult: διὰ τοῦτό γέ σε ἀνήρπασα, nimis tam corrupta scripturae honor. Deinceps ibid. ἔνα ἄμα pro ὡς ἄμα. h) ὃ Γαν.] Praefixi ὃ cum Schm. ex eod. cod.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, et scite porrigere cymbium.

Jup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, et hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Jupiter, lacte?

Jup. Scies paulo post, et

eogustato porro non desiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Jup. Non: sed eapropter te surripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed jucundius tibi dormire mecum?

Jup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

ΓΑΝ. Πι γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; p. 12. 5

ZETZ. Ἐχει τὲ θελήτηρον ¹⁾ ἤδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπ' αὐτὸν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ξωθῆν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λαπτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά ²⁾. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῆς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος.

ZETZ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις ³⁾, καὶ περιτύσσω.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι ⁴⁾, σοῦ καταφιλοῦντος.

ZETZ. Εἰσόμεθα τότε τὸ πρακτέον ⁵⁾. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

i) θελήτηρον] Hancformam cum Schm. restitui e codd. 1428. 2956. 3011. et Gorl. nec non edd. Ald. 1. 2. Arg. et Lips. Vid. Scyth. c. 5. Imagg. 14. k) ὡς τὰ πολλά] Hanc codicis 1428. lectionem, quam Schmiederus silentio praeteriit, quum etiam in Junt. Arg. et Lips. reperiat, recepi. Vulgo ὡς omisum. Ceterum in cod. 1428. est κοιμησόμενος. l) πολλάκις] glossema visum Porponi, immerito. Vid. Adnot. m) κοιμήσομαι] κοιμήσομαι Lips. n) τὸ πρακτέον] Sic e conj. Vulg. τί πρ. codd. 2956. 3011. ὁ πρ. Unde Belin. vult fieri ὁ, τι πρ. Vid. Adnot.

Gan. Quid tandem ad somnum te juvabit forma?

Jup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque molliorem inducit.

Gan. At pater sane mihi succensebat una dormienti, atque enarrabat mane, quem admodum ejus intervertissem somnum volutando, calcitrando, et voce, interea dum dormiebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut ais, surri-

puistime, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus versans.

Jup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigilavero tecum: usque enim deosculabor te et amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te dissuaviente.

Jup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem

p. 212. τὸν, ὃν Ἐρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσονται ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον ^ο).

- ο) τὸν σκύφον] τὸ σκύφος cod. 1428. At Nostro haec vox masculina est: Conviv. c. 14. εὐμεγέθη σκύφον. De Merc. Cond. c. 16. eadem verba. Hermot. c. 12. σκύφον Νεστόρειόν τινα. Plura etiam vid. in Indic.

abduc ipsum, Mercuri, et ministraturum, postquam ubi hauserit immortalitatis docueris prius, quomodo potum, reduc vinum nobis porrigere deceat scyphum.

V.

p. 213.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ

Arg. Sermo maritalis, quo Juno Jovi amorem potissimum Ganymedis muliebriter, hoc est, nunc acerbè, nunc vehementer, nunc flebiliter, exprobrat. En verissimam conjugalis, tum licentiae, tum miseriae, imaginem!

- 1 ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν.

ZETΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον ^α); ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναῖς χαλεπὴν σε εἶναι, ὀπόσαι ἂν ὀμιλήσωσιν ^β) ἐμοί.

- 2 ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ,

α) ἀλυπότατον] ἀλυπότερον cod. 2956. β) ὀπόσαι ἂν ὀμιλήσωσιν] ὅπ. ἄρα ὀμιλήσουσιν cod. 1428.

JUNONIS ET JOVIS.

Jup. Ex quo adolescentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

plicem et nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres solas difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Jun. Illumne etiam, o Juno, aemularis, tam sim-

Jup. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,

ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν °) ἐμὲ τὴν νόμῳ γὰρ p. 213-
 μετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος °),
 ἢ ταῦρος γενόμενος. πλήν ἄλλ' ἐκείναι μὲν σοὶ καὶν °) ἐν γῇ
 μένουσι· τὸ δ' Ἰδαίον °) τουτὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτης, ὃ γεν-
 ναϊότατε αἰταῶν °), καὶ συνοικεῖ νῦν ἡμῖν °) ἐπὶ κεφαλῇ μοι
 ἐπαχθὲν °), οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἡ πόρεις οἰνοχόων,
 καὶ ἀπηγορεύκασιν °) ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακο-
 νούμενοι· σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐ- p. 214,
 τοῦ, ἢ φιλήσας °) πρότερον αὐτόν, ἀπάντων δρώωντων, καὶ °)
 τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν
 πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνλωτε δὲ καὶ °) ἀπογενεσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπό-
 λοιπον °) ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς °) ἔπει, καὶ ἐνθα

c) ἀπολιπὼν] ὑπολιπὼν Lips. d) ἢ σάτυρος] Haec vulgo praetermissa c Junt. receperunt Solanus, Hemsterhusius, Schmiederus, uginis inclusit Poppo. Modo ad μοιχεύσων in marg. A. 2. Schaeff. notatum μοιχεύων. e) καὶν] abesta cod. 2956. καὶν — μένωσι 1428. unde Belinus καὶν γῇ μένουσι, item Poppo. f) Ἰδαίον] ἰθαϊόν P. L. A. 2. g) αἰταῶν] Ita Schm. et Popp. e codd. 1428. 2954. 2956. Vulg. θεῶν. h) συνοικεῖ νῦν ἡμῖν] Sic G. σ. ἡμῖν νῦν marg. A. 1. W. et hinc Hemst. et Bip: σ. ἡμῖν P. συνοικεῖν ἡμῖν J. συνοικεῖ νῦν omisso ἡμῖν in reliquis, et in Schm. i) ἐπαχθὲν] ἀνεπαχθὲν codd. 1428. et 2954. k) ἀπηγορεύκασιν] ἀπηγορεύκει iidem et deinde διακονοῦμενος 2954. l) φιλήσας] φιλήσεις 1428. φιλήσεις 2957. m) καὶ] ἢ καὶ 2956. n) ἐνλωτε δὲ καὶ] ὅτε δὲ καὶ idem. ἐνλωτε γε 1428. o) ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον Junt. et cod. 1428. p) αὐτὸς] ὁ καὶς codd. 1428. 2954. 3011. Junt. et Schm. pejor lectio.

qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legitima uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in terra manent: verum Idacum istum puerum rapuisti et huc evolasti, generosissime Deorum: (generosissima aquilarum) et nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penu-

ria: defecerunt scilicet de- lassati Hebe et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato in omnium conspectu: ac suavius tibi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cumque biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est, educis, unde et ipse bibit, quaque parte ap-

p. 214. προσήρμωσε ^{α)} τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ φιλήσ. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ πάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραννὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, ὃ^{β)} πώγωνα τηλικούτον καθεύμενος. πάντα οὖν ὕρῳ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου^{γ)} λανθάνειν.

ZETE. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἡρα, μεῖράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν ^{δ)} γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπασι φιλησαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον ^{ε)} τοῦ νέκταρος οἰομένῳ ^{ς)} τὸ φιλῆμα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι οἱ ^{ζ)} λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μέλδακι τούτῳ Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλυμένῳ ^{η)}.

ZETE. Μή μου ^{θ)} λοιδοροῦ, ὦ γενναιωτάτη, τοῖς παι-
p. 215. δικοῖς. οὐτοσί γάρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡ-

q) προσήρμωσε] προσήρμωσε conj. Hemst. neutiquam admit-
tenda. r) ὁ] e codd. 2956. 2957. et 3011. cum Schm. et Popp.
restituiimus Articulum. s) οἶον] οἷη Lips. mendum. t) ἦν]
εἰ cod. 1428. u) προτιμότερον] ποτιμότερον (debebat
certe ποτιμότερον) conj. Wyttenbuch. Ep. Crit. Gotting. p.
55. lectio cod. 1428. a Schm. temere recepta. x) οἰομένῳ]
οἰομένη 2954. frustra a Belino commendatum. y) οἱ] abest
vulgo, restitutum a Schm. e codd. 2956. et 2957. z) ἐκτε-
θλυμένῳ] Sic Schm. et Popp. e codd. 1428. 2954. 2956.
3011. et Schol. pro vulg. ἐκτεθλυμένῳ. a) μου] omisit
Schm. praeuntibus codd. 1428. 2954. in quibus etiam ὦ γεν-
ναία, referente Belino.

plicuit labia, ut et bibas simul et osculeris. Nuper enim vero rex et omnium pater, positus aegide ac fulmine, sedebas talis cum eo ludens, (*ille tu*), qui tantam barbam promittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit, cur putes te (*ea*) latere.

Jup. Et quid tantum in eo criminis est, Juno, si adolescentulum ea forma inter bibendum perbasiam, et delecter utrisque, osculo ac necitare? imo si permiserō ipsi

vel semel osculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum necitari arbitrer suavium.

Jup. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones: at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Jup. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis *suavior*

δίον ^{b)} και ποθεινότερος — — οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε p. 215. παροξύνω ἐπιπλέον.

HPA. Εἶθε και γαμήσεας αὐτὸν ἐμοῦ γε ^{o)} ἔνεκα. μέ- 4
μνησο ἴσῳν ^{d)} οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς.

ZETE. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἑφαιστον ἔδει ^{o)} τὸν σὸν υἱὸν
οἰνοχοεῖν ἡμῖν χαλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν
σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτεθειμένον ^{f)},
και ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν ^{g)} τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
κύλικα, και ἐπισπασαμένους ^{h)} φιλεῖσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως φιλήσεας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλω-
μένον ⁱ⁾ τὸ πρόσωπον; ἠδῶ ταῦτα ^{k)}. οὐ γάρ; και παρὰ πο-
λὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει ^{l)} τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ
Γανυμήδης δὲ καταπεμπτός ^{m)} αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθά-
ριος ⁿ⁾ γάρ, και ροδοδάκτυλος, και ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκ-

b) ἡ δῖω] addunt iidem ἐμοί, et hinc Schm. c) γε] deside-
ratum Hemsterhusio et repertum in codd. 2956. et 3011. re-
stituerunt Schm. et Popp. In priori etiam γαμήσεας. d) ἴσῳν]
δὲ Schm. e cod. 1428. perperam. e) ἔδει] φης 1428. f) ἀ-
ποτεθειμένον] Sic Schm. et Popp. e codd. 2954. 2956.
2957. 3011. pro vulg. ἀποτεθειμένον. g) αὐτῶν] αὐτοῦ Schm.
e codd. 1428. 2956. 2957. 3011. Imo: ex ipsis illis digitis, quibus
forcipem modo versa erat. h) και ἐπικει] ἐπισπ. ts cod.
2954. i) κατηθαλωμένον] καταιθαλωμένον 1428. k) ἡ-
δῶ ταῦτα] Ἡρα. ἠδῶ ταῦτα. Zetus. οὐ γάρ και π. π. Sic
cod. Graev. et marg. A. 1. W. sed personis non mutatis, quem-
admodum etiam codd. 1428. 2954. 2956. et 3011. In ceteris
fuerat ἠδέως ταῦτα· οὐ γάρ και π. π. quae sic, uti Schm.,
Popp. et nos edidimus, emendavit Hemst. Pro ταῦτα in Lips.
παντα. l) ἐμπρέπει] ἐπρεπε G. m) καταπεμπτός]
καταπεμπτος 2954. n) καθάριος] mundus. Sic Schm. et

et desiderabilior — — sed
tempero verbis, ne te magis
irritem.

Jun. Utinam et uxorem
illum ducas mea quidem gra-
tia: memento tamen, quam
indigna propter istum pin-
cernam in me admittas.

Jup. Non hunc scilicet,
at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis
ministrare claudicantem, a
fornace venientem, strictu-
ris adhuc opertum, forcipe

jammodo deposito; ab istis-
que ipsis nos digitis accipere
calicem, et eum amplexu at-
tractum osculari interea, cui
ne tu quidem mater liben-
ter osculum feras fuliginis
nigra infecto faciem: haec
jucundiora; nonne? mul-
tumque interest, ut hic a
poculis minister magis de-
ceat symposium Deorum:
Ganymedes autem demitten-
dus iterum in Idam: mun-
dus enim est, et roseo digi-

p. 215. πωμα °), καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

5 • HPA. Νῦν καὶ p) χαλὸς, ὃ Ζεῦ, ὃ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός °) ἐστὶ, καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτόν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην °) τοῦτον ἢ Ἰδῆ ἡμῖν ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' °) ἢ κάμινος ἀπέτρεπόν °) σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

p. 216. ZETE. Λυπεῖς, ὃ Ἥρα, σεαυτήν, οὐδὲν °) ἄλλο, καί μοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὥραιον δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ νῆδος οἰνοχοεῖτω· σὺ δὲ, ὃ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου °) τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκίστη °) δις φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐτίς

Popp. recte e codd. 2954. 2956. 3011. pro vulg. καθαρὸς, purus. o) ἔκπωμα] Vulg. ἔκπομα. Rectam formam e codd. iisdem dederunt Schmied. et Popp. et hic, et paullo inferius. Quodsi dubites, vid. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 100. p) καὶ] abest a cod. 2954. q) ἀσβόλου μεστός] ἀσβολούμενος 2956. Unde mira facilitate Belinus facit ἀσβολώμενος, vel ἡσβολώμενος. r) κομήτην] abest a codd. 1428. et 2954. quibus et ipsis debetur ἡμῖν in sqq. vulgo omissum, a Schm. vero et Popp. recte receptum. s) οὐδ'] οὐδὲ et hic, et paullo ante in iisdem codd. t) ἀπέτρεπον] ἀνέτρεπον. 1428. u) οὐδὲν] μηδὲν 3011. x) ἀναδίδου] δίδου 1428. y) ἐκίστη] ἐκίστης idem.

torum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur ne-ctare suavius.

Jun. Nunc et claudus, o Jupiter, est Vulcanus, et digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec

scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

Jup. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, et ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cum-

ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις *). τί τοῦτο; δακρύεις; μὴ δέ- p. 216.
διθι· οὐ μὴν γὰρ, ἢν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

1) ἀπολαμβάνοις] ἀπολαμβάνεις et supra ὀρέγεις Schm. et Popp. e codd. 1428. 2954. 2956. 3011. λαμβάνεις 1428. et κατά αὐθις 2957. pro καὶ αὐθις. Belino monente cum Schm. et Popp. scripsimus: τί τοῦτο; δακρύεις; pro τί τοῦτο δακρύεις; Denique δεῖδιθι pro διδιδιθι habet marg. A. 1. W.

que iterum a me recipis. enim, si quis tibi molestiam
Quid ideo (Quid hoc?) la- afferre voluerit.
crimare? ne time: plorabit

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Arg. Ixionis indignam compellationem conqueritur Juno apud
maritum, qui auctor est, ut ille inebriatus cum nube, Junonis
speciem referente, coëat, et, si is forte gloriabundus eam rem ho-
minibus narraverit, in Tartarum dejectus rotaeque adligatus cum
hac perpetuo circumagatur. Vid. Schol.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον (ὀρεῖς *),) ὦ Ζεῦ, ποῖόν τινα τὸν
τρόπον ἡγή; 1

ΖΕΥΣ. Ἀνθρώπων εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποσι-
κόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

a) ὀρεῖς] ineptam reddit Junonis quaestionem, quam inepte
explicat Abresch. Dilucc. Thuc. p. 104. collato Diall. Mortt.
XI, in. Neest autem ὀρεῖς in cod. 2954. ut jure Belino, Jaco-
bio in Porson. Adverss. et Schmiedero suspectum sit visum.

JUNONIS ET JOVIS.

Jup. Ixionem istum (vides), nem, atque ad hilaritatem
o Jupiter, qualem moribus convivii factum: non enim
esse putas? nobiscum versaretur, si qui-
dem indignus esset sympo-

Jup. Commodum homi- sio.

p. 216. HPA. 'Αλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὕβριστής γε ὢν· ὥστε μηκέτι συνέστω.

ZETE. Τί δὲ^{b)} ὕβρισε; χρη^{c)} γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

p. 217. HPA. Τί δ' ἄλλο^{d)}; — — καίτοι^{e)} αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ZETE. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἰποῖς ἂν, ὅσῳ^{f)} καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσε· μὲν οὖν^{g)} ἐπεῖρα τινά; συνήμην γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν σὺ^{h)} ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 HPA. Αὐτὴνⁱ⁾ ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείρα^{k)} ἐς ἐμέ· ὁ δὲ^{l)} καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτα πιούσα παραδοίην^{m)} τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ

b) δὲ] δαλ A. 1. 2. c) χρη] χρηστ cod. 2956. pro χρηστόν, ut putat *Belinus*. d) Τί δ' ἄλλο;] Τί γὰρ ἄλλο; cod. 2954. e) καίτοι] Sic cum *Schm.* edidi ex eodem: καὶ γε 2956. καὶ γὰρ in reliquis, minus commode. f) ὅσῳ] ὅσον vulgo: ὅσων καὶ αἰσχροῶν L. ὅσον καὶ αἰσχροῖσιν 2954. ὅσῳ καὶ αἰσχροῦ, sub quo αἰσχροῖς, cod. 2956. denique ὅσῳ καὶ αἰσχροῖς, ut *Schm.* edidit et *Abreschius* jam dudum voluerat in Diluce. Thuc. p. 337. et 648. g) μὲν οὖν] μὲν δ' οὖν 2954. h) σὺ] vulgo omissum, duce *Schmiedero* restituiimus e codd. 2954. et 2956. quorum alter habet ὁ σὺ ὄκν. i) Αὐτὴν] ταύτην 2954. k) ἀφείρα] ἐφείρα 2956. ἔώρα 2954. l) ὁ δὲ] ὅτε δὲ 2954. quod *Belino* placuit, capienti pro ἐνίσσε, ut suppleretur ἦν δὲ ὅτε contra usum et leges linguae. *Jacobsius* igitur ὅτε καὶ maluit. At nihil mutandum. m) παραδοίην] ἀποδοίην 2954. et 2956. et hinc *Schm.* per se quidem non male. lidem confirmant et h. l. scripturam ἔκπωμα.

Jun. Indignus sane; quippe injuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Jup. Quam tandem injuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiore fieri.

Jun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Jup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia (quo turpiora)

fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cujusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugias.

Jun. Imo me ipsam, non aliam quandam, Jupiter, jam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic

ἤτει ἐν ^u) αὐτῷ ἐπείνω πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μεταξὺ, καὶ p. 217. πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτὸς ἀφείδρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη ^o) συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδουμένην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι ^p) τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείδα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυνιδουόμενον ^q), ἐπιφραξαμένη ^r) τὰ ὦτα, ὥς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθὼν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ^s) ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ZETΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμέ ^t) αὐτὸν, καὶ μέχρι 3 τῶν τῆς ^u) Ἡρας γάμων ^v)· τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος· p. 218. ἀλλ' ἡμεῖς ^x) τούτων αἵτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν,

- n) ἐν αὐτῷ] ἐπ' αὐτῷ conj. *Belin.* illa ipsa parte poculi, quam ego biberam, de quo non cogitavit *Lucianus*: certe ἤτει aliam, et minus contortam, sententiam inaniit. De locutione πίνειν ἐν pro ἐκ vid. ad de Merc. Cond. c. 26. o) ταῦτα ἤδη] ταῦτα δὲ ἤδη *Schm.* e codd. 2954. 2956. non placet. p) παύσασθαι] παύσεσθαι *Schm.* ex iisdem et 2957. et *Gorl.* q) προκυνιδουόμενον] προσκυν. 2954. προκαλινδ. conj. *Belin.* ex *Anach.* in. r) ἐπιφραξαμένη] μου ἐπιφρ. *Bel.* et *Schm.* ex eod. cod. s) αὐτὸς] αὐτὸν 2954. et ed. Arg. non male, si abesset τὸν ἄνδρα. t) ἐπ' ἐμέ] εἰς ἐμέ conj. *Hemst.* deinceps αὐτὸν in plerisque vett. edd. ut *Al.* 2. u) μέχρι τῶν τῆς ^u) Ἡρας γάμων] Sic e conj. *Jacobs.* In codice enim 2954. μέχρι τῆς ^u) Ἡρας γάμων. x) ἀλλ' ἡμεῖς — ἐπισησάμεθα] Haec verba, praecedente codice eodem, *Schmiederus* adscripsit Junoni, nimium *Belini* iudicio et auctoritati tribuens.

poscebat in eodem bibere; acceptumque poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria esse: et diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab insania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus advolutum, obtura-

tis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Jup. Siccine infandus ille in memet ipsum, et ad Junonis usque concubitus? adeo ne incebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, et ultra modum amantes hominum, qui convivias etiam eos adscivimus. Ignoscendum igit-

p. 218. εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε ὧ) εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι αἰλόντες· ὁ δὲ ἔρωσις, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνλοτε.

ΗΡΑ. Σοὺ μὲν καὶ πάνν οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς οἰνός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη ὧ) αὐτῶν ἔνθα ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττει ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως, κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῶ Ἰξίονι οἶδα καθότι ὧ) συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίδουν ὧ) ἔτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἱκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ ὧ) οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς ὧ) αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρῶ, καὶ, ὥς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει —

γ) οὐποτε] οὐδέποτε iidem ex eodem. 2) καὶ ἔπη] καὶ σὺ ἔπη Schm. c cod. 2954. aequè otiosum et alienum additamentum, atque infra οἶδα ἐγὼ καθότι, et inferius ἀτὰρ σὺ οἶσθα, in quibus ex eodem illo codice recipiendis nimis se facilem Belino praebeuit Schmiederus. Manifesto ea putido cuiusdam glossatori debentur. a) καὶ ὅτι] Haec Schm. sic dedit ex eod. cod. καὶ νῦν οἶδα ἐγὼ καθότι τῶ Ἰξίονι συγγ. admodum languide. b) Πειρίδουν] Πειριδόουν id. cod. c) ἀτὰρ] ἀτὰρ σὺ οἶσθα Schm. ex eod. d) μηδαμῶς] οὐδὲ ὅλως.

tur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed et nobismet ipsis aliquando.

Jun. In te quidem valde dominium hicce exercet: teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens; et tu sequeris ipsum, quocunque dueat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludus.

que amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Jup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, et, ut ais, plorat, et intolerabilia suffert — —

HPA. Τι, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. p. 218.

ZETΣ. Οὐδαμῶς *). ἀλλ' εἶδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κᾶκείνος ἂ- p. 219- γρυσπνῆϊ), ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν *) αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν ἂ) παύσαιο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

HPA. Ἄπαγε, μὴ ὄραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν.

ZETΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἡρα. ἢ ἰ) τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ὑπὸ ἂ) πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ἔ' Ἰξίων συνέ-
σται ἰ);

HPA. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἔγω εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ὅ
ἐμὲ ποιήσειε ἢ) διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ZETΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ Ἡρα
'γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται ἢ).

- e) Οὐδαμῶς] Μηδαμῶς 2954. f) ἀγρυσπνῆϊ] Schm. sic et Poppo e conj. Hemst., quam confirmarunt codd. 2954. 2956. 2957. g) παρακατακλίνωμεν] συγκατακλ. 2954. h) ἂν] a Schm. et Popp. ex eodem et Gori. restitutum, quum vulgo desit. i) ἢ] vulgo omissum duce cod. 2956. et monente Schaefero Melett. p. 83. revocavi. Deor. Conc. c. 13. ἢ ποῦ γὰρ ἔστι etc. Prom. in Verb. c. 7. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλείπτου; Pisc. c. 27. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεί; ἔχοι etc. k) ὑπὸ] Sic ex emendatione Schaeferi ibid. pro ἀπό. Diall. Marr. IX, 1. οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς πεπονθυῖαν. Diall. Mortt. XXVII, 7. οὐκ ἄδικα ἐκαθὶς ὑπ' αὐτοῦ. l) συνέσται] adjungit dō-
ξει codex 2954. Unde Belinus perperam vult scribi συνέιναι δόξει. m) ποιήσειε] ἤξει Schm. e codd. 2954. 2956. In Arg. ἐπ' ο' vissum. n) ἐξαπατηθήσεται] ἐξαπατήσεται B. 1. et 2. et Arg.

Jun. Quid porro, Jupiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

Jup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi (postquam) finxerimus ipsi tibi simile, postquam (ubi) solutum fuerit convivium et ille vigilat, ut credi par est, prae amore, adclinemus juxta ipsum: sic enim sedatus fuerit ejus dolor, si putarit, se, quod concupierat, adeptum esse.

Jun. Apage: pessime per-

eat, ut qui rem supra suam sortem affectet.

Jup. Sustine tamen, o Juno: quid enim ad te mali redundabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Jun. At nebula ista ego esse videbor, et turpe illud in me patrabit ob similitudinem.

Jup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

p. 219. **HPA.** Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλληκτρος εἶναι τῷ Διὶ καὶ που τέχα κᾶν °) ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὥς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ρ) ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπερινεχθήσεται °) μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἅπανστον ἔξει, δίκην διδούς οὐ τοῦ ἔρωτος, (οὐ γὰρ δὴ δεινὸν τοῦτό γε) ἀλλὰ τῆς μεγαλυχίας °).

ο) κᾶν] vulgo abest. *Schm.* e cod. 2954. τάχα καὶ ἐρᾶν. Porro τάχ' ἂν καὶ ἐρᾶν. Facilior erat emendatio, quam nos admissimus: κᾶν ei καὶ saepe confusa. Exemplo sit Prom. in Verb. c. 2. ubi vulgatum καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα *Schaeferus* mutavit in κᾶν μικρόν τις etc. ρ) τὸν] abest a cod. 2954. q) συμπερινεχθήσεται] „Ita recte utraque B. In ceteris (vet.) villosu συμπερινεχθήσεται.“ Haec *Hemst.* In A. 1. Lips. Senat. manus antiqua correxit συμπεριεν. r) οὐ τοῦ ἔρωτος — μεγαλυχίας] Vulgo olim: δίκην διδούς τοῦ ἔρωτος. Ἥρα. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλυχίας. Etiam posteriora *Abreachus* *Dilucc.* *Thuc.* p. 144. putavit Jovi tribuenda interrogationis instar. Sed cod. 2954. qui et ipse haec ad Jovem retulit, sicea habet: δ. δ. οὐ τοῦ ἔρ., οὐ γὰρ δεῖ δεινὸν τοῦτό γε, ἀλλὰ τ. μ. et ita ediderunt *Schm.* et *Popp.* *Jacobsius* δεῖ ejiciendum, equidem in δὴ mutandum, censuimus. In ed. vet. Lips. pro τοῦ ἔρωτος legitur τοῦτο ἔρωτος.

Jun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, et narrabit omnibus, se Junonem iniisse, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula

ipsum fuisse.

Jup. Ergo, si quid ejusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser adligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit, poenas dans, non amoris, (non enimsane grave hoc quidem) sed jactantiae.

VII.

P. 220.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Arg. Cum admiratione jocosa laudatur Mercurii infantis calliditas ingenii, agilitas membrorum, oris facundia, musicae artis peritia, ac ministeriorum dexteritas ac promptitudo. Scena est in Vulcani officina.

ΗΦΑΙ. Ἐώρακας, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μάλας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ^{α)} πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα^{β)} ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος^{γ)}, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν^{δ)} τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν^{ε)} ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν.

- α) προσγελαῖ] προσμειδιᾷ 2956. β) καὶ δηλοῖ τι ἤδη μέγα] καὶ δηλοῖ μέγα τι ἄγ. id. cod. Unde Matthiae et ego olim scripsimus: καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα τι ἄγ. γ) Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος] Ἐκεῖνο τὸ βρέφος L. et 2956. Ἐκεῖνο βρέφος Gorl. δ) ἐν] ἐς τὴν πανουργίαν conj. Heust. ἐπὶ Schm. e cod. 2956. ε) Καὶ τίνα ἂν] Καὶ τί ἂν Matth. ex eod. cod. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι τι δυν. scripsi olim, nunc rejicio.

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. Vidistin', Apollo, Majae filiolum modo editum? quam pulcher est, aridet, quae omnibus, et jam patet, facit aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insi-

gne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est;

P. 220. ἡ τὸν Ἀρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξέλιχυσαι λαθὼν τοῦ ^{γ)} κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισαι τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

P. 221. 2 ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ^{δ)} ἐν τοῖς σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, ἥν ^{δ)} σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τι οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλω-
λεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ^{ι)} ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράρχαν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὅψει αὐτὴν που ἐν τοῖς ^{κ)} σπαργάνοις τοῦ βρέ-
φους.

ΗΦΑΙ. Οὕτως δξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμε-
λετήσας τὴν κλεπτικὴν;

3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας ^{λ)} αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὃ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρῶτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ'

f) τοῦ] ἐκ τοῦ L. et modo λαθὼν Schm. e 2956. At vid. ad Ju-
dic. Voc. c. 1. g) ἐκινεῖτο] ἔστηκε τὸ P. et Gorl. ἔστηκε
τὸ J. et A. 2. h) ἥν] Ita Schm. Matth. Popp. e 2956. pro
vulg. εἴ. i) ἐπίσκεψαι] ἐπίσκεψον Lips. k) τοῦς] vul-
go omissum e conj. Matth. restitimus, uncinis inclusit Poppo.
l) ἤκουσας] ἤκουσα interrogative Lips.

aut Martem; illius enim e-
duxit clam vagina gladium:
ne me ipsum dicam, quem
exarmavit arcu et sagittis.

Vulc. Haec iste recens na-
tus, qui vix movere se pot-
erat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane,
mox atque ad te accesserit.

Vul. Atqui jam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane
habes instrumenta, nullum-
que eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspicie dili-
genter.

Vulc. Ita me Jupiter amet,
forcipem non video.

Ap. At videbis eum ali-
cubi in cunabulis infantis.

Vulc. Tamne acutis est
manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audi-
visti jam loquentem argu-
tula quaedam et volubilia:
quin et ministrare nobis
vult: heri vero provocatum
Cupidinem luctando dejecit

ὅπως ὑφέλκων ^{m)} τὰ πόδε· εἴτα μεταξὺ ἐπαίνουμένος, τῆς p. 221.
 Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ
 τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον ⁿ⁾· εἰ δὲ μὴ βα- p. 222.
 ρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κᾷκείνον ἂν ὑφ-
 εἴλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρώψ, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς 4 p. 225 ^{l)}
 συνεπῆξατο· πῆχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολ-
 λάβους ^{o)} ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ^{p)} ὑποθεῖς, καὶ ἐντείνόμενος
 ἐπὶ ^{q)} χορδὰς, μελωδεῖ ^{r)} πάνυ γλαφυρόν ^{s)}, ὧ ^{t)} Ἥφαιστε, p. 224.
 καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν
 ἀκούοντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ ^{u)} μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ
 οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατῶι, κλέψων

m) ὑφέλκων] ὑφέλων G. L. 2956. et ed. Junt. n) τὸ σκῆ-
 πτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον F. J. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit.
 In Gorl. γελ. ἔτι τὸ σκῆπτρον. o) κολλάβους] καλάμους edd.
 vett. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. marg. A. 1. W.
 hinc Hems. et recentt. p) μαγάδιον] μαγάδα Schm. e Schol.
 marg. A. 1. W. et 2956. quibus accedit etiam Gorl. q) ἐπὶ ^{a)} ab-
 est a cod. 2956. hinc suspectum Schmiedero visum. r) μελω-
 δεῖ] ἐμελωδεῖ 2956. unde Schmied. voluit ἐμελώδει, quod ta-
 men magis in Diall. Marr. I, 4. quam in h. l. convenit. s)
 γλαφυρόν] καὶ ἡδιστον addit 2956. t) οὐδὲ ^{b)} μηδὲ idem.

statim, nescio, quomodo
 subducens pedes: tum inter-
 ea dum laudabatur, Veneris
 cestum surripuit, illum am-
 plexae ob victoriam; Jovis
 autem ridentis sceptrum, et,
 nisi gravius esset fulmen,
 multumque ignem haberet,
 illud quoque surripuisset.

Vulc. Agilem quendam et
 alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed
 et jam musicum.

Vulc. Id quo indicio col-
 ligere potes?

Ap. Testudinem alicubi

mortuam cum invenisset,
 instrumentum ex ea musi-
 cum compegit: manubriis
 enim adaptatis, jugo ad-
 dito, tum claviculis in-
 fixis, et asserculo suppo-
 sito, fidesque intendens sep-
 tem, canit valde tenerum
 quiddam, o Vulcane, et
 concinnum, ut egomet ip-
 si invideam, qui dudum ar-
 te pulsandae citharae exer-
 ceor. Praeterea dicebat Maja,
 illum ne noctu quidem sa-
 nere in coelo, sed curiosita-
 tis ergo usque ad inferos
 descendere, nempe furatū-

p. 224. τί καὶ κεῖθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἥ ψυχαγωγᾷ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἴδωκα αὐτῷ παλγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν α) ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὐγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που, ὡς φῆς, εὗρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

α) Τοιγαροῦν]. Τί γὰρ οὖν 2956.

rum aliquid inde etiam:
alis autem est instructus:
et virgam quandam sibi con-
fecit mirabili virtute prae-
ditam, qua animas ducit,
deducitque mortuos.

Vulc. Hanc (ego) ipsi do-
navi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi
mercedem forcipem [furto
sublatum.] (*furatus*).

Vulc. Recte sane admo-
nuisti: quare ibo ad eum re-
cuperandum, sicubi, ut ais,
reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Arg. Jovi parturienti quum Vulcanus obstetricium munus securis ope administrasset, nascitur ex capite Minerva, quam faber ferrarius satis ridicule sibi praemii loco, at frustra, in matrimo-
nium petit.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ *) ποιεῖν; ἤκω *) γὰρ, ὡς ἐκέ-

α) δεῖ] ζεῖ 2956. et Matth. *) ἤκω] ἤκα H. ms. min.

VULCANI ET JOVIS.

Vulc. Quid me, Jupiter, oportet facere? venio enim

λευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν τὸν ^{b)} ὀξύτατον, εἰ παῖ λίθους δέοι P. 225. μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν ^{γ)}).

ZETE. Εὐγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλε μου τὴν κεφαλὴν εἰς ^{d)} δύο κατενεγκών.

HΦAI. Πειρᾷ μου; ἢ μέμνηας ^{ε)}; πρόστατε δ' οὖν τὰ ληθῆς, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ZETE. Τοῦτ' αὐτὸ, διαίρεθῆναι ^{ζ)} μοι τὰ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις ^{ς)}, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ μου ^{η)} τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

HΦAI. Ὅρα, ᾧ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν ^{θ)}· ὀξύς γάρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ ^{ι)}, οὐδὲ κατὰ τὴν ἑλλειθυσίαν μαιώσεται σε.

ZETE. Κατένεγκεμόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

b) τὸν] addidi e conj. *Matth.*, licet *Poppo* absentiam defensum ierit, satis quidem scite, at non apte, opinor, ad h. l. c) διατεμεῖν] διακόψαι et λίθον *Schm.* ex P. et cod. 2956. Posterius et *Matth.* recepit. At nihil videbatur mutandum. d) εἰς] Sic *Schm.* e 2956. pro εἰς. e) ἢ μέμνηας;] Sic *Schm.* e L. et cod. 2956. ubi tamen ἢ εἰ μέμνηας; Vulgo nempe πειρᾷ μου, εἰ μέμνηα. ζ) Τοῦτ' αὐτὸ, διαίρεθῆναι] Sic *Schm.* et *Matth.* e 2956. Vulgo absunt duo priora. Olim ego his etiam τὸ adjeceram. f) ἀπειθήσεις] ἀπεισθήσεις 2956. g) μου] μοι *Schm.* e 2956. qua de causa, non video. Refert *Belinus* indidem etiam τὸ ἐγκ. fortassis tamen imprudens. h) ποιήσωμεν] ποιήσομεν B. 3. i) ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. A. 1. 2. Arg. et aliae. In marg. A. 1. W. notatur ἀνεμωτὶ.

ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare.

Jup. Recte sane, o Vulcanus. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi.

Vulc. Tentasne me, (?) an insaniam? (—is?) Quin impera vere, quod vis tibi fieri.

Jup. Divide mihi calvariam: quod si morem non ceaseris, non nunc primum

iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereoenim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, et non sine sanguine, neque ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

Jup. Incute modo, Vulcanus, audacter: ego enim novi, quid conducatur.

- p. 225.2 **ΗΦΑΙ.** Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χοή^{k)} ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τῇν μήνιγγα^{l)} παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον·
- p. 226. ἦπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρῆιζιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾶ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κυσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας ἤδη^{m)} αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτίαις, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλειⁿ⁾ μένειν. ἐγὼ γοῦν, τό γε ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοὶ ῥᾶδιον, οὕτω^{o)} ποιεῖ. πλὴν οἶδα ὅτι ἄδυνάτων ἔρᾳς.

Aldus. In Lips. est ἀναιματί. k) χοή] οὐ χοή marg. A. 1. W. et hinc Hemst. min. l) ὑπὸ τῇν μήνιγγα] ὑπὸ τῇ μήνιγγι Schm. e Schol. et 2956. m) ἡ δὲ η] Sic Schm. e Schol. et 2956. pro vulg. μοι, otiose iterato. n) θέλει] ἐθέλησει 2956. o) οὕτω ποιεῖ] In vet. edd. comma post οὕτω positum, excepta Flor., ubi nulla distinctio.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac

matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Jupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa.

Jup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. At tamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: jamque ipsam corripiam.

Jup. Si tibi hoc facile, ita fac; novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

p. 227.

ΠΟΣΕΙΑΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Arg. Neptūnus visurus Jovem, non admittitur, prohibente Mercurio, ex quo simul audit, modo Bacchum a Jove partum esse, quem is a Semele quondam conceptum tertio abhinc mense foetum septem mensium femori suo indiderit. Cf. *Ovid. Metam. III, 259.*
— 315.

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἐρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διῖ;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ α), ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἡρᾷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Σύνιημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς^{b)} ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἐρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

a) ἄκαιρον γὰρ] ἐστίν addit 2956. b) μαλακῶς] μαλακός 2956.

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesso me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Junoni dat operam?

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

p. 227. ΠΟΣ. 'Αλλ' οὐ χεῖρ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

p. 228. ΠΟΣ. "Απαγε, τέτοκεν ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμηνεν ^{c)} αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτῆς, ὥσπερ τὴν Ἀθηναῖν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

ΠΟΣ. Εὐγε ὁ γενναῖος, ὥς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θεβαῖα, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἐρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθούσα ^{d)} ἡ Ἥρα, (οἶσθα δὲ ὥς ζηλότυπός ἐστι,) πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ

c) ἐπεσήμηνεν] Sic cod. 2956. P. J. marg. A. 1. W. edd. A. 2. et Schm. Vulgo ἐπισημαίνεν. Deinceps pro αὐτῷ Hemet. maluit αὐτοῦ. d) ὑπελθούσα] ἐπιελθούσα Lips.

Nept. At non decet apud me quippe patrum. femore forebat ex Semele infantem.

Merc. Peperit jam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Tenco: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, et in omni parte corporis! at quanam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, ejus vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus aemulationem) inducit ad petendum a Jove, cum tonitribus ac fulmini-

ἀστραπαὶν ἦκειν παρ' αὐτήν· ὥς δ' ἐπέσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καί^ε) p. 228 τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος^φ καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα¹) τὴν γαστέρα τῆς γυναικός, ἀνακομίσαι ἀτάλῃς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπιταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθησιν, ὥς ἀπατελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό^δ), καὶ μαλακῶς ὑπὸ^h) τῶν ᾠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας¹), παρέδωκα ταῖς p. 229. Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ^k) ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἅπειμι δ' οὖν ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶδων, καὶ τᾶλλα ποιήσω, ὅς' ἂν¹) νομίζηται, ὥς περ λέγοι.

e) καί] suspectum Porponi, non sane injuria, quamquam etiam defendi potest. f) ἀνατεμόντα] ἀναταμόντα Lips. g) αὐτὸ] αὐτῷ 2956. h) ὑπὸ] Sic reposuimus jure nostro pro vulg. ἀπύ. Diall. Marinn. X, 1. ἥδη γὰρ πονήρως ἔχει ὑπὸ τῶν ᾠδίνων. Simile mendum a Schaefero correctum supra VI, 4. i) ἀποκομίσας] γὰρ addit 2956. probante Belino. k) ὁ δ' ἐ] ὁ αὐτὸς idem, probante eodem, non temere. l) ὅς' ἂν] ὁ δ' A. P. marg. 1. W. forsan ortum e lectione ὅς' ἂν, quam vere reperio in ed. Lips., emendata.

bus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo inddit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

Nept. Ubinam nunc infans est?

Mero. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

P. 229.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Argum. Mandatum Jovis perfert Mercurius ad Solem, ut is cum quadrigis suis coelestibus per triduum ferietur, quo quidem tempore opus sit ad perficiendum ex Alcмене Herculem. Titan admodum libere de ista duplici regis licentia judicat.

ΕΡΜ. ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὁ Ζεὺς φησι, μὴδὲ
1 αὐρίον, μὴδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά, ὥστε λυτέωσαν μὲν αἱ Ὁραι^{α)}
αὐθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σεαυτὸν^{β)}).

ΗΛ. Καὶνὰ ταῦτα, ὦ Ἐρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγ-
γελῶν^{γ)}. ἀλλὰ μὴ^{δ)} παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κτῆτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγωνκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται
θεὶ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

- a) Ὁραι.] Ὁραι in nonnullis, etiam *Hemst.* et *Schm.* b) σε-
αυτὸν] σεαυτὸν cod. 1428. c) παραγγελῶν] Hanc om-
nium edd. vett. lectionem revocavimus cum *Porppone.* *Hemst.*
scripsit παραγγέλλων e lectione Fl. παραγγέλων. Secuti *Schm.*
et *Seyb.* d) μὴ] abest a cod. 1428.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. Sol, ne currum ege-
ris hodie, Jupiter ait, nec
cras, neque perendie; sed
intus mane: idque temporis
intervallum una esto nox
longa. Quare solvunto Ho-
rae iterum equos: tu restin-
gue ignem, teque recrea
quiete post (*per*) longum
tempus.

Sol. Insolita haec, o Mer-
curi, atque inusitata nun-

tians ades: sed numquid de
via aberrare visus sum in
cursu, et extralimites equos
agere, idque mihi succen-
set, et propterea noctem
triplo majorem die facere
constituit?

Merc. Nihil quidem tale:
neque semper illud erit: sed
ita nimirum usus est, ut
noctem sibi fieri productio-
rem velit.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν *) p. 230.
ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὧς Ἦλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυόνης
γυναικὸς †), ἣ σύνεστιν, (ἐρῶν αὐτῆς ‡)).

ΗΛ. Εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας
ταύτης μέγαν, καὶ πολὺαθλον ἡ) θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ
νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' 2
οὖν, ὧς Ἐρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ἐκ τοῦ Κρόνου, (αὐτοῖ †) γὰρ
ἡμεῖς ἐσμεν ἡ) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκείνος παρὰ †) τῆς Πέρας ἦν,
οὐδ' ἀπολιπὼν αὐν ἢ) τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμάτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἢ) ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνά-
λογον °) ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν· οὐδ'

*) ἀγγελῶν] ἐξ. ταῦτα διαγγέλλων μοι 1428. ἀγγέλλων Fl. f) γυναικὸς] abest a codd. 1428. et 2956. g) ἐρῶν αὐτῆς] Olim haec Soli adscripta Jenseius primus Mercurii narrationi adjicienda censuit. Quae conjectura confirmata codd. 1428. 2956. et Gorl. Unde non sine jure aliquo secuti Scyb. Schm. et Popp. Sed suspecta omnino videntur verba. h) πολὺαθλον] πολὺμορχθον 1428. quod Belinus recte pro glossema- te vendit. i) αὐτοῖ] μόνοι Schol. L. J. et 1428. k) ἐσμεν] ἐσμεν marg. A. 1. W. l) παρὰ] Ita F. J. V. 2. S. A. Hemst. et recentt. Reliquae περί. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam παρὰ. Modo ante ἐκείνος insertum πότε in cod. 1428. Secuti Schm. et Popp., m) αὐν] suspectum Popponi sine causa idonea. n) ἦν ἡ] absunt ab Gorl. o) κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον] κατὰ τὸ μέτρον, τὸ αὐτῆς ἀνάλο- γως 1428.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiaries?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est, (scilicet illam amans).

Sol. Tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum et multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una

nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro mensura sua exacta ad anni temperata; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum

p. 250. ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος^{p)} θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστή-
νου γυναιου ἕνεκα χρή ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπε-
στέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δῖςπρρον
δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν^{q)} ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν^{r)},
τοὺς^{s)} δ' ἀνθρώπους ἀθλῶς ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦ-
τα^{t)} ἀπολαύονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περι-
μέροντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις,
ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῳφῳ.

p. 251. EPM. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν
λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ἴπνον,
ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε^{u)}, τὴν μὲν σχολῇ
προβαίνειν, τὸν δὲ Ἴπνον^{x)} μὴ ἀνίεναι^{y)} τοὺς ἀνθρώπους,
ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγεννημένην.

p) ποτε ἐκεῖνος] absunt ab 1428. ubi et ἐκοινώνει. q) μί-
νουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. A. 2. V. 2. marg. A. 1.
W. Ceterae μὲν οὖσαν, exceptis Hemst. et recentioribus. r)
ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν] τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν 1428. s) τοὺς]
τοῦτο Arg. t) τοιαῦτα] τοιοῦτων P. L. et 2956. et hinc
Schm. temere. Nihil usitatus; quam ἀπολαύειν cum Accusa-
tivo nominis, quod fructum, qui alicunde percipitur, indi-
cat. Mox μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. Cf. Dial. XXI,
2. et alia multa. u) ἐπέστειλε] Ita G. L. J. A. 2. V. 2.
marg. A. 1. W. In reliquis Edd. ἀπέστειλε, exceptis recentt.
x) Ἴπνον] majori scripsimus initiali, quum vulgo minori.
Suspecta etiam vox Seyboldo. Vid. Adnot. y) ἀνίεναι]
In aliis scribi ἀνίεναι notatur a Schol. V.

nihil; nec unquam ille rem
habuisset cum mortali fe-
mina. Nunc contra miserae
mulieris ergo cuncta sunt
sursum deorsum vertenda:
minus agiles fiunt equi quie-
scendo; via difficilior, non
terenda quippe per continua-
os tres dies; homines inter-
ea misere in caligine de-
gent: hos scilicet fructus ca-
pient ex Jovis amoribus,
sedebuntque exspectantes
usque dum ille perficiat ath-

letam, quem dicis, inter lon-
gas istas tenebras.

Merc. Tate, Sol, ne in-
fortunium tibi afferant isti
sermones. Ego vero ad Lu-
nam properans et Somnum,
renuntiabo iis etiam, quae
Jupiter mandavit; illa qui-
dem ut lente progrediatur,
Somnus autem ne remittat
homines, ignoraturos nem-
pe tam longam exstitisse
noctem.

XL

P. 251.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Argum. Familiare colloquium de Lunae in Endymionem amore. Obiter Venus filioli sui petulantiam exsecratur.

ΑΦΡ. Τ'ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅποι' ἂν κα- 1
τὰ ^{a)} τὴν Καρίαν γένη, ἰσάναί μιν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν
ἐς τὸν Ἐνδυμῖωνα καθεύδοντα ὑπαιθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄν-
τια, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' ^{b)} αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;
ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὃς μοι τού-
των αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐα. ἐκείνος ὕβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν ^{a)}
τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων,
Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἠλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Αἰθαιον ἐπὶ τὸ Ἀσ-
σύριον ἐκείνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον
ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστ' ^{c)} πολλὰ p. 252.
κίς ἠπέλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὖ-

a) κατὰ] μετὰ Lips. b) ἐπ'] παρ' cod. 2956. c) αὐτὴν] Sic Maith. e 2956. Vulg. αὐτοῦ.

VENERIS ET LUNAE.

Ven. Quid ista, Luna, di-
cunt facere te? cum adver-
sus Cariam veneris, sistere
te bigas, et despectare in
Endymionem dormientem
sub divo, quippe venatorem;
aliquando etiam descendere
ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus,
ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa.

Ven. Hem, ille insolent-
ter injuriosus est: en, in me

ipsam matrem qualia desi-
gnavit, nunc in Idam dedu-
cens Anchisae Iliensis gra-
tia; alias in Libanum,
ad Assyrium illum adoles-
centulum, quem cum et Pro-
serpinae amabilem fecit, ex
dimidia parte mihi surripuit
meos amores. Atque adeo
saepe comminata fui, nisi
desistat talia facere, me con-
fracturam esse ejus arcus et
pharetram, imo etiam cir-

P.²³². τοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν ^d), περιαιρήσειν ἴδὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σαν-
δάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραντικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων,
2 μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ
'Ενδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὃ Ἀφροδίτῃ, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ^e) ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύ-
δα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς
ὑποβρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικε-
κλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη ^f). ὁ δὲ ὑπὸ
τοῦ ὕπνου λευμένος, ἀναπνέει ^g) τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα.
τότε τοῖνον ἐγὼ ἀποσφητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων
βεβηκυῖα, ὥς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν, . . . οἶσθα·
τί ἂν οὖν σοὶ λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα; πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος.

d) φαρέτραν] Sic in vett. edd. recte et convenienter Gram-
maticorum praeceptis, e. g. Arcadii de Accentt. p. 101. In
recentt. nonnullis, ut Hemst., Schm. et Scyb. φαρέτραν. e)
ὑποβαλλόμενος] Sic cum Popp. scripsimus e cod. 1956.
ὑποβαλλόμενος P. L. marg. A. 1. W. Hemst. Schm. Scyb. In
ceteris ἐπιβαλλ. f) περικειμένη] ἐπικειμένη 1956. ex ἐπι-
πρέπει hand dubie per errorem ortum. g) ἀναπνέει] ἀνα-
πνέει mavult Poppo, sine necessitate, ut ipse fatetur. Quam-
quam πλεῖ Diall. Marr. II. extr. δεῖ ibid. III, 1. Lexiph. c. 15.
πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ Imperativi. Affert Poppo πλεῖ e Thucyd.
IV, 28.

cumcisuram alas: quin jam
plagas ipsi intentavi in na-
tes sandalio: is autem ne-
scio quo pacto, in praesen-
tia quidem timefactus et sup-
plex, post paulo oblitus est
omnium. At dic mihi, pul-
cherne Endymion est? ma-
lum enim hoc maxime sola-
tio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane
pulcher, o Venus, videtur:
tumque maxime, quando
subjecta super rupem chla-
myde dormit, sinistra te-

nens jacula ex manu paene
defluentia; dextra vero cir-
ca caput sursum reflexa ad-
modum decet faciem ambi-
ens: ipse vero somno solu-
tus efflatum reciprocatur am-
brosium illum halitum. Tunc
ergo sine ullo strepitu dela-
psa, summisque pedum digitis
innixa, ne expergefactus
subito conturbetur, . . .
rem nosti: quid ergo tibi
porro dicam, quae conse-
quuntur: hoc tantum, dis-
pereō amore.

XII.

p. 255.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Argum. Venus, quae materna est ejus pietas, filium Cupidinem tum objurgat de audacia amorum ab ipso hic illio conciliatorum, maxime de Rheae in Atten amore, tum monet, ut caveat, ne inde quid mali sibi aliquando veniat.

ΑΦΡ. ὦ τέκνον Ἐρως, ὄρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ- 1
γω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ^{a)} ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ
τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνλοτε ἀναγκάζεις,
ἐπιλησμένον τῆς ἱππασίας. αἱ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα
ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν
Ῥεάν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων ^{b)} θεῶν, ἀνέ-
πεισας παιδεραισιζῇν, καὶ τὸ Φρύγιον μαιράκιον ἐκείνο ποθεῖν·
καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας,

a) αὐτῶν] ἐκτῶν 1956. b) μητέρα τοσούτων] τοσούτων
μητέρα id.

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. O fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud

Clymenen commorari nonnunquam cogis, oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus et, adsumtis in ca-

- p. 233. παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὁλολύξουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ^c)· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνελὶς τὴν κόμην, ἵεται^d) με-
- p. 234. μηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά (ἐστι.). δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτον^e), ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπᾶσθαι, ἢ τοῖς λείουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέ-
δια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα^f).

2 ΕΡΩΣ. Θάρρει, μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λείουσιν αὐτοῖς ἦδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῇς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σάλινουσέ με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχησάμενοι ἀποδιδόσασί μοι· αὐτὴ μὲν γάρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ’

c) Ἄττῃ] Ἄττει 2956. Vid. Adnot. d) ἵεται] Sic Arg. Lips. et Popp. In reliquis ἵεται. Vid. Adnot. e) δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτον] Sic Matth. e conj. Jens. et Hemst. quam et Poppo probavit pro vulg. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο. Forma Attica τοιοῦτον debetur codici 2956. Hemst. voluit etiam τὸ τοιοῦτο pro τὸ τ. Denique etiamnum ἐστὶ mihi suspectum. f) ταῦτα δέδια κινδ. σ. ὀρῶσα] ταῦτα, νῆ Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. Porponi quoque vulgata suspecta.

mitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ululatus edens ob Atten, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furivus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: et in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur (cuncta: metuo) tale quiddam ego, quae te magnum malum pe-

peri, ne quando plane in furorem acta Rheia, veldixero potius mentis suae quid huc compos jubeat Corybantes comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo, in periculo te versantem videns.

Cup. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis jam familiaris sum, et saepe consensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et mapum acceptam in os delambentes restitu-

ἐμὲ, ὅλη οὐσα ἐν τῷ "Αττῇ^ε); καίτοι τί ἐγὼ ἄδικα, δεικνύς p. 254.
τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ^h) ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ p. 235.
τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἦ¹) θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτῇ^k)
μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ "Αρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;
ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνή-
ση¹) μου ποτὲ τῶν λόγων.

g) "Αττῇ] "Αττει 2956. "Αττι Flor. h) δὲ μὴ] γε μὴν conj.
Hemst. i) ἦ] ἦ L. Deinceps θέλω Fl. k) σὺ, ὦ μῆτερ,
αὐτῇ] σὺ αὐτῇ, ὦ μῆτερ 2956. l) μεμνήσῃ] μεμνησο
idem.

unt: de ipsa vero Rhea, nemini pulchrorum: eorum
quando tandem illa otium ergo ne me insimuletis: hoc-
agat, adversum me ut quic- cine vis, mater, ut non am-
quam conetur tota in Atte pli- ames neque ipsa Mar-
occupata. At porro quid ego tem, nec ille te?
delinquo, si ostendam pul- Ven. Quam mirificus es et
chra, qualia sunt? vosmet superior omnibus! sed erit,
autem ipsae ne desiderio te- cum recordabere dicta mea.

XIII

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Argum. Aesculapius et Hercules de priori sede in symposio
coelesti inter sese altercantes adeo turbant hilaritatem commu-
nem, ut Jovi placeat graviter minitendo intercedere, rixamque
arbitri nomine componere. Similem litem inter inferos ortam
Diall. Morti. XII. contulisse juverit.

ΖΕΥΣ. Πάυσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρχόμενοι 1
πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀρεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλ-
λότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

JOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Jup. Cessate, Aesculapi et nim haec, et aliena convi-
Hercules, rixantes inter vos vio Deorum.
quasi o mines: indecora e-

p. 235. *HPA.* Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τούτον τὸν φαρμακία προκαταλίνεσθαι μου;

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

p. 236. *HPA.* Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητι; ἢ ^{a)} δίοτι σε ὁ Ζεὺς ἐκτραύνησεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλπον αὐτοῦ ἀθανάσιος μετέλληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς ^{b)}, ἐν τῇ Οἴτρῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

HPA. Οὐκ οὐν ^{c)} ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν νιός εἰμι, τρῶσά τε πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν ^{d)} τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

a) ἢ] ἢ vult *Matth.* in *Erratis*. At vid. ad sequ. *Dial.* §. 1.

b) ὦ Ἡρακλῆς] ὦ Ἡράκλεις; *Matth.* ut et sub finem. At etiam *Fugit.* c. 23. 25. et 29. variat haec Vocativi scriptura, ut hic et ineunte *Dialogo*. Vid. omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 640. sq. c) Οὐκ οὐν] Οὐκ οὐν conj. *Græc.* quam olim amplexus nunc facile mitto. Nam οὐκ οὐν non solum in interrogationibus usurpari, ut sit: *nonne itaque?* sed etiam in sermone directo occurrere, et vertendum esse: *non itaque*, recte monuit *Poppo* ex *Becker.* *Anecd.* I, 57. et *Hermann.* ad *Figer.* p. 794. ed. 2. Eodem monente scripsi ἴσα pro ἴσα, ut etiam supra I, 2. scriptum. Vid. *Schæfer.* ad *Gregor. Cor.* p. 302. et *Popp.* *Observ.* in *Thucyd.* p. 93. d) ἐπιθήσει] ἐπιθήσει 2956.

Herc. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sicsane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Jupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem, nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti?

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te con-

flagrasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Jovis sum filius, tantosque labores suscepī expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et in homines injuriosos animadvertendo: tu vero praesectas herbarum radices colligis, et circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil praestiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε p.237.2
πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορῶς τὸ σῶμα ^{ε)},
τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν
ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔβαινον ¹⁾ ἔρια ἐν Λυδία,
πορφυρίδῃ ἐνδεδυκώς, καὶ παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ
σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ ²⁾ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ
τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, ἀντίκα μάλα εἴ-
σῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥί-
ψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰά- p.238.
σασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΤΣ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
ξυνουσίαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου ³⁾.
καίτοι εὐγνώμων, ὡς Ἡρακλῆς ¹⁾, προκατακλίνεσθαί σου τὸν
Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ε) διεφθορῶς τὸ σῶμα] Sic Poppo e Thoma M. pro vulg.
διεφθαμένος τοῦ σώματι. f) ἔβαινον] ἔβαιρον cod. 2956.
g) οὐδὲ] οὐδὲν Lips. h) συμποσίου] ξυμπ. 2956. i) ὡς
Ἡρακλῆς] ὡς Ἡράκλειος nos olim cum Matth. Vid. supra.

Aesc. Recte narras: nam
inusta tibi flammae vestigia
sanavi, quando nuper huc
adscendisti semustus: ab u-
trisque corrupto corpore,
tum tunica, tum deinde igne.
Ego vero si nihil aliud, ne-
que servivi, quemadmodum
tu, neque carminavi lanam
in Lydia purpuream vestem
indutus, ictusque ab Om-
phale aureo sandalio: sed
neque atra bile percitus in-
terfeci liberos et uxorem.

Herc. Nisi desieris con-
viciari mihi, confestim scies,
quam tibi non multum pro-

futura sit immortalitas: ete-
nim sublatum te projiciam
praecipitem in caput e coe-
lo, ut ne Paeon quidem ipse
mederi tibi possit, cranio
contrito.

Jup. Finem, inquam, al-
tercandi facite, et non con-
turbate nobis consuetudinis
jucunditatem: sin, ambos
ego ablegabo vos foras a
convivio. Enimvero aequum
est, Hercules, priorem (su-
periores) decumbere Aes-
culapium, ut qui prior et-
iam obierit.

p. 238.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Argum. Luget Apollo Hyacinthum sibi amatum, quem ipse invitus necasset.

1 ΕΡΜ. Τί σκυθρωπός ^{a)} εἶ, ὦ Ἀπόλλον;

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, δυστυχῶ ^{b)} ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Λάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

p. 239. ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου ^{c)}.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ Ῥάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπόλλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτείναι τὸ καλὸν ἐκείνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ^{d)} ἔργον.

a) σκυθρωπός] κατηφής cod. 1428. b) Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, δυστυχῶ] Ὅτι δυστυχῶ, ὦ Ἑρμῇ idem. c) Οἰβάλου] ἐκείνον addit idem. Nomen ipsum sic recte scriptum in eodem cod., porro in L. P. S. A. marg. A. 1. W. In reliquis vetustis, nec non in cod. Par. 2956. Οἰβάδου, d) τὸ] abest ab 1428.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. Quid contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed de-

licias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulam illum juvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ᾧ Ἀπολλων;

P. 259.

ΑΠ. Οὐκ· ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο *).

ERM. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον *).

ΑΠ. Δισκεῦεν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ 2
δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος ^{ε)}), ἦρα μὲν ἐκ πολ-
λοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερο-
ψίαν ^{δ)}), ἐγὼ μὲν ^{ι)}) ἀνέβριφα, ὥσπερ εἰώθειμεν ^{κ)}), τὸν δι-
σκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου ^{λ)}) καταπνεύσας ἐπὶ
κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτόν ^{μ)}), ὥστε ἀπὸ τῆς
πληγῆς αἷμά τε ζυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθύς ἀποθα- p. 240.
νεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύ-
σας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ^{ν)}) ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ

- ε) ἀκούσιον ἐγένετο] ἐγένετ' ἀκούσιον 1428. f) λόγον] τρόπον codd. 1428. 3011. et Gorl. edd. Junst. Schm., et Matth. g) Ζέφυρος] ὁ Ζέφ. 3011. et hinc Schm. temere. Supra I, 1. τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰετὸν. Diall. Meretr. X, 1. ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος, in quo utroque loco ipse Schmiaderus Articulum, ut par erat, omisit. h) ὑπεροψίαν] additur ἐβούλεσε in G. unde Hemst. in min. ed. ἐπεβούλεσε. In cod. Par. 2956. legitur ἐπεβούλεσε. Καὶ γὰρ μὲν etc. In 1428. τὴν ὑπεροψίαν, ταῦτα εἰργάσατο. Ἐγὼ μὲν etc. i) ἐγὼ μὲν] ἐγὼ μὲν οὖν conj. Schm. nullius pretii. k) εἰώθειμεν] Sic 1428. et hinc Matth. et Poppe pro vulg. εἰώθαμεν. l) τοῦ Ταυγέτου] Sic in L. J. B. 1. 2. S. A. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Lips. et recentt. In ceteris, nec non in utriusque Scholiastae libris, τὸ Ταυγέτον. m) ἐνέσεισε φέρων αὐτόν] ἐνείσεως ἐφόρουνσεν αὐτόν 2956. i. e. Scholion e Ms. Graev. n) φεύγοντι ἐπισπόμενος] φεύγοντα ἐπισπόμενος 1428. posterius vitium etiam in Arg. invenitur.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare dicebat, egoque una cumeo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum et ipse, sed neglectus, ne-

que ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impexit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, et puer statim amoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad

p. 240. καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύνκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε °). καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὃ Ἑρμῇ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαϊάζοντα ρ) τῷ νεκρῷ. Ἄρά σοι ἀλόγως λειπυῖσθαι δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναί, ὦ Ἀπόλλων· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένον °) τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

ο) κατέβαλε] κατέλαβε 2956. ρ) ἐπαϊάζοντα] ἐπαιανίζοντα C. ἐπιλάζοντα τὸν νεκρὸν 1428. unde *Belino* placuit ἐπαϊάζοντα τὸν νεκρὸν, *memori quippe versus Bionis: Ἀλάζω τὸν Ἀδωνιν* etc. Id. 1. q) πεποιημένος] πεποιημένον 1428.

montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavisimum, Mercuri, et flordissimum omnium florum, qui praeterea literas habet

luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

p. 241.

XV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Argum. Claudio et squalido Vulcano invident; Mercurius et Apollo venustissimas uxores, Venerem et Charitem.

1 ΕΡΜ. °) Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα °) καὶ τέχνην ἔχοντα

a) ΕΡΜ.] *ΑΠ. Schm.* e cod. 2956. et *Gorl.* b) αὐτὸν ὄντα] *Vulg.* additur Ἥφαιστον, quod nomen, ab *Hemst.* pro glossemate habitum, vere abest a codd. 2956. 1428. et *Gorl.* et omissum jam etiam a *Schm.* et *Popp.* In *Junt.* est αὐτὸν τὸν Ἥφ.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. Et quale tandem, claudum istum et artis opi-

βάνανσον^ο), ὦ Ἄπολλον^δ), τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, p. 241. τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐπομία τις^ε), ᾧ Ἐρμῇ^ζ· πλὴν ἐκεῖνό γε^ς) ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῶ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀρῶσιν^ς) ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς^h) τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάληνⁱ) ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε^k), καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ- p. 242. καθεύδουσι.

ΕΡΜ. 1) Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κισθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κῆγ' ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ^m), καὶ τῇ λύρῃ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέηⁿ), μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς^ο) τὰ ἔρω- 2. τικὰ, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα^p), τὴν Δά-

c) τέχνην ἔχοντα βάνανσον] χαλκία τὴν τέχνην Schm. o 2956. et Gorl. d) ὦ Ἄπολλον] abest, ut par erat in sermone Apollinis ipsius, a codd. 2956. et Gorl. et hinc etiam a Schm. omissum. e) καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. Εὐπομία τις] καὶ τὴν Χάριν, εὐπομία τις in iisdem. f) πλὴν ἐκεῖνό γε] praefixo nomine Er. in 1428. g) ὀρῶσιν] ὀρῶν 2956. et 2957. h) εἰς] ἐς in iisdem. i) αἰθάλην] αἰθάλον 2956. k) τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν περιβ. τε] τοιοῦτον ὄντα περιβάλλουσί τε αὐτόν, quod praeplacuit Belino. l) ΕΡΜ.] ΑΠ. 1428. m) εὐεξία] ευγλωτία L. n) δέη] Sic Schm. et Popp. e cod. 3011. pro vulg. δέοι. o) εἰς] ἐς 2956. 3011. Gorl. et Schm. p) ὑπερηγάπησα] ἡγάπησα Gorl.

ficem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimonio habere Venerem et Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem prorum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et una cubant,

Merc. Illud et ipse indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulchritudinem efferte, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem et alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum,

p. 342. φωνήν, καὶ τὸν Ἑρμᾶν, ἢ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ^{γ)}, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἔμοι συνεῖναι^{ρ)}. ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο^{ς)}, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη^{τ)} ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην . . . ἄλλ' οὐ χρὴ ἀνχεῖν.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι^{υ)}. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἢ Ἀφροδίτῃ τὴν Χάριν, ἢ^{z)} ἢ Χάρις ταύτην;

8 ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Ἀθήνῃ σὺνεστιν, ἢ δ' Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, περὶ^{γ)} τὸν Ἀρην^{z)} ἔχει ταπολλὰ κἀκείνου ἐργᾶ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τούτου μέλει.

γ) ἢ μὲν ἀποδ. με, καὶ μισεῖ] ἢ μὲν Ἀφρὴν οὕτως ἐμίσησέ με Schm. e codd. 2956. 3011. et Gorl. ρ) συνεῖναι] συνεῖναι iisdem. s) ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο] τὸν Ἑρμᾶν δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα 2956. Gorl. et Schm. t) ἢ δὲ] ἢ δὸν 1428. et a recentiori manu ἢ δην, unde Belinus sic vult corrigi: Ἐγὼ μὲν εἰχὼν ποτε τ. Ἀφρ. satis quidem sinistre. Aposiopesis est moderatae jactantiae, quam gratia sua privari voluit Francogalli judicium. Pudoris Aposiopesis confer infra XXIII, 2. irae temperatae supra Dial. V, 3. υ) τετοκέναι] „τίκειν in iisdem codd.“ Sic retulit Belinus negligentius: non enim patet, qui sint illi codd., quum modo nonnisi unum 1428. commemoraverit. Deinde legitur, ni fallor, τεκείν. In Accentibus plurimum sibi indulsit hic Criticus. x) ἢ ἢ] Articulum, in Hemst. Bip. et Scyb. omissum, reperi in omnibus, quos consului, edd. vett.; repertus etiam in codd. 1428. 2956. 3011. et Gorl. et jure restitutus a Schm. et Pupp. y) περὶ] παρὰ Gorl. z) Ἀρην] „Ita sq. P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelotio. Quam varie flectatur Ἀρην, monet Sylburgius ex Lascari Not. ad Clenard. p. 572.“ Haec Hemsterhusius. Tamen recentiores, et ipsa Bip., retinuerunt Ἀρην. In cod. 1428. est Ἀρεα.

haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur pepe-

risse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

P. 242.

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὁρῶν P. 243.
 νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν ^{α)}· ὥστε τὴν ^{β)} ἡσυχίαν ἄγει.
 πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι ^{γ)} αὐτοῖς, καὶ
 συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ συλληφθησόμε-
 νος εἶναι.

α) αὐτόν.] ἂν conj. Hemst. β) τὴν] ejiciendum censet Porpo, sine justa caussa. Vid. Adnot. γ) ἐπιμηχανήσασθαι] ἐ-
 ἤσεσθαι conj. Jens., quam lectionem repertam in codd. 2956. et Gorl. recepit Schm.

Αρ. Haec tu putas Vulcanum scire?

Μερ. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi-
 que temperat; nisi quod

minatur, vincula se quaedam machinaturum adversus illos, et oppressurum irretitos in lecto.

Αρ. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Argum. Jurgium muliebne de Latonae ex Jove natis, quos Juno invidet matri.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ¹

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα,
 οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χολὸς, ὅμως χορήσιμός γε ^{α)}

α) γε] τε conj. Hemst.

JUNONIS ET LATONAE.

Jun. Pulchros enimvero, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Jun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe ar-

Lat. Non omnes, Juno,

Lucian. Vol. II.

- P. 213. ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὕριος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν ὅλα ἐσθίει.
- P. 244. ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς^{b)}, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὃ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἄγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατενόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἡγνύει, ὅτι φονεύσει^{d)} μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὥς φεύζεται αὐτὸν ἢ

b) αὐτοὺς] commate post Σκύθας translato conjunxit Matthiae αὐτοὺς cum sqq. At tum dicendum erat: καὶ αὐτοὺς ἀνθρ. ὄντ. Intellige Scythas ipsos (harbaros istos ac feros). c) τὸν δ'] Sic correxerat Poppo, quod vulgo legitur τόδ'. Similiter peccatum fuerat Nigrin. c. 20. et 21. Infra §. 2. ὃ δὲ recte scriptum. d) φονεύσει] „χονεύσει marg. A. 1. W. quod ego, quale sit, non intelligo.“ Hemst. Error esse videtur.

tifex optimus, et adornavit nobis coelum, et Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum et montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, et jaculari, et cithara ludere, et medicum agere, et vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari

et Didymis, frustratur consulentes, obliqua et ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem dicescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum et bellule comatum. Itaque

Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ p. 241.
ὁρῶ καδῶτι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΔΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξινοκτόνος, καὶ ὁ ψευ- 2
δόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς ^e),
καὶ μάλιστα ὅταν ^f) ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθα-
ρίζη ^g) ἐν τῷ συμπόσιῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Ἀητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ
Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν αὐν,
αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ^h)
ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς. ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω καλὴ
ἔστιν, ὥστε, ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φο- p. 245.
βηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν
αὐτῷ τοὺς κύνας ⁱ)· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας αὐν ^k)
ἐμαιοῦτο, παρθένος γε αὐτῇ ^l) οὔσα.

e) ὁρ. ἐν τοῖς θεοῖς] ἐν τοῖς θεοῖς ὁρ. 2956. f) ὅταν] ἀπὸτ' αὐν Gorl. g) ἐπαινῆται — κιθαρίζη] ἐπαινεῖται — κιθαρίζει 3011. et Gorl. quae praeferre potuit *Belinus*, quippe Subjunctivos h. l. pro Soloeisimo habens! Lips. ed. habet ἐπαινῆται et κιθαρίζει, quorum utrum sit vitium, et cuius originis, haud, opinor, ambigas. h) ἄθλιος] ὁ ἄθλ. conj. *Maith.* improbabilis. Vid. Adnot. i) κύνας] κύνας A. 1. 2. vitiose. k) αὐν] inserui ex emendatione *Scharferi* Melet. p. 57. quam et *Poppo* recepit. Pro τὰς τεκούσας maluit *Falckenaer.* ad *Eurip.* *Hippol.* 185. τὰς γε κούσας vix probabili- liter. l) αὐτῇ] Olim καὶ αὐτῇ. *Omisimus* καὶ, duce co- dice Gorl. *Hemsterhusius* maluit καὶ ἀγνή, quod *Poppo* rece- pit. Vid. Adnot.

non video, qua parte prolis laude Nioben praestare vi- dearis.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem asserant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec lau- datur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

Jun. Ridere libet, Lato- na: illene dignus admira- tione, cui Marsyas, si qui-

dem justum Musae iudicium ferre voluissent, pellem de- traxisset ipse victor arte mu- sica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pul- chra tua virgo tam est pul- chra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne juvenis evulgaret turpitudinem suam, immise- rit in eum canes: mitto di- cere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse (esse), virgo si modo foret.

P. 245. **ΛΗΤ.** Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις ^{m)} αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἄδεως· πλήν ἀλλ' ὄψομαι σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύνουσαν, ὅπότεν σε κα-
ταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήγⁿ⁾, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

^{m)} συμβασιλεύεις] συμβασιλεύσεις Lips. mendum. ⁿ⁾ κατ-
ίγ] κατήγει 3011. *Belino placet κατός, barbara structura.*

Lat. Arroganter, o Juno, videbo te post paulo iterum te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum relictum in terram descendentes; propterea contumeliam facis perlicenter: at specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. Notissimam fabulam de Veneris et Martis adulterio narrat Apollini Mercurius. Cf. Dial. XV. extr. et *Ovid. Met. IV, 167 — 189.*

1 **ΑΠ.** Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπόλλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπὲ οὖν, ὥς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔγω ξυγγελᾷν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἔθήρευνεν αὐτούς·

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. Quid rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut et ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens

cum Marte constricta est, et Vulcanus viuxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Jampridem, opi-

καὶ περὶ ^{a)} τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπεί- p. 245.
 θῶν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς
 ᾤετο· παθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς Ἥφαιστον.
 ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἰσγῷ ἦσαν, καὶ ἐντὸς
 ἐγεγένητο ^{b)} τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, p. 246.
 ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ^{c)} ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, (καὶ γὰρ
 ἔτυχε γυμνὴ οὖσα,) οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο ^{d)} αἰδουμέ-
 νη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε
 φήξειν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν,
 ἔκτενε.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ^{e)} ὁ Ἥφαιστος; 2

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδει-
 κνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς ^{f)}. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι κάτω

a) περὶ] παρὰ Schöl. b) ἐγεγένητο] „γένητο Fl. In
 sequentibus Edd. recte emendatum.“ Hemst. c) αὐτοῖς]
 abest a Gorl. d) ἐγκαλύψαιτο] ἂν ἐγκ. conj. Belin. At
 e: alibi ἂν cum Optativo a Nostro omissum, ut supra V, 3.
 ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην. infra XXV, 1. οὐκ εἶχεν ὅ,τι χρῆσαι-
 το αὐτοῖς. Prom. in Verb. c. 3. φαίη τις. et saepius. e) αὐ-
 τοῖς] αὐτὸν Gorl. f) αὐτοῖς] αὐτοῦ 2956. unde Belinus
 vult αὐτοῦ. At vereor, ut sic bene loquaris de eo, in quem
 commissum est adulterium. Atque postea demum ea, quam
 cogitat Belinus, sententia ab Apolline aptiori tempore pro-
 nuntiatur, ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου.

nor, ista cum sciret, vena-
 batur eos; circaque lectum
 vinculis, quae oculos fuge-
 rent, circumpositis, post-
 quam abierat ad caminum,
 operi scilicet erat intentus.
 Tum Mars intrat clam, ut
 arbitrabatur: verum con-
 spicit eum Sol, et indicium
 defert ad Vulcanum. Ubi
 autem adscenderunt lectum,
 intraque casses recepti in
 opere erant, ibi circumqua-
 que implicantur ipsis vin-
 cula, et supervenit repente
 Vulcanus. Illa vero, (etenim
 erat nuda,) non habebat

quemadmodum obtegeret se-
 se pudibunda: Mars pri-
 mum effugere conabatur,
 sperabatque se rupturum
 vincula; dein, ut sensit, tam
 arcte se teneri, ut inde spes
 evadendi sit nulla, suppli-
 cabat.

Ap. Quid ergo? absolvit
 eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed con-
 vocatis Diis spectandum
 praebet adulterium. Ibi au-
 tem nudi ambo, colligati-
 que demisso vultu rubore
 suffunduntur; spectaculum-
 que sane jucundissimum mi-

p. 246. νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ξευθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδιστον ἔμοι ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκείνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἑφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληθές εἰπεῖν, ἐφθύνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

p. 247. ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι^{g)} ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλων; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

g) δεδέσθαι] Ita L. J. V. 2. In ceteris vetustis omnibus δεδεσθαι. h) ἰδέ] εἰδέ 2956.

hi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adul-

teranti formosissimam Deam, sed et adligato cum ea.

Ap. Tunc ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum et vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Argum. Bacchi ingenium, mores et res gestae a Junone livida lingua perstringuntur, a Jove, ipsius patre, nunc lepide, nunc graviter, vel defenduntur, vel laudantur.

1 ΗΡΑ. Ἐγὼ μὲν ἡσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός^{a)}, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα

a) ἦν υἱός] υἱὸς ἦν 2956.

JUNONIS ET JOVIS.

Jun. Me quidem puderet, minci et corrupti ebrietate; Jupiter, talis filii, tam fe- qui mitra revinctam gerat

μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναι-
ξί συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐ-
λοῖς ^{b)} καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως, παντὶ ^{c)} μᾶλλον
ἑοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ZETE. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτης, ὁ ἀβρότερος ^{p. 243.}
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο,
καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ^{d)}
ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικίῳ τούτῳ
στρατιωτικῷ ^{e)}, τοὺς τε ἑλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκρά-
τησε, καὶ τὸν βασιλεῖα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα
αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ^{f)} ἔπραξεν, ὀρχούμε-
νος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων,
ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε ^{g)} λοιδορήσασθαι
αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ
καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς
μητρὸς ὥσπερ νεβρὸν. ὀρθῶς ὡς ἀνδρεία ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια
τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφή πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς

b) αὐλοῖς] αὐλῷ 2956. c) παντὶ] πάντ C. quod vitiose scrip-
tum Hemsterhusius dicit pro ea lectione, quam reperit Schol.
V. Πανί, quae eadem etiam in cod. 2956. reperitur. d) Θρᾷ-
κας] Θρᾷκας in plerisque et vet. et recent. Edd. Emenda-
vimus formam ex Arg. et Lips., uti et Poppo fecit. e) στρα-
τιωτικῷ] στρατῷ C. et Schol. V. f) ἅπαντα] πάντα
2956. g) ἐπεχείρησε] ἐπεχείρησε pleraque edd. vet. prae-
ter B. 2. Arg. P.

comam, plurimum cum furi-
bundis mulieribus versetur,
mollior iis ipsis, ad tympana
tibiasque et cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis
similior, quam tibi patri.

Jup. Atqui hicce mitra
feminea redimitus, mollior
mulieribus, non solum, Ju-
no, Lydiam subegit, inco-
lentesque Tmolium cepit, et
Thracas sibi subjecit; sed
et adversus Indos rapto mu-
liebri isto exercitu elephan-
tos in potestatem redegit,
et regione tota potitus est,
regemque paululum resistere

ausum captivum abduxit:
et ista quidem omnia per-
fecit saltans simul et choreas
ducens, thyrsis usus hede-
raceis, ebrius, ut ais, et
furore concitus. Tum si
quis in animum induxit ma-
ledicere ipsi, contumeliis in
sacrorum iniuria jactis, ab eo
quoque poenas expetiit, vel
ligatum obstringens palmi-
tibus, vel ut discerperetur
efficiens a matre tanquam
hinnulus. Viden' ut virilia
sint ista, atque haud indigna
patre? Si vero lusus et lasci-
via simul adsint, nihil est e-

p. 248. φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαίτο τις, οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν^h), ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσασθαι¹⁾ καὶ τὸ εὖρημα^k) αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρων ὅλα ὅς μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμε-
p. 249. νοι¹⁾), καὶ ὅλως, μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ZETΣ. Οὐδὲν τοῦτο^m) φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἰσχυρότερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἔτι ζηλοτυπεῖνⁿ), ἔοικας, ὃ Ἡρα, καὶ τῆς Σε-

h) νήφων οὗτος ἦν] οὗτος ἦν νήφων 2956. qui verborum ordo Belino praeplacuit: imo languidior est. i) ἐπαινέσασθαι] „Ita F. quod merito reduxit S. cum priores vel vitiose ἐπαινέσθαι, vel male ἐπαινέσθαι haberent.“ Hemst. k) εὖρημα] „Ita sola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tuentur.“ Hemst. Etiam recentiores tuiti sunt, quamquam et B. 2. et Arg., quas non vidit Hemsterhusius, εὖρημα habent, non εὖρεμα. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 445. Lehm. l) τρεπόμενοι] Ita marg. A. 1. W. Arg. Lips. Vulg. τραπόμενοι. m) τοῦτο] omisum in cod. 2956. n) ἔτι ζηλοτ.] Olim ἐπιζηλοτυπεῖν. Conjecturam Hemst. confirmavit lectio cod. 2956. Et in Diall. Marr. X, 1. olim falso legebatur ἐπινῆχεσθαι pro ἔτι νήχ., uti correxit idem Criticus noster. Xenoph. Cyr. VII, 1, 7. Weisk. pro τῆς φάλαγγος ἔτι πρόσω οὔσης in nonnullis libris reperitur ἐπὶ πρόσω.

in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Jun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem et vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, et plane furentes a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compo-

tatores interemerunt concisum ligonibus.

Jup. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, et ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior et suavior existit; neque ejusmodi, quale Icarium contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemu-

μέλης μνημονεύειν, εἴ γε °) διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ p. 249.
κάλλιστα.

ο) εἴ γε] ἦγε L. marg. A. 1. W. ἦτε P. Recte habet εἴγε.
Diall. Mortt. VI, 1. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὃ Τερψίων, εἴγε ὁ
μὲν ἔῃ μηδὲνα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων. Est scilicet
illud εἴγε, cui in argumentando locus est.

Iari videris, Juno, et Semeles neris Bacchi pulcherrimas
meminisse, ut quae crimi- dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Argum. Veneri miranti, cur Cupido nec Minervam, nec
Musas, nec Dianam, telis suis petat, et pueriliter et callide ra-
tiones exponit satis graves.

ΑΦΡ. Τί δήποτε °), ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατ- 1
ηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ °), τὸν Ἀπόλλω,
τὴν Πέαν °), ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, p. 250.
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ' οὔστων ἡ φα-
ρίτρα, σὺ δὲ °) ἄτοχος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Λέδια, ὦ μήτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαρ-
οπῇ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον

a) Τί δήποτε] Τί δήποτ' 1428. b) Ποσειδῶ] Ποσειδῶνα
id. c) Πέαν] Ita P. L. J. V. 2. marg. A. 1. W. A. 2. Arg.
Lips. In reliquis vetustis Ἥραν. d) σὺ δὲ] σὺ δ' 2956.

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. Quid est enimvero,
Cupido, quod alios quidem
Deos debellaris omnes, Jo-
vem, Neptunum, Apollinem,
Rheam, me quoque matrem;
a sola vero abstineas Mi-
nerva, et in illa igne careat

tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi
tractandi arcus, et colline-
andi sis imperitus?

Cup. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et tor-
va, atque admodum virilis:

p. 250. ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει ^{a)} με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γάρ ^{f)} οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται αἶψα, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσσει, φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατῷ σε διαπείρασας, ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἡ αὐτὴ ^{g)} διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλλησε· καὶ ὅρα δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κα-
p. 251. τάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω ^{h)} αὐτό.

2 ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραννὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἡ πᾶσαι ναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ

e) ἐκπλήττει] ἐπιπλήττει P. f) γὰρ] δὲ Schm. e cod. 1428.
g) αὐτῇ] αὐτῇ C. h) ἴδω] εἶδω Lips.

quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, et contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam,

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Musae vero cur tibi sunt invulneratae, et extra teli jactum positae? an et illae cristas concutiunt, et Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, ma-

αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδῃν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι p. 251.
πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τί-
νος ἔνεκα οὐ τιρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύ-
γουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἰδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ¹⁾
ἔρῃ.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώ-
κουσα, καὶ κατατοξενεῖν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν.
ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα ^{k)},
καὶ ἐκηρόλον. . . .

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκαῖνον ἐτόξευσας.

i) ἡ δὲ] omissum in J. V. a. k) καίτοι — ὄντα] καὶ αὐ-
τὸν τοξότην ὄντα, omisso καίτοι cod. 1428. καίτοι τοξ. ὄντα,
omisso καὶ B. a. P.

ter: nam venerandae sunt,
et semper quiddam comme-
ditantur, et cantu distinen-
tur; atque ipse adsto sae-
pius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte et istas,
quia verendae: at Dianam
quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne con-
sequi quidem illam licet fu-
gientem semper per montes:
tum etiam sibi proprium
quendam amorem jam amat.

Ven. Cujus, fili?

Cup. Venationis et cer-
vorum, hīnnulorumque, ut
capiat persecuta, et sagittis
configat; tota denique huic
rei est intenta: ceteroquin
fratrem ejus arcitenentem et
ipsum, ac longe jaculan-
tem. . . .

Ven. Scio, nate, quid ve-
lis: frequenter ipsum arcu
fixisti.

XX.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. *)

ΖΕΤΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Argum. Continuatio quasi dialogi Marini. V.

ΖΕΤΣ. Ἐρμῇ, λαβὼν τουτὶ τὸ ^{b)} μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν
Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει δὲ
p. 253. τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ, ^{c)}) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε,
ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί·
τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ
p. 254. ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς ^{d)} τὸν δικαστήν· ἐγὼ δὲ ^{e)}
ἀπωθοῦμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε
οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας ^{f)} εἶδον· ἄλλως τε

a) ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἡρας,
Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O. b) τουτὶ τὸ] Articulum, per
errorem in Bip. et hinc, credo, etiam in Schm. omissum, ce-
terum in omnibus, quos inspeximus, libris exhibitum resti-
tuimus. c) τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] deficit in O.
d) πρὸς] παρὰ 2956. et 3011. e) δὲ] γὰρ Schm. ex iisd.
sine justa causa. f) νενικηκυῖας] Ita Hemst. et recentt.
ex O. V. 2. S. A. In ceteris edd. prave νενικυῖας. Deinceps
ιδῶν conjecit idem Hemst. pro εἶδον, vel supra pro τε vult γε.
Ibi Lips. habet τε per errorem et ιδῶν reperitur in 2954. Sed
vid. Adnot.

DEARUM JUDICIUM.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA,
VENUS, PARIS aut ALEXANDER.

Jup. Accepto, Mercuri,
isto pomo, abi in Phrygiam
ad Priami filium boum pa-
storem, (pascit autem Idae
montis in Gargaro) ipsique
dic: Te, Pari, jubet Jupiter,
quandoquidem formosus ip-
se es, et sapiens in rebus
amatoriis, sententia Deabus

lata pronuntiare, quae illa-
rum pulcherrima sit: certa-
minis autem praemium vic-
trix recipiat pomum. Jam-
que commodum est, ut ip-
saemet abeat ad judicem:
equidem plana repudio mu-
nus arbitri, ut qui ex aequo
vos amem, et, si fieri posset,

καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνε- p. 254.
σθαι ταῖς πλεόσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν
δικαστῆς. ὁ δὲ νεανίας οὗτος ^g) ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἄπαιτε, βασι-
λικὸς μὲν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τουτουῖ ^h) ξυγγενής, τᾶλλα
δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, κοῦκ ⁱ) ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
αύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπι- 2
στήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρρόῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπι-
δείξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιοτό μου; χρηὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρί-
σκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. ^k) Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν
ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦ-
τον, ὅστις ἂν ἦ, τὸν Πάριν ^l).

ΖΕΤΣ. Ἡ ^m) καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
φής; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίῃς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι
γε τὰ τοιαῦτα ⁿ), ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις ^o) δὲ ὅμως·

g) οὗτος] Sic Poppo ex Hemst. conj. pro vulg. αὐτὸς, cui
propter antecedens αὐτὸς locus esse non potest. h) του-
τουῖ] Sic ex L. ob praecedens οὗτος pro vulg. τούτου. i)
κοῦκ] καὶ οὐκ 2954. k) ΗΡΑ] καὶ Ἀφ. O. ineptissime. Vid.
ad Timon. extr. l) τὸν Πάριν] pro glossemate habet Sey-
bold. immerito. m) Ἡ] ἢ Arg. et Lips. falso. n) τὸ αἰ-
δεῖσθαι γε τὰ τ. τ. αἰδ. τὰ γε τ. Schm. e 2954. usitatus
quidem, neque eo verius. o) ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις J.

libenter cunctas vicisse vi-
deam: hoc porro, ut alia
ne dicam, necesse, uni si
formae praemium tribuas,
pluribus esse in odio. Pro-
pterea ipse quidem haud ido-
neus vobis sim iudex: ju-
venis autem hicce Phryx,
ad quem adibitis, regia stir-
pis est, et Ganymedis istius
cognatus; ceterum sim-
plex et montanus: neque
illum quis indignum cen-
suerit ejusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Jupiter,
etiamsi vel Momum ipsum
imponas nobis iudicem, con-

fidenter accedam ad formae
ostentationem: quid enim
ille mei reprehenderit? at-
tamen oportet illis quoque
placere hominem.

Jun. Nec nos, Venus, re-
formidamus, ne Marti qui-
dem tuo si permissum fuerit
arbitrium; sed accipimus
(etiam) istum, quicumque
sit, Parin.

Jup. Tibine (quoque), na-
ta, eadem placent? quid ais?
faciemne avertis et erubes-
cis? est hoc quidem propri-
um, ut verecundiores sitis
in talibus, vobis virginibus:

P. 254. ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χάλειπῆνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ^{p)} ἐντολίωσθε τῷ νεανίσκῳ· οὐ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας ^{q)}).

3 EPM. Προΐωμεν ^{r)} εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαυμάζετε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικὸς,

P. 255. καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

AΦP. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ^{s)} ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· πότερα ^{t)} δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἣ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

EPM. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

AΦP. Πῶς λέγεις;

EPM. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄρχειος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνας δ' οὖν ἔνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

AΦP. Ἄλλως ἡρόμην ^{u)}).

p) κακὸν] κακὸν ἔργον J. q) ἐπ. εἶναι καλὰς πάσας] ἐπ. πάσας εἶναι καλὰς Gorl. non male, neque tamen necessario. Mente ad ἐπίσης substituas ὑμᾶς, et habebis colorem superiorum ἐπίσης ταῖς ὑμᾶς ἀγαπῶν (int. πάσας). r) Προΐωμεν] Δευρο ἰωμεν Gorl. s) πρὸς] πρὸ O. P. J. t) πότερα] πότερον O. u) ἡρόμην] ἡρώμην H. 1.

attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indigmemini judici, quae victae eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non (ne) lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, praeterca amori deditus, et ad talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit.

Ven. Hoc quidem omne

bonum atque e re mea naras; nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὔτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογού- p. 255.4
μενος ^γ).

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν.
ἀλλ' ἤρετό ^γ) με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ
ἐξεπίτηδες, ἤρετό με ^γ).

ΑΘ. Τί οὖν; ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δαί ^α); τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ^β) ἐπιθυμία,
καὶ φιλόδοξος τις, ἣ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν ^ε), εἰκάζειν δὲ χρὴ
νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν
πρῶτον ^δ) αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρᾳς; οὐδὲν ἐγὼ μέφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ ^ε)
σοι τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. μέμψιμοίρων γάρ, καὶ ^ζ) οὐκ
Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

γ) κοινολογούμενος] κοινῶν. edd. primae: in B. 2. et posterioribus bene correctum. **γ**) ἀλλ' ἤρετό με] Sic O. ἀλλά με ἤρετο Schm. e 2954. et Gorl. Olim in ceteris omnibus ἤρετο. **ζ**) με] abest a codd. 2956 3011. et Gorl. omisit et Schm. **α**) Τί δαί;] Ita Schm. ex Ox. et 3011. pro τί δέ. Cum eodem et Porpone post haec interpunxi, cum Porpone etiam superius post Τί οὖν, quod olim neglectum fuit. **β**) ἐστὶν αὐτῷ] αὐτῷ ἐστὶν 3011. **ε**) λέγειν] εἰπεῖν Gorl. **δ**) πρῶτον] πρῶτον 2954. et αὐτὸν πρῶτον alio ordine 2956. **ε**) προσεγκαλῶ] ἐγκαλῶ 2956. **ζ**) καὶ] abest ab O. non male.

Min. Heus tu; iniquum
agis legatum, privatim cum
ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva,
quod metuas, nec quod vo-
bis obsit: scilicet rogabat
me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem
hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem,
se, quod casu in mentem
venerat, non de industria ro-
gasse me.

Min. Quid ergo? caelebs
est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? belli-
carumne rerum studio tene-
tur, et gloriae cupidus est;
an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid ve-
rum sit, haud facile dixe-
rim: nisi quod conjicere li-
cet juvenem expetere, ho-
rum ut sibi facultas fiat, et
velle sane se primum esse
in proelii.

Ven. Viden'? nihil ego
criminator, neque insimulo
te, quod cum ea privatim

p. 255. *ΕΡΜ.* Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλε-

p. 256. πῶς ἔχε, μηδ' οἷον μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλοῦν

5 ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπε-
σπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἑσμέν.
ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον ὄλον ἀκριβῶς, εἰ
δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὕμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν ⁵).

ΗΡΑ. Ποῦ ^h) δὲ ἴστιν; οὐ γὰρ κάμοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτη, ὧ ^h *Ηρα*, πρὸς τὰ λαϊὰ σκόπει ¹), μὴ
πρὸς ἄκρῳ τῷ ὕρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὐ τὸ ἄντρον
καὶ ^k) τὴν ἀγέλην ὄρῃς.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὐχ ὄρω τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Τί φῆς ¹); οὐχ ὄρῃς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτώ-
σι ^m) δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ τινα
ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαύροπα ⁿ) ἔχοντα, καὶ ἄν-

p. 257. εἰργοντα μὴ πρόσω διασκήδνασθαι τὴν ἀγέλην;

g) τὸν Πάριν] et hic, ut supra §. 2., pro glossemate habet
Seybold. h) Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes veteres habue-
runt ὅπου. i) σκόπει] περισκόπει 2956. et 3011. k) καὶ
οὐ τὸ ἄντρον, ἔνθα τ. ἀγ. iid. l) Τί φῆς;] Πῶς φῆς; 2956.
In cod. Gorl. deest antecedens ὄρῃς. Tum sequuntur haec:
ΗΡΑ. Πῶς φῆς; *ΕΡΜ.* Οὐχ ὄρῃς etc. haud dubie corrupta.
m) οὐτώσι] οὐτώσι O. In cod. 2954. κατὰ τὸν ἐμὸν δάκτυ-
λον, οὐτώσι. Vid. Adnott. n) καλαύροπα] καλάβ. O. P.

loquaris: earum enim, quae
ad querelas sunt proclives,
non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva ead-
em fere me rogavit: quare
nihil est, quod aegre feras,
aut putes deteriore te esse
loco, si quid etiam ipsi ita
simpliciter respondi. Sed
interea, dum sermones cae-
dimus, jam multum progressi
longius discessimus a stellis,
et circiter ex adverso Phry-
giae sumus: quin etiam Idam
video, Gargarumque totum
accurate; et, ni fallor, ip-
sum vestrum iudicem Pa-
ridem.

Jun. Ubi vero est? nec-
dum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Juno, ad sini-
strum respice; non ad sum-
mum montem, sed juxta la-
tus, ubi antrum et gregem
vides.

Jun. Atqui non video
gregem.

Merc. Quid ais? non tu
vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex me-
diis rupibus prodeuntes, et
quendam ex scopulo decur-
rentem, qui pedum habeat,
et repellat, ne protenus dis-
sipetur armentum?

HPA. Ὁρα γυν, εἴ γε ἐκείνος ἴσθην.

p. 257.

ERM. Ἄλλ' ἐκείνος °). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἦδη °) ἐσμέν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἀνθρώπιν ἐξ ἀφαισίου παθικόμενοι.

HPA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβιβήκαμεν °), ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῶν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶδος, ἔμπειρος εἰ τοῦ χωρίου, πολυλάκεις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ERM. Ἄλλ' οὖν °) ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς 6 ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε °) ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μαινακίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεῖς °) εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε °) ἦσθ ἐν τῷ αἵματι ἦν, p. 258: συμπαριπτάμεν αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε

ο) Ἄλλ' ἐκείνος. ἐπ.] Ἐκείνος. ἀλλ' ἐπ. C. L. p) ἦδη] cum schm. recepinus e cod. 3011. De fine proposito, quem consecutus sis, frequens ἦδη. Prom. s. Cauc. in. περισκοπῶμεν δὲ ἦδη κρημνόν τινα. Ibid. fin. καὶ γὰρ οὗτος ἦδη πλησίον ὁ αἵματι. Diall. Marr. VII, 2. ἀλλ' ἦδη γὰρ διεπέρασε. q) καταβιβήκαμεν] Sic correxit Hemst. quum antea vitiose scriptum fuisset κατεβιβήκαμεν, excepta Argentina, ubi recta forma est. r) Ἄλλ' οὖν] Ἄλλ', omisso οὖν, Gorl. utraque vox abest ab O. P. J. s) ὁπότε] ὁπότε δὲ 3011. t) καταπεμφθεῖς] πεμφθεῖς 2956. 3011. u) ὁπότε] ὁπότε γε iidem.

Jun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improvviso devolantes.

Jun. Commodedicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci,

Lucian. Vol. II.

quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulchellum;

E

p. 258. μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησί τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπαθεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε^γ) συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτοῦ^γ) ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν^z), καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν^a), ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα λαβὼν^b), (ἀποβεβλήκει^c) γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους.) . . . ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὐτοσί πλησίον, ὥστε προσεῖπωμεν αὐτόν. Χαῖρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ^d) καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξει πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια^e) ὀρειοπολεῖν^f), οὕτω γε οὔσαι καλά.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖον, καὶ Ἀφροδίτην ὄρεας, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίσας; καὶ^g) μὴ δέδοθι· χα-

γ) τότε ἔτυχε] ἔτυχε τότε 2956. 3011. γ) αὐτοῦ] αὐτός O. P. L. marg. A. i. W. Placet vulgata. Hemst. z) περιβαλὼν] περιλαβὼν conj. Guyet. a) δακῶν] ἔχων O. P. L. marg. A. i. W. b) λαβὼν] Vulg. ἔλαβον. In codd. 2956. 3011. λάβων, ut tradit Belinus. Unde scripsi λαβὼν, quae videbatur Luciani manus esse, venustatem inprimis magnam ex interrupta oratione repetentis. c) ἀποβεβλήκει] ἀπεβεβλ. P. d) Νῆ] Nai scripserunt Seybold. et Popp. At vid. Adnot. e) ἐπιτήδεια] ἐπιτήδεια F. f) ὀρειοπολεῖν] ὄρεσκ. O. g) καὶ] ut suspectum uncinis inclusit Poppo, magna injuria. Interpres recte: quin. Infra §. 9. τοῦτο μὲν σὺν αὐτῷ τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταται etc. §. 10. καὶ ἀπόθεον.

quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; (abjecerat eam prae timore.) At enim arbiter hicce prope adest: qua-

re adloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid tre-

λεπτόν γάρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους p. 258.
αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ
ἐρωτικά, σὸς τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον^{h)}
εἶσθ' ἀναγνοῦς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, φησί, p. 259.
ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἐρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ
θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου
θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρι-
νεῖν, τῶν ἄβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶνⁱ⁾· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα
μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ καλλίων, καὶ δάμαλιν^{k)} ἄλλης δαμάλεως,
τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. Αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως 8
καλαί, καὶ οὐκ οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου^{l)}
ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἄν ἐπ' ἄλλο^{m)} μεταβῇ, κἄ-

h) τὸ ἄθλον] τὸν ἄθλον pleraeque edd. antiquiores. Τὸ ἄθλ.
in O. L. J. i) ἀστικῶν] Ita in cunctis, praeter unam
Lips., ubi ἀστυκῶν, nec illud pravum. Vid. Adnot. In
codd. 2956. et 3011. ἀσκητῶν, minus rustice: *Belino* vitiosum
videbatur. k) δάμαλιν] Sic O. et marg. A. 1. W. et hino
Hemst. et posteriores. In reliquis δάμαλις. Ceterum post
ὅποτέρᾳ vulgo adjectum erat ἢ, quod, praecedente cod. 2956.,
Schmiederus et *Poppo* jure suo omiserunt. l) τοῦτο] τοῦ-
των Gori. et deinceps *ἐχεται* Lips. m) ἐπ' ἄλλο] Sic *So-*
lan. et *Hemst.* et recentt. Olim ἐπ' ἄλλω.

pidas et palles? quin tu
omnem metum pone; in-
commodi nihil est. Jubet
autem te Jupiter, judicem
fieri harum pulchritudinis;
quandoquidem enim, inquit,
et ipse formosus es, et doc-
tus rebus amatoriis, tibi no-
tionem permitto: certami-
nis autem praemium scies,
ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid
tandem velit: FORMA
PRAESTANS, ait, ACCI-
PIAT. At quomodo, domine
Mercuri, possim ego mor-
talis omnino, et rusticus,
judicem agere admirandi

spectaculi, majorisque, quam
ut bubulco conveniat? haec
enim talia dijudicare deli-
catulorum potius et urba-
norum hominum: de me
autem, quae capella capel-
lam forma praestet, item
juvenca juvencam aliam,
id quidem forte judicave-
rim ex arte. Hae vero om-
nes perinde pulchrae, et
sane nescio, quo pacto ab
una quis ad alteram tradu-
cat visum abstractum: non
enim vult assistere facile;
sed ubi se defixerit primum,
in eo haeret, illudque prae-
sens probat: quod si ad

P. 259. κείνο καλὸν ^{α)}) ὄρῳ, καὶ παραμένει; καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται ^{ο)})· καὶ ὅλως, περικίχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιεῖληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν ^{ρ)}), καὶ γυναῖκα· ταύτας δέ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλήν οὐχ οἶόν τε ^{α)}) ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

p. 260. 9 ΠΑΡ. "Εν τούτῳ, ὦ Ἐρμῇ, πείσαι ^{ρ)}) αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγείσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω ^{ρ)}) φασὶ ποιήσιν· ὦρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκείνο

n) καλὸν] Desiderat Poppo ὃν, quod tamen ipse fatetur nonnunquam omitti. A Nostro id factum Diall. Mortt. VI, 2. οὐδὲν ἐστὶ ἡδὺ εἰδόμεν. ο) παραλαμβάνεται] παραρπάζεται vel περιλαμβάνεται conj. Hemsi. περιλαμβ. conj. Bremer. Forssan scripsit simpliciter λαμβάνεται. Vid. Adnot. p) ἀδελφὴν] καὶ ἀδ. Schm. et Popp. e cod. 2956. Praeplacuit vulgata: sororem eamque uxorem. q) οἶόν τε] οἶός τε Arg. r) πείσαι] πείσον O. L. s) Οὕτω] οὐ O. J. A. 2.

liud transierit, id aequè pulchrum videt, atque immoratur, et a proximis abripitur: atque adeo ne, longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod (non et ipse), quemadmodum Argus, toto videre nequeam (possim) corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit Jovis soror et conjux, illae filiae: qui ergo non ardua

sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium.

Par. Conabimur quidem: quidenim quis faciat? Illud

δὲ πρῶτον ¹⁾ εἰδέναι βούλομαι, πότῃρα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐ- p. 260.
τὰς ὡς ἔχουσιν, ἥ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς
ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρὸς-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

ΠΑΡ. Ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὧ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ'
ἀπεστράφην ²⁾).

ΑΦΡ. ³⁾ Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ⁴⁾ ἀποδύσο- p. 261.
μαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνως ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ ¹⁰
τῷ ⁵⁾ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁ-
μοίως καλή ⁶⁾).

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ⁷⁾, ὦ Πάρι, πρὶν
ἂν τὸν κιστὸν ἀπόδηται, (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μὴ σε καταγοη-
τεύσῃ δι' αὐτοῦ ⁸⁾· καί τοι γε ἐχρὴν μὴδ' ⁹⁾ αὐτῷ κεκαλλω-
πισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χροάματα,

1) πρῶτον] πρότερον Gorl. u) ἀπεστράφην] ἀποστρα-
φείην O. P. 2956. J. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Lips. x)
ΑΦΡ.] Sic in P. et L. In Edd. veteribus omnibus praefigi-
tur nomen HP. γ) γε] An ἐγώ; ε) τῷ] τό F. α) καλή]
„Post hanc vocem interserit Ed. J. sola: Πα. Ἀποδύθι καὶ
σὺ ὦ Ἀφροδίτη.“ Hemst. Etiam A. 2. eadem habet, et tum
sic pergit: ΑΘ. Ἀποδύομαι καὶ αὐτὴ μὴ πρότερον αὐτὴν ἀπο-
δύσῃ etc. Lchm. b) αὐτὴν ἀποδύσῃ] Sic scripsimus o
conj. Hemst., quam A. 2. confirmavit et Belinus probavit.
Ipse Hemst. edidit αὐτὴν ἀποδύσῃ ex 2956. P. et J. et secuti
sunt recentiores, praeter Wielandium, qui maluit αὐτὴν ἀπο-
λύσῃ. Olim legebatur αὐτὴν ἀποδύσῃ. Bremetus conjecit
αὐτὴν ἀποθεάσῃ vel αὐτὴν ἐπαποδύσῃ, in utroque longe a vero
aberrans. c) δι' αὐτοῦ] δι' αὐτὸν 2956. d) μὴδ'] μὴ-
δὲ 3011.

autem primum scire volo,
utrum satis erit spectare il-
las, sicut sunt, an insuper
exuere oportebit, ut explo-
rate examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua
judicis in man: impera,
qua fieri velis.

Par. Qua velim? nudas
int eri volo.

Merc. Vos, exuite vestes:
tu inspicere: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: e-
quidem prima vestes ponam,
ut discas, me non solas ha-
bere ulnas candidas, neque
eo, quod grandes mihi sint
oculi, efferrī: namque ae-
qualiter sum tota, et similem
in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se ex-
uerit, o Pari, quam cestum
deposuerit, (est enim veno-
fica) ne te fascinet ejus ope:

p. 261. καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν^{e)}).

ΠΑΡ. ^{f)} Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ^{g)} τὴν κόρην ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, γ. 262. καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς^{h)}; ἡ δέδίας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον;

ΑΘ. Ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῆρηται.

ΑΦΡ. Ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθαⁱ⁾).

11. ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θείας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς! οἷα μὲν ἡ παρθένος! ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη^{k)} καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός! ὡς δὲ ὄρα^{l)} ἡδεήδεως! καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἡδὴ μὲν ἄλγιστον τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπι-

e) ἐπιδεικνύειν] ἐπιδεικνύειν videtur *Belinus* in codd. suis invenisse vitiose scriptum. f) ΠΑΡ.] Εἰς marg. A. 1. W. g) Ἀθηνᾶ] ὡς Ἀθ. *Schm.* e 3011. h) καὶ τ. δικ. φοβεῖς] καὶ τὸν Δία καὶ τὸν δικαστὴν φοβήσεις 3011. quae recte *Belinus* librarii incogitantiae tribuit. i) ἀποδυσώμεθα] ἀπεδυσώμεθα marg. A. 1. W. quod praefereundum putavit *Seybold*. k) αὕτη] Ita *Gorl.* marg. A. 1. W. *Solan.*, *Schm.*, *Poppo* pro vulg. αὐτῇ, non ferendo illo, ubi distinguendae erant personae. Vid. *Jens.* ad *Somn.* c. 9. l) ὡς δὲ ὄρα] ὡς δὲ ὄρας ἡδεήδεως A. 2. et J. sed plane scriptum ὄρα in V. 2. In ceteris vetustis desunt ὡς et ἡδε, nec non in *Gorl.*

quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte movent de caeso: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatas cristas, ac iudicem territatus? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terrore spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Jun. At exuamur.

Par. Jupiter prodigialis! quod spectaculum, quae forma, quanta voluptas! qualis haec virgo; quam regium ista et verendum resplendet, vereque dignum Jove! haec autem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum quiddam, atque illecebrosum subrisit. Jamque ego quod satis est habeo felicitatis.

δεῖν βούλομαι, ὡς ^{m)} νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα p. 262.
πρὸς ὃ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὅψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω ⁿ⁾. κῆπιδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὦρα ^{o)}
σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
φου ^{p)} τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν,
ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἄλλ' ἄπιθι, p. 263.
πεπράξεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ ^{q)}. Σὺ δὲ πρόσιθι, Ἀθηναῖ ^{r)}. 12

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κῆτα ^{s)} ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὐποτε ἦττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰε κρατῶν· πολε-
μιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, Ἀθηναῖ ^{t)}, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·
εἰρήνην γὰρ, ὥς ὀφῆς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυ-
δίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ

m) ὡς] ὡς conj. Schmied. neutiquam admittenda. Vid. ad
Char. c. 1. n) Περιμένω] Περιμένω marg. A. 1. W. o)
ὦρα] ὄρα G. p) τῆς ψήφου] Sic Hemst. ex O. et G.
pro eo, quod olim legebatur, τῆς νίκης. Ante τὰ δῶρα idem
restituit ex cod. O. καὶ, olim omissum. q) ἅπερ ἂν δοκῇ]
ἅπερ δοκεῖ 3011. r) Ἀθηναῖ] ἢ Ἀθηναῖ 2956. 3011. s) κῆ-
τα] καὶ 2954. t) Ἀθηναῖ] ὦ Αθ. O. 2954. 2956. 3011.

At, si placet, seorsim sin-
gulas etiam inspicere volo:
nam nuncquid ambigus
haereo, nec scio, quo po-
tissimum oculos convertam
quaquaversum viau distra-
cto.

Ύεν. Ita faciamus.

ΠΑΡ. Recedite ergo vos
ambae: tu, Juno, resta.

Ύεν. Resto: verum post-
quam me diligenter inspe-
xeris, hoc aliud etiam tibi
atque etiam est consideran-
dum, an placeant tibi dona,
quae praemium tribuam cal-
culi pro me lati. Siquidem
me, Pari, judicaveris esse

forma praestantem, univer-
sae cris Asiae dominus.

ΠΑΡ. Non donorum spe
nostra constant: jamque re-
cede: sient in hac lite fini-
enda, quae videbuntur. Ac-
cede tu, Minerva.

Μιν. Adsum tibi: athoc,
quaeso; si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nun-
quam inferior abibis ex pug-
na, sed perpetuo victor:
bellatorem enim te, et vi-
ctorias reportantem reddam.

ΠΑΡ. Nihil, Minerva, o-
pus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc
quidem obtinet Phrygiam

p. 263. μειονεκτήσεις γὰρ, καὶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυ-
θι ἤδη, καὶ ἐπίθου^{u)} τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν
'Αφροδίτην παρῆναι καιρός.

13 ΑΦΡ. Αὐτῇ^{x)} σοὶ ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκάστῳ τῶν
μελῶν^{y)}). εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἀκουσον· ἐγὼ
γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ὅποιον οὐκ οἶδα εἶ-
τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰ-
τιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυταὶ τὰς
πέτρας, κατ' ἄστν ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ·
p. 264. τί μὲν γὰρ ἂν^{z)} σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρέων; τί δ' ἂν ἀπόναιν-
το τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι,
μὴ μέντοι ἄγροικόν τινα καὶ^{a)} χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδην
αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν^{b)}), ἢ ἐκ
Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα^{c)} περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ

μ) ἐπίθου] ἐπίθες O. x) Αὐτῇ] conj. J. Gronov. ad Arrian.
H. Ind. p. 350. n. 53., quam, monente Schaefero Melett. p.
78, secuti sumus. Vulg. αὐτῇ. y) μελῶν] „μερῶν O. Ni-
hil est frequentius in Codd. horum vocabulorum confusione.“
Hemst. z) ἂν] vulgo omissum restituiimus cum Schm. et
Popp. e codd. 2954. 3011. et Gorl. a) καὶ] abest a Gorl.
Deinceps cum Poppone in voce vulgata χωρίτιν mutavimus
accentum. b) Ἀργόθεν] Sic O. et Lips. In ceteris vett.
Ἀργῶθεν. c) οἷα] Sic cum Schm. et Popp. emendavimus
vulgatam scripturam οἷα.

et Lydiam, belloque nullo
infestatur patris imperium.
At bono esto animo: nequa-
quàm jus tuum imminuetur,
etiāsi donorum spes nos
judices minime commoveat.
Sed indue jam vestes, atque
imponere galeam; satis enim
vidi. Venerem adesse tempus.

Fen. En adsum prope:
quin tu specta singulas par-
tes curate, nihil praetercur-
rens, verum immoratus
unicuique membrorum, Si
lubet autem, formose, et
isthaec ex me audi. Ego
sane jam dudum, cum te

viderem juvenem et pul-
chrum, qualem haud scio an
alium Phrygia nutriat, bea-
tum te praedico ob formas
decus; id autem incuso, quod
non, relictis scopulis istis-
que rupibus, in urbe vivas,
sed corrumpas formam in so-
litudine: quem enim tu fru-
ctum capias ex montibus?
quidve juvet honesta species
tua boves? pa fuerat jam
te nuptias iniisse, non qui-
dem agrestis alicujus ac ru-
sticae, quales per Idam sunt
mulieres, sed cujusdam ex
Graecia, aut Argis, aut Co-

παλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἔρω-ρ. 264-
 πικρῇ. ἐκείνη γὰρ ^{d)} εἰ καὶ μόνον θειάσαιτό σε, εὖ ^{e)} οἶδ'
 ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχούσα ἑαυτὴν ἔκδοτον,
 ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ
 αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀνούσαιμι
 σου, τὰ ^{f)} πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, 14
 ἔφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέβητ' ἐκ κύνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν ^{g)};

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν ^{h)} εἰκὸς ἐκ κύνου γεγεννημέ-
 νην ⁱ⁾. ἀπαλὴ δέ, ὥς ἐν ὧ τραπεῖσα, γυμνὰς ^{k)} τὰ πολλὰ,
 καὶ παλαιστικὴ ^{l)}. καὶ οὕτω δὴ τι ^{m)} περισπούδαστος, ὥστε p. 265.
 καὶ πόλεμον ἄμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ⁿ⁾ ἔτι
 ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν ^{o)} κατέστη,

d) γὰρ] adjecit δὴ ex uno Paris. Schm., per errorem, opinor,
 illud ex antecedd. hic repetitum. e) εὖ] ex Ox. addidit

Hemst. quum in omnibus vet. defuisset. In uno Par. itidem
 est εὖ οἶδα ἐγὼ. f) τὰ] abest a Gorl. g) Ποία δέ τις
 τὴν ὄψιν;] Ποία δὲ τὴν ὄψιν; 2954. et Schm. temere. Ποία
 δὲ τὴν ὄψιν ἐστὶ; 2956. et 3011. Ceterum Paridis personae
 notatio deest in vetustis edd. ante Bourdel. h) οἷαν] οἷον
 ἂν 2954. sed ita, ut ἂν infra οἷον scriptum sit. i) γεγεννη-
 μένον] An γεγεννημένον; k) γυμνὰς] γυμνῇ O. l) πα-
 λαιστικῇ] παλαιστικῇ 2954. Lips. Vid. Adnot. m) δὴ
 τι] δὴ τι 2954. n) ἄωρον] οὐκ Arg. miro errore. o) εἰς
 ἀκμ.] ἐς ἀκμ. Schm. e 2956. 3011.

rintho, vel Lacaenae, qualis
 Helene, aetate integra, pul-
 chra, nullaque parte inferior
 me, quodque maximum est,
 amatoriae nequitiae perita.
 Haec, si te tantummodo ad-
 spexerit, omnibus relictis,
 seque in tuam potestatem
 dedita, sequetur, et una te-
 cum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin
 inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quicquam, o
 Venus: at nunc perlibenter
 audiverim ex te cuncta de
 narrante, nam cum ego

Ven. Est filia Ledaе, illius
 formosae, ad quam Jupiter
 devolavit in cycnum muta-
 tus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem de-
 cet esse ex cycno natam:
 tum mollis, ut in ovo nutri-
 ta: nuda plerumque luctae
 et palaestrae dedita: quin
 tanto studio expetita, ut
 bellum etiam propter eam
 exstitit rit, Theseo immatu-
 ram adhuc rapiente. Enim-
 vero postquam ad florem ae-
 tatis pervenit, omnes Achi-

ρ. 265. πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν·
προεκρίθη δὲ Μενέλαος ^{p)} τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δ' ἐθέ-
λοις, ἐγὼ σοι καταπράξαιμι ἂν ^{q)} τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

ΑΦΡ. Νέος εἰ ^{r)} σὺ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρῆ
τὰ τοιαῦτα δοῦν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι.

15 ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ^{s)} ἐπὶ θεῶν δὴ τῆς Ἑλ-
λάδος, κῆπειδ' ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅψεται σε ἡ
Ἑλένη· τούντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθή-
σεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπο-
λιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθαλῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκ-
πλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἔστω

p) Μενέλαος] Μενέλεως Porp. e 2956. 3011. q) εἰ δ' ἐθέ-
λοις, ἐγ. σ. καταπράξαιμι ἂν] Vulg. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ
σοι καταπράξομαι. Uti dedimus, ita emendavit *Belinus* e cod.
2956. ubi καταπράξαιμι et e 3011. ubi εἰ δ' ἐθέλοις. Scilicet
requirebatur Activum, ut infra sub finem συμπράξω, et Opta-
tivus multo venustior h. l. et in Veneris ore, quam Indicati-
vi. *Wielandius*, etsi ignorans hanc lectionem, suum secutus ju-
diciū, scite vertit: wenn du aber Lust hättest, so wollte
ich dir zu dieser Heurath verhelfen. Ceterum *Gorl.* habet εἰ
δὴ pro εἰ δέ, nec non P. r) εἰ] ὡ Arg. s) ὡς] Sic *Uemst.*
et recenti. ex uno O.

vorum principes ad illam si-
bi despondendam convene-
runt: praelatus est Mene-
laus ex Pelopidarum gente.
Si tu velis, ego tibi perficiam
has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias
jam nuptae?

Ven. Scilicet juvenis es
rudis et rusticus: ego quip-
pe novi, ut conveniat ista
facere.

Par. At quomodo? ete-
nim velim et ipse scire.

Ven. Tu quidem peregri-

naberis ad lustrandam ni-
mirum Graeciam: tum ubi
perveneris Lacedaemonem,
videbit te Helena: exinde
jam mearum fuerit partium
curare, ut amore capta te
sectetur.

Par. Id ipsum incredibi-
bile esse mihi videtur, ut,
deserto marito, animum in-
ducat, cum homine barbaro
et peregrino navigationi se
dare.

Ven. Bonum animum ha-
be istius quidem rei causa:

δύο ¹⁾ καλῶ, "Ἱμερος καὶ "Ερως· τούτω σοι παραδώσω ἡγε- p. 266.
μόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν "Ερως, ὅλως ²⁾ παρελ-
θὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' ³⁾ "Ἱμερος
αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἱμερόν τε θήσει, καὶ
ἐράσιον ⁴⁾· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεήσομαι καὶ τῶν Χα-
ρίτων συνακολουθεῖν ⁵⁾· καὶ οὕτως ἅπαντες ⁶⁾ αὐτὴν ἀνα-
πείσομεν ⁷⁾).

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα ⁸⁾ χωρήσει, ἄδηλον, ὃ "Αφρο-
δίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ
ὄρῳ αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ
Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων ⁹⁾ τὴν γυναῖκα, καὶ
ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὃ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν 16
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρὲ-

- t) δύο] Sic Attice H. i. Arg. Lips. Popp. In reliquis δύο.
Vid. tamen Fischer. Animadv. ad Weller. Vol. II. p. 156.
u) ὅλως] ὅλος O. 2954. 3011. et Schm. x) ὁ δ'] ὁ δὲ iidem,
praeter O. γ) ἱμερόν τε θήσει, κ. ἐρ.] σὲ θήσει ἐράσι-
ον, omissis ἱμερόν et καὶ Arg. Dudum cogitaveram: ἱμε-
ρόν σε θ. κ. ἐρ. Verum ipse mihi diffido. z) συνακολου-
θεῖν. a) ἅπαντες] ἅπαντ' 2954. probante Belino. Verba
καὶ οὕτως, prius ommissa, restituit Solanus ex O. b) ἀνα-
πείσομεν] ἵνα πείσωμεν P. marg. A. i. W. c) ταῦτα]
Sic in G. P. L. marg. A. i. W. edd. Junt. A. 2. Arg. Lips.
et recentt. In reliquis τάχα. d) ἔχων] ἔλων (ἐλών) 2954.
probante Belino.

nati mihi sunt duo, pulcher-
rima forma, Himerus et E-
ros: utrosque tibi tradam
duces viae futuros. Et Cu-
pido quidem se totum insi-
nuabit in eam, cogetque mu-
lierem amare: Himerus au-
tem tibimet ipsi circumfu-
sus, quod scilicet ipse est,
desiderabilem te faciet atque
amabilem. Ego met etiam una
adereo, ac rogabo Gratias,
ut nos comitentur: atque ita
omnes certe Helenam per-
movebimus.

Par. Quorsum ista eva-
dent, non liquet, Venus:
attamen amo jam Helenam,
et nescio quo pacto videre
illam mihi videor, et navigo
recta in Graeciam, et adve-
na sum Spartas, redeoque
compos mulieris, idque me
male habet, quod nondum
haec omnia facio.

Ven. Attu ne prius ames,
Pari, quam mihi concilia-
trici et pronubae gratiam
retuleris sententia secun-
dum me data: decet enim

p. 266. ποι γὰρ ἄν *) καὶ νικηφόρον *) ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἐνεστέ σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τούτουι *) τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις **) μετὰ τὴν κρῖσιν.

ΑΦΡ. Βούλει οὖν *) ἐπομόσωμαι;

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπσιγνοῦμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυ-
p. 267. ναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἔτι αὐτήν **), καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς *) τὴν Ἰλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἰμερον, καὶ τὰς Χάρι-
τας ἄξις **);

e) *πρέποι γὰρ ἄν*] Vulg. *πρέπει γὰρ*, omisso *ἄν*. Quae scripsimus cum Schm. et Popp., sunt in codd. Gorl. P. et 3011. *πρέπει γὰρ ἄν* in 2954. 2956. A. 2. J. V. 2. f) *νικηφόρον*] *καθηφόρον* εἶναι ὑμῖν π—. G. P. *καθηφόρον* etiam Schol. *νικηφόρον* vitiose J. *καθηφόρον* A. 2. g) *τοῦτουι*] Sic Schm. ex O. et 2954. pro vulg. *τούτον*. h) *ἀμελήσεις*] *ἀμελήσης*, quod magis usitatum dicit Hemst., receperunt Schm. et Popp. ex O. 3011. et Gorl. Vid. Adnot. ad Diall. Mortt. X, 1. i) *οὖν*] inseruimus cum Schm. e codd. 2954. et Gorl. et edd. J. V. 2. Arg. et Lips. In Ox. *Βούλει τέ σοι*. Ceterum vetustum vitium *ἐπομόσωμαι* correxit Hemst. k) *ἔτι αὐτήν*] Ita Bremer. et Popp. e conj. Hemst. pro vulg. *ἐπ' αὐτήν*. Schm. γέ σοι *ἐπ' αὐτήν* e cod. 2954. Scyb. *ἐπ'* omnino deleri voluit. Cogitauerat Hemst. etiam de lectione *ἐπακτὴν* pro *ἐπ' αὐτήν*. l) *εἰς*] *ἐς* Schm. e 2954. m) *ἄξις*] *ἄξη* vel *ἄξει* conj. Popp., quam tamen ipse minime necessariam duxit. *ἄγειν*, *secum agere*, apud *Nostrum* frequens, maxime Participium *ἄγων*. Neque placet lectio O. *ἔξεις*.

me victricem vobis una ad-
esse, ac festum agere simul
nuptiarum et victoriae meae:
omnia quippe licet tibi, amo-
rem, formam et nuptias pro
isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me neg-
ligas post iudicium.

Ven. Vin' jusjurandum
interponam?

Par. Neutiquam: sed pro-
mitte denuo.

Ven. Recipio enimvero
tibi Helenam me tradituram
esse uxorem, eamque porro
te secuturam esse, atque Ili-
um ad vos profecturam: ipsa
ego adero, et adiutrix ero
ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem et Hi-
merum et Gratias adduces?

ΑΦΡ. Θά'ξει, καὶ τὸν Πόθον ^{α)}) καὶ τὸν ῥ' Τρέναιον p. 267. ^{β)}) πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι ^{β)}) τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε ^{α)}).

^{α)} Πόθον] Πειθὼ A. 1. W. οἱ [εἰς] vulgo omissum ex O. et 3011. cum Schm. recepimus. ^{β)} δίδωμι] σοι addiderunt Schm. et Popp. ex 2954. J. et V. 2. haud dubie alienum additamentum. ^{γ)} ἐπὶ τούτοις λάμβανε] suspecta Schmi-dero et Popponi, quod absunt ab O. Totum locum *Van El-dick* sic putavit mutandum: — παραλήψομαι οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδως μοι τὸ μῆλον; (vel οὐκοῦν ἐπὶ τ. δ. μ. τ. μ.) ΠΑΡ. Ἐπὶ τούτοις λάμβανε. Vid. Adnot.

Ven. Ne dubita: Pothum et Hymenaeum insuper adsumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. Ridet Mars fabulam illam de catena Jovis coelesti (Piad. θ, v. 1 — 27.) coram Mercurio, reverentissimo domini famulo. Cf. Jov. Tragoed. c. 14.

ΑΡ. Ἦκουσας, ὦ Ἐρμῆ, οἷα ἠπέλλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ^{α)}) ἀπίθανα; ἣν ἐθέλῃσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω ^{β)}), ὑμεῖς δ' ἣν ἀποκρεμασθέντες κατασπῆν βιάζεσθε ^{γ)}) με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελ-

^{α)} καὶ] ὡς 2956. ^{β)} καθήσω] καθελς id. καθήσας 3011. et mox ὑμεῖς δὲ ἀπεκρ. omissio ἦν. ^{γ)} βιάζεσθε] Ita J. V. 2. *Hemai.* et recentt. Reliquae minus recte βιάζεσθε. In cod. 2956. βιάζητε.

MARTIS ET APOLLINIS.

Mars. Andistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba et absurda? Si voluero, in-

quit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra labora-

- p. 267. κύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν ^{d)} συναρτήσας ^{e)})
 p. 268. μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ^{f)} ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσειν ^{g)} αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ ^{h)} τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθεῖην.

2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες ⁱ⁾). οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ^{k)} ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ ^{l)}). μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ^{m)} ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παντοῖος ἦν δεδιώς,

d) θάλασσαν] θάλατταν Schm. e 3011. Mox tamen θάλασσαν ibidem retentum. e) συναρτήσας] συναρπάσας conj. Hemst. f) καθ' ἓνα πάντων] Sic correxeram vulgatum καθ' ἓν' ἀπάντων, et probaverat Poppo, priusquam utriusque innotuisset, Gracvium jam hanc emendationem praeoccupavisse ad Soloece. p. 117. et hanc ipsam etiam lectionem esse coicicis 2956., neglectam, ut multae aliae, a Schmiedero. g) καταβαρῆσειν] καταπονήσειν 2956. J. h) καὶ] Sic emendandum vulgatum καὶν censuit Hemst., scripsit etiam sic Abresch. Dilucc. Thuc. p. 723. Causa est in promptu. i) Ἄρες] Ἀρη 2956. k) κακὸν] κακῶν id. l) σιωπῆσαι πρὸς σέ.] πρὸς σέ κρύψαι id. m) ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλεον Gorl. J.

bitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluerio sursum attrahere, non vossolum, sed et terram simul ac mare adducta in sublime tollam: et cetera, quaecunque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares, omnibus fortio-rem esse et validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram et pontum

adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita

καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις καταλεήσασα ἐκεί- p. 268:
λεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχιρα ὄντα, καὶν ἐδέδε-
το ^α) αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπεί μοι
γαλῶν ἐπὶ τῇ καλλιφύημοσύνῃ ^ο) αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέ-
γειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

α) καὶν ἐδέδετο] ἐδέδετο ἄν 2956. Vid. Schaefer. ad Long.
Past. p. 361. ο) καλλιφύημοσύνῃ] Sic Arg. Lips. Bre-
mer. Popp. In ceteris καλλιφύημοσύνῃ.

diu, quando Neptunus, et
Juno, et Minerva seditione
mota structisque insidiis vo-
luerunt eum vincere com-
prehensum, quam varios in
colores fuerit mutatus prae-
metu, idque triam tantum-
modo: quod ni Thetis mise-
rata vocasset ipsi auxiliato-
rem Briareum centimanum,

vinculis constrictus foret
cum ipso fulmine ac tonitru.
Ista mecum perpendens te-
neri non poteram, quin ride-
rem magniloquentiam ejus.

Merc. Tace: fave lin-
guae: nam tutum haud est
nec tibi loqui, nec mihi
audire talia.

XXII.

p. 269.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. Fabularum de Panis ortu, natura, ingenio, artibus,
et amoribus, faceta irrisio.

ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἐρμῆ.

1

ΕΡΜ. Νῆ ^α) καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἐρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

α) Νῆ] Nal Popp. At vid. ad Dial. XX, 7.

PANIS ET MERCURI.

Pan. Salve, pater Mercuri.

Pan. Non tu Cyllenius
es Mercurius?

Merc. Imo et tu quoque:
sed quomodo sim ego tuus
pater?

Merc. Ita sane: at quo
pacto filius meus es?

p. 269. ΠΑΝ. Μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός ^{b)} σοι γεγόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγον ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα, ἔμὸς γὰρ πῶς, πέρατα ἔχων, καὶ θίνα τοιαύτην, καὶ πώγωνας λάσιον, καὶ σκέλη δίχρηλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐράν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅποσα ^{c)} ἄν. ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὃ πάτερ, ἐπονειδίστον ἀποφαίνεις ^{d)} μᾶλλον δὲ σεαυτοῦν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀνάτιος.

ΕΡΜ. Τίνα ^{e)} δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; μήπον ^{f)} ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἶγα ἐμολχεύσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηλεόλην.

p. 270. ΕΡΜ. Ἐἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὁμοῖον ἔτεκεν;

b) ἐξ ἔρωτος] ἐβαλρετος Gorl. A. 2. J. marg. A. 1. W. c) Ὅποσα; Ita Gorl. P. J. V. 2. marg. A. 1. W. A. 2. insuper codd. 2956. et 3011. et hinc Schm. et Popp. pro vulg. ὅσα. d) ἀποφαίνεις] Ita Schm. et Popp. unice recte, ducibus codd. Gorl. 2956. 3011. et edd. P. J. V. 2. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Lips. In reliquis ἀποφαλνῇ. Belinus maluit ἀποφαλνῇ. e) Τίνα] Ἦτινα 3011. f) μήπον] Sic scripsimus pro vulg. ἤπον e Coll. G. et cod. 2956. Lips. ἤπον. Vid. Adnot.

Pan. Peradulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hircus prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, et cauda super nates?

Pan. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temetipsum, qui tales gignis et procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid com-morso digito quaeris, multumque haesitas? Icarium inquam, Penelope.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hircus te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμ- p. 270.
πεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ᾧ παῖ, μήτηρ μὲν σοι ^ε), ἔφη, ἐγὼ
εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις ^h)· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν
ἔχων Ἐρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κεραιφόρος καὶ τρα-
γοσκελὴς εἴ, μὴ λυπεῖται σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ⁱ) ὁ πατήρ
ὁ σὸς, τράγω ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὥς λάθοι ^k)· καὶ διὰ τοῦτο
ὁμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον ^l). ἐγὼ p. 271.
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς
πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ ^m) πᾶσιν ἐπὶ τῇ
εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ᾧ πάτερ· μουσικός ^g
τε γάρ εἰμι, καὶ συνίξω πᾶν κακὸν ⁿ)· καὶ ὁ Διόνυσος
οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώτην
πεποιήται ^o) με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια

g) σοι] Sic Schm. e codd. 2956. 3011. et Gorl. pro vulg. σου.
h) Σπαρτιάτις] cum Popp. scripsi pro Σπαρτιάτις. i)
συνῆν] συνέη J. συνέηι 2956. et 3011. k) ὥς λάθοι] ὥς
ἀν λάθοι conj. Belin. At vid. Varr. Lectt. ad Dial. XVII, 1.
l) τι τοιοῦτον] τοιοῦτό τι 2956. τοιοῦτόν τι 3011. m)
παρὰ] περί male in J. A. I. Fr. H. 1. Wech. n) κακόν
ὄν] lygρόν in quibusdam, etiam in Gorl., interpretamen-
tum verae lectionis. o) πεποιήται] sibi fecit. Cf. VII, 4.
XIV, extr. Sic Poppo recte scripsit e codd. 2956. 3011. pro
vulg. πεποίηκε.

Pan. Ea ipsa quae dixit,
enarrabo tibi. Quando me
ablegabatur in Arcadiam, Fili,
mater quidem tua, inquit,
ego sum Penelope Spartana:
at patrem scito Deum habere
te Mercurium Majae et Jo-
vis filium: quod autem cor-
nutus, hircinisque pedibus
es, id tibi ne dolori sit:
quando enim mecum con-
grediebatur pater tuus, hir-
cum se adsimulavit, ut la-
teret: ea est causa, cur simi-
lis evaseris hircio.

Lucian. Vol. II.

Merc. Sane commemini
fecisse me tale quiddam. Er-
go ego, cui forma spiritus
facit, adhuc imberbis ipse,
tuus pater dicar, et ludi-
brium debebo omnibus ob
elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec
probrio ero tibi, pater: musi-
ces enim peritus sum, et
fistula ludo valde argutum
quiddam; Bacchusque nihil
me sine facere potest: imo
sodalem et thiasi socium
constituit me, duxque ipsi

F

p. 271. δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ Τεγέαν ^{p)} καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης.

p. 272. πρῶτα δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρεθῃ ^{q)} μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἶση ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4 EPM. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἦδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ.

EPM. Ταῖς ^{r)} αἰεὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις ^{s)}.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ ^{t)} σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάξομαι πρὸς αὐτῶν.

EPM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ ^{u)}, ὦ τέκνον, ταπρῶτα ^{x)} αἰτοῦντί μοι;

p) Τεγέαν] Sic, Poppohe monente, scripsimus pro vulg. Τέγεαν. De simili voce Νεμέαν vid. Varr. Lectt. ad Dial. III. Cod. 2956. habet Πεταίαν. q) ἡρεθή] ἡρεθῇ F. ἡρεθῇ A. 1. J. V. 2. Arg. Lips. r) Ταῖς] Ταῖς οὖν J. V. 2. Arg. s) ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. Gorl. 2956. J. marg. A. 1. W. ἐπιχαρεῖς A. 2. t) Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. J. A. 2. Unde Hemst. fieri voluit Πειθοῖ. u) χαρίσῃ] ἂν χαρίσαιο conj. Belin. χαρεῖ conj. Popp. x) ταπρῶτα] τὸ πρῶτον Gorl. et 5011.

sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcunque circa Tegcam et per Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas videris, intelliges, quantum ibi Paus sit nomen.

Merc. At, quaceso, dic mihi, duxisti' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόστατε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ γ) ἴδωμεν ταῦτα. p. 272.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ φιλοφρονού· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλίσχῃς με, ἀκούοντός γε ς) τινός.

γ) ἡμεῖς δὲ] ἡμεῖς μὲν Gorl. Hic praefigebatur in marg. A. 1. W. 'Er. ea persona mox deleta: tum ἴδῶμεν. In P. αἰδ. nec non in A. 2. 2) γς] abest a Gorl.

Παν. Impera, pater: nos et comitate blanda complectere: patrem vero vide ne autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, teum aliquo.

XXIII.

P. 273.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

Argum. Familiare Apollinis et Bacchi colloquium de summum unius ejusdemque matris filiorum, Cupidinis, Hermaphroditum et Priapi, dissimilitudine. Ridentur imprimis Priapeia.

ΑΠ. Τί ἂν λέγοιμεν α); ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφούς 1 εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοιοτάτους β) ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφι-

a) Τί ἂν λέγοιμεν;] Sic distinguenda verba censuit Hemst. et secuti sunt Schm. et Popp. Olim nulla distinctione legebatur: Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ. etc. b) ἀνομοιοτάτους] Sic Schm. e 2954. pro vulg. ἀνομοίους. Intererat scilicet summum eorum discrimen dici.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. Quid autem dicamus? et vitae instituto? etenim eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, hic quidem undiquaque pulcher arcum tractat, et potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste

p. 275. βολος τὴν ὕψιν. οὐκ ἂν διακρίναις *) εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου ^{d)}, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγεννημένοι·

p. 274. ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάνικς ἐκ μιᾶς γαστροῦς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὕμεις, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι *) ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ^{f)} ἐπιτηδεύομεν· τοῖόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόθου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ^{e)} ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντιύῃ, καὶ ἰα ^{h)} τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται ⁱ⁾, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπεύσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκεῖνη ποιοῦσα. Ὁ μέντοι ^{k)} Πρίαπος, γε-

x) διακρίναις] διακρίνας F. διακρίνειας G. alienae manus, opinor; quemadmodum etiam Diall. Marr. V, 2. pro οὐκ ἂν κρίναι Solanus scribi voluit κρίναι ex mera conjectura. d) τοῦτόσ] τούτων 2956. e) ὁμοιοι] μὲν addit Schm. e 2956. sensu adversante. f) τὰ αὐτὰ] ταῦτά 2956. g) ξενοκτονεῖ] Ita recte V. s. S. A. Hemst. et recentt. In reliquis vetustis ξενοκτενεῖ. h) ἰα] θεραπεύεις 2954. i) παρεσκεύασται] παρεσκεύαστο id. k) μέντοι] μὲν γάρ τοι legebatur olim. Sed γάρ aliunde, fortassis ex sequentibus, huc irrepsisse, docent codd. 2954. et 5011. in quibus omissum γάρ.

muliebris, semivir, et ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mire ris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispare: ubi saue eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, et eadem studia

tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, et sanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythias, quae ita se jam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata caedes.

Bac. Jure quidem illa me-

λοῖτον γάρ τί σοι διηγήσασθαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, P. 274.
 ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενί-
 σας παρ' αὐτῷ, ὅτι δὲ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἰκα-
 νῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς πον μέσας ¹⁾ νύκτας ἐπανα-
 σταῖς ὁ γενναῖος . . . αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ ^{m)};

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ ⁿ⁾ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνω-
 στὸς γάρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ^{o)} ἄν, ὃ Ἄπολλον,
 ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νή- P. 275.
 φοντα ἄν σοι· τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γι, ὃ Διόνυσος· ἔγω γὰρ με-
 τὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Unde etiam Schm. et Popp. omiserunt. 1) μέσας] adjiciunt
 τὰς J. V. 2., quae certe non opus erat. In cod. 2954. παρ'
 αὐτὰς etc. m) ἐπεῖρα σέ;] ἐπεῖρας A. 2. et cum v. ἐφελ-
 κυστικῶ 2954. n) τὸ] ὅτι conj. Hemst. o) καὶ νήφοντα
 ἄν σοι] νήφοντά σοι ἐστὶ τὸν Πρ. J. νήφοντά σοι ἄν τὸν Πρ.
 V. 2.

rito. Verum ad Priapum ut
 redeam, ridiculum enim
 quiddam tibi narrabo, qui
 nuper Lampsaci fuerim: igitur
 praeteribam urbem; hic
 autem cum hospitio me ex-
 cepisset, postquam requie-
 vimus, in convivio satis vi-
 no rigati, tum nocte admo-
 dum media insurgens bonus
 ille . . . sed pudor vetat
 dicere.

Ap. Tentabat te,

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad
 haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil
 iracunde tu, nec ferociter:
 nam venia digna est, si te
 tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei
 causa vel tui tentandi, Apol-
 lo, faciat periculum: tu enim
 formosus et comatus; ut vel
 sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche,
 ne sollicitet: habeo enim
 cum coma etiam arcum.

XXIV.

p. 275.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

Argum. Querelae Mercurii de immensis et infinitis famulatus sui coelestis negotiis.

1 *ERM.* Ἔστι γάρ τις, ὃ μήτηρ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

MAI. Μὴ λέγῃς, ὃ Ἐρμῇ, τοιοῦτον μηδέν^a).

ERM. Τί μὴ λέγω^b), ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, ὁ μόνος πάντων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν^c), εἶτα εὐθετήσαντα^d) ἕκαστα, παρῆσθαι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι πεκονιμένον^e) παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον

a) μηδέν] μηδὲ ἐν τι Gorl. et J. pejus ἐν τι V. 2. τοιοῦτο Arg.

b) Τί μὴ λέγω] Μὴ λέγω Gorl. c) ἐκκλησίαν] κλισίαν Schm. e codd. 2956 3011. et Gorl. vitiosa, opinor, lectionis genuinae Aphaeresis. Scilicet ἐκκλησία, ut ὠπείο, de loco non insolens. d) εἶτα εὐθετήσαντα] εὐθετήσαντά τε Gorl. e) πεκονιμένον] πεκονισμένον Hcmst. ed. min. per errorem haud dubie.

MERCURII ET MAJAE.

Merc. Estne enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Maj. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, (*solus lass. conf.*) inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, ever-

res symposium oportet; et postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Jovi, et perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emittentem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus illo

τοῦτον οἶνοχόον ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον· τὸ δὲ πάν- p. 275.
των δεινάτατον, ὅτι μὴδὲ τυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, p. 276.
ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπορ-
πὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι
τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ^{f)} ταῖς ἐκκλη-
σίαις κηρύττειν, καὶ ρήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρί-
κὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Ἀθήδας 2
τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ^{g)} ἐν ᾧδου εἰσὶν.
ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κᾠκεῖνα ^{h)} ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης ⁱ⁾), ἐκ γυναικῶν
δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς
Ἀτλαντίδος ^{k)} διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἦκοντά με
ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ^{l)}), ἐφ' ἣν πέπομ-
φὲ με ὀφόμενον ὃ, τι πράττει ἢ παῖς, μὴδὲ ^{m)} ἀναπνεύσαντα,
πέπομφεν αὐδὺς ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἰτ' p. 277.

f) καὶ ν] καὶ A. 2. Lips. Hemst. maj. Bip. Seyb. In reliquis recte καὶ. g) καὶ i] ἢ Schm. e 2956. 3011. Gorl. h) καὶ ταῦτα κᾠκεῖνα] κᾠκεῖνα καὶ ταῦτα 2956. 3011. probante Belino. i) καὶ οἱ — Σεμέλης] Ita Matth. et Popp. Vulgo καὶ ὁ μὲν — Σεμέλης υἱός. Ferri poterat, inquit Hemst., ὁ μὲν Ἀλκμ. υἱός κ. S. B. 2. habet: καὶ οἱ μὲν — υἱοί. Sic etiam codd. 2956. et 3011. praeterquam quod abest υἱοί. Unde Schm. uncinis inclusit. Vid. Adnot. i) τῆς Ἀτλαντίδος] Sic cum Matth. e codd. 2956. 3011. et Gorl. pro τῆς Ἀτλαντος. l) θυγατρὸς] ἀδελφῆς conj. Guyet. m) μὴδὲ] μὴδ' 2956.

pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, et adesce ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris versor, in ooncionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administrandae sunt mihi in tot

partes obeundas diviso. Atqui Leda eliberi alternis uterque in coelo et apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur curarum expertes; ego Maja Atlantidis filia natus ministro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem

p. 277. ἐκλιθεὶς ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἰλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὁλως ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι ⁿ⁾ δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα πεπραῖσθαι, ὥσπερ ^{o)} ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χεὶρ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφοθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβῃς ^{p)}. ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

n) μοι] deest in Gorl. o) οἱ] deest in Lips. p) λάβῃς] Ita 2956. 3011. Gorl. Schm. Matth. Popp. pro vulg. λάβοις.

Danaën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vixi. Jamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Maj. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, prope, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram et bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Argum. Rector universi invehitur in Solem, qui imprudenti filio Phaëthonti currum suum vehendum commiserit, totumque mundum conturbaverit.

1 ΖΕΥΣ. Οἶα πεποιθκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολαΐσκας
p. 278. τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῃ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς
τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρούους δια-

JOVIS ET SOLIS.

Jup. Qualia patraſti, Titanum pessime! perdidisti
quae in terris sunt omnia, a-
dolescentulo insipienti con-
redito curru; qui haec ex-
ussit. prope terram latus,

φθαρήναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως, p. 278. οὐδὲν ὃ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῇ περσυνῶ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν' τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διαφορηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῶ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἥλιπσα τηλικούτου γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσῃς ἰδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαλὴ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἡγνόνεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν^{α)} ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδολεῖ τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τούτων ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνλοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω^{β)}, ὅλως ἐνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὃ δὲ οὐκ εἶχεν ὃ, τι χρήσαιτο^{γ)} αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτα ἀντεῖ- 2

α) συνέχειν] συνέχεν Schm. e 3011. β) καὶ ἄνω καὶ κάτω] καὶ ἄνω καὶ κάτω 2956. In nonnullis vett. commate male post δρόμον posito, ἐνλοτε ad sequentia refertur. Ceterum suspicor, Lucianum scripsisse: καὶ ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὅλως ἐνθα etc. Facile καὶ excidere potuit. γ) χρήσαιτο] ἂν addi vult Belinus, non majori jure, quam supra XVII, 1. οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύφαιτο.

illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, et confuderit: ac nisi (ego) animadversa re dejecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum aurigam, et currus agitatoreμ emisisti.

Sol. Peccavi, Jupiter: sed ne acerbius feras, si morem gessi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tantum fore mali?

Jup. Non tu sciebas, quanta indigeret aeturatione

haec res, et, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, habenas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthac equidem om-

P. 279- χον ἐπιπολὺν, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατε-
 λιπώρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀνα-
 βιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρόνῳ βεβηκέναι ^{d)}
 αὐτὸν, ἐφ' ὅπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἰτα
 ἐς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν
 ἡνιωῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλί-
 κος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὕρθῃν ἐλαύνει· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπι-
 βαῖς τοσούτου πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βᾶθος ἀχανές, ἐξεπλάγη,
 ὥς τὸ εἰκός· οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ^{e)} ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπι-
 βεβηκέντα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς
 ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι
 δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς ^{f)} εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκκινῶς
 ὡς ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πίνθας.

8 ZETΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν
 συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἦν τι ὅμοιον πα-
 ρανομήσης, ἢ τινα τοιούτον σεαυτοῦ δι᾿ ἄδοχον ἐκπέμψης, αὐ-

d) βεβηκέναι] ἐπιβεβηκέναι 2956. inepta lectio. e) ὡς] ab-
 est ab Hemst. min., invito, credo, editore. f) αὐτός] in
 2954. refertur ad ἐκπέσῃ, quam distinctionem Schmiederus et
 ego olim secuti sumus. Nunc redii ad vulgarem rationem.
 Vid. Adnot.

nia noram, ac propterea reni-
 tebar diu, nec committebam
 ipsi mei currus agitationem.
 Postquam tandem instando
 expugnavit et lacrimis, et
 mater Clymene una cum eo,
 permisi currum ut conscen-
 deret, et monendo docui,
 quomodo oporteret firmo
 gradu consistere, quousque
 sursum immissis habenis in
 sublime ferri, tum deorsum
 rursus vergere, quoque pa-
 cto compotem esse habena-
 rum, ac minimum concedere
 animis equorum. Addidi por-
 ro, quantum esset discrimen,
 nisi per rectam viam ageret.
 Hic vero, (quippe puer,) cum
 conscenderat tantum ignem,

et prospexerat in profundum
 immense patens, stupore per-
 cussus fuit, ut par est: equi
 autem, ubi senserunt non
 adesse me, qui currum insi-
 stens regerem, contempto a-
 dolescentulo, praecipites ex-
 tra viam ruerunt, et gravia
 ista fecerunt: at Phaëthon,
 habenis e manu dimissis, o-
 pinor metuens, ne excutere-
 tur, ipse arreptam tenebat
 antygem. Sed et ille jam,
 quam mervit, habet poenam,
 et mihi, Jupiter, satis est
 supplicii luctus.

Jup. Satis esse ais, talia
 qui fueris ausus? nunc ta-
 men ignosco tibi: in poste-
 rum vero si quid simile de-

τίκα εἶση, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρός ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. p. 279.
 ὥστ' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεῖωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα p. 280.
 περ' ἔπεσον ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ
 αἰγυριοὶ γιγνέσθωσαν ^{g)} ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ ξυμπηξάμενος ^{h)}
 τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ ⁱ⁾) καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν
 τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν ^{k)} τοὺς ἵππους· ἀλ-
 λὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

g) γιγνέσθωσαν] γινέσθωσαν Arg. γινέσθ. 2954. 2956. 3011.
 et hinc Schm. At vult Jupiter: *fiant*, non *sint*; *mutentur*, non
sint mutatae. h) ξυμπηξάμενος] Sic Schm. et Popp. e
 2956. et 3011. Vulg. συμπ. i) γὰρ] δὲ F. omisso proximo
 καί. k) ὑπαγαγὼν] ἐπαγαγὼν 2954. et 3011.

liqueris, aut talem aliquem mas effundentes, et populī
 successorem tibi emiseris, fiant ob huncce casum. At
 confestim experiere, quan- tu refecto curru (infractus
 tum igne tuo fulmen sit ma- enim est temo ejus, altera-
 gis ignitum. Illum ergo so- que rotarum contrita) cur-
 rores sepeliant ad Eridanum, sum redordire subjunctis e-
 ubi cecidit quadrigis excus- quis. Ut tamen memor sis
 sus, electri super eo lacri- horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. De Dioscurorum, quibus distingui possint, notis,
 fraterno amore et negotiis salutaribus.

ΑΠ. Ἐχweis μοι εἰπεῖν, ὦ Ἐρμῇ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τού- 1
 των, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι p. 281
 αὐτούς.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. Potin ut mihi dicas, dem, ut disternam eos, non
 Mercuri, uter Castor sit ho- est.
 rum, aut Pollux? nam equi-

p. 281. EPM. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκαῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι ^{a)} γάρ.

EPM. Ὅτι οὗτος μὲν, ὃς Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ^{b)} ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνησας, δειξας ^{c)} τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἅλ-
p. 282. λα πάντα ἴσα, τοῦ ὧσιν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ
p. 283. ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἑκατέρῃ λευκός· ὥστε πολλά-
p. 284. κίς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορά, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν
p. 285. δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί
p. 286. δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νε-
κρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 EPM. Τὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἴδεις
ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Αἰθιδας υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι,
ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

a) ὅμοιοι] ὅμοιος 3011. b) τοιοῦτον] τοιοῦτο 2954. c)
δειξας] „Ita F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non
fuerat“. Hemst. Repertum et in cod. 2954. receperunt Schm.
Matth. et Popp. pro vulg. διδάξας. Pro ὦνησας cod. 2956.
habet ὦνησαι.

Merc. Heri qui nobiscum
fuit versatus, is Castor erat:
hic, Pollux.

Ap. Quo pacto dignoscis?
similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apol-
lo, habet in facie vestigia
vulnerum, quae accepit ab
adversariis pugilatu certans;
ea maxime, quibus est a Be-
bryce Amyco vulneratus,
quando Jasoni socius navi-
gabatur: alter autem nihil tale
praefert, sed purus est at-
que integra facie.

Ap. Gratum anprimis fe-
cisti, qui monstraveris haec
indicia: ceteroquin alia cun-

cta sunt paria, ovi dimi-
dium segmentum, eique ad-
dita superne stella, jaculum
in manu, et equus utrique
albus: quo factum est, ut
saepe hunc appellarim Ca-
stora, qui Pollux erat; il-
lum, Pollacis nomine. Ve-
rum dic mihi etiam illud,
quid tandem sit causae, cur
ambo simul nobiscum non
sint, sed partitis vicibus
nunc mortuus, nunc Deus
est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor sua-
sit, ut hoc facerent: quo-
niam enim oportebat unum
oppetere mortem Ledaic filio-

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἐρμῇ, τὴν νομήν, οἷ γε ^{d)} οὐδ' p. 286. ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα πῶς γὰρ ^{e)}, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὦν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἱάται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὦν, ἡ δὲ Ἀρτε- p. 287. μιν μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ ^{f)} τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ εὐωγήσονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ^{g)} ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν διτ' ^{h)} τὸ πέλαγος, καὶ ἄν ⁱ⁾ πον ναύτας χερμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἐρμῇ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

d) οἷ γε] Ita Schm. Matth. et Popp. e 2954. 2956. 3011. pro vulg. εἴγε. in quibusdam etiam εἴτε. e) πῶς γὰρ] Matth. pro arbitrio suo: ὅπερ, ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα (πῶς γὰρ;) ὁ μὲν — ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὦν; At vid. Adnot. f) δὲ] δὴ Hermst. conj. T. F. Benedicti favorem nacta immerito. g) αὐτοῖς] αὐτοῖς 3011. h) διτ' δὴ 3011. probantibus Belino et Jacobsio in Additt. ad Dionys. de temp. verb. ed. Goeller. p. 246. receptum a Schm. Sed van Heusde Specim. crit. in Plat. p. 112. vult αἰεί. i) ἄν] εἰν Schm. et Matth. e codd. 2956. et 3011.

rum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; si quidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum

singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; et obequitare decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos viderint, considerare in ea navi, illaque vectos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, et salutarem narras artem.

P. 288. ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

Argum. Ridicula Polyphemi amantis descriptio.

1 ΔΩΡ. Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμενηέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅποιος ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λᾶσιος ἐφαίνεται, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον ^{a)}), μονόφθαλμος; οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι ^{b)} αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

a) ἀμορφότατον] ἀμορφάτατον per ω in omnibus, praeter Arg. Simile vitium correctum Timon. c. 46. ἀμορφώτερον cod. 2956. Post μονόφθαλμος quum fere comma reperiatur, posui interrogationis signum. Sequentia enim novam et se-junctam continent interrogationem. b) ὀνῆσαι ἂν τι] ἂν τι ὀνῆσαι 2954.

D I A L O G I M A R I N I

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. Pulchrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus ad eo et hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censeanne genus ipsi profuturum esse ad formam?

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καί, ὡς φῆς, ἄγριον ἄμορ-^{p. 288.}
φόν^{c)} ἔστιν· ἀνδρώδεις γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ.
μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδείστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ^{d)} ἦσαν.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμε-
νον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶν ὀνειδιστικὸν τοῦτο^{p. 289. 2}
οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτε
ποιμαίνων^{e)} ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπῆς^{f)} παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν
ἐπὶ τῆς ἡύονος ἐν τοῖς πρόποσι^{g)} τῆς Αἰτνης, καθὼ μεταξὺ
τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν
οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἡ^{h)}
καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπιῆχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δειγμα
γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξίεραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλῇⁱ⁾ ἔδοξας,
ἐπὶ φθονος οἷε γιγνέσθαι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἰ-

c) ἄμορφον] ἄμορφος Arg. errore forte haud pravo, si mox
etiam ἀνδρώδης legeretur. d) δὴ] δύο 2956. e) ποιμαί-
νων] ποιμὴν ὡν 2954. f) σκοπῆς] Ita Gorl. 2956. O. L.
J. et hinc Schm. et Matth. pro vulg. σκοπιᾶς. g) πρόποσι]
πρόσ O. πρόποσι 2956. mendose. h) ἡ] abest a 2954. i) ἐν-
δεεῖ τὴν ὄψιν, καλῇ] Ita cum Hemst., Schm. et Matth.
verba dedi ex P. disposita. Priores edd. ἐνδεεῖ καλῇ τὴν ὄψιν.
Post δψιν F. καὶ ἔδ.

Gal. Neque hirtum illud
ejus, et, ut ais, ferum omni
plaus pulchritudine desti-
tuitur, est enim virile: et
oculus decorat frontem, ni-
hil deterius cernens, quam
si duo essent.

Dor. Videre, Galatea, non
amatorem, sed amatum ha-
bere Polyphemum, prout
quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum:
verum illam nimiam oppro-
brandi libidinem vestiam
non fero: quin mihi vide-
mini ex invidia illud facere,
quia pascens aliquando, cum

a specula ludentes nos vide-
ret in litore, ad imos pedes
Aetnae, qua parte inter
montem et mare longe litus
protenditur, vos ne adspe-
xit quidem; ego contra ex
omnibus ipsi pulcherrima
sum visa: ideoque soli et-
iam mihi adjecit oculum: il-
la vos pungunt; indicio e-
nim sunt, me forma melio-
rem esse, et amore dignam:
at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori et lu-
mine defecto pulchra fuisti
visa, ideo te talem putas,
cui invidemus? atqui quid
aliud in te laudare potuit,

p. 289. γεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ^k) ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται κα-
 8 λά. 'Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ^l), ὅπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν, οἶα ^m)
 p. 290. τυγχάνεις οὕσα τὴν ὕψιν, ἀπὸ πέτρας τινός, εἴποτε γαλήνη
 εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδαρ, ἰδὲ ⁿ) σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
 χροῶν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπι-
 πρέπη ^o) αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν
 κἄν τοῦτον ἔχω ^p). ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμήν, ἢ
 ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ ^q) Πολύφημος τάτε ἄλλα
 καὶ μουσικός ἐστι.

4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν ὑποῦ ἄδοντος,
 ὅποτε ἐκάμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ φίλῃ, ὄνον ἂν τις
 ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἶα ^r)! κρανίον ἐλά-
 φου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχεις ὥσπερ
 ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι

k) ὅτι] εἰσε Lips. per errorem. l) τάγε ἄλλα] τάτε ἄλλα
 Arg. m) οἶα] οἶα priores edd. n) ἰδὲ] ἰδε in prioribus,
 excepta Lips. Diall. Deor. XXIV, 2. in omnibus recte ἰδέ.
 Vid. Pierson. ad Moer. p. 193. Fischer. ad Weller. Vol. III. 2.
 p. 81. o) ἐπιπρέπη] ἐπιπρέπει O. p) κἄν τοῦτον]
 καὶ τοῦτον ἔχω J. marg. A. 1. W. Arg. ἔχω καὶ τοῦτον 2956.
 ἔχω τοῦτον omitta priori voce O. q) ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. r)
 οἶα] οἶα conj. Graev. ad Dial. Deor. VII, 4. In vetustis οἶα
 a sequentibus nulla distinctionis nota se junctum. Recte scri-
 psit primus Solanus.

quam candorem tantummo-
 do? hanc, opinor, ob cau-
 sam, quod adsueverit caseo
 et lacti: cuncta igitur his
 similia ducit pulchra. Ce-
 terum ubi volueris discere,
 qualis tibi sit facies, a ru-
 pe quadam, si quando tran-
 quillum fuerit mare, prona
 in aquam despectans, con-
 templare temet ipsam, nihil
 aliud, quam colore candi-
 dam exquisite: illud autem
 non laudatur, nisi enitescat
 candori immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere

candida tamen amatorem vel
 istum habeo; at vestrum
 nulla est, quam seu pastor,
 sive nauta, seu portitor lau-
 det. Polyphemus autem et
 aliis rebus excellit, (ceterum)
 et musicus est.

Dor. Tace, Galatea; au-
 divimus illum canentem,
 quando comessatum ibat: nu-
 per ad te: ita mihi Venus
 sit propitia, ut asinus ali-
 quis fudere fuit visus: tum
 ipsa lyra qualis! cranium
 cervi nudum caribus; cor-
 nua quidem quasi manibria

περιστρέψας, μελωδῶδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐ- p. 290.
τὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει^a). ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν
γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ
Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, βρυ-
χωμένῳ^γ). ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ φανεῖη μιμουμένη τραχείαν ὡ-
δὴν^δ), καὶ καταγέλαστον. Ἐφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς p. 291. δ
ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ^z) τὸ λάσιον αὐτῷ
προσεοικότα. τίς οὖν^γ) οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια,
τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλ-
λίω δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ καθαρίζειν ἄμεινον
ἐπιστάμενον^z).

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνο-
μαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, ὅλος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινά-
βρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος^a), ὠμοφάγος^b), ὥς φασι, καὶ

a) ὑπὲρ χειρὶ] ὑπὲρ χειρὸς conj. T. F. Benedictus. Vid. Adnot. t)
βρυχωμένῳ] Ita vitium priorum Edd. βρυχωμένῳ correxit
Hemst. u) ὡδὴν] φωνήν Gorl. x) καὶ] κατὰ conj. Hem-
sterh. γ) τίς οὖν] Posteriores vocem addiderunt Schm.
et Matth. e 2956. z) ἐπιστάμενον] εἰδὸτα Gorl. a) ὁ
τράγος] οἱ τράγοι conj. Hemst. b) ὠμοφάγος] ὠμοβό-
ρος Gorl.

erant, quibus cum jugum
addidisset, atque adligasset
nervos, quos nulla clavicula
tetenderat, modulabatur a-
grete quiddam et absonum,
dum aliud ipse vociferaretur,
aliud lyra subsonaret.
Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amato-
rio isto cantico: nam Echo
multum aberat, ut respon-
dere ipsi vellet, tam garrula,
rugienti; sed pudebat eam,
si visā fuisset imitari aspe-
rum cantum et ridiculum.
Imo ferebat etiam amabilis
iste in ulnis ludicrum, ursae

catulum, hirsutia sibi plane
similem. Quis igitur non in-
videat tibi, Galatea, talem
amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori,
monstra nobis tuum, formo-
siolem scilicet, ac doctius
canentem, quique cithara
ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem
nullus est mihi; neque me a-
mabilem esse arroganter prae
me fero: talis autem, qualis
est Cyclops, foetidum alarum
odorem spargens, tanquam
hircus, crudivorus, ut ajunt,

p. 291. αἰτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ^{c)} ἀντερώγῃς αὐτοῦ.

c) καὶ σὺ] καὶ πάντοτε σὺ Gorl.

et cibum capiens, qui eo de- niat; tuque mutuum ames-
feruntur, hospites, tibi eve- illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Argum. Polyphemus, ab Ulysse excoecatus — narrat fabulam *Homer. Od. I, 166. sq.* — dolorem et infortunium suum miserabiliter enarrat patri, qui misericordia commotus, quum mederi malo non possit, gravem vindictam minatur scelerato Ulyssi, etiamnum naviganti.

1 ΚΥΚ. ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

p. 292. ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει ^{a)}· ἐπεὶ δὲ διεφύγε ^{b)}, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πᾶν εὐθαρσὴς ὢν;

a) ἀπεκάλει] ἐπεκάλει 2954. ἀπεκάλεσεν 2956. b) ἐπεὶ δὲ διεφύγε] ἐπειδὴ δὲ ἔφυγε 2954. 3011.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. Pater, qualia sum passus ab illo scelerato hospite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellabat: at postquam effu-

git, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Iliodomo revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

ΚΤΚ. Κατέλαβον ^ο) ἐν τῷ ἄνθρωπῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα- p. 292. 2
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλευόντας δηλονότι τοῖς ποι-
μνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα ^α) τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι
μοι ^ο) παμμεγέθους) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ^ε) ὃ
ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
τοὺς ^β) πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰ-
κὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἔνταῦθα ὁ πανουργότατος
ἐκείνος, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρ-
μακόν τι ἐγγέας, ἥδυν μὲν, καὶ εὖοσμον ^β), ἐπιβουλότατον ^ο)
δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περι-
φέρεισθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνестρέφετο, καὶ οὐκ p. 293.
ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην ^α)· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπιάσθην.
ὁ δὲ, ἀποξύνας ^β) τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γε ^α) προσέτι,

c) Κατέλαβεν] αὐτοὺς addunt 2954. et 3011. unde conj. Be-
lin. εὐθύς, utrumque inepte factum. d) ἐπεὶ γὰρ ἐπέθη-
κα] Ita Hemst. et recentt. e G. pro vulg. ἐπεὶ δὲ ἐθηκα. In
Hemst. min. ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα. Vid. Adnot. e) μοι] abest a
Gorl. f) ἐναυσάμενος] ἐναφάμενος 2954. g) αὐτοὺς]
ἐαυτοὺς 2954. 3011. αὐτοὺς plerique vet. libri. h) εὖοσμον]
εὐώδες 2954. 3011. *) ἐπιβουλότατον] Ita G. P. J. V. 2.
et hinc Hemst. et recentt. In ceteris ἐπιβουλευτότατον. i)
ἐν ἑμαυτῷ ἤμην] ἑμαυτοῦ ἦν 2954. 3011. k) ἀποξύν-
ας] conj. Hemst., quam, praeceunte Matth. recepimus pro
vulg. ἀποξύνας. l) γε] abest a P. 2954. 3011. et omisit Schm.
injuria. Verte: quin etiam, id quod majus est. Hoogveen. de
partit. Grr. p. 378. §. 5. ed. Schütz. Mox προσέτι in vet. edd.
insulse cum seqq. conjunctum fuerat.

Cyc. Deprehendi in antro
a pastu reversus aliquam
multos, insidiantes nimirum
gregibus: ubi autem (enim)
oppositi januae operculum,
(hoc saxum mihi est ingens)
ignemque feci, succensa,
quam ferebam arbore a mon-
te, id agere videbantur, ut
absconderent sese. Tum ego
correptos eorum quosdam,
ut aequum erat, commandu-
cavi, quippe latrones: ibi
vaferrius illesive Utis, sive

Ulysses, dat mihi bibere me-
dicamentum infusum, suave
quidem, et odoris boni, sed
idem insidiosissimum ac tur-
bulentissimum: etenim cum
cta statim videbantur mihi
circumagi, hoc potu hausto,
ipsaque spelunca sursum de-
orsum vertebatur, nec ampli-
us omnino apud me eram;
denique in somnum devolu-
tus sum. Ibi ille, raso ad acu-
endum vecte, et ambusto in-
super, lumine me privavit

p. 293. ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

- 3 ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξύ τυφλούμενος. ὁ δ' ^m) οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν, εὖ οἶδ' ὅτι ⁿ), ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΤΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας ^o) παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῖ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθον ὑπεξελθόντες· σὲ δὲ ἀλλὰ ^p) τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΤΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πᾶτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρον.

^m) ὁ δ'] ὁ δὲ Schm. e. 2954. ὃς δὲ B. 2. ὁδ' Hemst. et nonnullae aliae. Supra ad βαθὺν codd. 2954. et 2956. addunt ὕπνον scholii instar. ⁿ) ὅτι] ὅ,τι conj. T. F. Bened. Vid. Adnot. ^o) καθίσας] καθήσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane, quae commemorarentur. Hemst. ^p) Μανθάνω — ἀλλὰ] Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθον ὑπεξελθόντες· ἀλλὰ etc. priores Edd. Sed in cod. 5011. locus ita legitur: ὅσα ἐχρῆν αὐτὸν πράττειν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πος. Μανθάνω. Ἐπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελθόντες. σὲ δὲ τοὺς ἄλλους etc. Hinc quomodo verba Luciani restituisse videamur, vid. in Adnot. Ὅσα etiam in cod. 2954.

dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit (*potuisset*) amore petram a janua.

Cyc. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exentem: nam cum consedissem juxta januam, venabar

manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse (*cum illis occulte eos elapsos fuisset*). Quin tu ceteros Cyclopas quanto poterās clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, et venerunt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi ego

το ^α) τοῦ ἐπιβουλευσαντος τοῦνομα ^β), καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐ- p. 295.
 τις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπείοντες. οὕτω κατ- p. 294.
 εσοφίσατό με ὁ κατάρτος τῶν ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ
 με, ὅτι καὶ ὄνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φη- *Homer.*
 σιν, ὁ Ποσειδῶν λάσεται σε. *Od. IX,*
 525.

ΠΟΣ. Θάρρει ^γ), ὦ τέκνον, ἀμύνουμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς
 μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ
 γούν τῶν πλειόντων, (τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,) ἐπ'
 ἐμοὶ πάντως ἐστὶ ^δ). πλεῖ δὲ ἔτι.

α) ἤσαντο] ἔφοντο Lips. errore, etiam supra Dial. Deor.
 XX, 4. in plerisque libris obvio. β) τοῦ ἐπιβουλευσαν-
 τος τοῦνομα] Sic Schm. e cod. 2954. ubi Aoristus pro
 vulg. ἐπιβουλεύοντος, et e 2956. ubi Attica forma pro vulg.
 τὸ ὄνομα. γ) Θάρρει] Sic Schm. et Matth. e codd. 2954.
 et Gorl. pro vulg. Θάρσει. δ) τὰ γούν — πάντως] Vulg.
 τὰ γούν τῶν πλειόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ'
 ἐμοὶ πρόςεστι. In codd. 2954. 3011. τὰ γ' οὖν τῶν πλειόντων
 ὅτι τὸ σῶζειν ἀπ' ἐμοῦ. Pro πρόςεστι conjecturam Hemst. πάν-
 τως ἐστὶ cum Matth. recepimus.

dicebam Utin esse, atrame
 bile percitum ducentes con-
 festim abierunt: sic me cir-
 cumventum detestabilis ille
 decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori,
 etiam exprobrato mihi oculi
 damno, ne pater quidem,
 inquit, Neptuneus sanabit te.

Nep. Bonum animum ha-
 be, fili; ulciscar ipsum, ut
 discat, quamvis caecitati o-
 culorum mederi non possim,
 fortunam tamen naviganti-
 um, (ut servem eos aut per-
 dam,) in mea esse potestate:
 navigat autem adhuc.

p. 295.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Argum. Alpheum, qui Arethusam fontem amans per mare insequitur, Neptunus paulisper in via moratus, cum bonis tandem precibus dimittit. *Ovid. Met. V, 487. sq.*

- 1 ΠΟΣ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφεΐ; μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς^{a)}) τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς ἔθος^{b)}) ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις^{c)}) σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὼς^{d)}), καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμυγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως^{e)}) βύθιος ὑποδὺς, χαθάπερ οἱ λάροι καὶ ἑρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακῦψεν που, καὶ αὐθις ἀναφανεῖν^{f)}) σεαυτὸν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ προῆγά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἤλεγχε^{g)}). ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

- a) εἰς] ἐς 2956. 3011. Schm. b) ἔθος] νόμος Gorl. c) ἀναπαύεις] ἀναπλύνεις Wakef. ad *Molch.* VII, 6. d) ξυνεστὼς] ξυνεστὸς id. ibid. e) ὅπως] ὅποι J. V. 2. Arg. Lips. In reliquis ὅπου. Receptum ὅπως debetur conjecturae *H. met.* f) ἀναφανεῖν] Hanc *Sensii* conjecturam pro ἀναφαίνειν habet A. 2. certe ad literas (ἀναφαίνειν); reperitur etiam notatum ab antiqua manu in margine A. 1. exemolaris ejus, quod est bibliothecae Lips. Senat. g) ἤλεγχε] displicuit *Memsterhusio*, sed immerito.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est fluviis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut

gaviae solent et ardeae: et videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas (*ne examinando me morare*): amore captus enim et tu fuisti saepius.

ΠΟΣ. Γυναικὸς ^{h)}, ὧ' Ἀλφειέ, ἣ νύμφης ἐργῆς, ἣ καὶ ⁱ⁾ p. 296. τῶν Νηρηϊδῶν αὐτῶν μιᾶς ^{k)});

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὧ' Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς ^{l)} αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν ^{m)}).

ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὧ' Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, 2 ἀλλὰ διανυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτὰς ⁿ⁾ φαινόμενον ἀρ- p. 297. γυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ' Πόσειδον· παρ' ἐκείνην ^{o)} οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἣ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ' Πόσειδον, περιεργαζομένων.

h) Γυναικὸς] οὖν addit Gorl. i) καὶ] omisit id. k) αὐτῶν μιᾶς] αἰτίας 2954. 3011. l) γῆς] τῆς γῆς iid. ἣ δέ σοι ποῦ γῆς 2956. m) καλοῦσιν] ὀνομάζουσιν 2954. 3011. n) ὑπὲρ αὐτὰς] recepi e J. V. 2. marg. A. 1. W. A. 2. probante Hemst. pro vulg. ὑπὲρ αὐτῶν, quamquam nec hoc omnino spernendum. o) παρ' ἐκείνην] Sic Hemst. e J. V. 2. marg. A. 1. W. A. 2. pro pravo errore vulg. παρ' ἐκείνης.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? an magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fuit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens ni-

tet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

p. 297. ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλῆς μίγνυσσο ^{p)} τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεσθε ^{q)}).

p) ξυναυλῆς μίγνυσσο] ξυναυμίγνυσσο C. P. 2954. 3011. q) γίνεσθε] γίγνεσθε Schm. e 2954. 3011.

Nep. Bene mones: quin tua conspiratione miscetor tu perge ad dilectam; cum- fonti, et unam in aquam que emergeris a mari, mu- coite.

p. 298.

IV.

MENEΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

Argum. Subest huic colloquio narratio illa *Homeric*a de Menelai cum Proteo congressu *Odyss.* IV, 351. sq. Atque adeo tempus et occasionem hujus dialogi, in quo Menelaus varias Protei transfigurationes miratur, referre licet ad viginti illos dies, quos Menelaus in insula Pharo transigere coactus est.

¹ MEN. Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι ^{a)}), ὦ Πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς ἀέοντα δὲ ^{b)}) ὁπότε ^{c)}) ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα ^{d)}), τοῦτο πάνν θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

a) γίνεσθαι] γίγνεσθαι Schm. e 3011. b) δὲ] inserimus cum Matth. e Gorl. c) ὁπότε] εἰπὼς Schm. e 2954. εἰπερ Matth. e 3011. et Gorl. Non vidi caussam mutandi. d) οἰκοῦντα] σε addit Schm. e 3011. quod valde dubito, an auctoris sit.

MENELAI ET PROTEL

Men. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, extra fidem est: verum, si quippe marinum; et arborum, id quoque ferri potest: mari habitet, id valde admiror, ac minime credo.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. p. 298.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ,) γοητεῖαν τινὰ προσάγειν *) τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδέν τι τοιοῦτο †) γιγνόμενος.

ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γέ- p. 299.2 νοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ‡) ψευδὲς §) εἶναι δοκεῖ, καὶ φαντασία †) τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ ‡) μοι, ὦ γενναϊότατε, τὴν χεῖρα· εἶσα γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν †) τότε μοι πρόσθεσθιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ.

- *) ἀλλὰ μοι δοκεῖς — προσάγειν] ἀλλὰ μοι εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ, γοητ. τ. προσάγεις Arg. insignis corruptela. Vocis γοητεῖαν, ut in Hemst. Bip. et Schm. scripta est, accentum mutavimus ad exemplum veterum edd. ubi rectius scripta. f) οὐδέν τι τοιοῦτον] Vulg. οὐδὲν τοιοῦτο. Schm. οὐδὲν τοιοῦτόν τι e 3011. Hunc nos secuti transposuimus modo τι. g) πρᾶγμα] σοι addunt Schm. et Matth. e cod. 3011. h) ψευδὲς] μὲν addideram olim et δὲ post φαντασία, nimium confisus ed. Hemst. min., in quam illa nescio, qua via, irrepsero. i) καὶ φαντασία] Priorem vulgo omissam cum Schm. præmisi e codd. 2954. 3011. Gori. probante etiam Jacobo in Additt. ad Goelleri Edit. Dionys. de comp. verb. p. 275. k) προσένεγκε] προσένεγκαι 2954. 3011. A. 1. s. J. V. 2. S. Schm. l) κάειν] Sic Hemst. et Schm. cum vetustis edd. idque recte ad praeceptum Moeridis, ad quem vid. Pierson. p. 231. καεῖν P. κέειν 2956. καίειν 3011. Lips. Hemst. min.

Pro. Ne mireris, Menelaë: nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem: sed videre mihi, (quod pace tua dictum velim,) praestigias quasdam admove re huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in

formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

P. 299. ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε ^{m)}, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ⁿ⁾ ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὅ ^{o)} πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἶδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ἃ πάσχει δὲ ^{p)}, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύ-
λας, καὶ προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας ^{q)}, ἐκείνη ὅμοιον
P. 300. ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος
τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ ^{r)} τοὺς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ
φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἑοικώς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον,
ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τί νι ἂν ἄλλῳ ^{s)} πιστεύ-
σεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν.

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐ-
τὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι ^{t)}.

m) Μενέλαε] ὡς praefigurant 2956. 3011. et hinc Schm. n) πολύπουν] πολύποδα Gorl. o) ὅ] ἃ 2954. οὐδὲ ἃ 3011. Schm. p) ἃ πάσχει δὲ] ἃ δὲ πάσχει 3011. et Schm. aliena correctio. q) πλεκτάνας] πλεκταῖνας Lips. r) ὡς ἂν λάθῃ] ὡς λανθάνειν 2954. s) τί νι ἂν ἄλλῳ] ὅ τί νι ἄλλῳ 2954. t) γίνεσθαι] γίνεσθαι id.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quaeque hujus piscis sit natura, ignorare.

Men. Imò polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque acetabula, et adglutinator haeserit cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat

piscatores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

P. 300.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

Argum. Narratio de pomo illo aureo, quod Eris in nuptiis Pelei et Thetidis, ad quas ipsa non esset invitata, clam per ostium immisit; unde illae lacrymae! —

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ ^{a)} καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνεισιτώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαιος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρούσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις μὲν ἦδη ^{b)} καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεηλύθεσαν ^{c)} ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσοῦτῳ λαθοῦσα πάν-

a) μὴ] omissum in 2956. μοι 3011. vitiose. De vi hujus particulae inprimis contra eos, qui putarunt μὴ nonnunquam pro οὐ poni, disputat Hermann. ad Viger. p. 774. sq. nostrum quoque locum respiciens. b) μὲν ἦδη] Has particulas interposuimus cum Schm. et Matth. e cod. 3011. c) ἀπεηλύθεσαν] Hanc formam Ionico-Atticam restituiamus auctori e cod. 3011. praeunte Matth. pro vulg. — εἰσαν. Locis iis, quae Fischerus habet ad Weller. Vol. II. p. 372. sq. addi ex Nostro possunt: κατεηλύθεσαν Necyom. c. 8. παρειστήκεσαν Imagg. c. 14. ἐαλώκεσαν Asin. c. 45. προσήκεσαν Necyoni. c. 11. ἀπῆκεσαν Asin. c. 21. 23. bis. Alia, ubi libri variant, omitto.

PANOPES ET GALENES.

Pan. Vidistin', Galene, agitatum ac tranquillum in-heri, qualia designarit Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui (*epulabar*): Neptunus enim jussit me, Panope, nullis fluctibus

Pan. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno ducti. Eris interim clam om-

p. 301. τας, (ἔδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κρο-
τούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδού-
σαις προσεχόντων τὸν νοῦν,) ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον ^{d)} μῆ-
λόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄλον, ὃ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ,
Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξε-
πίτηδες, ἦκεν ^{e)} ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ
2 κατεκλίνοντο. Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γε-
γραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει
ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ
αὐτῆς ^{f)} εἶναι τὸ μῆλον ἠέλιον ^{g)}. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέ-
στησεν αὐτὰς ^{h)}, καὶ ἄχρι χειρῶν αὐ ⁱ⁾ προὔχωρθε τὸ πρᾶ-
γμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ ^{k)}, φησι, περὶ τού-
του, (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠέλιον ^{l)}) ἅπιτε δὲ ἐς τὴν
Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα ^{m)}· ὃς οἶδε τε διαγνῶναι τὴν

d) συμπόσιον] ξυμπ. Schm. e 2956. e) ἦκεν] Ita Schm. e 3011. Arg. Lips. pro vulg. ἦκε. f) αὐτῆς] αὐτῆς 3011. Bel., Schm. et Matth. At cf. simillimum locum Somn. c. 6. ubi αὐτῆς ὄντα nemini in mentem venit mutare, et quae ibid. adnotavi ad c. 9. g) ἠέλιον] ἠέλιον 2956. 3011. h) αὐτὰς] Hanc optimam Hemst. conjecturam pro vulg. αὐτὸς, quum confirmaverit codex 3011., receperunt recentiores. i) αὐ] e 3011. restituit Schm. probante Belino. Sed quae mox sequuntur verba προὔχωρθε τὸ πρᾶγμα non debet Schmiederus, eodem codice duce, inverso ordine edere. k) κρινῶ] δικάσω 3011. et hinc Schm. et Matth. l) καίτοι — ἠέλιον] καίτοι γε ἐκεῖναι ἠροῦντο αὐτὸν δικάσαι 3011. Schm. Vulgata retinuit Matth., recepto tamen illinc γε. Bene Hemst. vertit. m) παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα] παρὰ τὸν Πάριον τ. Π. κ. 3011. Schm.

nibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musia canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, **PULCHRA ACCIPIAT**: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Juno, Venus et Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius

sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea de re; (quanquam hoc ut faceret, istae magno opere la-

καλλίονα^{α)}), φιλόκαλος ὦν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρίνει^{ο)}) p. 301. κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι^{ρ)}), ἀπλάσιν ἐς^{α)}) τὴν Ἰδην, καὶ τις ἦξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν^{τ)}).

ΓΑΛ. Ἦδη σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ διαιτητής^{σ)}) ἀμβλυώτη.

n) τὴν καλλίονα] τὸ κάλλιον 3011. *Schm.* Corrigendum fortasse τὴν καλλίω, ut *Dial.* sq. in. o) κρίνει] δικάσει 3011. *Schm.* p) Τήμερον, οἶμαι] Τῆμ. εἶναι conj. *Hemst.* q) ἀπλάσιν ἐς] Ita nos cum *Schm.* et *Matth.* e 3011. pro ἀπλάσι πρὸς. r) καὶ τις — τὴν κρατοῦσαν] Haec ad *Jensii* probissimam conjecturam emendavimus, quam rationem etiam *Hemst.* jam ipse in versione Lat. secutus est. Olim scilicet haec verba interrogationis nota signata *Galenae*, et quae sequuntur, *Panopae* adscribebantur. s) διαιτητής] διαστροφῆς 3011. et modo ἦν μὴ πάνυ id. Superius ad pristinam lectionem tuendam *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 597. sq. pro ἦδη σοί φημι vult aut ἦδε σοί φημι, aut ἦδη σοί ἦδε φημί.

borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator: neque is profecto judicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

p. 308.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Argum. Δραμάτιον, quo raptae per Neptunum Amymones caussa, consilium et ratio agitur.

1 ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίνεται *) καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη ὃ) παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδῶν.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενον ὃ)· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου ὃ) θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τοῦνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο *), καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ
p. 303. σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ

a) παραγίνεται] παραγίνεται 3011. b) ὑδρευσομένη] ὑδρευομένη id. c) Οὔμενον] Οὐ μὲν οὖν in Arg. et Lips. d) τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου] τοῦ αἰγυπτίου ἐκ. 3011. unde *Belinus* temere vult scribi τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Αἰγυπτίου ἐκ. e) ἥτις καλοῖτο] καλεῖτο Lips. καλεῖται 3011. quod *Belino* probatum recepit *Schm.* At vid. *Diall. Deor.* XXV, 1. οὐκ εἶχεν ὅ,τι χρῆσταιτο αὐτοῖς. Ibid. XVII, 1. οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύφαιτο, ibique Varr. *Leott.*

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. Ad Lernam, Neptune, accedit quotidie aequatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosior me puellam vidisse.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danae istius filia, una quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit

πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας ¹⁾), καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει p. 303.
ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ 2
Ἀργους ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργος, ὥς οἶσθα· ὥστε
ἀνάγκη αἰεὶ ὕδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας εἰπὼν τὰ
περὶ τῆς παιδός ²⁾· ὥστε ἴωμεν ἐπ' ³⁾ αὐτήν.

ΤΡΙΤ. ἴωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὕδροφορίας. καὶ σχε-
δὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζευξὼν τὸ ἄρμα· ἢ ⁴⁾ τοῦτο μὲν πολλὴν
ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάρχει τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκείων πα-
ράστησον· ἐφιππάσομαι ⁵⁾ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὗτοσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

p. 304.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρι-
των. κᾶπειδῃ ⁶⁾ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω

1) ἀρυσομένας]. ἀρυσομένας 3011. Pro τε Hemst. maluit γε.
g) εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός] τὰ περὶ τ. π. εἰπὼν 3011.
h) ἐπ'] πρὸς id. multo pejus, quam ut praeplacere deberet
Belino. i) ἢ] ἢ εἰ conj. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 172. sq.
minime ferenda. k) ἐφιππάσομαι] ἀφιππάσομαι 3011.
l) κᾶπειδῃ] vel κᾶπει δῇ, vel κᾶπειδῇ ἥδη vult Abresch. l. c.
argutiae merae.

aquam hausturas: ad cetera
porro ministeria condoco-
facit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam
longum iter Argis ad Ler-
nam?

Tri. Sola: valde autem
siticulosum est Argos, ut
nosti: atque adeo necesse
est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, me-
diocriter me conturbasti,
cum persecutus es, quae spe-
ctant ad puellam: quare
adeamus ad eam.

Tri. Eamus: jam enim
tempus est aquationis; et

fere, ni fallor, in media
versatur via petens Lernam.

Nep. Itaque junge cur-
rum: aut illud quidem lon-
gam habet moram, subdere
equos jugo, et currum ap-
parare: quin tu potius del-
phinum mihi aliquem ex ve-
locioribus adducito: equi-
taus enim in eo provehar
celerrime.

Tri. Ecce tibi istum del-
phinorum ocysimum.

Nep. Bene: avehamur; tu
vero juxta adnata, Triton.
Postquam pervenerimus ad
Lernam, ego insidiabor isto

p. 304. ἐνταῦθα που, σὺ δ' ^m) ἀποσκόπει· ὅποι' ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν. . . .

TPIT. Αὐτῇ σοι πλησίον.

3 ΠΟΣ. Καλή, ὦ Τρίτων, καὶ ὥραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτεία ἡμῖν ἐστίν.

AM. "Ανθρῶπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστής τις ⁿ) εἴ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ὑπ' ^o) Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι ^p)· ὥστε βοήσομαι ^q) τὸν πατέρα.

TPIT. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Πόσειδῶν ἐστι.

AM. Τί Πόσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ ^r) με, ὦ ἀνθρῶπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν οὐ μὴ ^s) πάθῃς· ἀλλὰ καὶ p. 305. πηγὴν ἐπάννυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἔασω ^t) ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριάλῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαί-

m) σὺ δ'] Vulg. σὺδ', vitium frequens, alibi etiam majoris momenti. n) τις] cum Schm. adjecimus e 3011. o) ὑπ'] Sic dudum de meo scripseram: habet ὑπ' etiam cod. 2956. quam lectionem, ut non paucas alias bonas, tacuit Schmiederus. Vulg. ἀπ', non bene conveniens. p) ἐπιπεμφθῆναι] ὑποπεμφθ. Schm. e 3011. Vid. ad Diall. Deor. III. q) βοήσομαι] βοήσομαι 3011. r) βιάζῃ] βιάζει vel βιάζεις conjecit Belinus, βιάζῃ scilicet pro Subjunctivo habens. s) οὐ μὴ] conj. Hemst. quam cod. 3011. confirmavit et Schm. recepit. In Fl. et Arg. μὴ. Vulgo utraque particula omissa. t) ἔασω] ποιῶ conj. Hemst. quam confirmare videtur eadem lectio in 3011. Schmiederus secutus.

fers loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam. . . .

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, et florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, et videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac

μων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθα-ρ. 305.
νοῦσα.

petra, prope maris aestum: que sola non feres aquam
tu vero felix eris, sororum- mortua.

VII.

NOTOT KAI ZEΦTPOT.

Argum. Colloquuntur duo Venti de Ius vaccae itinere mari-
timo, et mutatione in Isidem, modo in litore Aegyptiaco peracta.
Facetiarum plenus dialogus, quasi additamentum ad Dialogum
Deorum tertium, quicum conferri potest.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελά-1
γους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλούς
ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ᾧ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ καὶς ἦν
τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου^{a)}· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐ-
τὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντῃ ἐῶρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός^{b)};

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμ-

a) τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου] τοῦ ποτ. θυγάτηρ Ἰν. 2954. 3011.
Schm. ineptum additamentum. b) Νῦν — βοός] Haec in
A. 1. et 2. Zephyro adscripta una cum sequentibus. Omnino
per totum dialogum in illis Edd. magna deprehenditur perso-
narum confusio.

NOTI ET ZEPHYRI.

Not. Illam ergo, Zephyre, nunc Juno talem fecit eam,
juvencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius du-
cit, Jupiter vitiavit amore Jovem. (*amari a Jove.*)
captus?

Zeph. Ita est, Note: ne amat illam vaccam?

Not. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac no-

p. 305. ψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν °) ἔστ' ἂν διανήξεται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, (κύει δὲ ^d) ἤδη,) θεὸς γένοιτο °) καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν,

2 NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

p. 306. ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· καὶ ἄρξει γὰρ, ὡς ¹) ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλείοντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα ^b), ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθελήσῃ ^h) ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἥδη δέσποινα γέ ¹) οὐσα·

ΖΕΦ. Νῆ Δία, εὐνουστέρα γὰρ οὕτως ἂν γένοιτο ^k). Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, ¹), καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως ^m) οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναικα παγκάλην αὐτῆς ἐποίησε;

c) θάλασσαν] θάλατταν 3011. Schm. d) δὲ] γὰρ 2954. 3011. Bel. Schm. perperam. Vid. ad Somn. c. 11. e) γένοιτο] γίνεται 2954. καὶ θεὸς γένοιτο 3011. Belinus maluit γένηται, pessime, vel ἂν γένοιτο, rectius quidem, sed sine idonea causa. Deor. Diall. XXII, 2. ὡς λάθοι, sine ἂν. pariter infra XI, 1. ὡς ἀπόσχοιτο, et XII, 1. ὡς ἀπόλοιτο. f) καὶ ἄρξει γὰρ, ὡς] Sic Schm. e 2954. 3011. pro vulg. ἄρξει τε, ὁ Ἑρμ. etc. g) δέσποινα] δέσποτις iidem codd. h) ἐθελήσῃ] Sic scripsimus pro vulg. ἐθέλη. Schm. ἐθελήσοι e 2954. et 3011. ubi etiam καὶ ante ὅν τινα. i) ἡδη δέσποινα γέ] ἡδη δὲ δέσποτις γε 2954. 3011. k) Νῆ Δία, — γένοιτο] vulgo Noto adscripta Hemsterhusius ad Zephyrum referenda ratus vulgatum tamen rationem in textu retinuit. Schmiederus mutata ratione insuper οὕτως ἂν recepit e codd. 2954. 2956. 3011. quum ἂν in Edd. vetustis male desit. l) διεπέρασε] γε addunt 2954. 3011. male. m) ὅπως] ὅτι iidem.

bis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transararit, ut partum ibi enixa (aterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit,

Not. Haec juvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcunque nostrum volue-

rit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita redatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadripedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα^{α)}), ὃ Ζέφυρος· οὐκ ἐτι p. 306. τὰ °) κέρατα, οὐδὲ σὺρά, καὶ διχηλά τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρα p. 307. στος κόρη. ὁ μὲντοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβίβληκεν ἑαυτὸν^{β)}), καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πόλυπραγμονῶμεν, ὅτε^{γ)}) ἄμεινον ἐκεῖνος εἶδε τὰ πρακτέα.

η) ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα P. ο) τὰ] abest a 2954. 3011. p) μεταβ. ἑαυτ.] ἐξαίφνης δὴ praemisit 2954. quod probat *Belinus*, abjecto tamen δὴ. γ) ὅτε] ὅτι 2954. 3011. *Schm.* Idem codd. exhibent τὸ πρακτέον et inverso ordine ἐκεῖνος ἄμεινον.

Not. Mirabilia sane sunt juvene caninam faciem sum-
ista, Zephyre: abierunt cor- serit?
nua, cauda, bifidi pedes: *Zeph.* Ne curiosius in-
contra amabilis est virgo. quiramus; quandoquidem
Atqui Mercurius quid est, melius ille sciverit, quid sit
quod semet mutarit, et pro faciundum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ °).

Argum. Laudantur a domino suo Neptune cum omnino Delphines, quod benefaciant hominibus, tum unus eorum, quod Arionem citharœdum conservaverit. Finxit hunc dialogum *Lucianus* e fabula illa pulcherrima, quam nec *Herodotus* narrare de-
dignatus est L. I. c. 25., unde eam vertit *A. Gellius* NN. AA. XVI, 19. Cf. *Ovid. Fast.* II, 83. sq. et *Aelian. Hist. Anim.* XII, 45.

ΠΟΣ. Εὖγε, ὃ Δελφῖνες, ὅτι ἀπὸ φιλόανθρωποι ἐστε· καὶ 1
πάσαι μὲν τὸ τῆς Ἰνουῦ παιδίον ἐπὶ^{β)}) τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσαστε,

α) ΔΕΛΦΙΝΩΝ] Δελφίς καὶ Ἀρίων καὶ Πόσειδων 2954. β)
ἐπὶ] εἰς 3011.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. Recte vero, Delphi- sitis hominum; etenim olim
nes, quod semper amantes Iovis filium ad Isthmum de-

p. 307. ὑποδεξάμενοι *) ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων d) μετὰ τῆς μητρὸς
p. 308. ἐμπισόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαροδὸν τοῦτον *) τὸν ἐκ Μηθύ-
μνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ^{f)}, καὶ κι-
θάρα· οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενό-
μενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέφομαι γε^{g)} τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς κατα-
ναυμαγήσας^{h)} μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ
τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖνⁱ⁾ τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα
τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

2 ΔΕΛΦ. Ὁ Περιανδρὸς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολ-
λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ^{k)}. ὁ δὲ πλουτήσας πα-
ρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλείστας οἰκάς ἐς τὴν Μηθύ-
p. 309. μναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς

c) ὑποδεξάμενοι] δεξάμενοι id. d) Σκιρωνίδων] Σκει-
ρωνίδων id. forma Straboni solita. e) τοῦτον] τουτονὶ Schm.
e 2934. f) αὐτῇ σκευῇ] φέρων excidisse suspicatur Hemst.
g) Καὶ μέφομαι γε] „Haec, omisso Neptuni nomine,
praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι
ἡμᾶς κατ.“ Hemst. Ita etiam Gorl. h) καταναυμαγήσας]
καὶ καταναυμάγησε καὶ 2954. 3011. Gorl. i) πῶς δ' οὖν]
„Πο. Πῶς δ' οὖν P. L. (Gorl.) pariter C. sed neglecto Ho.
quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γούν“, Hemst. Secu-
tus Schm. In cod. 2956. πῶς γούν. k) ἐπὶ τῇ τέχνῃ] ad-
dunt καὶ πολλὰ ἐδωρήσατο 2954. 3011. Schm. Matth.

talistis exceptum, cum a
Scironiis saxis cum matre
incideret in mare; tuque
nunc citharoedum illum ex
Methymna (*Methymnaeum*)
postquam dorso sublevasses
cum ipso habitu citharoedi-
co et cithara, enatasti ad
Taenarum, neque neglexisti
male nautarum scelere per-
euntem.

Del. Nemireris, Neptune,
si hominibus benefacimus,
ex hominibus quippe ipsi
in pisces versi.

Nep. Imo equidem accuso

Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mu-
tavit, cum decuisset in pote-
statem redigere tantum, quo
pacto alios sibi subjecit. At
quomodo, quae ad Arionem
istum spectant, sunt facta,
Delphin?

Del. Periander, opinor,
delectabatur eo, et saepius
arcessebat ob artis excellen-
tiam: hunc autem nauticum a
tyranno divitias desiderium
cepit domum redeundi Me-
thymnam ad ostentandas o-
pes. Quare conscensa vecto-

κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυ- P. 309.
ρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ¹⁾ ἐγένοντο, ἐπιβουλεύου-
σιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἡχροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων
τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν
ἀναλαμβάνοντά με, καὶ ἄσαντα θρηνηόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα
ἰάσατε εἶναι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκευὴν, καὶ ᾄσε πάνυ λιγυρόν ^{m)}. καὶ ἔπεσεν εἰς ⁿ⁾ τὴν θά-
λατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος, ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν,
καὶ ἀναθήμενος αὐτόν, ἔξενηξάμην ἔχων ^{o)} εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαίνῳ σε ^{p)} τῆς φιλομουσίας ^{q)}. ἄξιον γὰρ
τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας ^{r)} αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

1) τὸ Αἰγαῖον] τὸν Αἴγ. 2954. Deinceps ἐγένοντο habent F. J.
V. 2. Arg. Lips. ceterae γένετο. Illud praeferendum duxit
Hemst. et receperunt recentt. m) λιγυρόν] cum Schm. et
Matth. recepimus e codd. 2954. 3011. n) εἰς] ἐς 2956. Schm.
o) ἔχων] ὄχων conj. Koen. ad Gregor. Cor. p. 170. Schaefer.
p) σε] interposuimus cum Schm. et Matth. e 3011. Conjec-
erat jam Hemst. q) φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatum-
que in marg. A. 1. W. q) ἀποδέδωκας] ἀπέδωκας 2954.
Gorl.

ria navicula maleficorum
hominum, ut prae se tulit
multum ferre se auri et ar-
genti, ubi medium Aegaeum
tetigerunt, insidiantur ipsi
nautae. Tum ille, (auscul-
tabam enim omnia adnatans
navigio) quandoquidem id
vobis constitutum est, in-
quit, at ornatum sumto, de-
cantatoque lessio sponte si-
nite me projicere memet

ipsum: mox citharoedi habi-
tum indutus cecinit admo-
dum argute, ceciditque in
mare, quasi statim plane peri-
turus. Ego autem susceptum
impositumque dorso ferens
enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te
ob studium illud musices:
digna enim mercedem red-
didisti ipsi auditae can-
tionis.

p. 310.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ *).

Argum. Miseret Neptunum Helles, misere in mare demersae, et praedicat justam Inus novercae poenam, quam quatenus illi sublevare fas sit, disserunt rex ponti et Nereides.

1 ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἔνθα ^{b)} ἡ παῖς κατηνέχθη, p. 311. Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὧς Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι ^{c)} τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφῇ ^{d)} ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΑΜΦ. ^{e)} Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ^{f)} πελάγει τεθάφθω· ἔλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρίδος πεπονδυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ

- a) ΝΗΡΗΙΔΩΝ] „Ita omnes Edd. excepta J. ubi Ἀμφιτρίτης· repositum hoc etiam in A. 1. W.“ *Hemst.* b) ἔνθα] Ita nos scripsimus e codd. 1428. 2954. 3011. et Gori. pro ἐς δ, quod glossema videbatur. Contrarium placuit *Belino*. c) παραλαβοῦσαι] ἀραλαβ. 1428. d) ταφῇ] Ita ex emendatione *Matth.* pro soloeco ταφίη. e) ΑΜΦ.] Ita *Wiel. Schm. Matth.* pro vulg. ΝΗΡ. Amphitrites nomen etiam in A. 2. notatum reperio per totum dialogum, ubi in reliquis Νηρ. novatur. f) ἐπωνύμῳ] ὁμωνύμῳ 1428.

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. Fratrum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellespontus ab ea vocetur; cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Amph. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in

pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: misere enim nos ejus, quae miserranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est: neque porro decorum isthic alicubi jacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troado

ἔφη^{ε)} ἐν τῇ Τρωάδι ἦ^{h)} ἐν τῇ Χερσόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖ· P. 312: νο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν¹⁾ ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἦ' Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς^{k)} τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ^{l)} καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν νῦν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς^{m)}).

ΑΜΦ. ⁿ⁾ Ἀλλὰ κἀκελευν σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους^{o)} τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γάρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἦ' Ἰνώ^{p)}).

ΠΟΣ. ^{q)} Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ 2 Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὧ' Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον. P. 315.

NHP. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φριξὸς^{r)} ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

g) ἔφηⁿ⁾ Ita G. P. J. V. 2. S. A. marg. A. 1. W. Arg. Lips. Hemst. et recentt. In ceteris ἐφης. h) ἦ] interposuit Hemst. e G. P. in ceteris omissum. i) οὐ μικρὸν] Ita Hemst. e G. P. nec non 1428, ubi tamen mox ταύτῃ. Olim verba illa defuerant. k) εἰς] ἐς 1428. 2956. 3011. Schm. l) καθόπερ] καθόπερ 2954. Arg. m) ἀγκάλῃς] κεφαλῇς 1428. n) ΑΜΦ.] Vulg. Νηρ. In 2954. 3011. Schm. Matth. verba: Ἀλλὰ — Διονύσῳ nulla personae notatione Neptuno tribuuntur. o) χαρισαμένους] Sic Hemst. e G. P. L. marg. A. 1. W. In prioribus χαρισάμενος. Schm. χαρισομένους e 2954. modo σῶσαι δεῖ in 1428. p) τροφὸς γάρ — ἦ' Ἰνώ] Pro his in 1428. vitiosissime legitur: πρότερον γάρ νότον (Belinus vult νότον) κατέδυεν ἦ' Ἰνώ. Quae quomodo Belinus pro Scholio sequentium verborum habere potuerit, admodum mireris. Pro τίτθῃ in 3011. τηθὺς et in A. 2. τηθίς. q) ΠΟΣ.] Verba: Οὐκ ἐχρῆν — οὔσαν in codd. 1428. 2954. 3011. Nereidi vel Amphitritae tribuuntur, probante Belino, qui antecedentia: Ἀλλὰ — Ἰνώ a Neptuno dici vult, et eidem adscribit, quae tum sequuntur: ἀλλὰ τῷ Δ. — ἄξιον. r) Φριξὸς] Sic 1428. 2954. 2956. 3011. et Schm. secundum constantem Apollodori,

aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paullo eadem et Ino patietur, praecepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Amph. Sed illam quoque servare nos oportebit, grati-

ficiantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater ejus Phrixus absque periculo vehatur?

P. 513. ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γάρ, καὶ δυνατός *) ἀντίχειρ
πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ *) ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος πα-
ραδόξου, καὶ ἀπιδούσα **) ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγείσα, καὶ
τῷ Θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα *), καὶ ἡλιγγιάσασα γ) πρὸς τὸ
σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ,
P. 514 ὧν τέως ἐπέληπτο *), καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκουν *) ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοη-
θῆσαι δ) πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ τῆς Νεφέλης *)
δυνατωτέρα.

Eratosthenis, Palaeophati et Latinorum scriptorum rationem scribendi, a qua tamen h. l. recedentes Edd. veteres dederunt Φρύξος, quemadmodum etiam Schol. Aristoph. Nub. v. 258. Deinceps pro ἀσφαλῶς in codd. 2954. 2956. 3011. καλῶς, quod Belino glossema esse videtur. Imo contrarium rectius fortasse statuas. s) δυνατός] Ita cum Schm. rescriptimus e codd. G. P. L. Gorl. et tribus Pariss. pro vulg. δύνάται. t) ὑπὸ 2954. 3011. 1428. u) ἀπιδούσα] ἀπιοῦσα 2956. κἀπιδούσα 3011. x) συσχεθεῖσα] Ita, praecedente Schm. edidimus e 1428. 2956. 3011. G. P. A. 1. W. pro vulg. σχεθεῖσα. Male Belinus conj. συγχυθεῖσα. Pro Θάμβει in G. 1428. 2956. legitur θάλπει, quod Hemst. in versione reddidit, in textum tamen non recepit. y) ἡλιγγιάσασα] Ita cum simplici 2 scripsit verbum Hemst. haud dubie recte ad etymologiam: est enim ab ἐλίσσειν s. ἰλίσσειν. Reliquae edd., in his etiam Schm. ἡλιγγ. z) ἐπέληπτο] Sic Hemst. et recepit. e P. marg. A. 1. W. pro vulg. ἀπέλειπτο. a) Οὐκουν] Sic emendavimus vulgatum Οὐκοῦν, quemadmodum etiam Diall. Deor. I, 1. Cf. ad Diall. Deor. XIII, 1. b) βοηθῆσαι] cum Matih. recepi e codd. 1428. 3011. 2954. pro vulg. βοηθεῖν. c) πολλῶ τῆς Νεφ.] τῆς Νεφέλης πολλῶ Schm. e 1428, 2954. 3011. In cod. 2956. πολὺ pro πολλῶ.*

Nep. Et merito quidem: nam juvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris (*stupore*) correpta, et

vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, et defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelē potentius.

X.

p. 314.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Argum. Jussu Jovis et sub auspiciis Neptuni errans in mari insula figitur Delus, ubi tuto fetum parere possit Latona.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ^{a)} ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ἣν ^{b)} ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι ^{c)} συμβέβηκε, ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στηῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνν ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται ταῦτα ^{d)}, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ- p. 315.
ἔξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυνῆσαι· ἤδη γὰρ ^{e)} πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μή

- a) τὴν] vulgo omissum adjecimus cum Schm. et Matth. e G. 1428. 3011. b) ἣν] Hanc Solani conj. confirmavit codex 2954. et recepit Matth. c) ἔτι νήχεσθαι] Ita reposuimus pro vulg. ἐπινήχεσθαι. Vid. ad Diall. Deor. XVIII. extr. d) ταῦτα] Ita Schm. et Matth. e 1428. 2956. 3011. pro vulg. τοῦτο. e) γὰρ] δὲ 2954. 3011.

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. Insulam istam errantem, Neptune, quae avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, et fac jam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus.

Nep. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem praebebit ipsi usum in lucem educta, nequē amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pa-

P. 315. οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς^f);

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρω μεγάλῳ καταλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Αἰητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη^g) ἀνώμοτος ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

2 ΠΟΣ. Συνίημι. στηθι, ὡς νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὐτῆς^h)

ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὡς εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Αἰητῶ ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὅς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεσιⁱ τε^j), καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ P. 316. ἀπάγγελε τῷ Αἰὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ^k). ἔστηκεν ἡ Αἰηλος· ἡκέτω ἡ Αἰητῶ^l) καὶ τικτέτω.

f) ἀλλὰ γε — γονάς] Haec alio ordine in 2954. leguntur: ἀλλ' ἡ γε γῆ πᾶσα οὐκ ἂν δύναίτο ὑπ. τὰς γονάς αὐτῆς; in 2956. ἀποδέξασθαι τὰς γονάς αὐτῆς. g) αὐτῇ] Sic cum *Matth.* reposuimus e conj. *Jens.* ad *Somn.* c. 9. pro vulg. αὐτῇ. h) αὐτῆς] abest a cod. 3011. quare suspicionis nota insignivit *Schmiederus*, injuria: nam ἀνάδουθι est *emerge* et αὐτῆς, *rursus*, postquam antea demersa fueras. Sic etiam ineptias esse patet *Belini* conjecturas αὐτίκα et εὐθύς. Modo pro ἀνάδουθι in P. et 2956. est ἀνιδι. i) τε] cum *Schm.* et *Matth.* recepit e 2954. 3011. ubi etiam legitur εὐθείως ἀνιδι. k) εὐτρεπῆ] Sic *Græc.*, *Cler.*, *Solan.*, *Hemst.* et recentt. e G. L. B. 2. Arg. pro εὐτρεπῆ, quod olim legebatur. l) Αἰητῶ] ἡδὴ addit P.

riat? hoc si minus, at tota saltem terra noane excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: jam isthaec insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consisto, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre. Tu renuntia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona et poriat.

XI.

p. 316.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Argum. Xanthus fluvius, quem; canente Homero II. XXI, v. 221. sq. Achille undis ipsius immerso, Vulcanus effervescere et paene exarescere flammis suis fecerat, precatur Mare, ut sese excipiat, exstinguatque ipsius fervorem.

ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλασσα ^{a)}), δεινὰ πεπονθότα, καὶ ^{b)} 1
κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα ^{c)}).

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ὁ ^{d)} Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ^{e)}
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διὰ τί σε καὶ ^{f)} ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

p. 317.

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν ^{g)} τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἐκτενуса ^{h)}), ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,

a) θάλασσα] θάλαττα Schm. e 2954. b) καὶ] interjecimus cum Schm. e 2954. et 3011. c) τραύματα] καύματα conj. Hemst. At vid. ipsum ad Timon. c. 2. d) Ὁ] praeomisimus e 2954. et 3011. vulgo omissum. e) ὅλως] ὅλος conj. Solan. certe non necessaria, consentientibus pro vulgato codd. f) καὶ] vulgo omissum inseruimus e codd. 2954. et 3011. Inseruerat etiam Matth. probante Jacobsio in Additt. ad Gölter. Edit. Dionys. de comp. verb. p. 273. g) τὸν υἱὸν] τὸν ταύτης υἱὸν 3011. haud sane inepta lectio. h) ἐκτενуса] ἐκτενуса 2956. Deinceps ὁ δ' cum Matth. dedimus pro vulg. ὁδ' et, quod Hemst. et Schm. habent, ὁδ'.

XANTHI ET MARIS.

Xanth. Recipe me, Mare,
gravia passum; restingue
mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei,
Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: imo

torrefactus sum plane ego
miser, et ferveo.

Mar. Quam vero ob causam
tibi injectit ignem?

Xanth. Ob filium Thetidis:
cum enim occidentem
Phrygas supplex adirem, at-

P. 317. ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν θοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπὶ λθόν, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο 2 τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἡφαιστος, (ἔτυχε γὰρ ¹) πλησίον (του ὧν ²),) πᾶν, οἶμαι, ὅσον ἐν τῇ καμίνῳ ³) πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπὶ λθέ μοι· καὶ κατέκαυσε ⁴) μὲν τὰς πετέας, καὶ μυρίκας ⁵)· ὥπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγγέλεις ⁶)· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργασται· ὁρᾷς P. 318. δ' οὖν ⁷), ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων ⁸).

ΘΑΛ. Θολερός ⁹), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμοῦς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη ¹⁰) δὲ, ὡς φῆς ¹¹), ἀπὸ

- i) ἔτυχε γὰρ] Redii ad hanc vulgatam, quum olim scripsissem καὶ ἔτ. γὰρ, quamquam mallet hanc lectionem alicunde confirmatam fuisse. Nam unde ἔτυχε καὶ γὰρ in *Hemst.* min. fluxerit, ignoro. k) ὧν] omisit *Schm.* praeiunctibus codd. 2954. et 3011. male. l) πᾶν — καμίνῳ] Sic locum edidimus cum *Schm.* et *Matth.* ducibus iisd. codd. pro vulg. πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, omissis ἐν τῇ καμίνῳ, prae quibus tamen *Jacobsio* in *Additt. Animm. ad Athen.* p. 136. magis placet ἐν τῇ Αἴτνῳ, argutius illud, opinor. m) κατέκαυσε] pro ἔκαυσε eadem nititur auctoritate. n) μυρίκας] Sic *Graev. Hemst.* et recentt. ex *Homero* pro vulg. μυρρίκας. o) ἐγγέλεις] Ita 2956. 3011. *Schm. Matth.* pro forma poetica vulg. ἐγγέλιος. p) δ' οὖν] γοῦν 2956. 3011. q) ἐγκαυμάτων] Ita 2954. 2956. 3011. *Schm. Matth.* pro vulg. ἐκκαυμ. r) Θολερός] *Θολερός* P. L. J. V. 2. A. 1. W. et deinceps desunt in P. ὦ Ξ. κ. θ. s) θέρμη] *θήρη* L. marg. A. 1. W. 2956. quod quid sit, ignorare se dicit *Hemst.* haud dubie per errorem orta lectio. t) φῆς] *φης* P.

que ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irui tanquam undis mersurus, quo territus abstinere se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte enim propius (*prope*) aderat) quantum, credo, (*in camino*) habebat ignis, et quodcumque in Aetna, etsi cubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incen-

ditque ulmos ac myricas; tum quoque assavit infelicissimos pisces et anguillas: ipsum vero me cum effervescisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut parerat: sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque

τοῦ πατρὸς· καὶ εἰκότως, ὃ ἔανθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἱμὸν (νῖον ^u)) p. 318.
ᾤρησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος νῖος ἦν.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύ-
γας ^x);

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος νῖον γ)
ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

u) νῖον] ut suspectum notavi cum Schm. delevit Matthiae.
νῖωνόν conj. Cognat. νῖωνόν vel νῖδοῦν Pierson. ad Moer.
p. 379. x) γείτονας ὄντας τοὺς Φρ.] τοὺς Φρ. γείτο-
νας ὄντας 2954. perverso ordine, ut recte judicavit Belin. γ)
νῖον] νῖωνόν Arg. nescio unde, nisi error est.

id immerito, Xanthe, qui misericordia tangi vicino-
in meum nepotem irruisti, rum meorum Phrygum?
non veritas nec cogitans Mar. Et Vulcanum non
Nereidis esse filium. decebat misericordia tangi

Xanth. Non decebatergo Achilles, qui Thetidis esset
filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Argum. Danaës, a patre Acrisio cum filiolo suo Perseo,
modo nato, in mare dejectae, miserentur Thetis et Doris.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτι-
γέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ τοὺς ναύτας, ἀναλαμβάνοντας τὸ
κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ ^a) τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεί-

a) ἀπὸ] abest a 2954. 3011. Schm. et Matth.

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. Quid lacrimare, The- a patre conjectam, tum ip-
ti? sam, tum infantem ejus modo

Thet. Formosissimam, Do- natum: jussit autem pater
ri, vidi puellam in ciatam nautas sublatam arcam, ubi

p. 519. ναι ἐς τὴν θάλασσαν ^{b)}), ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφή; εἰπέ, ἐπεὶ ^{c)} ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα.

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ^{d)} ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς ^{e)} χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἴτα, εἰ μὲν ἀληθὲς, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δὲ ^{f)} τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, βυτῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν πόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο ^{g)} αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰήθεις αὐτὴν ἐμβαλεῖ ἐς τὴν πῖβωτόν ἄρτι τετεκνίαν.

2 ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο ^{h)});

ΘΕΤ. Τπὲρ αὐτῆς ⁱ⁾ μὲν ἔσιγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ ^{k)} παρηγίετο μὴ ἀποθανεῖν, δα-

b) θάλασσαν] θάλατταν 2954. c) εἰπέ, ἐπεὶ] Sic cod. Bourdel. εἰπέ, εἴ τι 2954. 3011. Schm. Matth. conimate post ἀκριβῶς posito. Vulgo ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρ. ἅπ. omisso εἰπέ. d) Ἀκρίσιος] Ὁ Ἀκρ. 3011. e) εἰς] ἐς 2956. Schm. f) εἴτα - φασὶ δὲ] Sic dedimus verba cum Schm. et Matth. e codd. 2954. 2956. 3011. pro vulg. εἴτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὐν τ. Δ. Matth. tamen retinuit τὸ μὲν. g) τοῦτο] τοῦτ' 2954. 3011. h) καθίετο] Ita Hemst. et recentt. e cod. Graev. In prioribus edd. fuerat καθίετο. i) αὐτῆς] Ita recte in v. 518: „pro se quidem ipsa.“ Hemst. αὐτῆς. Schm. et Matth. αὐτῆς e 2954. 3011. Vid. Varr. Lect. ad Dial. V, 2. k) τὸ βρέφος δὲ] τὸ δὲ βρέφος 2954.

longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera et ipsa et infans.

Dor. Quam ob causam, soror? dic, quandoquidem didicisse accurate videris omnia.

Thet. Acrisius pater ejus forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen, Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad

eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, grvida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis et aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcem partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-tem deprecabatur, ne interi-

κρύουσα καὶ τῷ πάππῳ ¹⁾ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ p. 319.
 δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ὑπεμειδία ^{m)} πρὸς τὴν θάλασσαν.
 ὑποπίμπλαμαι αὐθις ⁿ⁾ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη- p. 320.
 μονεύουσα αὐτῶν.

ΔΩΡ. Κἄμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήγεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σερifton, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἄλλοις τούτοις ἐμβολουῖσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σέριφλοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι ^{o)}).

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

1) *πάππῳ*] πατρὶ 2954. 3011. *misella emendatio.* m) *ὑπεμειδία*] Ita *Schm.* e codd. 2954. 3011. *omissa part. καὶ, quam retinuit Matth. secutus codd. G. et P., ubi et ipsum illud ὑπεμ. pro vulg. ἐμειδία.* In L. *ἐπεμειδία.* n) *αὐθις*] *πάλιν* 2954. o) *σώσουσι δηλονότι*] *ejicienda putat Schm.*

ret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa

Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, et piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

p. 520.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Argum. Expostulat Enipeus cum Neptuno, quod is, ipsius Enipei persona induta, Tyrus misere amantis concubitus occupavit. Vid. *Homer. Odys. XI, 234. sq.*

1 ENIP. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· ἐρήσεται γὰρ τάλη-
δής· ὑπελθών ^{a)} μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκό-
ρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾧετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ
διὰ τοῦτο παρῆχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γάρ, ὦ Ἐνιπέῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βρα-
δύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ σέ, ἀπολ-
λυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐ-
τήν· ἡ δὲ παρὰ ^{b)} τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ
p. 521. λουομένη ἐνίοτε, ἠὔχετό ^{c)} σοὶ ἐντυχεῖν· σὺ δ' ^{d)} ἐθρύπτου
πρὸς αὐτήν.

2 ENIP. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι ^{e)} τὸν

a) ὑπελθών] Ante hanc vocem excidisse suspicor ὄς. b) παρὰ] περὶ 2956. 3011. c) ἠὔχετο] Vulg. εὔχετο. Vid. Adnot. Singulari ratione pro ἐνίοτε, εὔχετο variat cod. 3011. ἐκάστοτε, οὐκ εἶχε. d) σὺ δ'] Vulg. σὺδ'. e) προαρπάσαι] Sic correxit *Graev.* vulgatum *προσαρπ.* Secuti *Hemst.* et posteriores. In A. 2. hanc ipsam invenio lectionem.

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. Non bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam amentitus, vitiasti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras et tardus, qui puellam tam pulchram ven-

titantem quotidie ad te, per-
euntem amore despiceres,
atque etiam laetareris acre
faciendo. Illa interim ad ri-
pas tuas moesta oberrabat,
atque ingressa imo, et se la-
vans aliquando, optabat to
potiri: tu vero fastidiosum
te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propter-
cane oportebat te praeri-

ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, p. 321. καὶ κατασφίσεσθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὖσαν.

ΠΟΣ. Ὅψις ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκοῖσθαι.

ΕΝΙΗ. Οὐ μένον· ἔφης γὰρ ἀπὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν ¹⁾ αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἠύφραίνου ²⁾ τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρουπτεν ³⁾ ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδί ἄντ' ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ ⁴⁾ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

f) ἐλύπησεν] ἠρίασεν 3011. quod praefert *Belin.* g) ἠύφραίνου] Vulg. εὐφραίνου. Sic modo εὐχετο in vulgatis, ubi vid. Adnot. h) συνέκρουπτεν] κατέκρουπτε 3011. ἅμα in omnibus vetustis libris cum συνῆσθα conjunctum primus ad συνέκρουπτε retulit *Hemst.* i) Σὺ γὰρ] Ναί, σὺ γὰρ C. interpretatio Grammatici.

pere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisi: nihil autem Tyro mali contigit, cum putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud itasane: dixi-

sti enim, cum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu,

P. 321.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ^{α)}.

Argum. Narrat Triton Nereidibus cum omnino Persei res gestas, tum, qua ratione Andromedam idem conservaverit.

1 TPIT. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
p. 322. φέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα
ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε^{β)}.

NHP. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ^{γ)} ὁ Κηφεὺς, καθάπερ
δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχῆσας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως;

TPIT. Οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περ-
σεύα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν^{δ)} ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε,
οἰκτεῖρασαι αὐτούς^{ε)}.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

- α) NHP.] καὶ Ἰφιανάσσης 2956. Schm. hic tamen uncinis in-
clusa. Nec sane Lucianum habent auctorem. Vid. ad Dial.
IX. titulum et ad Timon. fin. β) τέθνηκε] τέθνηκεν 2956.
3011. γ) ἢ] ἢ Matth. de suo dedit. At vid. ad Dial. Deor.
XIV, 1. δ) θάλασσαν] θάλατταν 2956. 3011. Schm. ε)
αὐτούς] αὐτό 3011. Schm. perperam.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. Cetus ille vester, Ne-
reides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec
puellam laesit, ut arbitra-
mini, et ipse jam interiit.

Ner. A quo, Triton? an
Cepheus, tanquam escapro-
posita virgine, interemit
adortus, inque insidiis lo-
catus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis,
opinor, Iphianassa, Perseum
Danaüs filium, quem cum
matre in cista projectum in
mare ab avo materno serva-
stis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas:
credibile est eum jam juvo-
nem esse, ac valde strenuum,
pulchrumque adspectu.

TRIT. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

P. 322.

ΙΦ. Διὰ τί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶσθρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίλνειν¹⁾ αὐτὸν ἐχρήν.

TRIT. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη² μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθλὸν τινα τοῦτον³⁾ τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν⁴⁾. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην⁵⁾. . . .

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος; ἢ καὶ τινας⁶⁾ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος⁷⁾ ἢ ὁδός.

TRIT. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖον ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν⁸⁾, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθεν-δον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμῶν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾧχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ⁹⁾, οὐκ ἂν τι¹⁰⁾ ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

TRIT. Ἡ Ἀθηναῖ¹¹⁾ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· (τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ

f) ἐκτίλνειν [τίλνειν 3011. g) τοῦτον] abest a P. h) ἐπιτελῶν [ὑποτελῶν 3011. i) ἐς τὴν Λιβύην] addita in Hemst. ἐνθα ἦσαν e G. P. Vulgo omittuntur, etiam in 2956. k) τινας] olim omissum restituit Schm. e G. P. et 3011. l) δύσπορος] ἤδη δύσπ. 3011. m) ἦκεν] ἦλυθεν 3011. n) ὅς ἂν ἴδῃ] ὅς ἂν γὰρ ἴδῃ id. o) οὐκ ἂν τι] Sic Schm. et Maass. e 2956. pro vulg. οὐκ ἔτ'. In 3011. locus depravatus sic legitur: οὐκ ἂν ἄλλοτε μετὰ ταύτας ἴδοι, ἢ ἰδίος γενομένου. p) Ἡ Ἀθηναῖ] μὲν addit Hemst. min. nescio unde, quod olim cupidius justo arripui.

Tri. Hic interfecit cetum.

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem petvenit in Libyam. . . .

Iph. Quomodo, Triton? solusne? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: namalis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicunque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiivi Andromedae, et Cepheo postmo-

P. 523. πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον·) ἡ Ἀθηναῖ δὲ ^{α)} ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστειλοῦσης ^{*)}, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἰτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ ἐς ^{β)} τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέ-
 8 τιμε ^{γ)} τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελ-
 φὰς ^{δ)} ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παραλίον ταύτην τῆς Αἰ-
 θιοπίας ^{ε)} ἐγένετο, ἥδη πρόςγειος πετύμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀν-
 δρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, προςπε-
 παταλευμένην, καλλίστην, ὧ θεοὶ ^{ς)}, καθειμένην τὰς κό-
 μας, ἡμυγυμνονὸν πολὺ ἐνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον ^{ζ)} οἰκτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς
 καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἀλούς ἔρωτι, (ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι
 τὴν παῖδα,) βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ ^{η)} τὸ κῆτος ἐπῆει
 μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον ^{θ)} τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπερ-

q) δὴ] δὲ 3011. ^{α)} ἀποστειλοῦσης] Hanc Hemst. conj. confirmat 3011. et receperunt Schm. et Matth. pro ὑποστ. r) ἐς] vulgo abest: reperitur in P. et 2956. ἐς in 3011. In J. eis, omisso ἰδεῖν, prae incuria, ut credit Hemst. Recepit Schm. ἐς. s) ἀπέτιμε] ἀπέταμε Lips. ut supra ἀποταμών, falsae formae. t) τὰς ἀδελφὰς] αὐτῆς addit 3011. u) ταύτην τῆς Αἰθιοπίας] Ita Schm. et Matth. et P. et 3011. pro vulg. ταύτην Αἰθιοπίας. x) ὧ θεοὶ] ὧ θεῖ 2956. probante Belino sine iudicio. y) τὸ μὲν πρῶτον] Post haec delevi comina in veteribus libb. recte omissum. z) καὶ ἐπει-
 δὴ] κῆπειδὴ 3011. a) καταπιόμενον] Ita Matth. et 2956. et 3011. pro vulg. καταπιούμενον. Cf. Charon. c. 22. Vid. Editores Phrynich. p. 30. ed. Lob. et Hermann. de emend. rat. Gr. Gr. p. 276. Lib. II. c. 52. Schmiederus hanc var. lect. plane silentio praeteriit.

dum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Perseus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens desecuit ejus caput, et ante quam expergerent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari praetensam Aethiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur exposi-

tam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcherrimam Divi! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum miseratus fortunam ejus, sciscitabatur causam supplicii: tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juve-

αιωρηθεις ὁ νεανίσκος ^{b)}), πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ p. 323. μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει ^{c)} αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γοῦν ^{d)}), καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, p. 324. ὅσα εἶδε τὴν Μίδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ κατιούσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κηφείως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστ' ἀντὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

ΙΦ. ^{e)}) Ἐγὼ μὲν οὐ πᾶν τῷ γεγονότι ^{f)}) ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ καὶς ἡδίκη. ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἡμεγαλύνει τότε ^{g)}), καὶ ἥξιον καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. ^{h)}) Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὐσα.

ΙΦ. Μῆκετι μεμνώμεθα ⁱ⁾), αἱ Δωρὶ, ἐκείνων, εἰ

- b) ὁ νεανίσκος] ἐκαιωρηθεις ὁ ν. προκαταλαμβάνει, πρόκωπον etc. 3011. Probat *Belinus* προκαταλαμβάνει interpositum, immerito sane. c) προδεικνύς — ἐποίει] προδεικνύει τ. Γ. καὶ λιθοποιεῖ 3011. d) τὸ δὲ τέθνηκε γοῦν] Duo priora ommissa in 3011. ubi et ὁμοῦ pro γοῦν, quod *Schm.* recepit sine justa causa, servatis tamen τὸ δέ. e) ΙΦ.] Hoc nomen praefixi pro vulg. NHP. e L. quemadmodum etiam paullo inferius. f) τῷ γεγονότι] ἐπὶ τ. γ. 3011. quod placuit *Belino*. At sub finem etiam χαίρωμεν τῷ γάμῳ. g) τότε] ποτὶ conj. *Graev.* h) ΔΩΡ.] „Ante fuit in Edd. TP. sed P. habuit, ommissa persona, πλὴν ὅτι οὕτως· quod ferri posset. *Hemst.* i) μεμνώμεθα] Hanc quoque praestantem codicis 2956. lectionem tacuit *Schm.* Pro ea aliam attulit cod. 3011. μεμψόμεθα pro vulg. μεμνήμεθα. Formam μεμνώμεθα etiam *Mauh.* recepit probans e *Platon.* Polit. 25. Cf. *Suphocl.* Oed.

nis, capuloque promptam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igitur interiit, et obriguerunt ejus pleraeque partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus autem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit suspensum pede degredientem ex rupelubrica; et nunc nuptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque

illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

Iph. Equidem non admodum, quod factum est, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater superbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire?

Dor. Imo sic doloisset ob filiam amissam, quippe mater.

Iph. Ne ultra memineri-

P. 325. τι^k) βάρβαρος γυνή ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἐκινήν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

Tyr. v. 49. Egerunt de ea *Matth. Gr. Gr.* p. 253. et *Struv. Gr. Gr.* p. 128. k) εἰ τι] ἐπελ 2956.

mus, o Dori, istorum, si enim nobis poenarum dedit quid barbara mulier supra filiae periculo consternata. sortem suam effutierit: satis Laetemur ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

Argum. Confabulantur Zephyrus et Notus de amore Jovis in Europam, et alter alteri narrat, quae pompa Jupiter, in formosissimum taurum mutatus, Europam per mare in Cretam abduxerit.

1 ΖΕΦ. Οὐ πρόποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γε^a) εἰμὶ, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

NOT. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνας οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἶον οὐκ ἂν^b) ἄλλο ἴδοις ἔτι.

a) γε] inseruimus cum *Schm.* e cod. 5011. b) ἂν] restitui-mus cum eod. ex eod.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. Nunquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum et flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam diuis,

Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Jucundissimo spectaculo caruisti, quale nulum videas in posterum.

NOT. Παρὰ *) τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν *) εἶργα- p. 315.
ζόμεν· ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος *) τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παρά-
λια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν *) οἶδα, ὧν λέγεις.

ZEΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες *);

NOT. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

ZEΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγῆσομαι σοι.

NOT. Μὴν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός *);
τοῦτο γὰρ καὶ πάσαι ἡπιστάμην.

ZEΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ
ᾗδῃ ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παί- 2
ζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκά- p. 316.
σας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευ-
κός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς *), καὶ τὸ
βλέμμα ἡμερος. ἐσπίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, κατ' ἐμο-
κάτο ἡδίστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐ-
τόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δορομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ
τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχτετο ἐμπροσθέν· ἡ δὲ πᾶνυ *)

- c) Παρὰ] περὶ 2956. Eadem varia lectio supra XIII, 1. d)
θάλασσαν] θάλατταν 2956. e) δέ τι καὶ μέρος] δὲ καὶ
μέρος τι Schm. e P. et 3011. f) οὖν] δὲ 3011. g) οἶδας]
Ita cum Schm. e 3011. A. 1. W. A. 2. Arg. Lips. pro vulg. εἶδες.
h) ἐραστῆς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός] ἐρᾷ τῆς παιδός ἐκ
π. 3011. i) εὐκαμπῆς] εὐκαμπῆ 3011. k) πᾶνυ] μάλα id.

Not. Scilicet ad Rubrum
mare operam navabam: imo
etiam flando percurri partem
Indiae, quanta mari contin-
gitur ejus regionis: nihil
ergo eorum novi, quae dicia.

Zeph. At tu Sidonium
Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae pa-
trem: quid tum postea?

Zeph. De illa ipsa narrabo
tibi.

Not. Num hoc, Jovem
esse amatorem jamdudum
puellae? istuc equidem olim
compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem no-
sti: quae vero sunt conse-

cuta, jam nunc audi. Eu-
ropa descenderat ad litus
ludibunda, aequalibus ad-
sumtis comitibus: ibi Jupi-
ter, tauro cum se adaimilas-
set, una ludebat, pulcherri-
musque videbatur: etenim
albus erat perfecte, corni-
busque scite intortis, et vultu
placido: lascivius ergo sub-
sultabat in litore, mugiebat-
que suavissime, sic ut Euro-
paauderet etiam incendere
taurum. Quod ubi factum est,
tum cursu citatissimo Jupi-
ter ad mare festinavit ferens
illam; jamque natabat illap-
sus. Europa vero mirifice

P. 326. ἐκπλαγείσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχτο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι¹⁾. τῇ ἐτέρῃ δὲ ἡνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

3. NOT. Ἐδὼ τοῦτο θέαμα, ᾧ Ζέφυρε, εἶδες^{m)} καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδὴ παραπολὺ, ᾧ Νόταⁿ⁾ ἦ τε γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρῆεν ἐαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαται μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν. Ἐρωτες δὲ παραπετόμενοι^{o)} μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν^{p)}, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς πῶσιν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμέτερας τὰς ὀφθας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὕμναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί^{q)}. τό, τε τῶν^{r)} Τριτῶνων γένος, καὶ εἴ τε ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν^{s)} τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε^{t)} τὴν παιδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκώς

- 1) ἀπολισθάνοι] ἀπολισθαίνοι conj. Hemst. melius vero ἀπολισθῆν Schm. e 3011. Sed vid. Adnot. m) ᾧ Ζέφυρε, εἶδες] εἶδες, ᾧ Ζέφ. Schm. e 2956. 3011. n) παραπετόμοι] Vulg. παραπετόμενοι, quod corrigere sumus ausi. Vid. Adnot. o) ὑπὲρ τὴν θάλατταν] ἐκ τῆς θαλάττης 2956. p) αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ P. L 3011. rectius fortassis. q) τό τε τῶν] τῶν δὲ Tr. 3011. r) ἰδεῖν] ὀφθῆναι, id. s) περιεχόρευε] περιεχόμενον id.

perculsa eo negotio, laeva adprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatum peplum continebat.

Not. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, et amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam.

Zeph. Imo quae postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctuque ad se attracto laeve sedatumque se prae-buit: nos autem omnes quietem agen-

tes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quae fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sicut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hymenaeum: Nereides vero emersae adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus; et si quod aliud non terrificum visu minorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem con-

ἄρματος, παροχουμένην ¹⁾ τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆ- p. 327.
γε ²⁾ γεγηθὼς, προοδοιορῶν ³⁾ νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ
παῖσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχῃς κα-
τακειμένης, ἄνθη παντοία ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ ⁴⁾. Ταῦ- 4
τα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νή-
σῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χει-
ρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε ⁵⁾ τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον,
ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὄρῳσαν· ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ⁶⁾
ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ⁷⁾ τοῦ πελάγους μέ-
ρος διεκχυμαίνομεν.

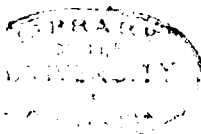
NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε ⁸⁾ τῆς θίας. ἐγὼ δὲ γούπας,
καὶ ἑλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

1) παροχουμένην] *Hemst. et recentt. e P. et L. pro vulg.*
παροχουμένης. u) προῆγε] προῆει 3011. προῆγε conj. *W-*
kiefeld. ad Mosch. II, 115. quam probavit Censor Jenens. edit.
Schmied. At vid. Adnot. x) προοδοιορῶν] ὁδοιορῶν
3011. y) τῇ νύμφῃ] τὴν νύμφην 3011. z) ἀπῆγε] ἀπῆγε
id. a) ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V. et 3011. b) ἄλλος
ἄλλο] ἄλλο τι ἄλλος 3011. c) Ὡ μακάριε Ζέφυρε] ὡς
μακάριος, Ζέφυρε id.

scenso curru, adsidentem
lateri Amphitriten habens
praecedebat hilaris, viamque
faciebat natanti fratri. Deni-
que Venerem duo Tritones
ferebant in concha decum-
bentem, flores omnigenos
inspargentem sponsae. Haec
a Phoenicia usque ad Cre-
tam sunt facta. Postquam
vero pedem in insula posuit,
taurus non amplius exsta-
bat, sed prehensa manu Jupi-

ter abduxit Europam in Di-
ctaeum antrum rubore suffu-
sam dejectisque oculis, jam
enim haud ignorabat, cujus
rei gratia duceretur: tum
nos impetu facto alius aliam
pelagi partem concitaba-
mus.

Not. Te beatum, Zephyrē,
spectaculo: at ego gryphas
interea, et elephantos et ni-
gros homines videbam.

p. 328. ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

1 ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Argum. Mandat Diogenes Cynicus Polluci, postridie in vitam redituro, ut tum Menippum Cynicum de iis certiore faciat, quae in Orco ridicule fiant; tum ceteros philosophos tunc temporis vanissimos moneat, quantum sit in eorum philosophia inane; tum opulentos, formosos et robustos avaritiam, superbiam et insolentiam suam deponere jubeat; tum inopes denique, de sorte sua conquerentes, soletur. Obiter perstringitur Laconum mollities.

ΔΙΟΓ. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
p. 329. ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἣν πον
ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὖροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κα-
τὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ *), τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλή-
λους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ
Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κα-

a) ἢ ἐν Λυκείῳ] „εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accessionem, si
plures Codd. confirmant, non adsperner.“ *Hemst.*

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opino, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum ca-
nem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe,

ταγεῖλασται, ἦκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ p. 329.
 μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ ^{b)}, τίς
 γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως p. 330.
 γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὀρῆς τοὺς πλου-
 σίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσή-
 μους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ
 καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ
 προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἦκειν θέρμων τε πολλῶν,
 καὶ εἰ πον εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δείκνον κείμενον, ἥ p. 331.
 ὧν ἐκ καθάρσιον, ἥ τι τοιοῦτον ^{c)}).

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ^{d)} ταῦτα, ᾧ Διόγενες· ὅπως δὲ 2
 εἰδῶ μάλιστα, ὅποιός τις ἐστι τὴν ὄψιν; P. 332.

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρὸς, τριβάνιον ἔχων πολύθυρον,
 ἅπαντι ἀνέμφ' ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων
 ποικίλον· γελᾷ δ' αἶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους
 φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥέδιον εὔρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

b) τὸ] „P. observat in quibusdam Codd. deesse.“ Hemst. c)
 τοιοῦτον] Hanc Atticam formam, quam e codd. 2956. et
 5011. restituit Schm. pro vulg. τοιοῦτο, habent etiam Aug. et
 Gorl. d) ἀπαγγελῶ] ἐπαγγελῶ B. 2. per errorem haud
 dubie.

jubet Diogenes, si tibi satis,
 quae super terram geruntur,
 sunt derisa, venire huc multo
 plura irrisurum: illic etenim
 in ambiguo tibi risus erat,
 illudque in ore multum, Quis
 enim omnino novit, quae
 post vitam sint consecutura?
 hic vero non desines bona
 fide ridere, veluti ego nunc:
 et maxime quidem, ubi vide-
 ris divites istos, et satrapas,
 et tyrannos, tam humiles,
 nulloque insigni distinctos,
 ex solo ejulatu dignoscen-
 dos, eosque esse molles et
 ignavos, quando recordan-
 tur rerum superarum. Ista
 dic ipsi, atque insuper; ut

impleta lupinis multis pera
 veniat, et si quam repererit
 in trivio Hecates coenam
 jacentem, aut ovum lustrale,
 aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo,
 Diogenes: ut autem nove-
 rim accuratissime, qualis est
 facie?

Diog. Senex, calvus, pal-
 lium habens multifore, omni
 vento apertum, et adplicatis
 pannorum adsumentis vari-
 um: ridet autem semper, et
 ut plurimum illos arrogan-
 ter mendaces philosophos
 illudit.

Pol. Facile est eum in-

P. 332. ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντελλῶμαι τα-
τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Ἄγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λη-
ροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρата φύουσιν ἁλ-
λήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα ἅπορα ἐρωτᾶν
διδάσκουσι τοὺς νέους *).

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῇ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι φήσουσι,
P. 333. κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

-3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,
ἀπάγγελλε¹⁾ ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν
φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους,
καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρῆ ἓνα ὀβολὸν
ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

e) τοὺς νέους] Sic emendavimus vulgatum τὸν νέον e con-
jectura Guyet. et Petr. Fabri, probata illa Hemsterhusio, Sey-
boldo, Belino, Wielandio. Menag. τὸν νέον. Matth. omnino
ejecit. Ceterum pro ἐρωτᾶν, quod olim Hemst. in ἐρευνᾶν
mutari voluerat, in cod. 2954. legitur διερωτᾶν. f) ἀπάγ-
γελλε] Ita Aug. et Hemst. min. Ceterae pleraeque ἀπάγγελλε.

venire ab istis quidem indi-
ciis.

Diog. Vinne vero, ad
ipsos illos mandem quiddam
philosophos?

Pol. Licet: neque hoc
quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa se-
rio ipsis denuntia, ut desi-
nant nugari, de rebus uni-
versis rixari, cornua gene-
rare sibi mutuo, et ejusmodi
perplexas interrogatiuncu-
las docere juvenes.

Pol. Sed me indoctum et
disciplinae expertem esse
dicent, qui audeam incusare
sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos
a me jube.

Pol. Et haec ipsa, Dio-
genes, referam.

Diog. Divitibus autem,
suavissime Pollucule, nuntia
isthaec a nobis: Quid, o
vani, aurum custoditis?
quid autem vosmet ipsi cru-
ciatis, rationem ineuntes
usurarum, et talenta super
talentis componentes, quos
oportet uno obolo instructos
huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad
eos.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε ^{g)} καὶ ἰσχυροῖς λέγει, p. 333. Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ ^{h)} μέλανα p. 334. ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὥμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα ⁱ⁾ μία Μύκονος ^{k)}, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὧς Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, 4 καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτε οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' p. 335. ἡμῶν ἐπιτιμήσον, λέγων ἐκλείψουσι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὧς Διόγενης, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαι ^{l)} γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐρησθαι, ἀπαγγεῖλω.

g) γε] τε Aug. correctio forte ob sequentia τε — καί. h) ἢ] „εἰσὶ P. In enotando erratum suspicor, et hoc pertinere ad φασί, quod paullo post sequitur.“ Hemst. i) πάντα] τὰ πάντα 2956. k) Μύκονος] Ita e conj. Hemst. pro vulg. ἡμῖν κόνης. Pro φασί L. habet εἰσὶ, et in 2954. est φασίν, εἰσὶ κρ. Vid. Adnot. l) ἀνέξομαι] ἀνέξονται conj. Seyb. V. Adnot.

Diog. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos et nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros et robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, et graviter ferentes illam

rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quicquam dixeris: equidem non patiar (*feram*): quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

- P. 335. ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκας^{m)} παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

m) ἀπένεγκας] restitui ex O. 2956. et ed. Lips. ut supra Diall. Marr. IV, 2. προσένεγκας. In codd. 2954. 3011. Aug. Gori. est ἀπένεγκον, in edd. plerisque tum vet. tum recenti. ἀπένεγκας, de qua forma et altera ἀπένεγκας Hemst. judicat, nihil interesse, utram probes.

Diog. Mittamus istos, tu, quibus ante dixi, perfer quoniam ita tibi videtur: at mandata mea.

II.

P. 336.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ).

Argum. Croesus, Midas et Sardanapalus accusant Menippum apud Plutonem, quod ipsos, bona sua in vita perdit deplorantes, nimium derideat et vexet. Nihilo minus pergit Menippus, etiam Plutone interdicente, idem illis facere.

- 1 ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κῆνα παροικοῦντα ὥστε ἢ ἐκείνόν ποι μετástησον^{b)}, ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν^{c)} εἰς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν;

- a) ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππος C. Πλούτωνος καὶ Κροίσου O. Omnino titulus legitur in 2954. Νεκρῶν Πλούτωνι κατὰ Μένιππον, in 2956. Πλούτωνος, Μένιππον, Μίδου, Σαρδαναπάλου καὶ Κροίσου, hic certe ab eo profectus, quem juvaret titulorum magnificentia. b) μετástησον] Matth. e conj. Schaefer. Melett. p. 134. pro vulg. κατάστησον. c) μετοικήσωμεν] Ita O. Aug. B. 2. W. St. Hemst. et recenti. In reliquis μετοικήσωμεν. Deinceps pro εἰς in Aug. est ἐς.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM

Croes. Non ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo (alio) abire

coge; aut nos migrabimus in alium locum.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένωμεν ^d), p. 336. ἔκεινων μεμνημένοι ^e) τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ ^f), τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίξει ^g), ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς ^h)· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΤΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτούς ἀγενεῖς ⁱ), καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι κα- p. 337. κῶς, ἀλλὰ καὶ ^k) ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τσιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΤΤ. Ἄλλ' οὐ χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στεφόμενοι ^l).

d) οἰμώζομεν καὶ στένωμεν] Ita cum Matth. e codd. 2954. et 3011. suffragante Schaefero Melett. p. 134. Zenius jam ad Viger. p. 405. voluerat ἐπειδὴ — οἰμώζομεν — στένωμεν. e) μεμνημένοι] μεμνημένων Vat. (Loss.). f) ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addidit Schm. ex O. 2954. 2956. 3011. Aug. Gorl. et Schol. Additum olim videtur a librario interprete, qui Croesi nomen neque in titulo Dialogi, neque etiam his Croesi verbis praefixum invenisset. g) ἐξονειδίξει] ὀνειδίξει 2956. h) οἰμωγὰς] στεναγμούς Vat. συμφορὰς O. et 3011. „male: vid. Necyom. §. 18.“ Hemst. i) ἀγενεῖς καὶ] absunt a 3011. (Loss.) in verso ordine ὀλεθρ. κ. ἀγ. in 2954. (Loss.) k) ἀλλὰ καὶ] ἀλλ' οὐ καὶ 3011. (Loss.) quod Grammatici est, Anacoluthon, quod in vulgata lectione inest, scriptori nostro admodum familiare, explanantis. l) στεφόμενοι] Ita e Vat. pro vulg. στεφόμενοι, probante Bastio Epist. Crit. p. 197. Vide de permutatione verborum στεφίσθαι et στέφεισθαι Schaefer. ad Long. p. 364.

Cross. Quando nos ploramus et gemimus, istorum reminiscentes, quae supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irridet, et conviciatur, mancipia nos et purgamenta piacularia vocitans; interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos et perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed et mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos adificio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

P. 537. MEN. Καὶ σὺ μοραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόφηφος ὦν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΤΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι ^{m)} στασιά-
ζειν ὑμᾶς ⁿ⁾).

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Ἀνδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων ^{o)}, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ ^{p)} παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατεπάρδων ^{q)}, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἄξιοντες, καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντρυφῶν-
τες, καὶ τοῦ θανάτου τοπαράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώξετε ^{r)}, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων!

ΜΙΔ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς!

MEN. Εὐγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ,

m) ἐθελήσαιμι] ἐθέλωμι Aug. Gorl. n) ὑμᾶς] ἡμᾶς 2956. quod frustra commendare conatus Belinus. o) Ἀσσυρίων] Σύρων maluit Hemst. p) οὐδὲ] οὐδέπω conj. Hemst. postea tamen ab ipso rejecta. q) κατεπάρδων] cum Matth. recepimus e 2954. et Vat. (Loss.) pro vulg. ἐπάρδων. r) οἰμώξετε] οἰμώξεσθε 5011.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum et Phrygum et Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus!

Mid. Quanto quidem ego auro!

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita instituите: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE

τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. p. 337.
πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

IPSUM, saepius ingeminans debeat istiusmodi gemitibus
occinam vobis; belle enim adcantatum.

III.

P. 338.

**MENIPΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ *) ΚΑΙ
ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.**

Argum. Ridet Menippus oraculorum Trophonii et Amphilo-
chi vanitatem, et naturam Trophonii, quam adfectabat ipse, he-
roicam.

MEN. Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ 1
ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε
καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

ΑΜΦΙΛ. b) Τί οὖν; ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεί- p. 339.
νοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ °) ὑμεῖς
τοιαῦτα ἐτεραπεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προει-
πεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις d).

a) **ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ**] deest in O. F. b) **ΑΜΦΙΛ.**] Ita
Matth. e conj. Hemst. pro vulg. Τροφ. °) ζῶντες καὶ]
καὶ ζῶντες Schm. et Matth. e 2954. At καὶ ὑμεῖς, vos ipsi,
vim habet sententiae. d) **ἐρομένοις**] ἐρωμένοις in pleris-
que vetustis edd. ridicule.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Tro-
phoni et Amphiloche, mor-
tui cum sitis, nescio quo
pacto templis estis honorati,
vatesque videmini, et vani
mortales Deos esse vos arbi-
trantur.

Amph. Quid ergo? nosne
in caussa sumus, si prae de-

mentia isti talia de mortuis
opinentur?

Men. At non opinarentur,
nisi et vivi vos tales prae-
stigias prae vobis tulissetis,
quasi futura praesciretis, et
praedicere possetis roganti-
bus.

P. 339. ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδῇ, ὃ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἤρως εἰμι, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθῃ *) παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἂν *) ἥπισταις σὺ τοῦτοις.

2 MEN. Τί φῆς; ἦν ε) μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὁθόναις, γελοῖως h) μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν

P. 340. ἔχων ἐξεργύσω διὰ τοῦ στομίον, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἂν δυναίμην i) εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεῖᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ k) ὁ ἤρως ἐστίν; ἄγνοῶ γάρ.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μῆτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὥς φῆς, μῆτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σοι τὸ θεοῦ l) ἐκείνο ἡμίτομον ἀπειλήλυθε;

e) κατέλθῃ] Ita recentt. ex O. Aug. 2954. 2956. 3011. pro veteri κατέλθοι. f) ἂν] e conj. Matth. g) ἦν] e conj. Matth. Cf. Timon. c. 19. Vid. Hermann. ad Viger. p. 791. h) γελοῖως] praeuntibus vett. edd. cum sqq. conjunximus. i) δυναίμην] Ita Schm. e 2954. 2956. 3011. pro vulg. ἐδυναίμην. k) τί δὲ] τί δὲ] Schm. e 3011. et Aug. De formula τί δὲ, quum alia sententia praecessit, Nostro familiari dicam ad Necyom. c. 17. l) σοι τὸ θεοῦ] Vulg. σου τὸ θεοῦ. Sed Schm. et Matth. σοι receperunt e codd. 2954. 2956. 3011. et O. in quibus pro τὸ θεοῦ etiam legitur τὸ θεῶν, quod tolerari posse putavit Hemst., si refingeretur τὸ θεῶν. Et sic etiam sua, ut videtur, conjectura usus voluit Jacobsius. At h. l. aliquantum discriminis est inter τὸ θεοῦ et τὸ θεῶν. Illud unice convenit.

Troph. Menippe, Amphilo-
chus hicce sciverit, quid
sibi respondendum sit pro se.
Ego vero heros sum, et ora-
cula reddo, si quis descen-
derit ad me: haud sane vi-
deris unquam invisisse Leba-
diam: non enim fidem nega-
res istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi
Lebadiam adiero, ornatus-
que linteis, ridicule offam
manibus tenens irrepsero
per os depressum, in spe-

cum, nequeam scire te mor-
tuum esse, quemadmodum
nos, sola praestigiarum frau-
de diversum? Verum, per
artem divinandi, quid autem
heros est? ignoro enim.

Troph. Ex homine quid-
dam et Deo compositum.

Men. Quod neque homo
sit, ut ais, neque Deus;
sed simul utrumque. Nunc
igitur quo tua ista Dei dimi-
dia pars abiit?

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

P. 340.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὁλος ^{m)} εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὀρθῶ.

m) ὁλος] ὁλος O. Notat Hemst.: Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

Troph. Oracula edit, Men- phoni, quid tandem dicas:
ippe, in Boeotia. at te quidem totum esse mor-

Men. Non capio, Tro- tuum, accurate video.

IV.

P. 341.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Argum. Mercurius cum Charone rationem init eorum, quae ipsius vice solverit. Quae quum portitor ob temporis iniquitatem nunc quidem reddere non possit, optat uterque, ut post longius pacis tempus, per quod homines molliores ac peiores facti fuerint, denuo gravia existant bella, et redeat antiqua heroica et barbara actas. Dialogus tum sapientiae, tum facetiarum, plenissimus!

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφεί- 1
λεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρλζωμέν τι περὶ αὐτῶν ^{a)}).

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὀρίσθαι ^{b)}
περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

a) περὶ αὐτῶν] absunt ab Aug. b) ὀρίσθαι] „In hoc reponendo,” sic ait Hemst., „secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in marg. A. 1. W. Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὀρίσθαι, quod S. mutaverat in

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. Rationes incamus, Char. Incamus sane, Mer-
Portitor, si videtur, quan- curi: melius enim, certi quid
tum mihi jam debeas, ne esse definitum ea de re, mi-
quid denuo litigemus super nusque habet molestiae.
istis.

- P. 341. EPM. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
 XAP. Πολλοῦ λέγεις.
 EPM. Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε^ο) ὠνησάμην, καὶ τροπωτήρα δύο ὀβολῶν^α).
 XAP. Τίθεις πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.
 P. 342. EPM. Καὶ ἀπέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.
 XAP. Καὶ τούτους προστίθεις.
 EPM. Καὶ κηρὸν ὥς ἐπιπλάσαι^ε) τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἦλους^ι) δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
 XAP. Εὐγε, καὶ ἄξια ταῦτα ὠνήσω^ς).
 EPM. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;
 XAP. Νῦν μὲν, ὦ Ἐρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις,

ὄρεσαι.“ In J. W. et Hemst. min. ὄρεσαι, in Arg. Lips. et A. 1. ὄρεσαι, in A. 2. ὄρεσθαι, per errorem forte illud ipsum ὄρεσθαι, quod marg. A. 1. W., unde complures lectiones suas repetiisse videtur A. 2., exhibet, et recentiores Edd. ad unum omnes jure receperunt. c) πέντε] „ε. F. hic tantummodo.“ Hemst. d) ὀβολῶν] ὀβολοῖν 2954. quod probat Belin. e) ἐπιπλάσαι] ἐπιπλάσαι 2954. f) ἦλους] „Vitiouse F. ἦλος.“ Hemst. g) ὠνήσω] Ita Hemst. et recentt. ex O. B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὠνήσω. Modo ante ἄξια exciderat καὶ, quod cum Schm. e codd. 2954. 2956. 3011. restituiimus: Euge, bene vero haec emisti.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipsis quinque drachmis emi; et strophum adligando remobinis obolis.

Char. Pone quinque drachmas et binos obolos.

Merc. Et acum ad velum sarcieandum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe,

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, et clavos itidem, et funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos practeriit in computatione: quando igitur ista te redditorum ais?

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest:

ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδά· p. 342.
 ναι ἐν τῷ πλήθει^{h)} παραλογιζόμενονⁱ⁾ τὰ πορθημῖα.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδουμαι^{k)} τὰ κείμενα εὐχόμε- 2
 νος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι^{l)};

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν γὰρ ἄλλως^{m)}, ὦ Ἐρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι,
 ὥς ὀρεῖς, ἀφικνουῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοντο ὑπὸ
 σοῦ τὸ ὄφλημαⁿ⁾. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἴ-
 σθα οἴοι παρεγίνοντο^{o)}, ἀνδραῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνά· p. 343.
 πλεω^{p)}, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις
 ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς
 ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχροι^{q)} ἅπαντες, καὶ

h) ἐν τῷ πλήθει] absunt a Gorl. et Aug. Fateor et mihi
 suspecta videri. i) παραλογιζόμενον] παραλογισάμενον
 2954. non improbante *Belino*. k) καθεδουμαι] καθενδου-
 μαι Arg. l) ἀπολαύοιμι] ἀπολάβοιμι 2954. 2956. 3011.
 crebra librorum permutatio literarum β et ν. Ceterum ar-
 bitrio meo hanc sententiam interrogativam feci. m) οὐκ
 ἔστι γὰρ ἄλλως] οὐκ ἔτι γὰρ ἄλλ. Unde cum *Belino* scri-
 psi οὐκ ἔστι γὰρ ἄλλ. Alias γὰρ omissum. n) ὄφλημα]
 ὀφείλημα O. o) παρεγίνοντο] Ita *Schm.* e 3011. Gorl.
 Aug. pro vulg. παρεγίνοντο. p) ἀνὰ πλεω] cum jota sub-
 scripto, quod in recentt. desideratur, edidimus secundum
 Edd. vet. In P. V. 2. J. marg. A. 1. W. tamen ἀνὰ πλεω,
 quod minus Atticum. Vid. *Fischer*. Comment. ad *Xenoph.*
Cyrop. p. 395. et *Bast.* ad *Gregor. Cor.* p. 646. *Schaeff.* *Bois-*
sonadii conjectura πλεω contra omnium librorum consensum
 audacior mihi videbatur. Cf. *Sonn.* c. 6. *Timon.* c. 13. q)
 ὥχροι] Quod vulgo additur γὰρ, ejeci cum *Matth.* secutus
 Aug. codicem. Concinnior sic et rector oratio.

quod si pestis aliqua, aut
 bellum huc demiserit confer-
 tos, licebit tunc lucri quid-
 dam inde capere in majore
 turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego con-
 sidebo, pessima quaeque
 precatus evenire, ut fruc-
 tum ex iis percipiam?

Char. Aliter non datur,
Mercuri: nunc autem pauci,
 ut vides, adveniunt nobis:
 est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem
 habere, etiamsi nobis pro-
 tendatur a te debitum. Ve-
 teres tamen illi, o *Charon*,
 nosti quales advenirent,
 strenui omnes, sanguinis
 pleni, et saucii plerique:
 nunc autem vel veneno quis
 a filio sublatu, aut ab uxore,
 aut ex luxu tumefactus ven-
 tre et cruribus: pallidi quip-
 pe omnes et ignavi, neque
 similes istis: eorum autem

P. 343. ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρη-
ματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκάσι.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς
ἐπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

plurimi propter opes veni-
unt insidiati sibi invicem,
ut quidem videntur.

Char. Valdescilicet expe-
tendae sunt.

Merc. Proinde neque ego
videri possim peccare, qui
paullo acerbius flagitem de-
bita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. Jubet Pluto Mercurium adulatorem Eucratis, opu-
lenti cujusdam hominis, mortuos sibi adducere; ipsum vero,
quamquam admodum senem, multos adhuc annos vivere ac vi-
gere. Petuntur impudenter hereditatum captatores, hominum
genus Luciani aetate haud rarissimum. Cf. *Wieland*. Prolegg. ad
Horat. Sat. II, 5.

1 ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω;
P. 344. τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλη-
ρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυνώνιον φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἐρμῇ, ζῆν ἔασον, ἐπὶ τοῖς

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. Senem nosti, illum,
inquam, valde provecum
aetate, divitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt,
hereditatem vero qui ve-
nentur quinquaginta mille
(millia).

Merc. Sane: Sicyonium
illum nempe dicis: quid au-
tem?

Plut. Eum, Mercuri, vi-
vere sine, ad nonaginta an-
nos, quos vixit, admensus

ἐννεήκοντα ^{a)} ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. P. 344.
 τα, εἶγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι κλείω. τοὺς δὲ γε ^{b)} κόλακας αὐ-
 τοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κα-
 τάσπασον ἐφραξῆς ἅπαντας.

ERM. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μενοῦν ^{c)}, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεί-
 νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων
 ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρῶτα. P. 345.
 τον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἐν γε τῷ
 φανερῷ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόμενοι, πᾶσι πρόδηλα.
 θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχνοῦνται, ἦν ῥαῖσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη
 τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος.
 οἱ δὲ προαπίτῳσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ERM. Γελοῖα πείδονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κᾶκῃ ²
 νος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει ^{d)} καὶ ὅλως,

a) ἐννεήκοντα] Ita constanter in libb. omnibus, praeter
 Edd. Arg. et Lips. non castigatissimas illas, ubi ἐννεήκ. per
 simplex ν., quemadmodum etiam in Macrobiis *Nostri* plus
 vicesies scriptum reperitur: sed hoc minus, ut equidem puto,
 recte. Infra Dial. VI, 1. ἐννεήκοντα. XXVII, 7. ἐννεήκον-
 ταέτης, et passim eadem scriptura. Grammaticos nostros
 adhuc vel fluctuare, vel dissentire invicem video. b) γε]
 abest a Gorl. c) Οὐ μενοῦν] οὐμενοῦν F. Arg. Lips. Vid.
 ad Timon. c. 54. d) ἐπελπίζει] ἐλπίζει legisse videtur
 Thom. Mag. ἀπελπίζει conj. Græc. dudum refutata.

totidem alios, siquidem fi-
 eri possit, et plures etiam.
 Verum adulatōres ejus, Cha-
 rium juvenem, Damonem
 et ceteros detrahe per ordi-
 nem omnes.

Merc. Alienum plane vi-
 deri queat hoc tale.

Plut. Neutiquam; sed
 justissimum: quam enim
 illi tandem ob causam op-
 tant obire eum, aut bonis
 ejus sibi vindicandis inhi-
 ant, nulla generis propin-
 quitate conjuncti? Quod
 autem omnium est flagitio-
 sissimum, talia cum optent,

tamen eum observant in pro-
 patulo quidem; et quando
 aegrotat, quae consilia agi-
 tent, omnibus sunt mani-
 festa: neque tamen eo mi-
 nus se hostia facturos esse
 pollicentur, si melius habu-
 erit: et plane varia quae-
 dam est et versuta hominum
 istorum adulatio. Propterea
 hic quidem esto immortalis,
 illi vero ante eum abeant
 frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur,
 male subdoli quis sunt: mul-
 tum et ille perbelle deludit
 eos, et spe vana lactat: imo

P. 546. αἰὲ θανόντι *) τοικῶς ἰδῶται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι¹) διηρημένοι βόσκονται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλειος, ἀνήβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες, ἠκέτωσαν²) ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπὶ δὲ, οἶμαι, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῖς πρωθήβης³) γενόμενος.

- e) θανόντι] θανοῦντι Aug. et Gorl. scioli cujusdam opus, qui, quum illud αἰὲ τεθνήξεσθαι δοκῶν Dial. sequ. §. 4. etiam hunc in locum transferre vellet, soloecam Futuri formam elegisse videtur, quippe nescius, qua ratione etiam Aoristus bene h. l. habeat. f) ἐν σφίσι] ἐλπίσι conj. Hemst. g) ἠκέτωσαν] ἐλκέσθωσαν conj. Hemst. h) πρωθήβης] προθήβης post F. aliae quaedam Edd. Recte e vetustis J. V. 2. W. S. A. Arg. Lips.

etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam sorte inter se divisa securi pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus

relictis, detrusi jam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primae pubertatis juvenis factus.

VI.

P. 346.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Argum. Terpsion, Thucriti quondam adulator, criminatus Plutonem et Parcas, quod se, triginta annos natum, prius, quam patronum ipsius nonagenarium, diem obire jusserint, a Plutone convinctum laud injuste illud factum esse; et gaudet tandem, ceteris quoque adulatoribus suis Thucritum superstitem fore.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι 1
τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα *) γέ-
ροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

P. 347.

ΠΛΟΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν
ζῆ μὴδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάν-
τα τὸν χρόνον ἐπιβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσα-
σθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παρα-
χωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΤ. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν, ἀποθνήσκειν·
τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

a) ἐννεήκοντα] ἐννήκοντα Arg. et Lips. Vid. ad Dial.
praec. §. 1. Addit etiam ἔτη cod. 2954.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. Istane res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit adhuc?

Plut. Justissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avide exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere junioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

- p. 347.2 ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην ^{b)} αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἔχρην γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως ^{c)} γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον ^{d)}, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπούς ^{e)} ἔχοντα, μόγις ὄρωντα, οἰκέταις τέτταρσιν ^{f)} ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ξίνα, λήμης δὲ
p. 348. τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελασμένον, ἀποδνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδόμενα ἐχρην, πότε καὶ τεθνή-
p. 349. ξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνλοὺς ἐθεράπεινον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν (πολλὰκις ἐκφέρει ^{g)}).

3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίλῳ, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλοτρίοις

b) ταύτην] ταύτης 2954. 2956. probante *Belin.* c) ἐξῆς πως γίν.] ἐξῆς περιγίν. 2956. d) ὑπέργηρον] ὑπέργηρον B. 2. Lips. e) λοιπούς] λοιπὸν 2956. probante *Belin.* f) τέτταρσιν] Ita scripsimus cum *Matth.* e 2956. pro poetica magis forma τέτταρσιν. Vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. II. p. 162. et *Matth.* Gramm. Gr. p. 165. Apud ipsum *Nostrum* τέτταρσι Conviv. c. 32. g) πολλάκις ἐκφέρει] etsi in omnibus libris addita reperiuntur, merito tamen *Hemsterhusio* ejicienda videntur.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitem, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina currant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem (saepe effert.)

Plut. Illa quidem, *Terpsion*, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, caussa vos

ἐπιχαίνετε ^h), καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέ- p. 349.
ροντες αὐτούς ⁱ); τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ^k) p. 350.
ἐκείνων κατοχυρτούμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον
γίνεται. ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε ^l), τοσού-
τω ἅπασιν ^m) ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα
ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ
μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν. οἱ δὲ ἔντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι p. 351.
πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων ⁿ) συνιέντες ^o) ὑμῶν τὴν πανουρ-
γίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῃσι παίδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς
πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἰτα ἐν ταῖς διαθή-
καις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες ^p)· ὁ δὲ
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ
δὲ ὑποπρίουσι ^q) τοὺς ὀδόντας ἐπιμυγέτες ^r).

ΤΕΡΨ. Ἀληθῇ ταῦτα φῆς· ἐμοῦ γοῦν ^s) Θούκριτος πό- p. 352.4
σα κατέφαγεν, αἰὲ τεθνήξεσθαι δοκῶν! καὶ ὁπότε ἐξίοιμι, p. 354.

h) ἐπιχαίνετε] Ita Hemst. et recentt. e G. P. L. J. pro vulg.
ἐπιχαίρετε. i) αὐτούς] In plerisque vett. prave αὐτούς. k)
πρὸς] πρὸ 2954. 2956. l) εὐχέσθε] εὐχεσθαι A. 1. 2. Arg.
communi errore. m) ἅπασιν] πᾶσιν 2956. n) τῶν ἐρω-
μένων] τῶν οὐκ ἐρωμένων conj. Hemst. o) συνιέντες]
Ita Hemst. et recentt. e G. C. P. ἀνέντες F. συνέντες reliquas
edd. p) δορυφορήσαντες] δωροφορ. P. S. A. Hemst.
min. δωροφορ. Arg. q) ὑποπρίουσι] ἐπιπρίουσι conj.
Hemst. r) ἐπιμυγέτες] Ita ex Hemst. conj. pro vulg.
ἀπομυγέτες. Kuster. conj. ἀπομυγέτες. s) γοῦν] δ' οὖν
2954.

impellit, ut alienis inhi-
etis, et orbis senibus vos-
met adoptandos omnibus
obsequiis ingeratis? prop-
terea merito risum debetis
ab iis defossi; resque illa
plerisque jucundissima acci-
dit: nam quantum illos obire
optatis, tantum omnibus est
gratum, si vos ante moria-
mini. Novam profecto illam
artem excogitastis, vetula-
rum et senum amorem, tum
maxime, si prole careant:
nam quibus liberi sunt, illi
amore vestro vacant. Quan-

quam multi jam eorum, qui
(non) amantur, intellecta
vestri amoris calliditate, et
si liberos habeant, illos odia-
se se fingunt, ut et ipsi ama-
tores nanciscantur: verunta-
men in testamentis excludi
solent, qui jam olim satellit-
tum more fuerant sectati;
liberi autem et natura, sicuti
justum est, potiuntur omni-
bus: isti vero infrendunt
dentibus emuncti.

Terps. Vera sunt, quae di-
cis: ecce enim Thucritus a me
profecta quot dona consum-

Ρ. 354- ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκράζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα ολόμενος ἐπιβήσειν αὐτόν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν ^ι) τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιεν-τό ^α) με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἔκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἄγρυπνία, καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφεισθήκει θαπτομένῳ πρώτῳ ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ^χ) ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψας ^γ) πάντας τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἔμοι ἥδιστον ἦδη, αἰ καὶ Χαριάδης ^ζ) προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρξει, ὦ Τερψίων· καὶ Φεῖδων γάρ, καὶ

ι) ὥστ' ἔγωγε — ἔπεμπον] ὥστε με — ἐπέμπειν 2954. υ) ὑπερβάλλοιεντο] ὑπερβάλοιεντο 2936. x) ζώης] ζωίς 2954. et hic, et sub finem. At bene habet Optativi Attici forma ζῶην ad Analogiam illorum νικῶν, βιάων, δαίην etc. de quibus Fischerus agit ad Weller. T. II. p. 384. Cf. Xenoph. Memor. II, 1, 1. et Anabas. VII, 2. 18. γ) προπέμψας] Ita Schm. e conj. Jens. confirmata illa codd. 2954. et Aug. Vulg. προπέμψεις. ζ) Χαριάδης] Χαροιάδης 2954. Χαροιάδης 2956.

sit, semper mox morituro similis, et, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque: imo haec ipsa mihi mortis exstitit caussa, insomnia, inquam, et curae: hic vero, tanta

mihī esca deglutita, adstabat, cum terrae mandarer pridae, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, divitiis simul abundans, et tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris persecutus omnes istos adulatores.

Terps. Id quidem, o Pluto, et mihi jam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim et Phidon,

Μέλανθος ^{a)}), καὶ ὅλως, ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ p 554.
ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. P. 555.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζαίης ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

a) *Μέλανθος*] Sic scripsi hoc nomen iubente tum Etymologiae, tum Analogiae, lege pro vulg. *Μέλαντος*. In Lips. tamen ed. nescio unde *Μέλανθος*.

et Melanthus, et plane cuncti *Terps.* Ista laudo: vitam
eum praevertent sub iisdem producas quam longissime,
curis huc deducti. Thucrite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Argum. Zenophantes et Callidemides, uterque quondam parasitus, conqueruntur inter sese de praematura et inopinata morte. Ridicula maxime Callidemidae narratio.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ 1
ὅτι παράσιτος ὦν Δεινίου, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμπαγῶν, ἀπε-
πνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες ^{a)}). τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν
τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πον Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃ σε ^{b)} τὰ πολλὰ
ἤδειν συνόντα ^{c)});

a) ὦ Ζηνόφαντες] ὦ Ζηνόφαντε 2956. sic et infra. b)
τὸν γέροντα — ὃ σε] τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τ. πλ.
Ζην. ὃ σε etc. P. minus placet. c) ἤδειν συνόντα] συν-
όντα ἰώρων 2956.

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti,

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

p. 355. ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενον ^{a)}

p. 356. ἐπ' ἐμοὶ ^{e)} τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπε-
τείνετο ^{f)}, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἔξη, ἐπιτομὸν τινα
ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ^{g)} ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέ-
πεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ ^{h)}
πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἐτοι-
μον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδούναι αὐτῷ· αἱ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύ-
θερον ἐπωμοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν
ῥοικας.

2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μει-
ρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν
ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ⁱ⁾ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ'

p. 357. ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον
ἐπέδωκεν ^{k)}. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην
ἐκείμην, ὑποβολ-μαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς,
ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν.

d) ὑπισχνούμενον] Ita Schm. e conj. Hemst. quam confir-
marunt codd. quatuor: P. Aug. 2954. 2956. Vulg. ὑπισχνό-
μενος. e) ἐπ' ἐμοὶ] addunt κληρονόμῳ J. A. 2. Arg. Lips.
f) ἐπετείνετο] Ita e conj. Hemst. etiam Belino probata,
pro vulg. ἐπερίνετο. g) ἐπὶ τὸν κλῆρον] τῶν κλήρων
2954. h) αἰτήσῃ] αἰτήσῃ 2956. i) τὴν δ'] τὴν δὲ Aug.
k) ἐπέδωκεν] ἔδωκεν 2956. Aug.

Cal. Illum ipsum semper
observabam, promittentem,
me relicto herede, se mori-
turum. Cum autem illa res
in longissimum protrahere-
tur, Tithonumque senex
annis excederet, compendio-
sam quandam viam ad here-
ditatem excogitavi: emto
nimirum veneno induxi ser-
vum a poculis, simulatque
Ptoeodorus petiisset bibere,
(bibit autem copiose) largius
infusum in calicem paratum
ut illud haberet, porrigeret-
que ipsi: hoc si fecerit, ad-
juravi me ipsum manumis-
surum.

Zen. Quid ergo factum?
aliquid enim valde ipopina-
tum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti ad-
sumus, duos jam puer calices
in promptu habens, alterum
pro Ptoeodoro veneno infe-
ctum, pro me alterum, errore
deceptus nescio quo pacto
mibi venenatam, Ptoeodoro
veneni puram potionem tra-
didit. Tum hic quidem hau-
sit; ego e vestigio porrectus
jacebam supposititium illius
vice cadaver. Quid autem?
riden', o Zenophantes? at-
qui non decebat sodalem
virum irridere.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων p. 557.
δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴ-
τα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ
οἰνοχόος εἴργασται.

ZHN. Πλὴν ἄλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπιτομον ἐχρῆν τραπέσθαι.
ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω
βραδύτερον ¹⁾).

1) εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον] Vulg. εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτε-
ρος ἦν. Sed Hemst. conj. abesse posse ἦν et corrigi βραδύτε-
ρον. Confirmata haec lectione cod. 2956. εἰ ὀλίγω βραδύτε-
ρον, ubi tamen, ut in G., deest καὶ, quo ad sensum plenum
efficiendum opus est.

Zen. Quippe festivum hoc, ridebat ob ea, quae servus
Callidemide, tibi contigit. a poculis patrasset.
Senex vero quid ad ista? **Zen.** Enimvero neque tu

Cal. Primum quidem non-
nihil est conturbatus ad ca-
sum repentinum: tum, re,
ut puto, cognita, et ipse
ad compendiarium istam de-
bueras te convertere: venis-
set enim tibi hereditas via
regia tutius, etsi paullo tar-
dius.

VIII.

p. 558.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ *).

Argum. Deceptus Cnemon conqueritur in Orco, quod, quum
omnes opes suas Hermolao, ditissimo homini, in testamento le-
gasset, sperans se invicem ejus heredem fore, casu quodam infe-
lici prius, quam ille, obierit.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὅ νεβρός τὸν
λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

a) ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ] Δαμῖππον Hemst. min. nescio, unde:

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. Hoc illud est, quod **Dam.** Quid indignaris, o
proverbio dicitur, Hinnu- **Cnemón?**
lus leonem.

P. 358. *KNHM.* Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; πληρονόμον ἀκούσιος ^{b)} καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος ^{c)}, οὗς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

KNHM. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κῆκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέτετο. ἔδοξε δὴ ^{d)} μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὥς κῆκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

P. 359. *ΔΑΜ.* Τί οὖν δὴ ἐκείνος;

KNHM. "Ο, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐάντου διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον ^{e)} τῷ δελίατι συγκατασπᾶσας.

olim hanc formam amplexus nunc minus video mutandi necessitatem, vel causam. b) ἀκούσιος] ἀκούσιως L. ἀκούσιον F. P. 2956. c) ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum iudicat *Hemst.* ego vero vulgatae lectioni praeferendum nego. d) δὴ] δὲ B. 2. e) ἄγκιστρον] „ἄγκυστον Edd. vett. prout saepe haec vox in membranis exaratur.“ *Hemst.* Ab iis scilicet, qui ab ἀγκύλος proxime, sed falso, deducant, quum descenderit proxime a perduto, vel inusitato, verbo ἀγκίζειν, ut κόμιστρον ἀκομίζειν, σώστρον ἀσῶζειν, πῖεστρον ἀπιέζειν, et ejusdem generis alia. In *Luciani* tamen exemplis non reperi equidem vestigium variae lectionis locis *Timon. c. 29. Pisc. c. 47. de Merc. Cond. c. 3. Lehm.*

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, prae-teritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illipenten obsequium admittebat. Illud insupervidebatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo

illum scripseram heredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro. Ego sane repente sum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥστε σό- p. 359.
φισμα κατὰ σαντοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. "Εοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

Dam. Neque hoc tantum, struxisti.
sed et ipso te piscatore. Ita- *Cnem.* Ita quidem video,
que dolos adversum te in- propterea que gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Argum. Simylo narrat Polystratus, se ad summam usque se-
nectutem cinctum adulatorum turba hilarissime vixisse, et illos
tandem omnes spe hereditatis nanciscendae frustrasse.

ΣΙΜ. "Ηκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη, 1
οἶμαι, οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς^{α)});

ΠΟΛ. Ὅκτω ἐπὶ τοῖς ἑννεήκοντα^{β)}), ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ p. 360.
γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Τπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξα, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός
τε προσέτι, ἠδεσθαι^{γ)} τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἰδύνασο.

α) βεβιωκώς;] Interrogationis signum praeui, olim vulgo ne-
glectum. β) ἑννεήκοντα] ἑννεήκ. Lips. Vid. ad V, 1.
γ) ἄτεκνός τε προσέτι, ἠδεσθαι] ἄτεκνός τε πρὸς, ἔτι
ἠδεσθαι etc. 2954. quae lectio qui probari potuerit *Belino*,
non intelligitur.

SIMYLI ET POLYSTRATI

Sim. Advenis (*Advenistine*)
aliquando tandem, Polystra-
te, tu quoque ad nos, cujus
aetas, opinor, prope ab
annis centum abfuit. (?)

Pol. Octo annos supra
nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum au-
tem istos post me triginta
annos traduxisti? nam ego,

cum tu admodum septua-
genarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici
potest suavissime, quan-
quam hoc tibi plane mirum
videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si
tu vetulus et imbecillus, et
praeterea liberis carens, dele-
ctari fructu vitae potuisti.

p. 360.2 ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἰδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίας, καὶ τράπεζαι ^{d)} ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

ΣΙΜ. Καὶνὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἡπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέβριμι μοι ^{e)}, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοιτῶν μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἅπανταχούθεν τῆς γῆς τὰ κάλλιστα ^{f)}.

ΣΙΜ. Ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον ^{g)} μυρίους.

p. 361. ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόντας τέταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε ^{h)} τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέγοντά με, καὶ φαλακρόν, ὡς ὄρεῖς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα.

d) τράπεζαι] τράπεζα 2954. [et Vat. (Loss.) e) ἐπέβριμι μοι] Ita Hemst. et recentt. e G. et L. quod nunc probō, etsi vulgatum quoque ἐπέβριμι ferri posset. f) τὰ κάλλιστα] Articulum praemisi e codd. 2954. et Vat. (Loss.) g) εἶχον] ἔσχον 2954. h) γε] τε id.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, et mulieres tenerrimae, et unguenta, et vinum fragrans, et mensae vel Siculis delicatiores.

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis haec comoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantis-

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, et, uti vides, calvum, lippum praeterea, et senili mucos fluentem, mirifica voluptate colebant;isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τίνα *) ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην p. 361. τὴν ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐχαμένῃ ἔδωκε νέον εἶναί, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίεραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὦν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνύματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρας οὗτος πολὺς ὦν, ὁ 3 περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ κλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ᾧ θαυμάσιε, ὅτε παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ᾧ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἔραστων ἀπολέλαυκα, μονονοῦν προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμεν δὲ πολλὰκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ p. 362. ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε αὖν¹⁾), καὶ κολακευτικῶς

*) τίνα] aut omitti vult Hemst. aut legi θεὸν s. θεῶν τίνα. i) αὖν] addidimus cum Matth. e 2954. quum vulgo omissum sit. Quid significet, vid. ad Deor. Diall. X, 2.

Sim. Num et tu, ut Phao-
nem ferunt, Venerem ex
Chio transvestisti, quae tum
tibi optanti dederit esse ju-
venem et pulchrum denuo,
atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed
vel talissumme desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est
amor hicce tam frequens,
qui orbis senibus et locuple-
tibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam
illam, vir admirande, pul-
chritudinem, ab aurea scili-
cet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle,

non paucos ab amatoribus
fructus cepi, tantum non
adoratus ab iis. Quin saepe
superbius adspernabar, et
excladebam eorum nonnul-
los aliquando: hi vero con-
tendebant inter se, et alius
aliud praecedere conaban-
tur studio et obsequiis erga
me.

Sim. Ergo tandem quod
consilium de tuis possessioni-
bus iniisti?

Pol. Palam singulos illo-
rum heredes me relicturum
esse dictitabam: credebant
scilicet, eoque magis ad a-
dulationem se comparabant:

P. 362. τερον παρίσκειν αὐτον· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἔχων, ἐκείνας^{k)} κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασιν φράσας.

Α. ΣΙΜ. Τίνα δ' ¹⁾ αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἥπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι^{m)}.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, αἱ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοίⁿ⁾ οἱ ἀριστοὶ θεραπεύουσιν. ἐκείνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται^{o)}, ὑπεξυψημένος μὲν τὸ P. 363. γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ θεοὶ ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομήσωσαν μόνον.

k) ἔχων, ἐκείνας] Hunc verborum ordinem vulgati ἐκείνας ἔχων loco reddidit jam *Nachtgallus* in versione Lat., commendavit *Abresch*, Lectt. *Aristaenn.* p. 218. et confirmavit cod. 2954. l) δ'] δὲ Aug. m) Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι] Prior vox omissa in 2954. probante *Belino*, et adjectum ibidem ἤδη, per errorem haud dubie illud a *Simyli* verbis sequentibus avulsum. n) αὐτοί] αὐτῶν P. o) ἀριθμεῖται] καταριθμεῖται 2954.

at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare jussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Jam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui hereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi jam optimates adsectantur. Is igitur heres meus fuit, et nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso delicatulus, et barbato loquens, qui tamen Codro nobilior, Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dummodo ne isti hereditatem capiant.

X.

P. 363.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΩΡΩΝ *).

Argum. Mirus umbrarum confluxus ad Charonis cymbulam, quam sunt forte consensurae. Portitor, ne majori onere gravetur navicula, jubet eas per Mercurium singulas, quamquam invitas, deponere ornamenta, arma, supellectilem, vitia, et quaecunque cymbam onerare possint. Menippo Cynico, qui in eorum numero est, multum hic occasionis praebetur irridendi et deludendi ceteras umbras ejulantes. Eadem res simili forma, modo uberius, exposita *Nostrō* in Cataplo.

ΧΑΡ. *) Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν 1 ἡμῖν ^{b)}, ὡς ὁράτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῆ ^{c)} ἐπὶ θάτερα, οἰγήσεται πε-

- a) ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΩΡΩΝ] Addita haec in G. 2954. *Hemst.* et recentt. „ut res postulat,“ ait *Hemst.* *) ΧΑΡ] *Equīs* O. b) ἡμῖν] Sic Edd. Lips. et *Schm.* hic, et paullo ante, ἡμῖν, pro vulg. duplici ὑμῖν, quod nominativum in A. 1. 2. B. 2. *Francof. August.* et aliis quoque reperitur ducibus codd. Vat. et 2954. In *Bremer. Seybold. Martin.* et *Matth.* ἔχει ἡμῖν et μικρὸν μὲν ὑμῖν, praeunte *Hemst. maj.* In *min.* contra *Hemst.* ἔχει ὑμῖν et μικρὸν μὲν ἡμῖν. *Oxon.* cod. habet ἔχει ἡμῖν, et cod. 3011. μικρὸν μὲν ἡμῖν. Cf. *Adnot.* c) τραπῆ] *δέπη* conj. *Jacobs.* proposita in *Bibl. d. alten Lit. u. Kunst in Inedd.* p. 53. et iterum in *Animadv.* in *Eurip. Tragg.* p. 99.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

INTERLOCUTORES

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. Auscultate, quo statu nostrae sint res: parvula nobis, ut videtis, est scaphula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in

P. 363. ριτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι

P. 364. ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε ^{d)}· καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

NEK. ^{e)} Πῶς οὖν ^{f)} ποιήσαντες εὐπλοήσομεν ^{g)};

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περικτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ^{h)} ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ⁱ⁾, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ^{k)} ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι ^{l)};

MEN. Μένικπος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα ^{m)} μοι, ὦ

d) μετανοήσετε] μετανοήσετε Schm. e Vat. 2954. 2956. Aug. Gorl. At vid. Adnot. e) NEK.] Ἐρ. O. f) οὖν] γὰρ B. 2. g) εὐπλοήσομεν] εὐπλοήσωμεν O. h) δέξαιτο] δέξοιτο O. καὶ abest a 2956. i) δὲ] δὴ Arg. k) ἀποβάθραν] ἐπιβάθραν O. Gorl. quemadmodum conj. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 383. frustra, quum idem in re quidem nautica significant vocabula ἀναβάθρα, ἐπιβάθρα, ἀποβάθρα, ut partim patet e collatis §. 9. et 10. Cf. tamen Dorvill. ad Charit. p. 565. l) ἐστὶ] el conj. Heusdii in Spec. Crit. in Plat. p. 3. 4. qua non opus est. Cf. paullo inferius: Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; quamquam deinde Ὁ δὲ — τίς ὦν τυγχάνεις; m) πῆρα] Ita Hemst. et posteriores: in prioribus fere πῆρα.

alterutram partem, pessum ibit eversa: vos autem tot simul advenitis (— istis) multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque rebus ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare non novistis.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel

sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, ba-

Ἐρμῇ, καὶ τὸ βῆκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων ⁿ). τὸν p. 355. τρέβαντα δὲ οὐδ' ἐκόμισα ^o), εὐ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προσεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας ^p). Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 8

ΧΑΡΜ. ^a) Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ὁ ^r) ἐπέραστος. οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυνθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέσμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὖζωνος εἰ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα, 4 ὁ βλοσυρὸς ^s), τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

p. 366.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν ^t); ἐχρῆν, ὦ Ἐρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα ^u);

n) ἀπερρίφθων] Ita Hemst. et recentt. ex O. C. P. W. marg. A. 1. W. pro vulg. ἀπορρίφθων. In Lips. nescio unde ἀπερρίφθῃ. o) οὐδ' ἐκόμισα] οὐδὲ ἐκ. Vat. (Loss.) οὐ διεκόμισα 2954. (Bel.) vitium vel scribentis vel insipientis. p) ἅπαντας] ἅπαντα 2954. q) ΧΑΡΜ.] Equi conj. van Heusde l. l. Neque hic video corrigendi necessitatem: bene quaestio cum responso connexa, ad naturam et rationes personarum accommodata. r) ὁ] quod jam Hemst. desideraverat, recepit cum Schm. e 2954. s) βλοσυρὸς] Ita Hemst. et recentt. e S. in reliquis vett. βλοσυρός. Sed in G. L. et 2956. ἀλονεγός. Vid. Adnot. t) Τί οὖν;] Ante Hemst. haec cum sqq. fuerant arctius conjuncta. u) τύραννον

culusque in paludem sunt obiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes. Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue for-

mam, et labia cum ipsis oculis, et comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredi. Tu vero cum purpurea veste et diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Gelorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ad-

es? Lamp. Quid autem? de-

p. 566. EPM. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέθρεται.

EPM. Καὶ τὸν τύπον ^χ) ἀπόθρεψον, ὦ Λάμπριχε, καὶ τὴν ὑπεροφίαν· βαρῆσαι γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπλεκόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκ οὐν ^γ) ἀλλὰ τὸ διάδημα βασὸν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφέστριδα.

EPM. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἐλεν. τί ἔτι; πάντα ^{*}) γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρεῖς.

EPM. Καὶ τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι φίλος εἰμι.

6 EPM. Ἐμβαίνει ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ ^ζ) ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

EPM. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών.

ἀνδρα;] ὅντα addit Gori. non male. χ) τύπον] πλοῦτον O. male (Hemat.) γ) Οὐκ οὐν] Ita correximus vulgatam οὐκ οὐν, pro qua in Vat. et 2954. (Loess.) οὐκ οὐν. Vid. Hermann. ad Tiger. p. 771. *) πάντα] πάν Vat. 2956. (Loess.) ζ) τίς εἶ] absunt a 2956. Sed in 3011. legitur τίς ὢν τυχάνεις; quod ut magis Atticum praeferendum putat Belinus.

cebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abjectae.

Merc. Praeterea fastum abjice, Lampiche, et despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine meretinare, amiculumque purpureum.

Merc. Neutiquam: verum et ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, et amentiam, et contumeliam, et iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plano nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, carniū mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe viderim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἐρμῇ· ἀλλὰ παράδεξάί με γυμνὸν ὄντα. p. 356.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τσαύτης σάρκας περιβέβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους p. 357. τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρεξ, ἀληθῶς *) εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἄβαρῇ εἶναι· ὥστε ἔμβαινε. Καὶ 6 σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τροφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἰ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν ^{b)}, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γάρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα.

ΚΡΑΤ. °) Οὐχ ἔκων μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

a) ἀληθῶς] abest ab O. b) ἀνεκήρυξεν] εὐεργέτην δηλονότι addiderunt vet. edd., in his etiam *Hemat.* utraque: nos cum *Schm.* et *Mutth.* ut apertum Scholion ejecimus, praesuntibus codd. 1954. 3011. Vat. (Loss.) Gori. et C., in quibus partim Scholii loco leguntur. Proxime antecedens καὶ *Louvis* ut spurium deleri voluit, sine idonea causa. *Lennepii* conj. εὐεργέτην, στηλῶν ἐτι καὶ τὰς τῶν ἀνδρ. ἐκ. quam edidit ad *Phalarid.* Epp. p. 197. nihili est. c) *ΚΡΑΤ.*] *Χαρ. Hemet. maj.* haud dubie typorum errore.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroque demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas abjice, et praekoniam.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Ταquoque divi-

tiis positus, o Crato, et mollitie insuper, ac luxuria; nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero et genus et gloriam, et si quando civitas publico te praekonio decoravit bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata.

Crat. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

P. 367.7 EPM. Βαβαί^a). σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ
τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. °) "Οτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῇ, καὶ ἡρίστευσα, καὶ
ἢ πόλις ἐτίμησέ¹) με.

EPM. Ἄφες ὑπὲρ γῆς^b) τὸ τρόπαιον· ἐν Ἄιδου γὰρ εἰ-
8 ρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει^h). Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε
τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ
P. 368. ἐπὶ¹) τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθ-
ειμένος;

MEN. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἐρμῇ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ
τετρατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ
καὶ γελοῖα θπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα^k).

EPM. Κατάθου¹) σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταν-
P. 369. τι πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν^m) κομίζει, ὅσῃν

d) Βαβαί] defuit in O. e) ΣΤΡΑΤ.] Ita J. V. 2. Νεκρ. G.
P. Κρατ. vulgo. f) ἐτίμησε] ἐτίμησεν Vat. (Loss.) g)
ὑπὲρ γῆς] Sic Aug. Gorl. et tres codd. Pariss. secundum
Belinum, duo tantum secundum Lossium, quo referente in uno
2956. ὑπὸ γῆς pro vulg. ἐν γῇ. h) δεήσει] δεήσει Aug. i)
ὁ ἐπὶ] Articulus in Lips. deest. In cod. 2954. καὶ ὁ ἐπὶ, ut
Belinus tradit, ut Lossius, ὁ καὶ ἐπὶ. k) σκεπόμενα] Ita
Schm. e codd. 2954. 2956. Vat. Aug. Gorl. pro vulg. κρυπτό-
μενα, vel, ut in 3011. vitiose legitur, κρυπτόμενα, quod nunc
mihi illius interpretamentum esse videtur. Cf. Timon. c. 21.
Pisc. c. 29. l) Κατάθου] ἀπόθου Gorl. 3011. (Loss.) m)
ἀλαζονείαν] Sic Hemst. et recentt. e W. P. S. Vetustae
edd. ἀλαζονίαν.

Merc. Papae: tu autem
in armis totus quid tibi vis?
aut quo tropaeum illud ge-
ris?

Strat. Quia vici, Mer-
curi, belloque res praeclaras
gessi, et praemiis me civi-
tas honoravit.

Merc. Mitte humi tro-
paeum: in orco pax, nihil-
que armis opus erit. Ille ve-
ro severus, de habitu qui-
dem, fastumque praeferens,
superciliis arrectis, in me-
ditando defixus, quis est,

iste qui prolixam barbam
démisit?

Men. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin potius in-
cantator, et prodigiorum
plenus: idcirco istum quo-
que exuere sejube: videbis
enim multa et ridicula sub
pallio abscondita.

Merc. Depone tu habi-
tum primum; tum ista om-
nia. Jupiter! quantam ina-
nem ostentationem gerit,
quantam incitiam, et ri-

δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίανⁿ⁾), καὶ ἐρωτήσεις ἀπό- p. 369.
 ρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλ-
 λά καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
 ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε^{o)}) ταυτὶ, p. 370.
 καὶ ἡδοναίθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν,
 καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε^{p)}) γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικυφύπτεις
 αὐτά. καὶ τὸ ψεύδος δὲ ἀπόθου^{q)}), καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ
 οἰεσθαι ἀμείνων^{r)}) εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων
 ἐμβαίης^{s)}), ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΘΙΑ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ περ οὕτω καλεῖται.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγονα τοῦτον ἀποθέσθω, ὃ Ἐρ- p. 371.9
 μῆ, βαρύν^{t)}) τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὄρεῖς· πέντε μναὶ εἰσὶ
 τριχῶν^{u)}) τοῦλάχιστον.

n) κενοδοξίαν] καινοδοξίαν O. o) γε] abest ab O. p)
 λέληθε] λέληθας O. quod minime rejiciendum dicit Hemst.
 At ut ferri possit, recipi tamen ideo non debet. q) δὲ ἀπό-
 θου] absunt a 2954. (Loss.) r) ἀμείνων] Ita Matth. o
 Vat. 2954. 2956. (Loss.) pro vulg. ἀμείνω. s) ἐμβαίης]
 Ita Schm. ex O. Vat. 2954. 2956. 3011. Aug. Gorl. ἐμβαίης
 F. ἐμβαίνοις reliquae vett. Ipse Hemst. probaverat jam ἐμ-
 βαίης, etsi non recepit. t) βαρύν] βαθύν 2954. probante
 Belino. u) μναὶ εἰσὶ τριχῶν] Hanc Hemst. conj. Vat. et
 2954. codd. confirmarunt, quodammodo etiam Aug., ubi alio
 modo ordine μναὶ τριχῶν εἰσὶ, et C. P. L. ubi μναὶ εἰσὶ τρι-
 χες. In O. et F. est μνῶν τριχῶν εἰσὶ, in ceteris μνῶν τριχες
 εἰσὶ. Ducem secuti sumus Schmiedererum.

xandi libidinem, et vanam
 gloriam, quaestiones impe-
 ditae, disputationes spino-
 sas, et sententias perple-
 xe involutas: imo etiam
 inutilem laborem valde mul-
 tum, nugasque non pau-
 cas, et quisquilias, ac mi-
 nutas disceptatiunculas:
 quin et per Jovem num-
 mulos istos aureos, et prae-
 terea suaviter vivendi volu-
 ptatem, impudentiam, iram,
 luxum et mollietatem; neque
 enim me fallunt, quantum-
 cunque studiose praetegas

ea. Tum porro mendacium
 depono, atque inflatam arro-
 gantiam, eamque de te opi-
 nionem quasi melioris aliis:
 etenim si cum istis omnibus
 conscendas, quae te quin-
 quaginta remorum navis ac-
 cipiat?

Phil. Depono igitur ista,
 quandoquidem ita jubes.

Men. At barbaram istam
 quoque deponat, Mercuri,
 gravem sane et hirtam, ut
 vides: quinque minas pilī
 minimum pendant.

P. 571. EPM. Εὐ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

EPM. Μένικπος οὐτάσῃ, λαβὼν πέλεκυν τῶν νευπηγικῶν, ἀποκόψει ^{α)} αὐτὸν, ἐπικόπη ^{γ)} τῇ ἀναβάθρῃ ^{α)} χρησάμενος.

P. 572. MEN. Οὐκ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ κρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

EPM. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. — Εὐγε. ἀνθρωπινώτερος ^{α)} γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν.

MEN. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύνων;

EPM. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπήρκεν ^{β)}, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῃ ἀνατείνων ^{γ)} αὐτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς ^{δ)}; ἔμβηθι δ' οὖν.

α) ἀποκόψει] ἐπικόπει L. 2956. (Loss.) γ) ἐπικόπη] ἐπικόπη G. P. A. 1. W. ubi praeterea notatum: Ἐπικόπη forsan legendum. (Hemsterh.) z) ἀναβάθρῃ] ἐπιβ. Gorl. ἀποβ. 2954. Vat. (Loss.) α) ἀνθρωπινώτερος] Ita 2956. Sed 2954. et 3011. falso hanc lectionem a *Bolino* tribui testatur *Lossius*: legitur vero etiam in Gorl., omisso tamen γὰρ. Vulg. —ρον. Ceterum verba: Εὐγε — κινάβραν praecunte Poli cod., ubi voci βούλει praefigitur nomen *Menippi*, *Mercurio* tribuenda censuit, quum vulgo *Menippo* tribuantur. Nos cum *Matth.* secuti sumus. *Schm.* ἀνθρωπινώτερος quidem recepit, servata tamen pristina personarum dispositione. β) ἐπήρκεν] ὑπήρκεν O. γ) ἀνατείνων] ἀνατείνειν O. prave. δ) τί τοῦτο; — ἀποδειλιᾷς;] alii haec verba in Gorl. adscribi refert *Schm.* Unde forsan factum, ut *Lossius* conjiceret omnem locum sic esse adornandum: ἐπήρκεν. ΧΑΡ. Οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῃ — ἀποδειλιᾷς; EPM.

Merc. Recte mones: et istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice usus scala navali.

Men. Minime, *Mercuri*: verum serram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est satis

idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis.

Men. Vinne paullum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expavescis? quin ocyus inscende.

MEN. Ἐν ἔτι τὸ βαρύναντον ὑπὸ μάλῃς ἔχει.

P. 372.

ERM. Τί, ὦ Μένιππε;

P. 373.

MEN. Κολακείαν *), ὦ Ἐρμῇ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΛΑ. Οὐκ οὖν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρῆλθαι, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γένναϊον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ERM. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε ¹) καὶ πάννυ εὐφορα ²) ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ 10 ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν βημάτων τὴν τοσαύτην ³) ἀπε- p. 374. ραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων.

PHT. Ἦν ἰδοῦ ⁴), ἀποτίθεται.

ERM. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ⁵) ἀνελώμεθα ⁶), τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον,

* Ἐμβηθεῖ δ' οὖν. non male quidem, quamquam non intelligitur, cur verba οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτὸν Charoni potius, quam Mercurio, tribuenda videantur. e) Κολακείαν] Ita Hemst. et posteriores ex O. pro vulg. κολακίαν. f) γε] Ita Hemst. et recentt. ex O. Priores γάρ, ut in codd. 2954. 2956. 3011. quod si retineretur, deleri omnino debere ὄντα observat Hemst. g) εὐφορα] εὐφορα Vat. (Loss.) vitiose. εὐφρονα 2956. h) τοσαύτην] omissum in 2954. i) Ἦν ἰδοῦ] ἦνιδε P. εἶεν, ἰδοῦ B. 2. quod sine dubio editoris. Hemst. Cf. Commentatt. ad Gregor. Cor. p. 286. Schaeff. k) ἀποβάθραν] ἐπιβ. Gorl. 3011. (Loss.) l) ἀνελώμεθα] ἐλωμεθα. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Hemst.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi adtulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, deponementis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe

levia, portatuque facilia, et ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enim vero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora

p. 574. εὐθυνε, ὃ πορθεμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν^m). Τί οἰμώ-
 11 ζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν
 πῶγονα δεδωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ερμῇ, ἀθάνατον ὄμην τὴν ψυχὴν ὑπάρ-
 χειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσειⁿ) πολυτελῇ δεῖπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱρατρίῳ τὴν κεφαλὴν^o)
 κατελήσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν
 ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα
 λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ^p), ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανόν;

MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος
 p. 375. μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥς-
 12 περ τινῶν ἀπὸ^q) γῆς βοώντων;

m) εὐπλοῶμεν] Ita 3011. et Gorl. (ubi tamen ab alia perso-
 na dici tradit Schm.) probantibus Schaefero ad Dionys. de
 struct. p. 73. Schmiedero T. I. p. XLVIII. et Matth., qui et-
 iam sic edidit. Cf. infra §. 13. Catapl. c. 19. et 20. Ver. Hist.
 IK. 4. Navig. c. 14. Adde Valchen. Diatr. 281. A. n) δε-
 ιπνήσει] δειπνήσει 2954. o) τὴν κεφαλὴν] καὶ τὴν κ.
 2954. quod non improbat Loss. p) δὲ] γὰρ 2954. Vat. (Loss.)
 δ' 2956. q) ἀπὸ] ὑπὸ Vat. (Loss.) ὑπὲρ 2954. Lossio imme-
 rito probatum: nam τινὲς ἀπὸ γῆς, arcte conjuncta, sunt
 terrestres quidam. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 263. et 631.

subducatur: expande velum:
 dirige, portitor, clavum.
Prosperere navigemus. Quid
 ploratis, inepti, tuque ma-
 xime, philosophe, cujus jam
 modo barba fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mer-
 curi, quod immortalē opi-
 nabar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia
 sunt, quae credas eum pun-
 gere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius
 coenabit adparatas coenas,

neque de nocte egressus,
 clam omnibus, palliolo caput
 obvolutus, circumibit in or-
 bem lupanaria; nec summo
 mane decipiens juvenes sa-
 pientiae praetextu argentum
 accipiet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe,
 non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festi-
 navi ad mortem citante ne-
 mine. Verum interea dum
 caedimus sermones, nonne
 clamor aliquis auditur tan-
 quam a terra vociferantium?

ΕΡΜ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄφ' ἐνός γε χώρου *) p. 375. ἀλλ' οἱ μὲν *) ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κῆ- κεινα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λόγοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυνῶνι ἐπιταφίους λό- γους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμα- σίου μήτηρ κωκύουσα ἐξέρχει τοῦ θρήνου ταῖς γυναιξίν *). ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ **)· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος *).

ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον γ) 13 ὠρνομένων *) οὔκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτο- μένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν **) συνελθόντες θάπτωσί με.

ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευ- καμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς *) τὸ δικαστήριον, εὐ- p. 376.

γ) χώρου] χώριον 3011. 2954. 1) ἀλλ' οἱ μὲν] ἄλλοι μὲν, colo post συνελθόντες posito Vat. et 2954. in hoc etiam εἰς pro ἐς. τ) ταῖς γυναιξίν] Vulg. συν γυναιξίν. In marg. A. 1. W. notatum συν ταῖς γυν. In Ald. 2. ταῖς γυν. omitta Prae- positione, quam lectionem nos cum Matth. ut unice veram amplexi sumus. u) Δαμασίᾳ] Δαμασίῳ 2954. x) μόνος] In plerisque vett. nec non Hemat. min. et Bremer. Edd. in- terrogatio hic notatur. γ) μετ' ὀλίγον] Ita P. B. 2. S. Hemat. et recentt. pro vulg. μετ' ὀλίγων. *) ὠρνομένων] ὠρνομένων O. F. quasi ab ὠρνασθαι. Hemat. 2) ὅπότε ἂν] ὅπότε 2956. 3011. α) πρὸς] ἐπὶ 2954.

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regi- one: etenim hi in concio- nem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehensa tenetur a mulieribus, et in- fantis teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione coho- nestat exsequias bujus Cra- tonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ci- ens praeit lessum (cum) fe-

minis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quie- teque jaces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes jam jam mise- rabiliter ululantes mei caus- sa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum adpulimus, vos abi- te ad tribunal, recta illac

P. 376. θεῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθητὺς ἄλλους μετελευσόμεθα.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἐρμῇ· προΐωμεν ^{b)} δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως ^{c)} δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν γίνασθαι βαρείας, τροχόους, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ^{d)}.

b) προΐωμεν] προΐωμεν Arg. Lips. c) πάντως] restituit Hemst. e G. C. P. Vulgo deest, etiam in codd. Vat. 2954-2956. (Loss.) et in Ed. A. 2 d) βίος] Additur ἀκριβῶς in 3011. probante Belino.

progressi: ego vero et portitor alios arcessemus.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cun-

ctamini? omnino iudicium ambire oportebit: et poenas ajunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam, uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Argum. Exemplo Moerichi et Aristae consobrinorum, qui, quum aequales aetate alter alterius hereditatem captassent, una ambo interierant, graviter notantur a Diogene et Cratete ceteri homines illorum similes ab ingenti auri cupidine, quae nullum prorsus sapientiae ac virtutis verae amorem iis reliquum faciat.

1 ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; ὅς ^{a)} τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰῶθει ἐπιλέγειν,

a) ὅς] restituimus cum Schm. e codd. 2956. 3011. Gorl., quem-

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. Moerichum opulentum illum noras. Diogenes, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus illum divitiis affluentem, consobrinus Aristaeas, et ipse

Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἣ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

p. 377.
Iliad. φ.
v. 724.

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους^{b)} τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκά-
τερος, ἥλικιωτὰς ὄντας· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτί-
θεντο, Ἀριστιάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην
ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προ-
απέλθοι^{c)} αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ^{d)} ἔθεράπευον
ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, οἷτε^{e)}
ἀπὸ τῶν ἀστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, οἷτε ἀπὸ τῶν ὄνει-
ράτων, ὥς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
ἄρτι μὲν Ἀριστεά^{f)} παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ
τὰ τέλαιντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν^{g)} δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρδεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ 2
ἄξιον.

admodum jam Solanus conjecerat. Sed interrogationis signum
non cum Schm. et reliquis post ἔχοντα, sed post ὦν posuimus.
b) Ἐθεράπευον ἀλλήλους] verba superiori Diogenis
quaestioni adjuncta, ad Hemst. nutum, qui vertit: Quid ita,
Crates? Crat. Mutuis obsequiis captabant, et ad auctoritatem
codd. 3011. Gorl. et Aug. rectius sejunximus. c) προαπέλ-
θοι] προαποθάνοι 2956. d) οἱ δὲ] οἱ δ' 2954. 3011. et de-
inde ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους idem. e) οἷτε — οἷτε] Vulg.
εἷτε — εἷτε. Iunt. οἷτε (nam ita haud dubie in Varr. Lectt. ed.
Reitz. et Bip. legendum pro οὔτε. Cf. Adnot.) — εἷτε. ita
etiam Ald. 2. In marg. A. 1. W. οἷτε — εἷτε. Hemst. voluit:
οἷτε — οἷτε ac deinde pro ὥς γε itidem οἷτε. Nos cum Matth.
his scripsimus οἷτε, servato ὥς γε, quamquam reliquum esse
videtur aliquid mendi. Vid. Adnot. f) Ἀριστεά] ita Schm.
et Matth. e G. L. 2956. 3011. Gorl. Ed. Steph. pro Ἀριστεῖ.
g) νῦν] ποτὲ 2954. aliena emendatio.

dives? qui Homericum illud
solebat dictitare, Aut tu tolle
me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

Crat. Mutuis obsequiis
captabant alter alterius he-
reditatem aetate aequales:
et testamenti quidem tabu-
las in propatulo propone-
bant, Aristea Moerichus, si
prius decederet, domino re-
lictis suorum omnium; Moe-
richo vicissim Aristea, si
ante eum abiret; haec qui-

dem in testamento erant
scripta: illi vero observa-
bant sese invicem, ante-
cedere alter alterum adula-
tione conantes. Vates etiam,
sive ab astris conjectarent
futura, sive ex somniis, sive
Chaldaeorum imbuti disci-
plina, quin et ipse Pythius
modo Aristee tribuebat vi-
ctoriam, modo Moericho;
lancesque nunc ad istum,
mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum

M

P. 377. ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληῖρος
 ἐς Εὐνόμιον^{h)} καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς

P. 378. ὄντας, οὐδὲ πώποτεⁱ⁾ προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι^{k)}
 ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κιόρραν, κατὰ μέσον
 τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀντεγράψαν.

3 ΔΙΟΓ. Εὐ' ἐποήσαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε^{l)} ἐν τῷ βίῳ
 ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ἐγὼ
 πώποτε^{m)} ἠϋξάμηνⁿ⁾ Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονο-
 μῆσαιμι^{o)} τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχε^{p)} δὲ πάννυ καρτε-
 ρᾶν^{q)} ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης,
 ἐπεθύμεις^{r)} κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ
 τὸν πλῆθον, καὶ τὴν πῆραν χολνικας δύο θεῶν ἐχουσιν.

h) Εὐνόμιον] Εὐόνιμον ibid. vitiose. i) οὐδὲ πώποτε]
 οὐδέπω 3011. k) γενέσθαι] γενήσεθαι conj. Hemst. 1.
 l) ὅποτε] ὅταν 2954. m) οὔτε ἐγὼ πώποτε] Vulg. οὔτε
 πώποτε, omissio ἐγὼ, quod quum reperitur in cod. 3011. ita
 tamen, ut pro πώποτε scriptum sit ποτε, recepit id, auctore
 Belino, Schmiederus, servato tamen πώποτε vulgato. Schaefer-
 us ad L. Bos. de Ellipsis. p. 724. voluerat οὐτ' ἐγὼ ποτε. n)
 ἠϋξάμην] Ita 3011. Gorl. et Schm. Ed. pro εὐξ. Vid. ad
 Diall. Marr. XIII, 1. o) ὥς κληρονομήσαιμι] ὥς κλη-
 ρονομήσας μὲ Lips. nescio unde. p) εἶχε] Ita 2954. 2956.
 3011. Gorl. et Ed. Schm. pro vulg. εἶχεν. q) καρτεράν]
 καρτερᾶν 2956. poetica magis forma. r) ἐπεθύμεις] ἐπε-
 θύμηςας Belin. et Schm. e 2954. male, quum temporum di-
 versitas loco conveniat, concinnitas Grammatico debeatur.
 Dixi omnino de hac temporum mutatione ad Diall. Deor.
 XIX, 1.

res habuit, Crates? est enim
 audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obi-
 erunt eodem die; heredita-
 tes autem ad Eunomium et
 Thrasyblem inopinato per-
 venerunt, utrosque cognat-
 os, nullo unquam mentis
 praesagio divinales haec
 ita fore. Moerichus enim
 et Aristes cum Sicyone tra-
 jicerent Cirrham, medioque
 cursu in obliquum Japygem
 incidissent, eversa navi per-
 ierunt.

Diog. Bonum factum. Ve-
 rum nos, quando in vita era-
 mus, nihil tale cogitabamus
 de nobis invicem: neque ego
 unquam optavi Antisthenem
 emori, ut hereditatem nan-
 ciscerer ejus baculi: habebat
 autem admodum robustum,
 quem ex oleastro ipse con-
 fecerat. Neque tu, puto, Cra-
 tes, cupiebas heres esse, mor-
 tuo me, bonorum, dolii, pe-
 raeque choenices lupinorum
 duos habentis (cipientis).

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοι ^{τ)}), p. 378.
 ὦ Διογενεῖς. ἃ γὰρ ἔχρην, σύ τε Ἀντισθένηους ἐκληρονόμησας;
 καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν ^{ς)}), παρῥησίαν,
 ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ ^{τ)} τοῦτον διαδεξάμενος p. 379.4
 τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένηους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων,
 καὶ οὐδεὶς ἰδεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ
 τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα ἂν ^{υ)} δέξαιτο τὰ
 τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεβρότηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ
 σαθρὰ ^{χ)} τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι ^{γ)} τις ἐς
 αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐ-
 θύς, καὶ διέβρι, τοῦ πνυθμένου στέγειν οὐ δυναμένου· οἶόν
 τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετραυπη-

τ) sq1] s. 2956. ex errore ortum. s) ἀλήθειαν] abest a
 2954. t) μέμνημαι καὶ] Particulam καὶ, vulgo omissam,
 restituiimus cum Schm. e codd. 3011. et Gorl. Alio ordine,
 Μέμνημαι, νῆ Δία in 2954. u) ἂν] inseruimus cum Schm.
 e 3011. et Gorl. x) σαθρὰ] σαθρὰ 3011. Earundem vo-
 cum confusio Parasit. c. 4 ubi vid. Gesner. y) ἐμβάλοι] Ita ex Aug. et Gorl. pro vulg. ἐμβάλλοι.

Crat. Quippe nihil mihi
 istis erat opus: at nec tibi,
 Diogenes: quam enim dece-
 bat, tu ab Antisthene adep-
 tus es hereditatem, ego a
 te, multo maiorem gravio-
 risque momenti, quam Per-
 sarum imperium.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugali-
 tatem parvo contentam, veri-
 tatem, loquendi fiduciam,
 animi libertatem.

Diog. Memini profecto
 eas me opes accepisse ab An-
 sisthene, tibi quoque etiam am-
 pliores reliquisse.

Crat. At ceteri non cura-

bant ejusmodi possessiones,
 nemoque nos adsectabatur
 talis hereditatis spe; siqui-
 dem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque
 enim habebant, ubi recon-
 derent accepta a nobis talia
 bona, diffuentes prae luxu,
 veluti rupta vetustate mar-
 supia. Proinde si quis vel
 immitteret in eos sive sa-
 pientiam, sive libertatem
 loquendi, sive veritatem,
 excidebat protinus et dif-
 fluebat, cum fundus ingesta
 continere nequiret: quale
 quiddam accidit Danaï filia-
 bus istis, quae in perfora-

p. 579. μένον πλῆθον ἐπαντιλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κῶνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορφύρεως.

tum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero denariis unguibusque et omni machina custodiebant.

dem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet adportabant, eumque ad portitorem usque tantum.

Crat. Propterea nos qui—

XII.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ *).

Argum. Alexander M. et Hannibal, arbitro Minoë, de eo certant, uter sit virtute et rebus gestis praestantior altero. Probata ab utroque causa sua, intercedit forte Scipio Africanus major, et Hannibalem neque Alexandro, neque ipsi, a quo victus esset, patrem censerì posse docet. Quibus cognitis, Minos principem locum Alexandro, secundum Scipioni, tertium adsignat Hannibali, et ipsi non contemnendo viro.

p. 38. 1 ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι^{b)} σου, ὦ Αἰβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

a) ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Σικκ. P. Arg. Lips. Pro Μίνως F. Μίνως, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίης. b) προκεκρίσθαι] προκεκρίσθαι in prioribus Edd.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. Me par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

p. 380.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστί;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόnius· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνας ὑμῖν ἡ ἔρις;

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥςπερ ἅπαντες ἴσασι, εὐχλ. p. 381. τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διαγεγεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Αἰβυς *) λέγε.

ΑΝ. "Εν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα ^{α)} 2 καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνήν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὐτος ἂν ἐνέγκαιτό *) μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐκαίνου ἀξιούς εἶναι, ὅσοι τὸ ^{β)} μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν ^{γ)} δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ

c) ὁ Αἰβυς [ὦ Αἰβυ P. d) ὅτι ἐνταῦθα] ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι conj. Gesn. e) ἐνέγκαιτο] ἐνέγκω J. typorum vitio. Praemisi ἂν, vulgo omissum, ut supra XI, 4. III, 1. et saepius. Infra idem Hannibal sub orationis finem: οὐ μὴν διὰ τούτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν etc. unde patet, noluisse Lucianum, ut Hannibal soloecce loqueretur. f) τὸ] alieno loco videtur positum: transpone μηδὲν τὸ ἐξ ἀρχῆς. g) δι' αὐτῶν] „per ipsos“ (se). Perperam Belinus et Schmiederus secundum

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

Alex. De primae sedis jure: fert enim hic se praestantiorē exstitisse imperatorem me. Ego vero, quem admodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt,

ajō me praestitisse belliperitia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte (iste) prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcunque cum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium proces-

- p. 381. ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ^h) ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς τε ¹) Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἱκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη.
- p. 382. ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα ^k) κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινήν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προύχουσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλλοὺς αὐτῶν μεδύμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρα-
- p. 383. τηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος ¹), καὶ στρατιώταις τοῖς μαχηματάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου ^m) καταγωνιζόμενος ⁿ) ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τι-
 3 νά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ ^o) τὴν νίκην. Ἀλλέ-

codd. 2954. 2956. et 3011. edendum putarunt δι' αὐτῶν. Cf. Diall. Deor. XXIII, 2. ξενίσας παρ' αὐτῷ, et Adnott. ad Somn. §. 9. et Varr. Lectt. ad Diall. Marr. V, 2. et XII, 2. h) ὀλίγων] ὀλίγον H. et P. depravate. i) τε] Matth. sic ex ed. Aug. pro vulg. γε. k) ἅπαντα] Ita W. 2954. Hemst. et recentt. pro vitioso ἅπαντας. In marg. A. 1. W. notatum: τοὺς — ἅπαντας. l) ἀντεξεταζόμενος] ἀντιταζόμενος conj. Solan. m) Ἀρμενίους conj. Cler. n) καταγωνιζόμενος] νικήσας 2956. glossema. o) εὐθὺ] εὐθύς

serunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum primum sub fratris auspiciis militassem (*dur fuisssem*), summae rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque magnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, et sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariae

urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, et cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim

Ξάνδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠΐξῃσε, καὶ παραπολύ p. 383. ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' p) οὖν ἐνέ-
πησέ τε, καὶ q) τὸν ὀλεθρον r) ἐκαῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε
καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστάς τῶν πατρῶων s) πρὸς κυ-
νεῖσθαι ἠξίον, καὶ ἐς t) δίκαιαν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν
ἑαυτὸν, καὶ ἐμαιοφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ p. 384
συνελάβρηνεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος,
καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευ-
σάντων τῇ Λιβύῃ u), ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν
παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνώμωνως τὸ πρᾶγμα.
καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς
Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐπιφράσων x),
οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύ-
σει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμεί- p. 385.

Schm. e 2956. 3011. At εὐθὺ pro εὐθύς nec apud alios scri-
ptores, nec apud Nostrum, infrequens, praesertim si ita fert
sequentis forte literae natura. Vid. Fr. Reitz. ad Amorr. c. 42.
et Lobeck. ad Phrynich. p. 144. sq. p) ἐπεὶ δ' Vulg. ἐπειδ',
male. A. 1. et 2. ἐπειδ', paullo rectius. Arg. et Lips. ἐπεὶ δ',
unice recte. Sic Matth. q) καὶ] ἐς J. V. 2. per errorem.
r) ὀλεσθρὸν] ὀλέθριον 2954. s) πατρῶων] πατρῶν conj.
Graev. t) ἐς] primus inseruit Hemst. in ed. min. e conj.
Steph. Thes. T. I. p. 985. quam et Jensius et Solanus, ut par
erat, probarunt. In omnibus vetustis Edd. deest. u) τῇ
Λιβύῃ] Ita Schm. et Matth. praeestantibus codd. 2956. 3011.
Aug. et Gorr. x) ἐπιφράσων] Ita placebat edere, quum
varient libri multis modis. In F. J. et A. 2. est ἐραφῶδων,
in A. 1. H. 1. V. 2. ἐραφῶδων, in B. 2. P. Arg. Lips. et codd.

cedentes victoriam. Alexan-
der autem, cum paternum im-
perium suscepisset, id auxit
et multis partibus ampliavit
usus secundo fortunae impe-
tu: at postquam vicit illum
nullius pretii Darium, atque
ad Issum et Arbelis superior
fuit, pertaesus patrii moris
adorari volebat, atque in
Medicam illam et effemina-
tam vivendi rationem dege-
neravit: tum impie truci-
dabat inter convivia amicos,
comprehendebatque ad mor-

tem ducendos. Ego contra
praefui aequo jure patriae,
atque ubi me domum arces-
sebat, hostibus magna classe
adortis Africam, e vestigio
parui, meque privatum prae-
bui: condemnatus tuli ani-
mo moderato casum. Haec
feci barbarus et expertus dis-
ciplinæ Graecae, neque
Homeri, prout hicce, car-
mina recitando decantans,
nec sub Aristotele sophista
doctrinis imbutus, at sola
usus natura bona. Haec sunt,

p. 385. νων φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο ^γ), Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ^z) ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρός, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύχῃ κεχρημένον.

• MIN. Ὁ μὲν εἰρήκεν οὐκ ἀγεννῇ τὸν λόγον, οὐδ' ^a) ὡς Ἀλβιν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ ^b). σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

386 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν ^c). ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, ὅλος, μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, ὅλος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετήλθον, καὶ καταφοβήσας ^d) τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ^e) ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς,

2954. 2956. 3011. ἐξβαψάδων, in A. ἐξβαψάδων, in S. βαψάδων, et hoc Hemst. et posteriores edd. elegerunt. Vid. Adnot. γ) διεδέδετο] ἐδέδετο 2954. z) τοῦτ'] τοῦτο 3011. a) σὺ δ'] οὐδὲ 3011. Schm. b) αὐτοῦ] Ita in omnibus vetustis edd. Solanus ex suo arbitrio αὐτῶν. Est autem: „pro se ipse.“ Saepius jam haec corrigendi libido taxata, ut supra §. 2. c) θρασύν] ἀποκρίνασθαι addit 3011. probante Belin. d) καὶ καταφοβήσας] Ita voluerat Solanus, vel κατὰ φοβήσας, quum vulgo καὶ abesset. Hemst. vero post καταφοβήσας, τε inseri maluit, quem secutus est Matthiae. Equidem primam rationem praefereram, maxime propterea quod in Junt., Arg. et Lips. illud καὶ post χειροτονηθεὶς alieno loco insertum deprehenditur. e) Θηβαίων] An forte Θηβῶν;

quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diadema caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoris instructo, qui solerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qua-

lem ab Afro exspectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, au parvo intervallo illum superarim, qui juvenis ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, et percussorres parentis supplicio sum ultus: tum percussis The-

οὐκ ἤξλωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν p. 386, ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας ^{g)} τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐξέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως, τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσοῦν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε ^{g)} μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὃ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς δὲ περὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους ^{h)} p. 387. τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλευσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον ^{*}) αὐτοὺς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσωμαι ⁱ⁾, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον ^{k)}, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας,

f) ἐπινοήσας] περινοήσας conj. H^{emst.} g) ὑπέμεινε] ὑπέμεινε 3011. h) διαπηξαμένους] δὴ πῆξαι. H^{emst.} uti sane legendum videtur. *) δὲ ἔπραττον] διεπραττον 3011. i) διηγῆσωμαι] Ita Scyb. et Schm. e 2954. 2956. 3011. pro vulg. διηγῆσωμαι. k) εἶλον] εἶχον Schol.

banorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta, Ionia et Phrygia, in summa, proxima quaeque subiciens perveni ad Issum, ubi Darius exspectabat cum im-

mensa copiarum multitudine. Exinde, Mino, vos non praeterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficissae ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis multos eorum trajecisse. Equidem ista agebam ipse me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis, enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Forum subegi: Scythas etiam, minime contem-

p. 537. ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἔχθρους ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεοὺς ἰδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ ¹⁾ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

6 Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλέων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φρυγῇ ὢν ^{m)} παρὰ Προσίῃ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε ⁿ⁾ τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισιν· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι

p. 538. ὠνειδίζει τὴν τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δονεῖ, οἷα ἐπολεῖ ἐν Καπύῃ, ἐταίραις ^{o)} συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδουπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Αἰθύνην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα ^{p)}. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκασε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

1) παρὰ] πρὸς L. Gorl. utrumque non male. De harum Praepositionum permutatione egit Bastius in Commentat. Palaeogr. Gregorii Cor. editioni Scharf. adjecta p. 837. m) ὢν] defuit in B. 2. P. n) δὴ ἐκράτησε] διεκράτησε 1954. δὲ ἐκρ. Arg. o) ἐταίραις] ἐτέραις solemnī labe J. A. 1. 2. V. 2. H. S. A. p) ὁμολογοῦντα] καλοῦντα Gorl.

nendos viros, transgressus Tanaim magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia et dolis; nihil au-

tem in proeliis justum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus, et belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaque, et cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi:

ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. P. 388.7

ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦντιν εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἰδίῳ νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας P. 389. ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾷται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων^{q)} ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν^{r)}, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

ΜΙΝ. Νῆ Δί' εὐγνώμονα φῆς, ὃ Σκηπίων· ὥστε προῦτος μὲν πεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

q) Σκηπίων] Σκηπίων hoc solo loco J. V. 2. item in Arg. et Lips. ut in titulo et infra. r) αὐτόν] ἐμαυτὸν P. vitiose. In Gorl. et Aug. ὁ νενικηκὼς, ἐμαυτὸν παραβάλλεσθαι, nihilo melius.

tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi (de) me quoque audiveris.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo (curias) dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi (delevi) Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum

illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

p. 589.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Argum. Acerbe perstringuntur a Diogene Cynico ingenium, mores, facta et commenta Alexandri Macedonis, tanquam delirantis. Obiter etiam magister ejus Aristoteles graviter notatur ob pravam discipuli institutionem. En amplam Satyrae licentiam!

1 ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ^{a)}), ὡς-περ καὶ ^{b)} ἡμεῖς ἄπαντες;

p. 590. ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ εἶναι υἱόν ^{c)}· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ^{d)} ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοία ^{e)} ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ^{f)} ἐν τῇ εὐνῇ.

a) καὶ σὺ τέθνηκας] τέθνηκας καὶ σὺ 2956. Schm. b) καὶ] ex O. desumpsit Solan. et posteriores editores. c) υἱόν] deest in 2956: d) ἄρα] Ita scripsi cum Matth., ut infra XX, 4. et Char. c. 10. cf. Timon. c. 32. Vulg. ἄρα. e) ὁμοία] ποῖα conj. Hemst. quae non displicuit Seyboldo. Recte Geopertus trinitus vulgatam. f) βλέπεσθαι] κλέπτεσθαι O. κνλίεσθαι conj. Hemst. φωραθῆναι conj. Belin. haec vix recensu digna.

DIOGENIS ET ALEXANDRI

Diog. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res adparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum

filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammonem genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere et conspici

εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατησθαι ^g), οἴο- p. 390.
μενον πατέρα σου ^h) εἶναι.

ΑΛΕΞ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ,
ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων ⁱ) προ-
φῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀ-
λέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γάρ ^k) ὑπέπτησ- p. 391.
σον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσ- 2
αύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· (οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπι-
σκήψαι τι ^l) περὶ αὐτῆς·) ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων
Παρδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα ^m). πλὴν ἀλλὰ τί γέλῃς, ὦ
Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ⁿ) ἄλλο, ἢ ὅτι ^o) ἐνεμνήσθην, οἷα ἐποίησεν
ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ
προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους·
ἔτι οἱ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδο-

^g) ἐξηπατησθαι] Ita conjecerat *Jens.* et legitur sio etiam in
O. pro mendoso vulg. ἐξαπατησθαι. h) πατέρα σου] παρ'
ἐαυτοῦ σε O. haud inelegans sane lectio. i) τῶν Ἀμμο-
νίων] τοῦ Ἀμμωνός 2954. quod placuit *Belino.* k) γὰρ] δ'
O. l) τι] ,τίνι O. quod placet." *Hemst.* m) ἐπέδωκα] *ἔδωκα* 2956. n) γὰρ] δὲ 2954. o) ὅτι] vulgo omissum
inserui auctore *Jensio* et probante *Hemst.*

in lecto; tum ita te fuisse
prognatum, Philippum vero
deceptum, qui opinaretur se
tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus
ista, quam tu, audiebam:
nunc video, nihil veri nec
matrem, neque Ammonio-
rum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium
eorum non inutile tibi, Ale-
xander, ad res gerendas fuit:
multi enim metu succum-
bebant, Deum esse te rati. At
cedo mihi, cui illud tantum
imperium reliquisti?

Alex. Nescio sane, Dio-
genes: nam nihil, antequam
morerer, mandavi quicquam
de eo, nisi hoc solum, quod
animam agens *Perdiccae* an-
nulum tradidi. Interea tu
quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud,
quam in memoriam revocavi,
qualia faceret Graecia, te
suscepto jam modo imperio
adulati, praefectumque ca-
pientes et imperatorem ad-
versum barbaros: nonnulli
etiam duodecim Diis adjun-
gebant, templaque et sacra

p 392.3 μούμενοι p), καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ. 'Αλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν q). ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θιῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω r), ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ t) ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν u), ἢ Ὅσιριν γενέσθαι v); πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω x) τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ 4 ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνο δέ γε y) ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσην z) εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σω-

p) νεὼς οἰκοδομούμενοι] οἰκοδομούμενοί σοι νεὼς Aug. οἰκοδομοῦντές σοι νεὼς O. q) ταύτην ἡμέραν] ἡμέραν ταύτην Schm. e 2954. r) Μὴ γελάσω] οὐν addit 2956. s) καὶ] adjunxit Hemst. ex O. t) Ἄνουβιν] ex O. restituit Hemst. In reliquis vetustis Ἄνουβιν. In 2954. alio ordine, Ὅσιριν ἢ Ἄνουβιν. u) γενέσθαι] γενέσθαι O. Utrumque probum, consore Hemst. Cf. supra XI, 2. προμαντευόμενος οὕτω γενέσθαι. IV, 2. εὐχόμενος γενέσθαι. Diall. Deor. XV, 3. ἀπειλῇ ἐπιμηχανήσασθαι. Adde ibid. VI, 2. et Timon. c. 15. x) ἐς τὸ εἶσω] Ita recte Hemst. et posteriores ex O. P. J. V. 2. marg. A. 1. W. Arg. Lips. In reliquis est εἰς τὸν εἶσω. y) Ἐκεῖνο δέ γε] Vulg. ἐκεῖνα δέ, omisso γε, quod exhibet cod. 2954., quemadmodum et ἐκεῖνο, quod jam Hemsterhusius conjecerat. z) ὅσην] πόσην 2954.

faciebant tanquam serpentis filio. At quaeso, ubi te Macedones sepeliverunt?

Alex. Etiamnum Babylope jaceo tertium istum diem; promittit autem Ptolemaeus satelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humatrum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in

Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum

ματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν p. 392. τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπὶ p. 393. σημον εἶναι ἐξελαύνοντα^{a)}), διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν^{b)}), πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταυτὰ σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταυτὰ σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶσθαι βέβαια^{c)}) εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης^{d)});

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ὁ πάντων^{e)}) ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-⁵ τατος^{f)}) ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι^{g)}), ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὥς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θωπεύων καὶ ἐπαινῶν ἄρτε

- a) ἐξελαύνοντα] Ita recte Schm. et Matth. e cod. 2954 pro vulg. ἐλαύνοντα. Delevit Hemst. distinctionis notam, quae in plerisque Edd. vet. post εἶναι reperitur, secutus Edd. F. V. 2. et B. 2. De pompa illa regia, quae ἐξέλασις Graecis dicebatur, vid. inprimis Xenoph. Cyrop. VIII, 3. b) λευκῇ τὴν κεφαλὴν] absunt ab Aug. c) βέβαια] βαίβαια F. solemni errore. d) τὰ παρὰ τῆς τύχης] suspecta Hemsterhusio. e) Σοφὸς ὁ πάντων ἐκεῖνος] Ita placuit edere. Vnlg. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος etc. In 2956. et Aug. Ὁ σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος etc. Unde Schm. Ὁ σοφός; ἀπάντων etc. Articulo reducto maluit Jacobs. Σοφὸς ἐκεῖνος ὁ πάντ. recte quidem, quamquam vocis ἐκεῖνος transpositione non erat opus. f) ἐπιτριπτότατος] ἀποτριπτ. Lips. et Haas. g) εἰδέναι] διέναι conj. Kuhn. ad Diog. Laert. VIII, 30. Belinus sic putabat restitui posse hunc locum: οἱμοί, μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους· εἰ δὲ γινώσκεις (si tu scavis!!) vel εἰ δὲ εἰδείης, ὅσα μὲν etc. vel ἐμοὶ μόνον ἔασον. Misera-biles nugae! Vid. Adnot.

cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta hūc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, reli-gatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem sub-

euntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande adsentatur, lau-

p. 593. μὲν ἐς ^{h)} τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ¹⁾ ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο κατ' αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διογενες, ὁ ^{*)} ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἄλλα τοῦτό γε ^{k)} ἀπολέλκεται αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ἐπὶ με-
 ϑ. 594. γίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις ¹⁾, ἃ κατηριθμῆσω μικρῷ γε ἔμ-
 προσθεν.

6 ΔΙΟΓ. 'Αλλ' οἶσθα ὃ δράσεις ^{m)}; ἄκος γάρ σοι τῆς λύ-
 πης ὑποδήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος οὐ φύνεται, σὺ δὲ
 καὶ τὸ Ἀθήνης ὕδαρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὐτίς
 πίε, καὶ πολλακίς· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιο ⁿ⁾ ἐπὶ τοῖς Ἀριστο-
 τέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὀρώ,
 καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρωῶντας ^{o)}, ὥς

h) ἐς] πρὸς O. et mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, in-
 quit Hemst., et contra Graeci sermonis scriptorisque nostri
 usum: probavit tamen Abresch. Dilucc. Thuc. p. 797. Seyboldus,
 qui Hemsterhusii vocem utrumque falso intellexisset, un-
 cinis inclusit duplex ἐς, tanquam hoc quoque malum Hem-
 sterhusio visum esset. i) τοῦτ'] τοῦτο 2956. et mox ἡγεῖτο.
 *) ὁ] e conj. Matth. insertus Articulus. Vid. Heindorf. ad
 Plat. Phaedr. p. 316. k) πλὴν ἄλλα τοῦτό γε] πλὴν ἄλ-
 λα καὶ τοῦτό γε O. quod probat Hemst. nec ego improbo. l)
 ἐκείνοις] inseruit Hemst. ex O. quum in ceteris, nec non
 in cod. Aug., desit. m) δράσεις] δράσον conj. Kuster. n)
 παύσαιο] Ita Schm. recte e 2954. pro vulg. παύση. o) ὁ ὀ-
 ρωῶντας] ὀρωῶντας J. quod, nisi tyoethetorum errori sit ad-
 scribendum, Francini παρόρθωσις est, notante Hemsterhusio.

datque nunc ob pulchritu-
 dinem, quasi et illa pars sit
 boni; nunc ob res gestas et
 divitias: etenim illud etiam
 esse bonum ducebat, ut nullo
 pudore deterritus oblatas a
 me opes acciperet: praesti-
 giator, Diogenes, plane, et
 mirus artifex. Illum adeo
 percepi fructum ex ejus sa-
 pientia, ut doleam amissis,
 quasi maximis bonis, rebus
 illis, quas enumerasti paulo
 ante.

Diog. At scin' tu, quid
 facias? remedium enim tibi
 doloris suggeram. Quando-
 quidem hicce loci helleborus
 non nascitur: tu saltem Le-
 thes aquam ore patulo du-
 ctam bibe, iterumque bibe
 et saepius: sic enim desines
 propter Aristotelis bonorum
 amissionem dolore cruciari.
 Verum et Clitum illum vi-
 deo, et Callisthenem alios-
 que multos in te irruentes,
 ut discerpant, atque ulci-

διασπάζονται, καὶ ἀμύναντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε p. 394.
τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πίνει πολλάκις, ὡς ἔφην.

cantur injurias a te illatas. ingredere, et bibe saepius,
Quare tu alteram illam viam ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ *).

Argum. Ridet Philippus pater fabulam de Alexandro, Ammonis filio, tanquam falsam, eamque ineptam ac stultam. Deinde perstringit idem filii vanam gloriae cupiditatem, laudibusque ejus obtrectat, comparatis quidem cum iis, quas ipse sibi conciliasset; quas tamen Alexander agnoscere recusat. — Dialogus, in quo summa scriptoris nostri ars satyrica conspicitur!

ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἕκαρνος γένοιτο, μὴ 1
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐπεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὦν. p. 395.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου
τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἰδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρή-
σιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι ^b).

ΦΙΛ. Πῶς ^c) λέγεις; χρήσιμον ἰδοῦκε σοι τὸ παρέχειν ^d)
σεαυτὸν ἑξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

a) ΑΛ. Κ. ΦΙΛ.] In O. verso ordine Φιλ. κ. Ἀλ. b) οἰόμε-
νος εἶναι.] εἶναι οἰόμενος 2954. c) Πῶς] Τί 2956. d)
παρέχειν] παρασεῖν 2954.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. Nunc sane, Alexan-
der, inficias hand iveris,
te filium esse meum: nequa-
quam enim mortuus fores,
siquidem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam,
pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed inter-

pretabar in meam partem
oraculum, conducibile ra-
tus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? condu-
cibile tibi videbatur prae-
bere temet decipiendum a
prophetis?

p. 395. ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνδίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶν ἐκράτουν αὐτῶν.

2 ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ ξυνηνέχθης^ε), τοξείρια, καὶ πελτήρια^ς), καὶ γέφυρα οἰσύνειν προβεβλημένοις; Ἑλλήκων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν^ς) ἵππον, καὶ τοὺς Ἥλειων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας^ς h) χεῖρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μή-
p. 396. δων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ¹) χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄβρων, οὐκ οἶσθα, ὥς πρὸ σοῦ μύριοι οἱ^κ) μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' ἐς¹) χεῖρας ὑπομεινάντων ἰλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα^ς m) ἐξικνεῖσθαι φυγόντων^ς n);

e) ξυνηνέχθης] Ita Schm. e 2956. et Aug. pro συνηνέχθης. f) πελτήρια] πελτίδια Schol. Etymol. p. 712. v. 18. ἀσπίδι-σκια μικρὰ πελτήρια λεγόμενα. Hemst. g) Θετταλὴν] Θετταλικὴν G. P. L. 2954. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς φῶδας Diall. Metetr. I, 2. Hemst. h) Παίονας] Παίονας H. P. perperam. Hemst. In cod. 2956. deest καὶ. i) καὶ] eiecit Matth. monente Hemst. k) οἱ] quod olim defuerat; inserui, linguae legibus flagitantibus. l) ἐς] Ita cum Schm. e 2956. et Aug. pro εἰς. In Arg. est ὡς. m) τόξευμα] τὸ τόξ. 2954. et 2956. probante Belino. n) φυγόντων] φευγόντων iid. Paris. quod Schm. temere recepit, deceptus forsitan

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, souts denique viminea prae se projiciunt? Graecos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athenienses: tum Arcades gravis armaturae, Thessalum

equitatum, Eleorum jaculatores, Mantineensium ce-
tratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subjicere, hoc praeclarum: Medos autem, Persas et Chaldaeos, auro nitentes homines ac molles, non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, cum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent?

ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέ- p. 396.3
φαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον °). καὶ ὅμως οὐ διαστή-
σας ^{p)} αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούνμενος τὰς νίκας, ἐκρά-
τονν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα· πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐφρευ-
σάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἔνεκα. καὶ τοὺς Ἕλλη-
νας ^{q)} δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως
ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι
με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν 4
Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασί, μετενέ-
δυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα- p. 397.
κεδόνων, ὑπ' °) ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων
γeloιότατον, ἐμμοῦ °) τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν

mira Belini disputatione de discrimine τοῦ φεύγειν et φυνεῖν.
Ceterum interrogationem hic notavi, quod in plerisque ahiis
neglectum video. ο) Ἄλλ' οἱ Σκύθαι — ἔργον] Ἄλλ'
οὐ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, οὐδὲ Ἰνδῶν ἐλέφ. εὐκ. τ. ἔργον.
2954. non optime: paullo melius 2956. Ἄλλὰ Σκύθαι γε —
καὶ οἱ Ἰνδ. ἐλ. οὐκ εὐκ. ἔργον, omissis tamen τι et Articulo
ante Σκύθαι. p) διαστήσας] διασπᾶσας G. P. et Schol.
utrumque aequè commodum, ut, quid Lucianum auctorem
habeat, dijudicare sit difficile. Hemst. q) Ἕλληνας] ἄλ-
λους 2954. mendose. r) ὑπ'] ejici vult Solan., Abreschius
vero Lectt. Aristae. p. 228. ὑπὸ Μακεδόνων damnat. s)
ἐμμοῦ] ἐμίμου Arg. et Lips.

Alex. Attamen Scythae,
pater, et Indorum elephan-
ti haud sane contemnendi;
quos equidem non factione
mota divisos, nec emta pro-
ditione victoria, superavi
tamen: neque pejeravi un-
quam, promissamve fidem
fefelli, aut perfidum ali-
quid designavi vincendi
caussa. Graecos porro, hos
sine sanguine mihi adjunxī;
Thebanos autem forte inau-
divisti quibus suppliciis sim
persecutus.

Phil. Novi isthaec omnia:

Clitus enim renuntiavit mi-
hi, quem tu spiculo traje-
ctum inter coenam trucid-
asti, quia me ad tuas res gestas
comparatum laudare insti-
tuerit. Tu praeterea Mace-
donica chlamyde projecta,
mutato, ut ajunt, in candyn
Persicam habitu, et tiaram
rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab
hominibus liberis volebas,
quodque omnium erat maxi-
me ridiculum, aemulabare
mores devictorum: nam o-
mitto dicere, quae alia per-

p. 397. ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λένουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους ^{ε)} γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἔν ἐπὶ ηἴνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχον τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

5 **ΑΛΕΞ.** Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι ^{α)} εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινοῦ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν οἶμαι εἶναι ^{β)} καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦτον ^{γ)} ἤμιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιν ^{δ)} σε φορούην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι

p. 398. φεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς

ε) τοιοῦτους] τοσοῦτους P. αὐτούτους conj. Hemst. Alio ordine 2954. τοσοῦτους γαμῶν γάμους, quod quum mirifice (infiniment), placuisset Belino, recepit Schm. sine idonea causa. u) καθάλασθαι] καθάλασθαι 2954. καθάλασσεσθαι 2956. et supra vocem scriptum καθάλαξεσθαι. Unde Belin. vult καθήλασθαι, quod prudenter addit se Praeteritum haberi velle: alias nemo id facile divinasset. In Lips. καθάλασθαι, typorum culpa. x) οἶμαι εἶναι] Ita Schm. ex O. 2954. et Aug. pro vulg. εἶναι οἶμαι. y) τὸ τοιοῦτον] Ita Schm. e 2956. et Aug. τὸ τοιοῦτο O. quod jam Hemst. et Schaefer. Melett. p. 52. probaverant. Vulg. τοιοῦτο sine Articulo. z) βλέποιν] Ita Hemst. ex O. V. 2. S. A. in ceteris vett. vitiose βλέπειν.

petraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, et Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, (*matris*) et natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desinuerim

intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, et pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum vidēbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique

ὄρωσι· καὶ ὁ Ἀμμων ^{a)} γόης καὶ ψευδόμαντις ἡλέγχετο, καὶ P. 398. οἱ προφηταὶ κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα ^{b)}, δεόμενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν ^{c)}; νῦν μὲν γὰρ, ὅπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ^{d)} ἐκείνην ἐπιμερτομοῦντας, ὀρώντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότες κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων ^{e)}; ἄλλως τε καὶ τοῦτο τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης ^{f)}, ὧ Ἀλέξανδρε ^{g)}, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ὀφείδης, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ^{h)} ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι ⁱ⁾ δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα ^{k)} φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6 ἄλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν

- a) ὁ Ἀμμων] ὁ μάντις 2954. b) λειποψυχοῦντα] ἀποψυχοῦντα id. c) τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν] βοηθεῖν τὸν ἱατρὸν 2956. unde *Belin.* vult βοηθεῖν αὐτῷ τὸν ἱατρὸν, corrupturus nimirum loci elegantiam. d) προσποίησιν] προσκύνησιν 2956. quod merito repudiat *Jacobs.* Additt. ad *Dionys.* de Comp. Verb. Ed. *Göller.* p. 264. e) σωμάτων ἀπάντων] ἀπάντων τῶν σωμάτων 2954. *Schm.* Utrumque per se probum: cum vulgata cf. mox XV, 1. ἡρώων ἀπάντων. vicissim paullo ante ibid. πάντων τῶν νεκρῶν. H. l. vulgata longe praestat. f) τοῦτο τὸ χρήσιμ. ὃ ἔφης] *Vulg.* omissum τοῦτο· restituiimus ex O. ubi legitur τοῦτο ὧ χρήσιμ. ἔφης, unde *Solan.* finxit τοῦτο ὃ χρήσιμ. ἔφ. quemadmodum etiam cod. 2956. habet. g) ὧ Ἀλ.] Ita ex Aug. *Vulg.* simpliciter Ἀλέξ. h) πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] ἅπαν γὰρ ἐνδεὲς ἐδόκει 2954. i) γίνεσθαι] Ita ex Aug. pro γίνεσθαι. k) ταῦτα] ταῦτά conj. *Chr. Frid. Matthaei*, ut refert *Schm.* T. II. p. XXXII., qua commode carere potuissimus.

ridendi materies erat futura spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum jam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens jam ac

tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho comparant: quin imo Aornum, illam

P. 598. "Λορνον¹⁾ ἔκλεινεν, οὐδετέρου^{m)} ἔκλειναν λαβόντος, ἐγὼ μόνοςⁿ⁾ ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρξ; ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὡς Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις^{o)} ἥδη νεκρὸς ὢν;

1) "Λορνον] "Λορνον G. P. L. m) οὐδετέρου] Sic correctimus vulgatum οὐδ' ἐτέρου. n) μόνος] μόνον 2956. o) συνήσεις] Ita ex Aug. Ed. pro vulg. συνῆς, quod Hemst. in συνήσῃ mutari voluit. Vid. Adnot.

inaccessam avibus rupem,
cum neuter illorum ceperit,
ego solus subegi.

cere, qui Herculi et Baccho
aequiparaste ipsum? nonne
te pudet, Alexander, nec
fastum dedisces, teque ipse
cognosces, et jam intelliges
te mortuum esse?

Phil. Viden', ista te tan-
quam Ammonis filium di-

P. 599.

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

Argum. Ostendit suo more Lucianus, Achillem in loco quodam Homérico absurde humillimam vitam male, quam honorificam mortem.

1 ANT. Οἷα πρῶν, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάκουρος ὢν θητεύειν παρὰ νιν^{a)} τῶν

a) τινι] τισι 2954.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. Qualia pridie, Achil-
les, ad Ulysem a te sunt
dicta de morte, quam hu-
milis animi minimequedig-

na utrisque praeceptoribus
Chirone et Phoenice! aus-
cultabam enim, quando di-
ctitabas, melle te in terra

ἀκλήρων, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη, p. 399.
 μάλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ Homer.
 τινὰ Φρύγα δειλὸν ^{b)}), καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζων 490.
 ἴσως ἐγρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον
 ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ ^{c)}) διανοεῖσθαι
 πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ
 βίῳ ^{d)} ὅς ^{e)}), ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον ^{d)}) βα-p. 400.
 σιλεύειν, ἐκὼν προσέλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὡ καὶ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐν. 2
 ταῦτα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ
 δύστηνον ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνή-
 μι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ^{e)}) ὃ
 ἄνω φασγωδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κελ-
 μεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλή-
 λων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε

- b) δειλὸν] δουλον conj. Hemst. c) αὐτοῦ] αὐτοῦ 2954.
 αὐτοῦ Lips. per errorem solennem. *) ὅς] ὡς Arg. Lips.
 d) ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρ.] πολυχρ. ἐν τῇ Φθ. Schm. o
 2954. sine necessitate. e) ὅτι μάλιστα] „Ita W. ὀτιμά-
 λιστα F. quomodo solent ejusmodi voculae in vetustis Codd.
 et antiquis Edd. scribi. Reliquae Edd. ὅ,τι μάλιστα.“ Hemst.

vitam degentem mercenari-
 am operam praestare cui-
 piam inopum, cui victus co-
 pia non abundet, quam om-
 nibus imperare mortuis: ista
 abjectum aliquem ignavum-
 que Phrygem, ultra quam
 decorum sit, vitae cupidum
 forte fas erat proloqui; at
 Pelei filium, heroum om-
 nium promptissime se peri-
 culis offerentem tam demissa
 de se cogitare pudendum
 plane, et multimodis dis-
 crepans a rebus in vita ges-
 tis; ut qui, cum liceret in-
 glorium in Phthiotide diu-
 turnumque regnum posside-
 re, ultro praetulisti con-

junctam cum pulchra laude
 mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc
 equidem inexpertus rerum
 inferarum, ignarusque, u-
 trum ex duobus praestaret,
 miseram istam gloriolam an-
 teponebam vitae: nunc ve-
 ro jam tandem intelligo, il-
 lam esse infructuosam, quic-
 quid etiam superi garruant,
 inter mortuos autem aequa-
 lia honoris jura: neque for-
 ma illa, Antilochē, nec robor
 adest; sed jacemus omnes
 sub eadem caligine similes,
 et nulla parte alter ab altero
 diversi: neque Trojanorum
 umbrae pertimescunt me,

P. 400. οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νε-
κρὸς ὁμοιος,

Homer. ἡ μὲν κακός, ἡ δὲ καὶ ἰσθλός.

Od. ζ', ταυτὰ με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

3 ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα
γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρη-

P. 401. ἔμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλ-
λως τε ὀργῆς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἶδε μετὰ μι-
κρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυ-
θίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν ¹)
πεπονθέναι. ὀργῆς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλ-
λους θαυμαστὸς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελ-
θεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύοντας ἀπλήροισ καὶ
ἀβρίοις ἀνδράσιν.

4 AX. Ἐταιρική μὲν ἡ παραινέσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως
ἢ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον·
εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρους ἑστῇ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ
πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνω-
φελές τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γοῦν ⁵), καὶ φέρειν, καὶ

f) αὐτὸν] αὐτὸ conj. Hemst. I. g) γοῦν] Hanc Hemst. conj.

neque Achivorum observant;
verum aequalitas juris ex-
acta, mortuique similes, igna-
vi fuerint an fortes. Ista
me torquent, et graviter
fero, qui mercenariam vitam
non agam.

Ant. Attamen quid facias,
Achilles? hoc enim ita vi-
sum fuit naturae, ut omnino
moriani tu omnes. Quamob-
rem legi obtemperandum
est, neque oportet gravari
jussa: atque etiam vides,
sodalium quot (*hicce*) circa
tesimus; Ulysses autem jam-
jam adierit omnino: adfert
quippe solatium societas rei
malae, et quod eam non ipse

solus perpetiariis. Vides Her-
culem et Meleagrum, alios-
que viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum
in vitam redire, si quis eos
emisérít mercedem meritu-
ros apud inopes paupercul-
losque homines.

Ach. Qualis sodalem de-
cet, est haec admonitio:
me tamen nescio quomodo
memoria rerum per vitam
actarum angit; ni fallor, et
vestrūm unumquemque:
quod si minus fatemini, tan-
to pejores estis, qui taciti
eodem dolore adficiamini.

Ant. Minime, sed melio-
res, Achilles: nullum enim

ἀνέχεσθαι δέδοκται ^{a)} ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ p. 401.
καὶ ¹⁾ σὺ, τοιαῦτα ^{k)} εὐχόμενοι.

confirmavit Aug. Vulg. γὰρ, pro quo *Schm.* et *Matth.* e 2956.
scripserunt δέ. h) δέδοκται] ex G. W. neque aliter H.
Stephan. edi jussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. *Hemat.*
i) καὶ] inseruimus cum *Schm.* e 2954. k) τοιαῦτα] ταῦ-
τα sola Junt.

esse preloquendi fructum stitutum est nobis, ne risum
videmus: silere igitur, et insuper debeamus, quemad-
ferre ac tolerare casum con- modum tu, talia optantes.

XVI.

p. 402.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Argum. Miratur Diogenes Cynicus, quod Herculem, Jovis
filium, eundemque ipsum Deum, inter mortuos videat. Omnino
haec est admodum lepida disputatio de duplici Herculis persona,
in qua ad absurdum perducitur HomERICA de Hercule heroë fictio.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενονν ἄλλος, μὰ τὸν 1
Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή ^{a)}, τὸ μέγεθος,
ὄλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέθνηκε Διὸς σίδος ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ
Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθνον ὑπὲρ γῆς ὥς θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθνες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν
οὐρανῷ ^{b)} τοῖς θεοῖς σύνεστι,

a) λεοντῇ] „Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, et
H. *Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντή.“ *Hemat.*

b) ἐν οὐρανῷ] ἐν τῷ οὐρανῷ 2956. probante *Liel.* At cf.
supra ὑπὲρ γῆς et infra §. 3. ἐν οὐρανῷ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. Non Hercules est hicce? hand sane alius, me
Hercule: arcus, clava, leoni-
na pellis, statura; plane ipse
Hercules est. Et diem obiit
supremum, Jovis filius qui
sit? Quaeso te, pulcherrimis
victoriis inclyte, mortuusne
es? at ego tibi in terris sa-
cra faciebam, tanquam Deo.
Herc. Merito quidem;
atenim ipse verus Hercules

p. 402.

Homer.

Od. ι', ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμι αὐτοῦ.

604.

καὶ ἔχει καλλισφυρον Ἥβην.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις; εἰδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ μὲν αὐτοῦ.

P. 405.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρέδωκεν ἄνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν °) ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς ^{d)} οὐκ ἔγνω °) σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδόξατο ^{e)} ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα ^{f)};

ΗΡΑ. Ὅτι ἐφύκειν ἀκριβῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστα αὐτὸς ἐκείνος ^{h)} εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ ⁱ⁾ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ ^{k)} τοῖς θεοῖς.

c) νῦν] τοίνυν Aug. μὲν 2954. d) ὦν ὁ Αἰακὸς] ὁ Αἰακὸς ὦν 2956. e) οὐκ ἔγνω] οὐ διέγνω 2956. f) παρεδόξατο] ἐδόξατο 2954. g) Ἡρακλέα παρόντα] ὄντα Ἡρακλέα 2954. minus eleganter, etsi placeat *Belino*. h) ἐκείνος] abest ab Aug. i) καὶ] quod iam Hemst. desideraverat, restituiimus cum Schm. e 2956. k) παρὰ] περὶ A. 1. 2. H. 1. vitiose. ἐπὶ Arg. Lips. non magis recte.

in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem ejus sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego ejus effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc ejus vice mortuus es.

Herc. Sic fereseres habet.

Diog. Qui ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aecus non animadverterit te non esse istum, et receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipsus esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σπώπτων P. 403.8
ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷον θεοῦ εἰδωλὸν αἶμι.

ΔΙΟΓ. 1) Τὸ μὲν τόξον ^{m)} γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνήσκω ⁿ⁾; ἀτὰρ ^{o)} εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σου Ἡρακλέους, ὅπως ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ ^{p)} τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ^{q)} ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ πρὸ P. 404
εἰδωλῶν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ^{r)} ᾧδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι ^{s)} πρὸς ἄνδρα οὕτως ἐπίτηδες ^{t)} ἐρεσσελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκούσον· ὁπόσον μὲν γὰρ ^{u)} Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ ^{x)} σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μαυθάνω· δύο γὰρ, φηs, ἔτεκεν ἡ 4

- 1) ΔΙΟΓ.] „Bourdclotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti.“ *Hemst.* m) τόξον] ξύλον G. O. 2956. n) τεθνήσκω] τεθνηκώς O. 2956. o) ἀτὰρ] ἀλλὰ γὰρ 2954. p) παρὰ] Sic *Hemst.* ex O. F. J. V. 2. H. St. ceterae *perl.* In cod. 2956. παρὰ τῷ βίῳ. q) ἐπεὶ δ'] ἐπειδὴ δὲ 2956. r) εἰς] ἐς Aug. s) ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι *Schm.* c. 2954. Sic et Arg. Lips. nescio an casu: multo enim praestat vulgata. t) οὕτως ἐπίτηδες] Deest fere οὕτως. sed pro ἐπίτηδες in O. et P., ad quos etiam 2956. accedit, legitur οὕτως pro ἐπίτηδες. unde *Hemst.* iudicavit jungi posse οὕτως ἐπίτηδες. Prae-eunte *Matth.* obsecuti sumus callidissimo suasori. u) γὰρ] inseruimus cum *Matth.* c. 2954. x) ἐν οὐρανῷ] τοῦτο praemittit Aug. admodum inveniuste ob idem τοῦτο praecedens.

Herc. Audaculus es, et loquax: quod si non destiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromtus, et ad manum: sed ego quid te metuiam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum (te) illum Herculem, cum is vivebat, adeasne ipse tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obilistis, segregati,

ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in coelo inter Deos agit.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit

P. 404. Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' γ) Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

HRA. Οὐκ, ὦ μάταις· ὁ γὰρ αὐτὸς γ) ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο α) ῥάδιον, συνθέτους δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, ἐς β) ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

HRA. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυεῖν °), ψυχῆς καὶ δ) σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ °),
P. 405. τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ε) ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5 ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε· Ἀμφιτρωνιάδῃ, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἄσώματον εἰδῶλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

HRA. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν ε) τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ

γ) ὑπ'] ἐπ' Ο. z) ὁ γὰρ αὐτὸς] οὐ γὰρ αὐτοὶ Ο. οὐ γὰρ αὐτὸς F. Pro ἡμῖν Graev. voluit ἡμῖν. a) μαθεῖν τοῦτο] τοῦτο μαθεῖν 2954. b) ἐς] Ita e Schm. 2956. et Aug. c) δυεῖν] resitimus cum Matth. e 2954. A. 1. 2. Arg. pro vulg. δυοῖν. Vid. Fischer. ad Weller. II. p. e 159. Commentatt. ad Phrynich. p. 210. sq. et quos Lobeckius ibi adfert alios Grammaticos. d) ψυχῆς καὶ] ψυχῆς τε καὶ Ο. 2956. quod equidem non magis probo, quam si supra quis vellet ἄνθρωπος τε καὶ θεός. e) τὸ κωλύον ἐστὶ] κωλύει 2956. f) ἥπερ] ἔλεπε Aug. g) εἰ γὰρ ὁ μὲν] Belinus tradit in 2956. legi

Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse voseadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo et Deus.

Herc. Non ergo omnes sic

tibi videntur componi ex binis, anima et corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in coelis, quae erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryonides, per ista comode dixisses (diceres), si corpus fores: nunc incorporeumes simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in mo-

παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ ^{h)} κόνις ἤδη p. 405. γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται ⁱ⁾). καὶ σκόπει, ὃν τινα τὸν τρίτον πατέρα ^{k)} ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HPA. Θρασύς τις ^{l)} εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ ^{m)} καὶ ὢν ⁿ⁾ τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία

μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Homer.
Od. 2,
583.
ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι ^{o)}), Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσούτης ψυχρολογίας ^{p)} καταγελῶν.

εἰ μὲν γάρ, quod quomodo intelligam, nescio. h) ἐν Οἴτῃ] absunt ab Aug. ἐλύθη additum in O. P. et 2956. non displicuit Hemst. et Belino, et receptum adeo a Schms i) τρία δὴ ταῦτα γίνεται] τρία ταῦτα ἤδη γεγεννηθαι (—ται) 2056. k) τὸν τρίτον πατέρα] Ita Schms. e 2956. pro vulg. δὴ πατέρα τρίτον. l) τις] abes. ab Aug. fortassis ob superius illud Θρασύς εἰς. 3. in. ubi alia est ratio. m) δὲ] δαὲ Aug. n) καὶ ὢν] ὢν καὶ O. o) τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι] συνῶν O. et mox καταγελῶ. In 2956. σύνεστι et βελτίστοις τῶν νεκρῶν, minus recte. In 2954. βελτίστοις ἀνδρῶν, vix tolerabiliter. in Aug. τοῖς βελτίστοις νεκροῖς ἀνδρῶν συνῶν, καὶ τῆς etc. sine Ὀμήρου, male. p) ψυχρολογίας] Ita Hemst. e G. O. C. P. J. et V. 2. in reliquis vett. Edd. ψευδολογίας.

dum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Hero. Te hominem auda-

cem et sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopen-
sis umbra: ipse autem non
profecto inter Deos immor-
tales, sed cum manium prae-
stantissimis versor, Home-
rum tamque frigidas ejus
fabulationes deridens.

p. 406.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Argum. Poenam Tantalī, aeternum in Orco sitientis, ut absurdam deridet Menippus.

1 *MEN.* Τί κλάεις ^{a)}), ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη ^{b)}); (ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς^o);)

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ^{d)} ὑπὸ τοῦ δίσκου.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δία γε ^{e)} ἀρυσάμενος κολλῇ τῇ χειρὶ;

TAN. Οὐδὲν ὕφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γάρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθθταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσάμαι ^{f)}), καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βοῆξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαβρύνειν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ^{g)} ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου ^{h)}).

a) κλάεις] scripsi sine jota cum A. a. in reliquis, praeter *Hemsterh. min.*, κλάεις. Diall. Marr. IV, 2. κἄιν, ubi vid. Varr. Lectt. b) ὀδύρη] οἰκτεῖρεis 2954. c) ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς] suspectae originis. Vid. Adnot. d) ἀπόλωλα] ἀπόλλωλα F. e) νῆ Δία γε] Ita Schm. e 2954. Vulg. νῆ Δ', omisso γε. f) ἀρυσάμαι] ἀρυσάμην P. J. Arg. Lips. minus commode. g) αὐθις] deest in O. h) μου] μοι Matth. e 2954. 2956. quod minus placet exeunte narratione.

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris (ad lacum adstans)?

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hau-
riendo cava manu?

Tant. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

MEN. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, p. 406. τί γὰρ ¹⁾ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο p. 407. μὲν ἐν Λυδία πον τεύαπται, ὅπερ καὶ πεινῇν καὶ διψῇν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἡ πίνοις ^{k)};

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῇν μόν τὴν ψυχὴν ¹⁾ ὥς σῶμα οὖσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι ^{m)}. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἐστὶ; ἡ δέδιας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾧδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν ⁿ⁾ εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὁρῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης ^{o)}, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ἀγρῆς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὥς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἑλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτῶντων ^{p)} κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδαρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

- i) γὰρ] δὲ O. δαλ Aug. k) πίνοις] πίσις Aug. inconcinne. l) μου τὴν ψυχὴν] τὴν ψυχὴν μου 2954. nec hoc inepte. m) τῷ δίψει κολάζεσθαι] pro glossemate habet *Abrech.* Lectt. Arist. p. 228. non cogitans, his dentis hiare orationem. n) ἐντεῦθεν] ἐνταῦθά (—ἐν) πον 2954. Pro εἰς in O. P. J. ἡ. o) τῆς καταδίκης] ἐστὶ addit 2954. p) λυτ-

Men. Portentosum quidam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi burnatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim poenam esse impositam: quid tamen hinc

tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, et revera potu indigere videris, mero scilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quibus rabiosi canes momorderint, adfectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

p. 407. *TAN.* Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὃ *Μένιππε*, ἀναίνομαι πιεῖν·
p. 408. γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὃ *Τάνταλε*, ὥς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ
σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένον-
τος ¹).

τῶντων] λυπτῶντων A. 2. typorum errore. q) ὑπομέ-
νοντος] υποστέγοντος 2954. mire peccatum.

Tant. Ne helleborum qui- alius quisquam bibet mor-
dem, Menippe, renuo bi- tuorum: hoc enim fieri ne-
bere: hoc mihi modo con- quit. Haud omnes sane,
tingat. quemadmodum tu, ex in-

Men. Bono esto animo, flicta poena sitiunt, aqua
Tantale: nam nec tu, neque eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Argum. Quam stulta sit fabula HomERICA de pulchritudine
Helenae, ob quam tantum bellum moverint Graeci, ostendit Me-
nippus, postquam, Mercurio monstrante, singulas quasdam,
formositate olim conspicuas, umbras lustravit.

1 *MEN.* Ποῦ δὲ ^{a)} οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὧς *Ερμῆ*; ξεν-
ἀγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι ^{b)}, ὃ *Μένιππε*· πλὴν κατ' ἐκεῖνο

a) δὲ] δαλ Aug. b) μοι] μὲν antiquiores Edd. μοι O. quod
probavit Hemst. repetitum in hujus dialogi fine, et alibi
saepe.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. Ubi autem pulchri quippe hospiti et novo ad-
sunt et pulchrae, Mercuri? venae.
viae ducem te mihi praebe, *Merc.* Otium mihi non

αὐτό °) ἀπόβλεπον ^d), ὥς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα ὁ ῥάκινθος p. 408. τέ ἐστι °)) καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα πάλλη πάντα.

MEN. Ὅσα μόνον ^e) ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυνὰ, ὅμοια τὰ πολλὰ.

EPH. Καὶ μὴν ἐκείνέ ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαν. p. 409. μάχουσι, τὰ ὅσα ^f), ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνώην ἔγωγε.

EPH. Τοῦτ' ἐκ τοῦ κρανίου ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλιναι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ 2 ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

EPH. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι

c) αὐτό] abest ab O. 2. F. et Gorl. αὐτὸς edidit Matth. Equidem retinebam, interpretans: *versus illam ipsam regionem*: paullo aliter Abresch. Dilucc. Thuc. p. 494. qui αὐτό pro μόνον sumsit. d) ἀπόβλεπον] βλέπον 2956. Aug. e) τέ ἐστὶ] κείται O. 3. Mox Articulus ante Νάρκισσος suspectus fuit Schmiedero: at codd. 2954. et 2956. habent praeter ὁ Νάρκ. etiam ὁ ῥάκινθος, et 2956. insuper ὁ Νιρεὺς. Unde duobus prioribus nominibus eum praefiximus. f) μόνον] μόνα Aug. g) τὰ ὅσα] glossema videbatur Schmiedero. At non sine magna vi repetit Mercurius illam ipsam vocem ὅσα, qua modo Menippus de formis istis olim celebratissimis usus fuerat.

est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus, et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video et crania carnibus nuda, similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Lucian. Vol. II.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci et barbari, urbiumque tantus numerus internecione periiit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam:

O

p. 409.
Homer.
Il. γ',
157.

Τοιῷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα
πάσχειν·

ἔπει καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν
βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δοῖται· ὅτε μέντοι ἄνθει, καὶ
ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίε-
σαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρόνιου, καὶ ῥαδίως
ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι.
ὥστε ^{h)} ἐπιλεξάμενος τόπον, ἐνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβα-
λὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

h) ὥστε] σὲ μὲν addidit Matth. e cod. Gorl.

scilicet ipse dixisses (*di-
ceres*) non indignum fuisse
nec vitio vertendum, talem
ob feminam multum tempus
aerumnas pati: enimvero
flores arefactos si quis intu-
eatur amisso colore, forma
nimirum ipsi carere vide-
buntur; at quando florent,
coloremque nativum ha-
bent, pulcherrimi sunt.

MEN. Atqui illud, Mer-
curi, demiror, non intel-
lexisse Achivos de re tam
brevis aetatis tamque facile
deflorescente se laborare.

MERC. Otium mihi non
est, Menippe, philosophari
tecum: quare delecto loco,
ubicunque velis, jace pro-
strato corpore: ego vero al-
ios mortuos jam arcessam.

XIX.

p. 410.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ *).

Argum. Infortunia hominum deberi Fato, satis festive ostenditur exemplo Protesilai, cujus praematura mors neque Helenae, nec Menelao, nec Paridi, nec Cupidini, neque ipsi Protesilao, sed unice Parcis, tribuenda.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; 1

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε ^{b)} τὴν νεόγαμον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον ^{c)}, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ κοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάν-

a) ΠΑΡΙΔΟΣ] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ 2956. At per totum Dialogum ipsum *Paridis* nomen reperitur. b) *τε*] δὲ conj. *Abresch*. *Dilnec*. *Thuc*. p. 480. Articulum τὴν omisit 2956. ante γυναῖκα posuit 2954. hoc non male. c) Μενέλαον] Ἀγαμέμνονα 2954. levitatis culpa.

ΑΕΑΚΙ, ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ, ΑΚ
ΠΑΡΙΔΙΣ.

Aeac. Quid strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulie-

ris caussa in Trojam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed justius Paris, qui mei (*mea*) hospitis uxore praeter omne jus ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te solo, verum ab omnibus

p. 410. των Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἷτιος γεγεννημένος.

p. 411. ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδίκᾳ ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ, ὥς ἀκτύσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶδε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΛΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινούμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρῆν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἷτιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐδένα ἄλλον ^{d)}, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονουημένως προσεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἱρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. *) Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαντοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀπο-

d) Ἐλλοε] deficit in O. e) ΠΡΩΤ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. A. 1. et 2. verum in ceteris et in marg. A. 1. W. recte restituta.

Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit caussa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Injusta feceris, Protesilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi adpellebatis ad Troadem, tam audacter et desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubui-sti.

Prot. Enimvero pro me

πρηνούμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖ- P. 411.
ρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπιτεκλώσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

tibi, Aeace, respondebo vitam hominum temperan-
aequiora: non enim ego is- tis necessitas.
torum caussa, sed fatum, fa- Aeac. Recte. Quid igitur
talisque staminis ab initio istos accusas?

XX.

P. 412.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ *).

Argum. Ab Aeaco monstrantur Menippo videndi cupido
umbrae celeberrimorum antiquitatis virorum, ut heroum Homeri-
corum, Cyri, Croesi, Sardanapali, Midæ, Xerxis, deinde et phi-
losophorum, Pythagoræ, Empedoclis, Socratis, qui omnes ac
singuli, vel potius admiratores eorum et adseclæ insani, partim
acerbe perstringuntur, partim lepide deridentur. Laudantur ta-
men septem illi sapientes, haud dubie propterea, quod ab iis non
fuit singularis ulla secta condita, cujus stultos quosdam sectato-
res illudere suo modo potuisset auctor. Hunc Dialogum *Luciani*
ingenio indignum censet *Jacobsius* in *Porson. Adverss.* p. 288. in
quo me quidem Vir Elegantissimus non habet consentientem.
Nam licet inesse nonnulla fatear, quæ accuratius vel expensæ, vel
expolita, velim, omnino tamen ubivis spirat *Luciani* aura.

MEN. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ^{b)}, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαι ^{o)} 1
μοι τὰ ἐν ᾧδον πάντα.

a) ΑΙΑΚΟΥ] Additur Ἡσυχίου καὶ Σωκράτους in B. 2.
καὶ φιλοσόφων τινῶν in 2956. quem secuti *Schm.* et *Matth.* b)
Πλούτωνος] Διονύσου C. absurde, *Hermst.* iudice. Διονύ-
σου καλοῦν (postea retulit *Belinus* καλοῦν), κατωβάτων
2956. 2957. et marg. 2954. Pro καλοῦν conj. *Schm.* κωλονά-
του, quod Bacchi foret cognomen secundum *Pausan.* III, 13.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑΚΙ.

Men. Per Plutonem, Aeace, stra, quæ in Orco sunt,
quæcio comes mihi mon- omnia.

P. 412. *ΑΙΑΚ.* Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέντοι καφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα· καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών.

P. 413. *MEN.* Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλα δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους ^d) αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα ^e) Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 *MEN.* Βαβαί, ὦ ^f) Ὀμηρε, οἶά σοι τῶν βασιλευσίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμνηνῶ ὥς ἀληθῶς κέρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰάκε, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ ^g)

Belinus in altera vocis parte σαρον quaevisit οὐρανοῦ vel οὐρανίου, et in καταβάτον adlusionem ad Bacchi descensum ad inferos. Equidem, qui Davus sim, non Oedipus, vereor, ne, quicumque in his scirpis enodandis operam et studium collocaverit, tandem nubem pro Junone amplectatur. c) περιήγησαι] διήγησαι O. perperam. *Hemst.* d) ἐπισήμους] ἐνδόξους O. C. P. 2956. Aug. prioris explicatio. *Hemst.* e) ἔπειτα] οὕτως δ' Aug. f) ὦ] praefiximus cum *Schm.* e 2954. et Aug. g) παρ' αὐτῷ] ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν J. C. (αὐτῶν). Ita notavit *Solanus*, et mox pro τοὺς ex P. αὐτῶν. *Adparet*, ait *Hemsterhusius*, in his aliquid esse turbatum. At

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipuas summam percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: et lacum et Pyriphlegethontem jam vidi-sti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, et te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, et Diomedes, et praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vero capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud

Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους^{h)}), Μίδας· ἱκνῖνος δὲ p. 413. Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἢ Ἑλλὰς Ἰφριττε ξευγνύν· p. 414. ταⁱ⁾) μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι! τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Δίακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρήψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκ οὐν^{k)}) ἀλλὰ προσπύσομαι γε^{l)}) πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς;

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε^{m)}), ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι ἄνρ. 415. ἰθίλῃςⁿ⁾).

legitur etiam in Arg. et Lips. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν pro παρ' αὐτῷ, et in 2954. ὁ παρ' αὐτῷ, quemadmodum ediderunt Schm. et Matth. Nihilominus retinebam vulgatam: παρ' αὐτῷ varietatis causa quasi adverbialiter positum, ut supra πλησίον. h) ὁ δ' ὑπὲρ τούτους] ὁ δ' ὑπὲρ αὐτῶν 2955. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν 2957. Schm. et Matth. At super hos est super Croesum et Sardanapalum, quos vicinos jacuisse modo monstratum. i) ξευγνύντα] ξευγνύντα in plurimis vett. Edd. et in ipsa Hemst. et Bip. k) Οὐκ οὐν] Ita emendavi vulgatum οὐκοῦν eadem de causa, qua supra X, 4. l) προσπύσομαι γε] προσπύσω μὲν γε, vel προσπύσομαι γε conj. Hemst. quam recepit Matth. et Schm. probavit. Vid. Adnot. m) Χαῖρε] Χαίρετε 2954. quod mirifice placuit Belino, siquidem et deinde legeretur καὶ Ἀπολλων, καὶ etc. qua facietia facile possumus supersedere. n) ἰθίλῃς] ἰθίλεις O. ἰθίλεις 2954. quod

eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

MEN. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Graecia jungentem Hellespontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem et Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: dif-

fringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

MEN. Enimvero conspuam (molliter amplectar) omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrum etiam sapientes?

MEN. Ita per Jovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

MEN. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

p. 415. ΠΤΘ. Νῆ καὶ °) σὺ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστὶ σοι;

ΠΤΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω ἔτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα
ἔχει.

MEN. Κυάμους, ὦ 'γαθὲ' ὥστε οὐ τοῦτό °) σοι ἐδώδιμον.

ΠΤΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Ἐμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον °) κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῶων ἐνθάδε.

p. 416.4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ 'Εξηγεσίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεί-
νος· καὶ παρ' αὐτοῖς °), Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπὶ δὲ πάν-
τας εἰσὶν ὡς ὄρες.

MEN. "Αλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ °), μόνσι καὶ παιδρὸς
τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως °), ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρετος, ὁ
ταῖς φλυκταίναις °) ὅλος ἐξηγητικῶς, τίς ἐστίν;

ΑΙΑΚ. 'Εμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμελεφθὸς ἀπὸ τῆς
Αἰτίας παραών.

Schm. temere recepit. ο) Νῆ καὶ] Νῆ Αἰα καὶ Aug. Vid. Adnot. ad Diall. Deor. XX, 6. p) οὐ τοῦτο] οὐ τι 2954. q) ἴσον] εἰσὶ O. vitiose. r) αὐτοῖς] Ita ex 2954. ut supra §. 2. Vulg. αὐτοῦς. s) οὗτοι, ὦ Αἰακὲ] ὦ Αἰακὲ, οὗτοι 2954. t) πλέως] ἀνάπλεως 2954. πλέος Arg. Lips. minus Attice. Cf. de Merc. Cond. c. 17. ubi πλέως λιμοῦ, quamquam ἀνάπλεως magis amat Noster. u) ταῖς φλυκταίναις] τὰς φλυκταίνας O. P. marg. A. 1. W. Aug. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος (quod tamen abest ab Aug.) Hemet.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis et capitis parentum.

Aeac. Hicce autem Solo n Execestidae filius, et Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoetus huc advenit.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτεστε, τί καθὼν σαντὸν ἐς τοὺς κρατήρας ἐνέβαλες;

EMP. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δι' ^{α)}, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλή κόψυξ· ταυτὰ σε ἀπηνθράκασεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀνάξιον ^{γ)} ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σοφισμὰ ὤνησεν ^{δ)}· p. 417.
ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ^{β)} ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ^{β)} ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπον ἐνθάδε ἐστίν ^{γ)}.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν φαλακρόν;

MEN. Ἀπαντες φαλακροὶ εἰσιν ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον ^{δ)}· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

^{α)} μὰ Δι'] Ita Schm. e 2956. pro μὰ Δία, ingrato hiatus. ^{γ)} ἀνάξιον] Ita P. L. J. marg. A. 1. W. In F. ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu. Hems. ²⁾ τὸ σοφισμὰ ὤνησεν] ὤνησι τὸ σοφισμὰ 2954. ^{α)} ἄρα] Vulg. ἄρα. Matih. recte ἄρα. Vid. Hermann. ad Viger. p. 789. ^{β)} ἐβουλόμην] ἂν adjecit Matih. Cf. tamen Char. c. 6. ἐβουλόμην δὲ οὐ πρότερος — ὅρᾳς, et alia non pauca loca, ubi ἂν omissum. ^{γ)} ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος — ἐνθάδε ἐστίν.] Haec Aeaci et Menippi verba absunt ab Aug. casu, opinor, iniquo. ^{δ)} ὅμοιοι-

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid caussae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haecte scilicet exustularunt cum ipsia crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum juvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero, Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi; idque adeo omnium fuerit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

- P. 417-5 ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;
 MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

P. 418. MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τάγε *) στήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. † † † τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας †), οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σέ †) Ἀριστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου †)· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπέειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα· πάντες γοῦν †) σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆ-

ον] ὅμοιοι conj. Jens., non rejicienda quidem, si Codd. suffragarentur. Interim cf. Dial. XXV, 2. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια. e) τάγε] τὰ τε J. f) ἄκροι φιλόσοφοι — ἑώρακας] Ita vet. Edd. excepta J., praeterquam quod verba μάλα πολλοὶ colis et a. praeced. et a seqq. sejuncta reperiuntur. Sic et Matth. vitio tamen illo emendato. In O. J. et P. haec sic leguntur: — φιλόσοφοι. Σωκ. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μεν. Ἀλλὰ ἑώρακας etc. nisi quod in O. πάλα pro μάλα, et in P. ἑώρας pro ἑώρακας. Etiam in Arg. et Lips. ad eandem rationem haec edita sunt: modo pro ἀλλὰ legitur τὰ δ' ἄλλα. Hanc loci formam exhibuit Hemst., dubitans tamen, num genuina esset. Plenius etiam in Ms. Graev. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα. Μεν. Ἀλλὰ ἑώρακας etc. Schmiederus denique verbis Socratis μάλα πολλοὺς ἑώρακα, quae ex Hemst. edit, repetiit, sed uncinis inclusa, expunctis omnia bene procedere putavit. At vid. Adnot. g) σὲ] Ita Matth. e conj. Hemst. pro σολ. h) μύρου] μύρων 2954. i) γοῦν] Ita Schm. e 2954. et Aug. pro vulg. οὖν.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi juvenum philosophari se praedicant: et habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi valde multi. † † † Ceterum

vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, et

σθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ^{k)} ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, p. 419. τάληθες ¹⁾ λέγειν) οὐδὲν εἰδόντα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ ἐλθωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνας δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

6

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

MEN. Ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει ^{m)} τὴν σαυτοῦ ⁿ⁾ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἄλλα πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ ^{o)}, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα p. 420. γελάσεισθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυνῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐξαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰάκε.

k) καὶ] omissum in vett. Edd. et comma post ἐγνωκέναι deest: sic et in Aug. Restituit autem καὶ Hemst. 1) τάληθες] τάληθῃ 2956. m) μέτει] μετῆν ἀσκεῖς O. marg. A. 1. W. n) σαυτοῦ] σεαυτοῦ Lips. et 2954. o) Μὰ Δί', — γὰρ] Μὰ Δί' ἐπεὶ παρὰ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Σαρδ. Aug. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κρ. ἄπειμι καὶ Σαρδ. 2954.

cuncta scivisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem.

Socr. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi vero meram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniaeque filius.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim et Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videqr equidem non parum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

P. 480.

XXI.

MENIPPOΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Argum. Per canes Cerberum et Menippum ludibrio exponit
Lucianus sapientissimi Socratis virtutem vanam.

1 MEN. ὦ Κέρβερε, (συγγενής γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
 τὸς ὢν,) εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης,
 ὅποτε κατῆι πρὸς ^{a)} ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
 κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς ^{b)} φθέγγεσθαι, ὅπوت'
 ἐθέλοις.

P. 481. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ^{c)}
 (ἐδόκει) ἀτρέπτω ^{d)} τῷ προσώπῳ ^{e)} προσιέναι ^{f)}), καὶ οὐ
 πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς
 ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυεν εἴσω τοῦ

a) πρὸς] παρ' 2954. b) ἀνθρωπικῶς] ἀνθρωπίνως 2954-
 Gorl. c) παντάπασιν] deest in O. L. d) ἀτρέπτω] ἀ-
 τρέστω P. e) τῷ προσώπῳ] τῷ habent O. L. et F. P. in
 ceteris Edd. velt. deficit. f) προσιέναι] προσίσθαι O. L.
 omissis, si recte capio Clariss. Solani adnotationem, καὶ οὐ
 πάνυ δεδιέναι· quod uti spernendum non est, modo nostram
 emendationem sequaris, sic jam dudum nonnihil a librariis
 hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. Hemst.
 Unde Schm. e cod. 2956: προσιέναι καὶ προσίσθαι τὸν θάνα-
 τον etc. In Aug. desunt προσιέναι καὶ. Matth., Hemsterhusii
 conj. secutus, omisit δοκῶν, retinuit autem ἐθέλων, quod
 Hemst. in ἐθέλειν mutari voluerat. Vid. Adnot.

MENIPPI ET CERBERI.

Men. Cerbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis et ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed et humano more loqui, cum

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatus infer-

χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δα- p. 421.
κῶν τῷ κωνελῷ^g) κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥςπερ^h) τὰ βρέφη
ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδιά ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἄλη- 2
θῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἴρα, κατε-
θρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει
παθεῖν, ὡς θανυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων
γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροί,
καὶ ἄνδρεῖοι· τὰ δ' ¹) ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους; καὶ p. 422.
Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐξηγεῖτε, μηδ' ὠθού-
μενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι^k), γελῶντες, οἰμώζειν παραγγέλλαν-
τες ἅπασι.

g) τῷ κωνελῷ] σύν τ. κ. conj. *Abreuch.* Lectt. Arist. p. 267.

h) ὥςπερ] ὁ δ' ὥςπερ 2956. Anacoluthon non ingratissimum: tum cogita pro καὶ γὰρ scriptum ἔγω μὲν. Cf. Diall. Deor. XIV, 2. i) τὰ δ'] τὰ δ' in prioribus omnibus, excepta Arg. k) ἐθελούσιοι] Absurde in vett. edd. post hanc vocem comma neglectum: recentt. ab *Hemst.* posuerunt.

nae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem ipsum simul cum cicuta morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admira-

rentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

XXII.

p. 423. **ΧΑΡΩΝΟΣ^a) ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.**

Argum. Rixa admodum ridicula ad Stygem inter Charonem avarum ac subrusticum et Menippum egenum ac pertinacem de portorio solvendo.

1 **ΧΑΡ.** Ἀπόδος, ὦ πατάρτε, τὰ πορθμῖα^b):

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἦδιον, ὦ Χάρων^c).

ΧΑΡ. Ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῶς.

p. 424. **MEN.** Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον^d).

a) **ΧΑΡΩΝΟΣ**] Πορθμῖως Vat. 2954. (Loss.) Addit etiam καὶ Ἐρμού P., quod *Hemat. min.*, *Schm.* et *Matth.* non optimo jure receperunt: non majore dialogi XX. titulus expletus reperietur. b) πορθμῖα] πορθμῖα O. 3. F. et cod. Vat. (Loss.) in reliquis codd. rectius πορθμῖα. c) ἦδιον, ὦ Χάρων] ὦ Χάρων, ἦδιον 2954. 2956. (Bel.) d) Κἀγὼ — κρανίον] Καὶ μὴν τῷ ξύλῳ σου πατάξας τὸ κρανίον παρα-

CHARONTIS, MENIPPI ET MERCURII.

Char. Redde, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cranium.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκὼς ^ε) τοσοῦτον πλοῦν; p. 424.

ΜΕΝ. Ὁ Ἐρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότη, ὅς με παρή-
δωκέ σοι.

ΕΡΜ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε ^ε) καὶ ὑπερεκτίνειν 2
τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαι σου.

ΜΕΝ. Τοῦτον γε ἔνεκα νεωκῆσας τὸ πορθμεῖον παρή-
μενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω ^ε), πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν ^h) δέον;

ΜΕΝ. Ἦιδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ
τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὖν ἀνχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὧ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα, καὶ

λύσω Vat. Κῆρῶ τῷ ξύλῳ σε ἐνπατάξας διαλύσω τὸ κρ. 2956.
Κῆρῶ τ. ξ. σου πατάξας τὸ κρῆλον παραλύσω et supra παραλ.
scriptum διαλ. 2954. Unde *Lossius*, cui haec collatio debe-
tur, legi voluit: Καὶ μὴν κῆρῶ τ. ξ. σου πατάξας τὸ κρῆλον
παραλύσω. At καὶ μὴν manifestus est librarii error, pro κῆ-
ρῶ legendo ad praecedens καὶ μὴν relapsi: nec παραλύειν h. l.
magis placet, quam illud *Luciano* familiare διαλύειν. De or-
dine autem verborum vid. *Hemst.* Adnot. Pro σου etiam G.
L. habent σε. e) ἔση πεπλευκὼς] πέπλευκας Aug. f)
ὀναίμην, εἰ μέλλω γε] ὀνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ 2956.
ὀνάμην etiam in marg. A. 1. W. ὀναίμην O. 3. ἐοναίμην P.
L. De structura loci vid. *Brunch.* ad *Eurip.* Hippol. v. 474.
et *Heindorf.* ad *Plat.* Theaet. p. 380. g) πλὴν ἀλλ' ὅ, γε
μὴ ἔχω] πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχω. πῶς etc. Vat. πλὴν ἄλλο γε
μὴ ἔχω πῶς 2954. corrupta. h) κομίζειν] κομίζεσθαι
2956. et 3011. quod immerito placuit *Belino*. Modo ὡς deest
in Vat.

Char. Frustra igitur na-
vigaveris tam longam navi-
gationem?

Men. Mercurius pro me
tibi solvat, qui me tradidit
tibi.

Merc. Per Jovem, belle
mecum agatur, si mortuo-
rum etiam vice solvendum
mihi sit.

Char. Missum te non fa-
ciam.

Men. Quod ad istam qui-
dem rem adtinet, vel sub-

ducto navigio adsiduus esto
flagitator: attamen quod
non habeo, qui tandem ac-
cipias?

Char. Tu nesciebas, obo-
lum esse tibi adportan-
dum?

Men. Sciebam equidem,
nec tamen habebam: quid
ergo? proptereane oportet
non mori?

Char. Solus igitur glo-
riabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir

p. 424. τῆς κώπης συνελαβόμην ¹⁾, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐπιβατῶν ^{h)}).

p. 425. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα ¹⁾. τὸν ὀβολὸν
ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3 ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ ^{m)} με αὐθις ἐς ⁿ⁾ τὸν βλον.

ΧΑΡ. Χαρίεν ^{o)} λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ
τοῦ Αἰακοῦ ^{p)} προσλάβω ^{q)};

ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει οὖν ^{r)}).

ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

ΜΕΝ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖ-
πνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἡγάγες;
οἷα δὲ καὶ ἱλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων κα-
ταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκεί-
νων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ^{s)} ἄνδρα διεπόρ-

i) συνελαβόμην] Ita Schm. et Matth. ex O. 2. 2956. Gorl.
pro vulg. ἐπελαβ. k) ἐπιβατῶν] ὀδυρομένων addunt qua-
tuor codd. Parr. O. 2. et Gorl. onus orationis inutile, cen-
sente Hemst. l) πορθμῖα] πορθμεία Vat. πρὸς πορθμεία
2956. O. 3. P. ostendunt vel πορθμεία, vel πρὸς τὸν πορθμῖα (?)
m) ἀπάγαγε] ἀπάγε Vat. n) ἐς] εἰς 2954. o) Χαρίεν]
γε addunt 2954. Vat. p) παρὰ τοῦ Αἰακοῦ] desunt in
Vat. παρὰ τῷ Αἰακῷ 2954. q) προσλάβω] παραλάβω O. 2.
prave. r) οὖν] τὸν μὴδ' οἰοῦν κεκτημένον μάτην addit O.
2. non absurde, ait Hemst., praesertim ob ea, quae Charon
subjicit. s) ὅποιον] ὅστινα Vat. τίνα 2954. in quo tamen

optime: etenim antliam du-
xi, et remum, et unus om-
nium vectorum non plora-
bam.

Char. Nihil ista faciunt
ad portorium: obolum per-
solvere te decet: neque
enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rur-
sus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut
plagas insuper eapropter
ab Aeaco accipiam?

Men. Ergo desiste nego-
tium facessere.

Char. Ostende, quid in
pera geras.

Men. Lupinos, si lubet,
et Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis,
Mercuri, canem adduxisti?
et qualia fabulabatur inter
navigandum, vectores om-
nes deridens, et jocis in-
cessens, solus cantans iis
gementibus.

Merc. Nescis, Charon,
qualem virum transvexeris?

Θμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός p. 425.
ἔστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ

MEN. Ἄν λάβῃς^{t)}, ὧ βέλτιστε· δις δὲ οὐκ ἂν λά-
βοις.

ὄντινα esse tradit *Belinus*. t) λάβῃς] λάβοις 3011. In Gorl.
haec ita leguntur: Χαρ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω. Μεν. Πότε ἂν
λάβῃς etc. pessime.

liberum exacte, quique ne- prehendero
minem curet. Hicce est Men. Si prehenderis, vir
Menippus. optime: bis quidem me non
Char. At si te unquam capias.

XXIII.

p. 426.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ^{a)}.

Argum. Protesilaus a Plutone, deprecante Proserpina, va-
niam impetrat, in unum diem ad relictam uxorem Laodamiam
redeundi.

ΠΡΩΤ. ὦ δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, καὶ
Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τί νος^{b)} δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος^{c)},

a) ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] καὶ Περσεφόνης addunt *Schm.* et *Matth.*
e 2956. At cf. *Inscript. Diali.* λ' et XXII. b) τί νος] τί-
νων Gorl. c) Φυλάκιος] Φιλάκιος O. Lips. Φυλακήσιος
marg. A. 1. W.

PROTESILAI ET PLUTONIS.

Prot. O domine, et rex, bis fieri? aut quis tandem
nosterque Jupiter, et tu homo es?
Cereri nata, ne spreveris
petitionem amatoriā. *Prot.* Sum Protesilaus

Plut. Quid tibi vis a no- Iphicli filius, Phylacius,
Lucian. Vol. II. P

P. 426. συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐν Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφεθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΤΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ Προτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι ^{d)}).

P. 427. ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀιδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὥχρῳ ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὃ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2 ΠΛΟΤΤ. Οὐκ ἔπιες, ὃ Πρωτεσίλαε, τὸ Ἀθήνης ὕδωρ ^{e)});

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὃ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΤΤ. Οὐκοῦν ^{f)} περιμένειν· ἀφίξεται γὰρ καὶ κείνη ^{g)} ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὃ Πλούτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρῶν ἔστιν.

d) τύχοι] Ita Schm. ex O. 2956. 3011. pro vulg. τύχη. Confirmant emendationem Gorr. et Aug. Pro αὐτῶν conj. Hemst. αὐτοῦ, et Jacobs. in Porson. Adverss. τύχων, hoc admodum improbabiliter. e) ὕδωρ] πῶμα 2954. f) Οὐκοῦν] Σὺ γούν conj. Hemst. Pro περιμένειν in O. παρμένειν. g) καί νη] Ita Matth. ex O. et Aug. pro vulg. ἐκείνη.

commilito Achivorum, qui-
que primus eorum, qui ad
Ilium venerunt, interii:
oro autem, ut, accepto in
breve tempus commeatu, in
vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Pro-
tesilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo po-
tatur.

Prot. Equidem non vi-
vendi, Pluto, amore teneor,
sed uxoris, quam novam
nuptam adhuc in thalamo
dereliqui, consensaque na-
vi me proripui: deinde mi-
ser, dum in litus exponi-
mur, Hectoris manu cecidi.

Exinde amor uxoris non
mediocriter me contabefacit,
domine: velimque vel paul-
lulo tempore conspectus ab
ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Pro-
tesilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine:
sed amor meus vim Lethaei
liquoris vehementiae ma-
gnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane
atque exspecta: aderit illa
aliquando; neque tu, ut
ad superos evadas, necesse
habebis.

Prot. At non fero mo-
ram, Pluto: amore nimi-

ΠΛΟΤΤ. Ἐἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, p. 427.
μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον ^{h)});

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· p. 428.
ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκρῶν λήψῃ ⁱ⁾ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΤΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο ^{k)}
πώποτε.

ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὁρφεὶ γὰρ δι' ἧς
αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν παρέδοτε, καὶ τὴν
ὁμογενῇ μου Ἀλκυστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΤΤ. Θελήσεις ^{l)} δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν ^{m)}
καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ
καὶ κείνη προσήσεται ⁿ⁾ σε, οὐδὲ διαγινώσκει δύναμειν; φοβή-
σεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεται σε· καὶ μάτην ἔσθ' ἡ τοσαύ-
την ὁδὸν ἀνελθυθῶς.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν
Ερμῆν κέλευσον, ἐπειδὴ ἐν τῷ φασὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ,

^{h)} ὀδυρούμενον] ὀδυρόμενον 2956. ⁱ⁾ λήψῃ] λήψει O.
quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi
librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. Hemst. ^{k)} ἐγένε-
το] γέγονε Gorl. ^{l)} Θελήσεις] θέλεις duo Mss. Pariss.
habent, quod Schmiederus nimis in Belinum facilis recepit.
^{m)} ὦν] ὄν 2954. falso. ⁿ⁾ προσήσεται] Ita Hemst. ex
O. P. L. In reliquis fuerat προσόφεται.

rum et tu ipse jam captus
fuisti, et novisti, quale sit
amare.

Plut. Et quid te juvabit
unum diem reviviscere, cum
post paullo sis eadem lamen-
taturus.

Prot. Puto me persuasu-
rum ipsi, ut comes me se-
quatur ad inferos: atque
adeo pro uno duos mortuos
recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non
est; neque facta fuerunt
unquam.

Prot. At faciam, ut remi-
niscare, Pluto: nam Orpheo
eandem istam ob causam

Eurydicen tradidistis, et
consanguineae meae Alcesti
commeatum dedistis Hercu-
li gratificati.

Plut. Tuné voles crani-
um ita nudum et forma de-
stitutum in conspectum for-
mosae tuae sponsae venire?
quomodo autem admittet
te, quem dignoscere ne-
queat? imo perterrefiet, sat
scio, teque fugiet; et fru-
stra tam longam ad superos
viam relegeris.

Prot. Quin tu, marite,
huic etiam incommodo me-
dere, Mercurioque manda-
re, ut, postquam luci redditus

- P. 428. καθικόμενον (ἐν) °) τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργά-
 P. 429. σασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΤΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον
 αὐτῆς ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μένησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

o) ἐν] abest a 2954. omisit etiam Schm. Vid. Adnot.

erit Protesilaus, eum po-
 tenti virga contactum juve-
 nem statim efficiat pul-
 chrum, qualis erat ex tha-
 lamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Pro-

serpinac quoque placet, duo
 illum ad superos iterum,
 Mercuri, et redde sponsum.
 Tu, Protesilaë, memineris,
 unius diei accepisse te com-
 meatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Argum. Mausolus, rex quondam Cariae, superbians de for-
 mositate, fortitudine et potentia sua, imprimis de sepulchro ma-
 gnifico, ab uxore Artemisia ipsi posito, graviter notatur a Dioge-
 ne Cynico.

1 ΔΙΟΓ. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
 προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ, ὃς ἐβα-
 σίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἡρῶα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ
 νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄρσι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ
 πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν ²⁾ καὶ μέ-

a) καὶ καλὸς ἦν] καὶ ὅτι καλὸς ἦν conj. Hemst.

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΜΑΥΣΟΛΙ.

Diog. Tu Car, ob quam
 rem magnum spiras, omni-
 busque nobis praeferrere po-
 stulas?

Maus. Primum ob reg-
 num, Sinopensis, ut qui
 rex fuerim Cariae universae,

imperaverim etiam Lydo-
 rum nonnullis, insulas quas-
 dam subegerim, et Miletum
 usque progressus pleraque
 Ioniae debellarum. Deinde,
 quia pulcher eram et ma-
 gnus, belloque strenuus. Tum,

γας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλι-Ρ. 430. καρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ^{b)} ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὗροι ^{c)} τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ 2
βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΤΕ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μανύσαλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοιμέθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ^{*}), τίνος ἔνεκα τὸ σὸν πρᾶνλον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηγήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ^{d)} ἀποσεισιμώμεθα ὃ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδεικνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτι-

b) ἀνδρῶν] ἀνδριάντων conj. Hemst. c) εὗροι] Ita Matth. et Aug. cod. pro εὗρη cf. Dial. XXIII, 1. *) οὐκ ἔχω εἰπεῖν] οὐκ ἂν ἔχω εἰπεῖν 2954. unde Bel. οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν. Hemst. conjecerat οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν. d) ῥίνας] in prioribus ῥίνας.

quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitur, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure obista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, et formam, et pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formose Mau-

sole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva et nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, et ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir

P. 450. στε, οὐχ ὅρῳ ὃ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

P. 451. 3 ΜΑΤΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἵσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὃ γενναιότερα· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμῶζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ καταγελᾶσθαι αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἔρει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον *). ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ f) γὰρ ἔμελλεν αὐτῷ τοῦτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ g) καταλλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὃ Κερῶν ἀνδραποδωδέσθαι, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

e) κατεσκευασμένον] κατασκ. A. 1. 2. in fine tamen recte in utraque. f) οὐδὲ] οὐδὲν malim, ut solet *Noster* cum optimis scriptoribus: Vit. Auct. c. 7. 14. et saepius. g) αὐτοῦ] αὐτοῦ Belin. et Schm. e conj. Hemst. I.

optime, non video, quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, et pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse vitam ducebat:

Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul et sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

P. 431.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Argum. Certamen de formositate inter Nirea et Thersiten, quod Menippus arbiter ita disceptat, ut neutrum, vel potius omnino neminem mortuorum, vel turpiorem, vel formosiorem altero dici posse ostendat.

NIP. Ἴδού δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερος^{a)} ἔστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; P. 432.

MEN. Τινες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν^{b)} ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔγω, ὅτι ὁμοίός εἰμι σοι, καὶ οὐδὲν τηλικούτων διαφέρεις, ἤλίκον σε Ὅμηρος ἐκέλευς ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον^{c)} προσειπών· ἀλλ' ὁ

a) εὐμορφότερος] Sic *Hemst.* ex O. correxit vulgatum vitium εὐμορφώτερος, itidem ter in hoc ipso Dialogo. b) οὖν] ex O. priori πρότερος subjectum ab *Hemst.* in prioribus Edd. post alterum πρότερος positum fuerat. c) εὐμορφότατον] εὐμορφώτερον 2954.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit formosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire commodum est.

Nir. Nireus et Thersites.

Men. Uter ergo Nireus,

uter Thersites? nondum enim hoc manifestum.

Thers. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod similibus sim tibi, et nihiltantopere praecellam, quantum te Homerus iste caecus laudavit, omnium formosissimum adpellans: sed ille ego, cui caput in acutum

p. 432. φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ.
 ὅρα οὐ δὲ ^{d)}), ὦ Μένιππε, ὃν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤγη.

Homer.

Il. β,
 673.

p. 433-2

NIP. Ἐμὲ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος ^{e)}),

ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἄλλ' οὐγὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλ-
 θες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κραίον ταύτῃ μόνον ἄρα
 διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σὺν
 ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρωδὲς ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνε-
 στρατεύον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ ^{f)}
 νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκουν ^{g)} ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
 Μένιππε;

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν
 ᾧδον, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

d) ὅρα σὺ δὲ] Sic Hemst. e G. P. L. Ante in cunctis Edd.
 fuera: ὅρα δέ σοι. Ceterum Jacobsius totum hunc locum sic
 immutari vult: — ψεδνὸς, ὡς οὐδὲν χείρων ἐφ. τ. δικ.,
 ὅρ' ἄς· σὺ δὲ εἰπέ, ὅτινα etc. e) Χάροπος] Χαρόπου
 secundum Homerum maluit Ducker. ad Thuc. p. 150. 7. At
 vid. Hemst. Adnot. f) ἃ βλέπω, καὶ] βλέπω, ἃ καὶ mallet
 Schmidt. De toto loco vid. Adnot. g) Οὐκουν] Sic scrip-
 psimus ex A. 1. et 2. pro vulg. Οὐκούν. Cf. X, 4. et XX, 2.

desinens, et rari crines, ni-
 hilo inferior visus sum ju-
 dici. Expende vero, Me-
 nippe, quemnam formosio-
 rem ducas?

Nir. Me certe filium A-
 glajae et Charopis, qui pul-
 cherrimus homo sub Ilium
 veni.

Men. Non quidem sub
 terram, ut puto, pulcher-
 rimus venisti; sed ossa si-
 milia; cranium autem ea re
 sola nimirum discernatur a
 Thersitae cranio, quod fra-
 ctu facile sit tuum: mol-

le enim illud et minime vi-
 rile geris.

Nir. Veruntamen scisci-
 tare Homerum, qualis es-
 sem, cum inter Achivos mi-
 litabam.

Men. Somnia mihi nar-
 ras: ego quippe, quae con-
 spicor, et nunc habes; ista,
 qui tunc vixerunt, nove-
 rint.

Nir. Non ego hicce sum
 formosior aliis, Menippe?

Men. Nec tu, neque ali-
 us est formosus: nam aequo
 jure in Orco versantur, et
 similes omnes.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν ^{h)} καὶ τοῦτο ἱκανόν.

P. 433.

^{Mox pro ἐνταῦθα Belinus legit τούτου falsissime. h) Ἐμοὶ μὲν] οὖν addit O. quod non sperno. Hemst.}

Thers. Mihi quidem (*vel*) hoc suffecerit.

XXVI.

P. 434.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Argum. Utilissimum colloquium, quo Menippus eos ridet, quibus taedio est perpetua vitae simplicitas, et commendat idem animum iis, quae sunt, contentum. Apte vero ab auctore exempli instar vellitur Chiron ille, qui, quum immortalis esset natura, tamen mori maluit, quam eodem semper modo vivere. Quibus rationibus ductus *Jacobsius* in *Porsoni Advv.* hunc dialogum *Luciani* auctoris esse neget, quum nec ipse dicat, nec ego certa via conjicere possim, vel invito mihi mittendam video hanc quaestionem.

MEN. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσεις 1 ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ᾧ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρες, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς ^{a)} δὲ σὲ ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνερῶ-
στον τοῖς πολλοῖς χρόματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι
ἡδὺ ἀπολαύειν ^{b)} τῆς ἀθανασίας.

P. 435.

^{a) Τίς] Τί conj. Hemst. Τίς δαὲ Aug. τοῦ θανάτου ἔρωσ mutato verborum ordine 2954. et Thom. Mag. b) οὐκ ἦν ἔτι}

MENIPPI ET CHIRONIS.

Men. Audivi, Chiron, te, des, obii, cum immortalis quamvis Deus fores, cupi- esse potuissem.
visse mori.

Chir. Audivisti vera, Me- cupido mortis tenuit, rei
nippe: et mortem, ut vi- plerisque non amabilis?

P. 435. MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὄραν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων ^{c)} τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἰ αὐταί, καὶ τὰ γινόμενα ^{d)} ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταβαλεῖν ^{e)} ὅλως τὸ τεκπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦκεις;

P. 436.2 ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνν δημοτικὸν ^{f)}, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φῶτι εἶναι, ἢ καὶ ^{g)} ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ ^{h)} διψῆν, ὥσπερ

ἡ δὲ ἀπολαύειν] οὐδὲν τι ἡδὺ ἀπέλανον 2954. admodum jejune, et ad sequens Menippi responsum minime convenienter. c) ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων] ἔζων αἰεὶ καὶ ἀπέλανον 2954. quae *Belina* probata recepit *Schm.* d) γινόμενα] γινόμενα 2956. e) μεταβαλεῖν] Ita ex Ed. Aug. pro vulg. μετασχέιν. Concreant *Guyet.* μεταβάλλειν, *Hemst.* μεταλλάττειν. el μεταστῆναι, *Weistien.* μετασχέιν ἄλλων. f) δημοτικὸν] δημοτικῇ 2954. *Hemst.* maluit δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν e.c. g) καὶ] cum *Schm.* inseruimus ex 2954. Legendum fortassis: οὐδὲν ἔχει διάφορον, τὸ ἐν φῶτι εἶναι, ἢ καὶ (τὸ) ἐν σκ. h) οὐδὲ] οὐτε Aug.

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius jucundum frui immortalitate.

Men. Non jucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam et non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum et tempestates anni eadem, et, quae fierent cuncta, per se-riam singula velut alterum alteri adhaerens sequeren-

tur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemad-

ἄνω, οὔτε πεινῇν δεῖ, ἀλλ' ἀτελεῖς ¹⁾ τούτων ἀπάντων p. 456. ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ ^{k)}, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ ^{l)}.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς ^{m)};

MEN. Ὅτι, εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ⁿ⁾ ὅμοια ὄντα προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει ^{o)} μεταβολὴν γε ^{p)} ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαί ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεισθαι ^{q)} καὶ ἀγαπῆν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

i) ἀτελεῖς] Ita Thom. M., cod. 2954. et hinc Schm. pro vulg. ἀνεκιδεῖς. k) σεαυτῷ] σαυτῷ 2954. l) περιστῇ] περιπέσῃ P. L. marg. A. 1. W. Multo praestat vulgata. Hemst. m) φῆς] ἔφη 2954. n) ἐνταῦθα] Excidit haud dubie τὰ, vel ante, vel post ἐντ. o) δεήσει] δεήσει Aug. p) γε] ὅς Schm. e 2954. perperam. q) ἀρέσκεισθαι] In 2954. haec vitiose ita scripta: ὅπερ, οἶμαι, χρὴ συνετὸν ὄντα πάντῃ ἀρέσκεισθαι etc.

modum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium *immunes sumus*.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

Men. Nimirum si eorum quae in vita sunt, par semper et idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat,

oportebitque migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

P. 437.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Argum. Diogenes, Antisthenes et Crates, postquam suos quisque inferni itineris socios recensuerant, deridentes varia et mira hominum ingenia, adeunt Orci ostium, instraturi ibi animi caussa umbras descendentes: quas quum singulas vitae amantiores inveniant, copia iis larga fit stultitiam hominum perstringendi. Hunc quoque dialogum pro spurio habet *Jacobius* in *Porsoni* Adverss., non addita tamen tam gravis sententiae caussa.

1 ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενης, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν ^{a)}. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες ^{b)}, ὁπόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές ^{c)} εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. Ἀπλωμεν, ὦ Διόγενης. καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὸ θέαμα ^{d)} γένοιτο, τοὺς μὲν δακρυόοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἰκτεπύοντας ἀφεθῆναι. ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτιούς ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον ^{e)}.

a) ἄγομεν] ἄγωμεν A. 2. b) περιπατήσοντες] περιπατήσαντες Gori. quod quin amplecterer, vix me continebam. c) οἷοί τινές] οἷοί τε 2056. d) ἡδὺ τὸ θέαμα] Sic Schm. e 2954. Vulgo asperius τὸ θέαμα ἡδύ. e) οὐδὲν

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. Antisthenes et Crates: etenim spectaculum tes, otium agimus: quare fuerit jucundum, hos eorum quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum lacrimantes videre, illos suppli- Averni ambulaturi, visuri- cantes, ut dimittantur, quosdam aegre descen- dententes, et quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, et supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Ant. Eamus eo, Dioge-

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν^{ε)} καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπό- p. 437.
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέ- p. 438.
λοια εἶρεῖν^{ς)}).

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν^{h)} πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδαρος^{ι)} τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης^{k)} ὁ
Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδαρος (ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν περὶ^{l)} τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βαδί-
ζων,) ἔστεινέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χειροῖν εἶχε· καὶ τὰ
παιδιά τὰ νεογνά, ἃ^{m)} κατελειοίπει, ἀνεκαλείτο, καὶ
ἐαυτῷ ἐπεμέμφετοⁿ⁾ τῆς τόλμης, ὅς^{o)} Κιθαιρῶνα ὑπερ-
βάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα.

δ' εἶον] absunt ab Aug. f) γοῦν] δὲ Aug. g) εἶρεῖν] ἐω-
ρακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Eva-
nuerant in aliquo Codice literae τοῦ εἶρεῖν· restituit librarius
verbum, quod convenire loco putaret. Hemst. Recepit ta-
men Schm. e codd. 2954. 3011. et Gori. At cf. Diall. Deor.
XVII, 1. h) καὶ ἄλλοι μὲν] οἱ μὲν ἄλλοι 2954. i) Ἰσμηνόδαρος] Μηνόδαρος P. male: alterum hominem
Thebanum decet, quippe Boeotiarum proprium ab Ismeno
flumine. Hemst. k) Ὀροίτης] Ἡρώδης A. P. L. marg. A.
1. W. l) περὶ] Ita Schm. et Maith. ex Aug. 2956. et 3011.
ὑπὸ 2954. παρὰ vulgata lectio. In 3011. praeterea mendose
scriptum: ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ τῶν ληστῶν. m) τὰ νεογνά,
ἃ] ἃ νεογνά 3011. non ineleganter: deinceps καταλείπειν
Gori. non optime. n) ἐαυτῷ ἐπεμέμφετο] αὐτὸν ἠτιά-
το 3011. Gori. et ed. Schm. ex Scholio. o) ὅς] ὡς 2954.

Crat. Ego enimvero per-
sequar vobis, quae vidi,
cum descenderem, per vi-
am.

Diog. Narra, quaeso,
Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem
multi una nobiscum descen-
debant, et in iis insignes
Ismenodorus ille dives no-
ster, et Arsaces Mediae
praefectus, et Oroetes Ar-
menius. Ismenodorus ergo

(nam trucidatus erat a la-
tronibus juxta Cithaero-
nem, Eleusinem, ut puto,
iter faciens) gemitabat, vul-
nusque in manibus habebat:
tum infantes parvulos, quos
reliquerat, voce ciebat,
suamque ipsius incusabat
audaciam, qui, ubi Cithae-
ron erat superandus, Eleu-
therisque loca proxima bellis
prorsus evastata transeun-
da, binos tantum servosse-
cum duxerit; idque cum

- p. 439. ὑπὸ τῶν πολέμων ^{p)} διοδεύων, δύο μόνους οἰκίας ἐπηγάγε-
το ^{q)}· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέσσαρα
3 μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων ^{r)}. 'Ο δ' Ἀρσάκης, (γῆραιος γὰρ ^{s)}) ἤδη,
καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσμενος ^{t)} τὴν ὄψιν,) ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το, καὶ ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ
προσαχθῆναι· καὶ γὰρ καὶ ^{u)} ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει·
μᾶ πλεονῶν ἀμφοτέρω διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελτα-
στοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην ^{x)} συμπλο-
κῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν
p. 440. ἄλλων προὔπεξορμήσας ^{y)}· ὑποστὰς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν

p) πολέμων] πολεμίων 2954. ληστῶν 3011. Gorl. quod rece-
perunt Schm. et Muth. injuria. Nam non, ut Schm. putat, e
ληστῶν factum πολεμίων (quale hoc foret glossema?) et hinc
per errorem πολέμων, sed vice versa e genuina lectione πολέ-
μων per negligentiam exstitit πολεμίων, et hinc interpreta-
mentum ληστῶν. Sunt autem πόλεμοι non solum bella pro-
prie dicta, sed dicuntur sic etiam insidiae quaecunque, ut,
quae tyranno struuntur a malis civibus Xenoph. Hier. II, 18.
cf. §. 11. h. l. latronum insidiae intelligendae. Deinceps διοδεύων
deest in Gorl. q) ἐπηγάγετο] Ita e cod. Aug. pro vulg.
ἐπήγετο. In Ms. Bourdel. prave ἐπήγετο. r) ἔχων] κομίζων
3011. Gorl. s) γὰρ] omisit Schm. praeceuntibus codd. 3011.
et Gorl. male: sic enim male abest ὦν. t) ἄσμενος] ἄσμε-
νος 2956. fortuita literarum Metathesi. u) καὶ] recte a
Schm. insertum e 3011. x) Καππαδόκην] Καππαδόκα
2956. Epigr. Lucian. Omiss. IX. — ὁ γὰρ Καππαδόκην. Suid.
Καππαδόξ, μόνον τῶν εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ ο μικροῦ λέγεται δὲ
Καππαδόκης ἢ εὐθεία. y) προὔπεξορμήσας] προεξορμ.
2954. ὑπεξορμ. 2956. προεξορμ. 3011. προὔπεξορμ. vet. Edd.
pleraeque, non recte, meo quidem iudicio: voluit enim au-
ctor, ni fallor, προ—επ—εξορμ. non προ—υπ—εξορμ. Im-
perite autem hunc elegantem trium Praepositionum concu-
sum vituperat Belinus. Cf. προεξαναστήναι de Merc. Cond.
c. 18. προεξαφίεναι Tox. c. 54.

phialas quinque aureas et
cymbia quatuor secum ha-
beret. Arsaces autem (jam
aetate proventa, et sane
non illiberali facie,) barba-
ricum in morem indignaba-
tur, aegreque ferebat se pe-
dibus ire, ac postulabat
equum sibi adduci: simul
enim cum eo equus obierat,

dum uno ictu uterque ca-
derent perfossi a Thrace
quodam peltasta in congres-
su cum Cappadoce ad flu-
vium Araxem. Etenim Ar-
saces in hostem ferebatur,
ut narrabat, longe ante alios
proventus: Thrax autem im-
petum excipiens pelta, sub-
misso corpore, amolitur

ὑποδύς, ἀποσείζεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· ὑποθεῖς δὲ *) τὴν p. 440. σάρισσαν αὐτόν τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον.

ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μὴ πληγῇ τοῦτο **) γε- 4
νέσθαι;

KPAT. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλυνεν ^{b)} εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὑκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ^{c)}· ἑαυτὸν διαπεύραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα ^{d)} διαμπαῖς ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἶόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον ^{e)}. ἡγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις ^{f)}, καὶ ἡξίου ἵππεὺς κατέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ^{g)} ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνν ἀπαλὸς ἦν ^{h)} τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ⁱ⁾ ἐστάναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι p. 441.

*) ὑποθεῖς δὲ] Ita cum Schm. scripsimus e codd 2954. et 3011. Vulgo legebatur οὗτος δὲ ὑποθεῖς. In Ms. Græc. αὐτός δὲ ὑπ. quod Hæmst. adscivit. a) τοῦτο] τοῦτ' Schm. e 3011. b) ἐπήλυνεν] ἀπήλυνεν 3011. incrite. c) σφοδρότητος] διερότης marg. 3011. d) ἐς τὸν βουβῶνα] ἐκ τοῦ βουβῶνος 2956. quod placuit Belino. e) οὐ τοῦ ἀνδρός — ἔργον] Haec verba in Cod. 2954. Antistheni tribuuntur; dubito, an recte. f) τοῖς ἄλλοις] τῶν ἄλλων 2956. g) Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L. ut supra. Verba ὁ ἰδιώτης deficiunt in Gorl. h) ἦν] vulgo omīsum inserui cum Schm. et Matth. ex Aug. et 3011. i) οὐδ' οὐδ' Aug.

Arsacae contum: tum (ipse) e vestigio objecta sarissa eum simul et equum transfigit.

Ant. Quī potest, Crates, uno ictu hoc confici?

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit sarissa praelata impetum, et vulnerat equum sub

pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semet ipse in telum induebat: eadem Arsaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae homo erat, pedibusque debilis admodum, ac ne

p. 441. πάντες, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶν ἵππων. ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ^k) ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ^l) ἐαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι ^m) πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δὲ, ὅποτε ⁿ) κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ ^o), οἱ μὲν ἐδάκρυνόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμεν ἑν ^p) αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντισθένης, τοιούτων ἐτύχετε τῶν ^q) ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστικός ^r), ὁ ἐκ Πειραιῶς ^s), καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς

k) ἐπιβαίνοντες] βαίνοντες Gorl. l) ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν] καὶ καταβαλὼν 2954. καταβαλὼν οὖν 3011. Gorl. Edd. Schm. et Matth. et in his omnibus innox: ὁ δὲ βέλτιστος etc. non inepte quidem: sed qua de causa a vulgata lectione, minime illa reprehendenda, recedendum esset, nondum equidem videbam. m) ἄχρι] μέχρι 3011. n) ὅποτε] Ita Schm. e codd. 2954. 3011. Gorl. pro vulg. ὅτε. Cf. §. 1. In 3011. Ἐγὼ δὲ pro καὶ γὰρ δέ. o) παρὰ τὸν πλοῦν δὲ] καὶ παρὰ τὸν πλοῦν Schm. e 2954. 3011. Gorl. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ Aug. p) ἐν] ἐπ' Schm. e 2954. 3011. q) τῶν] inserui cum Schm. e 3011. Gorl. r) δανειστικός] Ita Schm. e 2954. 3011. Gorl. pro vulg. δανειστής. In Lips. δανειστός. s) Πειραιῶς] Πίρας A. P. L. marg. A. 1. W. absurde. Hemst. Πειραιῶν Lips. vitiose.

stare quidem humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optime Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. Atego, cum descen-

derem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictiis plorantibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur et nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis prae-

ὦν, καὶ Δάμις δὲ πλούσιος, ὁ τ') ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· p. 441.
 ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ^{u)} ἀποθανών· ὁ p. 442.
 δὲ Δάμις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας εαυ-
 τόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ^{x)} ἐλέγετο ἀπεσκληρύναι, καὶ
 ἰδήλου δὲ γε ^{y)} ὠχρὸς ἐς ὑπερβολήν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέ-
 στατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρό-
 πον ἀποθάνοιεν ^{z)}· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν,
 οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὅς ^{a)} τάλαντα
 ἔχων ὁμοῦ χλῖα, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταετῆς ὦν,
 ὀκτωκαιδεκάτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ,
 ὦ Ἀκαρνάν, (ἴστενε γὰρ κἀκείνος, καὶ κατηρᾶτο ^{b)} τῇ
 Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ ^{c)}; ὅς τοὺς μὲν
 πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζου
 πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαγίου, καὶ δα-
 κρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν

t) ὁ] restitui cum *Schm.* et *Matth.* e 2954. 3011. Aug. u) φαρ-
 μάκων] φαρμάκων 2956. x) ἄθλιος] ὁ ἄθλιος e conj.
Hemst. y) δὲ γε] Has particulas cum *Schm.* interposui e
 codd. 3011. et *Gorl.*, unam δὲ *Matth.* e 2954. z) ἀποθά-
 νοιεν] Ita *Schm.* et *Matth.* recte ex L. 2954. 2956. 3011. Aug.
Gorl. pro vulg. ἀποθάνου. a) ὅς] εἰ *Schm.* et *Matth.* e 2956.
 3011. b) κατηρᾶτο] Jota sub α, quod Edd. *Hemst.*, *Bip.*
 et *Schm.* insedit, deleui. c) δὲ οὐ] δέοι *Schm.* e 2954. 3011.
Gorl. Modo in ἔρωτα scribendo notavi personam Dei, non
 sensum amoris. Cf. *Dial.* XIX, 2.

ctus, et Damis ille dives Co-
 rinthius una descenderunt:
 Damis scilicet per filium
 venenos ublatus; Lampis ob
 amorem Myrtii meretricis
 vi sibi illata: Blepsias au-
 tem fame miser dicebatur
 extabuisse; idque satis in-
 dicabat, ut qui pallidus mi-
 rum in modum, atque ad-
 tenuatus exactissime con-
 spiceretur: ego vero, quan-
 quam scirem, exquirebam,
 quo pacto obiissent. Tum
 Damidi accusanti filium,
 Atqui non injusta passus es,

Lucian. Vol. II.

inquam, ab eo tu, qui ta-
 lenta cum possideres admo-
 dum mille, inque luxu ipse
 viveres nonaginta natus an-
 nos, octodecim annorum
 juveni quatuor obolos prae-
 bebas. Tu vero, Acarnan,
 (gemebat enim et iste, di-
 risque Myrtium prosequer-
 batur) quid insimulas Amo-
 rem, non temet ipsum? qui
 hostes nunquam exhorruis-
 sti, sed periculi securus
 proelium inibas ante alios,
 a vulgari meretricula, la-
 crimisque fictis et suspiriis

Q

- P. 413. γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι ^{d)} χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, ἐς ^{e)} αἰ βιώσασθαι ^{f)} ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε οὐ
 8 τὴν τυχοῦσαν τερπικλὴν παρέσχον τότε ^{g)} στένοντες. Ἄλλ' ἦδη γὰρ ^{h)} ἐπὶ τῷ στομίῳ ἔσμεν· ἀποβλέπειν χρή ⁱ⁾ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοὶ γε ^{j)}, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ^{k)} ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρά τι ^{l)} φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου ^{m)};
 9 Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρον ⁿ⁾ ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ^{o)} ἦσθα;

- d) ὅτι] ὡς 2954. ὡς τὰ χρ. 3011. et deinceps οὐδὲν pro μηδέν.
 e) ἐς] Ita Schm. e 3011. pro εἰς. Deest in Aug., ubi sic legitur: ὑπονοῶν αἰε etc. abjectio deinde νομίζων. f) βιώσασθαι] βιωσασθαι Arg. Lips. fortassis vere. g) παρέσχον τότε] Ita conj. Graev. et Hemst. recentioresque ediderunt ex F. et W. pro manifesto errore vulgato παρέσχοντό τε, pro quo in 2954. 3011. παρέσχοντο, omisso τε. g) γὰρ] ex emendatione Schaeferi Melett. p. 75. sq. pro vulg. μὲν, qui jam propterea etiam illud δὲ rejicit, quod in nonnullis libris haud dubie, ut μὲν haberet, quod ipsi responderet, interjectum reperitur. h) χρή] δὲ χρή Schm. e 3011. et Gorl. i) πολλοὶ γε] πολλοὶ τε inallet Belin. perperam. k) γεγηρακότες] γέροντες 2954. 3011. l) ἄρά τι] Sic e conj. Hemst. pro ἄρα τὸ φ. m) Τί τοῦτο; — τοῦ βίου] alius personae verba in Gorl. n) ὑπέργηρον] ὑπέργηρον P. B. Fr. o) βασιλεὺς] τις addit Aug.

captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum accusabat primus multae dementiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem prae-buerunt tunc gementes. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospectare e longinquo venientes. Papae: multi

sane diversique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis beneficiis inductus eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provec-tissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc adveneris? an forte rex eras?

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

P. 445

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης^{p)};

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο^{q)}.

P. 444

ΔΙΟΓ. Ἀρα οὖν ἐπλούτεις; εἰτα ἀνιᾶ σε^{r)} τὸ πολλὴν εὐρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι^{s)};

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενηκόντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χαλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἰτα τοιοῦτος ὢν ξῆν ἤθεις;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γάρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινόν, καὶ φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαλεῖς, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἂν τις εἴη λέγοι^{t)} περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν τῷ γήρῳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπώμεν ἡδὴ^{u)}, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῃ-

p) σατράπης] τις addunt Schm. et Matth. e 2954. 3011. Gori. non magis probabiliter, quam supra βασιλεὺς τις in Aug. scriptum. q) Οὐδὲ τοῦτο] οὐδ' ἔτα Aug. r) ἀνιᾶ σε] σε ἀνιᾶ 2954. glossema, ut recte judicat Belinus. s) τεθνάναι] ἵνα C. Interrogationis notas reposui, seculus nonnullas vet. edd. et rei naturam. t) λέγοι] Ita Hemst. et recentt. ex B. 2. pro vulg. λέγει. u) ἡδὴ] cum Schm. inseruimus e Codd. 2954. 3011.

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris?

Mend. Nihil tale: sed annos quidem adtigi prope modum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea claudus hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, et juveniliter atque inepte fato adversaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id aetatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consecrari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum jam abea-

p. 444 ται ὡς ἀπόδρασιν ^{x)} βουλευόντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους ^{y)}).

x) ἀπόδρασιν] ἀποδράσιν 2954. 3011. At cf. δρασμὸν βουλεύειν Charon. c. 12. y) εἰλουμένους] εἰλουμένους ab Hemst. recentiores. In antiquioribus εἰλ. rectius ad Analogiam adfinium verborum ἔλλασσιν et ἔλκειν. Pariter in omnibus, ne Hemst. quidem excepta, Edd. in Icarom. c. 19. scriptum exstat εἰλεῖσθαι. quamquam compositum κατεῖλεν supra Diall. X, 11. et Conviv. c. 47, propius ad Ionismum formatum, lenem spiritum renuere videtur.

mus, ne quis nos suspectos videt circa hoc ostium ob-
habeat fugae cogitatae, dum versantes.

p. 445.

XXVIII.

MENIPPOY KAI TEIPESIOY.

Argum. Ridet Menippus fabulas de Tiresia vate coeco et ex semina in marem converso. Et hoc colloquium suspectae est auctoritatis, si *Jacobsio* credamus, ita iudicanti in *Porsoni* Adversis. Equidem necdum huic sententiae accedo.

1 MEN. ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγινῶναι
ῥᾶδιον ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως ^{a)} τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ

a) ὁμοίως] Ita G. P. J. L. marg. A. 1. W. Arg. Lips. Ceterae Edd. ὁμοία. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdeltius* scripti Codicis lectionem κενὰ μόναι γῶραι· forte κενά· μόναι δὲ αἱ γ. Hemst. At ex eodem codice Regio (2954.) eandem varietatem lectionis notavit *Belinus*: ἅπασι γὰρ ὁμοία ἡμῖν τὰ ὄμματα κενὰ μόναι γῶραι αὐτῶν. Quae quum mire depravata vidisset *Belinus*, non tamen prorsus negligere voluit ad veram lectionem hanc constituendam: μόναι δὲ αἱ γ. αὐτ. Sed μόνον non erat corrigendum. Nam vult Menippus: modo loca eorum (scil. ἡμῖν εἰσὶν) neque vero: sola sunt loca eorum. Ceterum ex cod. 2956. hanc lectionem retulit idem *Belinus*: ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοία τὰ ὄμματα κενά, quae et in aliis libris invenitur.

MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. Tiresia, caecusne sis, cile: cunctis enim nobis
non amplius dignoscere fa- perinde oculi sunt vacui:

αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ P. 445.
Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι
ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, καὶ ^{b)} ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν
ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅποτερου
ἐπειράθης ἡδίωνος τῶν βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα ^{c)}, ἢ ὁ γυ-
ναικεῖος ἀμείνων ἦν ^{d)};

TEIP. Παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγ-
μονέστερος γάρ· καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες·
καὶ οὔτε πολυμυῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἑκαλξιν ἐσθάναι,
οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεισθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζε-
σθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου 2
Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὖ-
σας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ᾠδίνων πόνον ὑφίσταμέ-
νας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας λαμ-
βεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ ^{e)}, ὅποτε γυνή ἦσθα, ἢ στείρα καὶ ἄγο- P. 445.
νος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

b) καὶ] cum Schm. restitui e 2954. c) ἦσθα] οἶσθα et δε
pro ὅποτε 2954. d) ἀμείνων ἦν;] O. F. ὁ γυναικεῖος·
ἀμείνων ἦν. T. Παραπολὺ etc. quam lectionem, demta di-
stinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet. Hemst.
Praetuli duce Schmiedero, quum ea, teste Belino, in 2954.
vere exstet. Prius nomen vulgo scriptum erat: ὁ γυναικεῖος;
Tειρ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ etc. e) ποτὲ] interposuit

solum restant oculorum ca-
va loca. Ceterum dicere
nequeas, uter Phineus sit,
an Lynceus. Jam vatem
fuisse, et utrumque te so-
lum, et marem, et feminam,
ex poëtis audivisse memini.
Per Deos itaque te obtestor,
expone mihi, utrum exper-
tus fueris suavius vitae ge-
nus, cum mas fores? an fe-
minina potior erat?

Tir. Magno interval-
lo, Menippe, vita femini-
ni sexus, quippe magis ne-
gotiorum expers: tum do-
minantur in viros mulie-
res, neque eas bello vacare

necesse est, neque ad mu-
rorum pinnas stantes excu-
bare, neque in concionibus
altercari, neque in judiciis
versari.

Men. Non tu audivisti,
Tiresia, Euripidae Mede-
am, qualia dixerit deplo-
rans muliebrem secus, tan-
quam miseram, atque into-
lerandum ex puerperii do-
lorem sustinentes. Verum-
dic mihi, (nam admonue-
runt me isti Medae jam-
bi) peperistine aliquando;
cum mulier eras, an steri-
lis et partus expers degisti
in illo vitae statu?

P. 446. *TEIP.* Τί τοῦτο, ὦ Μένιπτε, ἐρωτᾷς;
MEN. Οὐδέν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι ¹),
 πᾶ σοι ῥᾷδιον.

TEIP. Οὐ στείρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως ²).

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ ³) καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
 λόμην εἰδέναι.

TEIP. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνον δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μύριον
 τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπισπάσθησαν ⁴),
 καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πῶγωνα ἐξηνεγκας; ἡ αὐτίκα ἐκ
 γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

TEIP. Οὐχ ὄρω, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ'
 οὖν ⁵) μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

MEN. Οὐ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιού-
 P. 447. τοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατὰ
 ἐστίν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

8 *TEIP.* Σὺ οὖν οὐδὲ ⁶) τᾶλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι,

Schmiederus ὦ Τειρεσία e 2954. ob ingratum sonum verborum
 ποτὲ, ὅποτε, quem equidem nullum sentio. f) ἀπόκρι-
 ναι] ἀπόκρινε 2956. Schol. g) ὅμως] ὅλως O. P. L. Caus-
 sa non est, cur placeat. *Hemst.* *) εἰ γὰρ] εἴ γε 2956. quod
 praeplacuit *Belino*. h) ἀπεσπάσθησαν] Sic *Schm.* e 2954.
 ἀπιστάθησαν 2956. In vet. Edd. ἀπετάθησαν, unde *Hemst.*
 e conj. *Graev.* scripsit ἀπετάθησαν. i) δ' οὖν] γοῦν 2954.
 k) Σὺ οὖν οὐδὲ] Σὺ δὲ 2954. Σὺ δ' οὖν 2956.

Tir. Quid illud, Menip-
 pe, rogitas?

Men. Nihil explicatu
 difficile, Tiresia: quin re-
 sponde, si tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram,
 neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum
 an matricem habuisses, vo-
 lebam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem
 tractu tibi matrix evanuit,
 pars muliebris obstructa
 fuit, mammae emarcuerunt
 (abstractae), et virile

membrum succrevit, bar-
 bamque protulisti, an sta-
 tim ex femina masculus
 evasisti?

Tir. Non video, quid
 tibi velit quaesitum illud:
 nisi quod videre mihi non
 credere haec ita fuisse fa-
 cta.

Men. Videlicet, Tiresia,
 non decet diffidere talibus,
 sed velut insulsum, re non
 explorata, fierine possint,
 necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera
 credis ita fuisse facta,

ὅπότε ἂν ἀκούσῃς ὅτι ¹⁾ ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες, ἢ p. 447. δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Λάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κἀκείναις ἐντύχω, εἶσομαι ὃ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι;

TEIP. Ὅρῃς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὃ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν ^{m)} μὴδὲν ὑγιὲς λέγειν.

1) ὅτι] suo loco reposuit Schmiederus e codd. 2954. et Ang., Hemsterhusius ex C. et P. posuerat post γυναικῶν. in prioribus Edd. plane defecerat. m) ὑμῖν] ἡμῖν A. 2. pessimo operarum errore.

quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir et vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; mescilicet litem Deorum quandam diremissem; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus haeres mendaciis? Verum hoc quidem solenni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani et veri proloqui.

P. 443.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Argum. Agamemnoni, roganti Ajacem, ut cum Ulysse in gratiam redeat, ostendit Ajax, quo jure illum oderit, et significat se omnino non posse, quin odio eum persequatur. Cf. *Odyss.* 2', 541. sq. et *Sophocl. Ajax* Flagell.

- 1 ΑΓΑΜ. Ἐὶ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν^{a)} ἐφόνευσας, ἐμέλλησας^{b)} δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτόν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἤξιώσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μάχης αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξιῶς δὲ^{c)} ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονί-
p. 449· τί κρατεῖν ἀπάντων;

- a) σεαυτὸν] σεαυτὸν 2956. 2957. b) ἐμέλλησας] ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius, ἐμέλισας P. A. 1. 2. V. J. H. Fr. W. Arg. Lips. E cod. Gr. et marg. A. 1. W. restituit *Hemst.* ἐμέλλησας. c) δὲ] δὴ B. 2. Pro ἡξιῶς in 2956. 2957. et Aug. legitur ἡξιῶσας, quod nunc minus mihi placet, quam olim: Imperfectum magis convenit loco, quam Aoristus, et ἡξιῶσας, fieri potest, ut ortum sit ex eadem forma paullo ante obvia. *Schmiederus* tamen praetulit ἡξιῶσας, quod etiam *Becklinus* probaverat.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destináras, quid incusas Ulyxen? et nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem et sodalem, sed superbe grandi

passu-incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon; is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, et sine pulvere, ac certamine vincere omnes?

ΑΙΑΣ. Ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία, γάρ μοι ἦν ἡ πανο- p. 449.
πλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε ^{d)} οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ
ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε ^{e)} τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ
μοι τῶν ἄθλων ^{f)}. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα
κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξιον
εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, 2
δέον σου τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλῶν παραδιδόναι συγγενεῖ γε
ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθῃ
δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυ-
νεύειν ὑπομένει ^{g)}. ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ ^{h)} p. 450.
Τρωῶν δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις
λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν ⁱ⁾ Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν

d) γε] τε 2956. e) ἀπε(πασθε)] ἀπείπατε O. Thom. M. ἀπει-
πάμην κάλλιον ἢ ἀπειπον. Cf. Commentatt. ad Moer. Attic.
p. 29. f) τῶν ἄθλων] absunt a codd. 2956. 2957. sed in
3011. legitur τῶν ὀπλῶν, quod glossema est genuinae. g)
ὑπομένει] ὑπέμεινεν Schm. e 2954. 3011. ὑπέμεινεν Gorl. qui
etiam κινδύνους exhibet pro κινδυνεύειν. h) παρὰ] ἐπὶ
2954. 3011. Gorl. male: fortassis scriptum fuerat ὑπὸ, unde
hic error: sed optime habet παρὰ. i) γοῦν] δ' οὖν 2956.

Ajax. Sane, hac quidem
in parte: nam generis jure
ad me pertinebat tota haec
armatura, quippe patruelis.
Et vos ceteri multo prae-
stantiores detrectastis certa-
men, et controversiam mi-
hi praemiorum nullam mo-
vistis. Verum Laërtae fi-
lius, quem ego saepe serva-
vi in periculo versantem,
ne concideretur a Phrygi-
bus, meliorem se ferebat et
magis idoneum, qui pos-
sideret arma.

armorum tibi tradere, quip-
pe cognato, in medium ad-
lata proposuit.

Ajax. Minime; sed Uly-
xen, qui contra me solus
illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum,
o Ajax, si homo cupiditate
tactus fuerit gloriae, gra-
tissimae rei, cujus caussa
quisque nostrum pericula
subire non refugit: quin
vero superavit te, idque
Trojanis iudiciibus.

Agam. Accusa itaque,
vir fortissime, Thetin, quae;
cum oporteret hereditatem

Ajax. Equidem scio,
quaenam me condemnaverit:
sed fas non est dicere quic-
quam de Diis. Ulyxen

p. 450. οὐκ ἂν δυνάμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

enimvero ut non oderim, Agamemnon, etsi hoc vel impetrare a me nequeo, ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ^{a)} ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Argum. Satis sophistice a Sostrato latrone docetur Minos iudex stolidissimus, nec bene, nec male facta hominibus ipsis imputari posse, sed unice Fato deberi; absurdas ergo tam poenas esse, quam praemia in Orco distributa. En crassissimam de Praedestinatione doctrinam, venuste tamen et lepide propositam!

1 MIN. Ὁ μὲν ληστής οὐτοσί ^{b)} Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ^{c)} ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυνῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω ^{d)}· τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνδ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

- a) ΜΙΝΩΟΣ] Ἐρμού interponunt 2956. 3011. injuria. b) οὐτοσί] Ita 3011. Ang. Gorl. et ed. Schm. pro vulg. οὗτος. c) ὁ δ'] ὁ δὲ Schm. e 3011. Vulg. ὁδ' vitiose. d) καὶ αὐτὸς κειρέσθω] Sic codd. 2954. 2956. 2957. 3011. Gorl. et ed. Schm. Vulgo leguntur hoc ordine: κειρέσθω καὶ αὐτός.

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. Hic quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus praecor-

dia tondeatur. At vos probi abite quantocyus ad Elysium. campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo, quod justa feceritis per vitam.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέ-ρ. 450.
γειν.

ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώ-
στρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς; P. 451.

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ καὶ ε) δικάως
κολασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνν, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἄξιαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι
ἐρήσομαι σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως f) καὶ τοὺς ἄλλους
διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπρατ- 2
τον, ἢ ἐπεκένλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Τῇ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ
δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρωμεν g);

ΜΙΝ. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
τὰ πρακτεία.

e) καὶ] adjeci cum *Schm.* e 3011. f) ὅπως] ὡς *Schm.* e P.
2954. 3011. *Gorl.* Dubitabam sequi. g) ταῦτα δρωμεν]
manifesta interrogatio, quam etiam indicatam vidi in A. 1.
et 2. In ceteris Edd. neglecta.

Sost. Audi, Minos, si ti-
bi justa videar dicere.

Min. Nunc audiam ite-
rum? nonne enim tu convi-
ctus es, Sostrate, malificii,
totque homicidiorum?

Sost. Sum sane convi-
ctus: considera tamen, an
juste supplicio sim adficien-
dus.

Min. Omnino; siquidem
dare meritas poenas ju-
stum est.

Sost. Quin ergo respon-
de mihi, Minos: nonnihil
enim rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne
prolixa, ut et de aliis judi-
cium jam reddamus,

Sost. Quaecunque egi in
vita, utrum sponte mea
egi, an fatali stamine de-
stinata mihi fuerant a Par-
ca?

Min. A Parca videlicet.

Sost. Nempe igitur pro-
bi omnes, malique qui vi-
demur nos, illi ministran-
tes haec facimus?

Min. Prorsus, Clothoni
quippe, quae unicuique
nato injunxit, quae facien-
da forent.

P. 451. ΣΩΣΤ. Εἰ τοίνυν ἀναγκασθεὶς τις ^{h)} ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ ⁱ⁾, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτίασῃ τοῦ φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὄν ^{k)} πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ ^{l)} παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

P. 452. ΣΩΣΤ. Εὐγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδασιλεύῃ τῷ παρα-
P. 453. δείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς
P. 454. χρυσὸν ἢ ^{m)} ἄργυρον κομίζων, τίνη τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτόν;

MIN. Τὸν πέμπαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ⁿ⁾ ἦν.

3 ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, ὅπως ἄδικα ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέτατ-

h) *Εἰ τοίνυν ἀναγκασθεὶς τις*] Ita Schm. et Matth. e 2956. 3011. et Aug. pro vulg. *εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς*, et paullo post *φονεύσειε* iidem ex iisdem codd. Paris. et Gorl. pro vulg. *φονεύσειεν*. i) *βιαζομένῳ*] Ita Matth. recte ediderat e 2956. pro *βιαζόμενος*. Vid. Adnot. k) *τοῦτο, ὄργανον ὄν*] ὄργανον ὄν τοῦτο 2956. l) *τῷ πρώτῳ*] Ante haec inserunt P. et 2956. *τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρ.* etc. Pro *πρώτῳ* P. habet *πρῶτον*, quod Matth. recepit. m) *ἢ*] καὶ 2956. n) *ὁ κομίσας*] ὁ πεμφθεὶς 2956.

Sost. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compellenti, velut carnifex aut satelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Sost. Perbene, Minos,

qui uberius illustres et cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve adportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Sost. Ergo jam vides, quam injusta facturus sis manifesto, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum quae Clotho

τε, τιμήσεις δὲ °) τοὺς διακονησαμένους ἄλλοις ἀγαθοῖς. p. 454
οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε^{p)} εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς τὸ^{q)} ἀντιλέ-
γειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδους ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ
λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα σὺ τοῦτο
ἀπολαύσεις^{r)} τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ
καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ
μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξης.

ο) ὅπως ἄδικα — τιμήσεις δὲ] Olim hic locus sic fuerat
scriptus: πῶς ἄδικα ποιεῖς (ποιήσεις 1956.) κολάζων ἡμᾶς ὑπ.
γεν., ὡς ἡ Κλ. πρ., καὶ τούτους τιμῶν etc. Elegantiorum cum
Matth. exhibuimus e Ms. Bourdelotii. Hemst. judicavit de hac
lectione hunc in modum: Haec talia sunt, ut Lucianum au-
ctorem habuisse non difficulter credas. p) γε] interpositum a
Schm. et Matth. e 3011. q) τὸ] recepi ex eod. Cod. r)
ἀπολαύσεις] ἀπολαύεις, vel paullo post δόξεις pro δοκεῖς
conjecit Hemst. minus recte.

imperabat; illos contra prae-
miis et honore adicias, qui
administrarunt aliena bona:
illud enim vero dicere quis
nequeat, resisti potuisse re-
bus, quae summa cum ne-
cessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa vi-
deas alia non ex ratione fie-
ri, si rem adcurate explo-

res. Verum tu quidem eum
(hunc) propositae quaestio-
nis fructum feres, ut (quan-
doquidem) non latro solum,
sed et sophista videre:
Solve illum, Mercuri; poe-
naque liber esto. At cave,
ne alios quoque mortuos
similes interrogatiunculas
proponere doceas.

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 2. ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] μετὰ φανακισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Ead. l. 13. χρυσίδας] Χρυσὶς κυρίως ἢ χρυσῇ φιάλῃ ^{a)}), ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Pag. 9. l. 1. ὁ Πάν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσατο θεὸν τὸν Πᾶνα ^{b)}). οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. V.

Pag. 16. l. 13. ἐκτεθλυμένῳ] ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῶ, ἢ μαλακῶ, ἀσελγῇ ^{c)}). V.

Pag. 19. l. 18. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὦν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέως ^{d)}). Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα συνεσκεύασατο· ὄρουμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔνθα ^{e)}) αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἤλε· • • αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῶ ^{f)}) ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὐ-

a) φινάλη] φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. Vid. Poll. VI, 98. Hemst.

b) Πάν] Sic in omnibus prioribus prave pro Πᾶνα. Lehm.

c) ἀσελγῇ] καὶ ἀσελγῇ Solanus. Hemst.

d) Ἀηϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi e Schol. Didym. ad Il. A, 268. et Il. B, 317. ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Cl. Barnesius Ἀηϊονέως, ut in priore Scholio, reponit. Solan. Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a Munchero ad Hygin. F. 155. p. 227. ubi docet, quam varie Ixionis socieri nomen scribatur. Hemst.

e) ἔνθα] Solanus hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate, non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm εἴτα. Hemst.

f) ἰθρῶ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, lustratum dimisit: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum

τος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἡράσθη Ἥρας, ἣ ἀνήγγειλε τῷ Διὶ· ὁ δὲ εἰς δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέκασε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιῇ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ προσδῆσας ἡ) τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἼρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, χρητὶς τῶν τοῦ εὐεργέτας. V.

Pag. 23. l. 7. Ἀπαγε, μὴ ὦραισιν] Σεσολοικισται μὲν Ἀττικῶς. ὦφειλε γάρ, μὴ ὦρας ἵκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

Pag. 26. l. 15. ἐν τῇ γαστρὶ] Εὐστάθιος ἰ) Ὀδυσσ. T. λόγος ἔστι, φησι, τὸν Ἑρμῆν ἐκ γενετῆς συγκεκληρώσθαι τὴν κλεπτικὴν, ὥς τῆς μητρὸς Μαίας συλλομμένης, αἷς ἥθειεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

Ead. l. 17. ἥδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα] πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατητικά· τὸ δὲ κ) ἐπίτροχα, ἥπειγμένα ταχέως. V.

Pag. 27. l. 9. χελώνην] Τούτου μέμνηται καὶ Νικανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρμάκοις ἰ). G.

Ead. l. 10. κολλάβους] τὰ τῶν χορδῶν ἐπίτονια. V.

Ead. l. 11. καὶ μαγάδα μ)] Σανίς n) τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V.

Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *Cler.* Sed in V. ἱερῷ, non ἰδρῷ exstat. *Solan.* Pro ἰδρῷ *Matth. Stadius* reddiderat μισθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *Hemst.* Latet vitium in verbis ἰδρῷ ἱερῷ vel ἰδρῷ, cui tamen corrigendo me non sentio parem. *Lehm.*

g) δὲ] Eam particulam merito interposuit *Solanus*. *Hemst.*

h) δῆσας] Debuerat scripsisse ἐνδῆσας vel προσδῆσας. Pausillo ante ἣ μίγνυται E. A. prave: correxit *Solanus*. *Hemst.* Προσδῆσας ediderat *Schmiederus*. *Lehm.*

i) Εὐστάθιος] P. 1870. v. 54. φ) (Ἑρμῇ) λόγος ἔστι καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρώσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅς τῆς μητρὸς Μαίας συλλομμένης αἷς ἥθειεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλομμένης recte scribitur. *Hemst.* Scripsit *Schmiederus* συγκεκληρώσθαι pro συγκεκληρώσθαι, et κλεπτοσύνην pro κλεπτικῇ, hoc minus recte. *Lehm.*

k) τὸ] *Solanus* τὸ δὲ ἐπίτροχα. *Hemst.*

l) Ἀλεξίφαρμάκοις] v. 557. *Hemst.*

m) μαγάδα] L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *Solan.*

n) Σανίς τετραγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus est *Hezychius*. Vid. H. *Stephani* Thes. Ind. in Μαγάς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philostr.* Vit. *Soph.* I. p. 487. *Hemst.*

Lucian. Vol. II.

R

Ead. l. 13. γλαφυρόν] ἤδὺ, κοῖλον, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

Pag. 29. l. 13. τὴν Ἑλλειθυϊαν^{ο)}] ἡ τῶν τικτουςῶν θεά. V.

Pag. 30. lin. 4. ὑπὸ τῇ μήνιγγι] τοῦ ἐγκεφάλου ὑμέ-
νι. V.

Ead. l. 6. πυρρίχίζει^{ρ)}] ἔνοπλος ὀργίζει. V.

Ead. l. 9. ἐγγυήσας ἥδη αὐτὴν] ἥδη κατὰ γάμου κοι-
νωσίαν συνάψας μοι αὐτήν. V.

Pag. 35. l. 10. αὐτοὶ γάρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Pag. 36. l. 12. μὴ ἀνίεναι] Γράφεται, μὴ ἀνείναι. V.

Pag. 42. lin. 12. καὶ ἀγύρτης] ἐπαίτης^{q)}, φιλοκτε-
δής. V.

Pag. 43. l. 6. τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα] Μεγάραν^{ρ)}.

ο) Ἑλλειθυϊαν] *Schm.* *Elleithyian* accentu ad textum mutato.
Lehm.

ρ) πυρρίχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; et pro ὀργίζει ὀρ-
χίζεται· hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Grae-
cismi. *Hemst.*

q) ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαίται, φιλο-
κτεδείς. Ueberius *Suidas*: Ἀγύρτης, πτωχός, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης
φιλοκτεδής, ἢ σαρφετώδης. Priora sumpsit a *Schol. Sophocl.* ad
Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης et
φιλοκτεδής, quemadmodum in nostro *Schol.* contra quod apud
eum praecedit, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, ver-
sionem praetermisit *Kusterus*, demta distinguendi nota sanum est
ac facillimum: ὀμίλλαν, οἷαν ἐκείνος ἐθροῖτο, πρὸς ἀγύρτειαν τι-
νὰ θρασυνομένην. nam valde abhorret, ut ὀμίλλια putetur ad ex-
ponendam ἀγύρτειαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium
jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus *Commen-
tator*: ἀγύρται inter alia sunt circulatores, vilissimum medico-
rum genus, verisque medicis exosum: jungit *Hippocrat.* περὶ ἱερ-
σων. in initio μάγους τε καὶ παθαράς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας
isto probroso nomine Aesculapium infamat *Hercules*. *Hemst.*

ρ) τὴν γυναῖκα] Μεγάραν·] Haec ita distinxi, ut nomen uxo-
ris Scholium sit. *Solan.* Ut edidimus, ita distinguendum esse vi-
derat etiam *Matth. Sladus*: in V. male praeterea Κροισιάδης et
Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram
cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiscent tantum,
sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane *Diodorus Sici-
lus*, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius am-
plexandam existimes, IV. p. 155. B. 164. D. ubi Hercules τολί-
σας τοὺς ἀδελφούς τὴν μὲν αὐτοῦ γυναῖκα Μεγάραν σὺν ἔκλει-
ψι, δια τὴν κατὰ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκεί-
νης παιδοποιῶν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani

τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνύτης, Θηρίμαχος, Δημόκων, καὶ Κροοντιάδης. V.

ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μῆμα, οὐδὲν τι ὁμοίως ταῖς ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στράλχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Παύσιος ἐν τοῖς Ἑπεσὶν ἐποίησαν, teste Pausan. IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάρων, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρόνον, ὅτε παῖδων τε ἐκτετημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγούμενος) οὐκ ἐκλῆκε μὲν τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiantes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II. p. 107. qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρων) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κροοντιάδης, Δημόκων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημόκων. Hyginus praeter Therimachum et Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοσφῶν ὅκτω θανάτων, τοὺς Μεγάρων τέκνον οἱ Κροοντίδους· ibi insignis est Scholiantae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollodor. II. p. 151. ἐκ Μεγάρων δὲ τῆς Κροοντος, Θηρίμαχος, Δημόκων, Κροοντιάδης, ἄλλων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum, confeceris: itaque suspicari licet, Megarae filii additum fuisse unum et alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiantem Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, ἄλλος, Κρήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restituit, idque sponsore Diodoro IV. p. 168. D. ἐκένωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊαυελῆς πατρίδος τοῦ ἄλλου υἱοῦ δύο Γυνεία καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γλυνεία, quod omnino rectum est; nam Γυνεία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, et nostri Scholiantae Onyten eundem statuam. Hac occasione juvandus est Apollodor. II. p. 151. cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hastenus opem tulit: ἐκ Δηϊαυελῆς τῆς Ολίνης ἄλλος, Κρήσιππος, Γλυνισουελῆς· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejunvere nescivit interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλυνεος, Ουελῆς, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. Hemst.

Ead. l. 12. τὴν ξυνοῦσιαν] τὴν εὐωχίαν^{a)}. V.

Pag. 45. l. 3. τὸν λόγον] τὸν τρόπον. G.

Ead. l. 5. ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ . . .] Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτιθεὶς γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν, ἐπέφερε· οὕτως Ὁμηρος B. ¹⁾ σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῶ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί^{u)} οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

Ead. l. 8. ὁ δὲ ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον^{x)}] ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

Ead. l. 9. ἐνέσεισε] ἐνσεύσας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

Ead. l. 12. ἐπισπόμενος^{y)}] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ, ἐλκόμενος, ὡμῆγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, ὁ μικρόν^{z)} ἀπὸ τοῦ ἔπομαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· συντάσσεται^{a)} δὲ γενικῇ. V.

s) ἐνωχίαν] M. Sladus et Solanus εὐωχίαν. Hemst.

t) Ὁμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod passim in Scholiis hisce laudatur. Solan.

u) διὰ τί] Emendatum a Schm. διὰ τί. Lehm.

x) ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον] Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδέτερος, ut docet Stephanus in Ethnicis: et observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei conjungi. Cler. Scholiastes in depravato hand dubie codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt, ponamus: Ο ΑΕ ΑΠΟ etc. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πρῶσις non εὐθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graeco scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta, lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Jena. Τὸ G. M. τὸ et τοῦ. Solan.

y) ἐπισπόμενος] Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα] Sic vitiose A. et mox ἐπισπώμενον δέ· recte mutavit Solan. Hemst.

z) μικρόν] Deest litera o, etiam in Cod. M. Solan.

a) ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δοτικῇ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. Hemst. Ἐπεσθαι cum Genitivo soloecum. Scribendum forte δοτικῇ pro γενικῇ. Lehm.

Pag. 46. l. 4. ἐπαιανίζοντα] ἐπιθρηνοῦντα^b), ἐπιτραγωδοῦντα. G.

Pag. 47. l. 3. εὐποτμία] εὐτυχία^c). V.

Ead. l. 13. ἀναφροδίτος] ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

Pag. 50. l. 13. καταγοητεύεσθαι] ἀπατάσθαι. V.

Ead. l. 14. τερατευόμενος] ψευδολογούμενος, ἢ θανμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος^d). V.

Pag. 53. l. 1. παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. G.

Pag. 55. l. 3. πάνυ μᾶλλον] Πανί^e). V. Γρ. παντί. G.

Ead. l. 9. στρατιωτικῷ^f)] Γράφεται στρατῷ. V.

Ead. l. 13. ἐνθεάζων] ἐνθουσιῶν. G.

Pag. 56. l. 6. τὸν γοῦν Ἰκάριον] "Ἐκτειναν ὡς φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυσθέντες^g) ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπὲρ κτείνον. V.

Pag. 58. l. 9. τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσπακονστίον τὸ διαφθερῷ^h) ἡθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

Pag. 60. l. 6. λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον]

Καλὸνⁱ) τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν δέχου.

"Ἀπιδι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

Pag. 62. l. 1. καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

Pag. 64. l. 15. κυλεύροπα] Καλάβροψ^k) ἔστι ποιμενι-

b) ἐπιθρηνοῦντα] ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. Hemst. Secutus et Schmiederus. Lehm.

c) Ἀποτμία] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, et ita in Exc. legitur. Solan.

d) μυθεύμενος] Lege μυθεύμενος. Clar. Μαντευόμενος] In Ed. A. et C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. Solan. Mihi placuit μυθεύμενος· idque omnino retinendum videbatur. Hemst. Sic et Schmiederus dedit. Lehm.

e) Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. Solan. Quum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί] Πανί. Hemst.

f) στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. Solan. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. Hemst.

g) μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vid. Hygini Fab. CXXX. et Poet. Astronom. lib. II. c. 4. Jens. Idem observaverat Matth. Sladus. Hemst.

h) διαπείρω] διαφθερῷ F. Sic et V. Solan.

i) Καλόν etc.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. Hemst.

k) καλάβροψ] Καλαίροψ. καλάβροψ autem, ut Εὐρος pro "Εβρος

πῇ δάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιῶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

Pag. 66. l. 8. ὁ δαιιτητής] χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

Pag. 76. l. 1. καὶ με κληφθρον] Φιλόχορος ἐν Β' Ἀθιδος¹⁾ φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθέναι φέρειν τὰ κανὰ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυρίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. V.

Pag. 83. l. 17. καὶ Πριάπων] Ὁ Πριάπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πριάπον εἶναι τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ^{m)}, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένον. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἡ Ἀφροδίτης ἢ Διώνηςⁿ⁾. Μνασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρμαφρόδιτον τὸν Πριάπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἡ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας^{o)} ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν ρηδέων αἰδοῖ ἐχρμένην. εἰς γὰρ, φασί, γλώσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον¹⁾ λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγλαμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστροῦ καὶ μίξεως ἀμειπτον ἔξει τὸν βίον. V. Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

Pag. 85. l. 6. ἐπείρασαν] προσέβαλε. Cod. 2954.

etc. sunt recentioris Graeciae β et v inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. Hemst.

1) ἐν Β' Ἀθιδος] Exc. G. β' Ἀθίδι· fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν β' Ἀθίδι. C. M. β'. Ἀθίδος. Solan. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. et Suid. V. Κληφθρός. Hemst.

m) τὸν Διονύσον] τῷ Διονύσῳ. V. Solan. Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. Hemst.

n) μητρὸς ἡ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἡ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Eid. I, 21. Τὸν Πριάπον σύμφης Ναίδος ἢ Διώνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιώνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII. p. 879. A. εἰτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ἐρησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituito Νύμφης τῆς Χιώνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaeni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste Pausan. IX. p. 771. Hemst.

o) λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμῶνας, et hinc λειμῶνας, quod in V. est. Gron. Sed vide Scholion ad Jov. Trag. ubi recte λειμῶνας. Solan.

Ead. l. 10. ἀγρίως] ἐνεγκεῖν δηλ. Cod. 2954.

Pag. 89. l. 12. ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] τοὺς χαλινούς ἀπορρίπτουσι. V.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 94. l. 1. Ἐνάλιοι διάλογοι ἰέ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσει μυθευόμενα διαπαλίζει. G.

Pag. 96. l. 16. κόλλοπι] ἤλω τῆς κιδάρας. V.

Pag. 100. l. 3. ἐξέθορες] ἐξεπήδησας. G.

Pag. 110. l. 13. ὁ Δαναὸς δέ] τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

Pag. 113. l. 1. οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὥς ὁ μῦθος φησί, ἐν ᾧδον ὑδροφορεῖν εἰς τετραπήμενον πίδαον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολεπτικούς ὄντας διεχρήσαντο^a), ὥς ἐν δίκῃ. V.

Ead. lin. 11. διεκώρησεν] ἐξεπαρθένευσεν, οἷονεὶ διέταμε. G.

Pag. 126. l. 5. ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] ἐν παρθεναῶν ἐφύλαττεν. V.

- a) διεχρήσαντο] Quid sit διεχθ. ingenne fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, interfecerunt. Ideo nimirum, quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed et antea legendum haud dubie ὕδρ. εἰς τετραπήμενον πίδαον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίδαος, pertusius, perforatus: eademque haec vox τετραπήμενος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Luciano Dial. Mort. XI. αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετραπήμενον πίδαον ἐπαρτελοῦσαι. Jensi. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. Jensi, sic mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετραπήμενον. C. τετριμμένον. Solan. Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Jensii διεχρήσαντο. Vid. Poll. IX, 153. et Notas. Τετριμμένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετραπήμενον. Danaïdum πίδαος τετριμμένος vulgatissimus apud veteres Plat. in Gorg. p. 336. D. Aristot. Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. Zenob. C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide Schottum. Alii saepe πίδαον τετριμμένον dicunt, Schol. Eurip. ad Hec. v. 836. sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττιώτερον est atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετριμμέναις et τετραπήμεναις. Hems. In ipsis Jensii Lectionibus Lucianeis p. 104. reperi ὡς ἐν δίκῃ, quum vulgo legatur οὐκ ἐν δ. Quamquam nescio, unde Jensius sumserit ὡς, res ipsa tamen flagitare videbatur, ut his vestigiis insisterem. Lehm.

Pag. 133. l. 1. πρόκωπον έχων τὴν ἄρκην] κόπτειν προκειμένην, ἐτοίμην^{b)}. V.

Pag. 134. l. 18. ὃ Ζέφυρος τὴν πομπήν] πομπή ἡ πρόπευσις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ Θουκυδίδη^{c)}. V.

Pag. 136. l. 2. ἤνεμωμένον] ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Pag. 137. l. 7. Δικταίον] σπήλαιον ἐν Κρήτῃ οὕτω καλούμενον. V.

Ead. l. 12. μέλανας ἀνθρώπους^{d)}] Ὅι γὰρ νότος ἀπὸ τῆς Διβύης πνέει, ἐνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 138. l. 1. Νεκρικοὶ διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαύξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ᾄδου λεγόμενα· καὶ διὰ ταῦτα Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. V.

Ead. l. 3. Πολυδεύκους] Τυνδάρεως εἶχε τὴν Αἴθαν γυναῖκα· ὃ δὲ Ζεὺς εἰς κύκνον μεταβληθεὶς συνεγένετο αὐτῇ, καὶ ἔσχεν αὐτῇ παιδας, ἀπὸ μὲν τοῦ Τυνδάρεω Κάστορα, ἀπὸ δὲ τοῦ Διὸς Πολυδεύκην^{a)}· καὶ συνέβη, τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ἀπὸ ἀν-

b) ἐτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a Solano. Hemst.

c) παρὰ Θουκυδίδη] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ· ubi Jos. Wasse notat Suidam in πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψιν in V. prave legitur μέμψιν, ut monet Solanus. Hemst.

d) ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Ms., non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. Cler. Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conquiretur Cl. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ', ὅτι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituiamus. Hemst.

a) . . . Πολυδεύκην] Hic lacuna erat in Ms. sed in qua multa deesse non videntur. Cler. Imo in V. spatium est quatuor versuum, et post eos scribitur Πολυδεύκην . . . συνέβη τὸν μὲν κα . . . ὡς ὑπὸ. Gron. Satis adparet priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν etc. sequuntur, quin ad hujus dialogi σὺν γὰρ ἔστιν, οἶμαι,

θράκου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Καὶ ὅτε ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἔλυπεῖτο^{b)} ὁ Πολυδεύκης· ὁ δὲ Ζεὺς ἐλέησας αὐτόν (ὡς λέγουσιν) ἐποίησεν, ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν^{c)} παρὰ μίαν ἡμέραν. V.

Ed. l. 12. Πολυδεύκης] Ἀμφω μὲν ἦσθην υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακωνίης, θνητότατα καὶ ἀθανάσιαν τῷ^{d)} τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προσηρημένοι· μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρεύνειν, ἀνεμερίσαντο σφίσι αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς ἐτερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεύει. ἄλλως τε συμπράττειν τοῖς πλείουσιν ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησι, καταχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένηος ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὰ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

Pag. 189. l. 9. Ἐκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἐκᾷ δειπνα

τὸ ἀναβιβῶναι αὐτοῖον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, esse in alienum locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, et pertinuisse primum ad Deor. Diall. XXVI. ibi enim, quae a Lucia no tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπό, quod necessarium non est. Hemst. Expletam lacunam Belino debemus, qui Scholion Τυνδάρεως — — ἡμέραν in cod. 2954. invenit: sequens vero negat se in ullo quopiam Mss. regiorum reperisse. Lehm.

b) ἐλύπησεν] Lacuna in V. ἐλυ Solan. In Ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, sive Scholiorum descriptor per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei et ingenio Linguae congruebat, restituere non sum veritus. Hemst. Schmiederus e Beligi nota descripsit ἐλυπούτο, quod jure meo in ἐλυπεῖτο mutavi. Lehm.

c) μίαν] Lacuna in V. Solan. Recte fuit sanata: Schol. ad Homeri Od. A. 303. exponit ἐτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. Hemst.

d) τῷ κεκληρ[.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum laboriosum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ etc. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἐτερήμεροι etc. postea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένηος, ὡς δῆθεν etc. Porro quod in Ed. A. fuit προσηρημένοι, mutavi in προσηρημένοι. Hemst. Certioribus remediis destituti, haec ingeniose excogitata cum Schmiedero non dubitavimus adhibere. Lehm.

τίθεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχόν^e) τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὡμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀντίτο^f), ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν^g). τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων στίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δειπνῶν τούτων Μένιππος ὡμὰ φαγῶν ὡς τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ^h), διακωμῶδει αὐτόν. V.

Fig. 140. l. 15. ἔνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν] Ἐτίθεισαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στόματι τῶν τεθνηκότων ὀβολόν, τὸ ναῦλον δῆθεν τοῦ Χάρωνος. V.

Fig. 143. l. 3. ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Αὐδὸς ὁ Κροῖσος· Φρυξὶς ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

Ead. l. 10. περιέχονται] ἀντέχονται. G.

Fig. 146. l. 11. Ὡ Τροφῶνι] Τροφῶνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπῆλαιόν τι ζωφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκείσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπῆλαιῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες ἐξήρχοντο ἀπηγριωμένοιⁱ) τὰς ὄψεις, καὶ ἀμειδείς^k) διετέλουν καὶ ἀγροὶ καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον^l)· ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντέκτων καὶ δυσπροσίτων, ἐς Τροφῶνιου μεμάντευται. V. Τροφῶνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον

e) τυχόν] Placuit ex C. M. adnotatum a Solano: ante fuit editum τυχεῖν. Hemst.

f) ἀντίηντο] C. M. ἀντίτο. V. ἀντίτω. Solan. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat. peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. Hemst.

g) ἀπορίαν] εὐπορίαν V. et mox, τί γὰρ ἔαν . . . αὐτοῖσιντο. Solan.

h) τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτων] C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελέντα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vesebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad Vit. Auct. c. 10. Solan. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, eo quod οὐα cruda voraverat. Hemst.

i) εἰς ἔρχοντο ἀπαγριωμένοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat ἐξήρχοντο. Tum V. ἀπογο. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. Hemst.

k) ἀηδεῖς] ἀμηδεῖς. V. Solan. Hinc; quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III. ep. 3. 64. τὸν ἀνστηρόν καὶ ἀμειδῆ. Hemst.

l) χρόνον] χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, et mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ιστορ. in principio. Hemst.

οικημα, ἀεὶ λελθὼν ἱμαντεύετο· καὶ λιμαγγοηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιον τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χειρῶν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλογωροῦσιν ὄψοι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἤρωες ὄντες ἱμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντεύομενοι. G.

Pag. 146. l. 4. Λεβαδεῖα] τύπος, ἐν ᾧ ἱμαντεύετο Τροφώνιος. G.

Ead. l. 7. ταῖς ὁθόναϊς] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπον οἱ μαντεύομενοι εἰς Τροφωνίου. G.

Ead. l. 9. νεκρὸς εἰ] παρὰ ὑπόνοιαν. Ὁφείλον^{m)} γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἰ. G.

Pag. 148. l. 4. τροπωτήρα] Τροπωτήρⁿ⁾ ὁ κατέχων τὴν κόπην δεσμός. V.

Ead. l. 6. τὴν ἀκίστραν] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἡ μέλων, ἣν νῦν^{o)} σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συββάπτειν τὰ διεφθωγότα τῆς ὁθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ἡπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια^{p)} καὶ ἡπητῆς, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστῆς, οὗς νῦν φάπτας^{q)} καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ

m) ὄφελον] Scribebatur ὄφελον. Hemst.

n) τροπωτήρ] Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Henych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δεσμάτινοι. Hemst.

o) ἣν νῦν] Ista, ἣν νῦν σακκοράφιον (φήν) καλοῦσι Solanus interposuit, quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον et σακκοράφην recentioris aevi adnotavit Car. du Fresnoy in GL M. et I. Gr. Hemst.

p) ἡπήτρια καὶ ἡπητῆς] Exc. G. et C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητῆς· καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστῆς. Solan.

q) φάπτας] C. M. φάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίον. Solan. Pro ἀκιστρός Ed. A. reposuit, etiam Solanus, ἀκιστῆς, conjecturam secutus, an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μέλων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συββάπτειν τὰ διεφθωγότα τῆς ὁθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν· ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητῆς, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστῆς, οὗς νῦν φάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hie quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασὶν, vel

γοναῖζιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-
θαι. V.

Ead. l. 10. τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἰστοῦ
σχοινίου, ᾧ ἀνίστα¹⁾ καὶ διατείνεται· γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

Pag. 149. l. 1. ἀθρόους] ἀθρόωντινῶν κατελθόντων. V.

Pag. 151. l. 13. προαπίτῳσαν] προαπέρχονται. V.

Ead. l. 15. ἐπελπίζει] ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμ-
βάλλει. G.

Pag. 152. l. 4. Ἰόλεως] ὁ τοῦ Ἀλάντος *) πατὴρ τοῦ
Δοκροῦ, ὃς ἰσχυρεῖται ὑπέργηρος τελευτῆσαι. G.

Ead. l. 8. ἀμέλησον, ᾧ Πλούτων] Τὸ ἐν τῇ συν-
ηθείᾳ, ὑπόμεινον. V.

Pag. 154. l. 9. ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε] Παροι-
μία ἐστὶ λεγόμενη, ὅτι τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, ἄνω
ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ τῶν πηγῶν οὐδέποτε, κάτω δὲ
μᾶλλον χωροῦσι ¹⁾. V.

Pag. 155. l. 13. ἀποσυνγένητες] καταγελασθέντες. V.

forte paullo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστησαν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ
καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκίστης, οὗς τῶν ῥά-
πτως καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod et Suidas habet in Ἠπῆ-
τρια, ῥάπτρια, dicitur et ἡπῆτῆριον ab Eustath. ad Od. K. p. 1647.
ubi de verbis ἀκίσσασθαι et ἡπῆσασθαι plura notat. Ῥάπτως re-
centioribus usitatum retulit in suum Gl. M. et I. Gr. Car. du
Frane ex Lex. Ms. P. 5. Cod. proferens: Ἀκίσταλ, οὗς νῦν ῥάπτως
καλοῦσι· eundem vide in Παύγειν et Ῥάφθης. Thom. Mag. in
Ἀκίστης post adlatum Homeri locum ex Batrach. v. 183. addit, τὸ
δὲ ῥάπτως, κοινόν· quod male omissum in Ed. Franequ. veteres
habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρῆς, et Eustath. ad
Od. E. p. 1764. v. 60. Hemst. Dedimus totum Scholion secun-
dum Etymologi verba, quum Bclinus ea testetur sic in cod. 2954.
scripta legi. Lehm.

1) Ὁ ἀνίστα¹⁾] Leg. ᾧ ἀνίστα¹⁾. Solan. Scripsi ἀνίστα¹⁾ secutus
Suid. et Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρως τοῦ
ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίστα¹⁾ καὶ τείνεται· abjiciendum est, quod ad-
ditur, τὸ σχοινίου· Eustath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ
τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐξηρημένους κέρως τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ
ἀνίστα¹⁾ καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν
δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέ-
ραν, τὸν πόδα διακονοῖ etc. Per negligentiam descriptoris pro-
verbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τοῦ κέρως·
post γέγονε δὲ abfuit καὶ, et δὲ inter ἃ μὴ. Hemst.

2) Ἰαντος] L. Ἀλάντος· sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo.
et mox ὑπέργηρος. Solan. Fuerat nempe ὑπέργηρος. Dial. sequi.
§. 2. pro ὑπέργηρων in quibusdam Edd. simili vitio ὑπέργηρον.
Lehm.

3) χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. Solan. Patius οἱ ποταμοί. Lehm.

Pag. 158. l. 6. ἐπεικῶς] πᾶν. G.

Pag. 163. l. 1. ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρον ὧν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπὶ γέρον ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

Pag. 164. l. 14. Κόδρου] Μέλανθος^{u)} Πύλιος ὦν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος ἐμονομάχησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηναίων ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

Pag. 166. l. 9. ἑπιπλα] τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη^{x)}, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ ὅση^{y)} δυνατὴ πλοῖζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγχειος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, οὕτω φερόμενα^{z)} παρὰ τὸ ἐπιπολάειν. G.

Pag. 167. l. 12. ὁ βλοσυρὸς] καταπληκτικός. G.

Pag. 168. l. 7. ἐφ' ἐστρίδα] τὸ ἐπὶ τοῖς ἵματιοῖς ἐπίβλημα, ἦτοι μανδύη^{a)}· καὶ χλαμύδα καὶ πόρση καλουμένον. G.

Pag. 169. l. 12. πόλις ἀνεκίρην^{z)}· ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Pag. 170. l. 1. ὁ ξνοπλος] ὅτι στρατηγός. G.

u) Κλέανθος] Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae J. Meursius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quanquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. Hemst. Hae emendationes a Schmiedero quoque receptae. Lehm.

x) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς etc.] Descripta sunt ex Etymologo et Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση· Poll. X, 10. hunc in modum emendandus: ἑπιπλα οἷονεῖ vel οἷον ἡ κουφή κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. Hemst.

y) ὅση] ὅση Exc. G. C. et V. Solan.

z) οὕτω φερόμενα] inseruimus e cod. 2954: (Loss.) Lehm.

a) μανδύς] L. μανδύη. Solan. Etymol. Ἐφ' ἐστρίδ, τὸ ἐπὶ τοῖς ἵματιοῖς ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφ' ἐστρίδ, τὸ ἐπὶ τοῖς ἵματιοῖς ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρόην καλοῦσι, καὶ στολὴν ἀστροβὴν καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde pro πυρόην, βηρόν, vel βήρδιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmas. et Tertullian. Pall. et H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν· sibilis adstringebantur ἐφ' ἐστρίδεις sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφ' ἐστρίδεις dicta fuerit πορπὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βηρόν· erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρόην. Hemst. Non satisfecerunt haec Piersono ad Moerid. p. 139. sq. cui magis placet πόρκαμα. Equidem dubito, an sic quoque restitutum fuerit Scholion. An forte in voce πόρση Persarum nomen latet? quorum pallium, s. chlamys, proprio nomine μανδύη s. μανδύας adpellabatur. Verum nihil praestabo. Lehm.

Pag. 171. l. 9. πεντήκοντος] Ναὺς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατωμένη. V. Ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναὺς. V.

Pag. 172. l. 9. τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· ἐνταῦθα οὖν μεταφορικῶς λέγει δυσωδίαν τὸ πάντας σιάλνειν^{b)}. Ἰσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πῆραν. V.

Pag. 173. l. 12. καὶ βαρβαρισμούς] ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἔνεκεν· ὥς τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπεῖσθαι^{c)}, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

b) πάντας σιάλνει] Τὸ πάντας σιάλνει. Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιάλνει vid. Schol. ad Tim. c. 7. *Solan*. Haec vel Scholiorum descriptor vel *Clericus* ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιάλνει verbum esse recentioris Graecitatis, quod corruptum ex σιχαλνέει significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire, aversari σιάλνεσθαι*. Cyrilli Gl. Σιάλομαι, tedo (*Tae*deo) Σιαγία, fastidium. Σιαντός, teter. Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαλνέεσθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. et I. Gr. in Σιάλνει· nam *Nicephori* et *Joannis Moschi* σιανθελς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιάλνεσθαι repeti; utrique loco potestas adsignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Scholio nostro ad Tim. c. 7. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δα σιάλνει, propter illam σταννότηα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestet? λέγει δυσωδίαν αὐτὸν πάντας σιάλνειν, ait *Lucianus* gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari peram suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. *Hemst.* Alteram *Hemst.* sententiam amplexus *Schm.* inseruit αὐτὸν post δυσωδίαν. Ego verba dedi e Vat. (Loss.) ubi leguntur ἐνταῦθα οὖν μεταφορικῶς vulgo omissa, deinde δυσωδίαν pro δυσωδίαν et τὸ pro τῷ. *Lehm.*

c) οἱ δὲ δύο σκοπεῖσθαι] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. *Cler.* Ex *Homeri* Od. M. 75. ut indicavit *Solanus*. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, et alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quas leguntur in Lu-

Pag. 174. l. 3. δεδωμένος] πεπορθημένος. V.

Ead. l. 10. χαμαιτυπεῖα] πορνεία. V.

Pag. 176. l. 27. τὸ Ὀμηρικὸν ἐπεῖνο] Ὀμηρος εἰς-
ἀγει παλαιόντας Ὀδυσσεά καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Ἄλκις πρὸς
Ὀδυσσεά, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σέ^d). Αἰνίττεται οὖν ὁ
Λουκιανὸς διὰ τοῦ στίχου, ὡς τοῦ Ἀριστεύου^e) λέγοντος, ἢ
κούφισόν με, ἢ κουφίζω σέ· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ
προκομίζω σέ. V.

Pag. 178. l. 4. εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν
τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἢ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν
Φωκίδα V. ὅπου νῦν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

Ead. l. 5. τῷ Ἰάπυγι] ἀνέμῳ. G.

Ead. lin. 6. Εὐ ἐποίησαν] ἀντὶ τοῦ, ἔπαθον, Ἀττι-
κῶς. G.

Ead. l. 10. ἐκ κοτίνου] ἐξ ἀργιμαλίου. V.

Pag. 179. l. 16. στέγειν οὐ δυναμένου] δέχεσθαι, βα-
σταίνειν. V.

Pag. 183. l. 1. πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν] Ἀλλὰ
καὶ οὐ, Αἴβυ, Ἀμύλκᾳ τοῦ (καὶ Βάρκᾳ) πατρὸς τὴν^f) παρα-
σκευὴν τοῦ πολέμου λαβὼν, ἃ κατεργάσω, εἰργάσω. V.

cian. Dial. Junonis et Latonae p. 247. v. 22. (Diall. Deor. XVI, 1.)
εἰ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens ad-
sentior. Similis orationis figura Diall. Deor. XV, 2. Ejusmodi
quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad
Diall. Deor. XIV, 2. Hemst. In Vat. omnino non reperitur hoc
Scholion, teste Lossio: eo minus dubium, quia alieno loco sit
insertum. Lehm.

d) ἢ κουφίζω σέ.] Sic E. A. Κουφίσω utrobique et προκομίσω
scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in re-
centiore Graecorum habent lingua. Hemst.

e) Ἀρισταίου] L. Ἀριστεύου. Sed tamen Ἀριστάτου est etiam in
C. Solan. Poterat itaque etiam retineri minus legitima forma.
Vid. Adnot. Lehm.

f) Ἀμύλκᾳ στον καὶ κάρη πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic
pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium
adjecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adjectis vocibus,
quasnam eas fuerint, divinabunt sagaciores. Cler. In V. erat
ἀμύλκᾳ καὶ κάρη πρὸς. Lege Ἀμύλκᾳ τοῦ καὶ Βάρκᾳ πατρὸς. Gron.
Ἀμύλκᾳ στον^{ον} καὶ Κάρκᾳ πρὸς. C. Solan. Ego in V. nisi me fe-
fellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀμύλκᾳ-
στον καὶ κάρη πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum,
qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante conjectura fue-
ram adsecutus. Corn. Nep.: Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine
Barcas. Polybius: Ἀμύλκᾳ τὸν Βάρκᾳ ἐπιμαλόμενον. Zonar.
T. II. p. 70.: Ἀντίβας καὶ τοῦ Ἀμύλκᾳ τοῦ Βασιλίδου. Vide
egregie doctum virum Fra. Oudendorp. ad Frontin. III. c. 10. §. 9.
Hemst.

Ead. l. 11. βάρβαρος ὦν . . . καὶ οὔτε Ὅμηρον . . .] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος αἰετοφύρειν^{g)} τὴν Ἰλιάδα Ὅμηρον. V.

Pag. 185. l. 1. ἀγαπᾶν ἄρχειν] κατέχειν ἀρκεῖσθαι^{h)}. V.

Pag. 186. l. 12. καθυδυναθῶν] εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

Pag. 191. l. 3. καὶ τὰ μεγάλα θηρία] τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Pag. 192. l. 12. καὶ γὰρ Κλειτόν] τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δορατικῷ διέπειρε. Καλλισθένηνⁱ⁾ δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

Pag. 194. l. 5. συνηνέχθης] συναναστρέφης. V.

Ibid. τοξάρια] ἀκόντια. V.

Ibid. καὶ πελιδία] μικρὰ ἀσπιδίσκια. V. τετράγωνα.

G.

Ibid. καὶ γέρρα] Περσικά^{k)} μὲν ἐστὶν ὄπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. V. μικρὰ ἀκόντια. G.

Ead. l. 6. οἰσύναι] εἶδος ἱτέας. G.

Pag. 195. l. 2. οὐ διασπᾶσας] οὐ διασχίσας^{l)}. ὁ Φίλιππος χρομάτα παρέχων στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. V.

Ead. l. 11. κᾶνδυν] ἱμάτιον. V. Περσικὴ γλαμὺς ἐστὶν ἡ Κᾶνδος, κατὰ τὸ στέρνον, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸν ὦμον ἀνοιγομένη. Τιάρα δὲ κεφαλῆς ὀξύ τι περίβλημα, ὅπερ, τῶν ἄλλων πάντων Περσῶν πλαγίως φορούντων^{m)}, μόνος ὁ βασιλεὺς ὀρθιον εἶχε. *Cod. Par.* 2956.

g) ἀπὸ στόματος προφ.] *Ἄλ et Ὅμηρον adjuncta sunt a Solano.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *Hemst.*

h) κατέσχειν ἀρκεῖσθαι] F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρκεῖσθαι· ita et C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *Solan.* Ex V. refecerat *Solanus* κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praeluli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *Hemst.*

i) Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem et Καλλισθένην comparet. *Solan.*

k) Περσικά] Haec eadem in *Etymologo* leguntur. Doctior exstat *Scholias*tae nostri de γέρροις adnotatio ad *Toxar.* ubi plura nobis dicenda erunt. *Hemst.*

l) διασχίσας] C. διαστιχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod et in textum multarum Editionum irrepsit: *Solan.* Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας et διασχίσας. *Hemst.*

m) φορούντων] φερούντων scripsit *Belin.* et descripsit *Schmied.*

Pag. 196. l. 1. ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ Λύσανδρον^{α)}.

V.

Ead. l. 7. Ὀξυδράκαις^{ο)}] ξηνος. V.

Pag. 197. l. 1. Ἀμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ Λιβύην^{β)}. πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρησμόν δεησόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Τίδς μου εἰ. G.

Ead. l. 6. μυδῶντα] ἐκρέοντα, σεσημμένον. V.

Pag. 205. l. 10. ψυχρολογίας] ἤτοι ψευδολογίας. G.

Pag. 207. l. 15. οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπό^{γ)} γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.

Pag. 208. l. 21. ξενάγησον] ἀντὶ τοῦ, ὀδήγησόν^{δ)} μα τὸν ξένον. Cod. 2954.

Ead. l. 22. νέηλυν ὄντα] Νέηλυσ, ὁ νηοσι ἐλθών. V.

Pag. 209. l. 16. καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νέμεις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Τοιῇδ' ἀμφι^{ε)} γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Pag. 213. l. 23. πρὸς τοῦ Διονύσου] Ἐν ἄλλω, πρὸς Πλούτωνος. G.

Ibid. περιήγησαι] εἰς λεπτόν διήγησαι. V.

Pag. 214. l. 5. καὶ τὸν βασιλέα εἰδόν] τὸν Πλούτωνα. V.

Ead. l. 7. ἐνδόξους] ἐπισήμους. G.

Pag. 215. l. 1. Σαρδανάπαλος] Ἀγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινας μὲν Ἐρμαφρόδιτος, κατὰ τινας δὲ Τρυφερώτατος^{ς)}. V.

vitiose. Suid. de eadem τῷδε· ἦν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφάρκον παρὰ Πέρσας. In superioribus quod Codex habet κατὰ τὸ στίον, correxerat Belinus. Lehm.

α) Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena et morte valde dissentiant: vid. Freinshem. ad Curt. VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλισθένεος Nearchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans Scholiastes nobis Lysandrum suggessit? Hemst. Lysimachum videtur cogitasse, de quo varia fide narrant Valer. Max. IX, 3. 1. ext. Curt. VIII, 1, 17. Justin. XV, 3. et alii. Lehm.

ο) Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit Solanus. Hemst.

β) Λιβύη] Debuerat Λιβύαι: sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, et nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρησμόν δεησόμενος ἦλθε. Hemst.

γ) Ἀπό] Scribendum forte Τπό. Lehm.

δ) ὀδήγησον] Maluit Belinus ὀδήγησαι, temere. Lehm.

ε) Τοιῇδ' ἀμφι] Τοιῇδ' ἀμφι γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsitan decurtata in ejus Codice verba Homeri fuerint. Solan.

ς) Τρυφερώτατος] Τρυφερά . . . V. Solan. Τρυφερώτατος igitur, Lucian. Vol. II.

Pag. 216. l. 8. ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι.] Κυάμους, ψήφους, αἷς *) χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς κατεσκεύαζον. V.

Ead. l. 14. ἐξηγνηκὼς] ἐκφράσας. G.

Pag. 217. l. 5. κόρυζα] μαρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥίνων μύξαι τρέχουσι. G.

Pag. 218. l. 8. τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. G.

Pag. 219. l. 6. ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. V.

Ead. l. 16. ὦ Μένιππε . . .] Γρ. ὦ Μίνωπαι, ἰδοὺ κε ἀτρέπτω τῷ προζώπῳ προσέειπαι, καὶ οὐ πάντῃ δεδιδέναι τὸν θάνατον. Οὕτως **) τὸ κείμενον. G.

Pag. 222. l. 6. ἀπόδος] ἀπόλυε, solve. G.

Ibid. τὰ πορθμεία] Πορθμεὺς ἐστὶν ὁ διαβιβάζων ἐν ταῖς λίμναις τοὺς πλέοντας. Πορθμεὶ τὸ πλεῖ διαφέρειν *). Πορθμαίον τὸ ναῦλον (Ἰωάννης †). C. 2954. Πορθμεὺς *) ἐστὶν ὁ διαβιβάζων ἐν ταῖς λίμναις τοὺς πλέοντας· νῦν δὲ πορθμεία λέγει τὸν Χερῶνα, ὡς διαβιβάζοντα τοὺς νεκρούς. Vat. (Loss.)

Pag. 223. l. 4. ὀναίμην] ὠφειληθεῖην. Cod. 2954. (Loss.)

Ibid. ὑπερεκτίειν τῶν ν.] ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Pag. 227. l. 15. Οὐκοῦν . . .] Τῆς Περσεφόνης **) ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρωτεσίλαου. G.

Pag. 228. l. 2. παστοῦ] θαλάμου. G.

quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphroditores est non protrita: eodem spectat, quod ab *Hellanico* vel *Callisthene* sine dubio sumtum tradit *Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022*. Hic δὲ τῷ βίῳ τρυφήλος, καὶ τῷ αἵματι ἐντράχελος, καὶ τῷ σχήματι ἄλλοττος. *Hemst.*

z) οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς κατεσκεύαζον, fabarum sortitione senatores creabant. De κύαμοις lege quae olim cum Praestantiss. *Kustero* communicavimus ad *Jamblich. de V. P. §. 260. Hemst.*

α) Ὀντως] Credo legendum οὕτως: sic ipse contextus habet. *Hemst.* Sic etiam *Schm.* edidit. *Lehm.*

κ) Πορθμεὶ τὸ πλεῖ διαφέρειν] Corrupta haec nescio an sic optime restitui possint: Πορθμεὶ τοῦ πλεῖ διαφέρειν, vel διαφύκει. Sed quorsum hic ista differentiae notatio? *Schmiederus* scripsit, Πορθμεὶ τῷ πλεῖ διαφέρειν. *Lehm.*

γ) Ἰῶνεις] Sic correxi, quod *Belinus* et *Schmiederus* habent, Ἰῶνεις. *Lehm.*

z) Πορθμεὺς etc.] Pertinet hoc Scholion ad eam, quae in Vat. cod. legitur, Dialogi Inscriptionem: Πορθμεὺς καὶ Μεν. *Lehm.*

α) Τῆς Περσεφόνης] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omis-
sa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. *Hemst.*

Pag. 231. l. 15. "Ὀμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς] "Ὀμηρος γὰρ τὸν ἐκ Σύμης ^{b)} Νίρεα ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ γὰρ Ἀχιλλεῖα. V.

Pag. 232. l. 1. ψεδνός] μαδαρός, ἀραιόθριξ. V.

Ead. l. 8. ἀλαπαδνόν] ἀσθενές. V.

Pag. 235. l. 1. ἀτελεῖς] οὐ συντελοῦμεν, οὐδὲ μετέχομεν ^{c)} τῆς διψῆς. Cod. 2954.

Pag. 237. l. 11. ἀνεκαλεῖτο ^{d)} τῆς τόλμης] καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τόλμης. G.

Pag. 238. l. 2. κυμβία] κυμβιον ^{e)}, εἶδος περικεφαλαίας καὶ ἐκπαματος. Cod. 2954.

Ead. l. 7. ἀμφοτέρω διαπαρέντες] ἀντὶ τοῦ; ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G. Σημειῶσαι ^{f)} τὸ σχῆμα, ὥφειλε γὰρ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. Cod. 2954.

Pag. 239. l. 8. τῇ σαρίσση] λόγῃ Μακεδονικῇ. G.

Ead. l. 11. ἐς τὸν βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὴν γαστέρα τόπος. V.

Pag. 240. l. 12. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

Ead. l. 13. ξεναγός] ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον. V. "Ὅς μισθῶ τοῖς στρατιώταις συνάγει. G.

Pag. 241. l. 4. ἀπεσκληκέναι] κατεξηράσθαι ^{g)}. V.

Pag. 243. l. 5. ἀπολιπόντα] Γρ. Ἀπολείπον-

b) Σκύμνης] Σύμης esse reponendum ex Homero patet II. B. 671. accurate de Syme et rege Nireo Diodor. Sic. V. p. 225. D. Hemst.

c) μὴ ἔχομεν] Vitium erat in iis, quae tradidit *Belinus*. οὐδὲ μὴ ἔχομεν, quod *Belinus* ipse sic voluit emendari: οὐδὲ ἔχομεθα, non male quidem per se, sed paullo liberius. *Schmiederus* his vestigiis insistens, negligentius tamen, edidit οὐδὲ μὴ ἔχομεθα, quod sensu caret idoneo, nec linguae legibus congruit. Ego simplicius, opinor, et verius, correxi οὐδὲ μετέχομεν. Ita hoc Scholion etiam cum *Thomae M. ἀρέτοχος* convenit. Pro διψῆς autem jam *Schmiederus* ediderat διψῆς. *Lehm.*

d) ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *Solani*: adparet tamen Schol. explicare voluisse ἑαυτῷ ἐπεμύμετο τῆς τ. Hemst.

e) κυμβιον] Cf. Schol. ad Lexiphan. c. 7. *Lehm.*

f) Σημειῶσαι] Sic scribebam pro eo, quod *Belinus* et *Schmiederus* exhibent, σημειῶσαι. *Lehm.*

g) κατεξηράσθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Marth. Sladus*. Hemst. Debebat scribi κατεξηράσθαι, secundum liquidatorum quidem verborum legem: neque enim formam ξηρώω agnoscit praestantissimus *Lobeckius* ad *Phrynich.* §. 502. Cf. etiam *Fischer*. Animadv. ad *Weller*. Vol. II. p. 424. *Lehm.*

τα ἵνα^h). οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννε-
μήκοντα. G.

Ead. l. 14. τὸ χρεῶν] εἰμαρμένην. V.

Pag. 245. l. 1. τίς ὁ Φινεύς] Ὁ μὲν Φινεύς τυφλὸς ἦν·
ὁ δὲ Λυγκεύς οὐκ ἔβλεπεν. Ἦν ὁ μὲν Ἀρκάς, περὶ τὸν Φάλον
κατοικῶν· ὁ δὲ Ἀθηναῖςⁱ). Cod. 2954.

Pag. 246. l. 2. ἀπόκρινε] ὦντι τοῦ διαχωρίζε. V.

Ead. lin. 15. βλάξα^k) εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ
ἐχθροῦ ὁμοίου οἰλούρω, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μηδὲ κύνα ἀντὶ
χρησθαι. V.

Pag. 247. l. 3. Λυκάονος θυγατέρα] τὴν Καλλιόαν
λέγει. Cod. 2954.

h) ἀπολείποντα ἵνα] Corrupti Codicis varia lectio. Hemst.

i) Ἦν ὁ μὲν Ἀρκάς — Ἀθηναῖς] Altera Scholii pars haud du-
bie corrupta. Primum Phineo illi caeco, diverso a Cephei fratre
cognomine, cuncta antiquitas vel Thraciam, vel Bithyniam, vel
Paphlagoniam, adscribit sedem, et historia ejus eum Argonauta-
rum expeditione et Boreae filiorum rebus gestis tam arcte est
connexa, ut, sicubi alia ejus sedes commemoretur, non possit
non fides ejus rei suspicioni esse obnoxia. Praeter hunc nostrum
Scholiasten unus, quod sciam, Lactantius ad Stat. Theb. VIII, 255.
Phinea regem Arcadiae facit, haud dubie fonte usus, in quo idem,
atque hic, error commissus fuit. Deinde quid facias nomine
Φάλος, maxime dubium esse potest: sive fluvium, sive montem,
intelligas, neque in Arcadia, neque etiam in Thracia, vel vicinis
terris, hoc nomen facile invenietur. An forte Φάλος e compen-
diaria scriptura nominis Σαλμυδησσόν ortum? Certe Scholiastes
Apollonii Rhod., qui ad II, 178. etsi fuse Phinej res exponit, nihil
tamen de Arcade Phineo commemorat, ad v. 177. diserte dicit:
Ἄλλως τε καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, τὸν Φινέα περὶ τὸν Σαλμυ-
δησσόν (fluvium) κατοικῆσαι. Et oppidum Salmydessum in Thra-
cia situm eundem in finem laudat Apollodor. I, 9, 21. καταντῶσιν
(Argonautae) εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν, ἐνθα ἦκε Φινεύς
μάντις, τὰς δ' ἦρας πεπηρωμένος. Cf. Hygin. fab. 19. ibique Mun-
cker. et Hyg. ad Apollodor. l. l. Jam vix dubium amplius esse
potest, quin Scholii auctor scribere vel voluerit, vel certe debue-
rit, ὁ μὲν Θράξ, περὶ τὸν Σαλμυδησσόν κατοικῶν. Quod sequi-
tur de Lynceο notatum, ὁ δὲ Ἀθηναῖς, sic corrigendum putavit
Belinus: ὁ δὲ Ἀθηναῖος, et vere ita edidit Schmiederus. At Lyn-
ceus Atheniensis, cui, obsecro, usquam occurrerit? In Ἀθηναῖς la-
tere videtur matris Lyncei nomen, quod erat Ἄρεα. Tzetzes ad
Lycephron. v. 512. p. 86. Ἀφαιέως καὶ Ἀρήνης τῆς Οἰράλου, ἧ
Ἀρήνης τῆς Αἰόλου Λυγκεύς καὶ Ἰδας. Vid. omnino Muncker. ad
Hygin. fab. 14. Lege itaque plene: ὁ δὲ Ἀφαιέως καὶ Ἀρήνης.
Lehm.

k) βλάξα] Totidem verbis apud Etymol. et Suidam exstant. Hemst.

ADNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 1. ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ] In cod. 2956. tituli loco legitur: *Διάλογοι θεῶν οὐρανίων*, magis illud, quam par erat, *Belino* probatum. Nam non distinguuntur hi Deorum dialogi a dialogis marinorum Deorum, qui quidem inscribantur *διάλογοι ἐνάλιοι*, neque vera θεῶν ἐναλλών, sed referuntur potius ad eos *Luciani* dialogos, in quibus vel homines inter se, vel iidem cum Diis, vel mortui denique eorumque numina inter se colloquuntur. Marini vero dialogi, i. e. non tam marinorum Deorum, quam in mari, vel prope mare, habiti, sunt quasi appendix dialogorum Deorum, bono consilio a *Luciano* adjecta, neque adeo argutius illinc distinguenda vel sejungenda; quod a senioribus demum Grammaticis, non a *Luciano* ipso, factum esse, ipso titulus *ἐνάλιοι διάλογοι* satis clare indicat. LEHM.

Ead. l. 12. *Κεῖσθαι τὸ ἦπαρ*) Eleganter adhibetur hic verbum *κεῖσθαι*, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdum, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum adtonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. *κεῖσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. et *Schol.* Eleganter *Phot. Ep.* 82. *Κεῖρουνσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεὶ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐπιστάντες τὸν κεῖροντα*. *Nost.* in *Jov. Conf.* §. 17. Virginem *Tarpejam* apud inferos hoc supplicio adfecit *Sil. Ital.* XIII, 839.

— *tondetur prae cordia rostra*

Alins —. HEMST.

Ead. l. 14. *Τὸ πῦρ ἐλά.)* ¹ *Ἐν κοίλῳ νάρθηκι* apud *Hesiod.* Theog. v. 567. Opp. et D. v. 52. *Servius* in *Virg. Ecl.* VI. facula adhibita ad rotam solis. LARD. . Mode post verba

τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα in plerisque omnibus edd. vett. interposita est vox ἀνθρώπους, fere sine articulo, cum articulo vero ut in cod. Par. 2956., ita et in edd. Ald. 1. et 2. Nec potest facile negari, requiri articulum, sive leges linguae, sive usum, spectes. Haec ipsa vero librorum variatio, ad quam illud accedit, quod in illo ipso cod. Par. haec verba alio, ac vulgato, ordine leguntur: ἀνθ' ὧν ἡμῖν τοιαῦτα ζῶα τοὺς ἀνθρώπους ἐκλάσας, quam quidem rationem non video, quo modo *Belinus* suaviorem vulgata dicere potuerit, quum multum habeat languoris; ergo vel haec ipsa variatio hoc additamentum τοὺς ἀνθρώπους suspectum reddit; necdum adeo ab ea sententia recedere possum, quam olim de ea voce declaravi, *Seyboldum* scilicet jure suo hic glossema suspicatum. Cupidius fortassis feci, quod omnino eieci. Nam quod *Schmiederus*, qui alioquin recte restituit articulum, ad tuendum hoc additamentum ad verba illa Prom. s. Cauc. c. 3. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέκλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας, tanquam similia, provocat, id ejusmodi est, ut pari jure hinc, si velis, concludere possis; in h. l. nostrum scriptorem etiam ἀνέκλασας pro ἐκλάσας et πανουργότατα pro τοιαῦτα edidisse. Cujus quidem generis rationem locorum inter se conferendorum adeo ineptam esse adparet, ut mirandum sit, qui *Poppo* in repetita *Bremeriana* editione tantum ei pretii statuere potuerit. Nam — Sed sapienti sat! Speciosius vero idem *Poppo* monet, perspicuitatis causa necessarium esse ἀνθρώπους. At quid hoc sit? Prometheumne, audientem Jovis τοιαῦτα ζῶα, non potuisse, quid ille sibi vellet, perspicere? an lectorem, mythicae hujus narrationis ignariorem? Illud nemini facile in mentem venerit credere, nisi qui prorsus sit stupidus, vel suae personae in omnibus tenax. Restat alterum, de quo mihi quidem non minus certa est persuasio. Nolo lectorem ponere, qui ante hunc dialogum legerit superiorem, cui nomen Prometheus s. Caucasus, vel remotiorem illum in eam conscriptum: qui dixerat: Prometheus es in verbis. Sed talem possumus cogitare, atque adeo debemus, sive aequalem *Luciani*, sive ex posteris ejus quemcunque volueris, cui vulgares Graecae Theologiae fabulae ex institutione puerilis aetatis vel e lectione principum poetarum vel mythographorum eatenus saltem innouerunt, ut, quum legit Prometheus λέσόν με, ὦ Ζεῦ, sine mora intelligere valeat, quid Prometheus acciderit, quidque antea is patriverit; quid denique jam ipse agat. Idem vero lector, nisi fallor, etiam illa τοιαῦτα ζῶα quatenam sint et qualia, vix poterit suspensus haerere. Nam neque plebi ineultiori, neque etiam tironi-

bus nostris, conscripsit sua *Lucianus*. Is autem, qui ad verba Jovis τοιαῦτα ἔωα addidit τοὺς ἀνθρώπους, manifesto tironibus imperitioribus scripsit, et vox ipsa est glossema; quod quidem erat demonstrandum. Accedit, quod, omissa hac voce, major quoque vis inest verbis τοιαῦτα ἔωα contemtum enim Jovis ac superbiam sic gravius designant. LΞΗΜ.

Ead. 1. 15. (Ἄ μὲν γὰρ ἐπεὶ ἔφη.) Brevis repetitio capituli ad causationis Promethei. Vid. *Hygin.* in *Astr. Poët.* II, 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucian.* COGN.

Pag. 2. 1. 3. Τοσοῦτον χρόνον) *Aeschylus* dicit in *Prometho*, Prometheum aliquot annorum millia *Caucaso* adfixum fuisse. COGN. Annos triginta *Hyginus* tradit, *Fab.* LIV. et CXLIV. SOLAN. Tredecim generationes numerat *Aeschylus* *Prom.* V. v. 773. Restitui autem, sensu necessario requirente, et probante etiam *Poppone*, οὐκ οὖν pro vulg. οὐχοῦν. Redde: *Nonne itaque jam? nondumne itaque?* Et alibi similia liberiorum vitia mihi corrigenda erant, e. g. *Diall. Mortt.* X, 4. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 794. edit. 2. LΞΗΜ.

Ead. 1. 6. Ὡς σε δεῖ] Non vult haud dubie *Jupiter*: eorum, quae te oportet pati, sed eorum, quae te oportebat pati, si scilicet ex merito caussa aestimaretur. Aequum igitur se atque mitem simulat *Jupiter* judicem: (qualem etiam *Mercurius* minister dicit *Prom.* s. *Cauc.* c. 6. φιλόπρωκτον) alias adpareret idem admodum durus et acerbus malorum ac dolorum alienorum spectator ac censor. Nisi itaque egregie fallor, dixit *Jupiter* ὥς σ' ἔδει, vel σε ἔδει παθεῖν, perinde ac supra ὅν ἐπεφάν etc. Et *Char.* o. 2. δεῖ et ἔδει confusa, ubi pro unica bona lectione Τὸ μὲν ὅλον ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χαλεποῦ etc. tres codd. *Pariss.* exhibent δεῖ, quod sine justa caussa receperunt *Schmiederus* et *Matthiae*. LΞΗΜ.

Ead. 1. 8. Μηνύσω πάντ' ἀναγκ.) Interpone τί μινύσω τὴν πάντ' ἀναγκάσιον. HΞΜΣΤ. Interposui cum *Schmiedero* et *Poppone*, praesertim quum id reperiatur in cod. 2956. Quomodo τί facile excidere potuerit, docet *Schaeferus* *Melett.* p. 12. cujus praesentissimam diligentiam nec hic locus notater fugit. LΞΗΜ.

Ead. 1. 18. Μισθόν] Salvam hanc vocem temere adre-tavit *Seyboldus*, quippe non intellecta illa insolentia quadam Jovis, qua is vocabulum μισθός, a *Prometho* ipso modo usurpatum (οὐκ ἀμισθί) per ludibrium repetit. Neque ego intelligo, quid sit μισθόν ἀπορίειν. LΞΗΜ.

Pag. 3. 1. 1. Παρὰ τὴν ἑλπίν) *Ovid.* *Metam.* I. Nec va-

ticinium adtribuit Proteo; sed *Lucianus* hic videtur *Aeschylæ* poetæ et aliorum sequi sententiam. *COGN.*

Ead. l. 4. *Μηδὲν, ὃ Ζεῦ, κοινωρήσης*) Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud *Lucianum* Prometheum ista Jovī manticinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis adfectator) Themidem apud *Lactantium*, observat *Dausq.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, si tanti est, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. ed. Salm. "Ἐνιοὶ δὲ φασὶν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεῖα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. *HEMST.*

Ibid. Τῇ Νηητίδι) Id est, Θέτιδι. *GUYET.*

Ead. l. 10. *Ξεῖ δὲ ὁ Ἡρακλῆος*) Aquila ab Hercule jam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. *SOLAN.*

Pag. 4. l. 8. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic *D. D.* VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *BOURD.* Respicit ad id, quod habet *Hesiod.* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *CLEA.* Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. *Hesiod.* Theog. 116. Alibi tamen *Noster* Veneris filium facit *Diall.* Deor. XXIII. et passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit *Diall.* Deor. VII. ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. *SOLAN.* Elegantissimum est Cupidinis apud *Longum* II. p. 34 de se suaque aetate testimonium, quod conferri mereatur. *Hesych.* Ἰαπετός, ἐπὶ διασυνῶ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυνῶ, ἀρχαίος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus et jam delirantibus per contumeliam ponitur. *Aristophan.* Nub. v. 994. et *Suid.* in Ἰαπετός. *Eustath.* ad *Od.* Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύτεροι Τιθωνοὶ ἐσκάπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Synes.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam et calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, *Noster* retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. *Antagoras* apud *Diogen.* L IV, 26. Ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀσιγέταν Ἐρὸς εἶπεν. Vid. *Excerpta* praestantissimi *Wolfii* ex *Damascio* de Princ. p. 256: 257. *HEMST.* Laudat *Poppo* etiam *Plat.* Sympos. c. 6. *LEHM.*

Ead. l. 12. Τί δὲ σε μέγα ἠδίκηκα] Sic, referente *Belino*, in duobus codd. *Paris.* legitur, neque vero δαί,

quod a *Schmiedero* seducti, et ego olim, et *Poppo* recepinus, pro vulg. δέ. *Μίγα*, vulgo omisum, etiam in Gori. reperitur, et videtur saepe requiri qd sequens μικρά, quod alias non haberet, cui bene responderet. Recepi denique etiam ἡδίκησα, quod olim improbaveram, pro vulg. ἡδίκησα. Cf. Prom. s. Cauc. c. 13. ταῦτ' ἐστίν, ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδίκησα, ibique adnotata. LΞHM.

Ead. l. 15. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic. Diall. Deor. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. et Cup. XII. et Dicaster. et locis innumeris hujus operis. BOUND.

Ead. l. 16. Κύνον) *Isocr.* Hel. encom. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσιως κόλπους κατέβρυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἄλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I. 38. Ζεὺς κύκνος, παῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Αἰήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

Ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide *Ovid.* Met. X. f. 4. et VI. f. 2. LEED. Ceterum observa paullo liberiolem horum Accusativorum rationem cum antecedentibus. Pendent a proxime posito πεποληκας. Idem in iis quoque, quae deinceps sequuntur, οὐδεμίαν ἦντινα, deprehenditur, quae minime mutanda sunt, neque in οὐδεμία, ἦντινα, ut *Abresch.* voluit Dilucc. Thuc. p. 320. neque in οὐδεμίαν τινα, ut eidem placuit, quamquam haec posterior lectio in Vat. cod. 87. reperitur, improbante tamen *Bastio* Ep. Crit. p. 115. Οὐδεὶς ὅστις coaluit Graecis in hanc unam notionem: nullus quilibet, et perinde tum dictum, ac si esset οὐδεὶς τις. Sic infra XXV, 1. καὶ ὅλως οὐδὲν ὃ, τι οὐ ξυνετάραξε. *Isocr.* Paneg. c. 2. οὐδὲν γὰρ ὃ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι παθεῖν. Referendum huc et illud, quod frequenter apud *Nostrum* occurrit, θαυμαστὴν ὄσιν Halc. c. 5. et aliis casibus. Omnino solenne est Graecae linguae ingenio, in relativis enuntiationibus liberiolem quandam, et fere naturae rei convenientiorem, quae sentiri magis, quam definiri possit, nectendi rationem sequi. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 709. a quo et hic locus exemplo adfertur. LΞHM.

Pag. 5. l. 2. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μάγανα, γοητεύματα, *Hesych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. *Schol. Aristoph.* ad *Plut.* p. 35. SOLAN.

Ead. l. 6. Τὴν σὴν πρόσοψιν] Mediam vocem jam dudum cum *Schmiedero* e cod. 1428. receperam. Nunc confirmatur ea etiam cod. Gori. Saepe autem accidisse, ut in talibus alterutra vox a festinanter scribentibus vel legentibus

librariis omitteretur, ostensum est supra ad Timon. c. 34. LXXII.

Ead. l. 7. Πῶς οὖν etc.) De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, *quomodo*, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

Ibid. (Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amesium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo et divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI, 2. SOLAN. Cf. de dom. c. 24. De Brancho vid. *Casp. Barth.* ad *Stat. Theb.* VIII, 198. De ejus oraculo *Milesio*, *Branchidarum* dicto, quod et ipsum a *Nostro* memoratur *Alexandr.* c. 8., exposuit multis *Dan. Clasenius* in libro de Oraculis Gentilium p. 364. sqq. LXXII.

Ead. l. 9. Κομήτην) *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tomorib. *Philostr.* Heroic. et lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert. Ecl.* II. lib. 3. *Stat. de Coma Earini.* *Horat.* atque illi χρυσοὶ βότρυχοι. *Aelian.* Var. H. cap. 21. l. 1. Id. D. D. XVI. et *Pseudom.* haec notissima. *Bourd.* Verba praecedentia nunc ad pristinam rationem revocare placuit, quum olim pro vulg. ἔπειγες scripsissem ἔπειγες, uti et *Seyboldum* edidisse, fortassis tamen inscium, videram. In *Argentina* autem edit. nunc alio quippe exemplari utens ejusdem tamen editionis, invenio ἔπειγες, non, quod olim professus fueram, ἔπειγες. Scilicet defendi posse ἔπειγες, monitus a *Poppone* et longiori *Luciani* mei usu edoctus, intelligo; quamquam non satisfacitea ratio, quam *Poppo* ipse protulit, verbis illo magis *Hermani* adhaerens, quam ipsam praecepti naturam ac sensum secutus. Nimirum argutari hoc est, si statuas, ἔπειγες esse h. l. *fugiebat Daphne, non semel, sed quoties eam tentabat Apollo*: quae quidem sententia prorsus aliena est a Cupidinis mente. Ad hoc ne est quidem haec Imperfecti vis, ut repetitam aliquam rem variis temporibus, sed ut *durantem, continuatam*, ut *Hermannus* dicit, significet. Quae scilicet res per Imperfectum indicatur facta, cum ea conjuncta est alia, in idem tempus incidens: relativum igitur tempus est, non absolutum. H. l. vero Aoristum sentiebam olim requiri, et adhuc sentio idem. Ac si vel unus bonae notae codex suffragaretur, etiamnum mihi ἔπειγες reponendum videretur. Quod quum non sit, scripsisse *Lucianum* puto ἔπειγες, non quidem pro ἔπειγες, quae detestabilis nonnullorum antiquiorum Grammaticorum, ut *Zeunii* ad *Vigerum* p. 208., opinio, quae omnis disciplina Grammatica confunditur et evertitur, a subtilioribus recentioribus jam merito explosa est, sed potius ita, ut e nexu sententiarum explenda sit enuntiatio,

quam familiaris *Luciani* stylus inexpletam reliquit. Subsidio sit alius locus e *Prom. s. Cauc. c. 6.* ubi *Mercurius* crimina *Promethei* enumerans: *αὐτῷ μὲν, inquit, τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ — sequuntur recte alia Aorista.* Quorsum illud Imperfectum, quum adnexa sint Aorista? Optime consilio factum. Cogita *ἐφύλαττες καὶ ἐξηπάτησας* similiter dictum, ac si esset *φύλαττων ἐξηπάτησας*, et habebis auctoris mentem, fraudem a *Promethæo* sic factam, vel eo ipso temporis momento, quo optimam carnis portionem sibi reservaverit: *dum unum fiebat, simul alterum factum.* Quod si huic nostro loco adcommodemus, sic videtur voluisse auctor: Quaesiverat *Jupiter*: Qui igitur fit, ut *Apollinem* ament *Branchus* et *Hyacinthus*? Cui *Cupido*: At etiam illum fugiebat *Daphne*, h. e. fugiens non amavit, quæ quidem ex adjuncta quaestione explenda sunt. Fugiendo declaravit *Daphne* odium suum in *Apollinem*. Omnino notandum, in familiari sermone vincula sententiarum saepe adeo esse tenuia et subtilia, ut paullo hebetiores oculos facile latere possint. Addam unum exemplum nostro simile: *Diall. Marr. XV, 1.* dixerat *Zephyrus* ad *Notum*: *Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, ὅλον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδεις ἔτι.* Respondet *Notus*: *Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰσγαζόμεν.* i. e. *εἰσγαζόμενος ἀπελείφθην τοικίως ἐκείνου τοῦ θεάματος.* Sequitur tum *ἐπέπνευσα δέ τι* etc. In sequenti Dialogo complures vet. edd. *μετίβαλλε* habent, haud dubie falso. Nam *ἐνηλλάγη* in quaestione praecedenti sic plane cogitari non posset conjunctum cum sequenti Imperfecto. Ceterum de *Daphne* nota est res vel ex *Ovid. Met. I, 452. sq. Latine.*

Ead. l. 12. Καθεμίνος βοστρύχους) Sic post, *βαθὺν κόπον καθεμίνον.* *Piscat. §. 11. vide Brod. Bourd.*

Ibid. Τῇ μήτρῃ) Sic *Dial. Jun. et Jovis. Virg. IV. Aen. Senec. Herc. fur. μήτρα κόσμος γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμήτρης. Long. lib. I. Bourd. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a *Junone* inter ea recensetur, quæ indicio erant, *Bacchum* luxu perditum et effeminatissimum esse, *Dial. Deor. XVIII. Solan.* In hoc loco, quem *Belinus* depravatum judicavit, nihil videtur vitii esse, nisi quod vulgo legebatur *τῇ μήτρῃ*, pro quo reposui *καὶ μήτρῃ*. Nam uti *Articulus* ineptus, ita *copula* contra necessaria est. Cf. *Diall. Deor. XVIII, 1. μήτρῃ ἀναδεδεμένος τὴν κόμην*, qui eodem paene modo *χρυσόμακρης* dicitur *Sophocl. Oed. Tyr. v. 209.* Sed quæ codd. *Pariss.* praebent, et quidem cod. 2954. *ἀλλ' ὥς ἡδίστον πόλει σιαντὸν, ἐπαλὼν ὀφθῆναι, ἐκείρωθε καθεμίνον βοστρύχους, τῇ μήτρῃ τούτους**

ἀνειλημμένους, et cod. 1428. ἀλλ' — σεαυτὸν, ἀπαλὸν καὶ καλὸν ὀφθῆναι, ἐκατέρωθε καθειμένον βοστρύχους, τῇ μητρὶ τοῦ-
τους ἀνειλημμένους (ἀνειλημμένον vult *Belinus*) pars glossatoris
manum prodit, verba dico ἀπαλὸν καὶ καλὸν ὀφθῆναι, cetera
male cohaerent, ac ne bene quidem Graeca sunt, quod etiam
Poppo observavit. Quod autem idem *Poppo* Accusativum scrip-
sit καθειμένον et ἀνειλημμένον, non habet me adsentientem.
Quum enim dicit Nominativum καθειμένος βοστρύχους signi-
ficaturum esse: *tu*, cui demissi sunt capilli, quasi Jupiter jam
talis sit, qualem Amor fieri vult, non cogitavit Vir doctus
— ignorare enim non potuit — Participium cum Imperati-
vo junctum, nisi Articulus praefixus sit, non Indicativi vim
habere, sed involvere et ipsum Imperativi notionem. In-
fra dial. VIII, 1. δειλέ μου τὴν κεφαλὴν ἐς δύο κατενεγκῶν, non
potest esse: *tu*, qui feris, discinde mihi caput in duas partes,
quod absurdum esset, sed est: *feri*, et discinde. *Somn.* c. 2.
ἀγε καὶ διδάσκει παραλαβὼν nihil est, nisi hoc: παράλαβε τοῦ-
τον καὶ διδάσκει. Ergo nostro loco sic cogita rem: *te ipse fac*
quam jucundissimum, postquam utrinque cincinnos demiseris etc.
Te ipse, inquam, nam hoc est h. l. σεαυτὸν, non *te ipsum*.
Patet hoc ex iis, quae antea Jupiter questus fuerat §. 1.
οὐδὲ συνήκα ἡδὺς γυναικί: διὰ σὲ γεγενημένος. Tu ipse hoc
facias necesse est; non ego hoc praestiterim. Mox pro *ἔχε*
Jacobsius in *Bibl. d. alten Lit. u. K. Part. I. p. 52.* maluit
ἄμπεχε. At simplex quoque verbum de vestibus usurpatur,
ita, ut significet *gestare*, ut ap. *Xenoph.* *Cyrop.* I, 4, 26.
στολὴν ἔχειν et ἱσθῆτα ἔχειν *ibid.* V, 1, 2. *Noster* in *Pseudol.*
c. 19. χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων καὶ ἱσθῆτα τυραννικὴν. *Adv. Indoct.*
c. 10. ἔχων — ἱσθῆτα μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν.
LEHM.

Ead. 1. 13. Χρυσίδας) *V. Const. Lex. v. et Pollucem.*
SOLAN.

Ead. 1. 14. Εὐρονθε βαῖνε) Ut antea. dixi alibi. BOURD.

Pag. 6. 1. 6. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, et refer ad mulieres,
de quibus antea, et quas questus est Jupiter a se non nisi
multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur
αὐτοῦ: nam non antecessit ἔρως. *CLERM.* Si αὐτοῦ abesset,
sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, et positum
intelligo pro τοῦ ἔρῳς ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳς, votis atque amo-
ris fructu potiri. Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione.
Antonin. Liber. c. 23. Ἐμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο.
paullo aliter in fine praecedentis dialogi. *HEMST.* Legen-
dum sane αὐτῶν, ut et *Schmiederus* et *Poppo* ediderunt prae-
cuntibus codd. 1428. et 2954. ad quos jam etiam *Gorlitiensis*

accedit. Est autem αὐτῶν Neutrum: ea, quae amavero; de Feminino non est cum Clerico cogitandum. Loqui sic Lucianum probavi ad Nigr. c. 6. LEMM.

Ead. l. 25. Τῷ τῷσι) Id est, τίσι; an τίσι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίσι, quod scribi volebat. HEMST. Confusa haec, nec magis liquida Jensionsiana in Lectt. Luc. p. 15. sq. Τῷ τῷσι, uti recte in vett. edd., interrogat: dictum enim pro τίσι. Soloec. c. 11. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρων; Τῷ et σου encliticae voces, sunt pro τίσι et τινός. Cf. ad Halc. c. 2. Etiam Schmiederus h. l. peccavit scribens τῷ enclitice. LEMM.

Pag. 7. l. 1. Ἡ Ἥρα) Junoni id iterum adscribit Lucianus Diall. Marr. VII. Ovidius aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN. Ovid. Met. I, 583. sq. LEMM.

Ead. l. 9. Ἔστω θεός) Sic Dial. Noti et Zeph. BOUAD.

Ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Necyom. cap. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγγινόμεθα et Baif. 50, 1. Noster etiam Alex. c. 44. πλείον ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1. aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31.

Cum refluit campis et jam se condidit alveo. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, ad tollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναγύσει Isin praeesse voluerunt Aegyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X. p. 881. καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὖξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. HEMST.

Ibid. Ἀναγέτω) Id est, regat. GUYET.

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas et tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμαῖς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13. C. θεοὶ etc. ὀνείρους μὲν ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV. pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lys. pag. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792. A. Sic He-

cate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιέμπειν, *Dion. Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860.* hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic et ἐπιεμπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniiis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor. Noth. pag. 476. G. 478. E.* quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post *Aldion* recensavit *J. A. Fabric. B. G. III. c. 26. v. 22. 165.* ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven. ad Sat. XII, 17. Antiquitus enim solebant; qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, et in templo Isidis ponere. HEMST. Eurip. Phoen. v. 818. ἐπιέμπειν de Sphinge ab Hade Thebanis immissa. Cf. Diall. Marr. VI, 3. LXXIII.*

Ead. l. 10. Σωζέτω τοὺς πλείοντας) Sic *Diall. Deor. XXVI. BOURD.*

Pag. 8. l. 8. Οὐδὲ πτερά) Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *SOLAN.* Recte habet οὐ. Frequens enim usus ejus est inprimis apud *Nostrum*, ubi plura negativa recensentur, per οὐδὲ vel οὐτα. Sequitur enim tum fere οὐ. Exempla ubivis obvia. Non laudo itaque, quod *Schmiederus* et *Poppo Juntinam* et duo *Mss. Pariss.* secuti sunt. Multo etiam magis displicet οὐς ἐφαίνόμεν pro οὐς ἐφ., quod *Schmiederus* e cod. 2956. recepit, quum manifesto soloecum sit. De οὐς in tali nexu vid. ad *Somn. c. 17. LXXIII.*

Ead. l. 14. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit *Lucianus*, opportune, utilitatisque mese serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere atque ut temporis ratio postulat: paullo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, tempori servire. *HEMST.*

Pag. 9. l. 1. Ὁ Πάν ἐκείνος) Panem adripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea *Ganymedes* ipse pastor pro *Deorum* principe et rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam et quam religiose sit cultus in *Phrygia*, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti *Ganymedis* debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hinc sibi fieri ab *Athe-*

niensibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνὸρξιν θύουσι. Μοχ ἔνθα ἔστηκεν, ubi statua ejus est collocata. SOLAN.

Ibid. Σύριγγα οὐχ ἔχεις) In Dial. Pan. et Mercur. in Bacch. in Bis Accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. II. *Achill. Tat.* lib. VII. BOURD.

Ead. l. 4. Ἐνὸρξιν) Ex Theocrit. qui ἑνὸρξαν dixit: ex eo multa sunt hujus Dialogi. BOURD.

Ead. l. 5. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. et Mercur. in Bis Acc. tangit Long. lib. II. *Aristoph. Achill. Tat.* l. c. BOURD.

Ibid. Ἀνδραποδιστής) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς οὐκίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλύεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν*, id est, suae libertatis venditores vocat etc. COEN.

Ead. l. 8. Βωμόν εἶδες) Graeci Jovem Ὀμβροῖον venerati sunt, ut testatur *Strabo* et *Pausanias*; et Τέτιον, ut *Arrianus* et *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt. *Tibullus*:

Arida nec pluvio supplicat herba Jovi.

Seneca lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. COEN. Hujus arae meminit *Homer.* *Iliad.* 9.

Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.

BOURD. II. VIII, 48. LXXII.

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. II. Θ. 47.

Ἴδην δ' ἵκανε πολυπίδακα, μητέρα θεῶν;

Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.

adde §. 292. 352. O. 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ νηλῶν Γάργαρ' ἀγάννιπα· locus est apud *Macrobi.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρεος Ἴδην, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ II. Ω. 291. Porro Jupiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas cum ad *Ganymedem* commemorat hominum pater et rex, iterum ejus personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent et pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Τέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto, *Brod. Miscell.*

II. c. 21: *Gataker. ad Marc. Antonin. V. §. 7. Bergler. ad Al-*
siphr. III. Ep. 35. HEMST.

Ead. l. 11. 'Περὶ ἄνω) Ita S. et A. At reliquas ἐπὶ
 ἄνω, ut et Hermot. c. 61. SOLAN.

Ead. l. 13. 'Ανὴρπασας, ὃ βασιλεὺ τῶν θεῶν) Ita recen-
 tiores plerique: aliter *Homer. Iliad. T. v. 234.*

Τὰν καὶ ἀνηρπῶντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦν.
 ut observavit *Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum dis-*
crepat auctor Hymn. in Vener. v. 209.

"Οππῇ οἱ φίλον νῖδὸν ἀνὴρπασε θέσπις ἄλλα.

Echemenes in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoë
 fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. aucto-
 rem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt in-
 scripsisse; nam *Plato* sane fabulam ab iis manasse aperte fa-
 tetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὲ δὴ Κορητῶν τὸν περὶ τὸν
Γανυμήδην μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιήσαντων τούτων· ve-
 rum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium
 eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν
Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦ-
 σι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίαι διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*
 et *Eustath. ad Il. Ἑ. p. 986. v. 40.* Longum foret enarrare,
 quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove
 in aquilam mutato, quod adcommodatissimum instituto suo
Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido con-
 stet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis,
 hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes, Hyginus, alii.*
 HEMST.

Pag. 10. l. 12. Τυθῆσεσθαι] Nescio unde, *Hemster-*
husius, et qui eum secuti sunt, recentiores editores scripse-
 runt τυθῆσεσθαι. Sed in omnibus, quas inspiciendi copia
 erat, edd. vett., etiam utraque Ald., vidi τυθῆσεσθαι, prae-
 ter Lips., ubi vitiose τυθῆσεσθαι. Et in duobus codd. Pariss.
 eadem legitur forma, quam non satis respexit *Schmiederus*,
 fortassis deceptus insigni *Belini* ignorantia, qui, quod vix
 credas, formam τυθῆσεσθαι notat descendere a verbo Attico
τυθῆω, quo Lexica quaedam ditari possunt. Non minus au-
 tem bene se habet hoc Futurum, quam, quae crebrius oc-
 currunt, τυθῆσεσθαι, χυθῆσεσθαι, et alia ad hanc Analogiam
 pertinentia. Τυθῆναι vero haud raro apud veteres occurrit,
 quamquam Futuri ipsius, inde descendens, exemplum ali-
 quod nunc statim non succurrit. LXXII.

Pag. 11. l. 5. 'Ἀστὴρ σου) Aquarium notat, quem Ga-
 nymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἄστὴρ
Aquarius. Coen. Brodae verba descripsit *Cognatus e Miscell.*

II. c. 21. videndus *idem* ad *Anth.* I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad Aen. I, 32. inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. *Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem et Cecropem insuper obducatur insignibus Aquarii nobilitatos. *Clement.* Hom. V. §. 17. Ζεὺς τὸν αἰτὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Τδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinuum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius adparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ et *Kuster.* HEMST.

Ead. l. 10. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive *Lucianus*, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam et Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam acutissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apolloniū* v. 119. eluamus:

Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πᾶμπαν ἐνέπλεον ὃ ὑπὸ μαζῶ

Μάργος ἔρως λαιῆς ὑπόσχανε χειρὸς ἀγοστῶ·

istud πᾶμπαν, quod suis in edd. ostendunt *H. Stephanus* et *Hoeklinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπόσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μέλια δ' ἐμβαλε πάντα· e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinqueretur ullus, *Philostratus* accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπου ἀνασείων HEMST. In sequenti Dialogo §. 2. ipse rex Deorum hominumque barba promissa talis cum Ganymede ludit. LXXII.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud *Heliodor.*

Lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρη ὕρξειν τὸν σκύφον.

Lucian. Vol. II.

T

BOUARD. *Eris a cyathis Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I. p. 1209. Euripid. Troad. v. 820.*

Μάταν ἄρ, ὃ χροσταίς
Εἰν οἰνοχόαις ἄβρα βάλων
Λαομεδόντιε παῖ
Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων
Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν.

argutum est illud ἄβρα βάλων nam honeste catamitum et tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι et ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπορα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, et interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOUARD.

Ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. JENS.

Pag. 13. l. 12. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Jam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Jupiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aἶτα cujuscunque poetae venustissimo v. 85.

Ἡ που τὸν χαρόπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ
Αὐδὲν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα etc.

Lucianum interpretatur Ovidius Lus. in Priap. p. 66.

Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite sacra

Miscet amatori pocula grata suo.

HEMST. Πολλάκις cum διατελέσω junctum pro glossemate habet Poppo. Valde errat. Verbo enim noctes continuæ, vel omnes ac singulae, significantur, Adverbio vero actio nocte unaquaque saepius repetita. Quodsi hic πολλάκις ejicias, quid iis locis fiet, ubi αἶε cum διατελεῖν est sociatum? ut Epist. Sat. §. 86. αἶε διατελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες. LEMM.

Ead. l. 16. Τὸ πρακτέον] In prioribus τί πρακτέον, non minus mendose, quam Char. c. 3. αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον, ubi P. J. et codd. 2957. recte legunt τὸ ποιητέον, et Matthiae jure suo sic edidit. Cf. Diall. Marr. VII. extr. ἐκείνος ἄμεινον οἶδε τὰ πρακτέα et Diall. Mortt. XXX, 2. τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. Jam h. l. tres codd. Pariss. habent ὃ πρακτέον. Unde in promptu est emendatio τὸ πρ. Quamquam neo Belinus male suspicatus est ὅ,τι πρ. Illud tamen in Lucianum magis videtur convenire. LEMM.

Pag. 14. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem do-

nare credebatur degustatum nectar aut ambrosia, De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ. 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI. p. 183. Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, et immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum adtulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκῆρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀδύον, ἀδύων γε ἐπιστήμονας· ita legenda sunt haec in Jamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

Ead. l. 17. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit et obsequitur, blanditiis officiosis prolectat amoreque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum et meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I. Ep. 32. Ξοικας κῖλισαι τὸν Ὑπερίδην βιβουλῆσθαι ὥς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νοῦν observat. HEMST. Cf. infra Dial. XX, §. LEHM.

Pag. 15. l. 1. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. §. 17. locutio plena, ἐλευθέρων γυναικα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γηγάσιων. Bis Accus. §. 29. Diell. Mer. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

Ead. l. 2. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex J. restituimus. Alibi saepius eodem adludit; ut supra in Prom. et in Dial. Jov. et Cup. et Jov. Trag. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. et Ovid. Met. VI, 110. et Paus. I. SOLAN. Receperunt et Hemsterhusius et Schmiederus. Popponem, qui satyrum uncinis inclusit, iudicium suum fefellisse videtur. Provocans enim ad Dial. XVI, §. ubi ταῦρος ἢ κύκνος legitur, et observans satyrum h. l. fortassis a nasutulo quodam ex superioribus II; 2. huc interpositum esse, non sane illud cogitavit, suum cuique horum locorum numerum esse posse, quinarium huic, ternarium illi, alii binarium. Atqui h. l. jam ipse, opinor, senserit Junoni aemulae non facile duas mariti mutationes, quum vere plurimae fuissent, sufficere potuisse. Et magis etiam

credibile est, ignavum quempiam librarium, cui satis esset duo scripsisse, tertium omisisse, quam a nasutulo tertium hoc additum fuisse. LEMM.

Ead. l. 4. Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον) *Aristonis Epigr. Anth. I. c. 88.*

Προϊόντα κάλλει Γανυμήδεος ἔπει ποδ' Ἥρη

Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόω.

Μοχ ἡμῖν, quod *Graevianus Codex* dabat, adsciscendum duxi, quanquam nihil magnopere intersit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietates quaedam est *Graeci sermonis*, seu *mavis*, *Atticae venustatis*, quae sensu citius percipiatur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, δίδωμι ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius et paullo magis reconditum illud *Demosthenis* adv. *Phaen.* p. 1024. A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πόλιτος, μὴ εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nulla quae mora interposita. Iterum aliud est pro *Cor.* p. 521. A. τίνες ὡς ἐλθὼς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπειράγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπειράκτοι· clarior etiam in sequentibus *Juno* mentem suam aperit. *HEMST.* Cf. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* pag. 636. sq. qui hoc scholion ineditum ad *Aristid.* T. I. p. 503. tradit: ἐπὶ κεφαλὴν ὠσθέντας] ἀντὶ τοῦ κακῶς παθόντας· δεινὸν γὰρ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τινα πληγῆναι· ἔστι δὲ καὶ παροιμία ἐπ' ὀλέθρου ταπτομένη, παρ' ὃ οἱ ἐπὶ κεφαλὴν φερόμενοι κινδυνεύουσι, *Bionis* locum adfert *Poppo* ex *Id.* II, 15.

— — αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ

Ἐλθὼν ἑξαπίνης, κεφαλὰν ἐπὶ σείω καθιζεῖ.

Respondet *Latinorum supra caput esse*, auf dem Nacken seyn, *Sallust.* Cat. c. 52, 24. *Cic.* pr. *Mur.* c. 37. Praecedentia verba *codex* 1428. sic edit: καὶ ἐν γῇ μένουσι, 2956. ἐν γῇ μένουσι omisso καὶ· unde *Belinus* voluit καὶ ἐν γῇ μένουσι, et sic scripsit *Poppo*, elegantissimam sane orationem sic maxime inquinans. Ad meliorem quidem frugem postea conversus idem *Poppo*, quas nugas in adnotatione ad h. l. cum alto quodam spiritu ediderat, in *Indice s. καὶ* ipse aliquatenus saltem correxit. Nihilominus, ut pateat certe me tum, quum de voce καὶ egi, non absque omni ratione et iudicio egisse injuriamve *Luciano* meo fecisse, et ne forte in aliis quoque

locis καὶ illud impuris manibus contrectetur, operae pretium duco, monere, καὶ in medio membro positum elliptice esse capiendum, ita, ut ex ipsius loci indole oratione expleta re-ota via ad hanc interpretationem pervenias: *saltem, certe, vel, auch nur, doch wenigstens*. Quum ea exempla, quae in Indice s. h. v. ad illustrandam hanc rationem adtuli ex ipso hoc dialogo §. 3. et e Diall. Marr. I, 3., etsi per se haud obscura vel inepta, tamen ab initio saltem Popponi non satisfecerint, alia jam ex eodem Nostro adponam. Nigr. c. 23. εἰ δὲ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὅλλων ἀπόσχοιντο τῆςδε τῆς ἰδο-λοδουλείας, ubi interpretes recte: *vel tantisper, plene: etiamsi non in longum tempus, certe tamen in aliquod, licet parvum*. Timon. c. 20. οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, ubi καὶ hanc inclusam cogitari jubet sententiam: *etiamsi jam non pretiosiora bona respiciamus, sed vel asellum tantum sumamus, ne is quidem iis unquam fuit*. Bis Accua. c. 1. de Sole: ἦν γάρ τι καὶ ὅλλων ἐπιέραθυμῆσας λάθῃ, quorum elegantissimam proferam Gesneri versionem: *Si enim vel paullum per imprudentiam remittat*. Diall. Merett. XI, 4. de vetula amica: περὶ γὰρ τῶν ἰδῶν καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται σοι, εἰ ἔτι ἔτι, *de annis ejus certe s. vel avus tibi narrabit, siquidem adhuc vivit*. Diall. Mortt. XIII, 6. αὐ δὲ καὶ τὸ Αἰθῆς ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πλε. Plura non placet addere, quamquam in promptu sunt, inprimis ex Aristophanis fabulis. Ex Herodiana duo loca adtulit Poppo I, 13. et IV, 4, 5. Nemini autem nunc obscura erit Junonis mens. Vult hoc: *Neque cum mulieribus mortalibus consuescere decet profecto omnium Deorum regem et dominum. Veruntamen illae tibi (etsi facias, quod per se nimis decet) certe tamen in terra manent. Idaeum vero huncce puerulum postquam rapueras, sursum cum eo evolasti, et is jam nobiscum habitat etc.* Quae his interposita sunt verba, ὧ γενναίωτάτε ἀετῶν, reperta a Belino in tribus codd. Pariss., quum non solum Schmiederi, sed etiam Popponis adprobationem tulerint, non putabam amplius a textu Luciano arcenda esse, quamquam et modus et gradus istius acerbitalis in regina Deorum minime placet. Respexit autem sic Juno ad ea, in quae modo dixerat Jovem mutatum rem habuisse cum feminis mortalibus, quorum natura magis spectat ad humile terrarum solum, quum contra aquila generosior tauro etc. altius quid spiret, rebus humanis non contenta. Sequentia sic edidi, ut Graevianum codicem secutus ἡμῖν, in ceteris plerisque edd. neglectum, restituerem, ante vero ponerem vocem νῦν, quae et ipsa in Junt. et P. omissa, in marg. vero A. 1. VV. vocis ἡμῖν postposita est, quemadmodum ediderunt

Hemst. et Poppo. Non omisi, ut *Schmiederus*, ἡμῖν, quoniam συνοικεῖ tum absolute positum non, quod *Schmiederus* vult, σοι, αὐτῷ, inclusum haberet, sed proxime potius μοι, quod in sequentibus continetur, vel, ut dicam, quod res est, ambigue hoc esset dictum, et necessario requirebatur Dativus. Satis autem grave ἡμῖν, nobiscum versatur Diis, receptus quasi in familiam ad quotidianum usum et in nostrum omnium conspectu positus. Est enim haec injuria in omnes Deos Deasque, quae mox injuria peculiaris dicitur in uxorem. Ante autem posui νῦν et ἡμῖν post, secus atque *Hemst. et Poppo*, non quo, ut *Schmiederus*, sonum in ἡμῖν νῦν horre- rem — nam placuerunt eidem certe οὗτοι οἱ λόγοι §. 3. et alia non suavissime aures titillantia, et constat in talibus non admodum fastidiosos fuisse elegantissimos scriptores Graecos, de qua re passim *Schaeferus* noster perite monuit — sed quia sedes τοῦ νῦν post συνοικεῖ esse debebat, sensu sic flagitante. Denique monendum, post οἰνοχόων et διακονούμενοι me delevisse interrogationis signum, quod in veteribus edd. omnibus, et hinc etiam in *Hemst. et Schm.* repereram. Particulae δὲ et ἄρα satis clara ironici sermonis indicia. Eodem modo *Poppo* scripsit. ЛЕНМ.

Ead. l. 5. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Ms. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν etc. Ms. Gr. P. vero et ed. J. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀπολαβὼν) *Auferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπάζειν· sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος· Long. l. 3. Stat. de Glaucia:

Inceptas quis ab ore daptes libataque vina

Auferat, et dulci turbabit cuncta rapina?

BOURD. Vid. Dousam ad Ovid. A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρמוσας τὰ χεῖλη, ibique adaptaro soles labia, cui demum recte respondet καὶ φιλῆς. Hoc quam paene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis explicata illa vis Aor. 1. HEMST. Vetant mutationem tum relativum ἐνθα, quod h. l. tanto minus demonstrative sumi potest, quum praecesserit relativum ὅθεν et particula copulativa, tum vero etiam, quod abest σὺ, quod quidem tum non debebat desiderari. Neque necessaria est mutatio. Ὅθεν scilicet omnino significat calicem, ex quo puer ipse biberat,

ἐνθα vero eam calicis partem, cui ille admoverat labia.
LEHM.

Pag. 16. l. 1. Προσῆρμος τὰ χεῖλη) Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* l. 4. *Eustath.* sive *Eamath.* de Ismen. *Agath.* in *Anthol. Long. Tat. BOURD.*

Ead. l. 11. Παιδεραστῶν οὗτοι οἱ λόγοι.] Articulum, per diphthongum antecedentem absorptum, *Schmiederus* recte inseruit e duobus codd. *Pariss.* *Poppo* dubitavit sequi ob caussam, quam equidem non intelligo. Brevitas est in his notissima, quasi dixisset Juno: Οὗτοι οἱ λόγοι λόγοι εἰσι παιδεραστῶν, ergo idem illud, quod *Poppo* in verbis vulgatis inesse putat, quamquam non est, quia non bene Graeca sunt. LEHM.

Ead. l. 15. Θελυθρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θελυθρία τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. *Aristoph.* *Thesmophor.* Sic antea *Θηλυμύτης.* *Hesych.* *Suid.* *BOURD.* Paullo ante forma ἐκτεθλυμένος a *Schmiedero* e codd. quatuor *Pariss.* et *Scholiaste* recte videbatur restituta, quamquam non probante *C. L. Struvio* in *Gramm. Gr.* p. 127. qui tamen et ipse illud παρωξυμένος *Calumn.* n. tem. cred. c. 23. laudat. Diversa de his formis praecipiunt recentiores Grammatici *Buttmann* p. 144. ed. 3. (qui tamen falso ἥσχυμα adfert ex *Homero.* Locus est *Il. XVIII*, 180. ubi *Wolf.* edidit ἥσχυμένος) *Matthiae* p. 222. sq. et *Thiersch* p. 125. ed. 2. maj. Quae ego exempla talium formarum in editione mea priori contuli, ea nunc lubenter *Popponi* largior non diligentissime fuisse electa. LEHM.

Pag. 17. l. 5. Τὸν σὸν υἱόν) Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem reduñdaturam esse sentit? Sciendum est, *Lucianum* hic, quod *Hesiodus* aliique de Vulcano posteris persuaserunt, adoptare; Junonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηγέμιος, de *Sacrif.* §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα saepe accidit huic particulae, ut intercideret. HEMST.

Ead. l. 11. Ἡδέως ταῦτα) An ἡδέα; GUYET. Ex Ms. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Jupiter descripsisset Vulcani sordes et squalorem, qui Diis ministrabat, subjicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem *Luciani*: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cōhonestat Deorum convivium. Sed Ms. Ἡρα. ἡδίως ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ. Jun. suaviora haec sunt. Jup. etenim jam olim ille pincerna non decebat

convivium Deorum. Juno ait, *sūaviora haec sunt, videre ob-*
situm fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum oscu-
lis marito praebentem. GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impres-
 si. Ms. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interro-
 gandi punctum addidimus. SOLAN. Graevii Codex non ma-
 gnā, nec tamen nullā adfert opem: Junonis personam in-
 terponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine
 dubio fuit: ἡδῶς ταῦτα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ etc. Jovis
 ea sunt salse uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne?*
atque multum interest, ut hic pincerna (Vulcanus nimirum
 praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *ma-*
gis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam
demittendus est, quippe mundus, et digitis roseis, sciteque mini-
strat poculum. Usus elegans particularum οὐ γάρ, qui vene-
 rum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, iro-
 niam adjuvat: vid. *Aristoph. Av. v. 612. Ecclez. v. 760.*
 saepe in *Platone.* Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud *Xenoph.*
Cyrop. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσηχμόνως, κομψῶς
 οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἔγγειν, σπουδαίως καὶ εὐσηχμόνως πᾶς
 προσεγγεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἡδῶς τοῦ νεκταρος) Sic apud *Hesiod. Scut.*
Herc.

— τὰ σπιν πολὺ φέρτερα θοίνης.

BOURD. Ex Lucio s. Asino c. 8. *Belinus* adfert illud καὶ ἦν
 εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φίληματα προπινόντων, et ex
Analectt. Brunckii T. I. p. 5. Epigr. X. Meleagri:

Ζεῦ πάτερ, ἄρα φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδους
 Πίνεις, καὶ τόδε σοι χεῖλεσιν οἰνοχοεῖ;

LEHM.

Ead. l. 5. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosis-
 sima *Ganymedis* coma resciverat *Callimach. Epigr. LVI.*
Ναχὶ πρὸς εὐχαίτω Γανυμήδεος οὐράνις Ζεῦ. HEMST.

Ead. l. 9. *Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἄμολ*
 etc.) Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse in-
 terpretationem *Micylli: Aegritudine, Juno, te ipsam adfcis,*
nihil aliud; et mihi amorem eo magis incendis: quam vides te-
mere ab eo truncatam. GRON.

Pag. 18. l. 1. Ἀναλαμβάνοις] Retinebam *Optativos*
ὀρέγοις et ἀναλαμβάνοις, qui in omnibus, quos consului, li-
 bris editis reperiuntur. *Schmiederus* et *Poppo* praetulerunt *In-*
dicativos, quos quatuor Mss. *Pariss.* praebent. Dubitavit
 nempe *Poppo*, an *Optativus* etiam tum cum *Conjunctioni-*
bus ὅτε, ὅποτε, ἐπειδὴ et ἐπεὶ stare possit, quum de re prae-
 senti vel futura agatur. Equidem, cui, quo certo funda-

mento subtilis ista temporum distinctio nitatur, non satis sit perspicuum, etiamnum existimo de omnibus temporibus valere praeceptum illud, ὅποτε et ceteras ejus generis particulas, cum Optativo junctas, nisi alia ratio intercedat, e. g. in obliqua oratione, significare rem aliquoties repetitam. De praeterito jam res est nota. De aoristo, i. e. de praeterito, incluso simul praesenti et futuro, vid. de Dipsadd. c. 2. ἐνίοτε οὗτοι (Garamantes) ἐξβάλλουσιν, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος ἀβυσθελή, καὶ ἡ ψάμμος νοτιοθελή etc. quum (quoties) ardor maximam partem extinctus est etc. De alio aoristo, i. e. praesenti, non excluso praeterito et futuro, Diall. Mortt. XXI, 1. Menippus Cynicus ad Cerberum: εἰκός σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπινῶς φθιγγεῖσθαι, ὅπῃ ἐθέλοις. Haec quum nulli facile mutationis periculo obnoxia sint, satis, credo, etiam in nostro loco tuebuntur lectionem vulgatam. LEMM.

Pag. 19. l. 20. "Ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὃν Ἡρα, καὶ συμποτικόν) Vertunt, hominem esse benignum, Juno, et hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστός Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. convivā commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum judicio: ἱκανή μὲν, ἄγροικός δέ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpretes, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειροκαλοὶ vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudcs. GRAEV.

Ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis hujus potestate; sed idem jamdudum viderat Des. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad J. A. et R. I. c. 8. §. 6. Dion Chrys. pag. 468. B. συμποτικός τις καὶ κοινός ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

Pag. 20. l. 1. 'Τβριστής γε ἂν) Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOUND.

Ead. l. 7. "Ὅσῳ καὶ ἀλσχροῖς ἐπεχρίθησε] Sic optime jam Abreschius Dilucc. Thuc. p. 337. et 648. locum correxerat, quum lectio ὅσῳ etiam duobus codd. Pariss. confirmata est. Quod praecesserat Comparativus καὶ μᾶλλον, expectare id jubebat alium Comparativum, qui illi responderet. Neque adeo ὅσον poterat sequi, sed debebat ὅσῳ. Sed quum non Comparativus, sed Positivus ἀλσχροῖς sequeretur, ea res librarios nonnullos fefellit et seduxit; unde ista lectionum varietas. Usurpantur autem et ὅσῳ et τοσούτῳ non-

nunquam ita, ut, etsi non vere Comparativus adsit, comparandi tamen vis insit, et cogitari debeat, uti etiam Latini tanto et quanto dicunt, ubi cogitant prout, et ita. Exemplo sit Diall. Moritt. VI, 3. ubi Pluto ad Terpsionem: ὅσῳ ὑμεῖς (hereditatum captatores) ἐκείνους (senes divites) ἀποθανεῖν εὐχσέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προκαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν, i. e. quanto magis (in dem Maasse als) vos optatis, ut illi moriantur, tanto jucundius est omnibus, vos ante eos efferrī. LEHM.

Ead. l. 8. 'Εξεῖρα) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicujus tentare. Pindar. Pyth. B. 62. quem locum habebat in mente Scholiast. Homer. ad Od. Φ. 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄνοκτιν ἐπειράτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Junonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Junonem tentare Ixionis ausi,

Tibullus: Junonem de stupro interpellare, Lactant. ad Stat. IV, 639. de stupri injuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

Ead. l. 13. 'Ο δὲ) Forsan ὅτε δέ· videntur enim id postulare sequentia, ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικά ὄντα. SOLAN. Minime. Imo Apodosis est, ad illud εἴκονα referenda, non nova Protasis. Δὲ vero non insolens est in Apodosi, de qua re, monente Poppo, vid. Hermann. ad Viger. p. 785. et 845. ed. 2. LEHM.

Pag. 21. l. 4. "Ωμίην παύσασθαι] Recte hanc syntaxin se habere, neque adeo Schmiedlerum debuisse mutare παύσεσθαι, adparebit ex iis, quae ad Tim. c. 13. monui. Addendus etiam, quem Poppo ad h. l. citavit, Poppo in Observv. Critt. in Thucyd. p. 149. sq. LEHM.

Ead. l. 10. 'Επ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Jovis abrupta oratio: Video commode servari posse ἐπ' ἐμὲ· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quasi vellet intellectum ὑβρίξει· sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινα et εἰς τινα in Soloec. §: 10. Paulo post si pro ὁμοία ἡμῖν legeretur ὁμῆσται ἡμῖν, mutatum nollem. 'Ομῆσται et συνέσταις θείων frequenter Ixion dicitur. HEMST. Mihi quidem ἐπ' ἐμὲ in hac orationis indole aptius videtur, quam εἰς, vel ἐς, ἐμὲ. Intellego nempe potius εἰς, vel ὅμα, quam ὑβρίξει. Illud ad utrumque convenit, non item hoc. Quod deinde Schmiedlerus, unum codicem Par. et Belini iudicium secutus, verba: ἀλλ' ἡμεῖς — ἐποησάμεθα Junoni attribuit, magnopere profecto foedavit locum. Neque enim vere, nec sine arrogantia,

nec denique sine impudentia aliqua, sic loqui potuit vel regina coelestis, quam novimus, ad eum, quem tota antiquitas clamat, regem deorum, vel uxor talis cum tali marito, vel denique haec mulier de istis vitae coelestis sociis, Ixione, Tantalo, Ganymede. Contra tribuas ea Jovi, et audies prius et regem et maritum injuria adfectum, deinde virum se colligentem, nec humanitatis expertem, postremum censorem suorum ipsius vitiorum delictorumque bene sibi conscium. Quid possit desiderari, quod verius sit et huic personae aptius? LEHM.

Pag. 22. l. 3. 'Ο δὲ ἔρω) Sic Dialog. Apoll. et Bacch. Long. lib. II. Heliodor. lib. IV. et Diall. Deor. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. BOURD.

Ead. l. 5. "Αγε σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, adsecutos fuisse: sensus est, te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur. "Αγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἄνεν νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyach. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, et locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasm. Prov. in "Αγοῦσι καὶ φέρουσι. HEMST. Char. c. 15. Vid. et Viger. p. 223. ibique Hoogen. et p. 317. LEHM.

Ead. l. 6. Τῆς θινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisque petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Nostrum, adnotavit Erasmus in Naribus trahere. HEMST.

Ead. l. 10. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155. p. 227. HEMST.

Ibid. Περίθου) Diam Hyginus vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Ead. l. 11. "Εταιξα] minus quidem Attice ad normam Grammaticorum, quorum praecepta collegit Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 1056. et ad usum praestantissimorum scriptorum, Platonis et Aristophanis. In recentioribus tamen haud rara haec Aoristi forma παιξαι pro παῖσαι. Dedit aliquot exempla Lobeck. ad Phrynich. p. 240. LEHM.

Pag. 23. l. 3. "Αγορνει) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, κακείνος ἀγορνῇ. HEMST. Adsentiantur tres codd. Pariss. Unde et versionem Latinam: postquam solutum fue-

rit convivium (vigilat autem, ut credi par est, prae amore) ut inconcinnam, nec satis fidelem — non enim scriptum legitur ἀγρυπνεῖ δὲ, vel γάρ — corrigere placebat. LEHM.

Ead. l. 7. Μὴ ὦραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὦραιον. Proverb. de quo *Aristoph.* alii; σεσολόβικισται μὲν ὄφειλε γὰρ μὴ ὦρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, et utitur *Dialog. de Saltat. c. 5.* Soloeicismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ ἁ. GUYET. Potestne stultius et absurdus quicquam verti, quam ista verba sunt translata? Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit. Et tamen absurdus iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὦραισιν ἰκοίμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* habustae. Latini dicunt, male pereat, Dū Deaque eum perdant, qui rem supra suam sortem adfectavit. Potuissent tamen, saltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Is. Causabonus* ὁ πᾶν Animadv. lib. II. c. 14. in *Athen.* tum et in *Lectiōibus Theocriteis*, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, et explicavit scitissime. GRAEV. *Casaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium velent, et mortem anno vertente citiorem. Alii tamen scriptores ὦρας non ὦραισι scribunt. Iterum habes de *Salt. c. 5.* et *Diall. Merr. X.* SOLAN. Dicturum se promisit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obs. ad *Diogen. L. II, 34.* cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad *Lysistr. Aristoph. v. 1036.* A *Casaubono* dissentit *D. Heinsius L. Theocr. p. 341.* existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὦραι erant navigandi tempora, et μὴ ὦραισι πλεῖν apud *Comicum Lysistr. v. 329.* utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

Ead. l. 11. Ἐπ' ἐμὲ ποιήσεις] Non mutanda erat optima lectio, quamquam per se ἤξει, quod *Schmiederus* o duobus codd. adoptavit, non male habet. Subjectum autem in ποιήσεις non est, ut *Porpo* putat, ἡ νεφέλη, sed *Ixion*, idem, qui et in posterioribus *Junonis* verbis ἀνήσεις κατέλθων etc. facile agnoscitur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio *Basil. ἔξαπατήσεται.* Sed puto verum *Luciani* esse ἔξαπατηθήσεται: imo sic antiquissima editio *Flor.* Simili mendo laborant posteriores editiones, cum μοχ συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam

in Florentina et Aldina: sola Basileensis συμπεριτενεχθήσεται id quod probum est. JENS.

Pag. 24. l. 7. Τροχῶ) Meminit J. Brodaeus Misc. II. c. 10. Pindarus τετρακναμον δεσμόν vocavit, τετρακνημον τροχόν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merbitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuérít, vel emendarit. HZMST. Corruptissimum locum emendandi complura sunt pericula facta. Abreschius Dilucc. Thuc. p. 144. verba vulgata, uti erant, retinenda quidem, sed Jovi adscribenda, et ad interrogationis formam revocanda existimavit, ut hic existeret sensus: poenam dans amoris: nonne enim haec gravis tibi videtur esse poena ob jactantiam? Sed remanebat sic quoque offensio, quam fecerat Praepositio ἀπό, cujusque loco Guyetus voluerat ὑπέρ. Poterat potius ἀντὶ corrigendum videri. Egregie vero de h. l. meritis est doctex Paris. 2954., qui, quum postrema quoque verba eadem prorsus, qua Abreschius cogitavit, ratione Jovis sermoni adnectat, magnopere tamen mutata exhibet, ut vix quemquam sagacitas sua paullo modestiore eo ductura fuisse videatur. Legit: δίκην διδούς οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεῖ, δεινὸν τοῦτό γε, ἀλλὰ τῆς μεν. atque haec Belinus sibi probata sic explicat: poenam dans non quidem amoris; non oportet enim (ideo eum punire) quum id nefas foret, sed jactantiae. Et in his acquieverunt Schmiederus et Poppo, qui tamen posterior V. D. ne sic quidem omnino genuina Luciani verba nos habere suspicatur. Et vere ita est: nam nondum placere potest parenthesis sic adornata. Quomodo enim Jupiter illud δεινὸν poterat dicere, si puniisset Ixionem ob gravissimam injuriam et Junoni, Deae supremæ, et ipsi sibi, illatam? Restabat scilicet unum adhuc mendum in vocibus δεῖ δεινὸν, quod Jacobsius in Porsoni Adverss. ita emendandum putavit, ut priorem earum vocum, δεῖ, prorsus submoveret, optimo sane consilio. Nihilominus mihi consultius videbatur δεῖ in δὴ mutare, quas duas voces et alibi haud raro permutatas inter se, fuisse constat, ut Diall. Deor. XXVI, 2. ubi προκαθιπνεύειν δεῖ in cod. Paris. legitur καθ. δὴ. Sic jam ad hanc Jovis sententiam devenimus, nescio, an unice veram: poenas dans, non amoris quidem (non enim sane hoc quidem — amare scilicet, quod facile ex ἔρωτος intelligitur — grave quid foret) sed jactantiae. Relege Jovis verba, quae is paullo ante dixerat c. 3. σύγγνωστοι οὖν, εἰ πiónτες etc. LHM.

Ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μεγαλ.) Ἀν ὑπέρ; GUYET.

Pag. 25. l. 8. Προσελῶ) Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I c. X. §. 12. CLER.

In iis, quae sequuntur, edendis secutus olim eram *Matthiaeum*, qui ex cod. 2956. duplex τ , unum post $\delta\eta\lambda\omicron\iota$, alterum post $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$, scripsit. Nunc video ex ipsa *Belini* annotatione codicem illum hanc habere lectionem: $\kappa\alpha\iota\ \delta\eta\lambda\omicron\iota\ \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \tau\iota\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\nu\ \alpha\pi\omicron\beta$. Mutata jam mente pristinam et vulgatam retineo rationem: nam vocem τ tantummodo transposuit librarius iste. Sententia autem *Vulcani*, quam interpres Latinus paullo liberius reddit, haec est: *et ostendit jam magnum quoddam bonum esse evasurum*. $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\nu$ videlicet ipse *Mercurius* dicitur, ut infra iterum; $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$ *Minerva* in *Jovis* capite *Dial.* VIII, 2. et *Cupido* XII, 1. Illustrarunt hunc usum *Dorvill.* ad *Charit.* p. 227. et *Sturz.* *Lex. Xenoph.* s. v. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\varsigma$ ^d). τ autem jam non absolute positum, sed cum $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\nu$ jungendum puto. Denique $\omega\varsigma$ non videtur mihi cum *Popponis* in *Ind.* s. $\omega\varsigma$ ad $\acute{\alpha}\pi\omicron\beta\eta\sigma\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ proxime, sed ad $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ referendum. Scilicet $\omega\varsigma$ Adjectivis vel Adverbis nonnullis junctum ironicae orationis speciem induit; auget sententiae vim, dum minuere videtur: $\omicron\upsilon\delta'$ $\omega\varsigma$ $\delta\epsilon\theta\omega\varsigma$ *Isocr.* *Paneg.* c. 38. non rectissime; $\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\omega\varsigma$ apud *Nostrum* frequentissimum, ut *Somn.* c. 10. *Diall. Marr.* III, 2. *Diall. Mortt.* XVII, 2. $\delta\eta\lambda\omicron\upsilon\nu$ cum Participio ejusdem Subjecti, quod verbo $\delta\eta\lambda\omicron\upsilon\nu$ inest, constructum, significare manifestum reddere se ipsum, adparere, atque adeo saepe per Adverbium manifesto reddi posse, hodie vel vulgo notum est. Vid. *Brunck.* ad *Sophocl. Ajac.* v. 472. *Diall. Mortt.* XXVII, 7. $\kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\delta\eta\lambda\omicron\nu\ \phi\alpha\iota\nu\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma\ \omega\chi\rho\acute{\omicron}\varsigma$. *LEM.*

Ead. l. 11. $\epsilon\nu\ \tau\eta\ \kappa\alpha\nu\omicron\nu\omicron\rho\gamma\iota\alpha$) Usitatus $\epsilon\varsigma$ vel $\epsilon\iota\varsigma\ \tau\eta\nu\ \kappa\alpha\nu\omicron\nu\omicron\rho\gamma\iota\alpha\nu$ itaque scribendum puto. Ut modo $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\nu\ \acute{\alpha}\pi\omicron\beta\eta\sigma\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$, sic et *Xenoph.* *Cyrop.* V. pag. 76. v. 13. $\omega\ \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omicron}\nu\ \sigma\upsilon\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \phi\acute{\iota}\lambda\omicron\iota\varsigma\ \kappa\upsilon\beta\epsilon$ similem in modum $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\ \kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu\ \acute{\epsilon}\iota\nu\alpha\iota$ vel $\acute{\epsilon}\rho\chi\epsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \tau\iota\nu\iota$. *Herm.* Mutandi necessitatem non video. $\omicron\omicron\sigma\omicron\nu$, quemadmodum cum aliis Praepositionibus e. g. $\acute{\epsilon}\pi\iota$, $\acute{\alpha}\pi\omicron$ etc. (vid. *Indic.* s. $\omicron\sigma\omicron\varsigma$), ita etiam cum $\acute{\epsilon}\nu$ conjunctum ferri potest, ubi ratio s. respectus cogitandus est, quo res aliqua locum habeat; sive, ubi, quod de universo nolis valere, ad certam quandam rationem restringas. $\acute{\Delta}\upsilon\varsigma\ \tau\upsilon\chi\epsilon\acute{\iota}\nu\ \acute{\epsilon}\nu\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \acute{\epsilon}\rho\omega\tau\iota\kappa\omicron\iota\varsigma$ *Dial.* XIV, in. non indicat omnino quamcunque alicujus infelicitatem, sed eam, quae posita tantum est in re amatoria. Et si in illo loco dixisset *Apollo*: $\delta\upsilon\varsigma\ \tau\upsilon\chi\omega\ \omicron\sigma\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\nu\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \acute{\epsilon}\rho\omega\tau\iota\kappa\omicron\iota\varsigma$, facile jam animadvertes hujus et illius loci similitudinem. Nimirum non per se, ac revera, nec omnino, dicit *Apollo* *Mercurium* *Japeto* seniore, sed quatenus ejus astutia respiciatur, siquidem ex hac astutia rem judicare velis. Quod ipsum et per $\epsilon\iota\varsigma$ ex-

primi potuit, minime vero per ἐπὶ, quam Praepositionem Schmiederus, codicem Paris. secutus, temere huc substituit. Nam ὅσον ἐπὶ τινι prorsus aliud quid esse, vel ex *Vigero* notum p. 127. LENN.

Pag. 26. l. 4. 'Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. et ed. J. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, et post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Ead. l. 16. 'Οξύχειρ) Poll. II, 149. ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comitorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promptum: nam aduncae manus interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἔγκρατης. *Herculem* hoc epitheto *Theocritus* adfecit *Epigr.* XX. Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα. quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησταῖς et pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκτηις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. § 39. qui τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι. eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ ταχὺ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de *Athanasio*. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. Aegyptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen.* L. VI, 70. *Mercurium* autem ὀξύχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10.

Callidum quicquid placuit jocosu

Condere furto:

ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST. — — Ita quoque, si qui συνεστραμμένους ἔχοιεν τοὺς δακτύλους, ut apud *Adimantium*, seu, quomodo in *Polemone* lego, συνεσταλμένους, πανοῦργοι, κακοήθεις, φιλοχρήματοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enumerat primo *Cataplo.* Hemst. I. — Sententiam ipsam interrogationis signo distinxi, quod nonnullorum editorum indiligentiam facere tædedit. Contra quae *Apollo* respondet, minus placent interrogative, ut plurimis visum, sumta. Cogito potius, sic respondere *Apollinem* *Vulcano* admirabundo: Te hanc infantis versutiam mirum habere, consento-

neum sane est: neque enim audivisti eum, etiam loquentem jam promte et expeditè. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 19. Προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα) Leg. προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα sic videtur legisse interpres, cum transfert, *heri provocato Cupidine*. Statim pro ὑφέλων τῶ πόδε Ms. ὑφελὸν τῶ πόδε. quasi pedes illi surripuerit: quamvis et vulgatum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti*, vertentis *provocato Cupidine*; vel versio retinenda fuit *Micylli*, *heri autem vocato ad se Cupidine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, et *Benedictina* lenius et *Micyllina* fortius, ut patet in dialogo Veneris et Cupidinis, ἀλλ' ἐκείνος προσέταλ' με καὶ προκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei et Neptuni, dicente illo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἑρώτα, ubi cum *Micyllo Benedictus*, propterea te mihi amorem praeripere oportebat. In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων· ubi vertunt, nam cum iste vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur. At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare et iudicio experiri velle: et in praecedentibus nōn tam provocat, quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι. GRON. Προκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* V, 41. *Apollocl.* I. p. 57. τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πνυγὴν προκαλεῖτο· recte *Faber* προκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

Pag. 27. l. 1. (Τφελών) Ita praeter Ms. Gr. L. et ed. J. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tueretur κατεπάλασεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant; idem et ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara *Dioxippi* cum *Corrago* *Macedone* pugna, quam describit *Diodor.* Sic. XVII, 615. C. subducere pedes *Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, υποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. cum modo saxa lubrica vestigiū fallerent, modo rapidior unda subduceret. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, quasi pedes illi surripuerit, mallet viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, pedes abs-

tulit, Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

Ead. l. 3. Τὸ σκήπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον. BOURD. Fl. et J. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen uspotē. gravius et ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi eanq̄ non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidendum videatur: nam saepius ἐλασθεὺς ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat; quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in A. 1. et H. Francinus tamen in Juntinam revocavit dubium ex scripto Cod. an Flor. Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST. Ex Gorl. codicis lectione γελῶντος ἔτι τὸ σκ. patere videtur, ἐπὶ ex illo ἔτι ortum, ac deinde ἦλθεν additum fuisse ad efficiendam aliquam qualemcunque sententiam. Feliciter itaque Poli Excc. omiserunt illa ἦλθεν ἐπὶ, atque ita retinuerunt magnum Hemsterhusium ab errore aliquo, licet non maximi illo momenti, committendo. LEHM.

Ead. l. 9. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

Ead. l. 10. Πήγεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I. et Is. Vossium de Poëm. Cant. CLER.

Ibid. Καλάμους ἐμπήξας) Καλάμοι sunt aerea fila, protensa juxta longitudinem lyrae, et quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit calamos: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam et imperitissime versatam: χελώνην που νεκράν εὐράν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξαστο. Πήγεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὧ' ἠφαιστε. In ed. Salmuriansi haec est istorum verborum interpretatio: Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, et superinducto jugo, deinde calamis infixis, et subjecto hemisphaerio, et intentis inde septem chordis, elegans adeo et concinnum quiddam modulatur: non sane musica. De-

scriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήζας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, et hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo caeu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, et adcommo- dasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ma. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt paxilli, vel claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. Φ. dicuntur κόλλοπιες· Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Facile intendit nova clavicula fides. Ubi Eustathius: κόλλοψ ἑ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαὶ καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν· quare ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum et ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis, Πήχεις vero sunt manubria. Hyginus brachia vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, jugum, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae adnectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subijciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis et marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: Testudinem mortuam cum aliusubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compexit. Manubria enim adaptavit, et jugum addidit, et adfixit claviculas, et subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum et concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos et Galateae, excepto μαγάδιον· Ἀντὴ ἡ πηκτις οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, αὐτὸς κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπρόδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, et fides adligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam et absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo supe-

riore. Cranium cervi erat *πηκτις*, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant *πήχεις* sed *κόλλαβοι* nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur *μαγάδιον* et *καλάμους*, mendose pro *μαγάδας* et *κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum adlegat; et hujus lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II. p. 638. Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Ms. et Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, adtendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, et ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam *Marm. Ox.* pag. 199. Observandum denique, *Nostro* *κόλλοπας τῆς κιθάρας* alibi dici. Vid. Jov. Trag. c. 10. SOLAN. Quanquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem *Sperlingius* Diss. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας* nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur et tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. *Κόλλαβοι* contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata *κολάβους* exarare moris erat, ut apud *Thom. Magist.* in *Κόλοπας* unde ob similitudinem β ἐτ μ, praesertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri *καλάμους*, in aperto est positum. Verum est, *Lucianum* *Diall. Marr. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10.* *κολλόπας* usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. *Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κόλλοπας* sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν *κολλάβων*, quam *κολλόπων*. Hoc vel ex ipso *Phrynicho* manifestum est, qui vulgatae deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, et ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac *κολλόπας* *Plato* de Rep. VII. pag. 703. B. *τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦν*

τας· plura collegit eximius illè *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Hesychio* comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλαπέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab *Aristophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad *Ran.* v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt suppreses, jam nihil est isto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν· haec in *Nicomacho* totidem verbis exstate p. 13. monuit *Kusterus*: *Schol. Homeri* parvus ad *Il.* I, 187. ab eoque ne litera quidem discrepans *Etymol.* in *Ζυγός*. *Athanas.* in *Psalm.* p. 1241. ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἶνουν πασσάλιστοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι· ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad *Psalm.* p. 185. et apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso et durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. *Hesych.* in Ἐκκολλόποις. Κεράςβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράςβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntiandi depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* restitui par erat, quem vere *Graevius* observavit adcommo-dasse *lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum *Hymnā* in *Mercurium*, cum haec scriberet, in animo fuisse *Nostro* mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad *Manil.* V, 319. fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem respexisse, qui in *lyrae a Mercurio inventae descriptione* parum a *Luciano* discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moschopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem eequidem, si μαγάδα, quod *Scholias* habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad *Phaen. Arati* p. 7. et ad *Imag.* p. 54. 55. Res ipsa de veterum *lyra*, ejusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id

adeo mirandum; cum ejusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac molliri. HEMST.

Ead. l. 11. *Μαγάδιον*) *Μαγὰς* ab aliis dicitur. V. *Philostr.* p. 778. *Eguuleum* nostri vocant. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἐντὰ χορδὰς*) Consentiunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrobi.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I, 15. *Diod. Sic.* I. et V. Sentit cum *Luciano Horat.* I, 15.

Tuque testudo resonare septem

Callida nervis.

LEED. Hujus loci *Horatiani* et versus illius *Homerici Hymn.* in *Merc.* 49.

Ἐντὰ δὲ συμφώνους ὅτων ἐτανύσσατο χορδὰς.

si rationem justam habuisset *Schmiederus*, non, opinor, suspecta ei fuisset vox *ἐντὰ*, quam in cod. 2956. librarii incuria praetermisit. De vocibus *κόλλω* et *κόλλατος* monuit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 193. Ceterum *Natalis Comes* *Mythol.* L. V. cap. 5., ubi *Mercurii* testudinem his ipsis *Luciani* verbis describit, narrat *Mercurium* testudinem mortuam ad ripas *Nili* invenisse. Sed quum in nostro loco non commemorentur *Nili ripae*, aut *Natalis* hoc additamentum in suo quodam *Luciani* exemplari legit, aut, quod verosimilius est, ex alio, nescio quo, scriptore vetere *Lucianeis* immiscuit. Ineptum autem illud h. l. esse, et cum omni hujus dialogi ratione pugnare, quilibet facile intelligit. LEHM.

Ead. l. 13. *Κῆμῃ* — *κίθαρίξιν*) Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. sic ait: *lyra* sibi concessa, *Orpheum* *Apollo* docuit; et postea, inventa a se *cithara*, ei *lyram* concessit. Aliquid autem interesse inter *lyram* et *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere *Martinius* in *Lexico* ad vocem *lyra*, at quam feliciter judicet alius; ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

Pag. 28. l. 1. *Ἵπνόντερος*) *Lilius Gregorius* in *Mercurii* *Syntagmate* scribit, vidisse se *Mercurii* imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effectam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum aliis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci jace-

bat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus et gallus suberant. Vid. *Macrob. Cogn.*

Ibid. 'Ράβδον τινὰ) De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expressit *Virgil.* IV. Aen. v. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco

Pallentes, alias sub tristia tartara mittit,

Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat.

Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραυς. *Cogn.*

Ead. 1. 2. Ψυχαγωγῇ) *Virg.* Aen. IV, 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco

Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.

Homer. Od. E. 47. SOLAN.

Ead. 1. 4. 'Εγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo Iyra. Vide *Serv.* in Aen. IV, 242. LEED.

Pag. 29. 1. 5. *Εἰ μέμνηται*) Longoliani exemplaris ἡ μέμνηται corrigentis ingenio an vetusto Codici sit tribuendum, non satis mihi patet. Quanquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicitur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST. Salva verecundia, quae per omnem Dialogum in Vulcani verbis conspicua est, loqui sic potuit minister regis. Scilicet insania insigni dolorum capitis vehementiae tribuenda. Et desperationem quandam nec a supremo Deorum alienam sistere, hoc ipsum erat illud, quod lascivia auctoris voluit. Accedit, quod lectio codicis 2956. ἡ εἰ μέμνηται satis clare manum auctoris a librarii stylo distinguere docet. In sequentibus verba Jovis ita dedi, uti ea apud *Schmiederus* et *Matthiacium* reperi e cod. 2956. edita: Τοῦτ' αὐτὸ, διαίρεθῆναι μοι, non praefixo voci διαίρε. Articulo τὸ, quem olim necessarium in tali structura habueram, nunc minus habeo monitus inprimis a doctissimo collega *Stallbaumio*. Suo enim loco etiam omitti video Articulum, quemadmodum in illis Jovis Dial. I, 2. Τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; Cf. tamen Dial. XX, 15. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ — ἐθελῆσαι etc. Deinde dum dicit Jupiter: οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένον πειράσῃ μου, significat oblique invisum illum Vulcani casum, quo is de coelo olim in Lemnum insulam dejectus alterius pedis damnum fecit. *Homer.* Il. I, 589. sq. Mentio ejusdem festiva in Charon. c. 1. LEHM.

Ead. 1. 14. Ματώσεται σε) Nonnulli dicunt, Jovem The-

tidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur.

LEED.

Pag. 30. l. 1. *Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν*) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ.* quod postea notatum quoque reperi ad marginem *A. 1. W.* nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente: usitatae loquendi formulae, *τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φθέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν;* Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranarum subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, et imperata detrectet, te jubente. Sic, *τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;* Diall. Deor. XX. §. 9. HEMST. Cf. Timon. c. 39. Charon. c. 2. Diall. Mortt. X, 6. XV, 3. XXVI, 2. et alibi similem in modum. Quae modo praecesserant: *Ἀκὼν μὲν, κατοίσω δὲ*, eadem ratione dicta, qua illa Fugit. c. 23. *Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρὶ.* De qua quidem eleganti dicendi brevitate vid. Hermann. ad Viger. p. 799. sq. ed. 1. LEHM.

Ead. l. 2. *Κόρη ἔνονλος*) Fabulantur poëtae, a Jove devorata *Μῆτιν* qua devorata, mox Minervam concepisso. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. et seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset etc. Si cui vacat, *Procli* et *Moschopuli* hunc in locum adnotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta et armata prodiit: a qua re *κορυφαγενής* dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc et Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

et alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc et *Lucianus* ridet. COGN.

Ead. l. 4. *Ἐπὶ τὴν μὲνιγγα*] sub meninge, h. e. per spatium illud, quod est sub meninge, extensam virginem. Sic etiam alibi ὑπὸ cum Accusativo loci vel temporis positum, ubi proxime non mora, sed extensio cogitanda. *Aesop.* fab. 32. *καὶ δὴ λαθὼν ἔην κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε.* *Luc. Actt. Apost. II, 5.* *ἄνδρες εὐλαβεῖς ἄνδρες ἀπὸ παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.* Neque itaque scribere *Schmiederus* debebat ὑπὸ τῇ μὲνιγγι, quamquam eam lectionem *Scholias*

et cod. 2956. habent. Vid. *Fischer. Animadvv. ad Weller.* T. III. b⁴ p. 277. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Πυρρὸν χίλξαι) Vid. *Ex. Spanhem. ad Callim. H.* in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρὸν χίλξαι, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes imprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pin-dar.* ad Pyth. II, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπιχάρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διόσκουροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paullo plenius, quam apud *Athenacum* in fine lib. IV. *Epicharmi* locum sine dubio cogitavit *Aristid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρὸν χίλξουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius ductu, ut *Canterus*, neque sub ipsa, ut *J. Meursius* *Misc. Lac.* II, 12. sed id, quod significaverat *Epicharmus*, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσάσῃ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

Ead. l. 8. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίηε προσιδεῖν. SOLAX.

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male *Guyetus* mutat. *Caesia* quidem; sed ornat hoc etiam ipsum *cassis*: *caesii* oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc *Grammatici* spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερόν, Γλαυκιάς, καταπληκτικόν, ἔμπυρον καὶ φοβερόν βλέπειν, et Γλαυκῶπις, φοβεράν ἐν τῷ ὄρασθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὥπας ἔχουσιν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίηε προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat et decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat *Venus* in *Jud. Dear.* §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum usurpavit *Nic. Heinsius* ad *Ovid. A.* II, 659. *Philostr. Jun. Icon.* c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὄρωσα, ἐν ἀρδενωπῇ τε τῷ ᾗθει τὴν παρειὰν ἐπιφωσίντρουσα. *Stat. Theb.* II, 715.

Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis,

Bellipotens, cui torva genis horrore decoro

Cassis et adperso crudescit sanguine Gorgo.

Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae *Palladis* eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expres-

slt, sed incultius et rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, *Eustath.* de *Ism. Amor.* II. p. 37. ὁλη στρατιωτῆς πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέροισι (ἔχει videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστρέπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam solum *Homerus*, sed Lunam etiam *Empedocles* et poëtae physici vocarunt, cujus adpellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *HEMST.*

Ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. *GUYET.*

Ead. l. 16. Πάδιον οὕτω, ποιεῖ) Haec in *Flor.* quae pressae scripti Codicis vestigiis insistit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποιεῖ. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. *Eratosthen.* *Catast.* c. XIII. *Philostr.* *Icon.* II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: *Cicer.* de *N. D.* III. §. 55. 59. *Clem.* *Protr.* p. 72. *D. Arnob.* IV. p. 135. *Augustinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: *Jul. Firmic.* de *Err. Pr. Rel.* p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in *Protr.* p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus labore. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum, alii scripserunt. *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθεὺς, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἥραστον, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τριτωνοῦ Ἀθηνᾶ σὺν ὀπλοῖς ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacūque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret. cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum adcolebant, Promethei vicem miserti, solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris Samius* apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad *Olymp.* VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμάονα λέγουσι φῆσαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἐριμνῶν· οἱ δὲ Προμηθεΐα. Magnum habet auctorem Prometheus et singularis ministerii testem *Euripidem*

Ion. v. 455. quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat; minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σύν ὄπλοις ex vertice patris prosiluisse, *Stesichoro* primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, *Stesichoro* recentiorum oportet fuisse *Orphicum* illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηναῖν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς

“Ὀπλοῖς λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι,
apud *Procl.* in *Tim. Plat.* I. p. 51. *HEMST.*

Ibid. Ἀδυνάτων ἐρῶς) Vulcanum tamen habuisse *Minervam* τὴν νόμῳ γαμετήν, testatur oraculum *Byzantinum*:

Νῆσος τίς ἐστι φυτῶννμον ἅμα λαχούσα

Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ’ ἡπείρῳ φέρουσα·

“Ἐνδ’ Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην.

BOURD. Vide *Hermot.* cap. 51. et *Eurip.* pag. 728. B. *SOLLAN.* Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* et *Suidas*, Ἀδύνατα θηροῦς. Apud *Stobacum* inter *Chilonis* dicta pag. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumpsit *Noster*: in *Herc. Fur.* v. 318. — ἄλλως δ’ ἀδυνάτων ἔοικ’ ἐρᾶν. Oraculum illud *Byzantinum* exstat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdclotii*. *HEMST.*

Pag. 31. l. 11. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν) *H. Stephan.* Adp. de D. A. p. 198. monet, ἰδεῖν in *Attico* sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, et οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis *Atticis* tribuendo secutus est *Scholiasten Thucyd.* ad IV, 125. verum *Grammatici* veteres nimis saepe liberaliter *Atticis* tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non *Graecorum* tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν: neque enim aliter aut *Latini* suum *videre*, aut nos *Belgae* vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *HEMST.*

Pag. 32. l. 3. Οὐκοῦν) *G. Budaeus* C. L. G. p. 908. cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. *HEMST.*

Ead. l. 4. Ἐπεσήμαινεν) Hoc, an ἐπεσήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. *HEMST.* De formis *Aoristorum* verbi σημαίνειν usitatis vid.

Fischer, ad Weller. Gramm. T. II. p. 376. et Lobeck. ad Phrynich. p. 24. sq. Quid altera Hemsterhusianae adnotationis pars sibi velit, non conjicio. Nam etsi αὐτοῦ non male scriptum fuisset, αὐτῶ tamen cur contra omnium librorum consensum mutes, idonea quidem caussa non est. LEMM.

Ead. l. 8. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316. qui matrem saepius sic adpellat, ut Semelen Euripides

— τοκάδα

Τὰν Διογόνειο Βάκχον

Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thes. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

Ead. l. 9. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, מִן מִדְּכָו מֵצֵי egressus est ex ejus femore: quod perinde est, ac ab eo genitus est, vel, ab eo est oriundus, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit κῆρυξ, quod virginem viro maturam apud Talmudicos sonat. CLEM. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Ead. l. 17. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Jun. et Jov. et de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

Pag. 38. l. 4. Ἐμβρυον ἐπιταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπιταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης: pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. et Suid. in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν: quanquam hujus rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, et quidem valde dissitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νυφόνει

Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγοννίδα θήκατο λύσας·

quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III. p. 140. qui poëtae in Hymnis istos versus ponit:

Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ δ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἡνεμοτόσῃ

Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δίον γένος Εἰραριῶτα,

Οἱ δὲ δ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινῆντι etc.

Homeri sint, an verius Herodoti, sub cujus nomine duos profert Schol. Apollon. Rh. ad II, 1215. nunc disceptare non valet; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum

eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obs. IV. p. 89. Id notandum, *Δράκονον* hic scribi, quemadmodum a Strabone et in *Euphorionis* Epigrammate, cum *Δράκονον* *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* *Dion.* IX. 16.

Καὶ μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem)

ἔσω Δρακόνιοιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην

Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήτιος Ἐρμῆς

Ἡρόθεν πεπότητο —.

Hic etiam de patre rubentem *Dionysum* *Mercurius* excipit: eundem puerum in coelum ferens a *Bathycle* fuit effictus in *Amyclaei* throno, teste *Pausan.* III. p. 255. De nymphis *Bacchi* nutricibus *Burmaunus* dicto loco, et inprimis, quem advocat, *Is. Casaub.* de *Satyr. Poës.* p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *HEMST.*

Ead. l. 9. *Ἐς τὴν Νύσσαν*) *Callim.* *Hym. Jovis.* *BOURD.*

Ead. l. 14. *Ὅς' ἄν*) *Angl.* ἄ. *BOURD.*

Pag. 34. l. 10. *Αἱ Ὁραι*) *Ex Homero.* *BOURD.* *Hesiod.* *Theog.* 901. *Ovid.* *Met.* II, 118. *SOLAN.* *Iliad.* VIII, 393. sq. *Graev.* *Lectt. Hesiod.* 23. p. 117. sq. omnino *Manso* über die *Horen* und *Grazien* *Jen.* 1787. 8. *LEHM.*

Ead. l. 13. *Παραγγέλων*) *Flor. παραγγέλων*, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit *παρ-αγγέλλων*, quanquam cunctae post primam edd. expresserint *παραγγέλων* quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: *καινὰ ΤΑΥΤΑ* postulat *παραγγέλλων*. Porro in scriptis *Codd.* nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte *ἀγγέλων*. tametsi in *Flor.* sit ibi quoque *ἀγγέλων*. *HEMST.* Eadem prorsus ratio est in utroque loco, neque vox *ταῦτα* in priori aliquid discriminis efficit. Cogites modo sic scriptum: *Nova haec (sunt) et aliena, quae huc venisti nuntiaturus; ἥκεις enim praeteriti temporis notionem habet, atque adeo non minus, quam illud ἐξ-πέμψης, requirere videtur vocem, quae finem rei, ergo Futurum, significet. Quod autem Florentina exhibet παραγγέλων, id aequè pro παραγγέλων haberi potest, ac pro παραγγέλλων; salvo spatiolo isto ante λ relicto, quod facile etiam aliud quid innuere posse videtur, quam omissum alterum λ. *Schmiederus* tamen edidit *παραγγέλλων*. *Poppo* antiquam lectionem retinuit. *LEHM.**

Pag. 35. l. 4. *Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μιν*) *Ma-*le ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe *Mercurius* *Soli Jovis* nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum

sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet tamen, ἑρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: *EP. Ex Βοιωτίας, ὡς Ἡλίας, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυωνος γυναῖκος, ἣ συνεστίν, ἑρῶν αὐτῆς. HA. Εἶτα οὐκ ἱκανὴ νύξ μία; JENS.* Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit, si Mercurio tribuatur. *SOLAN.* Par frigus ab utraque parte. Sive verba ἑρῶν αὐτῆς pro additamento Mercurii, sive pro Solis interrogatione habeas, utrumque fatuum videri debet, quum ex iis, quae Mercurius modo dixerat, plena verborum συνείσας potestas non minus manifesto patere potuerit, quam in illis Promethei ad Jovem *Dial. I, 2. Παρὰ τὴν Θέτιν, (βαδίζεις) συνεσόμενος αὐτῇ.* Accedit codd. et editt. dissensio, quae et ipsa originem istarum vocum suspectam reddit. Nam tribus codd. confirmatur sane *Jensii* sententia, quam et recentiores editores, *Seyboldus, Schmiederus* et *Poppo* secuti sunt. Cui ne justo minus pretii statuuisse viderer, eodem loco verba ista, quo voluerat *Jensius*, sed ut suspecta, ponenda ducebam. *ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 10. Αὐτοί. *L.* et *ed. J. μόνος.* Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. *V. Asin. c. 84. et de Salt. c. 4. Xenoph. ed. St. p. 130. 33. ubi delendum μή· et Plat. ed. Bas. p. 142. B. SOLAN.* Consueta loquendi formula αὐτοί γὰρ ἔσμεν, *soli sumus et sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. *Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοί, εἶπεν, ὦ Τυανεύ, γέγοναμεν· de V. S. II. p. 618. v. 36. πένσῃ ἐπειδὴ αὐτοί γεγόναμεθα. Αὐτὸς pro solus, sejunctus ab aliis, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15.*

— αὐτὰ λέλειπται

Τῶςτα —;

XXVI, 2. — αὐτὰ ἐοῖσαι, solae, sine virorum comitatu: hoc si D. Heinricio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐναθήμεθα ἐκλήθετες εἰ

μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682. apud Actium Antonium et Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. J. Fr. Gronov. de Cent. et Unc. Us. Ἀντιξήγ. II. p. 513. C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65. V, 60. ΗΕΜΣΤ. Αὐτός, solus, excepto quovis alio, frequentissimum etiam apud nostrum scriptorem. Somn. §. 9. αὐτὸ μόνον, ἐργάτης etc. solum illud, operarius etc. Supra Dial. II, extr. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημι σε, sub hac sola conditione. Diall. Mortt. XX, 5. καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, — εἰ θεάσαιτό τις, et habitum quidem solum, — si quis spectaverit. Char. c. 10. τὸ πορθμεῖον αὐτό. Ibid. c. 6. ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνᾳ ὄραν. E quibus exemplis, quorum etiam plura in Indice adferentur, patet simul, nunc addi μόνος, nunc omitti. Vid. singularem illam Hermannii dissertationem de Pronomine αὐτός, quae reperitur in Actis Seminarii regii et Soc. Philol. Lips. Vol. I. p. 42. sq. Notabile est, nostrates vice versa in vulgari sermone verbo *allein* uti pro *sebst*. E. g. ubi dicas ad aliquem, qui opem suam tibi obtulerit: Das will ich schon allein ausführen, et dicere velis, te ipsum hoc esse facturum, non adjutum aliorum auxilio. LEHM.

Ead. l. 11. Παρά) Mendose hio in plerisque περί. Fl. J. S. et A. recte παρά. V. Bis Acc. c. 37. μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνώμενος παρ' ἡμῶν. Diall. Merr. X. absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐκοιμάτο) Κοιμάσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθυπνέειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD. Ἄν ἐκοιμάτο qui mirum habere potuerit Popponem adeo, ut etiam spuria ei videretur probissima particula, in hoc paene moroso alienorum errorum censore et castigatore vix intelligas. Non enim est *dormiret*, sed absolutum illud Imperfectum ea significatione, quam postea idem Poppo ex Matthiae Grammatica Gr. p. 881. didicit, ut ex Indice ejus s. αὖν patere videtur. Ex Nostro sufficiant haec: Somn. c. 2. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, — ἀνέπλεττων, fingere solebam, e quo exemplo simul disci potest, particulae ἂν post ipsum Participium ἀπολιπὼν suum esse locum. Nigrin. c. 4. ibique adnotata. Necyom. c. 7. et 12. Quid multa? Vid. Hermann. ad Viger. p. 785. ed. 1. LEHM.

Pag. 36. l. 4. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. et auctoritate P. L. et ed. J. accedente, correximus. In re-

liquis omnibus legitur μὲν οὖσαν· quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀπέστειλε) Scribe ex Ms. ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Jupiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Ms. Gr. habent etiam L. et ed. J. vulgatae ἀπ — mendose. SOLAN. Idem mendum hactenus occupat *Lysidis* Epistolam in fine: παντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶ θνάσκουσα Βιστάλις τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, quod paullo ante ἐπισκάπτειν ἐπισκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, *Hesych.* Vid. *Stanl.* ad *Aeschyl.* P. V. v. 3. HEMST. Mox τὸν δὲ Ἵπνον haud dubie de eadem persona intelligendum, de qua antea, atque tum minus recte per minorem initialem hucusque scriptum. Quod autem *Scyboldo* vox Ἵπνον omnino spuria est visa, non meminit illorum locorum, quae bene multa sunt apud *Nostrum* quidem, ubi in altero membro partitivo nomen ipsum additur, etiamsi id alias haud difficulter ex antecedentibus repeti possit. Proxima quaedam exempla *Dial.* XII, 1. ἡ μὲν, ὁλολύζονσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ubi notandum, *Corybantes* paullo ante commemoratos fuisse. XVI, 1. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — — ὁ δ' Ἀπόλλων etc. LEXM.

Pag. 87. l. 6. Τὸ ζεῦχος] Nimirum *Lunae* ac *Nocti* pariter ac *Soli* et *Aurorae* tribuebat veterum phantasia proprium cultusque curram, et curriculum coeli. Hanc imaginem deprehendas e. g. *Virg.* *Aen.* VIII, 407. *Ovid.* *Fast.* IV, 374. sq. In sqq. ἐπ' αὐτὸν aptius et pulchrius, quam παρ' αὐτὸν, quod *Matthiae*, nescio, quam ob causam — nam nihil ipse de hac mutatione adnotavit — in textum recepit, haud dubie tamen e cod. Par. 2956. Etiam infra legimus κατάγων — ἐπὶ τὸ Ἄσσυρ. μιν. in re simillima. LEXM.

Ead. l. 11. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) *Aristaen.* I. Ep. 8. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἑρωσαν ἐκείνοι μητέρα. ibi vide *Jos. Mercer.* HEMST. Αὐτὴν τὴν μητέρα placuit cum *Matthiacio* recipere e cod. 2956. Est autem αὐτὴν vox h. l. magnae gravitatis, et αὐτοῦ sic omissum, ut in seq. dial. §. 1. in verbis: ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑποβίβεις. Ἐμὲ γοῦν αὐτὴν autem quasi *Tmesin* olim dixi, et etiamnum dicam, quia vulgare ἐμαυτὴν interjecto γοῦν quasi dissectum adparet, non secus atque illud in *Charon.* §. 2. σὲ δὲ καὶ αὐτὸν pro αὐτὸν δὲ καὶ. Quasi *Tmesin* dicebam, quod per se singulares voces sunt ἐμὲ et αὐτὴν. Quid in his incredibile repererit *Poppo*, nondum conjeci. Ceterum res est pusilla. LEXM.

Ead. 1. 13. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μετράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in *Eid.* I. CLEA. Perquam eleganter *Alciph.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνης παραλάβῃ· ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei Hymn.* LV. HEMST. Cum *Bionis Idyllio* I. conferendum *Theocriti* XXX. et *Ovid. Met.* X, 295. sq. LEHM.

Ead. 1. 15. Ἐξ ἡμιστίας) *V. Theocr. Scholiasten. Barthius* Adv. pag. 124. laudat *Bionis Idyll.* I. v. 54. *Proserpinae* fabulam tangit *Ovid. Met.* X, 519. SOLAN.

Pag. 38. 1. 2. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic *Dial.* *Jovis*, *Herc.* et *Aesc.* *Dixerunt* ad illud *Pers.*

— Solea puer objurgabere rubra. BOURD.

Ead. 1. 7. Ἐπιβαλλόμενος) *P.* et *L.* pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noster* alibi, πορφυρέδας ὑποβεβλημένος. *Theocrit.* *Eid.* XXVII, 53.

Ἄλλ' ὑπὸ σούς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδα βάλλω. HEMST.

Ead. 1. 9. Ἐπιπεκλασμένη) Sic de *Mero. Cond.* c. 8. laxa cervix, *Pers.* sic ὄμμα πεκλασμένον. BOURD.

Ead. 1. 13. Οἶσθα τί ἂν οὖν) *Nullae* edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in *V.* 2. ἐκτραρχεῖται, οἶσθα, τί ἂν οὖν etc. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST. Est *Aposiopesis*, facile intellecta *Veneri*, rerum venerearum peritae, ut ipsa innuit *Selene*, addito οἶσθα, quod non cum *Seyboldo* interrogative sumendum, sed sic intelligendum: bene haec nosti: quid igitur reliqua tibi dicam? Ad *Ovidianam* rationem: cetera quis nescit? ut recte idem *Seyboldus* observat. Ceterum qui olim *Ἐρωτος* scripseram, meas quasdam rationes secutus, nunc monitus a *Poppone*, cum vulgo facile rescripsi *Ἐρωτος*, prae amore pereco. LEHM.

Pag. 39. 1. 11. Καθαίρεις) Dixi ad *Petron.* Cl. *Casanbon.* ad *Theophr.* BOURD.

Ead. 1. 13. Ἐς ἐμὴ τὴν μητέρα ὑβρίσεις) Migrare *Lucianum* illam *Grammaticorum* legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίσκειν τιὰ et εἰς τινα, *Kusterus* observat ad *Aristoph.* *Plut.* v. 900. Dicemus ad *Soloec.* c. 10. Par est *Veneris* de filio *Cupidine* querela in *Apollon.* *Rh.* *Argon.* III, 94. ubi plura sunt, quae cum *Lucianeis* componi merentur. HEMST.

Ead. 1. 15. Πέαν) Opem vertit *Lactantius*, quem vide *I,*

13. Eadem et *Cybele* audit et *Mater Deum* et *Berecynthia*. V. *Julian. Or. V.* et *Sallust.* in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 40. l. 3. Ἀττῆ) De nomine hujus non adeo consentiunt auctores. Ab *Ovidio* et *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic. III.* eum vocat Ἀττιν. Apud *Macrobius* Sat. I, 21. legas *Attinis* et *Attinem*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. *Lucianus* neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττην· nisi fortasse idem etiam sit ille, cujus meminit sub eodem nomine in Achaïcis *Pausanias*. LEXD. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox Fl. rectius Ἀττι, uti recte etiam in *Icar.* c. 27. in omnibus legitur, quamquam et ibi O. Ἀττην habet. SOLAN. Rectior forma videtur Ἀττις esse, quamquam etiam h. l. in cod. 2946. reperitur Ἀττι. Certe Analogia aliorum similium nominum *Phrygiorum* et *Lydiorum*, de quibus minor potest esse dubitatio, ut Σαδύαττις, Ἀλυάττις, e. a. hanc scripturam non parum commendat. Quamquam et ipse *Herodotus*, qui illa nomina usurpat, *Lydorum* regem primum fuisse narrat Ἀττιν, non Ἀττην, Lib. I. c. 7. Cf. paullo inferius *Hemst.* doctissimam adnotationem. De re laudat *Poppo H. Werthesii* Commentationem: Über den Atys des Catull. Münst. 1774. Scripsit etiam *Laur. Pignorius* Dissertationem: Magnae Deorum Matris *Idaeae* et *Attidis* initia, insertam illam *J. Gronovii* Thesauro Antiqq. Graec. T. VII. p. 510. sq. LEXH.

Ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad *Claudian.* I. de Rapt. Proserp. BOURD.

Ead. l. 4. Πήχυν) *Erasmus* vertens, penem ense desecat, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* et alios: melius huius locutioni consultum in *Dea Syr.* §. 50. τὰ μνηστια τὰ τοὺς πήχας. *Cybeles* et *Bellonae* sacrorum erat pars, ut *Galli* et *Bellonarii* brachia sibi cultris aut securiculis eruantarent. *Propert.* II. El. 18.

Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?

Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. HEMST. Mox praecedentibus edd. Arg., Lips. et *Popp.* scripsi ἔεται, non, ut vulgo legitur, ἔεται. Requiritur enim impetu fertur, quod ἔεται significat; ἔεται autem foret cupit, desiderat. Sic praecipunt saltem veteres Grammatici. *Phavor.* ἔεται, τὸ πορεύομαι λέγομεν. ἔμενοι, ἐκιδυμούντες, προδυμούμενοι. Alibi idem: ἔμενοι, πορεύόμενοι, ἀπὸ τοῦ ἔμμι. Etymol. M. ἔμμι, προεδυμούντο, ἀπὸ τοῦ ἔμμι — ἐπὶ δὲ τοῦ πορεύομαι, φιλοῦται κ. τ. λ. *Suid.* ἔμενοι, ἐκιδυμούντες, προδυμούμενοι. ἔμμι, ἐπορεύομην.

Lucian. Vol. II.

X

Sed alibi idem: *ἔται, προθυμεῖται, πορεύεται*, quae vitio laborare aperto, notavit etiam *Aem. Portus. Hesych.* "ἔμαι, προθυμοῦμαι, βούλομαι, ὀρῶ. "ἔται, βαδίζει, προθυμεῖται, πορεύεται. θέλει, ἐπείγεται, ὀρᾷται. Quae et ipsa emendatione egere, facile vidit *Alberti.* Sic rem, ut certam et exploratam, etiam *H. Stephanus* proponit *Thes. T. I. p. 1654. C. D. et p. 1935. H.* Quae si certa sunt, *ἔσθαι* sane non potest non pro Medio verbi *ἔμει*, h. e. *εἰμι*, haberi. Vid. *Fischer. Animadvv. ad Weller. Vol. II. p. 508.* In *Xenophon-tis* certe libris satis constanter scribi *ἔσθαι*, ubi potestati impetu ferri locus sit, non pauca testantur exempla, quae vid. in *Sturz. Lexic. Xen. s. v.* In aliis variatio aliqua, quae facile fieri potest, ut potius librariorum incuriae, quam auctorum ipsorum negligentiae sit tribuenda. Apud *Nostrum* denique in *Luc. s. Asin. c. 40.* sine variatione legitur *ἔμαι ὀρόμῳ εἶσω.* Unde jam non temere etiam h. l. in hunc modum scripsisse videbimur. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 5. Αὐλεὶ τῷ κέρας) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύς, triplex tibi-
 arum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit *Pausan. IX. p. 734. 735.* Phrygiis sive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανεῦον, aduncum cornu et reflexum, teste *Poll. IV, 74.* *Athenaeus* itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ἔνθμῳ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπείγων κώδωνι. *IV. p. 185. A.* Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ἔνθμῳ exposuerit, concitos, incitatos modos: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρέχοντι ἔνθμῳ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρέχοντι ἔνθμῳ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander a Stephano* etiam indicatus *Ther. v, 521. τρέχοντι πάγῳ* quo nihil est aptius ad in-
 conditum illum tibiae Phrygiae et gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κεραςφόρον αὐλὸν* dixit *Artistid. Quintil. III. p. 147.* qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κεραςφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεὶ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βυρῦτατον ἐπὶσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de *Anim. Procr.*

p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt adcuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam adpellarint *κλέας* sive cornu: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit revocare modos, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549.

Aut reboant raucum retrocita cornua bombum:

ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam *pejus* interpretantibus de tuba, sed *ἀνακύνοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. et edd. adulteratam,

Et reflexa retro dant cornua barbara bombum.

Quae conatus est Is. Vossius ad Catull. p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit J. Fr. Gronovius Obs. I. c. 17. ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49. *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus*, Graeca plerumque *choreis*, *Barbara autem strepitu cymbalistarum et tympanistarum et choralium*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST. De tibiis Collectanea reperiuntur J. Meursii Filii in J. Gronov. Thes. Antiqq. Græc. T. VIII. p. 2449. sq. Λημ.

Ead. l. 6. Τυμπάνω) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cujus sonus voce βύμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis æneis et concavis, quae collidebantur, et quorum sonitus voce κτύπος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. Henr. Hammondi 1. Corinth. XIII, 1. CLER.

Ead. l. 7. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mitrum, si hic nihil est otiose positum, et plane κβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, *δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, mediaque illa, *ἅπαντα δέδια*, pro spurii habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. JENS. *Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, vel, si mavis, *τι τοιοῦτο*, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse J. Jensio prorsus adsentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thes. T. II. p. 769. aliquando capi pro simplici *μαίνεσθαι*, et significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco *ἀπομανεῖσα*, *furore perci-*

τα, ἐκπνεύσεια. Secutus est eam rationem Guyetus; et merito quidem: argutius enim dicit Venus, *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. 'Εν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud et male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα, vix fero: quanto rotundius, et Venere, ni fallor, dignius exhibet, ταῦτα νῆ Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρώ. HEMST.

Ead. l. 8. 'Απομανείσα) Id est, *μανείσα*. GUYET.

Ead. l. 9. 'Εν αὐτῇ) 'Εν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

Ibid. Καλέσῃ τοὺς Κορύβαντας etc.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed et cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστέιν, et amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in coisfurore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, *μανία*, ut sit, ἐν ἐν αὐτῇ *μανία* οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, *μανία*, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανείσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride c. 10. Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνων παρέσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότερον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum *νίκη*· quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ *νίκη*ν ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo et gravissimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11. Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο· id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. L. c. 36. et c. 10. in Gallo, τοῦτο ἔκαλετο· h. e. hoc nomine adpellabatur. ita et Theocriti Scholiastes ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὠνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. Hi jam degeneres sunt; mixti, et Gallograeci vere, quod adpellantur. alii forte aliter,

at ego quidem id exposuerim, quod nomen, h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. JENS. Unice recte *Jensius* in utroque loco statuit. In priori si etiam ἐστὶ post ἀπαντα deleveris, quod certe otiosum est et nescio quid jejuni habet, manifestum sit librarii vitium, qui praepropere verbis ΑΠΑΝΤΑ ΑΕΔΙΑ bis descriptis ansam praeberit loco corrumpendo. Possis quidem cum *Bremero* ad curam illam maternam confugere, quae repetita voce δέδια significanter et apte exprimi videatur. At h. l. cum sollicitudine matris simul conjuncta est ejusdem indignatio materna, qua adfecta deinceps verbis ἡ τοῦ μέγα σε πατρὸς τιμὸν cum vehementia quadam filium increpat. Cum qua collata repetitio ista nescio an fucati potius et fastidiosi, quam simplicis et grati, sermonis esse videatur. Neque adeo facit huc aliquid ceteroquin haud ab-similis locus *Terentii* *Heaut.* I, 2, 15. *Timet omnia, patris iram, et animum amicae, se erga ut sit, suae.* Faceret autem aliquid, si *Clitipho* ibi sic loqueretur, vel potius garriret: *Timet omnia, timet tale quid, ne pater irascatur* etc. Neque tamen in fine hujus sollicitae increpationis maternae cum *Hemsterhusio* quidquam in verbis: ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα mutari velim, dum certiora corruptelae vestigia mon-strentur. Quamquam judicii *Hemsterhusiani* acumen et ele-gantiam, ut par est, revereor. Explica: *Haec timeo pericu-la, in quibus te video versantem.* Brevitas orationis, quam ad-fectus matris traxit, ταῦτα ad utrumque referri jubet, ad δέ-δια pariter atque ad κινδυνεύοντά. De verbo ἀπομαλνέσθαι interpretando insignis error ab *H. Stephano* per *Hemsterhu-sium* ad recentissimos usque Lexicographos propagatus. Quodsi ἀπομαλνέσθαι h. l. esset furore percitum esse, i. qd. ἐκ-μαλνέσθαι, dixisset haud dubie *Venus ἀπομαλνόμενη*, non ἀπομανεῖσα. Nam modo in antecedd. locuta erat *Venus* de hac ipsa *Rheae* insania. Imo glia, eaque contraria, *Rheae* conditio cogitari debet, quod vel ipse *Aoristus* significat, et in sqq. particula ἔτι. Verte itaque: *metuo, ne, si quando resipuerit, vel potius, si adhuc insanire pergat,* etc. Nam ad vocem αὐτῇ recte *Jensius* ex antecedenti ἀπομανεῖσα nomen πανία intelligit. Iis exemplis, quae idem interpres partim non satis apta laudat, addi poterunt haec: *Supra Dial. VI, 8. ἀλλ' ἡμῖς τούτων αἵτιοι, καὶ πέρα τοῦ μεγάλου φιλάνθρωποι, οἷ γε καὶ συμπότας αὐτοῦς (τούς ἀνθρώπους e voce φιλάνθρωποι intellige) ἐποιήσαμεθα.* Ibid. in fine dial. δλκην δίδους οὐ τοῦ ἔρωτος (οὐ γὰρ δὴ δεινὸν ταῦτό γε, i. e. τὸ ἔρῳν, elicien-dum illud e voce ἔρωτος) ἀλλὰ τῆς μεγ. *Nigrin. Epist. in,*

παρ' αὐτοῖς referendum ad antecedens Ἀθήνας. Diall. Mortz. XII, 4. ὑπ' αὐτῶν, intellige Ἑλλήνων ex praeced. Ἑλλάδα. Et sic saepius. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀντὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19. 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. SOLAN.

Pag. 41. l. 1. Ὀλῆ) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Petren. BOURD. Horat. Sat. I, 9, 2. — totus in illis (nugis). LEHM.

Ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis adparet, Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperitur, ignoro: nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Juliani Phot. Ep. 49. Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σοφισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. Festus Diaconi in Italia Nicand. Alexiph. v. 8. — ὀργαστήριον Ἀττῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756. C. Ἀτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pausan. VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud Phot. p. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur adsignare. Adde J. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. HEMST. Non opus est, modo ἐφίεσθε pro Imperativo capias. Continet scilicet hic venustissimus locus abruptas pueri versutissimi sententias, quarum nexus sic intelligendus: *Atqui quid ego desinquo, monstrans ea, quae pulchra sunt, qualia sunt? Vos vero (i. e. qui amatis, Dii Deaeque) ne concupiscitis pulchra, abstinete vos modo cupiditate eorum, quae pulchra sunt: quod quum non faciatis, ne (itaque) culpam in me conferte.* *Am cupis tu, mater, non amplius amare etc.* Haec postrema dicit puer, ut maligne ipsam matrem vehementioris illius cupiditatis arguat, quam non ipsius sit sedare. Imperativus itaque ille prohibitivus μὴ ἐφίεσθε oblique hanc affirmativam sententiam exprimit: vos vero cupidius pulchra quaevis adpetitis, neque adeo in me huius rei culpam transferre

debetis. Consentiant *Bremerus* et *Poppa*. De nomine *Attae* cf. supra adnot. meam. LEHM.

Pag. 42. l. 1. *Φαρμακία*) Interpretatus sum ad *Petron. Pharmace* responde: sic *Diall. XX. c. 10. Bourd.*

Ibid. Προκατακλίνεσθαι μόν) Interpres habet, priorem *adcumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, et *vertere, supra me adcumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco adcumbere*: dicendum fuit, *superiore. CLER.*

Ead. l. 4. Ὁ ἐμβρόντης) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad *Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ θέμις*, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod. III. p. 218. et Schol. Euripid. ad Alc. v. 2.* ex quo maculas aliquot eruditissimis vel ignoratas, vel contentas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe *ἀνέστησε*, pro *ἀνέστη, τοὺς Φινείδας* pro *τὸς Φονίσας*, aut, quod prave reposuit *Barnesius, τὰς Φονίσας· τὰς Προΐτου θυγατέρας* pro *τὰς Κροίσου θ.* quas emendationes facile praestabunt *Sext. Empir. adv. Gramm. I. p. 271. et Schol. Pindar. ad Pyth. III, 96.* Inter hos *Tyndareus* adnumeratur, auctore *Panyasi*: quod cum *Schottum* praeteriret, male versatus fuit in explicando *Zenobio C. I. n. 47.* Vide *Suidam* in *Ἀναβιώναι* et *Ἀλώπος*. *Aesculapii munere* novissimus *Hippolytus* in *Dianae gratiam revixit*: quod temerarium facinus tam indigne tulit *Jupiter*, *Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens*, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, *Apolinique* deprecanti iram donans nepotem, ringente licet *Momo*, si *Luciano* credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quanquam hoc quidem inter *Astronomos* non plane constet, *Ophiuchum* vel *Anguitenentem* esse jussit. *Eratosth. Catast. cap. VI.* quem locum videtur designasse *Hygin. in Poët. Astr. II. c. 14.* Verum sive *Heracitus* aliquis, sive quispiam alius de *Incredib. c. 26.* fabulosum illud folmen *Jovis*, quo conflagravit *Aesculapius*, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρρετοῦ γλεχθεὶς ὤλετο.* Quid spectaverit *Allatius*, illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adsequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν ἀσκήσας*: ut in *Apollod. Bibl. III. p. 218. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐν πολὺ. p. 227. Οὐνοῖν ἡ ἰατρικὴ καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἦσκει. Μοκ οὐκοῦν*

Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus: nunc οὐκ οὖν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HENST.

Ead. l. 5. (*Ἄ μὴ θύμῃς* etc.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percussus. V. de Sallust. cap. 45. et Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster de Mort. Peregr. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐκ οὖν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβιωται ἡμῖν; *Ergone aequalia et similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita?* GRAEV. Οὐκ οὖν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LXXII.

Ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicae sectae Deus praeses Hercules. BOUARD. Verbi βεβιωται elegantia non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βεβιωμένα res in vita gestae dicuntur ab Aeschine Ep. 7. Μετανοήσω δὲ οὐκ ἐπανελθὼν μόνον πρὸς ὑμᾶς νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῷ πρέπουσαν ἀποδώσειν χάριν. et Eunapio in Prooem. τὰ πλείστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς. Mox ἐκκαθαίρων τὸν βίον, vitam, id est, illam hominum aetatem, s. homines illa aetate viventes expurgans: hanc loquendi venustatem polite Casaubonus exposuit ad Athen. XV, 5. eruditissimi Viri observatis multa vel ex solo Luciano adjungi possent: ut in Fugit. c. 3. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; relicta vita obsecro Benedictus: melius dixisset: relicta terra, et incolentibus eam hominibus. c. 5. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδίκίας καὶ παρανομίας μιστὸν. c. 6. ὀρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τοπρωτόν, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. c. 23. ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον, recte versum: ad homines ite quam celerrime. Haec ex uno libello adposui, cetera praeteriturus. Non aliter etiam Longin. Sect. 43. τοσούτη λογικῶν κοσμικῇ τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορὰ· ad quae commodum ex Herodiano locum notavit Doctiss. Tollius. Eleganter Heraclides Vit. Homer. p. 408. ὁ δεισιδαίμων βίος pro superstitiosis hominibus posuit, et p. 495. αἱ ἐκνευόμεναι τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι. Basil. V. Th. p. 58. ἵνα γένωμαι τραγῳδία τῷ βίῳ. Hymnus in Virtutem antiquus: Ἀρετὰ πολύμοχθε βροτείῳ γένει, κάλλιστον θήρῳα βίῳ· βρότειον γένος et βίος comparia sunt: non autem simpliciter ipsos homines significat viventes, sed modum etiam vitae aliquando et consuetudines inter eos receptas: unde εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· in usum vitae humanae communem inferre: Euseb. Praepar. Evangel. L. I. εἰτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βωμμένας θεοποιίας τε καὶ θεογονίας εἰσηγήσασθαι τῷ βίῳ· quibus adposite congruunt illa Basilii in Vita Theclae p. 32. τελευταῖς

δι λέγω καὶ μυστήρια καὶ ζωοθυσίας καὶ ἀνδροκτονίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων εὐκρεπεστέρων ἐπαισχωμάσαντα τῷ βίῳ τοῦ-
 τῳ· παραδιδόναι τῷ ἑξῆς βίῳ, posteris tradere, in *Cinnamo Hist.* lib. I. *Heliodor.* ipsos latrones ληστῶν βίον vocavit *Aethiop.* lib. I. διὸ καὶ εὐφρεῖ ἐκ' αὐτὴν (λίμνην) ὁ τοιοῦτος βίος· hinc explicare conatus sum obscuram apud *Pollucem* locutionem IX, 33. τελώνης κρείττων τοῦ βίου, *publicanorum* vulgo et facce melior. Jungi aliquando solet ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων· *Porphyr.* de *Abstin.* I, 27. πρῶτον μὲν τολύνην ἰστίον, ὥς οὐ παντὶ τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων ὁ λόγος μόνην παραίνεσιν οἶσει, non cujuscunque generis hominibus. Ab hac autem eleganti locutione non abhorruerunt Romani, qui, si qua fieri potuit, Graecorum flores in hortulos detulerunt suos. *Lucret.* I, 64.

Humana ante oculos foede cum vita jaceret

In terris oppressa gravi sub religione.

humana vita, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος· *Phaedr.* et prudenti vitam consilio monet: hic jam ab eruditis hominibus notatum, qua debeat significatione sumi vita, pro ipsis scilicet hominibus: alias certe, me quidem iudice, minus commode diceretur et Latine, vitam monere consilio, si proprio capias. *Plinius* etiam H. N. XXXVIII. c. 2. In universum vero omnibus horis credit vita nec sentit: ex hoc autem scriptore plura sunt a *Cassaubono* collecta. Audacius aliquanto *Caelius Aurelianus* *Siocensis* omnem medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis: tandem *Propertius* lib. I. El. 2.

His tu semper eris nostrae gratissima vitae:

eum ad modum intelligi posse puto *Aelian.* V. H. I. c. 34. Ἀμα καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὸν βλέποντα τὴν ἐμὴν οὐκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν βίον, εἶπε, θεωρῶν ἀπολλυμένον· ipsos fratres eorumque vivendi rationem. Ἐκκαθαλεῖν simili ratione de *Hercule* dixit *Synesius* in *Epist.* στέλλεται οὖν ἐπὶ πονηροῦς ἄνδρας, τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαλεῖν αὐτῶν τὴν πατρίδα. *HEMST.* I. *Ead.* 1. 12. (Ῥιζοτόμος) Hujus nominis tragoediam fecit *Sophocles*, ex qua versus citat interp. *Apollon.* Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic *Aesculapius*, *Agyrtae* dicuntur. *BCURD.* *Cicero*nis pro *Cluent.* c. 14. pharmacopola circumforaneus respondet huic ἀγύρῃ. *LEHM.*

Pag. 43. l. 1. Ἐγκαύματα) Vide *Notas* ad D. Mar. XI. *HEMST.*

Ead. 1. 2. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Apud *Th. Magistrum* legitur διεσθαρῶς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; et omnino confirmatur a *L. Cod.* De priori dubito adhuc. Vide *Vit. Auct.* c. 12. et infra *Deor. Dial.* XVIII. ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem,

inquies. Vide ergo Paras. cap. 8. ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magist.* SOLAN. Credo veram esse *Thomae* lectionem in *Διέφθορα*. Etiam si *Lucianus* carpat illum usum τοῦ διέφθορα passivum in *Soloec.* §. 3. ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas et Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι: ista labe mentem corrumpit sententiae *Pythagorae* in *Jamblichi Protr.* c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. *Archerium* hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, *Anonymus.* HEMST. Etiam *Porponi* sic visum, et recte quidem, ut nunc intelligo. Plura h. l. de forma, vi et usu vocis διέφθορα dicturo otium fecit *Lobeckii* doctissima adnotatio ad *Phrynich.* p. 160. sq. qui *Thomae* textum vulgatum jure suo contra *Nunnesii* et *Pauwii* tentamina tuetur. Διέφθορα autem *Nostrum* contra suum ipsius praeceptum *Soloec.* c. 3. passiva vi adhibuisse, testis etiam est locus *Nigr.* c. 15. ubi quid sint διεφθορότα ἄσματα, vid. Adnot. LEMM.

Ead. l. 3. Τοῦ χιτῶνος) *Ovid. Met.* IX, 152. 213. et 130. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐδοῦνυσθα) *V. Clem. Alex.* p. 15. B. SOLAN. Μηδὲν ἄλλο, int. ἐποίησα, non σου διαφέρω, quod placuit *Leisnero* ad *L. Bos* de *Ellipss.* p. 790. *Schaeff.* Verbum ποιεῖν post οὐδὲν ἄλλο vel μηδὲν ἄλλο in properantiori sermone omitti, auctor est ipse *L. Bos* ibid. s. v. ποιεῖν, ubi hic usus variis exemplis illustratus reperitur. Ex nostro scriptore supra *Diall.* V, 5. Ἀνκεῖς σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο (ποιεῖς). *Diall. Marr.* XIV, 3. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο (ἐποιούμεν) ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν. Nihil, nisi forma, differt τί ἄλλο, ut *Dial. Deor.* XXIII, 2. Ἀπολλ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Διον. Τί γὰρ ἄλλο (ἐποίησα), ἢ ἐγέλασα; Sunt etiam loca, ubi haec *Ellipsis* alio verbo, ex antecedentibus repetendo, expleri debeat. *Diall. Marr.* I, 3. ἴδε σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο (int. ὄψει), ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς. *Diall. Mort.* XIII, 2. Ἀλεξ. — πλὴν ἄλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; Διογ. Τί γὰρ ἄλλο (γελῶ), ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην etc. Plura etiam videbis in *Ind.* s. ἄλλος. Nunc haec sufficiant. Cf. *Abresch. Dilucc.* *Thuc.* p. 180. LEMM.

Ead. l. 5. Παιόμενος) *Ovid. IX. Heroid.* SOLAN. Me-

minit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo *παίξειν* minus bene commentatur, tum *Plutarchi* locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Suston. August.* cap. 82. male tractat. HEMST.

Ead. l. 6. *Μελαγχ.*) *Eurip.* et *Seneca* Hero. fur. SOLAN.
Mosch. Id. IV. LEMM.

Ead. l. 10. *Μηδὲ τὸν Παιήονα* etc.) Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E. 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit *Mopsus*, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est,

Οὐδ' ἦν Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,

Φαρμάσση —

quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. HEMST.

Pag. 44. l. 8. Ἡ τὸ κατὰ Δάφνην etc.] Ἡ et ἡ ubi interrogationi locus est, saepe et ab librariis, et ab editoribus, etiam recentioribus quibusdam, male permutata repertiuntur. Quorum ut tum natura ac vis, tum fines certi, recte statuuntur et teneantur, age jam de particulæ ἡ, quatenus interrogativa est, indole et usu paullo accuratius exponam. Proprie ἡ disjungit res, et locum adeo habet proprium in interrogatione disjunctiva: an, oder. Sed usus hic ut frequentissimus est, ita multis modis variat. Primum occurrit in obliqua interrogatione, ut *Diall. Marr.* IV, 2. εἶσθι γὰρ, εἰ δρᾶμαι μόνον, ἡ καὶ etc. senties enim, an videar tantum, an etiam etc. frequentius autem in recta. Facilia intellectu sunt ea loca, ubi sententiarum disjunctivarum ratio plene ac perspicue indicata est, ut in illis: *Γυναικὸς, ἡ νύμφης, ἰσᾶς; mulieremne, an Nympham, amat?* *Diall. Marr.* III, 1. μόνος; ἡ καὶ τινὰς ἄλλους etc. solusne? (hoc fecit) an etiam alios, nescio quos etc. *Diall. Marr.* XIV, 2. περὶ μόνον; ἡ μέμνηται; siquidem recte sic scripsimus supra *Diall.* VIII, 1. In aliis vero difficultas quaedam esse potest, praecipue ei, qui vernaculae linguae usu justo magis teneatur. Scilicet nostrates, ubi universe quaesiverunt, e. g. in hunc modum: Wer hat das gethan? et conjecturam de ullo quopiam specialem addunt, e. g. hanc: bist du's etwa gewesen? non utuntur tum in altero membro disjunctiva, sed nova quadam, quaestione, cum priori non arctissime conjuncta. Sed Graeci secus faciunt. Quaerunt illi hac ratione: Wer hat das gethan? oder bist du's gewesen? Est tum Ellipsis prioris membri disjunctivi hujus: ist es ein And'rer, oder bist du's

gewesen? Recte sic alterum membrum per ἢ incipit, et numquam in talibus scribendum est ἢ, quod ut in aliis libris Graecis ab aliis editoribus, ita et in his dialogis a Cel. *Matthiaeio* passim, ut in anteced. Dial. §. 1. et Diall. Marr. XIV, 1., factum est. Exempla haud pauca in promptu sunt, et talium quidem locorum, quorum lectio neutiquam dubia, neque unquam in dubitationem vocata est. In his noster est locus. Mercurius ex Apolline quaerit: τί δὲ δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Λάφνην σε λυπεῖ ἔτι; h. e. quid vero est illud infortunii, quod tibi accidit? (universalis quaestio) Jam cogita, eum addere: num aliud quid novi tibi accidit? et nunc pergere: an illud de *Daphne* adhuc te pungit? Sed brevitatis causa prius quaestionis membrum omissum, posterius vero ita positum, ut illam Ellipsin et facile indicet, et manifesto. Supra Dial. IV, 4. τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενόμεν; ἢ ποιμαίνειν δέησαι πάνταυθα; Infra XIX, 2. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄγρατοι; ἢ πᾶν κείναι etc. qua de causa? — an et illae etc. h. e. num alia est causa? an etiam illae etc. Innumera alia omitto, facile illa, ubi occurrunt, ad hanc normam revocanda. Sufficient autem haec ad intelligendum, Diall. XIII, 1. *Matthiaeium* verba Herculis: Κατὰ τί, ὃ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐπερανύμωσεν etc. falso mutari voluisse in ἢ διότι etc. nec magis recte eundem Diall. Marr. XIV, 1. ὑπὸ τίνας; ἢ ὁ Κηφύς etc. contra constantem omnium librorum lectionem edidisse. Alii etiam sunt modi, in quos hujus particulae usus abit; qui tamen facilius et cognoscuntur, et agnoscuntur; velut quum ejusdem ordinis et gradus interrogationes sese excipiunt, et altera vel perspicuitatis, vel gravitatis, causa additur, ut paullo post: πρὸς τίνας; ἢ τίς οὕτως ἀνέραςτος ἦν etc. Timon. c. 34. Τίνες ἐστὶ, ὃ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενος δεῦρο ἦκατε; ibid. c. 41. πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστιν; cf. Prom. s. Caucas. c. 2. ubi interpret Latinus male vertit; vel ubi a recta ratione repente ad interrogationem graviolem vertitur oratio; ut supra XII, 2. μὴ τολμῶν ἐπὶ αὐτιάσει τοῦτων· ἢ θέλεις εὖ etc. superius VI, 4. Ὅμως ἐπόμενον, ὃ Ἡφα· ἢ τί γὰρ ἂν καὶ πάθος δεινὸν etc. secundum *Schaeferi* emendationem, ubi in Varr. Lectt. alia nonnulla ejusdem generis exempla contulimus. LXXII.

Ead. l. 9. Τὸν Οἰβάλον) V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vestustiores edd. Οἰβάδον, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλον. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. et *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X, 196. V. et XIII, 396. 588. Alii *Amycli* filium tradunt. V. *Nicandri Scholia*

a *Meursio* emendata, et *J. Tzetis* Var. Hist. I, 11. et *Apol-
lodor.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui *Vene-
ris* et *Adonidis* natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas
turbas dederit vitiosa primarum edd. scriptura, cognoscere
licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali
filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, et *J. Meursii* Regn.
Lacon. c. 2. Ad *Mercurium* autem non sine ratione dolorem
amissi *Hyacinthi* conqueritur *Apollo*: nam is ipse simili pla-
ne casu *Croceum*, delicias suas, extinctum luxerat, versum
etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. *Galen.* de
composit. medicamentor. localium lib. IX. ubi *Philonis* epi-
gramma, quo medicamenti ἀνωδύνον, sive dolorem sedantis,
compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam *Au-
son.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi *Commentatores.*
Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173.

Flectit ab invisio morientia lumina disco

Oebalius Phoebi culpa dolorque puer.

Cortinipotentis delicias vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Conten-
dere* p. 258. Hunc cene ego unquam (inquam malebat *D. Hein-
sius*; quod non probo) *Hyacintho* hominem cortinipotentis *De-
liciiis* contendi? — Satis adparet, sermonem fuisse de homi-
ne quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquen-
tem induxit, jocosè negat unquam se cum *Hyacintho* com-
parasse. HEMST. Vid. etiam *Gierig.* ad *Ovid.* Met. X, 162.
LEHM.

Pag. 45. l. 3. Λόγον) Sola ed. J. hic τρόπον habet. Re-
liquae et ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavi-
mus. SOLAN. Haud dubium genuinae lectionis interpreta-
mentum τρόπον, etsi praeter ed. Junt. etiam in tribus Codd.
reperitur, non debebant tamen *Schmiederus* et *Matthiae* pro
genuino admittere. Λόγος est narratio, rei ipsius expositio,
ut Gall. s. Somn. c. 27. Μικρόν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, et
sic saepius. LEHM.

Ead. l. 4. Ὁ δὲ παύιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος etc.)
Patet, in his verbis esse ἀναπόλουθον, quod plane tolli pot-
est, si, ut est in edit. Basil., ponas punctum post vocem
ὑπεροψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus
vero omnium ventorum *Zephyrus* et ipse jamdudum amabat, sed
neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum jeci,
ut solebam; sed ille spirans ab *Taygeto*, discum illum in caput
puero impegit. At *Graevius* ex Ms. post eandem hanc vocem
locat ἐβούλεσε, insidiatus est: et certe id videtur requiri;
sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλεσε excusum
esse. JANE.

Ead. l. 5. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, et nihil esse, ad quod referatur *ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων*. Sed omissa est vox, ex Ma. restituenda: ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αἰτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν etc. *jamdudum etiam et ipse amabat, sed neglectus et non ferens fastidium insidias struxit.* GRAEV.

Ead. l. 6. Τὴν ὑπερφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut adprobetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολούθῃαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST. Egregia observatio, quam facile Popponi concedo non in promptu mihi fuisse tum, quum hos Dialogos in scholarum usum edendos curarem, quaeque toto coelo diversa est ab ea, quam Hemsterhusius idem in minori sua Colloquiorum Luciani editione emisit. Adponam hanc, non tam quo videat jam Poppo, me non finxisse aliquam Hemsterhusii sententiam, quam potius, ut communicem ea, quae bona illic Vir ejusdem semper, vel in erroribus, magnitudinis subjecit, hic vero, ut alia multa, tanquam viliora, praetermisit. Nimirum ad vocem ἐπεβούλευσε, quam receperat editor, haec adnotata sunt: „Lucianus habet Graeviani Codicis lectionem, quae omni orationis asperitati commodo medetur. Saepenumero fabulam Hyacinthi Scriptores Christiani insectantur. Tatianus gravis auctor et eruditus: λέγω μοι νῦν ὁ ἐκατήβολος, πῶς Τάκινθον διεχρήσατο Ζέφυρος; Ζέφυρος αὐτὸν νενίκηκε· καὶ τοῦ τραγωδοποιοῦ λέγοντος, Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον, ὑπὸ βραχείας αὔρας νικηθεὶς ἀπώλεσε τὸν ἐρώμενον. Orat. ad Graec. §. 14. Theophilum ex Clemens praetereo: accurate congruunt illa Luciani Dial. sequ. αὐτὸς γοῦν ὁ μόντις ἡγνόει, ὅτι φονεύει μὲν (τὸν) ἐρώμενον, τῷ δίσκῳ etc. multa habet comparia Oenomaus apud Eusebium.“ Rectius autem priori Hemsterhusio poste iorem de h. l. statuisset, documento est vel ipsa adjumentorum varietas, quibus usi sunt olim ad asperitatem, quae videbatur, orationis laevigandam. Vid. Varr. Lectt. Cogita, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑποφίαν sensus quidem ratione habita, cum sqq. ὁ δὲ ἀπὸ τ. Ταῦτ. cohaerere, verba vero ἐγὼ μὲν etc. intermediam quasi enuntiationem continere, sic

fere: ἀναβόλῃς αἰῶνός σου etc. et omnia tibi liquebunt. *Scholastastes* Graevii ferme eodem modo hanc syntaxin explicuit. Similia Anacoluthi exempla e *Thucydide* contulit *Poppo*; e *Luciano* praeter duo illa, quae *Solanus* indicavit, totidem alia comparasse juvabit, *Timon*. c. 17. in. et 22. ΛΕΠΗ.

Ead. l. 7. Ἐγὼ μὲν ἀνέβόλῃς) Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll.* et *Bacchi* seu *Deor. Diall.* XXIII. et XV. et apud *Xenoph.* *Cyrop.* IV. ed. St. p. 66. 27. SOLAN.

Ibid. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide *Anachars.* cap. 27. VORST.

Ead. l. 8. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτον καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί, ἐνέσειε) Non debuerat haec distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσειε, eamque sequatur in interpretatione *Benedictus*. GRON. Τοῦ Ταῦγέτον saniores edd. J. B. 2. S. A. et ipse *Cod. L.* et *Coll.* Reliquae τὸ Ταῦγέτον, et ipse *Scholiastes*, qui ridicule ad Atticismum confugit. Vid. *Icarom.* c. 11. SOLAN. Lectionem *cod.* 2956. καταπνεύσας, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσειε, ἐφόνευσεν αὐτὸν, siquidem vera est lectio, neque potius Scholion adscriptum, non vidit *Belinus* Scholii certe indolem habere. Quid, quod notavit *idem*, hanc ipsam etiam *Codicis Graeviani* lectionem esse, quum nihil sit, nisi Scholion ejusdem *codicis*. Summam vero ἀκριστον suam prodidit iste ipse *Belinus*, quod sic demum plenam orationem fore somniavit. Adeo non valuit is in re apertissima *Grammatici* manum ab auctoris stylo discernere! ΛΕΠΗ.

Pag. 46. l. 1. Ἀμύκλαις) Unde oriundus *Hyacinthus*, vide *Ovid.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 4. Γράμματα ἐπ.) Literae AI, AI, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsitan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec et *Ajaci* fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a poeta literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* et *Moschus* *idem* narrant. SOLAN.

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) *Salmasius*, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poëtas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos et naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *xyrin*, iridem agrestem, vel gladiolum Latinorum: vide *Plinian.* *Exerc.* p. 860. 861. et *Hyl.* *Iatr.* c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum, literis funestis et ἐπαιάζουσας τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulga-

ria promsit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan. II. p. 195. Hermionenses refert annum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτη κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἑμὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μεγέθει καὶ χρώϊ· ἔπειτα δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνω γράμματα. Scribi debere κομοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis apud Athen. XV. p. 681. C. ὅρα τοὺς κομοσάνδαλον ἀνέυροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπάτησαντες ἐξετραχίσθησαν· expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit J. Meurs. Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicozum pag. 685. et Poll. VI, 106. Ruellius etiam cosmossandalum posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant; Lutat. ad Stat. Theb. IV, 228. bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III, 106. hoc insuper addens: Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi litteram: ex quibus patet, unde nata sint in Ovidii libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 191.

Mox flevit impuratus occisum gravi

Disco, et dicavit florulentum subcubam.

Philostratus Ep. LXI. Οὐκ εἶδες οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἴστε φανώσθαι τοῦ τραύματος; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: et an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud spectabat Philostrati sophisticum acumen: Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit et sanguine Hyacinthi? Haud pauciores ab Ajacis cruore in enses Hectorum incumbens ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versibus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos ad Eid. X, 28.

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μὴ φάτις ἀοιδῶν

Ῥοιτέλης ἀμάθοισι δεδοπότος Αἰακίδαο

Εἰάρος ἀντέλλειν γεγραμμένα πικρύνουσιν·

hunc in modum e membranis corrupta verba Casaubonus expolivit Lectt. Theocf. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corripiretur, in proclivi erat reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus

distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solid.* p. 880. F. etenim *ελαρ* hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriæ dialecto vox propria; vid. *Hesych.* in "*Εαρ, Ελαρ, 'Ηαρ, 'Ηεγοπότης, 'Ιαρα, 'Ιαγοπότης*, et *Fragm. Callimachi Benti.* n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* *Halieut.* II, 618. et *Schol.* quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat *Plin.* *Exerc.* p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium et vere poëtici coloris, *γεγραμμένα πικρύνουσιν, ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque cum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit *Metam.* X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *HEMST.* Cf. *Gierig.* ad *Ovid.* *Met.* X, 211. et 215. *LEHM.*

Ead. l. 25. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν etc.) Initium dialogi tam abruptum, et ab illa *Lucianea* sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. "*Ἡφαιστον* adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo *Dial.* II. et XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν "*Ἡφαιστον* etc. *HEMST.* Turbavit haec magni viri adnotatio *Belinum* et *Schmiederus*, ut adeo venustissimum sermonem codicum quorundam sordibus dedecorare non erubescerent. Loquitur ab initio *Mercurius*, non, ut in *codd.* 2956. et *Gorl.*, *Apollo*, quod remedium ab eo excogitatum credo, quem male habuisset abruptior, quae ipsi videbatur, oratio. Unde et omissa ibi ὦ "*Ἀπολλων*. Arbitrio autem hanc mutationem deberi, clarius etiam illud ostendit, quod in *cod.* 1428. paullo inferius *Mercurii* sermo jam a verbis *πλὴν ἐκεῖνό γε* (vel, uti vitiose legitur, *ἐκεῖνων γε*) incipit. Deinde etiam nihil mihi quidem certius esse videtur, quam, quae lectio a *Schm.* recepta est ex 2956. et *Gorl.*, *χαλκίῳ τὴν τέχνην*, eam nonnisi glossematis nomine vendi potuisse, quod bonum *Belini* iudicium hic potius, quam alibi, sequendum fuit *Schmiedero*. Unum itaque hoc lucramur ex illis *codd.* collatis, quod *Hemsterhusii* de nomine "*Ἡφαιστον* sententia confirmatur. Nam non opus profecto erat famosissimum nomen vel in *Apollinis*, vel in *lectoris*, gratiam addere,

ubi de claudio illo Deo et illiberali opifice sermo erat. Similiter prorsus Diall. Marr. XIII. Enipeus ab auctore in initio statim in mediam rem descendens inducitur. Conferri etiam potest sequentis Dialogi exordium. Unde patet, *Lucianum* perquam scite ac pulchre nonnunquam personas ita statim ab initio colloqui jubere, ut cogitandum lectori sit, jam antea quaedam eas inter sese invicem confabulatas fuisse. Miror itaque, qui *Hemsterhusio* non in mentem venerit, duo illos adolescentulos Deos, qui saepe a *Luciano* familiariter colloquentes proponuntur, etiam hic jam aliqua, fortassis jocando, de Vulcani moribus rusticis etc. garriisse, et nunc *Mercurium* repente se indignabundum cum aliqua invidia ad ejusdem amores et conjugia convertere. Atque convenit jam optime in hanc *Mercurii* adfectionem exclamatio ejus: Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα etc. Quod vero etiam ille, qui claudus sit, etc. hoc, voluit dicere, me omnium maxime pungit, vel mirum me habet. Sed dicturum, vel etiam non dicturum, excipit *Apollo*: Felicitati ejus hoc tribuendum. Compara similem exclamationem *Strepsiadae* ap. *Aristoph.* Nub. v. 269.

Τὸ δὲ μηδὲ κινῆν οἰκοθεῖν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔχοντα. ubi *Scholias* recte: οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἔλλειπες γὰρ εἰρηται. Ceterum sic fere hunc totum locum intellexerunt etiam *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 78. *Seyboldus* et *Poppo*, qui posterior tamen *Schmiederman* loci mutationem non omnino perspexisse videtur. LEHM.

Ibid. "Ὅντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, J. quam expressimus. SOLAN.

Pag. 47. lin. 2. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam naturae Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαλόντα, elegantia. CLER.

Ead. l. 6. Καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae Accusativum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. 11. Si quis ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV. c. 19. odi odioque sum Romanis. Apud

Ciceronem quoque in Verrina c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satellites, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, adtentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere et adtentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. JENS.

Ead. l. 11. Τῇ λύρα) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. et Horat. Carm. I. Od. X. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀναφρόδιτος) H.-Steph. Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positus etiam his Luciani verbis addit: quod quidam exponunt, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I. Sc. V, 10. rebus amatoriiis infortunatum et infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος etc. et venustas interdum est ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puta. Haec Muretus. HEMST.

Ead. l. 14. τὴν Δάφνην καὶ τὸν Ῥάκ.] Accusativi pendentes a proximo verbo, quod enuntiationi relativae inest, adpositionis quippe vice fungentes ad οὗς. Sic supra II, 1. ὥστε μηδὲν ἔστιν, ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον etc. Male adfecerunt sanissima verba Schmiederus et Belinus, alter scribeas e duobus codd. καὶ δύο γοῦν, οὗς μ. ὑπ., τὴν Δάφνην καὶ τὸν Ῥάκινθον, (quae tamen pro glossematis habet, ibi scilicet, ubi ipsa nomina sequuntur!) ἡ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με, ὥστε εἴλετο ξύλον γ. μ. ἢ ἐμοὶ ξυνεῖναι τὸν Ῥάκινθον δὲ ἐπὶ τ. δ. ἀπώλεσα, falsissime: nam patet nomina post ἡ μὲν et τὸν δὲ aliena esse additamenta, et ἐμίσησε correctionem Praesentis miscei, ἀπώλεσα vero e Scholio quodam ortum. Belinus vero, retentis Accusativis nominum, sic pergit vult: ἡ μὲν ἀπεδίδρασκε καὶ ἐμίσει (ἐμίσει potius) με, ὥστε εἴλετο, ratus sic Imperfectum cum Imperfecto (pro quo scilicet habet τὸ εἴλετο) melius conjungi. Ignoravit igitur bonus emendator, Praesens tempus haud raro etiam cum Imperfecto et Aoristo junctum occurrere, ut Somn. §. 4. Ἀποδράς οὖν — ἀφικνοῦμαι — καὶ διεγοῦμαι — καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυσον. LEHM.

Pag. 48. l. 10. Ἐν τῇ Ἀήμῳ σύνεστιν) De Charite prae-ter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglajam ὀπλοτάτην

Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliā nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. pag. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλήν, τὴν ὥπνιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ. 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. cap. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit, (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol.* *Homer.* ad Il. Σ. 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex *Homero* nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura et forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasi-theam, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu abesset, in Lemno desedissee. At *Homerus* et Charitem, et ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium; qui destructa *Homeri* taberna fabrilī Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam Aeo-liam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon.* Rh. Arg. III. *Virgil.* Aen. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν· mallet καὶ στρα-τιώτην ἄν· etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. *HEMST.* Ex his saltem fateor me non satis intelligere *Hemsterhusii* mentem. Neque enim necessitatem corrigendi video, neque, quid αὐτὸν sibi velit. Ino si αὐτόν deleatur, vide, ne Objectum desit membro. Sententiam scilicet talem mihi cogito: Scit *Vulcanus*: sed

quid valeat efficere, quum videt cum fortem juvenem eundemque militem? Mox in verbis ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει offendit Popponem Articulus. At satis frequens et plane indubitatus est ejus in hac locutione usus, ubi non universae quietis notioni, sed certae cuidam, per contextum significatae, locus est. Charon. c. 3. ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακαλεῖσθαι ὑμῖν, quietem illam, quae vobis convenit, vel in qua antea eratis. Pisc. c. 27. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζοντα ἀνέχεσθαι, οὐ μετρίότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας, εἰκότως ἀννοούτο. Ver. Hist. I, 38. οἱ γὰρ Τριτωνομένοντες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. Eunuch. c. 6. Τί δ' οὖν ἄτερος; ἀρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε; LXXII.

Pag. 49. l. 4. (Ἐπιμνησθήσασθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμνησθήσασθαι. JENS. Ἐπιμνησθήσασθαι Jensi emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. SOLAN. Legebatur recte; et depravatus sermo mutatione Jensi, etsi eam codd. nonnulli confirmare videantur. Ipsum verbum ἀπειλεῖν cum ἀποδράσασθαι junctum Timon. c. 13. ubi vid. Adnot. nec non ad Diall. Deor. VI, 2. Abreschius Dilucc. Thuc. p. 647. sic explicat verba: πλὴν ἀπ. γε ἐπιμνησθήσασθαι αὐτοῖς δεσμά τινα, καὶ σαγ. ἐπὶ τῆς εὐνῆς συλλήψεσθαι αὐτούς. Ceterum observat Seyboldus, Lucianum hic tanquam futura praedicere, quae jam facta referant Homer. Od. VIII, 267. sq. et Ovid. A. Am. II, 561. et ipse quoque dialogo singulari XVII. LXXII.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odys. Θ. 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Iocosior Ovidius et a quo talia expectes l. c. et II. de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Κατακεκόσμηκεν) Vide de Sacr. c. 8. et Ovid. Met. II. init. SOLAN. Initium dialogi sic cape, utingas praecessisse gloriosum quendam Latonae sermonem, ad quem jam ironice respondeat Juno: Recte scilicet gloriaris: formosos enim profecto liberos peperisti Jovi. Καὶ, etiam, i. qd. sane, re vera: „non solum gloriaris tu de hac re, sed re vera etiam pulchri sunt liberi illi, quos peperisti Jovi.“ Similiter καὶ supra XI, 2. sumendum in verbis: Ἐμοὶ μὲν καὶ πάντῃ κολῶς δοκεῖ, et sic innumeris in locis. Quapropter in versione Latina: Pulchros enimvero, Latona, et tu liberos peperisti Jovi, vocem tu, quae sensum alienum inferret, extinxi. LXXII.

Ead. 1. 2. *Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς*) Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit adserentem, Vulcanum a Venere diligere aut coli? Similem phrasin vide *Dial.* XXII. *SOLAN.* Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciph.* pag: 120. *Διὰ χρημάτων* *ἐσπουδάζειν ὑπ' ὑμῶν.* *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. *Μόδο* vide, an mecum malis, *χρησιμὸς τε.* *HEMST.* Non placeat *τε* pro *γε.* Nam sequens *καὶ* vim habet declarandi Vulcani utilitatem, neque facile ad antecedens quoddam *τε* referri potest. *LEHM.*

Ead. 1. 4. *Οἷα ἐσθλὰ*) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad *Prometh.* §. 17. *CLER.*

Ead. 1. 5. *Ξενοκτονοῦσα*) Sic *Dialog.* *Apoll.* et *Bacch.* *Ovid.* III. de *Ponto*, *Achill.* *Tat.* lib. VIII. *BOURD.* *Eurip.* *Iphig.* *Taur.* 88. sq. et 776. ubi *ξενοκτόνοι τιμαί.* *LEHM.*

Ead. 1. 6. *Πάντα εἰδέναι*) *Callimach.* *Hymn.* *Apoll.*
Τέχνη δ' ἀμφιλαφῆς οὐ τις τόσον ὅσον Ἀπόλλων.
Apul. *Florid.* 1. *Aristoph.* in *Plut.* *Orpheus*, *Homer.* H. in *Apollin.* *BOURD.*

Ead. 1. 9. *Κλάρω*) Vide *Alex.* c. 8. et *Clem. Alex.* p. 9. τὸν Κλάριον, τὸν Πύθειον, τὸν Αἰδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. Vid. *Schol. Apollon.* Rh. p. 128. *SOLAN.* Ἀπάτης ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas adpellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat in rem praesentem: dissors est in hac voce a communi notione usus: proprio quidem ergastula vocantur, quo mancipia detrudi solent, vel etiam prostibula et tabernae meretriciae, unde *Theramenes* a *Demosthene* Ep. 4. ἐν ἐργαστηρίῳ τεθραμμένος ἐκ παιδὸς dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, et juvenilem nequitiam ad seram continuarat aetatem: illam autem nitidiorem, quam respicio, vocabuli significationem potius in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. *Boeotum*: καὶ μεθ' ἑαυτοῦ κατασκευάσας ἐργαστήριον συκοφαντῶν quae paucis mutatis repetuntur ad initium Orat. II. μεθ' ἑαυτοῦ παρασκευασάμενος ἐργαστήριον συκοφαντῶν. *Liban.* pro *Saltator.* οἷμαί μὲν οὐ Σπάρτην ἐργαστήριον ἐποιήσω τῆς τέχνης, οὐδὲ παρὰ τὸν Εὐρώταν ρεῖν ἀφήκας τοὺς λόγους non equidem existimo, te *Spartam* elegisse quasi scenam et theatrum quoddam artis tuae oratoriae: summopere vero adridet illud *Heliodori* de *Delphis*, urbe cultissima, ἑρῶν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος, ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον esse confirmantis: idem *Aethiop.* lib. IV. p. 235. πειρατικὸν ἐργαστήριον ipsos piratas homines ergastulis et si

quid his pejus, dignissimos, ita vocat: cetera in aliud tempus adservabo. HEMST. I.

Ibid. Αιδύμοις) Origen. Cels. I. p. 55, 1. SOLAN.

Ead. 1. 10. Αοξά) Momus in Apollinem Judic. s. Bis Acc. Sic in Alexand. sic in Jove Tragoad. et passim. Αοξίας Apollinis cognomentum. BOURD. Vit. Auct. cap. 14. LEHM.

Pag. 51. 1. 2. Τῆς Νιόβης] De Niobes fato Ovid. Met. VI, 146—312. ubi vid. Gierig. LEHM.

Ead. 1. 8. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epist. ad Jamblich. BOURD.

Ibid. Αἰ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST. Actaeonis, de qua mox mentio injicitur, tristem sortem narrant Ovidius Met. III, 130—252. et quos ibi collegit Gierig. LEHM.

Ead. 1. 9. Ἄθλιος) Addi solet articulus, nisi forte legendum ἄθλιως, sed edd. vetant, nec sequens patitur ἄδλως. SOLAN. Nec Articulus praefigendus, quem, ut alibi, ita et h. l., Matthiae contra librorum consensum intravit; nec fingendum Adverbium, quod ut faceret, etiam Hemsterhusius a se impetrare potuit in verbis γελοῖος ὑποτραυλίζων Timon. c. 55. ubi cf. adnot. Scilicet ipsum ἄθλιος Adverbii vice fungitur, neque adeo ob hanc ipsam causam admittit Articulum. Luc. s. Asin. c. 29. καὶ κατῆεν ἄθλιος (miserabilem in modum) τοῖς ξυλοῖς ὁμοῦ καὶ λήθους ἀγχοῖους προσηπιζέων. Bis Accus. c. 5. Socrates ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς. ita bibit cicutam, ut misereri ejus oporteret. Charon. c. 14. Polycrates ἀνασκολοπηθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας, misere excidet felicitate. *Ibid.* c. 17. ἄπεισι — μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ (τῇ οἰκίᾳ) quum, id quod miserandum est, ne coenaverit quidem in ea. Diall. Mort. XXVII, 7. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος (auf eine jämmerliche Weise) ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι. Supra Diall. Deor. VI, extr. τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς συμπεριμενεθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ. Saturn. c. 8. ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, ὅλα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ἐπ' αὐτῶν. In his omnibus locis etsi largiar etiam Articulum ferri posse, quum tamen is in libris iis, quos consului, omnibus omissus sit, arcendum censeo. In aliis, ubi reperitur praemissus, exclamationis quasi naturam induit, non absolutae quidem illius, sed contextae cum reliquo sermone. Velut Diall. Mort. VIII. κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, ich Dummkopf, veritit Wielandius; melius foret: ich armer Teufel: quippe miseratur se ipse, non increpat. Cf. finem Dialogi. Timon. c. 8. ἐπὶ

γυναιῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων χειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς — ὦτο, *infelix ille!* Prom. s. Cauc. c. 8. οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων; Aliis omissis, moneo tantum, ceteris quoque casibus locum esse posse in eundem finem, ut Accusativo Tim. c. 39. πλὴν ὅρα γε εἰς οἷα με πράγματα ἔμβαλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς etc. unde etiam facilius totius dicendi rationis indolem cognoscere licet. Nec non ὁ γενναῖος similiter sermoni intextum Tim. c. 22. et 47. et ὁ θαυμάσιος Diall. Mortt. XII, 6. LEXM.

Ead. l. 14. Καὶ αὐτῇ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτῇ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνή· quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut solet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἀρτεμις ἀγνή in Qdyssea satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adsideat, et opem invocata praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem esse et Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχή, isto munere jure merito fungatur. HENST. Quemadmodum Ἀρτεμις ἀγνή per se aptissimum foret, ita minus aptum παρθένος ἀγνή, longe vero minime παρθένος καὶ ἀγνή, virgo, eaque casta, qua ratione, meo quidem iudicio, malitiosae orationis vis penitus frangatur. Imo παρθένος nostro scriptori vel per se est casta, intacta, virgo, ut patet ex usitatissima formula διαφθελεῖν παρθένον, patet etiam ex hac παρθένον ἔτι εἶναι Toxar. c. 53. et παρθένος αἰεὶ θέλει μένειν supra VIII, 2. Nam quod in *Herodiano* I, 11. conjuncta leguntur παρθένος καὶ ἀγνή, ut *Poppo* animadvertit, qui *Hemsterhusii* conjecturam recepit, nihil id ad hanc Junonis orationem formandam facit, quia in *Herodiani* loco necessarium erat hoc additamentum, in nostro nihil languidius esse potest. Rectius monuit idem *Poppo*, si retineatur αὐτῇ, certe καὶ delendum videri. Quod quum vere absit a cod. Gorliensi, deleui. Ante ἐμαίοντο recepi ἂν monente *Schaefero* Melet. p. 57. et praeceunte *Poppo*. Infra XVIII, 1. οἷος ἂν οὗτος ᾗν νύφων. Tim. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. Prom. s. Cauc. c. 15. οὐδ' ἂν συνλέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμολοῦς τῶν ἡμετέρων τινάς. Demosth. Encom. c. 47. ἐπιείσθην ἂν τοῦτοις Ἀρχίας ὦν. LEXM.

Pag. 53. l. 9. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ. 275.

— κόπτε δὲ δεσμούς

Ἀδρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.

et v. 299.

Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται.

Ideo δεσμὰ Ἑφαιστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adjecto Eunapii, hujus enim esse recte censuit H. Valerius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare praeferat, ὁ δὲ τῶν ἀμα συγκατελλημένος πάθεισιν ὥσπερ Ἑφαιστείοις δεσμοῖς ἀρόηκτοῖς, ἀλύτοῖς, ξμενέ γε ἐν αὐτοῖς ξμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem subtilissimi retis nex-
us tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, et ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paullo ante Noster, et Aclian. de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἑφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem et Martem, quos jam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, et sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocosso argumento habet Ovidius Metam. IV. v. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas,

Admisitque Deos. Illi jacuere ligati

Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat

Sic fieri turpis.

JENS. Supra XV, extr. Apollo idem se optare dicit. LEMM.

Ead. l. 2. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἐργον et ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. et Celer. v. 130. Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610. Commentatores ad Petron. p. 404. Bergler. ad Alciphro. p. 413. HEMST. Aberraverat nempe Jensus, ut etiam Poppo observat, eo, quod ἡδιστον arctissime cum τὸ θέαμα conjunxit, quum sit Praedicatum habendum. LEMM.

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

Ead. l. 6. Ἐφθύνουν τῷ Ἀρεῖ) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut sa-

vis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. 9. 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, εὐρυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθείς Ἄρης. *Lucianus* συνδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδεῖσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεθείς, δεθῆναι. HEMST.

Ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo et vinciri te sic patereris? ocyus emenda δεῖσθαι vel δεθῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? JENS. Δεδεῖσθαι) Ex ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

Ead. l. 29. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

Ead. l. 30. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe et molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi adparet. Quin et *Θηλυμίτης* per probrum hic Bacchus vocatur. COGN.

Pag. 55. l. 3. Παντὶ) In veteribus Codd. πάντῳ et Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia cuivis similem potius, quam sibi, melius videtur, quam *Panī similem*. SOLAN.

Ead. l. 5. *Θηλυμίτης*) Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: et merito quidem; nam

— choreis aptior et jocis

Ludoque dictus, non sat idoneus

Pugnac ferebatur, —

Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST. Non sine fructu conferri potest *Arrian*. Ind. Hist. c. 7. HEMST. I.

Ead. l. 9. Στρατῶ) Schol. et Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ· τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum*, satis familiare, ut τὸ ἱππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ Ἑλληνικόν. HEMST.

Ead. l. 15. Καταθήσας) Vid. *Ovid*. Met. III. Fab. 8. SOLAN. Inde a v. 511. Penthei fabulam tractavit *Euripides* in Bacchis, tractaverat etiam *Aeschylus*, cujus Pentheus perit. De Bacchico furore cf. *Virg*. Aen. VII, 373. sq. LEMM.

Ead. l. 17. Οὐδέεις φθόνος) Nolim vertere, non est quod

invidias: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium*. Solent invidia et odium esse conjuncta; ideoque eorum adfectuum nomina interdum miscentur. CLEA. Est formula solennis, qua dicebat aliquis, se nolle, ut res quaequam offēdat, vel obesse credatur, vel in malam vertatur partem, invidiamve creet. Frequens inprimis Luciano. Vit. Aust. c. 21. Rhet. Praec. c. 1. Pseudol. c. 30. Sic et Aeschyl. Prom. V. v. 629. Φθόρος μὲν οὐδέλς. Verterim: das schadet nichts, es hat nichts zu sagen. Similiter prorsus Virg. Aen. IV, 349.

*Quae tandem, Ausonia Teucros considerare terra,
Invidia est? —*

LEHM.

Pag. 56. l. 6. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium adpellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: "Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιούσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ θάνατον εἶναι τὸ παραθῆν, ἀλλ' οἶνηρόν κάρον, νενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμαρουντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda vetefes dissideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

Ead. l. 13. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο] Malim: οὐδὲν ἂν ἐργάσατο τοιοῦτον οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ut exempli raritate facinus hoc apud Junonem Jupiter excuset: ξυμπόται non simpliciter de sodalibus Icarii, sed de quibusvis vino deditis intelligēdi. HEMST. I. Nihili istam conjecturam esse, ipsius Hemsterhusii aetate provectoris silentium evincit. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil moraber: nam hic quidem sine dubio legi debet ἐπιζηλοτυπεῖν. saepius ista particula vitata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens, ζηλοτυπεῖν τοικας, ὧς Ἡρα. Elye omnium edd. non

videbatur mutandum; quamvis in *A. 1. W.* ἤγε itidem notatum reperiam. HEMST.

Pag. 57. l. 1. "Hys) Sic L. ἤτε P. Impressi εἴ γε. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί) Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. COGN.

Ead. l. 16. Τὴν Πέαν) Insignis haec Juntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. et L. reliquae enim omnes "Hqav. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. SOLAN. Nul- lum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheus exstitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugii objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius in- vectam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem re- cordor; et nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur καὶ ἦρα Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτη· illud ἦρα literis iisdem constans, quibus "Hqav, mi- nus adtentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat: is enim a se im- petrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret in controversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Πέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Πέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδότην· ibi pro Πέα scribitur in Cod. Pal. secundo "Hqav. Contra in *Plutar- cho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Πέα συγγινόμε- νον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ "Hqav, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam adinet: sin malis ἐπ' ἐκείνη, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire ma- gis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris

ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh. Argon. III, 32.*

Ἦσῃ, νῆϊδα μὲν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,

Οὐδὲ τινα χρεῖω θελκτῆριον οἶδα πόθοιο.

HEMST. In ἐπ' ἐκείνης etiam *Poppo* haesisse videtur. Est h. l. ἐπὶ cum Genitivo de objecto capiendum; *sax* illi *admotia*, brevi, in illa, an *ihr*, bey *ihr*, ut *Catapl. c. 4.* *Aeacus* ad *Mercurium* eadem orationis forma utitur; *Μὴ ἐπὶ πάντων*, ὡς *Ερμῇ*, *χρῶ τῇ κλεπτικῇ*, *apud omnes*; cum *Sallustio* dicas etiam in omnibus. Nota enim sunt historici illius: *fideles in amicis*, *Cortiana* lectione *B. Cat. c. 9, 2. misericordes in furibus aerarii* *ibid. cap. 52, 12. crudelia in civibus facere* *c. 11, 4. ad quae loca vid. Cort.* Cuilibet itaque mutationi equidem intercedam. LEMM.

Ead. l. 19. *Χαροπῇ* *Hesych.* *Χαροπός, γλανκός, ξανθός, φοβερός* etc. GUYET.

Pag. 58. l. 1. *Ἐκπλήττει*) *Parisiensis* mutavit in ἐπι — *prave.* SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὁ Ἄρης γὰρ*] *Mirror Schmiedlerum* et *Matthiaeum* e cod. 1428. lectionem: *Ὁ Ἄρης δέ*, haud dubie pejorem illam, etsi *Belinus* multo meliorem dicit, dedisse pro longe praestantiori vulgata. Est enim haec elliptica quaestio sic explicanda: *Mirror*, quod *Minervam* vereris: nam *Mars* haud dubie multo terribilior est. Verte: *Mars vero* (hoc tamen non est illud δέ) nonne terribilior est? Vid. *Hoogveen. de partt. Grr. p. 137. et 614. sq. Schütz.* Quod vero h. l. non dicitur οὐ γὰρ, ut alibi, e. g. *Diall. Mortt. VI, 1.*, sed γὰρ οὐ, in eo non offendet, nisi qui horum sensum prorsus neglexerit. Nam quia in nomine Ὁ Ἄρης maxima est vis, non poterat *Venus* dicere: Ὁ Ἄρης οὐ γὰρ φ. ἦν, neque melius: Οὐ γὰρ Ὁ Ἄρης etc., sed debebant haec verba eo, quo vere leguntur, ordine pronuntiari. In sequentibus scrupulum iniecit *Popponi* temporum diversitas. Eximitur, si cogites scriptum ἀφοπλίσας νενίκηκας. Succurrit e psephismate illo *Timon. c. 50. locus: Ἐπειδὴ Τίμων — παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ — — νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην — — καὶ ἡρίστευσε δὲ — καὶ κατέκρυψε — ἔτι δὲ καὶ — ὠφέλησε* etc. Ejusmodi structurae, etsi, ut consentaneum est, haud frequentissimae, in se tamen ipsae satis habent et praesidii et commendationis. LEMM.

Ead. l. 7. *Τροφῶται*) *Eleganter Erasmus*, adductis *superciliis* observat, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est *δοιμὸν ὄρῳν*, quod paullo post sequitur. Hic

autem ὑποφῶσθαι suspectum habere, et diligenter, ne nocere, observare. *Aristotel.* de Anim. I. c. 44. de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐκ ὑπόπτῃς οὐδενός, οὐδ' ὑποφώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσέσθαι et προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑποφῶν plura *Stephanus* in *Thes.* et nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. **HEMST.**

Ead. l. 12. *Πρόσωπόν τι*) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆς Γοργόνης προσώπῳ. *ΣΥΓΓΡ.* Dono acceperat a Perseo, qui Gorgonem interfecerat; de quo *Dial. Marr.* XIV. Cf. *Apolod.* p. 96. *Homer.* II. V, 741. sq. *Ovid.* Met. L. IV. extr. *Virg.* Aen. VIII, 435. sq. **LEHM.**

Ead. l. 16. *Αἰ δὲ Μοῦσαι etc.*) Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς et ἀειπαρθένους, ut vocantur, re vera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hos vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod.* Opp. et D. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cujus cunei ope durissima quaeque levi negotio perumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cujus *Musici* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma *Anthol.* l. c. 7. et ad *Luciani* mentem adcommodatum:

Ἄ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν

Τιμᾶν, ἣ τὸν Ἔρον ὕμιν ἱφολίσσεται

Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα.

Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Tibi vide *Brodaeum.* **HEMST.** Cf. etiam *Bion.* Idyll. V. **LEHM.**

Ead. l. 17. Ἐξω βελῶν) Adludit ad proverbium Ἐξω βελῶν, id est, extra telorum jactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in *Votis*, in *Baccho*, et in *Dial. Cyclopi* et *Neptuni.* **COGN.**

Pag. 59. l. 3. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν etc.) Perpetuae virginitatis decus petenti, *Minerva* suggerente, *Dianae* *Jupiter* concesserat. *Callimach.* H. in *Dian.* v. 6. ubi hac de re multa notat *Ex. Spanhemius.* **HEMST.**

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum for-

te: *ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην.* GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat^{ur} prava Guyeti correctio-
ne: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin
ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festi-
nationem, re minus pensiculate considerata, emendationes
plane absonas projecerit; quas ego quidem utilius existima-
rem in lituris perire, quam luci donari. HEMST.

Pag. 60. l. 2. *Θεῶν Κρίσις*) In Ox. aliter habet titulus:
ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης.
SOLAN. Conferri cum hoc colloquio jubent Seyboldus et
Poppo Wielandii jocosam narrationem: Das Urtheil des Pa-
ris, et Küsteri versionem dialogi vernaculam, cui adjecta est
dialogi Lucianei comparatio cum Wielandii fabula. Giess.
1770. Pertinet huc etiam Dial. Mar. V. LEHM.

Ead. l. 8. *Τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ*) Idae montis tres
numerant vertexes, qui in totidem promontoria desinunt,
Lectum, Gargarum vel Gargara, et Phalacram: Schol. Ho-
mer. ad Il. Θ. 48. E. 284. Eustathius p. 697. Sigeum addit
Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40.

Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι Φαλακρατῆς ἐνὶ βήσσης
pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive
Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.*
v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum:
Γάργαρον ἄκρον Ἰδῆς ὑψηλῆς — Il. E. 292. idque recte ob-
servat Macroβ. Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post
Homerum Graeci τὸ *Γάργαρον*, et Epicharmus, *Γάργαρ' ἀγάννι-
φα* nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condide-
rant, ἡ *Γάργαρος*, ut ex Alcmaneprobat Stephanus: vide *Etymol.*
p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi ci-
ves novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent,
genere numeroque mutata τὰ *Γάργαρα* dixerunt. Ita *Γάργα-
ρον* et τὰ νῦν *Γάργαρα* πόλιν *Αἰολικὴν* distinguit Strabo XIII.
p. 874. C. 903. C. Hesychius quidem: *Γάργαρον, ἀκρωτήριον
ὄρους Ἰδῆς, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντιάνδρου* sed valde
verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam
mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara ca-
cumen Idae non minus, quam ipsam urbem adpellarant.
Stat. Theb. I, 649. Gargara desidunt surgenti — ubi quae
notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N.
V, 30. at Vibius Sequester: Gargarus in Phrygia Idae montis
cacumen: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil
tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant,
ubi Paris iudex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipsc
mons vetere Divarum certamine et iudicio Paridis memoratus:*

neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminī: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαίων εἰς κενθμῶνα. Hel. v. 23.

Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίανος τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. et mox:

Ταὶ δ' ἐπὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον.
tum Ἰδαῖον λέπας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus:

Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae.

Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρονὲ ἰδὶκαζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 487. Noster, qui paullo adcuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramyteni, qui proprie sic adpellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. E. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timotheo* in Ἀλεξάνδρεια· satis adparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit; praeterquam enim, quod *Euripidis* Ἰδαῖος κενθμῶν et cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus adcolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paullulum hinc diversus abiit *Coluthus* in Raptu Helen. carmine corruptissimo simul et mutilo, v. 14.

— αὐταὶ γὰρ ἐδηήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι)

Ἰδαίης δικάστηνον ἐπὶ κρηῶνα Φαλακρῆς·

ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράϊας κόρας argute vocavit *Lycophron*: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat *Macrobius* Saturn. V, 16. nullam commemorationem de iudicio *Paridis* *Homerum* admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Q. 29. itaque censuisse veterum quosdam docuit

Pulv. Ursinus in *Virg.* cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab *Homero* esse profectos: si enim jam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam intersereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post *Hommerum* celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chrys.* Or. X. p. 163. B. sollicitam descriptionem exposuit *Pausan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425.

Ἐμμελάς ὄδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, διατηρῶν
τοῦ εἶδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν.

quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur *Pausanias*, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur, c. VII. de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis pessime corruptus. *Dion Chrysostomus*, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinarum moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum et inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili et potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si *Cedrenus*, *Suidas* in *Ἰλιάδιον*, *Malela* p. 114. testes habeantur satis idonei, jam Paris erit inter antiquissimos scriptores adnumerandus, quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo *Κεχροῦ* praescriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finendam lectum hi *διχαστήν* vel *κρίτην*, *διακρίτην* alii vocant: utrumque *Noster*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) *Θυωρίτην τριπλαῖς*: translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. *Θυωρὸς* est primum mensa sacra et ministeriis divinis apta, ut *Festus* ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis *Θυωρὸν* *Nicetas* aliique dixerunt: deinde

mensa communis et amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134. ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio θεωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, et τραπέζιτης idem, qui ἀργυρογνῶμων, sic θεωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: θεωρίτης, τραπέζιτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρφοὺς οὕτω, scilicet καλοῦσι. θεωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θεὴν φυλάσσουσαν. Latine dixeris, formarum pulchritudinisque spectatorem: sicuti pecuniae spectatores dici, qui nummos probarent, notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, et numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. et spectator veteris monetae Symmacho III. Ep. 11. ἀργυρογνῶμων παλαίου κόμματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36.

Αὐδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖη
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυρομοιβοί.

Ethnologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἀλλῆς (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν· locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Luciancis vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius adnotare. HEMST.

Ibid. Τῷ Γαργάφῳ) Suidas et Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 8. τὸ Γ — et Charid. c. 7. Vide Dial. IV. et Hom. II. Θ. 48. SOLAN.

Ead. l. 9. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, et Luciano in Vit. Auct. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST. Cf. Diall. Mortt. XX, 6. et, quem citavit Belinus, Plat. Lys. p. 206. Steph. LEMM.

Ead. l. 13. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἶγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἀνἀπείσας νενικηκυῖας ἰδῶν. Malo tamen, et mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST. Recepit οὗτος Porpo. Idem in antecedentibus recte tuetur vulgatam rationem. Etsi

enim lectione cod. 2954. ἰδὼν conjecturae Hemst. aliquid ponderis accedere videtur, neque tamen vel hanc, vel aliam quancunque horum verborum mutationem probandam censeo. De hujusmodi particularum τε et καὶ structura inflexa monuerunt Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 3. et Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 352. LEHM.

Pag. 62. l. 1. Ὅπως) Subint. videte. GUYET.

Ead. l. 9. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645.

Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ —

Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.

Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρξέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST. Demosth. Enc. c. 4. πρὸς Ὀμήρου τετάχθαι, ab Homeri partibus stare. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐ παντελῶς ἄγαμος etc.) Οἰνώγη Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἐξημε Paris. Vide Apollod. III, 10. §. 6. (p. m. 93. C.) LEED. Ovid. Heroid. V. LEHM.

Ead. l. 14. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. HEMST.

Ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI. vertit, commoda quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, sat quidem formosa. Non audio: saepius enim ἰκανὸς et ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere commodam et rusticam: formosam vero eandem esse et rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poetae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST. De formula προσέχειν τι in re amatoria et conjugali vid. supra ad dial. V, 1. LEHM.

Ead. l. 17. Ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἡρώτό με' nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. Opera et Dies v. 344. melius Stephanus in Thes. T. I. p. 343. HEMST. Ἐπελθὼν vero illud, etsi non male ab interprete Latino versum, cavendum tamen, ne pro objecto vulgari habeatur. Recte observavit Poppo, laudans doctissimi Matthiaei Grammat. Gr. p. 821. absolute ἐπελθὼν dictum, ut et aliorum verborum impersonalium Participia neutrius generis, δέον, ξέον etc. quum casu in mentem venerit. De particulis ὥς δὴ τί sociatis ad Necyom. c. 8. LEHM.

Pag. 63. lin. 1. Παραπρεσβεύεις) Id est, praevaricaris. GUYET.

Ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nigr. c. 14. et Gall. c. 25. πρὸς οὗς ται —. SOLAN.

Ead. l. 4. ἤρετο) Ox. in editis εἴρετο. SOLAN. Non est prorsus, quod Mercurius, qui idem mox forma vulgari ἤρετο utitur, in his poëtica locutus putetur, quum praesertim et paullo ante Venus ἠρόμην dixisset. Praeterea codd. 2954. et Gorl. confirmant Oxoniensem lectionem, ut jure nostro cum Schmiedero et Poppone eam restituisse videamur. LEHM.

Ead. l. 15. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec praefert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

Pag. 64. l. 3. Ἀλλὰ μεταξὺ etc.) Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus, sive, ut non male interpretes, stellas emensi sumus. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παντοῦ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας, ubi Erasmus, cum plurimum nubium aese[m] emensus. Sed Budacus et Stephanus hunc locum suspectum habent, et aliter scripsisse Luciano[m] putant. Et rursus in dialogo Doridis et Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσασιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, postquam longe a terra proVecti in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπεισπᾶσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπᾶσαντο. GRAEV.

Ibid. Ἀπεισπᾶσαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεισπᾶσθημεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige ἑαυτούς quasi dixisset, ἐσπᾶσαμεν ἑαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, nos. procul ab aëtris subduximus. CLER. Injuria Budacus et Stephanus Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, avellere, distrahere, avocare: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse Actt. App. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendus puto, qui Grotio obloquuntur. (Commode ibi Καινοελίος locum adfert ex Eurip. Alc. 287. οὐκ ἠθέλησα ξῆν ἀποσπασθεῖσά σου. LEHM.) Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi caussa, ut in Xenoph. Cyrop. II. p. 164. v. 11. Aelian. de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426. ὄνον ἄρμιον διώκων ἐμπλείστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyacn. VI. c. 16. §. 4. ὥς

δὲ μακρὰν ἀπεσπασθήσαν ἄχρι πελάγους διώκοντες· exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter προχωρισθῆναι, recedere, digredi ponitur, illud jam communi, quam vocant, et minus adcuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπασθῆ ἀπ' αὐτῶν ὡς εἰς λίθον βολήν· veteres exponunt ἀπίστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἐαυτὸν· quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2. Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἑννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. et ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίους ἑννέα, ποιούμενῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβηλον Ἀραβὲς αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17. ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librariorum imperitos absoluti Nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48. ὁ δὲ μεταδιώκων etc. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108. μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἐποσπᾶσαι, procul a terra in altum provehi. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Jac. Gronovius argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποσπᾶσαμεν. HEMST. Adde Charon. c. 21. ἀρᾶς, ὅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων. Cf. etiam, si placet, L. Bos de Ellipss. s. ἐαυτοῦ et Sturz. Lexic. Xenoph. s. v. ἀποσπ. num. 4). Falsa veris miscuit Dresigius de Verbis Medd. N. T. I, 24. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 5. Τὸ Γάργαραν) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargerus masc. et vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargorus in masculino genere nusquam legi; et sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit et Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. LXXD. Vid. supra ad c. 1. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Ποῦ) Sic Ox. et L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

Ead. l. 13. Κατὰ τὸν ἐμὸν οὕτως δάκτυλον] Recte interpretes Latinus: *ad hocce fere digiti mei indicium*; non, ut *Poppo*, duce *Wielandio*, vult: *ad digiti mei mensuram*, qua explicatione admissa, nimis lepida ac paene puerillis exsistat Mercurii ad reginam oratio. Neque enim sane id jam agebatur, quantulae essent, viderenturve esse, buculae istae e longinquo conspectae, sed id Mercurio erat curandum, ut eas simul cum pastore clare cerneret Juno, quas haec adhuc cernere sese negaverat, etsi monstrasset jam Mercurius. Nunc vero ipsius digiti ope regit Junonis vultum. Ceterum οὕτως non, ut in cod. 2954. factum, cum προσερχόμενα, sed potius cum κατὰ τὸν ἐμὸν δάκτυλον arctius jungendum: sic fere, hac fere regula, quam praecit digitus meus. I. EPM.

Ead. l. 15. Καλάβροπα) Ms. Οκ. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo et in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107.

Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλάβροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni Paraphr.* Ev. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholias* ostendit hanc notationem adferens, οἶονε καλὴν ῥάβδον· libro tamen *Argon.* II, 83. καλάβροπά τε τροχέαν. atque ita plerumque solet, et quidem emendatius. In *Antonini* quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. *Rei Numm.* T. XI. Alexander exhibetur καλάβροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cujus meminit *Etymol.* eam ob caussam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum *Festus* et *Servius*. Glossae veteres: Pedum, καλάβροψ, ποιμενική ῥάβδος· λαγῶβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. HEMST.

Pag. 65. l. 2. Ἄλλ' ἐκείνος) Rectius in Ms. scribitur Ἐο. ἐκείνος. ἄλλ' ἐπειδὴ πηλῶλον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἄλλὰ eleganter positum imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet juvenis animo conturbetur, et plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

Ead. l. 3. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed.* *Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*: νῆα καταστήσον *Od.* M. 185. quam adeo nom incongruam putat *Deabus*, quas aethera tranabant pennis.

Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a *Nostro* εἰρεσία τῶν περῶν, et *Dii Deaeque alii labi* sine alis, *Cupidine* excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd. I, 59.* SOLAN.

Ead. l. 6. Καταβεβήκαμεν) Ox. Ms. ut *Jensius* legendum mōdnerat. Prave alii κατεβ —. SOLAN.

Ead. l. 11. 'Αλλ' ἐγώ) Sic sine οὖν Ox. P. et J. ed. SOLAN.

Ead. l. 14. 'Οπότῃ ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν) Dubites, utrum de *Jove* haec intelligenda sint, an de *Ganymede*: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in adlevandō Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ αἰετῷ, quod Latini est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia *Ganymeden* non *aquila* vectum veteres fecerunt, sed adprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat. II. p. 145.* et *Salmasium.* In *Luciano* cautius paullulum delicias suas *Jupiter* adtrectat. HEMST. Exempla desiderat *Seyboldus* formulae ἐν τῷ αἰετῷ εἶναι, ab *Hemsterhusio* explicatae: neque ego non. Nihilominus haec ratio praestat alteri, quam praetulit *Seyboldus*: *in aquila haerere*, quae et ipsa exemplis illustrari, certe stabiliri, debebat. Commendatur autem illa non solum ab ea, quam *Hemsterhusius* monstravit, serie orationis, sed etiam ab analogia linguae; quamquam nolueris cum *Poppone* ad illud ὅλον εἶναι ἐν τινι provocare. Praestiterit forsitan εἶναι ἐν παντῷ, quamquam tandem haec omnia ex eodem fonte profecta eodem tendunt. Equidem vertam: *aquilae forma indutus.* LEMM.

Ibid. 'Εν τῷ αἰετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι αἰετοῦ.* CLER.

Pag. 66. l. 3. Περιβαλὼν) An περιλαβὼν; GUYET.

Ead. l. 4. Τιάραν) *Pileum* ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. SOLAN.

Ead. l. 7. 'Απεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ —. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *H. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. SOLAN. 'Αποβεβλήκει) Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long. p. 214.* hoc ipsum in *Dion. Cass. p. 779. B. Liban. T. II. p. 12. Xenoph. Cyrop. VII. p. 131. v. 10. ἰδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπόμεφι.* In *Co-*dicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19. Duker. ad Thucyd. VII, 44.* Nulla erat caussa, cur

Goldastus emendaret in *Dosiheo* p. 875. *HEMST.* Haud raro haec Plusquamperfecti forma etiam apud *Nostrum* obvia: καταδεδίκαστο *Tim.* c. 49. συγκεκρότητο *Τοχαρ.* c. 13. ἀναπεπλεύκει *ibid.* c. 27. ἀποκεκάρκει *ibid.* c. 51. μεμηχάνητο *Somn.* s. *Gall.* c. 3. ἐντετυχηκεσαν *Philops.* c. 17. si vera lectio. συκαποδεδημήκει *Diall. Merr.* IX, 1. et quae nondum adnotaveram exempla. De re monet *Wielandius*, totam hanc narrationem compositam videri ad picturam aliquam, quae auctori obversata fuerit. Vix credo. Res ipsa eum adduxit, ut vividioribus coloribus scenam illam explendo exornaret, quo Junonis malignitas in Venerem modo prodita acrius pungeretur. Neque tam inops fuit ingenii scriptor *noster*, quin phantasiae suae ope illam tabulam ipse excogitare potuerit. An vero nullam huic inventionis laudem tribuamus, et meritum ejus omne ad artem colligendi et componendi restrinamus? At sic vereor, ne valde injurii simus futuri in *Verae Historiae*, *Icaromenippi*, etc. auctorem ingeniosissimum ac foecundissimum. In hunc fere modum etiam *Tiemannus* judicat in libello haud contemnendo: Ein Versuch über *Lucian's v. Samos. Philosoph.* u. Spr. p. 122. sq. *LEHM.*

Ead. l. 10. Νῆ καὶ σύγε] Correxit *Poppo Nai*, quod jam *Scyboldus* fecerat. Novi quidem illud Grammaticorum praeceptum, quod *Popponem* ad hoc consilium adegit, et idem ei subscribo, confirmato scilicet optimorum scriptorum auctoritate: νῆ nonnisi cum nomine substantivo junctum, nunquam absolute, usurpari. Vid. inter alios *Vigerum* de *Idiott.* p. 424. *Herm.* ed. 1. Sed quid impedit, quo minus decurtatum quoddam jusjurandum statuamus, quo posterioris Graecitatis homines in vulgari maxime sermone usi fuerint? hunc in modum: νῆ (int. τὸν Δία) καὶ σύγε. Certe quatuor, quae nunc quidem mihi nota sunt, horum librorum loca, ubi certa est et constans omnium exemplarium scriptura νῆ καὶ σύγε. scilicet hunc nostrum, tum *Timon.* c. 46. *Diall. Deor.* XXII, 1. et *Diall. Mortt.* XX, 3., sic leviter in gratiam modo Grammaticorum mutare, religioni habebam. Caveatur modo, ne particula νῆ pro Praepositione, proprie sic dicta, sumatur, et remota jam erit gravissima novae hujus, si Diis placet, *Ellipseos* offensa. *LEHM.*

Pag. 67. l. 3. Τὸν ἄθλον etc.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔση, praemium certaminis erit, non τὸν ἄθλον: ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vid. quae notavi ad *Soloecestam.* *GRAEV.* Τὸ ἄθλον *L.* et *Ox. Mss.* et ed. *J. SOLAN.* Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἔση, et incoGITanter interpretatus. *HEMST.*

Ead. l. 4. *Μῆλον*) De quo in Dial. Gal. et Pan. seu Dial. Mar. V. SOLAN.

Ead. lin. 9. *Ἀστυκῶν*) *Ἀστυκῶν*. GUYET. Sic Lips. Utramque scripturam in usu fuisse monet Hemst. ad Poll. IX, 17. Cf. etiam Lobeck. ad *Phrynich.* p. 210. LEMM.

Ead. lin. 10. *Δάμαλις*) Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. *Δάμαλιν* adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: *δάμαλις* retineri non potest, nisi *αἷα* simul mutaveris in *αἷξ*. HEMST. Defensum tamen ivit Abresch. Diluco. Thuc. p. 603. sq. LEMM.

Ead. l. 15. *Ἐπ' ἄλλω*) *Ἐπ' ἄλλο*. GUYET. Conjecturam hanc B. ed. secuti sumus. Reliquae *ἄλλω*, nisi quod in J. punctum sub ω deest. SOLAN. *Ἐπ' ἄλλω* quanquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: *ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχή*, et saepius: quare verum est *ἐπ' ἄλλο*. Mox *παράλαμβάνεται* si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit; hoc enim, et a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: et semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit *Benedictus*, semper a propioribus capitur: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi, *παρὰπράζεται*, vel, *περιλαμβάνεται*: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihi met ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST. Mihi videbatur *λαμβάνεται* scribendum, et *παρὰ* ex modo praecedenti *παράμενει* huc migrasse. Nam quod *Bremerus* voluerat *περιλαμβάνεται*, id recte monuit *Poppo* vel ob sequens *περιέληθα* placere non posse. Falso autem *Poppo τὰ πλησίων* de secunda, vel tertia, Dea intelligit: sic τὸ *πλησίων* fuisset dicendum, ut modo ἄλλο. Intellige potius cum *Wielandio* proxima quaeque, quemadmodum antea dicebatur τὸ *παρόν*. A proximis quibusque capti tenentur oculi, dicit *Paris* jam magis magisque ἐνθουσιάζων, ut ait *Seyboldus*. De hac verbi *λαμβάνεσθαι* vi monitum ad Nigr. c. 37. LEMM.

Pag. 68. l. 7. *Θυγατέρας*) De *Minerva* notius est; *Venus* e *Dione* suscepta. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πείσον*) Ox. et L. In reliquis *πείσαι*. SOLAN. *Πείσον* non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἐπαρέμψατον ἀντὶ προσηκτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e *Lexiphane*: οὐ δέ, ὦ παῖ . . . γανσολεῖν . . . καὶ κομίζειν.

iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . ἡδύνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu Infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum adcuratus, *Anim.* in lib. de Dial. p. 46. 47. *Aem. Portus Lex. Dor. et Ion.* in Ἀπαρτέματα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex *Codd. Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis *Adriani* §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσας κριτὰς, *Goldastus* edidit: πείσον τοὺς κριτὰς qui, cum insuper adnotat, persuaderi iudicibus, *Ms. lectio* ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. *Suidas*: Ἀμαρτεῖν εἰρηκε τὸ ἀμάτοισι Κρατῖνος Ἀραπεισίσι. Ποδαριὸς ὑμᾶς εἶναι φασκων, ὃ μέλακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλος συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer *Aristophaneus*: pro αὐτοῖς, nisi e *Grammatico* decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀρτικοῖς vel αὐτοῖς, *Comici*, quia *Cratini* meminerat. *HEMST.*

Ead. l. 14. Οὐ φασί π.) Genuina haec lectio ed. J. Reliquae οὕτω. Vide *Abdic.* c. 21. *Top.* c. 49. et *Philops.* 12. *SOLAN.* Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. J. lectionem posthabuerim. *HEMST.*

Pag. 69. l. 4. Σὺν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud *Cicer. Phil. II.* tuum hominis simplicis pectus vidimus. Vide *Voss. contr.* p. 127. et 138. ubi plura ejusmodi exempla. *LEED.*

Ead. l. 8. Ἀποστραφελήν) Ex *Mss. Ox. et P.* et ed. J. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. *SOLAN.* Debuerat certe ἂν addi. Verum neque sic *Poppo* praefereendam hanc lectionem alteri censet. *LEHM.*

Ead. l. 9. ἭΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt *Fl. Ald. H. 1. J. B. 2. Fr.* (*Ms. Ox.* vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, et *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita *Mss. Codd.* auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. *Veneri* enim haec optime conveniunt; et speciem habet amorum *Dea*, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, et *virgini Minervae*, castaeque *matronae Junoni*, gratiam obsequii hac in parte praecipiens. Quin et his jam scriptis, video *Veneri* haec in *P. et L.* tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. *Junonem* a iudice impostam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum et lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo

epitheta λευκώλενος et βοῶπις, ad quae adludit *Lucianus*, Junoni apud *Homerum* saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim adservatur, Junonem solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut et λευκώλενος, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod *Minervae* proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. adparet, temere mutarem. Haec commode *Veneri* videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiora a Junone tacta; opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* autem ut Junonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic *Venerem* frequentissime vocat καλήν et χρυσήν hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλήν, cum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paullo castiores, pudori serviens. Deinde, si jam hic omnem vestitum Juno deposuisset, quid erat caussae, cur mox *Minervae* Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀπόδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Juntinae, ἀπόδυθι καὶ σύ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Junoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens *Minervae* sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφείην, non video: hoc ait *Mercurius*, ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST. Elegantissimum *Hemsterhusii* de persona loquente judicium, quod idem et *Luscinii* (*Nachtgallii*, cujus interpretatio Latina *Argentinae* editioni inserta) fuit, amplexi, ut par erat, recentiores quoque. LENH.

Ead. l. 10. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκάς) Ut scil. Juno, quae *Homero* semper dicitur λευκώλενος et βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut *Minerva* loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, et βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea *Minervae* objicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLEN.

Ead. l. 7. Ὅμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον etc.) Lo-
cus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte

habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτῃ. Ἀθ. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, et illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet et Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτῃ. At sincera sine his Luciani verba; imo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuisset exuta; quod clarum est. JENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτῃ, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. J. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, et vere Lucianea. Jam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, et impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus et jocis, neque fere in plerisque hujus scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. E. 214. At si non nisi monitus hujusmodi adlusiones perspicias, iterum dico, pareunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

Ead. l. 13. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus et Benedictus: ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed. J. ἀποδύσῃς: nam ἀποδύσσομαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne tu prius illam vestes ponere jubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. et J. HZMST. Prius tamen et ipsum sua auctoritate commendatur, lectione A. 2. Accedit, quod voces αὐτὴν et αὐτὴν facile a librario- rum levitate permutari poterant, quod vere factum sexcentis locis constat. Hujus ipsius generis error inveteratus §. 11. est αὐτὴ pro αὐτῇ. Concidunt sic per se Wielandii et Brem- ri conjecturae. Quae autem in A. 2. et J. post vocem καλή inserta leguntur: Πα. Ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτῃ et in A. 2. etiam Αθ. Ἀποδύσσομαι καὶ αὐτῇ: ea manifesto a vetere quodam Critico, Marcilii simillimo, non infeliciter ficta sunt ad explendum sermonem, tum sane mancum futurum, si priora a Junone pronuntiabantur. LEHM.

Ead. l. 14. Κετόν) Vide Eustath. ad Il. E. 214. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Ἡ δίδας μὴ σοι ἐλθῇ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλέποντων) Vertunt: An vereris, ne tibi objiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil me-

tuendi prae se ferendo adspicitur. Dāvus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed si licet Dāvus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερόν vocat κόρυθα, (κόρυν) qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani et Jovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς: sine illa caesios oculos Minervam dedecere. GRAEV.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Adtulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχεται et hic et illi male rem gesserunt. Intelligendum est, num metuis, ne tibi arguatur et deforme adpareat caeruleum illud oculorum demia casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelœi nuptias misit Coluthus, aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. HEMST.

Ead. l. 10. Ἀποδυσάμεθα] Seyboldus haec adnotat: „Detracta jam erant omnia, cestus adeo et galea, et Juno adhuc, ἀλλ’ ἀποδυσάμεθα! dicit. Miror vero, neminem interpretum quicquam dixisse de lectione, quam exhibet marg. A. 1. W. ἀλλ’ ἀπεδυσάμεθα. Atqui, Paris, ait Juno, factum est jam, quod jubebas, depositae sunt vestes! quod mihi quidem verum esse videtur.“ Scripsit haec bonus vir perturbatus, opinor, et ipse stupendo illo adspectu. Quippe immemor verborum Minervae: Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ, πρὶν αἶν etc. non cogitavit, antequam vestes detraherentur, litem de cesto et galea componendam fuisse; quam jam composita Juno impatiens morae exclamat! age jam exuamur tandem! non, exutae jam sumus, quae admonitio fuisset Paridis, quam equidem judico frigidissimam et absurdissimam; quasi Paris adhortandus etiam fuisset, ut adspiceret jam denudatas! LEHM.

Ead. l. 12. Αὐτῇ) Sic lego, non ut in libris est αὐτῇ. SOLAN. Imo αὐτῇ. LEHM.

Ead. l. 18. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἦδε ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime in vulgatis edd. corruptum, restitui. Quid enim est, quaeso, quod omnes insidet, ὄρᾳ δὲ ἡδέως, sine ἦδε, quod J. suppeditat? In eo J. non sum secutus, quod ὄρᾳς pro ὄρᾳ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut osci-

tantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρα, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183. C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Jampri- dem ante visam ed. J. scripturam conjectavi, ὄρα δὲ ἡδὲ ἡδέως. neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cujus proprium est μειδιᾶν φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem reddit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

Pag. 71. l. 5. Ὄρα σοι καὶ τᾶλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Ms. Ὄρα σοι καὶ τᾶλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolato- ribus proficisci potuisses credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμῇ, suffragium mihi secundum et favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Juno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emer- ret, caussaque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paullo abstru- sione, locum ejus occupavit. Gracivus adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὄρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si dili- gentius adtendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ κα- λὰ σοι est, inutilia tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 72. l. 4. Αὐτῇ σοι ἐγὼ) Αὐτῇ scribatur an αὐτῇ, pa- rum refert: in multis enim αὐτός et οὗτος commutantur. Sae- pe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam lo- quendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non negle- cto, Jac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius o Mss. profert αὐτοί. HEMST. Merito mirantur hic Hemster- husii ambiguum sententiam Seyboldus et Schaeferus Melett. p. 78. Explicat quidem Poppo αὐτῇ, ut sane explicari potest: ipsa, mea sponte. Sed usum solennem cognoscet, opinor, ex hisce col- latis locis: Diall. Marr. VI, 3. αὐτῇ σοι πλησίον. Fugit. c. 29. αὐτῇ πλησίον. Prom. s. Cauc. extr. οὗτος ἥδη πλησίον ὁ αἰτός. Tim. c. 31. Ὁ Τίμων οὗτος σκάπτει πλησίον ὀρεγνόν etc. unde

patet, id quod aliunde quoque satis superque probavit Schaeferus l. c., οὗτος in hac sententiarum ratione et indole esse δεικτικῶς de loco capiendum. En tibi hic adsum, vult Venus. LEHM.

Ead. l. 14. Ἀργῶθεν) Ἀργόθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἡ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργόθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN. Lips. tamen habet Ἀργόθεν, ut in Char. c. 10. LEHM.

Pag. 73. l. 2. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Ead. l. 9. Γενόμενος, πόλα δέ τις τὴν ὄψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. πόλα δέ τις. MARCIL.

Ead. l. 10. Παρ. πόλα δέ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, πόλα δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adsignavit: probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἷα δέ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

Ead. l. 12. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικῇ) Lucianus adludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis et Lycurgum. CLER.

Ead. l. 13. Παλαιστικῇ) Vid. Ovid. XVI, 150. 250. SOLAN. Adtulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστικὸς, hoc, quanquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit p. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστικὸς: nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστής fingere παλαιστικὸς. Diog. L. VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I. p. 94. Marc. Antonin. VII, §. 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palaestra, nunquam palaesta vel palaestes: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188. palaesticus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palaestrae meminit etiam Propert. III. El. XII, 19. HEMST. Differunt παλαιστικός et παλαιστρικός, ita quidem, ut illud fere de arte, hoc natura sua de loco, de palaestra, usurpetur. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 242. LEHM.

Ibid. Οὕτω δὴ τι περιποιήσας) Quid illud τι ad sen-

tentiam conferat, haud satis adsequor. SOLAN. *Qui deripitur*, inquit J. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira cap. 23. περισπούδατος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδατος, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ II. Γ. 157.

Τῷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37. ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερή. HEMST. Hunc quidem Pleonasmum non agnosco. Retulerim οὕτω τι ad formulas illas Atticas πάνυ τι, μέγα τι, πολὺ τι et similes, de quibus Dorvill. ad Char. p. 477. Loca Lucianea, quae in sequenti nota adnuit Bourdelotius, sunt Diall. Mortt. XVIII, 2. ubi et versus ille Homericus perstringitur, et Ver. Hist. II, 8. ΛΕΞΗ.

Ead. l. 14. Ἄσπον) Ὀμφακίαν. Aristaen. ἄσπον τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. et lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 74. l. 13. Βαρβάρω) Phrygi: notum. Idem Barbaricarii et Phrygiones l. 7. Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

Ead. l. 15. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praesto fuisse tradit Hesiodus Theog. 201. Τῷδ' Ἔρως ὠμάρτης καὶ Ἰμερος ἔσπετο καλός. et in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse adfirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ. 442. LEED.

Pag. 75. l. 1. Δύω καλῶ) Male antea δύω καλῶ. BOURD.

Ibid. Ἰμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. tu desiderium, tu voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. Eratine, inquit Mart. Capella IX. p. 306 (nam minus placet utriusque Leid. Codicis Erotime,) Cypridis filia, et Himeros Cupidinis adsecutor (Graecorum ὀπαδὸν in interpretatur) item Terpsis e famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas et Gratiae admixtis lyrae vocibus Ibi Lucianum hujus Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα ἱερὰ τέλους. Σκόπη δὲ Ἔρως καὶ Ἰμερος καὶ Πόθος etc. apud Pausan. I. p. 105. Poti a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5. p. 634. testatus eum cum Venere et Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus coli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenii Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδες exponendum esse

contendit non *filios*, sed *famulos*, nihil est: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem *Barnesius.* Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* et *Andr. Schottus* Obs. Hum. II, 61. *Theodorus* est *Prodromus* in *Amaranto* p. 465. *HEMST.*

Ead. l. 6. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. adsumsimus: in impr. enim non comparet. *SOLAN.*

Ead. l. 8. "Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ὧ' Ἀφροδίτῃ) Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Ms. "Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ὧ' Ἀφροδίτῃ, quomodo haec successura sint, obscurum est, *Venus.* *GRAEV.*

Ibid. Ταῦτα) Ex ed. J. et Mss. Gr. P. L. et Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *SOLAN.* In A. 2. Arg. Lips. itidem ταῦτα. *LEHM.*

Ead. l. 14. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsum. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, adsumto, qui ideo παρόννυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph.*, *Suidam*, et alios. *LEED.*

Ibid. Πρέποι γὰρ ἂν etc.) Κανηφόροι virgines nobiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *SOLAN.* Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καμὲ' ut in *Platonis Alc. I.*, p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν πον καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam *Scholias*tes: quae nulla est caussa, cur Veneri νικηφόρον praeferenda videatur: huic optime respondet ἐφορτάζειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholias*tae *Theocriti* locum ad *Eid. II.*, 66. ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum *Venus* deprecari voluisset, quae tandem ratio comoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa *Paridi* se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ καμὲ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρῆναι. *HEMST.* Non placet, si codicum auctoritatem respicias. *Diall. Mortt. II.*, 2. *LEHM.*

Pag. 76. l. 1. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ καὶ νικηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. GRAEV.

Ead. l. 3. Τουτουῖ) Ms. Οκ. pro τούτου. SOLAN.

Ead. l. 6. Βούλει οὖν σοι) Ms. Οκ. habet τέ σοι. J. οὖν. Desunt in Fl. H. et Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

Ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. ounctae; nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνν γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἂν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τίθῃναι, monente Thoma Magistro. Dial. Mortt. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφῆλωμαι καὶ τῶν ὁφρῶν. Aristoph. Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει παραθῶ σοι δόρκον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. HEMST.

Ead. l. 9. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut Long. III. p. 81. γυναικίον ἐπακτὸν ἐξ ἄσπετος imo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST. Ἐπ' αὐτήν vel ideo ferri non potest, quod, etsi in ἀκολουθήσειν quadam ratione, in ἀφῆξομαι tamen minime, Venus eadem, quae in παραδῶσαι, Subjectum permanere potuit. Rectissime igitur Hemst. censuit αὐτήν scribendum, ut indicaretur Subjecti conversio. Ἐπὶ autem et ἐπ' saepenumero cum ἐπὶ commutata a librariis esse, monuimus ad Dial. XVIII. extr. in Varr. Lectt. In re adeo certa et luculenta vix exspectasses, Schmiederus servatis ἐπ' αὐτήν etiam otiosum σοι adjungere potuisse, cui alienae manus nota manifesto inhaeret. Scyboldus omnino ejici voluit ἐπ'. Sed Porpo optimo jure et sanissima ratione ἐπὶ tuetur, ostendens, respiciendam in his Veneris verbis esse dubitationem Paridis illam §. 15. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπούσαν τὸν ἄνδρα ἐθέλῃσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. LEMM.

Pag. 77. l. 1. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule Eust. Od. A. SOLAN. Vid. tamen supra notam Hemst. LEMM.

Ead. l. 3. Ἐπὶ τούτοις λάμβανε] Haec verba in suspicionem spuriae originis inciderunt, et vere absunt ab O. Neque tamen diffiteor, nullam me fingere posse rationem, qua ea in textum venire potuerint: contra facilius excidere potuerunt. Modo ne legatur cum Schmiedero et Popponc: δίδωμί σοι, et universa potius constituatur prior enuntiatio, neque vero, ut in interpretatione Latina factum, solennis quaedam ad formulam exacta pactio: et bonam habebis, nec sane inconvenientem, arbitri religiosi, vel potius suspiciosi (amabat enim et diffidebat simul) sententiam. Primum nem-

pe omnino permotus, at secum agens, judicat, si haec ita sint, se sane posse pomum e manu tradere. Mox ad Venerem conversus revera tradit, callide dicens et cum graviori quadam vi: *Sub hac conditione accipe.* Certe magis spero hanc rationem placituram esse subtilibus et aequis iudicibus, quam quae a *Van Eldickio* proposita est in *Suspicionum Specimine* Zutph. 1764. 4. p. 18. qui Venerem dicere jubet: οὐκ οὖν (melius hoc, quam οὐκ οὖν) ἐπὶ τούτοις δίδως μοι τὸ μῆλον; et Paridem respondere: Ἐπὶ τούτοις λάμβανε. Quamquam ingeniosam hanc conjecturam per se spectatam, ut par est, haud parvi faciendam puto. LEM.

Ead. l. 23. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.) Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ. 17. et seq. CLER.

Pag. 78. l. 2. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi expresserit illum *Homeri* versum *Iliad.* Θ. 25. Σειρῇ μὲν κεν ἔπειτα περὶ δῖον Οὐλύμπιοι *Ἀθηαίμην*· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

Ead. l. 6. Κἄν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 723. legit καὶ, nihil monens. Adsentitur etiam *Poppo*, quamquam retinuit καὶ in textu. LEM.

Ead. l. 8. Εὐφύμει) *Apul.* *Miles.* I. *Parce*, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas. ibi *Pricacus* p. 25. et hoc ipsum et plura similia notavit. HEMST.

Ead. l. 13. Ὁ Ποσειδῶν etc.) Narrat, *Neptunum*, *Junonem* et *Minervam* conspirasse in *Jovem*, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis *Jupiter* perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in *Iliad.* A. v. 399.

Ὅπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,

Ἦσθι τ' ἡδὲ Ποσειδάων· καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincere *Dii* alii voluerunt, *Juno* et *Neptunus* et *Minerva*. GRAEV.

Ead. l. 14. Ἐπεβούλεον ξυνδ.) Ed. J. pro ἐπεβούλεσαν, quod in reliquis est. SOBAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι· frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* *Plut.* v. 1112. — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — *Demosth.* in *Laer.* p. 952. D. ἐπεβούλεον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad *Eid.* XV, 64. τὸν *Δία* μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἠρᾷ μὴ γῆναι· perperam editur μὴ γῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus*. HEMST. In *Jov. Trag.* c. 40. de eadem con-

juratione: ὡς ἐπεβούλευον ξυνδῆσαι αὐτὸν ἢ θυγάτηρ etc. (Similiter Sallust. B. Cat. c. 52, 24. *Conjuravere nobilissimi cives patriam incendere.*) Xenoph. Sympos. IV, 52. ἀσθάνομαι γὰρ τινὰς ἐπιβουλεύοντας διαφθεῖραι αὐτόν. Scilicet constituitur hoc verbum cum Infinitivo, quia per se significat velle, cupere, conari, moliri aliquid (facere) clam, occulte, insidiosae, in damnum alterius; altero inscio et invito aliquid facere conari insidiis structis. Et sic optime convenit Infinitivus. Ad eandem normam revocabis illud Dial. XIX, 2. αἰρεῖν διώκουσα. De voce παντοῖος haec Hemsterhusius in minori editione adnotavit: „Παντοῖος dicitur εἶναι, qui metu percussus varias induit formas emoti et trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam habes apud Nostrum Eunuch. c. 11. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν εἰς μνηστῆρα τραπομένης χρώματα καὶ ψυχρὰ τῷ ἰδρῶτι θεόμενος. Similiter Tatius lib. V. Τοῦτοις ἐντυχὼν πάντα ἐγένετο, ὁμοῦ ἀνεφλεγόμενον, ὠχρίων, ἐθανύμαζον, ἡπίστεινον, ἔλαιον, ἡρόμενον. et ad initium lib. VIII. Ταῦτα ἀκούσας ὁ θεῖος ἀνδρὸς παντοδαπὸς ἦν, ἡχθετο, ὠχρίετο, ἐβουλεύετο etc.“ Conferri meretur locus Nigr. c. 4. Inprimis haec phrasim denotat studium vehemens, periculum effugiendi, ubi manibus pedibusque, ut ajunt, contendas, ut elaboras. Sic occurrit de Socrate a Cerbero vi in Orcum abstracto Diall. Mortt. XXI, 2. Sic Herodot. IX, 109. de Xerxe nihil non tentante, quo promisso officio solveretur. LΞΗΜ.

Pag. 80. l. 1. Ἐξ ἔρωτος] Lectio ἐξάλπετος, quamquam non omnis auctoritatis experta, tamen multo vulgatae posthabenda videtur. Locella ad Xenoph. Eph. p. 185. explicat: extra ordinem tibi natus, id est, e furtivo insuperque naturae non convenienti concubitu. At prius horum jam inest in μοιχιδίος, alterum h. l. dictum non convenit, quia postea demum haec res Mercurio declaratur. Omnino dubito de hoc vocabuli ἐξάλπετος usu Luciano. Nostro ἐξάλπετος est exquisitus, eximius. Vid. Indic. Contra ἐξ ἔρωτος aptissime dictum: adulterinus sum, amoris tui foetus. Blande loquitur bellus filius ad reluctantem patrem. LΞΗΜ.

Ead. l. 9. Μή ποιν ἔλαθον etc.] Verto: Insciusne forte ego capram stupravi? Ich habe doch nicht etwa etc. Sed hoc non inest vulgatae voci ἦπον, quae significaret: num forte, habe ich etwa — In talibus autem Luciano, et omnino bonos scriptores, non ἦ usurpare, sed ἦ, satis, opinor, a nobis demonstratum ad Diall. XIV, 1. Itaque certe scribendum erat ἦπον, an forte, uti Lipsiensis ed. habet; quamquam Diall. Mortt. IX, 4. et XXVII, 9. ἦπον in similibus

nexibus mutari nolim. At scribe meo periculo μήπον, quod Coll. Gal. exhibent. Scilicet particula μή, ubi interrogationi inservit, ut Latium — ne, cum horrore quodam et aversatione ejus, quod interrogatur, usurpari solet; quod ut in natura hujus particulae inest, ita confirmatur etiam veterum tantum non omnium usu, quamquam ab interpretibus saepe vel ignorato, vel neglecto. Somn. §. 17. μή ὄνειρων ἡμᾶς ὑποκριτάς τινες ὑπέληφεν; somniorumne forte nos habet interpretes? er hält uns doch nicht etwa für Traumdeuter? LEHM.

Ead. l. 12. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poeta versus non facile faciente I. Sat. 10.

— in versu faciendo

Saepe caput scaberet, vivos et roderet ungues. CLEA.

Ead. l. 13. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Hujus mulieria filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poetia Ἰκαρίωνη. Propertio Icarioris:

Quacque terunt fastus, Icariorum, tuos,

III. El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarus. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Jove repeti potest. Prius exponit Apollodor. I. p. 27. inter Aeoli et Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, et Gorgophona Persei filia natus est Icarus cum fratribus Aphareo, Leucippo et Tyn-dareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκρόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praestitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis seriem ab Atlante, vel Tay-gete Atlantis filia et Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. scribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρίαν μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρταν δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρειου, Ἰπποκρόντα, Ἰκαρίωνα, quamquam nominem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, Περιήρην, τοῦδε inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane Κυνόρτου δὲ Περιήρης sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum et Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Pe-

rieres, sed Oebalus fuit filius; itaque *Paus. III. p. 203. 204.* neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonem habuisse uxorem, teste *Pausan. IV. p. 283.* unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. *εἶναι τε Ἀφάρκτα τὸν Ηγεσίφρονος ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitta. Icarius ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsiloichi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam. Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer. ad Odys. O. 16.* Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nympharum connubiis familiaris) *Apollo-*
dorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex *Od. A. 797.* nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuat, *Εἰδῶλον ποίησε, Μίδην δ' ἤϊκτο γυναικὶ Ἰφδίμην, κόρυση μεγάλητορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollod. III. pag. 217. HEMST.*

Pag. 81. l. 6. Τράγω ἰαντὸν ἀνελκασεν) Ita *Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32.* Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, et Penelope uxore Ulyssis, *Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109. et Serv. ad Aen. II, 44.* Sed quia non immerito paullo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in *Συγγ.* *Ἰστ.* ad *Gregorii Nazianz. Stel. I. p. 141.* καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μάγισσά ἐς ἔκρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὠχρεύθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne neseias, tertius est, tertio quoque Jove natus et Maja, ut monet *Cicer. de N. D. III. §. 56.* filius Pan; quem hic *Lucianus* inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125* scriptorem *Arg. I. ad Pythion. Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodorus. I. p. 13. Tzet. ad Lycophr. v. 772.* Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clausurunt, quod credere li-

cet adfirmanti *Herodoto* II, 145. cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν. et *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe fuisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανός γὰρ πῆρ' οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐγράπτετο γενόμενος. mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestiones expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii et Penelope filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relictā, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide *Aeschyl.* Pers. v. 447. et Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit et τραγοεικής, commoda plane causa est, et probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypto juxta et nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοκρόσωπον καὶ τραγοεικέα, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διέτρωε Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, et in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus adscitus fuit Pan: vel Thespiis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. Κεροβάρον vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiant Grammatici, quos lege ad *Aristoph.* Ran. v. 232. ego cornipedem reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris p. 504. v. 2. Κεροβάρος, ὃ τὰ ἀκροαίρεα τῶν ὀρεῶν βάλων etc. κεράννῃς pari ratione *Dionysio* Perieg. v. 995. ubi itidem nescio quid *Scholias* et *Eustathius* tricantur. *Plato* superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obtecta, vel Penelopae place-

re potuisset, in Crat. p. 280. E. Πάν αἰπόλος, διφυῆς Ἐρμου υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si *Lucianum* audis, *Ulyssi* nullam injuriam fecit *Penelope*, quippe in *Arcadia* virgo compressa, antequam nuberet: imo in *Lyceo* templum esse *Panos*, in quo natus adseratur, scripsit *Lactantius* ad *Statii Thebaid.* II, 206. secus *Herodotus* sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Ἠηνελόπης ἑλάσσω ἔτεα ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodixisse finiro bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus *Ulysses* domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem *Virgilii Georg.* I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adjuvari debet: Nemus [inquens patrium] *Pindarus Pana* ex *Penelope Ulyssis filium* dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*, unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod *Pan* non *Arcas* sit, sed *Ithacesius*; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in *Arcadia* genitus. adde *Serv. Daniel.* ad *Aen.* II, 44. Jam praeterea si quis forte paullo severior *Luciano*, quod hunc *Penelopes* filium *Bacchi* sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat; excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera *Bacchi* in *Indiam* expeditio, cui *Pan* interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus *Panis* nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refugunt, crimen illud ingenio et lepore compensant. *HEMST.* Alias etiam ab aliis scriptoribus nominatas fuisse *Panis* matres, testis est *Natalis Comes* *Mythol. L. V. c. 6.*, in quibus tamen non inveni *Dryopen Nympham*, quam *Wiclandius* ad tuendam *Penelopes* pudicitiam adfert, neque in *Hymno* illo *Homerico XIX.* invenio, quem is testimoniū loco advocat. Falso intellexisse videtur versum 34. ΛΕΗΜ: *Ead. l. 12.* Μουσικὸς γάρ εἰμι) Sic in *Bacch.* et *Bis Aecus.* Copiose *Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti*, et *Virgil. BOURD.*

Ead. l. 13. Πάνν καπυρόν) Λαμπρόν, ἡδὺ, ut in *Schol. Theocrit.* *Idyll. 7.* καπυρόν στόμα, λαμπρόν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, et haec verba *Micyll. interp.* In quibusdam libris legitur λιγυρόν· sed καπυρόν verbum rusticum, ut in *Longi Pastoral.* εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρόν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γίνοντο οἶον ἐκικεραμίσθ

σκεύους διατεθρομμένου. *testarum sonitus*. Qua de re *Isaas*. *Casaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Pers.* *Bourd.* Καρυφόν, dulce. *GUYET.* *Theocrit.* *Idyll.* VII. *Virgil.* *Ecl.* II. et IV. *SOLAN.* Πάνν καρυφόν γελάσας *Longus* habet II. pag. 34. ibi *Jungermannum* et *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex *Epigrammate*, *Nossidis* est *Anth.* III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καρυφόν γελάσας παραμειβεῖται. *Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam adsequi non licet, nisi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videtur potuisse ad Ael. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. *HEMST.*

Pag. 82. l. 3. Ἀθηναίους συμμ.) Quod ait *Gillb.* *Cognatus, Pana* majore, quam humana statura, exercitui *Graecorum* praeliisse, (vide *Homer.* hymn. in *Pana*) nusquam alibi reperio. *Lapsus* fortasse memoriae est: nam id dicitur de *Pane* in bello *Giganteo*. *LEED.* Vide *Paus. Att.* *SOLAN.* De *Pane* *Atheniensibus* auxiliante *Herodot.* VI, 105. *LEHM.*

Ead. l. 4. Ἀριστέιον) Exstat ea de re *Simonidis* epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐπὶ Πάνα, τὸν Ἀρχάδα, τὸν κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. et 390. f. V. et A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum *Atheniensibus* docent *Clem. Alex.* p. 18. C. et *Noster* *Bis Acc.* cap. 9. Μαρκὰι dicebatur spelunca: vide omnino *Eurip.* Io. p. 697. B. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Τοῦτο) Id est, Πάνα. *GUYET.*

Ead. l. 9. Ἐρωτικός γάρ εἰμι) Sic *Pan* dictus φιλοπάρθερος, *Achill. Tat.* lib. VIII. et ἔρωτικός, *Long.* lib. II. *Bourd.*

Ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. et ed. J. nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαλνεις. Vide *Dial.* sq. finem et *Epist. Div.* ad *Saturnum*. Echo cur fingatur *Pana* amasse, vide *Polyaen.* *Strat.* I. p. 10. Meminit et *Moschus* apud *Stob.* in *Grot. Flor.* 247. *SOLAN.* Probissimam lectionem ἐπιβαλνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De *Pane* non aliter jocatur *Mercurius*, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαλνειν et ἐπιβαλνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔβαινον ἕλλος ἄλλην, et ἐπαναβαλνειν *Athen.* XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαλνειν ἐπὶ τὴν ἵππον · sed apud alios saepius invenias ἐπιβαλνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ · utrumque in *Hippiatricis*: p. 57. εἰν ἀπογενὲς ὀρεῖον ἐπιβῆ· inscendere *Rei Veterinariae* *Scriptores*. Hinc βατης et ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης · nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *HEMST.* De

asino, ἐπιβήσεται ταῖς ἵπποις Luc. s. Asin. cap. 27. et sic sapius in isto libello, LEMM.

Ead. l. 12. Τῇ τε Ἑχοὶ καὶ τῇ Πίτυϊ) Hino Pan ὄρεσσάουλον πόσις Ἀχούς Anthol. IV. p. 476. a Theaeteto dictus; ubi Brodaeus hujus loci meminit, et praecedentium. Pinus amatae et in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter ed. J. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann*, ad Long. p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: ubi male quidam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praefenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κίνα παντοδαπὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda. *Demosth.* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermesianacti* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τέκνον, quod ex *Pindaro* *Scholiastes* ejus ad Pyth. III, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, *Iynx* Panis et *Pithus* filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰύνξ γυνή ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἣ Ἑχοῦς καὶ Πανός. plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἰύνξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librariorum solenni facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paullo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *HEMST.* Cum gravitate quadam et spiritu altiori haec satis ridicule quidem, at personae suae haud inconvenienter, loquitur Pan, veluti magnam aliquam rem gerendam sibi exspectans, ut nec ego possim, quin cum *Poppono* mirer *Hemsterhusii* de his verbis judicium. Neque intelligo, qui *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 463. dicere potuerit, nihil quidquam referre h. l. sive ἴδωμεν, viderimus, sive εἰδῶμεν, sciverimus, capias. Unice convenit deliberandi notio, atque adeo lectio ἴδωμεν, viderimus, ut nec de *Merc. Cond.* c. 6. pro φέρ' οὖν ἴδωμεν, εἰ ἀληθῆ λέγουσαι dici potuisset; φέρ' οὖν εἰδῶμεν. Quodsi altera ratio praefenda videretur, corrigendum foret ἡμεῖς δὲ εἰδεύμεν ἂν, ut *Char.* c. 4. σὺ ἂν, ὦ Ἐκυῖ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδεύητε. Quod autem paullo superius *Belinus* pro χαρίσῃ acribi voluit ἂν χαρίσαιο, nullo modo placet. Cf. *Diall. Mortt.* XIII, 6. Οἶσθα ὃ δρασσεῖς; ubi *Kusterus* sine idonea causa δρασσον conjecit. Facilior essem erga *Popponem*, Atticam formam

χαριῇ praeferendam putantem, qua forma et alibi Noster utitur, ut Qu. Hist. Conscr. c. 12. Tox. c. 29. Phalar. I. c. 11., nisi optimi libri h. l. contrarium clamarent. Ob eandem vero caussam cum eodem Poppone facio, qui conjecturam Hemsterhusii Πειθοῖ, quamquam haud sane infelicem, reprobabat. Notiores enim par est a Luciano commemoratum esse Panis amorem, non ignotiores; et credibilius adeo, e Ηίτυϊ, quam e Πειθοῖ, ortam esse perversam scripturam Πυθοῖ. LEHM.

Ibid. Πίτυϊ) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. II. Propert. lib. I. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn ajunt puellam fuisse, a Pane simul et Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini adpellant pinum, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. et ed. J. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 83. l. 16. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent; distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρούς ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. etc. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV. p. 150. B. HEMST. In textu ipso erat: Τί ἂν; λέγοιμεν ὁμ. haud dubie operarum culpa, cujus non debebant Bipontini participes fieri. LEHM.

Pag. 84. l. 2. Πέρα τοῦ εὐφρεπύς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσθια· de qua dictione alibi. BOURD. De Salt. c. 21. idem Priapus πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικός. LEHM.

Ead. l. 14. Ἦν τις Ἕλλην) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit. Eur. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1. et 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, διαδαρμαίνεσθαι, σσεῖσθαι μέθη, μεθύειν. Long. II. pag. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura Jungermann. p. 213. Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Des. Heraldum ad Martial. I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφροῦνοι, qui jam ulterius proveci vino permaduerunt, V. p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper infle-

xit, θαλοῖς καὶ Λαοβίοις οἶναροις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβοῦν μέρους apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbisque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paullo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, nuper Lampsaci natus: revera enim ea in urbe hi nati, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932. Etymol. in Ἀραγυῖδα, Serv. et Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidæ ventrem cum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέτρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρῶν verecundae Nymphae nunquam reformidarent. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST. Verba πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, quo minus ad Priapum referantur, vel nexus et ordo membrorum impedit, ut recte observavit Poppo; nisi forte parenthesin dupliciter complicatam statuere velis, qua verba Ὁ μέντοι Πρίαπος — πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος — ὁ δὲ ὑποδεξάμενος primum verbis γελοῖον γὰρ τί σοι διηγῆσομαι, deinde his: ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν interrupta, vel potius lacerata, cogitentur. Simplicior multo, quamquam et ipsa paullo liberior, membrorum structura est ea, qua γενόμενος cum διηγῆσομαι connectitur. Exemplum similis narrandi cum adfectu rationis supra adfuit Dial. XIV, 2. ubi vid. Adnot. Paullo aliter locum disposuit Schmiederus: Ὁ μέντοι Πρίαπος . . . (ridet) γελοῖον γὰρ τί σοι διηγῆσομαι. Πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ etc. LEMM.

Ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16. C. SOLAN.

Ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST. Frequens quidem Nostro εὖγε, sequenti ὅτι. In familiori vero confabulatione etiam insolentior ratio ferenda. Abreschius p. 78. Dilucc. Thuc. supplet: εὖγε (ἐποίησας) τὸ μὴ χ. μ. ἀγρίως (αὐτὸν ἀποδέξασθαι). Mallem ἀπαθήσασθαι, vel, quod Scholiastes Paris. subaudit, ἐνεργεῖν. Sic fere etiam Poppo censuit. LEMM.

Ead. l. 13. Καὶ νήφοντα) Sic Thraso apud Terent. Ego istum Eunuchum vel sobrius. VORST.

Ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπελθα. Sic *Eustath.* l. V. *Ism.* et *Ism.* καὶ τι δεῖν ἐπεχέλουν ἐρωτικώτερον. *Heliod.* lib. I. ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθέμλων. Sic Latinis *tentare* sic *Dial.* XXII. ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνει. *Cod.* doctissimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *BOURD.*

Pag. 86. l. 6. Ἐστὶ) Hic *Dialogus* omnino turbatus in *Ms.* *BOURD.*

Ead. l. 13. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat *Mercurius*, se non meliore esse conditione, quam sint *Graecorum* ἡμεροδρόμοι· qualis notissimus ille *Phidippides*, vel *Φαιδιππίδης* ὁ ἡμεροδρομῆσας, cujus etiam *Noster* meminit in libello *Pro Laps.* in *Sal.* c. 3. *Ἀρομοκήρυκας* *Harpocratio* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehensus ab *Henr. Valesio*: est enim sine dubio diversum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* *Miltiad.* c. 4. Ne *Livius* quidem satis adcurate, censente *Valesio*, lib. XXXI. c. 24. *speculator*, *hemerodromos* vocant *Graeci*, ingens die uno cursu emetientes spatium. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut *Luciani* mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus adsequeretur. *HEMST.*

Ead. l. 14. Νεώνητον) Jure vocat *Ganymedem*, cujus rapti pretium dederat *Jupiter* vel equos immortales, ut cum *Homer.* II. E. 265. et *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex *Cycli* poetis refert *Schol. Euripid.* ad *Orest.* v. 1392. *HEMST.*

Pag. 87. l. 1. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχθην) *Alcæus* et *Sappho* huic muneri *Mercurium* inter *Deos* praefecerant, ut *Athenacus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quæ ab *Eustathio* sunt descripta ad II. T. p. 1205. *Od.* I. p. 1633. Si ab hoc ministerio *Mercurius* abiit post *Ganymedem* in coelos sublatum, sibi non consentit *Lucianus*, quando in initio *Charontis* dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς ὀλογοῶν· multo serius haec scena est acta. *HEMST.* Temporibus scilicet *Cyri* majoris et *Solonis.* *LEHM.*

Ead. l. 3. Ψυχαγωγεῖν) Hinc *Mercurius* ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχοπομπός, πομπαῖος, πομπεύς· quod facere credebatur virtute virgae, de qua *Dial. Deor.* VII. *Mortuor.* XXIII. *Jul. Imp.* passim. Eadem virtus *Plutonianæ* virgae, *Pindar.* *Od.* 9. *Olympion.* Eadem *Horarum* virtus: *Theocr.* *Idyll.* 15. *BOURD.* Νεκταγωγεῖν dicitur hoc ministerium *Charon.* c. 2. et propterea *ibid.* c. 1. *Charon* *Mercurium* vocat suum ἑταῖρον, καὶ ξύμπλουν, καὶ ξυνδιάκτορον. *LEHM.*

Ead. l. 6. Κηρύττειν) Unde id munus *Mercurio* adsignavit tot in locis *Lucianus.* *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Τὰ μὲν τῆς Ἀήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾄδου εἶσιν) Nōn satisfacit *Benedictus*, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Esi enim vera ista, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac siq̄ definite loqueretur, non posset infra *Diogenes Polluci* dicere, σὸν γὰρ ἔστιν οἶμαι τὸ ἀναβιβᾶναι αὐτίον, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non *Mercurius Apollini*, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ἐγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava *Salmuriensi* καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur γενόμενοι εὐαχούνται ἀφρόντιδες, et recte habeant priores *ol viol*. GRON. De dictione παρ' ἡμέραν et similibus vid. *Viger.* p. 650. et *Schaefer.* ad *Long.* p. 339. 340. Sententia autem haec est: *Ledae filii alternis diebus uterque in Coelo et in Orco sunt*, h. e. uterque uno die in Coelo est, et in Orco altero die. Unde patet, lectionem trium codd. ἡ ἐν ᾄδου temere a *Schmiedero* genuinae esse praelatam. LEHM.

Ead. 1. 10. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοὶ) B. 2. *ol — viol*. quod a *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poëta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent desumta, tolerari posset *Alcmanicum* schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosae flagitat. HEMST. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 411. in miram incidit conjecturam ὁ μὲν — *viol*, minime illam omnium admittendam. Certa est emendatio, ubi lectionem B. 2. οἱ μὲν — *viol* et codicum duorum *Pariss.*, qui *ol μὲν* habent (nam ὁ μὲν apud *Belinum* videtur errori tribuendum) et *viol* omittunt, inter se contuleris. Patet *viol* pro glossemate ejiciendum esse, quod et ipsam fecerunt *Matthiae* et *Poppo.* *Schmiederus* ut suspectum notavit. LEHM.

Ead. 1. 12. Καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέποιθέ με, ὁφόμενον ὃ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protrit̄is et pervulgatis. Narrant et Jovem cum ex femore *Dionysum* peperisset, sublatum jussisse ad *Inonem* *Cadmi* filiam, *Semeles* sororem, perferri, et ὡς κόρην, pro puella ibi educari: vid. *Apollod.* III. *Biblioth.* Itaque dicit *Mercurius*, se nunc eo missum esse a *Jove* visum, quid ageret illa puella, nimirum *Dionysus*. GRAEV.

Ead. 1. 13. 'Απὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Gracivius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς πόρην: atqui Athamas et Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum adtentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. GUYET. Possit etiam Ἀγήνορος conjici pro Κάδμου. Sed non est nostrum, Lucianum corrigere, qui non ignorans quidem rationes Europae genealogicas (vid. Diall. Marr. XV.) memoria h. l. lapsus est, quod huic scriptori in rebus historicis et mythologicis vel tradendis, vel adhibendis, passim accidisse, haud pauca Charonis et Diall. Mortt. loca docent, de quibus suo tempore. Modo restituimus e tribus codd. formam patronymicam τῆς Ἀτλαντίδος, in qua aliquanto plus est magnificentiae, et nescio quid poetici fastus; quod quidem h. l. egregie convenit, quia sic illae δύοτιναι γυναῖκες gravissime opponuntur. LEMM.

Pag. 88. l. 1. Ἀντιόπην) Vide 192. C. et Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Jupiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum et Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

Ead. 1. 2. Ἀπηγόρευσα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mireris, se paritum negare, recusare, Latine reddiderunt; quae significatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta: notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρημέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus et victus succumbit, animumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. I. c. 8. HEMST.

Ead. 1. 3. Ἡδέως ἂν ἤξ. πεπραῶσαι) Ut servi ob nimiam dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Antoninus Pius constituit §. 1. Inst. L. 2. D. De his qui sui vel alien. jur. s. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot. Flor. Spars. ad d. §. 2. VoNST. Athenis servo justa de causa πρᾶσιν αἰρεῖν licebat; et dominos iniquos ut se ven-

derent adigere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti dominorum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13. qui quando monet, ὃ δὲ Οἱ Νῖν φασὶ τοὺς αἰκίας πρᾶσιν αἰτεῖν etc. ostendere videtur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescriptum in communem usum rediisse. Cur autem *Plutarch. περὶ Δεισίδ.* p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικτέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis desperatio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore paullo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc solo loco *S. Petitus* p. 178. reposuit; praetermisit, studione an temere, *J. Meursius* in *Themide: Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re sui temporis et nota et usitata, parique modo *Philo Jud. de Vit. Cont.* p. 392. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥςπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κερτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδουλοὶ, (*Notester* adpellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in *Aedes.* p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminuit ad *Pollucem Kuhnium*, et *Th. Marcilius* ad §. 1. *Instit. de his qui sui vel al. j. s. ipsius rei Is. Casaub.* ad *Sueton. Jul. Caes.* c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* HEMST.

Ead. l. 8. Ὁξύβολοι οἱ ἱρῶντες) Sic in *Contempl.* c. 1. Cetera hujus *Dialogi* pete *Catapl.* c. 1. BOURD.

Ead. l. 21. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum *Luciani* in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Baviū odit et Maevium amat, illum legere jubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud *Nonnum Dionys.* lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, et ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragicis tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat *Schol. Homer.* ad *Od.* P. 208. ubi vide *Barnesium.* *Proclus* ad *Tim. Plat.* p. 33. 84. fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς et φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 90. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I. 17. p. 232. posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallem*: tollens vero ipsum in currum etc. Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον. Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, et de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam hujus dialogi tangit p. 221. 222. 224. Ἐς ἄρμα ἐβιβάσαι Herodot. I. 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Pol. V. p. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέχνας καὶ γυναικας, Apollod. III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τροχὸν τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, justius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae insistere, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστηκέναι βεβαίως Aristidi T. III. p. 427. A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιώματι καὶ αὐστηρίᾳ καὶ στιβαρῇ καὶ βεβηκυῖα ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

Ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

Ead. l. 12. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος) Micyllus, jugum currus: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, gyrum rotarum. Credo Phaëthontem metu occaecatum, et quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E. 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεινῶν) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγῆτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728. ubi poeta magnifice describit coelestem Junonis currum — δοῖαι δὲ περὶδρομοὶ ἄντυγες εἰσι, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρεται τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρεται τοῦ ἄρματος δίφρου. Eadem ἐπιδιφρῖς, ad quam Rhesi equos Homerus

adligavit Il. K. 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est levitium, *Etymologo* duce. 'Εξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) 'Εκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἀρματείου δίφρου τῆς περιφέρειας, ἥ (scilicet περιφέρεια' prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφρίας καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος' vid. *Scholiast.* σχιστὰν ἄντυγα vocat in *Rhes.* v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaethonti fuisse caussam, cur ἄντυγα missis habenis adprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas et ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Schesfer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι et αὐτός. Multa similia *Diodor.* Sic. IV. p. 210. A. et verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis adpareret, magna proferri poterat copia. *HEMST.* Et *Ovidii* cum *Nostro* in hac fabula consensum insignem, ad verba quoque illum interdum pertinentem, notavit *Wielandius*, colligendum hinc ratus, aut *Ovidiana* a *Nostro* passim decerpta, aut utrumque scriptorem saltem uno eodemque fonte usum fuisse. Verba οἶμαι et αὐτός tantum abest, ut aspera vel otiosa habeam, ut potius optimo consilio et satis polite ab auctore interposita videantur. Scilicet οἶμαι, sive ad antecedentia cum *Abreschio* *Diluco.* *Thuc.* p. 465. referatur, significat patrem non narrare, ut vere res facta sit, sed ut factam opinetur; sive, quod et ego cum ceteris maluerim, cum sequentibus nectatur, explicat per conjecturam magnam istam consilii imprudentiam et animi absentiam, qua puer habenis, quas vel firmiter tenere, vel antygi certe circumligare oportuerat, dimissis, ipse antygem prehensam manibus tenuerit. Nam αὐτός nunc cum *Abreschio* et *Poppone* cum sequenti εἵχτρο conjungo potius, quam ut olim visum erat, cum ἐκπέσῃ' oppositum scilicet ταῖς ἡνίαις. *LEM.*

Pag. 91. l. 4. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, prae dolore: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitatie casus. Pausan. I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ὅτι ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἥλιου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507.

Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρνα κεραιῶν
Ἡμιδαῆς Φαέθων πέσεν etc.

hunc si contuleris, statim adparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I. c. 6. p. 56.

Cum te flagranti dejectum fulmine Phaëthon.

Plura Noster de Electr. ubi nonnulla dicemus HEMST.

Ead. l. 22. ΑΠΟΔ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hi Dial. ex Theocrito, ut et seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURN.

Pag. 92. l. 4. Ὅτι οὗτος μὲν etc.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ. 237.

Καστορά θ' ἐπὶ πόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde Plut. 863. et Od. A. 229. et Nostrum Amorr. 16. ἐπισημέρους vocat Hom. Odys. A. 302. SOLAN. Falsissime Wiclandius tούτων de utroque fratre intelligens opinatur, ut rem sic implicatam explicet, modo Polluce ex inferis reverso, jam Castorem in eo esse, ut illuc descendat. Quippe non vidit, sic sequentia non congruere, nec congruere ea, quae §. 2. Apollo dicit: Οὐ ξυνετήν, ὧ Ἐρμῇ, τὴν νομήν· οἷός σουδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους. Ἰλιότερος τούτων est uter horum, quorum unum scilicet hic videmus adesse. Alter vero, Castor, aberat. LEMM.

Ead. l. 5. Τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων) Caestuum cicatrices Tertullianus dixit de Spectac. c. 23. et propius caestuum vestigia, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmas. p. 306. nam caestuum vulnera egregie Plinio restituta H. N. XXI. c. 19. a J. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt; ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἔχνη et vestigia vulnerum aut flagellorum vel aperta et adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23. ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum; vel jam sanata et cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὄπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὐγὲ διὰ ἔχνη ἐν ἔμαντῳ φέρω. Arrian. A. A. VII. p. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, et peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae adparerent,

ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll. VIII, 79. Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἔχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα etc. Aeschin. in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἔχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχεν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae. Plato in Gorg. p. 357. C. μαστιγὰς αὐτὸν εἴ τις ἦν, καὶ ἔχνη εἰς πᾶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστιγῶν ἢ ἄλλων τραυμάτων. Pctron. c. 126. p. 600. matronae, quae flagellorum vestigia osculantur. Venuste, Zeno apud Diogen. L. VII, 23. τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμῶλωπιμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἔχνη· sic ἔχνη τινὰ καὶ μῶλωπες, junguntur ab Arriano Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἔχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum eruditissimis viris Cujacio et Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. L §. 11. corruptum existimem, loquendi quae modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris et Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devotius etiam de Bell. Troj. II, 177.

— noverat aliter

Cum Polluce error —.

In tabulis tales et statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειαῖς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειαῖς, quibus nulla genas lanugo vestit. HENST.

Ead. l. 6. Τὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύζου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV.

Stratum Bebyciis Amycum suspexit arenis. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὸ ὡς τὸ ἡμίτ. De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paullo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justae voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὡς τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum adpellasse pileatos fratres: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apulejo petendum Metam. X. p. 254. Castor et Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contgebant: tu si scripseris ovatae, quemadmodum ovata species

Plinio H. N. XV, 21. et XXXV, 1. ut ovatus esset Numidicus; suam manum agnoscet Afer, et lubens suis auctoribus donabit membranarum orbatæ; vetustarum edd. aeratæ; Brantii, jubatæ: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad obbam delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. (Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392. E.) Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzet. ad Lycophr. v. 506. Ὡς ὄστράκον στρόβιλος ἐντεταγμένος Κόρσην σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89. Κελυφάνῳ στρόβιλου (ita legendum puto) ὄστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. Ὀστράκων Ἀπτήνα, τρυθὼν, ἄρα γυνὸν ὄστράκων ἀντὶ τοῦ ὠὼν, τινὲς δὲ κελύφων eo modo constituentus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset adsecutus. Haec etiam caussa, cur ova per se Dioscurios, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ eliderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠὼν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὠὼν ἐκεῖνο, ὃ τέκιν Ἀθήδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus Is. Vossius ad Catull. p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum consarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis inirificae penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos et Macedonas, sed et nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen adcuratum; fefellerunt vi-

rum magnum Excerpta Sorani de Vit. *Hippocrat.* qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum hæc εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυνὴν gestare voluerant: similiter *Schol. Aristot.* ad Rhet. I. jungit ἑλευθερίαν καὶ εὐγένειαν· ἐν Λακεδαιμονίῳ τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἑλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστήρ ὑπεράνω· talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima socieri mei *Jac. Wildii* numismatotheca jam olim depromptos iterari jussit ad *Sext. Empir.* p. 558. *J. Alb. Fabricius.* Si caussam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem prius aspectu liquidam obfuscant. Stellulas, quae in gradissimo tempestatis furore transtra navium et antennas persultant, prosperi cursus salutares praenuntias, Castorumque numini sacratos, Διοσκουρούς adpellarunt: *Hezych.* Διοσκουροί, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lysandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium adtritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 489. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκουρούς ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμικοὺς, ἀστὲρα τοῖς οἰαξίν ἐπιλάμπειν λέγοντες· quod adeo non sprevit, virtutis suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοὺς ἀστέρας τῶν Διοσκουρῶν, qui omine sinistro paullo ante Leutricam cladem diffugerunt, eodem teste *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc fratres Helenae lucida sidera; geminae Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* A. II. v. 25. et, quod inusitatus, stella pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si *Apollo* constet fides apud *Clem. Strom.* I. p. 822. B. adepti sunt anno tertio et quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris specie, ad originem a Jove ductam, quem sunt, qui tradiderint adsumta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 43. Jupiter ἀστήρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, sive magis *Scholasten Lycophronis* antiquum ad

v. 88. 511. ἐκ τῆς Ἀήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέροισι μορφῇ μίγνεντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, et arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, *Sext. Empir. IX. §. 37.* ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen et titulos Dioscurorum inseruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae saepe sibi vicissim nocent, voculae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum hujus universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poetam, in cujus adyto sapientiae, quicquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἐτερημέρους vocat *Od. A. 302.* cum his ferme conspirat *Philo Jud. de Decal. p. 752. B.* καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· sic autem vocat poetas, praesertim Orphicos) ὁ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὐτετεχνασμένα πλασματά συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῖσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανελμάντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν προστετατευσάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. Ms. postrema cum D. *Hoeschelio* sunt legenda ad *Phrynich. p. 111.* neque alio spectat *Euripidis Scholiastae* locus ad *Orest. v. 465.* ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ξῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, sive Philosophos, justorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisissimum bina, quae alii fixa et stabilia, Jovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἐτερημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen *Orat. IV. p. 147.* cujus locus *Eustathium* non fugit ad *Homer. p. 410. 1686.* nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverse intellectis haustam: in ejus explicanda mente, quam intricatorem et maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram,

si hoc quoque teste *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tati* docet in *Isag.* p. 127. B. 130. C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμικρονον nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, *Alexidis* venustissimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adjuumento aditus aperiatur. *Sextus* porro, ut eo redeamus, πῖλους, ait, τ' ἐπιτίθασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίρων κατασκευὴν. Ergo *Ledae* filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec jam olim insignia *Dioscurorum* veterum sibi vel ipsi vindicarint, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante *Tyndaridas* exstitisse *Dioscuros*, ex *Cicerone* manifestum est de *N. D.* III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat et legi: *Primi tres, qui adpellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquissimo et Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de *Tritopatoribus* autem, quos restituendos esse auguror, quique *Athenis* eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis *Suidae* locus in *Τριτοπάτορες*: similia plane, sed paullo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero stabilijendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse *Tritopatores*, qui θεοὶ μεγάλοι, *Samothraces*, *Corybantes*, *Cabiri*, ut liquido adfirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pausan.* X. p. 896. *Amphissenses* ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδων qui nam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli *Dioscuros*, alii *Curetes*, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, *Cabiros* putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοράλεστας, ostendit *Clem.* *Protr.* p. 12. C. Ea res utcumque definitur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους *Samothracum*, sive *Cabiros*, jam diu ante quam *Tyndaridae* nascerentur, et dictos fuisse *Διοσκούρους*, et existimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Eusebius* servavit, locus *Praep. Evang.* p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σύδου (Σάδουκον vel Σύδοκον adpellat *Damascius* apud *Phot.* p. 573. *Σανδόκον* *Apollodor.* III. p. 239.) *Διοσκουροί*, ἢ *Κάβειροι*, ἢ *Κορύβαντες*, ἢ *Σαμοθρά-*

κες· eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas multis indiciiis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapur testatur Atheniensem καὶ Θηβαίοις τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V. p. 281. Apud Gruter. p. 319. Insc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51. Pelasgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur,

Καὶ μεγάλους σωτήρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθίτα τέκνα,
falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτήρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi

— κόσμον σωτήρες ἀγανοί,

Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες

Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποταποπλανήτων·

illaque imprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοι τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζητὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερωιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I. Trist. X, 45.

Vos quoque, Tyndaridae, quos hacc colit insula, fratres,

Mite, precor, duplici numen adeste viae:

forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267. F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἔκτετευεν· quanquam in hac historia sub initium lib. XLV. Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6. librariorum opera in Deos abisse: fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem juvantes, adcusans. Attamen istam vulgi persuasio-

nem merito repudiat Varro de L. L. IV. p. 17. Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species athenas, Dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor et Pollux. Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, et saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur Διοσκουρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων, a Pausan. VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injustae caussae auctores sane graves, Eratosth. Castast. c. X. quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II. cap. 22. et Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum et alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium, non numerum, aestimes, minime spernendi, Onomacritus, sive quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, et Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adjungo lib. Mem. c. III. sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: Gemini, qui Samothraces nominantur esse, (haec ejus aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos; (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam his, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt: juvat nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experimur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi et monumenta lapidum: de equis albis notatum est a J. Davisio, viro doctissimo, ad Cicero de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stesichorum docere Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, et nominibus quatuor equorum ad-

*) Mutanda est, si Servium ducom sequimur ad Aen. III, 12. qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret ante portum statuit. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9. p. 103.

ditis, *Etymol.* et *Suidas* in *Κύλλαρος*, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro "*Ἦσαν δ' Ἐξάλιστον*, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, reponere δὲ *Ξάνθον*, sponsore *Philargyrio*, qui pro *Grammatico* satis arroganter scribit ad *Georg. III*, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, *Xanthum* et *Cyllarum* equos *Neptunum Junoni* dedisse, illam *Castori et Polluci*. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producā: is *Aristomenem* cum facinoris socio, ut *Lacedaemonios* mentita specie falleret, sumsisse *Castorum* habitus refert *II. c. 31. §. 4. λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας* perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxima debeat *περιτιθέναι*. nam *κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας*, quamvis *ξίφος περιεξῶσθαι* me non fugiat, plane durum est: jam si *πῖλους* interjungas, *ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεθηκάτην καὶ χρ. δ. res* erit in vado; sicut *Homer. II. M. 320. — ἔδουσι τε πῖλονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιον* — de quo genere plura docet *Eustath. p. 907.* confirmat similis *Pausaniae* locus, ubi, quod hic *Aristomeni* ejusque amico, *Messenii Gonippo et Panormo* tribuitur *lib. IV. p. 344. Philo Jud. L. ad C. p. 1003. πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους* neque solet aliter *Polyaenus*, *πῖλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12.* Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poëtas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamvis ob causam deflaxerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos *Samothracas* provinciam: praeter *Hymnum Orpheum*, cujus supra meminimus, *Apollonium Rh. I, 918.* ejusque *Schol.* plena testatur tot tabulis votivis *Samothracia*, quas *Diagoras* ille *Melius*, homo sapiens, irridebat, adspersatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo *Castoras* imminuti *Cabirorum* juris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum *Diodor. Sic. IV. p. 172. A.* et tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate *Argonautae* summo versarentur in discrimine, *Orpheus* dicitur solus initiatus *ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς*: εὐθύς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν *Διοσκούρων* κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse depulsum; διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινόμενοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετειᾶς αἰετὸς τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς *Σαμοθραξὶ*, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμειν εἰς τὴν τῶν *Διοσκούρων* ἐπιφάνειαν: id quidem a posteris non

adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos adlegarent. Narrationem vero, quam sine dubio *Diodorus* ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinciliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum adpellante, sed pluribus etiam indiciiis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* discrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituerent: addit insuper *Ampelius*, eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem suscipere. *Hygini* fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam equos, quibus utuntur, donavit, et dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad *Georg.* I, 12. *Castor et Pollux*, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur. Verum *Isocrates*, ut quassitissimis Helenam suam encomiis excoleret, sorori *Tyndaridas* acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed hujus etiam administrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adeptā πρώτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολήν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρῶμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus *Hel.* v. 1680. Castores, quam ipsi a Jove jam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem: neque secus in *Orest.* v. 1637. et 1690. Helenam in coelum subvehit *Apollo*

Κάστορ τε Πολυδεύκης τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς

Σύνθακον ἑσόμενῃ ναντίλοις σωτήριον,

et,

Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς

Ναύταις μεδέουσιν θαλάσσης.

A reliquis Euripidem dissidere, notat Scholiastes: "Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χεμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπαλιν οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adsociarit: quin contra dirum ejus sidus, quando solitarium adparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1. nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791.

Non aliter caeco nocturni turbine Cori

Scit peritura ratis, cum jam damnata sororis

Ignē Therapnaci fugerunt carbasa fratres.

merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *), cujus tanta est vis incendii, ut malum cavet, et navis ima pertundat, ut etiamsi aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi insederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, et philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νηὶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδύνοντας τὴν ναὺν χεμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quacunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992.

— βροτῶν ἐν ἀλὸς ἰσοθίοις

Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες,

exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonticus Cyrop. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, sic et Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum, quo diligenter admini-

*) Praeter Lutatium meminit Olympiodorus historicus in Photii Bibl. p. 112. v. 14. et philosophus ad Aristot. Meteorol. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλὰκις ἀνασπᾶσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶ ὀνόματι.

strato cultum eorum demereantur: non aliter in *Isocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Aristot. Polit. VII. c. 16.* θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν. multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτήρες βροτῶν. σωτήρες autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτήρα· κακῶν in *Med. v. 360.* νυμφαὶ σωτήρες *Sophocl. Phil. v. 1467.* λαβητῆρες *Ἐριννύες Antig. v. 1086.* ubi vide *Schol. Ceres μαστήρ Carcin.* apud *Diodor. Sic. V. p. 201. A. in Alexandri Aetoli* versu apud *Macrob. Saturn. V. c. 22.* ὅπιν βλητῆρα οἰστῶν malim prae eo, quod *Salmasius* dedit βλήτῆραν οἰστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara *Jos. Scaligeri* observatio ad *Manil. V, 632.* ejus vestigia pressit dicam an suppressit *Salmas.* ad *Ov. Simm. p. 246.* A procuratione navigantium tam utili σωτήρες eximie dicti sunt Castores, ut jam pridem est observatum: *Sext. Empir. IX. §. 86.* τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτήρας εὐσέμων νεῶν. ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, et parum exercitato, vetuasti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quaeras: velut in *Plutarch. T. II. p. 1103. C.* μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ὡκείας τε ἀνέμων ριπὰς. in *Aristide T. I. p. 83.* ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita constent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπάνεσθε, πολλοὺς δὲ καὶ στυλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἥπειρον ἀνήψατε. utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, et supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuri, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦχος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis et viventibus et dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanerint: ista memorantem *Apollonii Scholiasten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpfit in *Ἀδευκῆς*. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; imo probis, ut par erat, justisque solis operam navabant: *Schol. Pindar. ad Nemea I, 103.* δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλ·τος σώζειν τοὺς δικαίους. quod si cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, *Euripide* interprete, in *Electr. v. 1350.*

Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς
 Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν.
 Οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον
 Φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν
 Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.

Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, et mersa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἥδη ἔόντων Theocrit. Eid. XXII, 6. et 17.

Ἄλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
 Αὐτοῖσι ναῦταισιν οὔοιμένοις θανέεσθαι.

quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV. Od. VIII, 31.

Clarum Tyndaridae sidus ab infimis
 Quassas eripiunt aequoribus rates.

Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homericarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρούμενου (interpres mirifice: fluctu jam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοῖχον, fluctu jam latus navis superante) Διοσκόρους ἄνωθεν ἐν κοινῷ βουλευτηρίῳ πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624. B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὥσιν εὐμενεῖς, μέχει λιμένων παραπέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ὄνεται κλυδόνος, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui sententiam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit: sententia Libanii talis: novimus etenim et Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi et ipsos et navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permitttere. Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας adpellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκόρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, et gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. latr. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὥσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνιοὶ Διοσκόρους ἐκάλεσαν.

ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Eustath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Cassius*, ut visum fuit *Joh. Meursio* Misc. Lacon. I. p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in *Harpocr.* p. 148. haec scribens: *Quin et παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus et statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu et caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium et antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I. Od. III. et XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus:*

*Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit,
Sed coelo semper nautis laetissima signa
Ledaes statuit juvenes pater ipse Deorum.*

Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerint passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum *Per. P. E.* p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσι ἐπὶ τοῦ Ἰσθοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Non dissimilis exstat *Maximi Tyrii* locus *Diss. XXVII.* cum quo si *Philostratum* contuleris *Her. c. XVI.* operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius.* Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum caussis multa subministrat *Fromond. Meteorol. II. c. 2.* Haec paullo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante viri lite-

rarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. et Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. Ez. *Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *HEMST.*

Ead. l. 14. Ἐξ ἡμισελας) Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισελας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. A. 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse *Castorem* ac *Pollucem* arbitrantur; atque ita fere *Latini poëtae.* *Virgil.* Aen. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717.

Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox,

Dixit, et alterna fratrem statione redemit.

signate *Sil. Italic.* XIII, 804. de *Scipione*, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat:

Victuram hinc cernit *Ledaci* *Castoris* umbram;

Alternam lucem peragebat in aethere *Pollux*:

ubi vide *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens:

Alternusque animae mutato *Castore* *Pollux.*

ingenio *Minucius Felix* indulsit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores* alternis moriuntur, ut vivant. meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἔρετοι, inquit, οὐ πάντ' πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul *Castores* per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* Nem. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* paraphrasis: observat ibi *Scholiastes*, *Lyricorum* principem περιπετωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων et prolatis poëtae versibus, ὥς τε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΤΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποδνήσκειν etc. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. *Parvus Homeri Commentator* iudicium suum non interponens atriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερομήτεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥς τε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνεύῳ. Fuere viri docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae *Samosatensis* *Noster* idcirco debuit, ne sub *Apollinis* per-

sona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐνείμαντο τὴν ἀθανασία, *Schol. Homeri* νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* et *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit; ita versatur in eadem re *Philo* περὶ 'Αρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *Aelian.* V. H. XIII, 38. Hæmst.

Pag. 93. l. 1. Οὐ γε οὐδ' ὄψοντα;] Vulg. εἶγε, nonnulli etiam εἶτε habent. Veram lectionem debemus codd. tribus Pariss. Scilicet ὅς-ετ ὅς γε amat *Noster* præcedentibus etiam laxiori quodam vinculo adnectere, ubi non accuratissima ejusdem personae notatio præcessit. *Timon.* c. 8. *Mercurius* ad *Jovem*: Χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν (τὸν Πιρωνα), καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ — οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὅς οὐ συνίει etc. i. e. quippe qui, quum is etc. referendum ad superius αὐτόν. *Ibid.* c. 25. dixerat *Mercurius*: Deceptus ergo est *Jupiter*, existimans te (*Plutem*) eos ex ipsius decreto ditare, quotquot aribus dignos judicasset? cui *Plutus*: Καὶ μάλα δικαίως, ὃ γὰρ δὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς ἐπεμπεν etc. supple: δικαίως ἐξηπάτηται, ὅς γε etc. *Ibid.* c. 52. Πῶς, ὃ *Δημία*, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας etc. Exple ex antecedentibus: Πῶς ἂν ἀγαγεῖν νῖδον παρ' ἐμὲ δυνήσῃς, ὅς etc. Cf. supra *Dial.* XVII, 2. *Char.* c. 24. ubi vid. *Adnot.* Ergo h. l. εἶγε refer ad ἐνείμαντο, quod voce νομήν innuitur. Quod quum insolentius visum esset, de mutatione, vel saltem explicatione, cogitatum est et scriptum εἶγε, et hinc etiam vitiosum illud εἶτε factum. Quae deinde sequuntur, πῶς γὰρ, ὁ μὲν παρὰ τοῖς θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὦν; facili opera sic expleveris: πῶς γὰρ ἂν καὶ ὄψοντο (vel ἴδοιεν, ut *Poppo* et *Matthiae* malunt) ἀλλήλους, ὁ μὲν etc. atque ad hanc normam interpunxi: minus diligenter alii editores. In his *Matthiae*, qui alioquin recte verba intellexit, minus tamen accurate sic edenda curavit: ὅπερ ἐπόθουν, ὀίμαι, μάλιστα, (πῶς γὰρ;) ὁ μὲν — ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὦν; Nam illud πῶς γὰρ; si comma post μάλιστα ponatur, atque ad hanc interpunctionem adcommode verba recitentur, facilius ad ἐπόθουν, quam ad ὄψονται, referatur, Ellipsi sic expleta: πῶς γὰρ ἂν καὶ ποθήσειαν τοιοῦτόν τι; Et si verba πῶς γὰρ; pro parenthesi habueris, unde tum tibi illa interrogatio, cujus signum post φθιτοῖς ὦν *Matthiae* fecit? Nam verba ὁ μὲν — ὁ δὲ etc. sic cohaeserint cum recta oratione:

οὐ γὰρ οὐδ' ὄψονται ἀλλήλους. De ipsa autem locutionis πῶς γάρ; vi et usu vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 2. LXXII.

Ead. l. 7. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) *Invectum* videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ etc. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet, vacare prorsus δέ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, et asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequabatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio salse ridentem *D. XVI.* neque Patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi *I. p. 13.* *Latona γεννᾷ πρῶτην Ἀρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθῆσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε·* quantum eo nomine sorori debuerit *Apollo*, accurate *Libanius* exposuit *T. II. p. 662.* A. verbo quidem lectissimo, προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad *Ecl. Virgilii IV, 10.* ubi *Lucinam* accipit *Dianam*, advocato *Terentio*, cujus est in *Andr. A. III. Sc. 1.* *Juno Lucina fer opem:* in *Comodia Graeca Menander* ibi posuerat Ἀρτεμιν, testibus *Donato* et *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare; ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad *Lucineam* valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γαμον πλοκαῖς ἡδεται· μάγος ἐστὶν Ἀρτεμις· θεραπύει δ' Ἀπόλλων. *Dianam* magam fando quis audivit? *Hecaten* si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque *Theologi* veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae alijque scriptores confundant: simili modo *Dianam* etsi *Lunam* interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui *Dianam* *Endymionis* amore captam dixerit? Non me fugit, quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in *Inscr. et Marmor.* illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum *Dianae* munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἀρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ et ι pronuntiatio, quo mendii genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλές, βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα, ὀλέθρια· pro Λοίγια· ἡγς et ἡμε, ἀγών et αἰών in

membranis saepe commutata: ἐργώλας nullius pretii vocabulum in *Apollon. Rhod.* I, 1182. pro ἐριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST. Si particulae πλὴν ἀλλὰ deinceps statim exciperentur a verbis οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; offenderet sane δὲ, et jure videretur ejiciendum. Atqui compluribus membris interjectis illud πλὴν ἀλλὰ paene in oblivionem abiit, ut jam post varia Subjecta opus esse auctori videretur δὲ interponere, quo primum Subjectum οὗτοι gravius et clarius ab illis distingueretur. Neque adeo placet δὴ corrigi, quamquam ita et T. F. Benedicto visum est in Observv. de quibusdam *Luciani* locis p. 5. Nam δὴ post complura quidem et longiora incisa locum suum habet, ut filum orationis tantum non solum ad sequentia revinciatur; ita tamen, ut vox prior suspensa relicta in posterioribus repetatur; quod quidem in nostro loco hunc in modum fieri debuisset: πλὴν ἀλλὰ οὗτοι, ὥσπερ ἐγὼ, — ὁ δὲ Ἀσκληπ. etc. οὗτοι δὲ τί π. ἡμ. quamquam ne sic quidem orationis forma placitura esset. In Mercurii responso verba dedi ad vulgarem rationem exacte. Licet enim sciam, δὴ, quod codex Par. 3011. exhibet, probantibus *Belino*, *Schmiedero* et *Jacobsio*, facile nec raro cum δὲ esse commutatum, cujus quidem erroris supra adfuit exemplum Dial. VI. extr. vereor tamen magnopere, ne καὶ — δὴ in hoc sententiarum nexu alienum occupet locum: exspectassem potius καὶ καθ' ἑαυτὴν γὰρ τὸ πῆλγος, quo ὑπερσεία illa jam planius definiretur. Sic etiam *Poppo* statuuisse videtur. Tanto minus intelligere possem, qui iudicium de lectione δὴ olim a me his verbis conceptum: *Corrumpitur sic bella orationis structura*, aenigmatis naturam habere huic magno Apollini videri potuerit, nisi de hujus tripodis indole constaret. *Van Heusdii* vero emendationem ἀεὶ equidem importunissimam et auctore suo eruditissimo plane indignam iudico. Denique particulam ἂν pro ἐάν positam minime a *Luciano* stylo abhorrere, rectissime observavit *Poppo*. Exemplo ei, quod Vir Doctus e Dial. XX, 2. in eam rem laudavit, alia adjicere piget. LXXIII.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 94. l. 6. Ἐπιμεμνηνέναι αὐτῇ) Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille *Polyphemus*, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum *Galateam* amaret,

ἤφατο οὐτὶ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις
(tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* αἰλλοῖς, quae et praecedentibus aptius conveniunt, et per-sonae *Cyclopis*)

Ἄλλ' ὁλοαῖς μανίας. —

Ergo recte quadrat ἐπιμεμνηνέναι τῇ *Γαλατείᾳ*. Usus verbi frequentissimus et *Homero* notus Il. Z. 160. perinde ac περιμάνεσθαι τινα vel τινί, ἐμμανίεσθαι, περιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciana* *Doris* una *Nereidum*, in quo sequitur *Homerum* Il. E. 45. aliis eodem nomine *Oceani* filia, *Galateae* mater:

At mihi, cui pater est *Nereus*, quam caerulea *Doris*
Enixa est. —

Ovid. *Metam.* XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo*. Fabulae, cujus in *Homero* et *Euripidis* *Cyclope* nullum exstat vestigium, auctorem *Philoxenum* tradidit *Doris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. *Polyphemus* διὰ τὴν εὐβοίαν τῶν θρημάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν *Galateae* fanum ad *Aetnam* dedicarat: rationem ejus rei cum *Philoxenus* *Cytherius* in *Siciliam* delatus ad *Dionysium* exputare non posset, finxit *Polyphemum* ἐρᾶν τῆς *Γαλατείας*: certe *Galateam* istius poëtae drama, sive *Cyclopem* veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide *Athen.* I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de *Philoxeno* ad mullum in mensa adpositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* et *Noster*, sic cujuscunque ordinis scriptores *Polyphemum* ad *Aetnam* collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit, in opposito *Siciliae* latere sub *Eryce* monte *Cyclopas* consedisae: eum vid. *Sicil. Ant.* II. c. 15. *HEMST.*

Ead. l. 7. *Δωρί*) Nymphae nomen, filiae Oceani, et uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virg. Ecl.* X.

Doris amara suam non intermisceat undam. COGN.

Pag. 95. l. 8. *Ἀπὸ τῆς σκοπῆς*) *Mss.* L. et Ox. et ed. J. rectius, quam quod in reliquis *σκοπιᾶς*. *SOLAN.* *Σκοπή* et *σκοπιᾶ* tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. *Σκοπή* et ipse prospectus apud Nostrum in *Charon.* et specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: *τις τῶν ὀφθαλμοῦντων ἀπὸ τινος σκοπῆς*. *Strab.* VI. p. 409. C. *ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν* *Plutarcho* frequens: ita verbum *σκοπιωρεῖσθαι* in *Aristoph.* *Vesp.* v. 360. *Hermipum* exponere, monet *Scholias*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve usitatum *σκοπιᾶ* apud *Platonem* ejusque imitatores ὥςπερ ἀπὸ *σκοπιᾶς* proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta Anth.* VI. c. XXIV. *Ep.* 6.

*Φριξοκύμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίᾳσιν θέτο Νύμφαις
Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς*

(melius erit ὑπὸ *σκοπιᾶς* vel *σκοπιᾶν* nisi forte malis ἐπὶ *σκοπιᾶ*)

Θεύδοτος ολονόμος.

Theocrit. *Eid.* IX, 7. et *Schol.* Propius etiam accedit, quod *Eid.* I, 69. *Ἄλτνας σκοπιᾶν* usurpet, περιφραστικῶς, ait *Scholias*. *ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Ἄλτην* quomodo *Dionysius Perieg.* *σκοπιὴν* *Ἐφυμάνθου*, *Ἀρακύνθου*. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim proponendam. Descriptio τῶν προπόδων τῆς Ἀλτνῆς protensique juxta litoris vera locique naturae conveniens: *Ἀλτνῆς παρωρεῖας* dixit *Philippus Thessal.* in *Epigr.* apud *Salmas.* ad *Solin.* p. 73. *HEMST.* *Σκοπιᾶ* etiam in libello de *Dom.* c. 2. Nihilominus codicum optimorum auctoritas jubebat praeferri lectionem *σκοπῆς*, qua forma etiam crebrius utitur *Noster.* *LXXIIII.*

Ead. l. 9. *Ἐν τοῖς πρόποσι*) Ut in *Tim.* ἐν τῇ ὑπωρεῖα, et alibi. *BOURD.*

Ead. l. 12. *Ἐποῖ*) Abundat. *SOLAN.*

Ibid. *Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ*) *Heliód.* lib. I. *BOURD.*

Ead. l. 14. *Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν*) Voces illas, quia *Codd.* addicebant, sedem commutare jussi. Vel in ordine vulgato *ἐνδεῖ* jungendum erat ad *τὴν ὄψιν* nam *ἐνδεῖς* per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεῖστέρον ὄρων,

ἢ εἰ δὴ ἦσαν. HEMST. Cf. Xenoph. Memor. III, 6, 13. ἵνα μὴ τοῦτο γε λάθῃ σέ ποτε ἡ πόλις ἐνδεὴς γενομένη, ubi Stephanus et Leuclavius temere scribi maluerunt τοῦτου. Nam τοῦτο γε est in hac quidem re, ut τὴν ὄψιν, in visu; quod ad visum adinet. LEMM.

Ibid. Τὴν ὄψιν) Ms. Ox. et P. τὴν ὄψιν non cum καλῇ conjungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῇ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud Nostrum loca; ut mok et supra Diall. Deor. c. 7. et Ver. Hist. II. c. 36. Imag. c. 3. et Charid. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam et ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyac-nus Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Juntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

Pag. 96. l. 2. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOUARD.

Ead. l. 3. Οἷα πυχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Luciano hic aliter sentit, et in Halcyone, Nonne vides, inquit, ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοιον, ὥς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, ut sic dicam, consimile. Theocrit. in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντα.

Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόντον ἐξέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα.

Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μιν πάρα etc.

Quod est hujusmodi:

Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda

Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus,

Cum nulli flarent tranquilla per aequora ventū

Hinc illud Maronis sumtum est:

— nuper me in litore vidi,

Cum placidum ventis staret mare —. COGN.

Ead. l. 4. Εἴποτε γαλήνη εἴη) Apud Theocrit. Eid. VI, 36. Cyclops:

Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόντον ἐξέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα.

dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20. Ἀνκοτέρα παντὶς ποτιδεῖν quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paullisper immutavit,

Mollior et cygni plumis et lacte coacto.

Qui Galataeae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135.

Hanc Panope, Dotoque soror, lactataque fluctu

Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis:

Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:
nam quod cum Codicibus edd. habent, nudis, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galatæe lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, viro sagacissimo. HEMST.

Ead. l. 13. Ἀρροδίτη φῆλη) Leg. Ἀυφίρρλη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀρροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD. Non magis recte h. l. emendaveris Ἀυφίρρλη φῆλη, ubi de re amatoria agatur, quam Ἀρροδίτη φῆλη in Reviv. l. 1. LEMM.

Ead. l. 14. Οἶα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi Philops. cap. 25. SOLAN. Grævius ad Dial. Deor. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτῇ δὲ ἡ πηκτὶς οἶα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset: diu nobis erit exspectandum, interea dum locutionem esse Græcam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quæ propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod et ipse jam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum et Philostratum fistula canit Cyclops: Naso:

Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum:
ne scilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habnero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat *Philoxenus*, teste *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 290. istiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. HEMST. Scilicet h. l. πηκτὶς est e genere lyrarum: paullo inferius dicitur ἡ λύρα. Sed *Suidas* ex *Aristophanis* Thesmophorr. hanc πηκτίδα ad citharoedica instrumenta refert. Et *Hasychius* tradit hoc fuisse ὄργανον μουσικόν, πανδούριον, ψαλτήριον. Quid, quod in Epigrammate quodam, quod *Suidas* adfert, sic sonante:

Ἄδὲ μέλος νῆ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλει
syrinx, quin alibi etiam *tibia*, sub hac voce intelligi potest. Facile itaque patet, latere sub ea notionem antiqui et simplicis, sine multa arte compositi, vel potius compacti, instrumenti musici, et serioribus, iisque cultioribus, temporibus c. g. ab *Aristophane* et vero etiam *Luciano*, hanc vocem contentim usurpatam fuisse de omnis generis instrumentis male compositis et turpissimos edentibus sonos. Et enī πηκτὶς a

πηγνύναι, atque adeo omnino vertere possis *machinula*; ver-
nacule ein *Kasten*, eine *Schachtel*. LEHM.

Ead. l. 16. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

Pag. 97. l. 2. "Άλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. *Anacr. Od. I. So-*
LAN. Τῇγχει non apte respondere antecedenti βοῶν judicet
T. F. Benedictus, et conjicit scripsisse *Lucianum ὑπηγοῦσα*.
Ex *Scylla* scilicet in *Charybdin*! Nam minus etiam apte sic
Participium ὑπηγοῦσα responderit verbo suo finito ἐμελῶδει.
Imo vero ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπῆγει est stru-
cturae inversio, qualis apud *Nostrum*, familiaris sermonis
sectatorem, haud raro occurrit. Simile prorsus exemplum
Diall. Deor. XII, 1. — περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὁλολύσουσα ἐπὶ
τῷ "Αττῇ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται etc. Adde
Diall. Marr. III, 2. ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρ-
κὸς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσας ἐστίν; LEHM.

Ead. l. 7. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. *Paul. Leo-*
pard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli *Melitaei*,
atque ejus generis animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et *Deorum ἀθύρματα*, quibus sibi consecratis de-
lectari putabantur. *Polyphemi* formam ursi decebant, ludi-
crum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed do-
minae *Galatae* servaret. Apud *Theocrit. Eid. XI, 41.*

— τρέφω δὲ τοι ἔνδεκα νέβρω,

Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνω τίσσαρας ἄρκτων.

In *Ovidii Metam. XIII, 834.* perquam facete:

Inveni geminos, qui tecum ludere possint,

(expressit ἀθύρματα)

Inter se similes vix ut dignoscere possis,

Villosae catulos in summis montibus ursae;

Inveni, et dominae, dixi, servabimus istos.

Unum ursi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit
Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus
opportune positum: scripserat *Noster*, κατὰ τὸ λασίον etc.
Saepe λάσιος in hoc dialogo *Polyphemus*; neque diffitetur
ipse apud *Theocritum*,

Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμεν.

Illum ego versiculum ab ea sede, quam ia edd. mihi saltem
visis occupat, retractum immigrare jubeam post versum ter-
tium et trigesimum, ubi melius sententiae serviat: nam quo
loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philostrati*
Cyclope Icon. II, c. 18. multa sunt similia. Prope finem dia-
logi cur non, κινάβρας ἀπόρων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.
Eandem ob causam, opinor, ob quam ἡ ἀλκυνὼν *Halc. c. 1.*
ὁ παράσιτος *Paras. c. 2.* ἡ διψὰς de *Dipsadd. c. 4.* etc. de hal-

cyonum, parasitorum, dipsadum, genere. Καὶ autem illud, quod et ipsum ab *Hemsterhusio* tentatur, mihi quidem etiamnum longe magis placet, quam, quod ipse substitui vult, κατὰ, quamquam a *Matthiaeio* receptum. Videlicet καὶ denotat h. l. universam Cyclopi cum ursulo similitudinem, κατὰ vero hanc ad hirsutorum capillorum cogitationem restringit. Illud magis convenire videtur. LEHM.

Ibid. "Αρχτον σκύλακα) Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed et totum perlege venustissimum poematum huc adprime faciens. *Ovid.* *Metamorphoseon* XIII, 834. SOLAN.

Ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus *Lucianus* κινάβραν ἀποθήμενος *Dial. Mortt.* X. §. 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, *Dial. Merett.* Κινάβρας, δυσωδία τῶν τράγων. *Hesych.* *Interpr.* *Aristoph.* ad illud *Plut.* Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαγαλῶν δυσωδίαν.

Valle sub alarum trux habitare caper.

κινάβρας. *Catull.* BOURD.

Pag. 98. l. 13. 'Ω πάτερ) Hic *Dial.* ex *Homero*. BOURD.

Ead. l. 17. "Εξω ἦν βέλους) In tuto, citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in *Vot.*, in *Baccho*, in *Dial. Ven.* et *Cupidinis*. COGN.

Pag. 99. l. 3. 'Επεὶ δὲ ἐβδηκα) Dege, ut bene *Codex* antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέδηκα τῇ θύρᾳ τὸ πτώμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic et apud *Synes.* ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπίβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι *Homericum* sit *Od.* I, 240.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἰέρας

μοχ,

— πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι.

v. 313.

'Ρηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα

"Αψ ἐπέθη, ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖη.

'Επιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τίθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτώμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. ΗΕΜΣΤ. Remanserat e pristina lectione δὲ importuna interpretatio Latina, quam correxi. Probaturus scilicet Cy-

elops, peregrinos istos homines insidiari haud dubie voluisse ipsius gregibus, adfert jam documenti loco haecce: „Nam, inquit, ubi foribus objeci operculum etc. manifesto conabantur illi sese abscondere.“ Argumentatio, quae fit a celandi studio ad pravū consilii conscientiam, et ab hac ad jus vindictae. LEMM.

Ead. l. 9. 'Επιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. J. Ms. Gr. et P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII. p. 130, 37. et 388, 24. δυσεπιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. Cyrop. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλευτοτέρως ταύτης οὐσῆς (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Hipp. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλευτοτέροις εἰδὼν ἀφανεῖς ὄντις de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιοῦτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως etc. Verum extra compositum hanc formam simplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quam plurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητός, ἀμαρτητός, quorum in Xenophontis composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum a scriptori nostro redderem. In Tim. cap. 56. τὸ κάμειν τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chrys. διαβολὴ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἐχθιστόν καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

Ead. l. 13. 'Αποξύσας τὸν μογλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. 'Αποξύνω, extenuo, derado, acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μογλὸν καὶ πυρώσας γὰ προσέτι, κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed videndum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo: quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmodum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326.

— ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.

μοχ:

— ἐγὼ δ' ἐδόωσα παραστάς

"Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.

Euripid. Cycl. v. 455.

“Ὁν φασγάνῳ τῷ δ’ ἐξαποξύνας ἄκρον

Εἰς πῦρ καθήσω —.

Illud Homeri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα’ tum ἐπυράκτειον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae perperam in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte collocavit Budacus: ceterum unde promserit κατετύφλωσε, quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tametsi probae notae, in Thesouro nusquam recensuit. HEMST.

Ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III.

— et telo lumen terebramus acuto. COGN.

Ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. Exacuto vecte et praeterea igne succenso. Sic est interpungendum et vertendum. CLER.

Pag. 100. l. 5. Οὐ γὰρ ἄν, εὖ οἶδ’ ὅτι, ἐδυνήθη] Sic insertas illas voces εὖ οἶδ’ ὅτι a reliquis sejunxi, quo clarius pateret, ἂν pertinere ad ἐδυνήθη, quam quidem observationem plane neglexerunt interpretes Latini, qui vim hujus particulae prorsus nihil habuerunt, interpretantes: non potuit. Imo est, non potuisset, si scil. tu prudenter cavisses. Quamquam etiam non potuit quodammodo idem significare possit. Sed in insignem errorem per hunc ipsum neglectum incidit T. F. Benedictus, qui pro ὅτι legi voluerit ὅ, τι, vertens: quid potuerit amovere. Sed res ipsa est liquida. LEHM.

Ead. l. 8. Καὶ καθίσας) Usque ad μόνον aberant a Ms. BOURD.

Ead. l. 11. Μανθάνω ὑπ’ ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte distinguit haec editio ex Salmuriensi; at debebat μανθάνω, ὑπ’ ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuérat scribi, μανθάνω ἂν’ ἐκείνων, ex iis. quae narras, intelligo. Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. et ferri potest ὑπ’ ἐκείνοις, scilicet προβάτοις: sed potius habuero ὑπ’ ἐκείνω, nimirum κριῶ, ut Homero, cujus paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Odys. IX, 444. Nonnus sive Maximus Συναγ. Ιστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II. p. 172. διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύνλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτόν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμίσας ἑαυτόν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ οὕτως ἀπέδρα. HEMST. Hac tanta auctoritate olim nimium captus accepi illud ὑπ’ ἐκείνω, ceteris ad lectionem codicis 3011. sic formatis: Μανθάνω, ὑπ’

ἔπειτα ὅτι γε ἔλαθον ὑπεξελθόν· σὲ δὲ ἄλλα etc. Nunc vereor magnopere, ne magis, quam par erat, Homericis inhaeserimus, quum constans deprehendatur librorum omnium lectio ὑπ' ἐκείνοις. Paulo itaque jam mutata mente retinebam pluralem ὑπ' ἐκείνοις ita, ut etiam pluralem ἔλαθον ὑπεξελθόντες e cod. Par. reciperem, vocem vero σὲ, eodem Cod. duce, cum sequentibus conjungerem, addita ex eodem particula δέ. Jam loco sic constituto: Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθον ὑπεξελθόντες· σὲ δὲ ἄλλα τοὺς ἄλλ. γ. Κύκλ. ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν· hic sensus existit, Neptuni loco, quem credo non legisse Homerum, et omnino tantum rem ex modo auditis conjicere, quam maxime conveniens: *Intelligo*, (quid jam factum sit) *sub illarum nempe praesidio* (Sic recte *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 303. Gall. sous faveur; Diall. Mortr. XII, 3. Alexander ὑπ' Ἀριστοτέλει παιδευθεὶς, *sub regimine Aristotelis*: similiter ὑπ' αὐτῷ καὶ τυμπάνοις Dial. Deor. II, 2. XVIII, 1. Cf. Tim. c. 46.) *clam elapsi sunt: te vero certe tamen oportebat reliquos Cyclopas advocare contra ipsum*. Particulas ἄλλα γε etiam in media sententia eleganter poni, haec quidem vi: certe tamen, quae erui debeat ex ellipsi antitheseos, erudite docuit *Weiskius* de Pleonasm. p. 173. sq. Cf. infra VI, 2. σὺ δὲ ἄλλα δελφινά μοι τινα etc. Nam ἄλλα etiam simpliciter sic adhibetur. Video nunc demum, postquam haec scripsi, *Matthiaeum* eodem prorsus modo locum edidisse. In subsequenti Cyclopi narratione cum *Schmiedero* e codd. Pariss. scripsi τοῦ ἐπιβουλευσαντος τοῦ νόμα pro τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄν. Scilicet quaerebant Cyclopes de nomine ejus, qui insidiatus fuisset, non ejus, qui insidiaretur. LEHM.

Pag. 101. l. 8. τὰ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male cohaerent, et subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσκειται· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra desideraremus. Εμοὶ πρόσκειται, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ἐκ πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτώς. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐ-

τοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *Hemst.* Hoc per se verissimum iudicium extrinsecus quoque aliquantum praesidii accipit ē duorum codd. *Pariss.* lectione τὰ γ' οὖν τῶν πλεόντων ὅτι τὸ σώζειν ἀπ' ἐμοῦ. Unde hoc certe patet, verba τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι suspectae esse originis, et πρόσθεν recte ab *Hemsterhusio* damnari: utrum vero prorsus delendum, an mutandum sit in πάντως, adhuc ambigas. Priori rationi codd. *Pariss.* favere videntur. Nihilominus alteram cum *Hemst.* et *Matth.* praetuli, quippe, unde πρόσθεν oriri et in textum nostrum venire potuerit, non intelligens, nisi praesumpta voce, cui originem suam deberet spurium πρόσ. *Abreschii* *Diluoc.* *Thuc.* p. 111. 112. vagam de h. l. disputationem equidem capere non poteram. Fabulatur scilicet nescio quid de πρόσθεν. *LEM.*

Pag. 102. l. 6. *Τι τοῦτο etc.*) Hic secutus est poëtarum fabulas, qui *Arethusa* venatricem *Dianae* comitem fuisse tradunt, ab *Alpheo* adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, *Dianae* miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus et per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in *Siciliam* usque fugisse, tandemque in-ea parte *Syracusanae* urbis, quae *Ortygia* dicitur, magna aquarum vi erupisse, *Alpheum*que amatae *Nymphae* desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. *Aen.*

— *Alpheum fama est huc Elidis amnem*
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, cum *Alpei* aquae nusquam absorbentur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter *Ichthyn* promontorium et *Haliartum* oppidum. Ceterum fabulam *Alpei* et *Arethusae* refert *Ovid.* *Metam.* V. et *Lucanus* ejus meminit in III.

— *Populisque per aequora mittens*
Sicanis Alpheus aquas —.

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in *Epith.* *Stell.* et *Viol.* v. 203.

— *Tumidae sic transfuga Pisae*
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali,
Donec Sicarios tandem perlatus anhelo

Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs

Oscula, nec credit pelago venisse maritum.

COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτή, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς θύνας τοῦ ποταμοῦ παθιάσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἑρωμένην κούζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. **BOURD.** Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui *Sic. Ant.* p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est *Arethusa*, *Dianam* nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias et supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad *Nemea* I, 1. quod si habuisset in promptu *Fulv. Ursinus* in *Virgil.* cum *Gr. Scr. C.* p. 275. cavisset sibi, ne *Telesillae* versum apud *Hephaest.* p. 36.

"Α δ' Ἀρτεμις, ὧ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφείον,
mutatum iret in

"Α δ' Ἀρέθουσα, ὧ κόραι.

'*Αλφειώα* vel '*Αλφειούσα* *Dianae* cognomen, de quo *Is. Casaubon.* *Anim.* ad *Athen.* VIII. c. 7. **HEMST.**

Ibid. '*Αλφειᾶ*) *Alpheus* fluvius in *Elide* *Peloponnesi* regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, et in *Arethusam* *Siciliae* fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum et αὔξησιν describit. **COGN.**

Ead. l. 7. Οὔτε ἀναμύγνυσαι etc.) *V. Philostr. Imag.* pag. 812. et *Pausan.* *Eliac.* oraculum *Apollinis* in eam rem adforentem p. 153. **SOLAN.**

Ead. l. 8. Οὔτε ἀναπαύεις) Ex ed. *Salm.* male distinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχνθεῖς, cum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare neque diffusis aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed diffusus te reficis. Ludit enim in notione et *Graeci* verbi διαχνθῆναι et *Latini* diffundere, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia hujus loci. **GRON.** *Gronovio* remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si *Luciano* potuisset in mentem venire, multo minus climata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est potestas, quam quae *Geographis*, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso *Alpheo*: τό, τε διὰ τοσοῦτον πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχόμενον τῇ θαλάττῃ etc. παντελῶς μυθῶδες. *V.* p. 315. *C.* *Padus* διαχέο-

μενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι· ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασώζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. pag. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἡθος καθαρόν ἐν τῷ αὐτῇ νόσῳ τῇ κύλῳ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομυγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

Ead. l. 10. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγγε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον: id enim segre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium et festinationem, ut qui saepe jam eodem igne contabueris. HEMST. Hoc ipsum vult μὴ ἔλεγγε. Esse autem ἐλέγγειν nonnunquam etiam adcurate rem et quasi cum pulvisculo explorare, examinare, percontari, passim a Grammaticis observatum. Ad Euripidis versum Hippol. 271.

Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.

haec habet Scholiastes: ἐλέγχουσα) ἐρωτῶσα, ἐρευνῶσα, ἀνακρίνουσα, ὅπερ ἐστὶν ὑπερβολή· τὴν γὰρ ἐπίμονον ἐρώτησιν ἔλεγχον ὠνόμασεν. Plura de hac verbi significatione, non solum a veteribus interpretibus, sed etiam a Bclino et Wielandio in h. l. ignorata, suppeditabunt Abreschius ad Aeschyl. p. 492. sq. et Sturz. Lex. Xenoph. s. h. v. Ἀνακρίνειν et ἀναφαίνειν quum h. l. nonnihil duri habeat, eo lubentius amplexus sum Jensi conjecturam, cujus vestigia etiam in A. 2. et in marg. A. 1. Lips. inveni. Quamquam et in ipso nostro scriptore mixtorum temporum exempla haud rara esse scio. Verba vulgata οὐκ οἶδ' ὅπου jam Nachtgallus verterat: nescio quo pacto, sentiens certe ὅπως legendum esse. Nam ὅπου ut per se nunquam, ita h. l. minime, significare poterat quo pacto. Adsentiebar ergo Hemsterhusio, sic corrigenti. Wakefieldii conjecturae ad Moschum VII, 6. prolatae,

ἀναπλύνεις pro ἀναπαύεις, et ξυνιστός pro ξυνιστός ab ingenio saltem, quod eas excogitavit, dignae, quae laudentur; ceterum nihil habent, quo probentur. LEMM.

Ead. l. 11. *Οἱ λάροι*) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas et aquaticas halcyonem et mergum X. c. 82. *Idem* c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates et gaviae*. *Λάρον* Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro* hiant *Erasmus*. COGN.

Ibid. Ἐρωδιοὶ) *Aves*, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Haec avis urinatur, sicut et *λέρος*. COGN.

Ead. l. 12. Ἀναπαλίνειν σαυτὸν) *Filum* orationis persuadet omnino *Lucianum* scripsisse ἀναπαλίνειν. Nescio ubi, sicut *gaviae* et *ardeae*, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. JENS. Jensi emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 103. l. 4. Ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus et elegans et frequens est. Sic infra in *Cataplo*, ubi *Megapenthes*, ab adstantatoribus suis venenato poculo interemtus, et *Clotho* apud inferos colloquantur, *Clotho* ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πίνειν ἐνεχθάν, ἐκείνο δὲ νοῦ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de *Saltatione*: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελειώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic hoc abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, et fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de *Dea Syria*: Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἔσθι, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in *Cynico*: Ὅτι δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τοῦτο μάλιστα εἰσκατε. Omnino et hic non requiritur τὸ τοῦτο ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem et intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex *Nostro* loca adscribam? *Aelianus* quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic *Var. Hist. lib. XII*,

19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶ τὴν Σαμανδρονίου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Platum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. c. 1. de Atalanta; φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si et hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit eum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic c. 15. καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μιλητιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27. docet ὁ πᾶν J. Fr. Gronovius. Cujus exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caedare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicrone. Apud hunc in II. de Orat. 68. legas, Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen invenisse. c. 77. Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare et permovere, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I. de Oratore, 28. Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem etc. Sic redundat τὸ ea in his lib. III. c. 13. Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem et tenebras adferat. Ita et scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ ii, dum ita scribit: Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verr. 52. At jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marelli purum a caede servatum est, ID adventu Verri Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum et nostris classibus, et Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque paruisse. Eodem modo et ibi redundat apud eundem lib. I. in Verrem 22. Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in lo-

eo antea, qui sociis injurias fecerant, adcusari et condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, creptaque essent. Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus *Liviani*, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. JENS. Ἡ δὲ ποῦ — αὐτῇ φ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa *Jensius*; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, Dial. Ven. et Cup. αὐτῇ μὲν γὰρ ἡ Πεία, πότε ἂν ἐκεῖνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ὅσα ἐν τῷ Ἄττῃ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγῇ legendum. Adde *Necyomant.* cap. 15. τοὺς Αἰγυπτίων ἀντούς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ· sic enim scribendum fuerat, ἡ δὲ ποῦ σοι etc. Cape, quasi posuisset *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. *Liban.* in *Dian.* p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πως τῷτε. *Noster* in de *Conscrib. Hist.* c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἰσθᾶ που καὶ αὐτός, ὃ ἐταῖρος, ὥς οὐ τῶν ἐνμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de *Luct.* οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι. Itaque nullus est suspicioni de vitio locus. HEMST. Elegantem dixit *Jensius* hunc pleonasmum. In qua vero re elegantia illa cernatur, non elucet e farragine locorum, quae is sine ordine et judicio cumulat. Et ab aliis viris doctis in hac re plura sunt inter se confusa, ut a *Dorvill.* ad *Charit.* p. 288. *Hoogeveen.* ad *Viger.* pag. 173. sq. et ab ipso *Weiskio* in singulari libello de *Pleonasm.* p. 76. 3. (cf. eundem ad *Xenophont.* *Memorr.* IV, 7, 5.) Locum *Sallustii* Cat. 37. 4. Sed urbana plebes, ea vero praeceps erat multis de causis, recte illustravit *Cortius*. Non redundat h. l. neque ἡ δὲ, neque αὐτῇ, sed utrumque fungitur suo officio, et neutrum recte abesse poterat. Ἡ δὲ dicit *Neptunus* absolute, excipiens *Alphei* verba, et significans, de hac *Nympha* jam sibi quaestionem fore, et alia quaecunque se missa facere: quod vero ad hanc adinet, et pergit: ubinam tibi tandem haec fluit? nam de hac potissimum scire cupio, ubinam locorum sit. Haesitationis itaque gradum majorem exprimit Pronominis demonstrativi repetitio. Aliis locis alia est natura. In omnibus vero vis quaedam et gravitas orationis conspicua est. Ut *Xenophon* *Anab.* VII, 1, 29. cum maxima vi haec ad commilitones verba facit: εἰ βάρβαρον μὲν πόλιν οὐδεμίαν ἠθέλησαμεν κατασχεῖν, καὶ ταῦτα, κρατούσαν· Ἑλληνίδα δὲ, εἰς ἣν πρῶτον ἤλθομεν πόλιν, ταύτην ἐξαπατάμεν. Praeter hunc locum etiam alia ejus generis ex aliis scriptoribus collegit *Schaefer.* *Meletemm.* p. 83.

not. **) Ceterum, qui Pleonasmus amant, in h. l. etiam Dativum σοι et vocem γῆς cum ποῦ conjunctam in hanc classem referre solent; quo jure, non est hujus loci disquirere. LEHM.

Ead. l. 8. *Διανγῆς τέ ἐστι* etc.) Non poterat adcuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex *Consol. ad Marc.* c. 17. *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, et a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscæ lectionis, neque minus tamen, quam magnus J. Fr. Gronovius, timide, conjicio: sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen etc. nam et *Qu. Nat.* VI. c. 8. similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaja mergi, et in Sicilia rursus transjecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: "Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus *Συναγ. Ιστ.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραυφνές τε καὶ καθαρόν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης: de quo vide *Casaubonum* in *Anim. Hermst.*

Ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύεις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρῦει, *Hesych.* verb. ἀναπηδᾷ. BOUND.

Ead. l. 11. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie *Alpheus*, se ad *Arethusam* contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι est venire ab aliquo, ut supra p. 35. (*Diall. Deor.* X, 1.) Παρὰ τῆς Ἀμφιτρώωνος γυναικὸς, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est ire ad aliquem, ut paullo post in eodem hoc *Alpei* et *Neptuni* dialogo, Χῶρε παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, et passim. sic in *Timone*: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπότεν ἀπίω παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem *Deorum* dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπέλθάν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. JENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. J. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus et absurdo sensu. SOLAN. Etiam in A. 2., ut in V. 2. et marg. A. 1. W., legitur ἐκείνην. LEHM.

Pag. 104. l. 2. Συναυλία μίγνυσο) Quod Codex unus et item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem.

esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλία μίγνυσο quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. Ξυναυλίαν vocant tibiae concertum, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ᾤηθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, sive συμφωνίαν τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV. 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV. pag. 617. C. itaque est intelligendum, quod adjungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσατήσεως ὁνοῦνται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· et Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ὀρθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμέλωδου·τος· nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne adtingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Naz. Stel. II. p. 106. Ξυναυλία ἐστὶν, ἥντεκα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιοι, εἴτε διάφοροι, ὁ μὲν καλῶς, ὁ δὲ κέρᾶτι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναντίζει. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile adpareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim et νόμοι κιθαριστήριαι, οἷς καὶ προσήνυλον, meminitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant; quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu et deploratione praecipue ξυναυλία ponatur. Philostr. Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνον τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa pag. 207. B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄνουςι νοῦν εἰς ξυναυλίαν τοῦ πένθους. Syncr. Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς ξυναυλίαν ὀλοφνυρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v. 9.

— δευρό νυν πρόσελθ', ἦνα

Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον·

ubi vide Schol. Diversa in re Aristid. T. III. p. 708. B. ὦστ'

ἄλειπὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praecesserat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατόπιν τοῦ χοροῦ. *Hesychius* adfirmat, συναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισδόν· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. *Lyncæus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰσχυρῆτης) ἐνθρονιζόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi; nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miscearis, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem et consortium significat: veluti de matrimonio *Aristot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλῖαι γεροντικαί, quas bene restituit *Anaxandridae Calaubonus* in *Athen.* II. pag. 48. A. Finitimum est ὁμαυλία et ὁμαυλος. *HEMST.*

Ead. l. 10. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui *Odyss.* librum IV. legerunt. *SOLAN.*

Ibid. ΠΡΩΤΕΥΣ) Proteus Deus marinus, Oceani et Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem adsumtus est, quem Aegyptii Cetea adpellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, *Homer.* Od. IV. et *Virgilius* item IV. Georg. et in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. secutus *Herodotum*, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem *Lucianus* in *Comm. de Saltat.* Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuisse, veluti *Empusa*, docilem. *Heraclitus Ponticus* diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτίως ποικιλωτέρος, id est, Proteo mutabilior; quod in vafrum et versipellem competit. *Plato* in *Ione*: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥςπερ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνη, id est, sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distortuens. *COGN.*

Pag. 105. l. 2. Εἶδον) Non videt tamen apud *Homerum* Od. IV, 456. et sqq. Sed v. 418. praedixerat futurum. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν

ὄφθαλμῶν ἱσταμένην, quod si non credis, et haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis objicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις etc. Sed nihil est caussae, cur commoda verba et aperti sensus sollicitemur. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὄν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Polluceae declamationis, quam Philostratus excerpserit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Πολύπουον) De polypi vario ingenio meminjt Plinius IX. cap. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide:

Πολύποδος νόον ἔαχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἔφάνη.

id est,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admorit, saxa colore refert.

Idem Lucianus in eo, qui de Saltat. inscribitur, ex Pindaro opinor: ποτυλίου θηρός πετραίου νόον ἰσχών. COGN.

Ead. l. 5. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. princ. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

Ead. l. 6. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, et πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspecto ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. V, 433. Luciani ad Musc. Entom. Oppiani ad Hal. II, 233. 282. 312. Hesych. opportune Eustath. ad Od. V. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τούτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρᾶνεις ταῖς πλεκτάναις ὑπὲρκενται ὅμοιαι οὐσαι κοτυλίδεσι κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppediavit Athen. VII. pag. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad II. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις. male vulgatur ἐκχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatū fuerit in ipsa Luciani verba: accedebat vel maxime,

quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφύνα ἔχουσαι ontis illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεξτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεξτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur *), equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo *Gesnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Constantinum* in *Suppl. Ling. Latin.* *Leon. Allatium* ad *Eustathii Hexaem.* pag. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius Hal.* v. 30.

*At contra scopulis crinali corpore segnis
Polypus haeret, et hac cludit retia fraude,
Et sub lege loci sumit mutatque colorem,
Semper ei similis, quem contigit —.*

ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest:

Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem:

nimirum, hac fraude, ut sumat etc. *HEMST.*

Ead. l. 14. Ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; *GUYET.* Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, et vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. *CLEN.* Agitatus inter eos, qui de stilo *N. F.* scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum *Exod. III, 7.* ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a *Stephano A.* *A. VII, 34.* pure Graecum probaret *Pfochenius Diatr. §. 52.* testem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac caussa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione major, *Diss. de N. Instr. Stil. c. IX.* ita versatur in repellendo isto *Luciani* loco, ut facile per multas ambages circumeundo de-clararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quancquam eorum, qui orationem *N. F.* Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* et *Polybio* diligentissimus *Raphelius* adnotavit, possit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratissima praefatione *Sylburgius* ex *Pausania* protulit ἰδὼν

*) Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus *Gesnerus* ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεξτάνας decere opinor, copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros nemonavit, quorum in articulis sedent acetabula.*

οἷδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scriptum iudico, quod adjecit: *eiusmodi phrases occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraica consuetudine petitae*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus et N. F. scriptoribus, mutata paullulum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 108. l. 7. Ἐπελέξατο) Hunc *Luciani* locum *Budacus* notavit in Comm. L. G. pag. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλέεσθαι et ἐπεκλέεσθαι. Ἀναγινώσκειν et ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι *Eunap.* in *Liban.* p. 174. καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἶσται, singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. *Callimach. Epigr.* XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξόμενος. HEMST.

Ead. l. 10. Διόρησεν αὐτὸς) *Commodius* αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: ac nisi *Jupiter* ipsas diremisset. Paullo post κελίαι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem *Jensius* adprobavit, ordinandas censeo, Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τῆμερον εἶναι pro τῆμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἦξει μετὰ μικρόν. HEMST. Emendationem αὐτὰς confirmavit codex 3011. Lectionem κελίαι volebam rejicere vel ob illud διακρίναις *Deor. Dial.* XXIII, 1. quamquam nec illud intactum reliquerunt. Personas ita collocandas esse, ut voluit *Jensius*, nemo jam facile dubitet, nisi qui hebeti sit mentis acie praeditus. Καὶ τις certe debebat, si *Galene* interrogare credebatur, scribi καὶ τις. Sed ipsa illa scriptura gravius mendum arguit; clarius etiam absurditas verborum μετὰ μικρόν, a *Galene* quidem pronuntiatorum. Τῆμερον εἶναι non probavit *Abrschius Dilucid.* Thuc. p. 447. quia haec dicendi ratio articulum flagitarit τὸ τῆμερον εἶναι, ut τὸ νῦν εἶναι, et similes aliae. Neque ego probo. Nam non offendor conjectura, quam exprimit οἶμαι. dubitationem, quam *Hemsterhusius* vult, non agnosco; multo minus, quod

Abreschius certitudinem aliquam fingit, nimia contradicendi libidine abreptus. *Panope* hoc vult: *Jam hoc ipso, ni fallor, die* — gravissima scilicet est caussa, quam differre non licet — *abibunt in Idam, et curae mihi fuit, ut aliquis statim post litem directam veniat, qui nuntiet victricem.* Ceterum miris argutiis idem ille *Abreschius* p. 597. sq. vulgatam personarum disponendarum rationem defendere conatus est. Denique etiam monendum, lectionem codicis 3011. *παρὰ τὸν Πάριον τὸν Πριάμου παῖδα* non debuisse a *Schmiedero* in *Befini* gratiam adeo facile recipi. Apertum glossema est nomen u *Paridis*, et oratio eo addito maxime jejuna fiat. E verbis autem praemissis *ἐς τὴν Ἰδην* satis, opinor, clare patet, a multis *Priami* filiis quis hic significetur. LEHM.

Pag. 109. l. 1. *Κρίναι*) Mallem *κρίνει*, ut *Dial. Deor.* XX. c. 2. de eadem re, *οὐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς.* SOLAN.

Ead. l. 3. *Τι οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη* etc.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab *τήμερον* usque ad *ἦδη σοι φημί*, sint omnia *Panopes* verba; sequentia autem *Galenes* esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: *Γα. Τι οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπλάσι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἤξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἦδη σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἁγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuntians nobis victricem. Ga. Imo jam adfirmo tibi, nulla alia superior erit, certante Venere, quam ipsa Venus. Adtentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, et Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. JENS.*

Pag. 110. l. 7. *Ἐδρευσομένη*) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex *Genes.* XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: *Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτορυγεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσόμενας.* Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER. Ergo *Clericum* certe peritiorum vides antiquitatis, quam ipsum *Lucianum*. Haud dubie paululum restringenda *Clerico* fuit haec observatio. LEHM.

Ead. l. 14. *Καὶ αὐτορυγεῖν διδάσκει*) Leg. *Sueton.* August. BOURD. *Antoninus* I. §. 5. *παρὰ τοῦ τροφῆως* accepisse se scribit *τὸ φορέπονον, καὶ ὀλιγοδεῖς, καὶ αὐτορυγικόν* ibi *Grotakerus* hunc *Luciani* locum profest, deque re ipsa plura com-

mentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιακονοί, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex. Paedag. III. cap. 4.* Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀγροσόμενας pro τε. Quod Gracvius monet, jungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST. Propria αὐτουργεῖν is dicitur, qui per se opus facit, s. agrum colit, carens scilicet servis. Apud *Thucyd. I, 141.* Peloponnesii dicuntur αὐτουργοί, h. e. inopes adeo, ut, quod servos non habeant, ipsi agros colere cogantur. Et in *Xenoph. Oecon. V, 4.* eodem sensu αὐτουργὸς occurrit. De hac longe usitatissima vocabuli vi adeundus omnino *Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 43.* Sed ab opere rustico, quod a domino servorum loco sit, transfertur haec vox etiam ad alia, eaque incommoda, vel illiberalia negotia et ministeria, ut ad pugnam, v. c. apud *Herodian. XII, 2, 17.* Maximinus Caesar traditur ὡς αὐτουργὸς καὶ αὐτόχειρ τῆς μάχης fuisse, h. e. ipse sua manu, gregarii militis instar, fortissime pugnasse. Etiam ad philosophiam Socrates hanc vocem elegantissime retulit in *Sympos. Xenoph. I, 5.*, ubi Calliae dicit multos sophistas, mercede accepta, tanquam ministros promptissimos, adparere, a quibus sapientiam commode discat, se vero cum amicis suis esse αὐτουργοῦς τινας τῆς φιλοσοφίας, h. e. qui sine operis, tanquam inopes et humiles homunciones, ipsi philosophiam per se exercere et tractare cogantur. Hinc intelligitur, verbum αὐτουργεῖν de Danaidibus dictum nihil aliud valere, quam omnino: omnis generis servilia ministeria praestare, servarum instar manu operari, quale est aquam haurire, et alia ejusmodi. Particulam τε in γε mutandi necessitatem certe non clare perspexi. LENN.

Pag. 111. l. 1. "Τῶν) V. *Apollod. XIV. SOLAN.*

Ead. l. 3. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ' Α. εἰς Α.) Ad *Statii Theb. I, 360.* ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, tempestatem hanc fuisse maximam, et multum regionis inundasse, quae *Argos* et *Lernam* simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatii distantia. Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, et tum porro: Sed pro regia puella aequatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto *Danaei* desumptam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat

hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir et philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo, in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν quam intercapedinem, spatium inter Piraeum et Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydidē* V. c. 82. 83. et *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιάσχωρον pro Ὀσίᾳς. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἕξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus*, inter quos *Argos Hippium* cognominatum: supra lacum Lerne a mari *κίρκιο* pass. Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, et *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem coco optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *κίρκιο* P. qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant et Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero et fons, et fluvius, et palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hyg. Gin.* F. 169. p. 241. et notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad *Olymp.* Z. 60. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη· κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν καταδιδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur *Hesychio*: quod si nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκωνία λίμνη refert *Pausan.* p. 200. eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Archaeorum, *Plutarch.* in *Ag. et Cleom.* p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοῦτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἑμμελλον εἶναι. De virginibus Argivis ὕδροφόροις *Ex. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de *Pall.* Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non

praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον ούσαν τὴν Λαῖδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud Athen. XIII. p. 588. C. illa junior est Lais sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

Ibid. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέραν) Longum sane iter, quod, uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21.) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἀ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ex. Spanhemium ad Callim. p. 577. et sqq. SOLAN.

Ead. l. 5. Πολυδελφίον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. Δ. v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, et aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cujus varias significationes notat, uti et Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiastes sua hausisse. GRAEV.

Ead. l. 11. Οὐκοῦν ζευξὼν τὸ ἄρμα etc.) Male hic locus habitus est et a librariis, et ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos jugo, et currum adparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus, hoc moram injicere, si currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est saltem, ut apud Aristoph. Nub. — σὺ δ' ἄλλα τούτων Λέξον τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Junge itaque currum, aut si hoc longiorem moram adfert, equis imponere jugum, et currum adparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

Ead. l. 13. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Nub. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, et in Nostro frequens. HEMST.

Ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774. ἔνταῦθα δ' ἱππόκαμποι τὸ ἄρμα ἐκφυδροὶ τὰς ὀπλάς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Ἀλα ὅσα δελφίνες. SOLAN.

Ead. l. 16. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς: delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editt. depravate legitur. GRAEV.

Pag. 112. l. 1. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότε ἂν etc.) Male sunt

conglutinata et structura renitente, ἀποσκόπει ὅπότε ἄν αἰσθῇ tu disjunge? ἀποσκόπει ὅπότε ἄν etc. vel etiam potius intersere καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὅπότε ἄν αἰσθῇ etc. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in caussa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: tu vero speculator et observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas: interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, sine non exspectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, et rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν e longinquo prospectare observandi caussa: Nost. Diall. Mortt. XXVII. ἀποβλέπειν γῆν καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, manum ad frontem obtendere, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem visum umbratum eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Jos. Scaligerum ad Priap. p. 195. et iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingrati ejus reprehensionem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

Ead. l. 7. Ἀλύπτιον τοῦ θ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam adpulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Or. p. 157. et Baif. p. 11. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν δεινὸν πάθος) Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μὴ. sic enim solent, etiam Noster in Revivisc. §. 16. θαρρεύετε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον unde simul liquet, minime opus esse isto πάθος. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὑδάτα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θεῖα λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Deor. Dial. XIV. ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui praemanibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἔασω longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριάλυγῃ τὴν πέτραν. ἔαν saepius apud Nostrum, sed diversa virtute: ἐκόντα ἔασατε εἶπαι ἑμαυτὸν. ἐκείνον ἔην ἔασον. ἔασόν με ἔχειν etc. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX. et Th. Muncker. HEMST. Etiam in Arg. legitur μὴ, in cod. vero 3011. οὐ μὴ, unice recta lectio, quam et Schmiederus recepit. De voce ἔασω in ποιήσω mutanda, etsi olim fecerim cum Hemst., Bel. et Schm., nunc tamen adsentiri his viris dubitabam. Habet apud Nostrum

verbum ἔαν interdum eam vim, quae proxime accedat ad potestatem verbi ποιεῖν propriam. Certe qui h. l. corrigere velit, eundem persuasum habeo etiam Charon. c. 1. corrigere debere, ubi Mercurius: δέδια μὴ βραδύναντά με (ὁ Ζεὺς) ὅλον ἡμέτερον ἔασι εἶναι, παραδούς τῷ ζώῳ. LEMM.

Ibid. Πάθοις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. Fl. μὴ πάθης. SOLAN.

Ead. l. 14. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cujus meminere Plinius IV. c. 5. et Strabo lib. VIII. COGN. Vid. Strab. VIII, 371. Plin. IV, 5. et Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.

Ibid. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. SOLAN.

Ibid. Πατάξας τῇ τριάλῃ) Callim. Hymn. Jovis. Πλήξεν ὄρος σκήπτρῳ etc. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Jovem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut sit, Arcadia, sed laticibus foeta,

Πλήξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχα πούλῳ διέστη,

Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —

Percussit montem sceptro: at ille ei multum divisus est, et effudit magnum fluxum. Sic est vertendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror hoc non fuisse in editione Ultrajectina emendatum. CLEN.

Pag. 113. l. 1. Μόνη etc.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II. p. 34. et Pausan. p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII. p. 368. D. SOLAN.

Ead. l. 11. Δάμαλιν) Vide supra Deor. Diall. III. SOLAN.

Ead. l. 12. Διεκόρησεν) Sic Dial. XIII. et seq. διακορύνειν τὴν κόρην, διαφθεῖρειν· διακεκόρισται, διαπαρθενεύεται. deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Luciani nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορῆσθαι et Διακορῆσαι· ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

Ead. l. 15. Ἥρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN.

Pag. 114. l. 2. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύνει δὲ ἡδὴ, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi enixa, gravis enim jam est, Dea fiat et ipsa, et quod natum erit: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἐρμῆς ἔφη, τῶν κλισίωντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δάσπειρα, Praesertimque, Mercurius

dixit, navigantibus, et nostra erit domina. Vide et superius dialogum Jovis et Mercurii., GRAEV.

Ibid. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ) In conjugis loco habita fertur ab Osiride Aegyptiorum, rege, et post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit et Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex Aegypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

Ead. l. 5. Ἀρξέει τε, ὁ Ἐ. ἔφη) Quam voluit Gracvius, secuti sunt jam olim interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἐκμήης forte malis, ὡς Ἐκμήης· sed parum interest. HEMST. Firmatur ὡς codicum auctoritate, quemadmodum etiam pro ἀρξέει τε in iisdem melius legitur καὶ ἀρξέει γάρ. Sed γένηται, quod scripsit Gracvius, eodem, quo δὲ, numero habendum videtur. Similiter erravit Belinus. Nam non Conjunctivo, sed Óptativo, hic locus est; addito, an omisso, ἂν, alia est quaestio, de qua Varr. Læctt. LETHM.

Ead. l. 10. Νῆ Δία εὐνουστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paullum adtentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γάρ et ἀλλὰ καί, quae saepe commutantur, dicemus ad initium De Merced. Conduct. H. Stephan. Th. L. G. T. II. p. 1052. omisit γάρ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. HEMST.

Ead. l. 11. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιώρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de Rep. V. p. 653. Α. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hesych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηζόμεθα. Νευτήρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεύσω ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· et τὰ νευστικά I. c. 1. et VIII. c. 3. ὁ καλούμενος κόραξ etc. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hino et ἐλάαι νευσταί in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum con-

striator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμισθον σοφιστὴν μόλις πῶς ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucydid.* III. cap. 112. *Schol.* προσέπνευσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, adnatarunt. Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* *Cycl.* v. 578. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, *Ulysse* praebente, *Bacchi* nectare plenum *Cyclops* eduxerat. *Hippol.* v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοίς; ubi vide *Barnesium.* *Hesychius:* Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παράντων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

Ead. l. 12. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud *Suidam* *Kusterus* malit, quam τετραποδητὶ, ubi locus exstat pessime versus, caussa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud *Nostrum* occurrit, ἀκροποδητὶ. Dicitur etiam τετραποδηδόν. *Aristoph.* in *Pac.* v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo et Σκιάποδες, deprompta sunt e *Comici* *Schol.* ad *Av.* v. 1552. *Vetus Sophoclis* *Commentator* ad *Philoct.* v. 704. νήπιος. παῖς ἄνευ τιθῆνης τετραποδηδόν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον p. 743. est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 115. l. 4. Κυνοπρόσωπος) *Anubis latrator.* *Ovid.* *Met.* IX, 689. SOLAN.

Ead. l. 5. (Ὅτε etc.) Sic omnes libri. SOLAN. Praeter duo *Parisi.* codd., ubi ὅτε legitur, quod *Schmiederus* recepit. Sed ὅτε est quandoquidem, ut recte in Latina versione, neo videtur mutandum. Continetur etiam h. l. magis temporis, quam caussae, notatio, cuius quidem rei nonnunquam negligentes, vel ignorantes, librarii ad pravas lectiones aberrarunt. Hinc innumera etiamnum vitia vel optimis veterum editionibus insidere existimo, ubi etiam minime quis suspicetur. LXXII.

Ead. l. 27. Τὸ τῆς Ἰνουῦς π.) *Melicertam.* *Ovid.* *Met.* IV, 620. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui forsitan in *Hygino* restituendum monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, alioque plures. Ex istis rupibus *Ino* se cum *Palaeemone* filio in profunda praecipitem jacula-

ta auxilii maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti et Geraneam contingebant, et Oneos montes, et rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἦλτο Ἰνώ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα.* Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzet. ad Lycophr. v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριπεν ἑαυτὴν etc. Simo- nidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκεια νυφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive νῆσος Μεθουριάς, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim Zenob. C. IV. n. 38. μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνώ ἔρριπεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριπεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰνό praecipitem dejecit, intelligendum est paullo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII. p. 582. C. ὑπέρεται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ὅασις τις μηχανομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα etc. et p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαιρῶν λοξὸς ἐμπέπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῇ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἰτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, πανόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute Ortelius in Thes. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni et Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occupavit ad Orid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνώ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοδεία τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων

κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμωνι τῷ βορέφει χρήσεται. *Λευκοθέα* positum inter *ἐαυτῆς* et τοῦ τῶν *Νηρηίδων* κ. libra-
rii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, regi hunc *Genitivum* a sequente *mox* verbo *χρήσεται* adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* *χρήσεται* *Λευκοθέας* *vix* *veritas* *convenientius, quam*, *Leucotheae* fruetur persona. HEMST.

Ead. 1. 2. *Κιθαρωδόν*) *Nomen*, si non succurrat, *mox* editurus est. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ*) Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad *ἀναλαβῶν*, vel post *Ταίναρον* excidit *φέρων*, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, *ἔξενήξαμην ἔχων εἰς Ταίναρον*. *Aelian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu *Coerani Parii*, καὶ *ἔνθα ἔξενήξαντο ὀχρύντες αὐτόν*. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in *Arionis* historia dissentit *Noster*, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* *Anim.* in *Euseb.* p. 84. hymnus *Arionis* ipsius, quem proponit vir maximus, ab *Aeliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero *Id.* 1. c. 19. p. 794. *Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ* statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: *δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὥδῃς φίλους, καὶ οἴους παρατάσσασθαι πρὸς ληστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς*. ut *φιλομουσίαν* eorum laudat *Neptunus* in hoc dialogo, sic *φιλόμουσος* saepe ab *Aeliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de *delphino* *Arionem* in dorsum suscipiente ac sustentante *ἀναλαβεῖν* usurpatur vel *ὑπολαβεῖν* infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. *Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέειν, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐπιζόντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν*. nam quod vulgatur *ἀπολαβεῖν*, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex *Arionis* historia dictum proverbiale *Plato*. Porro *σκευήν* proprie dixit *Lucianus*, ornatum, vel, ut *Suetonius* ait in *Ner.* c. 24. *habitum citharædicum*: *Herodot.* I, 24. *ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ* etc. *αἰεῖσαι*. *mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευήν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην*. de *Nerone* *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. *ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρωδικὴν σκευὴν ἐνδεδυνκώς*. ita *Pollux* *ἐπιπόρπημα* exponit *κιθαρωδοῦ σκευήν* X, 190. HEMST. Hujus *delphinorum φιλανθρωπίας* exempla aliquot satis mirabilia collegit *Plinius* H. N. IX, 8. Cf. *Plin.* minor *Epist.* IX, 33. et *Aelian.* *Hist. Anim.* VI, 15. Non infelici itaque consilio in-

venit, nescio quis, fabulam illam haud inelegantem de simia et delphino, vulgo in collectione Aesopiarum LXXXVIII. in *Schneider*. LXXIV. Hanc vero de *Arione* narrationem *Aelianus* H. A. XII, 45. non tam ut φιλανθρωπίας, quam ut φιλομουσίας, quam et ipsam *Plinius* delphinis tribuit, documentum laudavit. Verba αὐτῇ σκευῇ καὶ κιδάρῃ nec ad ἀναλαβάνην retrahenda, ubi alieno prorsus loco posita forent, quoniam magis, qualem conservavit, quam qualem in dorsum susceperit, Neptuno agi par fuit: nec tamen explenda addita voce aliqua, ut φέρων, quod si fieret, admodum languere mihi videretur oratio. Sic vero, ut est, quamquam paullo liberior, at etiam venustior, est verborum cursus. LEXH.

Ead. l. 10. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. et L. In reliquis ὅπως γούν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς et hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. et L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, ommissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν etc. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαγήσας etc. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subjecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, et apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem et Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν etc. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST. In sequenti narratione post verba καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ codd. duo Parriss. interserunt καὶ πολλὰ ἔδωρήσατο, quod justo facilius recepissee videntur *Schmiederus* et *Matthiae*. Vel temporum inconcinnitas offendit, et alienam manum prodit. Sed per se etiam abundant, et ultra necessitatem orationem ampliant. Divitias enim collegisse Arionem, patet e verbis ὁ δὲ πλου-

τήσας· unde collegerit, ex iisdem cum iis, quae modo dicta erant, collatis. Neque olim unquam quisquam aliquid desideravit. LEMM.

Pag. 117. l. 1. Ἐδείξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc praesto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πλῆστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt ejus generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII. p. 570. E.

— ἦν τότε

καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ

Ῥέφαν' ἔσομένη —

et se bellulam aliquando fore non obscuris indicibus patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, tetricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST. Apud Herodotum. l. c. fidicen noster Corintho profectus in Siciliam et Italiam, inde, multis opibus sibi comparatis, ad Perianthum rediturus, in itinere haec ipsa expertus est, quae jam Lucianus fidelina ad historici narrationem exponit. LEMM.

Ead. l. 7. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσπηδήσεν, insiliit. CLER. MOX Gisb. Koenio ad Gregor. Cor. p. 170. ed. Schaeff. placuit ὄγων pro ἔγων, satis quidem ingeniose. Sed loco Ver. Hist. II, 39. δελφίνων ὀχούμενοι, quem is adfert, propria est sua natura et ratio. LEMM.

Ead. l. 10. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ δὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus Accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem nequiquam adspernatur: Laudo tuam illam studiis diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audita cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

Pag. 118. l. 2. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. J. Reliquae ΝΗΡΗΛΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum jure tueri possunt: has primum Neptunus adloquitur, tum earum praeci-

puam suam uxorem *Amphitritē*, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST. In designandis per hunc dialogum personis aliquantum a vulgata, quam admodum confusam deprehendi, et a Schmiedेरiana quoque ratione recessi. Vulgo verbis: *Μηδ' αὖτως, ὦ Ποσ. — πιπνυθῆναι* praefigitur signum *Νηρ.* ita, ut una Nereidum, quae ceterarum, quae adsunt, loco loquatur, intelligenda sit. Eadem nominis nota reperitur ante verba: *Ἀλλὰ κἀκείνην — ἡ Ἰνώ.* Eadem ante: *Αὕτη δὲ — ὀχεῖται;* et ante: *Οὐκ οὖν — πιπνύσῃ;* Jam vero quum a Neptuno bis nominetur nomine suo *Amphitrite*, quippe ad cujus verba respondeat ipse, vix excusatione opus fuerit, quod, praecuntibus *Wielandio*, *Schmiedero* et *Matthiae*o, simul suffragante Aldina 2., hoc ipsum *Amphitrites*, dignitate et gratia praestantis, nomen indefinito illi Nereidis substituerim. Deinde et probabatur mihi *Schmiederi* elegans iudicium, qui verba: *Αὕτη δὲ — ὀχεῖται,* et quae deinde sequuntur: *Οὐκ οὖν ἐχρ.* non *Amphitritae*, sed alii curiosae cuidam e Nereidibus, tribuenda censuit. Nam haec oratio aliud certe ingenium habet, quam priora *Amphitrites* verba: illic gravitas quaedam et majorum rerum cura, hic muliebris illa levitas et curiositas conspicua est, quae minorum gentium Nympham haud dedeceat. Neque vero parem adsensum meum nactus est *Schmiederus*, quod verba *Amphitrites*: *Ἀλλὰ κἀκείνην — ἡ Ἰνώ* adiunxit praecedenti Neptuni sermoni, et sequentium Neptuni verborum: *Οὐκ ἐχρῆν — ἄξιον* partem priorem usque ad vocem *οὐσαν* *Amphitritae*, posteriorem demum ab: *Ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ* Neptuno adscripsit. Quamquam codd. Pariss. sic praeiverunt, et *Matthiae* secutus est. Nam sic et ratio, quae *Amphitritē* inter et Neptunum intercedere videatur, minus profecto placeat, et orationi ipsius Neptuni multum dignitatis suae detrahatur. Vide, obsecro, quomodo hoc non displiceat, quod, Neptunus quum censuisset Ino servandam in Bacchi gratiam, *Amphitrite* contra dicat, et Neptunus ad ipsam illam gratiam Bacchi sine omni vi recurrat. Multo sane concinnius et utrique personae convenientius *Amphitrite*, quasi Juno illa marina, dicit servandam sibi Ino videri Bacchi gratia, et dominus maris, idemque *Amphitrites* maritus, respondet, quantumvis illa, utpote prava, id non mereatur, par tamen esse eam conservari, ne Bacchus forte offendatur. Cedit

Neptunus uxori, quum Baccho videtur gratificari velle. Hoc quin sibi voluerit festivus dialogi auctor, nullus plane dubito. LEHM.

Ead. l. 6. (Ἡ παῖς) Helle Athamantis regis Thebarum et Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem et mare Aegaeum, Asiam ab Europa Septem non amplius stadiorum intervallo disterminans. Ovid. II. Metam.

Angustum circa pontum Nephcleidos Helles
Laomedontæis Latonius adstitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in angustum qua clauditur Hellespontus. COGN.

Ead. l. 10. (τὸ ἐπώνυμὸν πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεί σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima carum, quae istic erant, spelunca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον. alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παρὰ ὠρεῶν εἰλάσαντες θύουσι: male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205. cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit, ut jamdudum recte notatum est a Stanley ad Aeschyl. Septem contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristidem T. III, p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periiit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenienses ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. et Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691. E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac adpellatione propria publice culta, ut J. Mursius existimavit A. L. IV, 5. sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde et Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I. p. 22. C. Non secus Archontes Athenis

ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος, quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645.

Latiores signabant nomine fastos, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαὶ τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum nostrarum doctus *P. Wesselingius* Obs. II, 24. Ita *Salamis* εὐνυχήματος μεγάλου τοῦ; Ἑλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in *Plutarchi* *Themist.* p. 116. E. quid autem *Salamina* victoria veterum in mementis celebratius? In his recte capiendis et separandis lapsus est non *Budacus* tantum C. L. G. p. 153. sed et hunc secutus *H. Stephanus* in *Thes.* Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαιος non, ut priores dederant interpretes, *cognomine*, sed quod nomen ab *Helle* duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defangar *Philonis* *Judaei* loco in *Flacc.* p. 976. D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γενομένην, οἱ καὶ γέως καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis adpellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipso τῆς γενομένης vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέως, et reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse *Flaccum* deterri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vocaret, quibus ne vilissimos quidem abjectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Ead. l. 11. Τῆς μητρὸς) *Ino*, quae *Cadmi* et *Harmoniae* filia, et *Liberi* patris ex *Semele* *Jovis* filii nutrix, et ideo a *Junone* adflcta, cum qua *Athamas* *Thebanorum* rex secundas contraxit nuptias, postquam *Nephele* (ex qua jam ille *Phryxum* et *Hellen* susceperat) *Liberi* patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem adcusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens *Juno* *Athamanti* *Furias* immisit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum *Ino* ad se accedentem adspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos ejusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum *Learchum* alterum ex filiis saxo illiserit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, adrepto *Melicerta* altero filio, una eum illo in mare se abjecisset, ubi *Deorum* miseratione in

Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem *Λευκόθεαν*, Latini autem *Matutam* adpellant. *Cicer.* *Tuscul.* I. et lib. III. de *Nat. Deor.* *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris?* *Melicertes* autem in *Palaemonem*, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc historiam fabulose tractat *Ovid.* VI. *Fast.* et IV. *Metam.* *Pausanias* in *Atticis*, *Hyginus* in *Mythologiis* suis c. 1. 2. 3. et 4. *Lucianus* in *Epigrammate* quodam. *Cogn.*

Pag. 119. l. 1. *Ἐφην*) Sic omnino legendum ex *Ms. Gr.* P. ed. *J. S.* et *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae *ἔφης*, vitiose. Mox ex *Gr. Ms.* et P. addidimus *ἦ*, quod in lib. deest. V. *Deor.* *Conc.* c. 12. *Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν.* *SOLAN.*

Ibid. *Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῃσιν*) *Ms.* jubet legi ἄλλ' ὅπερ *ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τεθάψεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἦ in editis omissum.* *GRAEV.* Si vel nullus adfuisset *Codex*, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto *Hellesponto* divisae: *Hellespontus* enim, ut *Hesychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσιν θάλασσα· atque, ideo saepius, ubi *Trojae* facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντικέραν Χερρόνῃσιν τῆς Θράκης· *Auctor* arg. *Hecubae Euripideae: ἐν Χερρόνῃσιν τῇ καταντικρὰς Ἀβύδου Xenophon* non procul initio libri primi *Anab.* *Insula* primum, postea faucibus angustis *Thraciae* continenti adfixa *Chersonesi* nomen habuit: *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit *Procop.* de *Aedif. Justinian.* lib. IV. p. 43. 44. *Helle* ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat *Apollodor.* I. p. 39. ὥς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγέλου καὶ Χερρόνῃσιν, ὥλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· κακεὶ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος, *Cadaver* ejus in *Troade* sepultum an quisquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non constat: verum *Chersonesus* habuit Ἑλλης τάφον, paullo tamen longius ab eo loco, ubi mersa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus *Propontidem*, ut ex *Herodoto* certum est VII, 58. nam *Persarum* exercitus ex *Asia* trajectus in *Europam* ἐποίετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερρόνῃσιν, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχον τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίας πόλιν· erat autem sita *Cardia* interior ad *Melanem* sinum. Illud autem monumentum fuerit *κενοτάφιον* aut *κενήριον* necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis *Hellen* servavit in undis, *Neptunoque* amore capto pellicem tradidit

Eratosthenes, quem vocant, *Catast.* cap. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλήν, καὶ μυχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παλωνα· nuptiae foecundae, ut *Deorum* esse solent, plures liberos ediderunt. *Hygin.* Poët. Astr. II. c. 20. Sed *Hellen* decidisse in *Hellespontum*, et a *Neptuno* compressam *Paeona* procreasse complures, nonnulli *Hedonum* dixerunt. *Schol. Germanici*: *Helle* autem, ut ajunt, a *Neptuno* salvata est, et ex eo puerum *Paeonem* genuit. *Almopem* gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios *Helle* prognatos habemus cognominēs populis, qui in *Thracia* vicinaque *Macedonia* incoluerunt. Nescio, an remedium hinc *Aristidi* sit petendum. T. I. p. 47. ubi *Neptunum* refert amore captum *Leucotheam* habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ πρῦναι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, nonequidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero *Hellesponti* nomen his maris angustiis inditum increbuisse, vetustius exstitisse *Borysthenis* scribit *Stephanus*; undeliquet, cur *Hesychius* interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab *Helles* autem casu fluxerit adpellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata *Salmasii* sententia, *Pontum Hellenicum*, aut mare *Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

Ead. l. 2. Παραμύθιον) Ms. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum erit. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἀθάμαντος) Hujus imaginem *Callistratus* exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit *Noster* *De Saltat.* c. 42. SOLAN.

Ead. l. 4. Τοῦ Κιθαιρώνος) Apud *Callistratum* *Σκλήρων* dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in *Σκίων*, jubetque adire *Paus. Att.* p. 43. SOLAN. Et *Belinus* scribit h. l. maluit *Σκλήρωνος*, qua tamen mutatione non opus esse, facile, opinor, ex iis patet, quae paullo ante de *Scironidibus* disputavit *Hemsterhusius*. LEMM.

Ead. l. 5. Τὸν υἱὸν) *Melicertam*, (vide *De Saltat.* c. 42.) qui, *Deus* factus, *Palaemon* dictus est: mater autem *Leucothoë*. SOLAN.

Ead. l. 7. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dudum mihi fuit suspectus hic locus, et mihi persuaseram,

legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi χαρισάμενους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, et nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum et Hellen. GRAEV. Legeſim χαριςομένης sed et illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLEN. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισάμενας. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. et P. SOLAN. Χαρισάμενος) Hujus omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισάμενας nimium adrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluissem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utroque complectitur Neptunum et Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potioŕem relato. Dial. XIV. *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρός etc. ἐσώσατο οἰκτείραςαι ΑΥΤΟΤΕ.* Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui et Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πέλθει τρέφειν ὡς κόρην tam sollicita cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς Ἐριφὸν ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἐρεμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III. p. 171. plane consentit Ovid. Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurius, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. Inoni inquam, cum membranis meis et ed. Micylli: nam Munckeriana perperam Junoni. Hinc Orpheo non Leucothea tantum θρέπτειρα εὐστεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. sed et Palaemon σύντροφος Βακχεόροιο Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutricia praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in Aeschylī dramatum indiculo, Hesychio,

et Photii Lex. Ms. v. Ἐπιούσα male J. Meursius et Stanlejus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST. Clerici χαρισόμενας, quum in codice Paris. reperiatur, recepit Schmiederus sine justa caussa. Optime habet Aoristus, in quo haec sententia proprie inest: quando fuerimus gratificati s. ἴα, ut gratificati fuerimus, tum scilicet, ubi eam servaverimus. Hodie res nota, ex quo eam profligavit Hermannus in libro de emend. ratione Gr. Gr. P. I. p. 189. sq. LEM.

Pag. 120. l. 1. Καὶ δύναται) Codex εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατός ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repono ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. Perculsa, et pavore simul correpta et vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus et Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. I. In Ms. tamen pro θάμβει, scribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed συσχεθεῖσα, pro vulgato σχεθεῖσα, cunctis, sat scio, bellis hominibus adridebit. GRAEV. Δυνατός G. P. et L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. Δυναται teneas, an δυνατός, minimum refert: contra ἡ Ἑλλή μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Hom. ad Il. H. 86. HEMST.

Ead. l. 2. Ὀχήματος παραδόξου) Erat enim caper volans; vide Astrol. c. 14. et Apollod. I. p. 16. B. SOLAN.

Ead. l. 4. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίας ἔχεσθαι apud Platon. p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Anion. Liber. cap. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὁρῇ συνέχεσθαι Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος et ἐκπλήξιν, et frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες. Damasc. apud Phot. pag. 556. v. 17. Ἰδρῶσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praefenda videatur: θάλπος enim interpretari licet fervorem aëris, qui spiritum delicatulae virginis intercepto eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles.

Ut aëri aestu solis calefacto θάλλος, sic et alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καύμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, et animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλλει συνέχεσθαι. Ita commodum erit et ΤΩ θάλλει, et ἅμα suum locum jure tuebitur. Similia quaedam Diall. Deor. XXV. de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: inprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: et quod paullo ante praecedit ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιωῶν· hic contra, ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta et spiritu suppresso manu retinere non poterat. *Isocrat. Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατῇ τε γινόμενον ἐνίων*· illud extremum tam languens ut ab *Isocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνιωῶν; abreptum se rerum adfluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ προύτῃ τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα etc. *Plato Theaet. pag. 128. E. ἡγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δορυμὸς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν.* *Hemst.* Eruditissime haec disputata non tamen persuaserunt mihi. Scilicet veteres non credo adeo imperitos fuisse Physices, ut paullum evectum aliquem super terram putarint calore solis ita corripri posse, ut suffocatus non possit, quin delabatur. *Icari* volatum nolim huc conferri. Similior cursus est Phaëthontis, quem comparavit *Hemsterhusius*. Verum ex hoc ipso θάμβος illud facile explicari potuit, nisi quis ipse fervore quodam abreptus iudicium ferat. Ceterum ἅμα non ad antecedens ἐκπλαγεῖσα, sed ad sequens ἡγγιάσασα respicit. Et sic non discrimen inter θάμβει συσχεθεῖσα et ἐκπλαγεῖσα, sed potius inter θάμβει συσχεθ. et ἡγγιάσασα spectandum fuit: quae quum ita sint, synonyma ἐκπλαγεῖναι et θάμβει συσχεθῆναι minus offendant. Idem fere mecum statuit *Matthiae*, nec non *Bclinus*. *LEM.*

Ibid. ἡγγιάσασα) Σκοτοδινούσα. vox *Syracusana*, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἡγγον. *Interp. Aristophan. Acharn. ἡγγιῶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι.* *Hezych. BOURD.*

Ead. l. 6. Ἀπείληπτο) *An ἐπείληπτο*; *GUYET. Ἐπείληπτο P.* optime, uti rescribere jubebat *Hemsterh.* *Ed. min. p. 83. SOLAN.* Rejeci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione et usu lingua

Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. cum ad eam adprehendendi significationem stabiliendam hunc adtulisset solum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπειληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, verbi *medii* virtute) usurpatur pro adprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab *H. Stephano* producta. Noster in *Navig. §. 4.* τῶν κροισιακῶν ἐπειλημμένον. *Maxim. Tyr. Diss. V.* ἐπιβάτης εὐκλινῆτος οἷος καλοῦδιον ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euseb. Praepar. Evang. IX.* Τὸν δὲ Μῶυσον etc. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, *Herculem* in nobili certamine *Acheloi* τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσα, iterum Ἰπειλημμένη, ἀντειλημμένη, cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιληκῆτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλημῆτος. Ἐπειλημμένος, κατέλων, τετυχηκώς. *HEMAT.*

Ead. l. 7. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, *Nephelen*, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *GRAEV.*

Pag. 121. l. 5. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) *Delon* maris *Aegaei*, *Cycladum* omnium clarissimam, in qua *Latona* *Apollinem* ac *Dianam* dicitur enixa: de qua *Cicer. III.* in *Verr. et Virgil. III.* *Georg.* Dicta autem putatur Ἀήλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, *Latonae* locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *COGN.* Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὃ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *GRAEV.* Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet *Gr. Ms.* ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἤν. *SOLAN.* Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex *C. Gr.* τὴν ἀποσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a *Sicilia* fuisse *Delum* quis alius tradiderit, non recordeo: de *Cilicia* nescio quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a *Cilicia* eam in sedem, ubi fundata fuit *Delos*, quam si de *Sicilia* eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus* τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum

— τὰ πρότιστα μέγας θεὸς οὐρεα θείνων

Ἄορι τριγλώχινι —

Νήσους εἰναλλας εἰργάζετο —

Delum vero οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,

Ἄλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε —

ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum et Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode jungi non possint; est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari exraticam innatare, ὕφαλος autem mari mersus, vel saltem salo fluctibusque tectus: unde ὕφαλοι πέτραι. *Callimacho* quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: *Luciano* non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον et ἀναφανείσα, et a Neptuno jubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; μοχ, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e *Luciano* nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis *Luciani* verbis, agunt *Brodacus* ad *Anthol.* I. cap. 58. *Barth.* ad *Siat. Theb.* I, 702. *Advers.* XLIX. cap. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν et ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπειδὴν ἀναφανείσα δήλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* de mundi opificio p. 960. A. sed *Judaei* hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφῃ, et *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus et *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθείσαν *Heraclides* ait. *HEMST.*

Ead. l. 8. Δήλον) Et inde nomen insulae, *Delos.* *SOLAN.*

Pag. 122. l. 5. Ἀνώμοτος) *Thom. Mag.* in Ἀπώμοτος utitur hoc loco. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. *Virgil.* V. Aen.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. Aen. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, et caerulea concha

Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nauti

Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus.

Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam et nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasus nomina navium fuisse putat *Palaeophatus* de Incredib. non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni et Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἡδυοκένταυρον*. *Lycophronis* enarrator citat *Acesandrum* quendam auctorem, *Eurypylum* et Tritonem Neptuni et *Calaenūs* liberos esse. Alii Tritonem Oceani et *Tethyos* faciunt, patris et Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam in literas retulerunt, *Tiberio* *Caesari* quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha camentem. Eadem persuasio irrepsit de *Nereidibus*, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque *buccinam* describit *Ovid.* I. *Metam.* et II. *Cogn.*

Ead. l. 12. *Ἀντίκᾳ μέτρισι καὶ τιμωρήσει*) Ms. *εὐθέως μετρίλευσεται καὶ τιμῶ*. Sequens *Dial. ex Hom.* II. *T. Philostr.* *Bourd.* Quod *Angl. Cod.* praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. et quae monui ad *Somn.* §. 7. *HEMST.*

Ead. l. 13. *Εὐπρεπῇ*) Scribe, ut olim conjeci, et postea Ms. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, omnia esse parata: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, et vertitur, praeclare omnia se habere: inepte. *GRAEV.* *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, praeclare omnia se habere. *CLEA.* *Εὐπρεπῇ* praeter Ms. Gr. etiam L. et St. et B. 2. Reliquae odd. mendose *εὐπρεπῇ*. *SOLAN.* *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* *Ephes.* IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοι τε πολλοὶ etc. *Euripid.* *Cycl.* v. 593.

— ὡς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ.

Antiphan. apud *Athen.* VI. p. 288. B. Ἄν ἡ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές. *Aeschines* in illa multo facetissima *Ep.* X. καὶ ὁ λόγος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν *Καλλιβρόχην* εὐπρεπής. *Demosth.* *Phil.* I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. Noster in primo *Cataplo*, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές. Idem vi-

tium in *Oecumenio* sanatum a *Billio* *Sacr. Obs. I. cap. 21. a Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll. X. 76.* ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haerens inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz. Stel. I. p. 70.* ἴστω τὸ θέατρον εὐτρεπῆς, pejus alii *Codd. εὐπρεπῆς.* In *Onosandri Strat. c. VI.* ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὥσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπῆς, rectius *F. Morelli* liber εὐτρεπῆς. *Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908.* ἴδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in *Τριήραρχεῖν.* Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit *Iphig.* in *Taur. v. 245.*

— καὶ κατάργματα

Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη·

sicut *Herc. Fur. v. 497.*

Σὺ μὲν τὰ νέεσθαι εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι·

et *Long. Pastor. IV. p. 129.* παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Jam verba conferamus *Athenionis Comici* apud *Athenaeum XIV. p. 661. D.* Τὰ τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβὼν, et *Nicostrati XV. p. 685. C.*

— καὶ σὺ μὲν

Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαμοῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat; *Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90.*

Βοῶ ὑπὲρ τειχέων

Ὁ λεύκασπις ὄρνεται λάος εὐπρεπῆς·

ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπῆς ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέγων· (male πρόπων editur) alter habet εὐτρεπῆς. Par dubitandi ratio in *Supplic. Euripid. v. 392.*

Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν

Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπῆς ὁδε.

Verum apud *Athen. VI. p. 268. F.* et *Poll. VI, 59.* praetulerim equidem in *Pherecrate*,

Καὶ μὴν παρὴν τεμάρχη μὲν ἐξωπτημένα,

Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ·

nequaquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *HEMST. Dionys. Halic. Antiqu. Rom. lib. IV. cap. 72.* πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῆ γενέσθαι. *Hezych. Εὐτρεπῆ, ἡτοιμασμένον.* Hinc εὐτρεπίζειν, adparare apud *Aristoph. Plut. v. 626.* alibique frequentissime. *HEMST. L.*

Lucian. Vol. II.

F f

Pag. 123. 1. 2. ΕΑΝΘΟΥ) Qui et Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam pag. 764. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui et Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δωνήεντα nuncupat *Homerus* II. ̡. et Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι,

Ἐν καθαρῷ.—

Hujus meminit *Eustath.* circa finem II. B. et *Strabo* lib. XIV. COGN.

Ead. 1. 10. Ἀπηνθράκωμαι ὅλος) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium de Mort. Peregr. SOLAN. Quin scribere potuerit *Noster* ὅλος, minime dubium est: ita acripsisse, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tætur observatio *J. Jensi* ad *Hermotimi* initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττε μοι τὸν θοῦν nihilo foret deterius, ἢ μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paullo quidem adtentiori, non veniant in mentem κανύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκτανεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in *Timone* c. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a *Nostro* τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad *Timonem* ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. *HEMST.* Optime habere videntur vulnera Xanthi adusti, et haec ipsa eleganter dicuntur compesci, sedari, quod est κατασβεσνύναι, Metaphora huic loco aptissima. LEXEM.

Ead. 1. 13. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis* et mare diversae sunt. Certe *Virgilius* *Thetidi* mare tribuit:

— *Thetis* emat omnibus undis. SOLAN.

Pag. 124. 1. 6. Μυρρίκας) Lege ἔκανσε μὲν τὰς πετέλας καὶ μυρρίκας. Ex *Homero* hausit, qui *Iliad.* Φ. v. 850.

Καίοντο πετέλαι τε καὶ ἰτέαι ἥδὲ μυρρίκαι etc.

Τείροντ' ἐγγύλεις τε καὶ ἐχθύνες. GRAEV.

Ead. 1. 9. Ἐπὶ τῶν ἔκκαυμάτων) Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius *Diall. Deor.* XIII, 2. ὅτι σὺ τὰ ἔκκαυματα ἱασάμην legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐγκαύματα notae vocantur igne

signatae et inustae ἀπὸ τοῦ ἔγκαισθαι, unde ἐγκανυμένος, inustus in *Glossis*: et μέλανι ἐγκαύστω μελαινεῖν τὴν χόραξιν apud Nonnum *Synag.* Ἰστορ. ad Stelit. II. Gregorii 15. *Noster Catapl.* c. 24. καὶ τοι τί τοῦτο; ἔχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανυμάτων, οὐκ οἶδα δὲ ὅπως ἐξαληλίσπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· insignia cognoscis literati servi, quae vafer ille exciderat, ne conspicuas dedecoris notas corpore praeferret. *Legenda*, quae hac de re eruditissime scripsit *Rhodius ad Scribonium Largum*. *Euparius in Aedesio* hos vocat ἀνδράποδα δεδουλευκότα κακῶς, καὶ μάστιξιν καταδαπανημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα apud *Platonem in Timaeo* p. 1045. ὥστε οἷον ἐγκανύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε· quibus ad κηρογραφίαν seu ἐκκανοτικήν *Philosophum* respexisse duco: *Chalcidius* interpretatione liberiori mentem Auctoris sui expressisse fuit contentus: *Fors etiam* quod studiosa senis et adsidua relatio meracam quandam et inobsoletam impresserit animo notam: simili modo *τρυσίπκειον* exponit *Etymologus*, ἔγκανυμα ἵππου γεγηρακός ἐπὶ τῆς γνάθου, quod propterea πυρὸς χάραγμα non inconcinne vocat *Anacreon Od.* 55. Tandem *Scholiastes nostri Luciani ad Lexiphanis* ista: καὶ ὅτι κανύματα ἦν, haec adnotat: εἵκοιτο τὰ ὑπὸ τοῦ πυρὸς γεγόμενα ἐγκανύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν· rectissime scripsit et ex medicorum consuetudine, qui solent ἐγκανύματα nominare signa, quae frigus penetrabile corporibus humanis impressit, quanquam *Luciano* nihil faciat. At vero ab istis ἐγκανύμασι multum distant ἐκκανύματα· bonis avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. et X, 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare cremia, seu ligna arida, quae focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἐγκανύματα εὐσανα· non tamen me praeterit, et in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐσανα etc. τὰ ἐγκανύματα· melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas ἐκκανύματα· discernant oculationes, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, et meliorem me ducere in priori dialogo lectionem ἐγκανύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἐκκανυμάτων ea nunquam est notio, quae huic *Luciani* loco possit convenire. *HEMST. I.* *Herculis* ἐγκανύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur *Aesculapius Diall. Deor.* XIII. §. 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκανύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἔγκαιειν notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. *Noster in Catapl. cap.* 24. καὶ τοι τί τοῦτο; ἔχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως

ἐκαλήλειται, πᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρῶσιππειον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui personam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur *Od. LV. Plato in Tim. p. 1045. F.* ὥστε οἶον ἔγκαυμάτα μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέρονε. *Chalcidius* mentem philosophi reddidisse contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod studiosa senis et adsidua relatio meracam quandam, et inobsoletam impresserit animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde et lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse; κηρογραφίαν et ἔγκανστικὴν vel κηρόχυτον γραφήν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euscb. de V. C. I. c. 3. hinc ἔγκαυμάτα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatisime fuisse exultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12. et ἔγκανσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur ceris inurere januarum limina Ep. XXVI. v. 9. Verum et medici ἔγκαυμάτα pustulas adpellitant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt urendi, adurendi, τοῦ καλεῖν et ἀποκαλεῖν verba) excitatas. Scholiastes ad ista *Luciani Lexiphi.* καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ πυρὸς γεγόμενα ἔγκαυμάτα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φωδῆας *Aristophanis* in *Plut. v. 535. ex Apollodoro Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρὸς, *Etymol.* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἔγκαυμάτα ἀπὸ τοῦ πυρὸς. Non aliter interpreti vetusto *Nicandri* ad *Ther. v. 682.* χιμέτρα sunt τὰ ἀπὸ ζουμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπέγκαυμάτα, quorum vice *Suidas* ἀποκαυμάτα scripsit: reperiuntur etiam ἔγκαυμάτα in *Aristoph. Schol.* ad *Pac. v. 540.* sed depravata, et *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque *Luciani* loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἔγκαυμάτα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admotā flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita *Polluci VII, 110. X, 110.* cum prius ἔγκαυμάτα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subjiiciantur *VI, 91. et apud Hesych. in Εὐσάνα.* In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυνάμενον εἰς τὸ ἔγκαυμα: et saepius ὑπέγκαυμάτα, fomites igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* *Cyrop. VII. p. 113. v. 29.* Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπέγκαυματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέγκαυμα ἀερί continuum et gignendis ignibus adcommo datum, de quo *Philopon.**

ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralataram locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῆς ἐχθρῆς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905. B. HEMST. II. Quum tres codd. Pariss. exhibeant h. l. ἐγκκαύματα, cum *Schmiedero* et *Matthiaccio* malebamus juniorem, quam seniore, sequi *Hemsterhusium*, non diffidentes tamen, etiam ἐκκαύματα quodammodo patienter ferri potuisse. LEHM.

Ead. l. 10. Θολερὸς etc.) Ed. J. Θολερῶς, quod magis adridet; et confirmant P. et L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὡς ἔ. καὶ θ. non inveniri, testantur *Excerpta*. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκεισθαι quia praecessit, ὅπως διακειμαι. Eo factum, ut, cum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in θερμὸς, absteriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediēbat *Lucianum*, ne structuram variaret, Θολερὸς εἰ, ὡς ἔάνθε, καὶ θερμὸς. Mox ἐπὶ εὐὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλατταν et Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati υἱανόν* nam Mare Aethere et Die genita jure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῆς Νηρηίδας θυόντις *Herodot.* VII, 191. HEMST. Merito suspecta *Schmiedero* fuit vox υἱὸν, quam etiam plane ejecit *Matthiae*. Nam etsi omnino quidem quodammodo *Martius* filius dici poterat Achilles, tamen h. l. id incommode fiebat, ubi paullo post idem Nereidis filius vocatur. Ὁ ἐμὸς autem est cognatus meus, quemadmodum οἱ πατέρες apud *Xenoph.* *Oecon.* XII, 5. familia mea. Neque itaque *Cognati* conjectura υἱανόν, vel *Piersoni* ad *Moer.* p. 379. υἱδόν admittendae videntur, neque cum doctissimo *Passovio* in *Introduct.* ad *Musaeum* pag. 23. de prole intelligi potest. Quod enim ibi *Passovius* hoc loco utitur ad demonstrandum, υἱὸς saepe de nepote, s. prole, ut πατήρ de avo, vel proavo, usurpari, infirmo profecto nititur praesidio, atque adeo circulum adhibet argumentandi. LEHM.

Pag. 125. l. 1. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν, υἱανόν, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, υἱανόν cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsus *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. SOLAN.

Ead. l. 26. Ἀποσπᾶσθω) Subintellige τὴν ναῦν postquam multum a terra provecti essent. CLER.

Pag. 126. l. 3. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Ms. haec omnis clausula scribenda: τίς οὖν δ' ἔνθα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε (εἰπέ), ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. BOURD. Paene malim εἰπε- nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta exstitisse scripturam Bourdel. εἶπε, vel potius εἰπέ, ἐπέε. HEMST. Haec et mea fuit olim sententia: addebam vero tunc etiam τι e Mss. Pariss. ubi εἰπέ, εἰ τι ἀνρ. Sed τι facile addi potuit ab eo, qui semel falso scripserat εἰ. Ceterum scire quidem nondum poterat Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam, at conjicere tamen ex iis, quae modo ex eadem audiverat. Abreschius Dilucc. Thuc. p. 673. opinatur, si ἅπαντα pro plerique sumatur, difficultatem perituram in vocula ἐπέε sitam. Quae quid sibi velint, non conjicio. Praepositionem in verbis πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσθαι, quamquam abesse poterat, et vere abest a duobus codd., quapropter etiam Schmiederus et Matthiae eam omiserunt, servandam tamen duxi: addidisse enim auctor videtur vitandae ambiguitatis causa, quae oritur, si πολὺ τῆς γῆς conjuncta legantur. LENX.

Ead. l. 5. Ἐπαρθένειν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: Παρθενεύω, virgino: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

Ead. l. 13. Καθίετο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando adtingebat sc. cistam. Sed refigendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίετο, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses et Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: et cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: et plane id huc non convenit. Benedictus: quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, et lege καθίετο. GRAEV. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat et alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθείκτο, ut AMORR. c. 16. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. Καθείκτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Pyth. I, 72. λαθραῖως τότε ἐνέεικας αὐτήν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθήκειν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Pherecydis verbis Schol. Apol-

Ion. Rh. ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάσει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσει καταποντοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII. et Th. Muncker. Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum adpulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam coudiderint. Virgil. Aen. VII, 872. et Servius; quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I. pag. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli et Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus enarravit V. p. 229. C. HEMST.

Pag. 127. l. 2. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν, subridebat conspecto mari, seu alludebat ad mare. GRAEV. Ἵπεμειδία G. et P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. SOLAN. Recepimus venustiore vocem, praecedentibus quatuor Mss. ita tamen, ut particulam καί, in Mss. Paris. et hinc in Schm. quoque omissam, ex vulgata lectione retineremus. LEHM.

Ead. l. 10. Σώσουσι δὴλονότι] Haec verba putavit Schmiederus abesse recte posse et redolere glossema: interpellari enim Doridis verba οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες responso Thetidis. Verum etsi tales interpellationes incepti sermonis Nostro admodum frequentes esse scio, et his multum venustatis dialogo conciliari sentio, siquidem suis locis adhibeantur: hoc loco tamen non probo huiusmodi rationem, quoniam verba illa, de quibus agitur, salva orationis perspicuitate commodè non possunt abesse. Accedit, quod nusquam interpolationis vestigium aliquod deprehenditur. LEHM.

Pag. 128. l. 16. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editiones osientent, διὰ τοῦτο ἔχρησεν σε προαρπάσαι. Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice Gracvius repperit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide J. Gronov. ad Deor. Diall. VII, 8. Ceterum ista, sive puellam, quam amabam, mallet omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc conferunt. Apud Homerum Tyro Od. A. 285. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, et cum Neptuno expostularet. Vid. Apollod. 1.

p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τοῦτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τοῦτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic et p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καὶ ὅ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ ρεῖθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus*, Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, et lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *HEMST.* Modo ηὔχετο scripsi contra omnium librorum auctoritatem. An putes eundem scriptorem hic edidisse εὔχετο, alibi ηὔχετο; Atqui invenias ηὔχου et ηὔχόμην Catapl. c. 10. et ηὔόμεθα Ver. Hist. II, 41. secundum constantem librorum scripturam. Praeterea consentiunt libri et scripti et impressi in ηὔδοκμει Vit. Auct. cap. 12. et ηὔκαλουν Amor. c. 83. ubi unus codex P. εὔκαλουν. Quid igitur facias formis vulgatis illis εὔδοκμουν pro Imagg. c. 19. Alex. c. 22. εὔδοκμημένοι de Paras. c. 32.? Retinendas censuit *Reitzius*, corrigendas *Solanus*. Facio cum *Solano*, et corrogo mox ηὔφραλουν, etsi in omnibus exemplaribus meis in εὔφραλουν incidi. Scilicet ut concedam scriptorem nostrum in Grammaticis non fuisse austera vel diligentia, vel constantia, praesertim ubi elegantior sensus et altior spiritus cum severa lege Grammatica pugnare viderentur: hanc tamen ejus licentiam, quam etiam in prosaico scriptore non absurde nec frustra cum poëtica illa comparaveris, nolim haberi infinitam eoque usque extendi, ut a regula et usu recepto etiam tum dicatur *Lucianus* recessisse, ubi id merae vel temeritati et levitati, vel ignorantiae et stupori tribuendum foret. Apud veteres quidem Atticos, propiores illos poëtico aevo, non firma fuit de augmenti usu lex: sed ea aetate, qua *Lucianus* scripsit, quam jure grammaticam, vel technicam dicas, arctioribus certioribusque finibus restrictum fuisse constat Atticismum, ut non temere nec impune leges ejus migrare liceret, ne ei quidem, cui alias ob ingenii praestantiam aetatis suae labem dissimulare licebat. Plura

ad Soloeisiam. Nunc de caussa praesenti consulere juvabit *Matthiae Gr. Gr. p. 197. sq. quosque ibi laudatos inveneris Grammaticos.* LEHM.

Pag. 129. l. 6. Οὐ μὲνον; ἔφης γὰρ ἀπιὼν) Delenda interrogatio, et interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens. Vertunt inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τὸς est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum.* GRALV.

Ead. l. 8. Περιστήσας πορφύρεόν τι κύμα) *Homeri paene verba ipsa servavit Od. A. 242.*

Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,

Κυρτωθέν· κούψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα.

ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil. Georg. IV, 373.* paullo aliter accepit *Philostratus*, et ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide *Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775.* et *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, adludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἀλλὰ in cunctis edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

Ibid. Πορφύρεον) *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart. Hieroz. P. II. lib. V. c. 10.* CLER.

Pag. 130. l. 5. Νηρηίδες) *Thomas Mag.* utramque scribendi formam *Νηρηῖς* et *Νηρεῖς* usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ*, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem: τὸ κύτος ὑμῶν, ὃ Νηρεῖδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In *Νηρηίδες* nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro *Imagin. c. 7. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκελύη (Cassiopeia) ἀντιετέταξεν.* Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath. ad Ω. p. 1954.* *Νηρεῖδων* et *Νηρεῶς θυγατέρων*· has, quae *Doride* prognatae; illas adpellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τοῖς τὸ Νηρεῖδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηίδας Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρηῖος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nercidesque Deae, Nereidumque pater; — et viridis Nereidum comas.* HEMST. *Iphianassa* haud

obscure a *Nostro* Nereidibus adnumeratur, quia Triton, adlocutus primum cunctas Nereides, postea, ubi una illarum respondit, hanc ipsam nomine Iphianassae vocat. Unde non potest probabilis videri, quae *Schmiedero* ex uno cod. Paris. placuit, dialogi inscriptio. At non reperitur hoc nomen in catalogo quinquaginta Nereidum, neque in *Homërico* *Iliad.* XVIII, 39. sq. neque in pleniori illo *Hesiodico* *Theog.* 243. sq. neque in *Apollodori* *Bibl.* I, 2. neque denique in *Hygin.* *Praef.* Verum quum ne indices quidem illi ipsi, qui quidem poetarum mos est, satis certi et inter se consentientes reperiantur, quia e. g. in *Homero* aliquot nomina legas, quae frustra in *Hesiodo* quaesiveris: credo equidem, *Lucianum* aut, ut saepe alias, memoria falsum aliud nomen, quam in fonte ipsius legeretur, forte nominis *Homerici* *Ἰφίανασσα* loco, adripuisse, quippe minus sollicitum de re tantae tenuitatis; aut, quod tamen minus probabile est, alium, nescio quem, fontem in hac quidem re secutum fuisse. Quidquid sit, nomen ipsum a *Luciano* haud infelicissime electum, neque inauditum in fabulis antiquis, ut etiam *Homerus* et *Hesiodus* eo facile uti potuissent. LEHM.

Pag. 131. l. 5. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo *Ovid.* et *Apollodorus* lib. II. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, postquam profectus est in *Libyam*, ubi erant. Dein idem liber addit τινὰς πῶς, ὃ Τεῖτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦεν. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post *Λιβύην*. SOLAN.

Ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit *Iphianassa* Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο: quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν: nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο.

Gorgoneas teligisse domos —

Ovid. *Met.* IV, 778. *Iphianassa* vero non inepte sciscitatur, solusne venerit *Perseus*, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus *Gorgonas*, femineam gentem et cum vetustissimis *Amazonibus* comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu et auspiciis *Persei* suscepta: vide *Diodor.* Sic.

III. p. 131. C. D. HEMST. De verbis ἐνθα ἦσαν secus videtur. Quomodo verba ὅπου διεγνώτο postulent, ut antecedant illa ἐνθα ἦσαν, non capio. Melius longe Triton omittit verba, quibus non opus erat, quoniam Iphianassae jam notas fuisse Gorgonas, luculenter patet e verbis: Πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν etc. Postea Triton repetens narrationem interruptam pro Libyae nomine utitur verbis ὅπου διεγνώτο, unde haud dubie ortum glossema ἐνθα ἦσαν, quod etiam in cod. 2956. deest. LHM.

Ead. l. 7. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινάς. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. intactos thesauros dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, et iterum Alex. et Navig. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. SOLAN.

Ibid. Ἡ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interrogationis nota tollenda, et substituendum punctum. GRAEV. Longe elegantior et ad linguae leges adcommodatior est ea lectio, quam *Schmiederus* et *Matthiae* e cod. 2956. receperunt, ἡ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἂν τι ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι, scilicet λίθος γινόμενος, quae verba in alio cod. Par. pessime cum aliis corruptis in textum venerunt. LHM.

Pag. 132. l. 1. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ etc.) Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* *Panath.* p. 255. C. τοὺς δὴ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet οὖν, γοῦν. *Dial. Mort.* XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν αἶσι. . . . ἐν-πλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, et qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιβούσης quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paullulum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιβούσης, Nostro satis frequens: in *Char.* c. 11. ἐκείνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρόν, ὃ ἀποστιβει. *Zeux.* c. 10. τοὺς ὀδόντας ἀποστιβόντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum descripsit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* *Metam.* IV, 781.

Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat,
Aere percusso formam adspexisse Medusae.

Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1515. *Tzet.* ad *Lycophr.* v. 838. et alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὡς περ ἐπὶ κατόπτρου. *HEMST.*

Ead. l. 4. Ἰδεῖν) *Ed.* J. pro ὡεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ὡεῖν εἰς τ. ἔ. et omnino in P. l. εἰς. *SOLAN.* Sic et duo *Pariss.* et hinc *Schm.* *LEHM.*

Ead. l. 7. Πετόμενος etc.] *Vid. Graev.* ad *Saloo.* p. 751. In prima Tritonis narratione Ἡ Ἀθηνᾶ μὲν τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα etc. ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· non bene digestus orationis nexus deprehenditur, quae Graecis ἀνακολούθια· dixi supra. *HEMST.* I.

Ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est *Noster*, qui secum conferatur de *Dom.* c. 22. *HEMST.*

Pag. 133. l. 1. Τὴν ἄρκην) *Explicat in Pseudom.* c. 11. *Hesych.* Ἀρκη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ἄνιμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὀργάνου. De harpe organo *Casaubon.* ad *Pers.* *BOURD.*

Ead. l. 2. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *BOURD.*

Pag. 123. l. 1. Καὶ πέπηγεν αὐτοῦ, ὅσα] Hunc locum sic vertit *Belinus*: et toutes les parties de son corps, qui ont vu la tête de la Gorgone, sont pétrifiées; et subiecit hanc adnotationem, quam ipsius hominis verbis reddam: Tel est le vrai sens de cette phrase, qui suppose que ce monstre avoit, comme *Argus*, des yeux sur plusieurs parties de son corps. Les traducteurs précédens ont mieux aimé faire un contre-sens, que de faire dire à *Lucien* ce qu'il dit réellement. Parum abest, ut ipsum *Belinum* *Argum* habeam, qui, quod alii haud hebetissimi homines non viderunt, sua acie cernere valuerit. Nuspiam monstrum illud *Argi* natura praeditum dicitur: neque a *Nostro* in h. l. Imo simplicissima narratio haec est: deriguerunt omnes ejus partes, quotquot obnoxiae erant *Medusae*: hoc est, nisi fallor, omnis anterior *Ceti* pars; posteriorem facile relinquam *Belino.* *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἐμεγαλύνει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella injuria nos affecit, si mater olim fuit superba, et pulchriorem se existimavit? *GRAEV.* Imo ποτέ. Verum nihil mutandum. Τότε significat certum tempus, alteri *Nereidum* notissimum. Cf. ad *Nigr.* c. 7. *LEHM.*

Ead. l. 12. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in *Doris* mutavi, cujus haec esse

verba patet ex sequentibus. SOLAN. Recte: sed tum etiam nomen et prius et postea loquentis Nereidis vulgatum mutandum fuit in Iphianassae, quod vere habent Longol. Excc. Nam Doris et ipsa erat Nereidum una. LEHM.

Ibid. "Οὐ οὕτως etc.) Sententia satis est aperta: Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, et Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem adcurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

Ibid. Μήτηρ γε οὕσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor et Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diassimulatur: integrum esset, εἰ ἑώρα προσπεπαταλευμένην, ἤλγησεν ἂν si vidisset adfixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως et altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἂν. COGN.

Pag. 134. l. 19. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπήν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucyd. VI, 56. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς alioqui scribendum foret, ut sane legitur, et nihil deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST. Ἐργάζεσθαι non male Abreschius Dilucc. Thuc. p. 763. explicat suum opus facere, h. e. negotio operam dare, quod muneris tui sit, cum aliqua virium contentione. Gratissima est h. l. ministri operantis et spectatoris otiosi oppositio. De τι intercedo: est absolute positum, quodammodo, paullisper. Alium ejusdem generis errorem Hemsterhusii castigavimus ad Somn. c. 16. LEHM.

Pag. 135. l. 2. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς I. SOLAN. Mare Erythracum Belinus h. l. gravi errore cum Indico commutavit, nescio an poetis quibusdam adpellationibus deceptus: nam Luciani certe verba, ubi ἡ Ἐρυθρὰ et ἡ Ἰνδικὴ adcurate distinguuntur, non facile seducere quemquam possunt. De mari Erythraeo s. rubro vid. Plin. H. N. VI, 23. extr. Pomp. Mel. III, 8. in. Curt. VIII, 9, 14. sq. ibique interpr. et Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. p. 660. LEHM.

Ead. l. 4. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quousus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Ju-

cet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γερηθῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur.

JENS. Praeter codicem Parisiensem, quem narrat *Belinus*, habent οἷδας etiam A. 2. Arg. Lips. Atque adeo ab hac quoque parte praeferendum alteri εἶδες, minus etiam per se convenienti. LEHM.

Ead. l. 5. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Jove sub tauri specie rapta, et in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus et Sarpedon. *Ovid.* in fine II. libri *Metam.* eandem fabulam exponit, et *Herodotus* libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa sive Eid. XX. suo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam sumsisse videtur. *Herodot.* lib. IV. ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

Ead. l. 11. Ταῦτα εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subjiiciemus; nempe totam fabellae ταρατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit hisce autsimilibus verbis, הוּנִי הַשּׁוּר בּוֹל אֵם הַרְמָה, quae possunt verti Graece, ὁ Ζῆν ὁ Ταῦρος ἤρασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat הַרְמָה, *alba facie*, quam stuprator pudori ejus insidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae insaniam ornamenta, הוּנִי pro nomine proprio sumtum est: הַשּׁוּר vero pro tauro, cum praeterea insidiatorem sonaret. Ceterum hunc dialogum expressit *Lucianus* ex *Moschi* Eid. II. quod Europa inscribitur, ideoque ferme poetice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique non dissentiant, et sumta tauri figura latuisse Jovem fatentur:

Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γλύψε ταῦρος, argutia fere sophistica *Moschus* Eid. II, 79. Alios auctores secutus est *Nigidius*, teste *Germanici Scholiasta*, eumque taurum tradidit Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem Jovis Sidonem misit, ut Europam Agenoris filiam ad se portaret: fontem vi-

des, unde sua derivavit *Ampelius* c. 2. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moschum* illius est δέμας ξανδόχροον.

Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάρμαϊρε μετώπῳ
neque intercedo, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaeque geniali pompa, si contuleris cum scriptore nostro *Moschum*, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur *Heinsianam* emendationem in *Ovidio* *Metam.* II, 855.

Cornua vara quidem; sed quae contendere possis

Facta manu:

quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmamnus*, certissime confirmari arbitror. Ad *Fast.* V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *HEMST.* Cum *Clerici* satis ingeniosa et docta fabulae istius explicatione conferant, quos tales ingenii exercitationes vel lusus delectant, *Fulgent.* *Myth.* c. 1. *Palaeoph.* c. 16. inprimis *Natal. Com.* L. VIII. c. 23. p. 927. sq. *LEHM.*

Pag. 136. 1. 2. Ἀπολιθάνοι) Quanquam omnes editiones servant, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθαίνουι. *HEMST.* At occurrit eadem forma *Thucyd.* VII, 65. Vid. *Porson.* ad *Eurip.* *Phoeniss.* v. 1398. *Schmiederus* e cod. 3011. dedit ἀπολιθαίνουι. *LEHM.*

Ead. 1. 10. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι: quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. *HEMST.* Nec alibi in *Luciano* deprehendas formae πετάσθαι vestigium: usitatissima contra, quae Grammaticis probatur, πέτεσθαι, ut dial. anteced. πρόσγειος πετόμενος. *Halc.* c. 1. περιπέτεσθαι. *Charon.* c. 15. περιπετόμενος, et saepius. Cf. *Graev.* ad *Soloec.* p. 105 sq. Omnino adeundi *Matthiae* *Gr. Gr.* p. 342. et *Lobeck.* ad *Phrynich.* pag. 581. sq. *Siruvii* *Lectionum* *Lucianearum*, in quibus p. 52. de forma πετάσθαι agi *Lobeckius* tradit l. 1., nondum, etsi operam danti, facultas mihi data erat. *LEHM.*

Ead. 1. 12. Αἱ Νηρ. — ἐπὶ τῶν δειλφ.) Vid. *Spanh.* 229. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Τῶν Τριτώνων γένος) Describit *Pausanias* in Boeot. SOLAN.

Pag. 137. l. 1. Παροχουμένην) P. et L. In aliis παροχόμενος. Sed melius ad *Amphitriten* refertur. SOLAN. Imo unice vere: nam παροχόμενος pugnat cum seqq. manifesto. Modo προῆγε noluerim cum *Wakefield.* ad *Mösch.* II, 115. mutari in προῆκε. Προάγειν scilicet (int. *ἑαυτὸν*) est *praeire*, ut ἀπάγειν, *abire*, et similia, quae nota sunt, et de quibus jam *L. Bos* exposuit in libro de Ellipss. Προῆει, quod habet cod. Par., glossoma est. Sic caveri patet tautologiae cum sequenti προοδοιπορῶν. Mirahar doctissimum censorem Jenensem editionis *Schmiederianae Wakefieldii* sententiam amplecti potuisse. LEMM.

Ead. l. 6. Ὁ μὲν ταῦτος οὐκ ἐτι ἐφαλνετο) *R. Bentley* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, caussa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin et platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγὴν τι, ἣ οὐ φύλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ἐπὶ) ταύτῃ ἐμύλη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictae, neque adeo Dictaeum antrum: et tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloria-bantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλάτις fuerit adpellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι et ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. HEMST. Quodsi *Diall. Deor.* I, 2. lectio Ἦν εἶπω, ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις etc. non dubia est, nec h. l. esse potest. LEMM.

Ead. l. 11. Γούρας) Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. *Navig.* c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. et *Spanh.* 270. et sqq. *Johnstonus* p. 151. reperiri testatur, et imaginem exhibet. *Ctesias* agnoscit in *Ind.* cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit *Servius* ad *Virg.* *Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. et *Pausan.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. et X, 49. XI, 31. et *Aelian.* de *Anim.* II, 4. IV, 27. *Orig.* c. Cels. 116. A. *Hesych.* παναθήα. *Plaut.* *Aul.* IV, 8. v. 1. V, 448. C. *Philostr.* p. 229.

ubi laudantur *Nearchus* et *Megasthenes* apud *Strabonem* XV. p. 706. et *Arrian.* Indic. p. 537. *Mela* III. c. 7. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 207. SOLAN.¹

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 138. l. 1. *Νεκρικοὶ Διάλογοι*) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus et larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Crustis et pomis viduos venentur avaros,

Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus *Fontanellus*, *Lucianum* imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.¹ Facetum prorsus et elegans scribendi genus, per ministerium et ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores et vitia notare, quod in his fecit dialogis argute et salse noster *Lucianus*: praecipue tamen, ut philosophis erat infensissimus, eorum intemperies atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis insanam de multitudine Deorum opinionem, et nugaces derisit poetarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὴν εἰς ἄδου κατάβασιν, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου ab *Athenaco*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Diogene* et *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν ἄδου διήγησιν, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi debere, et scribi: ἔστι δὲ καὶ τῶν ἐν ἄδου διήγησις, καὶ ἄλλα τινά. Sed haec scripta aliud omnino argumentum habuerunt: si quid tamen apud veteres his *Luciani* Colloquiis exstiterit, illa est, me iudice, *Menippi* ve-

Lucian. Vol. II.

Gg

κῦλα, istius ejusdem Cynici, qui primam agit apud *Lucianum* personam: hoc enim inter alia illius hominis opuscula recenset *Diogenes Laërtius*: sane *Nexulan* etiam Grammatici veteres vocabant illam *Odyssaeae Homericæ* partem, quae *Ulyssis* ad inferos descensum, quaeque ibi vidit et audivit, continebat, ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Aelian.* V. H. lib. XIII. c. 14. et *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen *vexulan* quoque exponi τὴν τῶν νεκρῶν ἐορτήν, me quidem non latet: sed existimo, utramvis significationem eligas, rem de forma scripti *Menippe* eodem esse reducturam: plura dabit de vocis *vexula* notione *Gataker.* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Confirmat, ut equidem opinor, conjecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qualem habuerit aliam rationem, ut saepissime personam adhiberet *Menippi*, multo rarius autem *Diogenis* aut alterius alicujus Cynici derisoris, quam quod hic *Menippus* in eodem ante se fuerat argumento versatus: utcumque se res illa habet, id certe indubitabile est, istius Cynici opuscula fuisse stylo mordaci conscripta, et magis ad risum, quam res serias composito: fidem facit *Diogenes*: φέρει μὲν οὖν σπουδαῖον οὐδέν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καὶ τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. *Varro* tanti fecit hunc canem, ut in Satyris scribendis, quas ejus etiam nomine *Menippeas* adpellavit, illum fuerit aemulatus, teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Menippe* cognomen homini doctissimo adbaesit, quod erudite docet *Jos. Mercerus* ad *Nonium* p. 207. *Marcus Antoninus* de Rebus Suis lib. VI. §. 47. inter generosos humanae vitae contemptores et magna philosophiae liberioris lumina *Menippum* reponit: par enim esse monet, ut mortem aequo feramus animo, cum tot ante nos obierint illustres viri, reges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις ὀξεῖαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανούργοι, ἀνθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπικήρου καὶ ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασταί, ὅλον Μένιππος καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*, et scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem: solus forte praeter *Diogenem Aethnaeum Arcesilaum* ejus et *Symposium* nominat: sed *Samosatensis* noster, non secus ac *Varro* nonnullo eum in pretio habuit, et tantopere Cynica *Menippi* libertate fuit delectatus, ut primum ipsi concesserit in Dialogis locum. Similis argumenti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud inferos cum *Croeso* colloquium, quod Latinis his versibus expressit *Ausonius* Epigr. LIII.

Effigiem, rex Croese, tuam, ditissime Regum,
Vidit apud manes *Diogenes* Cynicus:

Constitit utque procul, solito majore cachinno

Concussus dixit: quid tibi divitiae

Nunc praesunt, Regum o ditissime, quum sis

Sicut ego solus, me quoque pauperior:

Nam quaecunque habui tecum fero, quum nihil ipso

Ex tantis tecum, Croese, feras, opibus.

Integrum repraesentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: praeter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Graeco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, et ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio et arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curae elegans inter ejus opera specimen superest. Praetereo vividum et mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt aemulati. HEMST. I.

Ead. l. 13. Ἀναβίωναι αὐτίον) Pollux Jovis ex Leda filius, et Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur et reviviscere, de quibus *Virgil. VI. Aen. COGN.*

Ead. l. 14. Μένιππον) Clarus ante *Lucianum* jam suis Satyris hic Menippus. *V. A. Gell. II, 18. Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro*. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis *Luciani*, (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνέκαθεν ἢ Φολυγί, i. e. longa tantum petito genere) et quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis desaevisset. vide *Bis Accus. c. 33.* Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per *Xenoph.* et *Plat.* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum et huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce *Luciani* longe, ut videtur, melius et sapit et floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo *Diog. Laërt. VI. c. 99.* junior, de quo *Philostratus p. 164. Eunapius in prooem. p. 11. C.* quem perstringi hic et in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostrati* interpres. Sed errat: vide ipsum *Lucianum* Menippum veterem diserto a sese adscitum, sub Dialogi persona, adserentem *Bis Accus. c. 33.* et res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum. SOLAN.

Ibid. 'Εν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Α.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri jubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subjectus erat, ut *Pausanias* docet, mœnibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Diod.* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλὰκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον et p. 181. A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, καὶ κεῖ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν. alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non juvenus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside *Luciani* constat, sed philosophi quoque et sophistae docendi disputandique causa cōsidebant. *Aeschines Socrat.* apud *Demetr.* de Interpret. §. 111. qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν θαλάμων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀδλοῦνται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quanquam eo jam ventitare solitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo *Euthyphrone*, *Chrysippus* tamen πρῶτος ἐπαρρόρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teste *Diogene* L. VII, 185. eam ob rem *Isocrati* in *Panath.* p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγέλαιων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι. et p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ φηρωδοῦντας etc. ut mirum minime sit, adeundum fuisse *Polluci* Lyceum, quo *Menippum* inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro *Aristophane Corinthio* pag. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *Hemst.*

Rad. l. 15. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. *Diog. Laërt.* p. 158. C. ἐπύγχανε μὲν γὰρ διαγῶν ἐν Κρανίῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ, et vide etiam *Nostrum* de *Conscr. hist.* c. 3. et *Pausan.* Corinth. κυναγίστων ἄλλος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur de *Conscr. hist.* c. 3. et 63. Sed et illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lycacum* fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, *Menippum*

Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycæum frequentasse. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. *Τίς γὰρ ὁλως οἶδε* etc.) Cynicorum secta, quid homini post mortem futurum esset, non valde curabat. Imo qui a Socrate sunt profecti, ipseque *Plato*, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter conjecturam, et illam suam solennem *μαντείαν* ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio et obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non exspectata naturae lege, recusarent, et sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixisse ferunt, *τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλόγητα καὶ ἀπιστία τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν* vocat *Themistius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud:

Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου.

Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία.

Πᾶς τις φοβέται φῶς λιπεῖν τὸδ' ἥλιον. HENST.

Ead. l. 9. *Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον*) Narrat interpret. *Aristoph.* in *Plut.* *Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Ἀύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ.* BOURD.

Ibid. *Ἑκάτης δειπνον*) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus *Hecatae* sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* et *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem et theatra et conciones et ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis et vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic adludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in *Plut.* et ejus interpret: item *Theocriti* *Glossematarius.* COGN. Vid. *Catapl.* c. 7. et *Plutarch.* 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum *Brodaeus* *Misc.* I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato.* Utrorumque *Ἑκάτης δειπνον* et *ὧν ἐκ καθαρῶν* iterum est mentio in *Catapl.* c. 7. prioris etiam *Dial. Mort.* XXII. quae viros eruditos non fugerunt *Erasmus* *Chil.* in *Hecatae coena*, *Turnebum* *Adv.* XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Des. Herardum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. et denique *Er.* *Spanhemium* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad

moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere, quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocr.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens adtrectasset, cibive loco summisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisset, putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis *Orat. adv. Conon.* p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. *Aristo* (is enim actor *Cononem* in jus vocaverat) audire se refert *Bacchium* quendam (*Bacchium* inquam, auctoritatem optimi *Cod. August.* secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) et *Aristocratem* ipsumque illum *Cononem* εταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τούτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθλύνειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. *Wolffius*, qui, ut institutam versionem quomocunque impleret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χορῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, et *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὁξυνθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio carcant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὲ καὶ Ἐκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Hippocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριῶσιν, φησιν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἐκαταῖα,

ὄξυνθμία καλεῖται· nam *Hesychius* etiam, Ἐκάταια, τὰ πρὸ τῶν
 θυρῶν Ἐκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἐκαταῖον au-
 tem non solum purgamentum, sed et Ἐκαταῖον Hecates sig-
 num aut statua, itidemque Ἐκατήσιον et Ἐκατεῖον, de qua
 diversa scribendi forma notat *Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800.*
 Jam porro idemne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκάτης δειπνον,
 an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub
 initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instru-
 ctam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis
 hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.*
ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc
 tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam
 religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis
 legitimo, qui quidem erant paullo superstitiosiores, obire
 consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δει-
 σιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφετελεστάς κατὰ μῆνα πο-
 ρεύεσθαι. Praeterea τριακότες fuerunt Hecatae, Diis inferis
 et manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: *Append. Prov.*
Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opi-
 nor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrati* in
 Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἐκα-
 τήν, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. *Athenacus*
 autem diserte *VII. p. 325. A.* καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἐκά-
 τη) δειπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non
 purgamenta solum, in trivia fuisse deportata, sed adjectum
 insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret.
 Alioquin ex *Plutarcho* Ἐκάτης δειπνον de lustraminibus ipsis
 foras projectis dici manifestum est. *T. II. p. 290. D.* cania
 χθονία δειπνον Ἐκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ
 καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἐκάτης ἀγάλματα· τὰς
 κύνας, inquit *Hesychius*, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἐκάτῃ
 κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἐκάτης. Quamvis *Eusta-
 thius* ad *Od. Γ. p. 1467.* scribat, Ἐκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες·
 ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, adcuratior tamen
 in *Hesychio* et propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, peractis
 lustrandi ceremoniis offerri, inque trivius abjici: *Plutarch. Quaest.*
Rom. p. 280. B. καὶ τῇ Ἐκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρ-
 σίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum
 nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic ad-
 pellem, *Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139.* sic contra δειπνον
 illud Ἐκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui
 ferebant, praeter nidorem caperent. *Plutarch. Symp. VII.*
c. 6: p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πασχουσιν οἱ
 τῇ Ἐκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαῖαις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενο-

μένους αὐτοὺς μὴδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θυροῦτον μετέχοντας. *Aristophanis est*

δείπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν,

vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, τὰς Ἐκατάλας μαγίδας δόρκων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, τὰς Ἐκατάλας μαγίδος δόρκων, *Hecatacae mensae coena*. Junguntur a *Luciano* ὡς ἐκ καθαρῶν, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὅρῳ γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλεροίη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγένετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem deducuerat. *Hemst.*

Ead. l. 10. Ὁν ἐκ καθαρῶν) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, et omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516.

— nisi se centum lustraverit ovis:

sed et in *Arte* II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus,

Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque,

Praeferat et tremula sulphur et ova manu.

Sed nil tam necessarium, quam sulphur. *Homer.* Od. X. 481. Ὀλαε θέμιον, γρη῏, κακῶν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. Habet et in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos. *Cogn.* De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθηναῖσι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. *Suid.* *Schol.* *Aristoph.* *Caelius* c. 20. l. 3. *Hesych.* verbo κάθασμα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστλαρχοί, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστρίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. *Suid.* *Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Schol.* *Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *Bourd.*

Ead. l. 13. Τριβάκιον ἔχων πολύθυρον) Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 14. et *J. Pricæus* ad

Apul. Metam. I. p. 4. ubi, scissili palliastro semiamictus. Tale τριβάνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715. qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, Αἰκί, scelus, inquit hera, quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum? tum Carion: διὰ τοῦ τριβανίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινοῦν τρώγλων est sticharium lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα παντάχῃ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτροπα. HEMST.

Ead. l. 14. Ἐπιπυχαῖς τῶν ξακίων) Dico ad Heliodor. lib. VI. BOURD.

Ead. l. 15. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142. interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit plerumque, hanc versionem expressit: ac philosophos illos adrogantes multa perstringit. Verum dixisset, si legeretur in Luciani πολλά ἐπισκώπτει: ut πολλά λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι: nunc nullam interpretes notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιτοπολὺ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ: τὰ πολλὰ τερατευόμενος: ληρεῖ τὰ πολλὰ: γελῶν τὰ πολλὰ: νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ: non aliter capiendum in Prometh. c. 6. p. 23. Tom. I. vel invito clariss. L. Bos. HEMST. Adsentitur Hemsterhusio, ut par fuit, Schaeferus ad L. Bos p. 426. LEMM.

Pag. 140. l. 5. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις: κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες: κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδειλετήν. De quibus in Vitar. auct. BOURD. Ceratinae et Crocodilinae quaestiones et ambiguitates: Quintil. I. VORST. Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo Cornua habes. Vide Hermot. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Ez. Spanhem. Diss. VII. pag. 402. quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exstat in Onirocrit. l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΑΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. Corne. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laërt. p. 147. A. De phrasi confer Hermot. cap. 81. Pisc. c. 11. et Concil. c. 10. Vit. Auct. c. 22. SOLAN.

Ead. l. 6. Κροκοδείλους) Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris Aegyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in *Vitarum* auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* et *crocodilinas ambiguitates* adpellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris *Narrationibus* l. I. *Cogn.* Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondentem: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec et ejusmodi ἀποφα philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa; aut qua illiteratos homines illaquearent, proponere solenne erat. Vid. *Hermot.* cap. 81. et *Vit. Auct.* c. 22. *Diog. Laërt.* pag. 60. et *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόφους λόγους nominat 174. E. 183. F. *SOLAN.* Plura contulit et erudita *Menagius* ad *Laërtium* et *Harduinus* ad *Themist.* p. 380. *HEMST.* l.

Ibid. Ἐρωτῶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem *ἔρουναν*, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur *ἐρωτῶν*. Verum minime repudiandum est *ἐρωτῶν*, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam et *Noster* ἐρωτήσεις ἀπόφους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat *Dial. Mori.* X. et *Plato* simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυστα, in *Euthyd.* p. 193. C. Eadem ratione dicitur *ἐρωτῶν λόγους*, primum, captiosas interrogationesnectere, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, argumentari. *Diogen.* L. VI. 69. 71. de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους. *Sext.* *Empir.* P. H. I. §. 20. ἐὰν δὲ καὶ ἀντικρὺς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae *Stephanus*, ut saepe solet, tricarur: paullo melius *Cresoll.* Th. *Rhet.* II. c. 6. Igitur, cum retineri conveniat *ἐρωτῶν*, nihil est magis adpositum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura; τοὺς νέους: nam revera juvenum ingentia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. *HEMST.* Et mihi vitium loci in voce τὸν νοῦν latere videtur, licet in cod. 2954. pro *ἐρωτῶν* legatur *διερωτῶν*, quod et ipsum cum τὸν νοῦν difficulter conciliari poterit. Viae, quam iniit *Abreschius* *Lectt. Aristaen.* p. 55. quippe τὸν νοῦν conjungens cum ἀποφα, magna asperitas satis clare desperatam arguit vocis suspectae causam. Unde aut prorsus cum *Matthiaccio* ejicienda est, quo facto nihil omnino desiderabitur ad sententiae integritatem: aut quum hoc paullo audacius facinus esse videatur, corrigenda. A sono et figura vulgatae vix sentias aliquid differre *Menagii*

τὸν νόον· recte autem hanc conjecturam *Hemsterhusius* in minori editione minus opportunam vocat. Unde restat *Guyet* τοὺς νέους, quam lectionem etiam a *Petro Fabro* in *Luciani* margine notatam fuisse idem ille *Hemst.* observat: expressit etiam in interpretatione Latina. Denique *Seyboldus*: nescio, inquit, *our de recipiendo in textum τοὺς νέους* dubitabat *Hemst.* quid enim est τὸν νοῦν; recepissem ego, nisi legem mihi dixissem, textum, uti edit. habet *Reitziana*. *Belin.* des jeunes gens. *Wieland.* junge Leute. Cf. *Dial. XX*, 5. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσιν· his resistere tandem non potui, ne reciperem optimam lectionem pro prava. *LEM.*

Ead. l. 7. Τὸν νοῦν) Τῶς νέους scribe. *GUYET.* *Vorstius* τοὺς νέους, *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce *Basilium* Ep. I. sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν κες τὰς μεθήμενὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἑξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen *Dialogum* ultimum, ubi postrema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτῶν τὰ ὅμοια διδάξης. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in *Tragopodagra*, et in sequenti dialogo contra *Menippum* bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69.

— invenietque

Nil sibi legatum praeter plorare —.

Idem in extrema *Satyra* lib. I. v. 91.

— *Demetri,* teque, *Tigelli,*

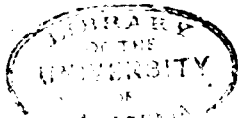
Discipulorum inter jubeo plorare cathedras.

Cicero in Ep. ad *Quint. Fratr.* ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. *COGN.* Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. *Scholias.* *Aristoph.* ad illud *Equit.* v. 431. κλάειν σε μακρὰ κελύων. Dictio in usu frequentissimo apud *Lucian.* *BOUAD.*

Ead. l. 15. Ἐνα ὀβολόν) Atqui alii testantur, mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, et v. φεῦ. *KUSTER.* Τιμωρεῖσθαι ἑαυτοὺς ad exemplum *Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρούμενον, quod *Terentius* in eadem reddit Comoedia, se ipsum cruciantem. *HEMST.* I.

Pog. 141. l. 2. Μεγ(α)λλῶ) *Horat.* Dicat *Opuntiae* frater *Megillae*. *GUYET.* Vide *Plat.* de Leg. III. Noster de eodem *Catapl.* c. 22. *SOLAN.*

Ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) *Damoxenum* *Syracusanum*, sed pugilem, novit *Pausan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudo virium excellens *Nemeis* ludis certaverit, atque ideo ni-

hil obstat, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eundem esse, quem memorat *Lucianus*. *Tacitus* Chil. II. v. 602.

Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λονικιανὸς ὁ Σύρος
Μέμνηται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν,
Οὐδὲν ἥττον τοῦ Μίλανος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων.

Prave Δαμαξένου· pejus Damaxenis interpretes: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit Damoxenus. *Hemst.*

Ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ.
Hesych. φοβερὰ simpliciter interpretatur *Schol. Aristoph.* malo. *BOURD.*

Ibid. "Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad *Petron.* *BOURD.*

Ead. l. 4. "Ἡ ἐρυθρὰ) Ἐρυθρὰ, βάμνια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρὰ, ἢ εἴξα ἢ λεγομένη ἐρυθροδάνον. *Hesych.* verbo Ἐρυθραίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἢ ῥοδάνη, ἣς ἢ εἴξα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχοῦσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt *Plin. Ruell. Fuchs.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis Garense, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam orchanete vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. *BOURD.*

Ead. l. 5. Μία ἡμῖν κόνις) Adludit ad defunctorum cineres, inter quos nil adparet discriminis. *COGN.* Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις· apud Nostrum *Diall. Mort.* XVI. Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γινόμενον· et XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, *Homeri* τῶν βαψφιδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρύπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. *Aristid.* T. I. pag. 138. B. κεφαλὴ δὲ ἢ πρότερον χαριστάτῃ, νῦν ἐν κόνι· ejus generis ex *Anthologia* sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferiorum adcuratissime pertineat hoc dictum, et a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, Omnia idem pulvis, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in *Stromateo* magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba prementur, consideratius examinaris, alia longe facies adparebit, multoque deformior, quam ut elegantias *Lucianae* respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communeque usu receptum, demonstrat: cujus quis dixerit illum in-

veniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; non juvat illud incerti poetæ Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις. καὶ πάντα τὸ μηδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, et Πάντα τὸ μηδὲν, quæ ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασί ex C. Long. profertur εἶσι, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandæ orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις: satis erat, κόνις πάντα quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, et κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paullo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbiū potestas explorata complectitur eas res, quæ diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθύς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγόμενὴν μίαν Μύκωνον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον. cum scilicet promiscue convivæ nullo dignitatis servato gradu ad mensam adcumbere jubentur. Similiter Clemens posuit in re multum dissita Str. I. pag. 355. C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem et sensus non omnibus esse pari modo adcommodatos, velut aliquem confusae mixturæ cinnum; sed alios Christianis infantibus et lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI. p. 250. C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθηματὰ (Platonis, cujus verba protulerat) ὡς ἐραστὰς χρεῶν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ συγγαροῦντος συγγεῖν μηδὲ συμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν. non poterat clarius exhiberi paroemiae nativā virtus, quam sane non percepit Pierius ad

Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat, ab *Erasmio* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex *Codd. antiquis ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere; διηρημένα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* et *Holstenio*, διηρημένα. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys. Perieg. v. 525.* qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἡγούν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἡγούν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nulum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvitie popularis morbus capita *Myconiorum* infamabat; adeo ut communi dicto *Μυκόνιοι* vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent. Hec. A. III. Sc. IV.*

— *Myconi calva omnis juvenus.*

Sed hoc subtilius forte, quam verius. *HEMST.* *Myconiorum* calvitiei etiam *Plinius* mentionem facit H. N. X, 37. in. Inveteratum, quod nostro loco insidet, malum, quamquam satis tectum et fucatum, diutius tamen foveat non existimo fas esse. Fuerunt quidem, qui defensum irent vulgata verba, sua quisque ratione: sed vel hae ipsae defensiones ostenderunt, quam male cum illis ageretur. *Brœmerus* quidem sub φασὶ locum intelligi putat poetae cujusdam tum notissimum: at vero φασὶ, dicunt, non ad singularem aliquem locum certi

cujusdam scriptoris referri potest, sed manifestum est vulgaris dictionis, i. e. proverbii, indicium. Unde *Belinus* pro proverbio habet verba ista, quamquam illud non illustrat, nec probat ex ullo quopiam scriptore, quum tamen res significetur admodum vulgaris, ut facile etiam proverbium illud occurrere possit. Quo jure autem *Erasmus* haec verba proverbiiis suis adnumeraverit, clare demonstravit *Hemsterhusius*. *Seyboldus* denique non abhorret quidem a probanda emendatione, dummodo, unde derivatum sit hoc proverbium, aut derivari potuerit, apertum sit: vix itaque credibile, legisse *Seyboldum Hemsterhusii* adnotationem, qua, quantum fieri certe potuit, planissime res exponitur. Neque si cum eodem corrigas: *φασί*, *καί*, vel pro *φασί* substituas *καί* violenta profecto ratione, status causae, qualem proposuit *Hemsterhusius*, vere mutabitur. Quod autem non solum in Long. Cod., sed etiam in 2954., quamquam hic servata voce *φασί*, fortassis etiam in P., legitur *εἰσὶ* pro *φασί*, ejus rei causam satis, opinor, luculentam aperuit supra *Hemsterhusius* ipse: ita, ut jam nullum videatur refugium relictum esse iis, qui vel vulgatam rationem tueri, vel emendationi *Hemst.* reluctari velint. Recepi itaque, quod post longam haesitationem tandem mihi probatissimum videbatur. LEHM.

Ibid. Elol) L. solus. Alii *φασί*. SOLAN.

Ead. l. 10. Οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν] *Lugentes*, deplorantes inopiam suam: moneo Graecae linguae tirones, ut phrasin adtendant, cujus rara apud Auctores, in Lexicis etiam nulla occurrunt exempla. HEMST. I. In breve contraxit sententiam *οἰκτεῖροντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ*. LEHM.

Ead. l. 13. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκκελῦσθαι . . .) Hinc argumentum petit *Olearius*, quo probet, de veteri Menippo non agi, quia juniore haec tempora convenient; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐκκελῦσθαι αὐτοὺς) Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores *Dio- genis*, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque *Lycurgi* institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium et divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, et vitilis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. et Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceptum ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorem vir-

tutis capaces fuerint conati; priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, *Aristotelis* discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681. C. memorat *Λακεδαιμονίους*, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχλίσθησαν. Haec est caussa, cur et hujus et inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paed. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν *Λακεδαιμονίων* τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis *Lacedaemoniis*, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad *Ephoros*, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis et vestitu mollissimo pro *Lacedaemoniis* habiturum se non fuisse, nisi traditae literae *Lacedaemonios* declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olcarii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. juniorem *Menippum* esse, qui passim a *Luciano* perstringitur in *Mortuorum Dialogis*, idque prodece videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem *Dialogi* illius *Diogenes Polluci* injungit, ut *Menippo* praecipiat, *Lacedaemonios* ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam *Menippi* antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate *Dialogos* istos eum perlegisse, qui *Menippum* ibi passim a *Luciano* perstringi statuit. *HEMST.* Paullo post ad verbum ἀνέξομαι haec monet *Seyboldus*: *Leg. ἀνέξονται* ita sunt perditī, ut vel graviter ferant, si reprehendantur. quid enim recusasset *Pollux* haec a *Diogene* illis dicere? an quod ipsi metuendum quid erat a civibus? an coecum in vitia civium reddebat amor patriae. Ne e longinquo quidem prospexit, quid *Pollux* sibi vellet, *Seyboldus*, alioquin haud inelegans *Luciani* amicus. Sed seduxit eum, quemadmodum etiam *Wielandium*, qui reddit: Nichts gegen die *Lacedaemonier*! das leid' ich nicht, versio *Hemsterhusii* Latina, in qua mallet servatum fuisse veterum interpretum: non enim feram. Scilicet adtende modo seriem mandatorum et eorum, quae ad haec respondet *Pollux*. Ad primum mandatum paratus statim *Pollux* exsequendum, quaerit tamen, quibus signis ab aliis discernatur *Menippus*; quibus cognitis dicit: *Ῥάδιον εἶρεῖν ἀπὸ γε τούτων*. Secundum mandatum non recusat: οὐ βαρὺ γάρ, inquiens, οὐδὲ τοῦτο. Etiam quod sequitur, suscipit, item quartum, hiis utens verbis: οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα etc. Quinto sextum quasi stante pede a *Diogene* additur ad *Lacedaemonios* perferendum. Jam veritus *Pollux*, ne nimium oneretur, exclamat cum aliqua sollicitudine: Μηδὲν etc. οὐ γὰρ ἀνέξομαι γε. Ῥάδιον — οὐ βαρὺ — οὐ χαλεπὸν —

et jam οὐ γὰρ ἀνέξομαι γε. Manifesto vult, se imparem esse tot tantisque mandatis *sustinendis, ferendis, et fore; ut memoria ipsum tandem deficiat.* Sal autem in eo est, quod Pollux ut vulgaris nuntius adparet, qui non ultra terminos certos onerandus sit mandatis. Lacedaemoniorum molities nonnisi obiter pungitur. Ceterum postrema Diogenis verba *Wielandius*, nescio quamobrem, prorsus praetermisit. LEHM.

Pag. 142. l. 18. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus: μετοικήσωμεν* mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Ms. Ox. ed. B. 2. W. St. et Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidiosa plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare: nam et modo rogaverant Platonem, ἢ ἐκείνόν ποί καταστήσῃ.* Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete rejecto mendosum pronuntiat Bourdillotius, μετοικήσωμεν: haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. §. 19. καὶ διασκεπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην. ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST. Nondum ceperunt Nostrum, qui conversationis modum quandam elegantem et urbanum inter inferos et Deos coelestes in his Dialogis quaerunt, hancque adeo normam fingunt, ad quam passim loquentium sermo revocandus sit. Imo hoc ipsum Luciano propositum fuit, ut Deorum gentilium dignitatem et maiestatem, quantum posset, ad vulgares rationes detraheret. Id quum in Deorum coelestium et marinorum Dialogis pae-ne omnibus ac singulis maxime sit conspicuum, tum inter inferos non minus animadverti potest. Vide modo Menippum dial. XXII. Charoni et Aeaco naulum solvere praefracte recusantem; audi Terpsionem dial. VI. Platonem ipsum iniustitiae adcusantem, quod ipsum praematura morte ab hereditate per jus naturae sibi debita avelli jusserit et Menippum in hoc ipso dialogo nostro ad hunc ipsum Orci regem dicere audentem: καὶ σὺ μωράλεις, ὦ Πλουτῶν; adtende denique Sostratum latronem dial. XXX. audacter cum Minoë expostulantem, quod injuria puniatur, et hunc justissimum scilicet judicem tandem versutissimi capitis sophismatis cedentem: nec male te, opinor, habebit illud Croesi μετοικήσωμεν, ut habuit b. Lossium, qui negavit convenire animis pressis, judicem imperanter alloqui: aut ita fac, aut nos nobismet ipsi consulamus. Imo potius haec unicam fuisse aucto-

ris mentem, patet clarissime ex omni compellationis habitu: aut hoc, aut illud, sic dicunt illi, et imperative proponunt prius μετάστροφον — nam sic certissime legendum esse, docuit *Schaeferus* Melett. pag. 134. Cf. Vit. Auct. c. 13. — ut jam nulla amplius dubitatio esse possit, quin recte se habeat Futurum simplex, optimis libris confirmatum. LΞΗΜ.

Pag. 143. l. 12. *Αυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.*) Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de *Republ.* I. p. 572. E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰ παροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐαχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τιμῶν ἀπείστεργμένοι· καὶ τότε μὲν εὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. ΗΞΜΣΤ.

Pag. 144. l. 6. Οὐδὲ παυσομένον.) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένον μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nuno nihil esse puto, cur eam desideremus, et recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallet *Lucianus* posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac *Αυδοί* et *Φρύγες*, non gentis solum, sed vilestissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus *Πορ.* p. 538. v. 7. ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατεύεσθαι, ἢ εἰ συντάττοιεντο αὐτοῖς *Αυδοί* καὶ *Φρύγες* καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. *Euripid.* *Alc.* v. 675. Πότερα *Αυδὸν* ἢ *Φρύγα*. . . ἀγρυπνῶντην σέθεν; memorat *Philostratus* ἀνδράποδα *Ποντικά* ἢ *Αὔδια* ἢ ἐκ *Φρυγῶν*, quorum toti greges *Romam* advehantur. ΗΞΜΣΤ. Plura de οὐδὲ sine πω dedit *Wagnerus* ad *Alciphron.* p. 18. pariter de μηδὲ *F. Reitz.* ad *Nostri* *Asin.* c. 6. et *Wytenbach.* *Bibl. Crit.* Vol. III. P. II. pag. 70. Neque nomen Ἀσσυρίων mutari velim; partim quod *Sardanapalum* vere *Assyriae*, non *Syriae* proprie sic dictae, regem fuisse constat; partim quia utrique nomini in lingua Graecorum paene paris infamiae nota inhaesit: promiscue certe ea saepe etiam a *Nostro* usurpari, monitum supra a *Clerico* ad *Diall. Deor.* XI, 1. Et *Abreschius* *Diluce.* *Thuc.* p. 426. retineri maluit Ἀσσυρίων. LΞΗΜ.

Ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. *Sophocl.* *Oed.* in *Col.* v. 877. Ἀρ' οὐχ ὕβρις τὰδ'; *Aristophan.* *Ran.* v. 21. Εἰς' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* *Plut.* v. 887. *Nub.* v. 1302. *Lysistr.* v. 659. *Demosth.* in *Aristog.*

p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἰδόντι τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit:

Quid est, si hoc non contumelia'st?

Andr. A. I. Sc. V.

Nam istaec quidem contumelia est:

Heautont. A. III. Sc. III. HEMST.

Pag. 145. l. 11. Ἀμφίλοχος etc.) Trophodii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores Malli exstitisse. V. Alex. cap. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilocho pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27. templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

Ead. l. 14. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. et ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat caussae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, et oracula vere consulentibus edere, salse Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem, stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam caussae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη etc. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium et Amphilocho addit Aristid. T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲν γὰρ καὶ Τροφῶνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσι τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττονσι, ὥσπερ ἄστέρες περὶ πολλοί· ita legendum est διάττονσι pro vulgato διατάττονσι, quia manifesto respicit ad ἄστέρας, qui διάττοντες adpellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden' vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores adparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, sic

Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόφου· ἔνθα φησὶν ἀπορωποιδῶς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, αὐ φευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. *Origen. in Cels. VII. pag. 355. HEMST.*

Pag. 146. l. 3. Κατέλθοι παρ' ἐμῆς) *Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίῳ, Aelian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαλναι εἰς Τροφωνίον, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβιβηκώς, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. θέσπισμα ἐν Τροφωνίῳ φέρειν, Euripid. Ion. v. 405. qui σηκοὺς et θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum adpellat v. 300. 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφωνίον, quod et Herodotus habet VIII. c. 134. et Pausan. IX. p. 791. ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μίλλουςιν ἔρχεσθαι· μοχ· ἐπειδὰν δὲ ἀνὴρ ἐρηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. p. 792. παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαθεῖαν ἔλθουσιν εἰσεσθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱερά· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.*

Ead. l. 7. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδοῖς) *Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. et Lucian. Necyom. c. 22. BOUAD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313. antrumque et reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet p. 362. SOLAZ. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Max. Tyrus locus Diss. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίῳ γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντιὸν ἔστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρως Τροφωνίου περὶ Λεβαθεῖαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσπενασάμενος ὁδὸν ποθήρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐκίωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεγαμύνας μέλιτι Pausan. μελιττούνας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι διδενόμενας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτιος κατὰ στομίον στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδοῖν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσιν αὐτὸς ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: (Athen. XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.) idcirco miror equidem in Ἀνα-*

καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri

— ἱερὸν Τροφωνίου,

ὅπου τὸ παντεῖον λέγουσι γεγυῆναι.

Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius adcuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a *Lampriā* filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, et praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed et sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam, ex aliis multa poterant, et parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* quo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, *Boeotic.* c. 39. Meminit etiam, et satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate et prave mutantis, et pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad *Trophonium*, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat *Apollonius*: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χοῆσας hic καταγοῦς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem *Apollonio* (dicerent) homines nefarios tantum et impuras oraculum consulere: hos sacerdotes non tu jam modo mente captos a *Trophonio* rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philostratus*: ad *Apollonium* autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos et non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάγαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre *Trophonium* adituros, propria nomine *μαγίδες*. *Hesychius* hunc in modum emendandus: *Μαγίδες*, αἷς (nisi, quod ad *Pollucem* fui suspicatus X, 81. n. 84. absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττονσι καὶ καθαρῶσι καὶ μάγαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus *Etymologus* non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis adpellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρσση καὶ ὑγία ὁμοίως. Modo *βοῦν* placetae genus cornutum descriperat, offerri solitum *Apollini*, *Dianae*, *Hecatae* et *Lunae*: id quidem, *Ety-*

mologo teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βούς, inquit pag. 204. καὶ εἶδος πλακούντος δεδομένου τοῖς εἰς Τροφῶνιον καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν ἀλσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe *Philostratus* adsignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χειροῖν μελίγματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιούσιν ἐγγίρπτε· cui suffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* et *Scholiastes* noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt *Ex. Spanhemius* ad *Aristoph. Nub.* v. 507. ubi et *Scholiastes* lege, *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obsequ.* c. 110. HEMST.

Pag. 147. l. 21. Ὠρίσαι) O. P. L. In J. vero et W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὦρίσαι. SOLAN.

Pag. 148. l. 4. Τροπῳτήρα) J. Schefferus de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco τροπῳτήρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explannate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cuius locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. HEMST.

Ead. l. 5. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est *Lucianus* *Diall. Merr.* XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογιζέσθαι, ponere, referre in rationes, *Is. Casaubonus* observavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. *Crates* in *Ephem.* Τίθει μαγελῶ μνᾶς δέκ', ἑκατὶ δραχμὴν etc. cuius exstat in *Diogen.* L. VI, 86. locus lepidissimus. *Dioxyg.* *Halic.* περὶ τῶν Ἀρχ. Ρηγ. Ἰππομ. p. 146. ex *Lybia*: καὶ θῆσθαι εἰς δύο καῖδας etc. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C.

— τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ

τίθῃμι, λογιούμαι γάρ —.

ideo *Barnabas* Ep. 9. 13. ἐτίθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes et *Apostolus* *Paulus* habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τιθέναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τιθέναι et θεῖναι μετοίκιον, *Diogen.* L. IV, 14. *Harpocration* in *Μετοίκιον*· *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θεῖς ἑκατὸν δραχμὰς· θεῖς ἐτίθῃ μνᾶν. HEMST.

Ead. l. 6. Καὶ ἀπέστειραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere. Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀπέστειραν, pendere obolum pro acu, Graec-

sis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimāvi locum hunc esse mendosum, et Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέντε ὀβολῶν· quinque drachmis emi acut. Λαμβάνειν et καταλαμβάνειν Graecis, in primis Aristophani, saepe est emere, κομπαρὰ, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII. ad Fam. ep. 23. Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat.

Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.

Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, acut ad velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαρδάριον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀέστραν· ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀέστρα. GRAEV. Καὶ ἀέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκροσῆς. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, et pro resarciendo velo) quinque obolos exsolvi: quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀέστρας τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἧλους etc. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, paullum incitator adiecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo capter, quicquam secius suspicari. HEMST.

Ead. l. 9. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀναγόντα) Ceram pioe temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustrant Jo. Brodaeus Misc. IV. c. 18. J. Fr. Gronovius ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt Μάλθην, de qua Festus in Malitha, vocant Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθη τὴν τροπὴν παραχρῆσας. Vid. Scheffer. de Milit. Nav. p. 42. 43. Thom. Magister in Ἀνέρωγειν his Luciani verbis utitur. HEMST.

Ead. l. 10. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, et recte interpretantur. Quos funes, qui antennis ad moles destitabant, Caesar vocat de B. G. III. c. 14.

Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Sineschium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video, inductos *Isidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso.* Cautē J. Scheffer. de Milit. Nav. p. 145. *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori Codex Groninganus*, in quo, *Opis fera funis* etc. Lege, *Hypera*, vel pro more ejus aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* ὑπέρας, et proverbii inde ducti, meminit etiam *Moschopul. περὶ Σχηδῶν* p. 138. HEMST.

Ead. l. 12. Ἄξια ταῦτα ὀνήσω) *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιον hic esse ὀνῆσθαι, et praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. *Lederlinus* ibidem castigatae *Benedicti* versionī substituit, Recte sane, haec vili pretio emisti. Illa duplex et contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελής et τὸ ὀνῆσθαι complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque *Lexicographis* satis nota. HEMST.

Pag. 149. l. 3. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) *Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi.* *Suidas:* Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. *Lucianus* epist. XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit *Goldastus* ad *Dosithe.* §. 16. n. 120. HEMST.

Ead. l. 6. Εἰσηγή γάρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce *Dialogos* non nisi imperante *Commodo* scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, et mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 150. l. 12. ΠΑΟΤΤΩΝΟΣ) Hic et sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae parī hominibus visus est in his nimis fuisse *Lucianus*. Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontanellus* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus aetate usitatissimus. Nihil enim *Romae* iis temporibus frequentius fuisse probant *Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum* illius aetatis perpetuae ea de re querelae. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum *Ethnicorum* sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates captent, testamenta supponant, justos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt;*

qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent etc. V. 9. SOLAN.

Ead. l. 20. Εὐκράτην) Hujus meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem, Est apud Aristophanem ipse Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, et dives, tamen rempublicam administrabat. COGN.. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

Ead. l. 21. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, quinquagesies mille. Quanto rectius Micyllus, quinquaginta millia! GROS.

Pag. 151. l. 1. Επιμετρήσας) Julian. Caesar. p. 326. C. επιμετρούντων ἑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumolata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Ead. l. 14. Πολλὰ κῆκείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπεκρίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos lactat et spe inani pascit. Sed ἐπεκρίζειν qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse ἀπεκρίζει, ad desperationem eos redigit: ἀπεκρίζειν enim est desperare, et cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

Ead. l. 15. Διαβουκολεῖ) Lactat, κλανᾷ. BOURD.

Ibid. Ἐπεκρίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui ἐπεκρίζειν usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum ἀπεκρίζει. Noster utique ἐπεκρίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπεκρίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεκρήνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ ἐπεκρίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, et ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπεκρίζων, εἰς ἑλπίδος ἄγαν. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπεκρίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπεκρίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, scite lactat et spe alit, Eucrates nempe adulatores suos, eosque ἐπ' ἑλπίδος αἰεὶ ἔχει, ut loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Tragopodagra v. 29. Ἐλπίδι μάταια μωρὰ βουκολούμενος, Vana spe stulte lactati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399. Αἱ δ'

ἐλπίδας βόσκουσι φρυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero lactat profugos, ut ajunt.* At, ne quid dissimulem, *Thomas Mag.* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce *Βουκολεῖν*, deinde in ipsa voce, 'Ελπίζω' ubi de hoc verbo ita: 'ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς. Εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὁγδόῃ. Ὅσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν. Haec *Thomas*, qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ ἐπελπίζειν idem judicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legisse ἐπελπίζει, et ab editoribus corruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum sit, cum et ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλω pro *operem facio, injicio, ad spem adduco*, usurparint veteres. Sic certe *Homerus* *Odyss.* B. v. 91.

Πάντας μὲν ὃ' ἔπει καὶ ὑπέσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ· quod ἔπει *Hesychius* ἐλπιδοποιεῖ, *Scholias* vetus et *Eustathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλω, unde ἀέλω, *desperans, non sperans*; quae vox instauranda apud *Hesychium*: nam ubi legitur Ἀελλέοντες, μὴ ἐλλέοντες, ne dubita genuinum esse Ἀέλλοντες idque, ut innumera alia, sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem *Il.* v. 310. legitur,

Καὶ ὃ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλλοντες σόον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελλέων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελλέων, quod ab ἀέλω dixerunt Graeci, ut docet auctor *Etymolog. M.* Nec num ἔλω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλω. *Jens.* V. *Jens. Lect. Luc. V. Hemsterh.* p. 7. *Th. Mag.* ἔλω—legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν. et *Od.* B. 91. N. 380. *SOLAN.* 'Ελπίζει *Thomas Mag.* habet in *Boukoléin* et 'Ελπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, 'Επελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, et in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita reflexeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in *Boukoléin*· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol. Loëns.* *Epiphyl.* II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in *Homero* simplici verbo ἔλω addi-

ta sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo*, et prorsus adcommodate: "Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινος ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἡγάγον. Quamobrem vulgatæ bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare et frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* et *Suidæ* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In *Grammaticis* et *Suida* saepius occurrit explicandis proximæ potestatis verbis adpositum: Ἐπυγαγώγησε, ἐπήλπισε etc. *Bato* apud eundem in *Πυθαγόρας Ἐπίσιος*, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσσι· quam partem in *Ἐπελπίζων* omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας: *Apprian.* de B. Pun. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαραίαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῶ καὶ τῶν ἐγγὺς ἰθύνων ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret, multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum; quod a sequentibus et *Appriani* mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter *Graeci* Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισάς με· illud paullo plus abit IV. Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπίζτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· et ne vos frustretur *Ezekias* spes vestras ad Dominum convertendo. Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινὶ, *spem in aliquo collocare et repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 366. τὸ μὴδὲν ἰαντῶ συνειδὸτα φεῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπιούσας ἐπὶ τῷ ἰστανρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνάμεντων ναυτικῶ, κάδοδον ἱσθεῖν σφίσιν ἐς Νάβπακτον· finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in *Tim.* §. 21. et *Scholiastæ* *Pindari* ad *Isthm.* Z. 50. ἰσχυρὰ ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio *Codici* *Cass.* qui solus habet exquisitius, καὶ ὅμα ἐπελπίζων ὡς καὶ μετὰβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil

oberat, quo minus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κἀθόδοις ἵσταται σφίσιν. ΗΜΕΙΣ.

Pag. 152. l. 2. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται nam et praecedat ἐπεκτείνει, et paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quatuor iudiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dota, quae ad utrumque verbum διηρημένοι et βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτοὺς, notavit Schol. Euripid. ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φρυγάδας, ὡς λόγος. eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν. quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπνέμεους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννέμεους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν. hinc eleganter Παμβώτης τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Herychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν et βόσκεισθαι, sic et βουκολεῖν et βουκολεῖσθαι χρησταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἐπατηλαῖς, ψευδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascentur, vitam beatam sibi adtribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam et contumelia, ut significatur, eos pecoribus similes et abjectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paullo inferius ἡμέτεραν, etsi non ignotum usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad inferos descendunt, si scriberetur ἐκείσθωσαν, haud equidem adspernerer: ad eam nos conjecturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Plutq, qui scilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, et mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo et sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis apes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem caluit, narrat Dial. XXVII. et Catapl. c. 9. ἔλκετε αὐτὸν, et c. 11. σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸν ποδός. Quod autem mox τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (*Aelianum* auctorem stilus indicat) apud Suidam in*

Κορνούτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. **HEMST.** De ἐλπίσι quod vult *Hemsterhusius*, admodum sane probabilis res est, multo etiam probabilior, imo certissima foret, si ullum ejus lectionis vestigium exstaret, aut ἐν σφίσι minus facile defendi posset: altera autem conjectura ἐλπίσθωσαν supersedere facilius possumus: nam κατασπᾶν proprium est de Mercurio, invitos mortuos deducente, vocabulum, et *Nostro* solenne, ut Pluto non ideo cogitandus sit commotiori quodam animo haec proferte: imperat modo, non irascitur: atque sufficit, quin etiam optime convenit, κλέτθωσαν. De verbo ὄνειροπολεῖν haec *Hemsterhusii* junioris adnotata adponere placet: „Cultissimus *Achilles Tatius* l. V. „p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὃν „ἡ δυστυχὴς ὄνειροπολοῦν· nimirum, ut opportune *Virgilius* „*Ecl.* VIII.

„*Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?*
„ὄνειροπολοῦσι. Ad hanc formam somnias opes dixit *Tertul-*
„*lianus*. Paullum aliter de Pythagoreis adfirmat *Clemens*,
„eos τὴν μετένδεισιν ὄνειροπολεῖν τῆς ψυχῆς. *Aristophanes* Nu-
„bib. Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων Ἰππικην.“ **LEHM.**

Ead. l. 5. Ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus juventuti restitutus est, ut *Ovidius* fabulatur *Metam.* IX, 398.

— dubiaque tegens lanugine malas

Ora reformatus primos Iolaus in annos.

COGN. V. *Ovid.* *Met.* IX. *Hesiod.* *Scut.* H. initio, et *Hygin.* 103. *Scholiastes* hic turpiter erravit. **SOLAN.**

Ead. l. 6. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: *Aristoph.* in *Plut.* *Aristaen.* *Heliod.* **BOURD.**

Ead. l. 11. Προθήβης) Vox *Homero* familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem *Syr.* c. 35. V. II. I. 445. **SOLAN.** Vid. ad *Somn.* jn. **LEHM.**

Pag. 153. l. 18. Πρὸς ἡδονὴν] quorsum referendum, quaeras, si nulla id distinctione, ut in *Edd.* *Hemst.* et *Schm.*, indicetur. Ad antecedens vero χρήσασθαι referendum, res ipsa declarat: et illuc retulerunt veteres interpretes juxta ac recentiores, quamquam in *Edd.* plerisque vett. post δυνάμινον commate posito significatum clarissime, πρὸς ἡδονὴν referti debere ad ἀποθνήσκειν· absurdissime sane. E talibus exemplis luculenter patet, interpunctionis leges non minus diligenter, quam pronuntiationis, esse observandas. Paullo post in *Terpsionis* verbis lectionem duorum *Codd.* *Pariss.* ταύτης praeferendam censuit *Belinus* vulgatae ταύτην, pre-

pterea scilicet, quod pro ταύτην, quod ad Parcā simul et Naturā referendum sit, scribi debuisset ταύτας. Non attendit itaque securus Criticus, cum ipsis his duobus Subiectis conjunctum esse Verbum Singulari numero διέταξε, neque etiam scivisse, aut certe non cogitasse, videtur, secundum quam linguae legem id fieri optimo jure possit. Omnino etiam αἰτιώμαι h. l. sine Objecto positum paullo durius videretur. LEMM.

Pag. 154. l. 3. Ἀναστρέφεσθαι] In contrarium converti, aliter prorsum se habere: parissime in Cataplo: σιγήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα εἰς τοῦτο παλιν ἀνεστραμμένα. HEMST. I.

Ead. l. 5. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπιπεφυότα) In quatuor famulas incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

Ead. l. 6. Κορύζης μὲν τὴν δῖνα, λήμης δὲ etc.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti, tam proprio quam figurato insignis est Lucianus et notabilis: vix enim ullum alium reperiās scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυζα: alia Gatakerus ad M. Antonin. IX. §. 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportunius loco. HEMST. Senium non injuria veteres adpellare malum artem consueverant, in quod tanta malorum incubuerit cohors: Noster eadem ferme senectutis incommoda recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ λημῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam hic, dixerat. Κόρυζαν vocari mucum illum et humiditatem seu aetatis seu naturae vitio e naribus destillantem, pernotum est: Hesych. Κόρυζα, μύξα, κατάρρους, περὶ κεφαλὴν πάθος: ita distingue: si cui propectae parum aetatis homini praeter modum nares fluere viderent, et muco oppletas, id existimabant indubitabile torpentis ingenii, et stultae simplicitatis signum: εἰς μωρίαν διέσκωπτον τοὺς ὀφρύνοντας ἐν τῶν μυκτηρῶν, inquit Eustathius ad Od. E. in homine enim sene hoc aetatis potius culpa contingere ponebatur: meminerunt etiam Physiognomones: hinc voces apud Graecos mucum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia et inani vanitate usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam adcurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaurire: istis igitur, quae Stephanus in Thesouro, et perfectae vir eruditionis Gatakerus ad M. Antonin. lib. IX. §. 29. con-gesserunt, haec praeterea ex Auctore nostro accedant: adv. Indoct. c. 21. πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάληθες εἰπούσα ἔπαιον αὐτὸν τῆς κορύζης: de Morte Peregr. initio: πολλὰ τολύνην δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος: eleganter et

saepe de senibus hac vocis istius notione utitur *Lucianus*: non praetereundus insignis in *Navigio* locus c. 45. καίτοι ἐνός τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθήμενόν σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας· venusta loquendi ratione, et more *Luciano* ad *Homeri* exemplum conformata: ille enim poëtarum ocellus II. IX. Γῆρας ἀποξύσας θῆσει νέον ἡβώνοντα, quod est ἀφελών, interprete *Hesychio*. *Homeri* locum respexit et *Eunapius* in *Libanio*: δέσποινα νεόπλουτος καὶ τὸ γῆρας ἀπεξεσμένη· *Theophanes* etiam non invenuste *Homil.* 14. de *Thamare*: αἱ δι' ἀκολασίας ὑπερβολὴν ἀποξύσασαι τοῦ προσώπου πᾶσαν αἰδῶ. Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* et ad *Platonem* ἀπομύξας· sic enim magnus ille *Philosophus* p. m. 582. B. ὅτι τοί σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύπτει δέου-
 νον· et *Pollux* II, 78. Τὸ δὲ ρεῦμα (τῆς φινὸς) μυζα κατὰ Ἰπποκράτην· κόρυζα κατὰ Ἀττικoύς· τὸ ταύτην ἀφαιρῶν, ἀπομύπτειν· *Diogenes* ad illum, cui servus calceos induebat, apud *Laërtium*, Οὐκᾶ μακάριος εἶ, ἂν μὴ σε καὶ ἀπομύξῃ. Praeterea nomen idem *fastum* *ridiculum*, et *inani gloria inflatum animi* significat, quae certissima mentis male sanae sunt indicia: egregie *Dial.* 20. has enumerat causas *Lucianus*, quae *Empedoclem* in *Aetnam* insilire compulerint: κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα· minus a nostra aetate remoti scriptores usum hujus vocabuli avide captarunt: inter eos politissimus *Cinnamus* *Histor.* lib. IV. de *Demetrio*: Οὗτος πολλὰκις περὶ τὴν ἐσπέραν καὶ ἔθνη πρεσβεύσας Ἑλληνικὰ κορύζης μεστός ἐκείδεν ἱππῆζει, καὶ ἑτεροτεύετο ἄλλα τε πολλὰ etc. et frequenter *Nicetas Choniates*. Inde κορυζῶν, quod apud *Nostrium* saepe indicem senilium annorum mucum significat: ita facetissime in *Jove* *Tragoedo*: ἀλεπτρόνα μόνον κατέδυσε γέροντα κείνον ἤδη καὶ κορυζῶντα· ut alia praeteream: *Grammatici*, stolidum atque insulsum esse exponunt: *Hesych.* Κορύζει, ξαίνει, μωραίνει· Κορυζών, μεμωραμένος· malit *Martinius* Κορυζᾷ, et Κορυζών· id enim et a *Suida* confirmari videtur: Κορυζών, μεμωραμένος ἢ μυζᾶζών. Ne tamen immerito quis damnet τὸ κορύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic enim *Ecl.* 144. Περὶ Πρσοβ. scribit: πᾶσαι μὲν ἐκορύζον αἱ πόλεις, πανδημεὶ δὲ, καὶ μάλιστα πῶς ἡ τῶν Κορινθίων· est autem hoc loco, *superba quadam indignatione sese efferebant*: nonnemo tamen, ut credo, hic malit ἐκορύζων restitui: male itidem in *Glossis* scribitur: Πιπίτα, κορυζῆ. Sed illud in *Hesychio* ξάλναι me sollicitat, prorsus enim illius notio cum κορυζῶν disconvenit: μωραίνειν et μυζάζειν in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro ξάλναι legamus μυζάζει. sed me rem acu tetigisse ipsa mihi non satis persuadeo: aliam in

Suida dabo verissimam emendationem, quae molestiam hujus incertae compenset: Βουκόρυσαν, τὴν μεγάλην κόρυσαν· καὶ κορυζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορύζοντα· Μένανδρος. primo κορυζῶντα debere legi non praeteriit Eruditiss. Kusterum; quanquam et alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro κορυζᾶν ponendum existimo βουκόρυσον· huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat Hesychius: Βουκόρυστος, ἀναίσθητος, ἀσύνετος· mirum, ni ipsum prae oculis habuerit Menandri locum. Quae apud Atticos κόρυξα, a communi dicitur et recentiori Graecia μύξα· μύξαν enim, si Medicos excipias et Aristotelem, apud veteriorum neminem, qui puritati Atticae studuerunt, reperies: de Aristotele vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta μυξώδης de omni re, quae mollis et ex lento humore composita; hinc ὕγροτης et γλισχροῦτης μυξώδης plus una vice, et μαλακὸν καὶ μυξώδης conjunxit. Μύξαν translate pro fastu posuit et adrogantia M. Antoninus de Rebus suis lib. IX. §. 29. φιλοσόφως πρακτικὰ ἀνθρώπια μυξῶν μετέ· erudita ad eum locum est et lectu digna Gatakeri nota. De Blenno, quae vox mucidum et insulsum significat, ejusque origine inspicie Vossium quoque in Etymologico: addenda est Hesychii glossa: Λέμφοι, αἱ πεπηγμέναι μύξαι· Λέμφος, ὁ μυξώδης καὶ μάταιος; δηλοῖ δὲ τὸν ἐνόητον καὶ ἀπόπληκτον· rem plenius illustrat Eustath. ad Od. E. p. 1761. legendus etiam Thomas, qui ab Atticis hominem senem et gravedine laborantem λεμφὸν dici notat: inde Menander γέροντα λεμφὸν vocat, ut Ammonius habet: Lucilium adpellat emunctae naris Horatius Sat. 4. Lib. I. ad quae proba est Acronis nota: significat sapientem, quia e contrario mungosum stultum adpellamus: vox meis auribus inexpectata mungosus; neque tamen obelo configendam puto, etsi cogitarem de mucoso, quod in Philoxeni Glossis legas: Μucosus; μύξον· paullo aliter commentator ineditus: tersae vel mundae, emunctae naris est, qui deridet alios fortiter: Horatium cum in hac loquendi ratione tum in aliis saepius imitatum esse Hieronymum scio. Vid. Erasm. Chil. II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non praeteriit alterum illud ἀγκῶνι ἀποκύντεσθαι, cui congruit, quod Horatio quidam acerbo convicio exprobravit, Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem? ut in suavissimi poetæ vita narratur. Ἀγκῆ sequitur in Luciano, quae pituitam et concretum oculorum liquorem designat: hoc modo cum visus impediatur, λεμφῶν frequenter apud Nostrum pro caecutire sumitur: ut in Jove Trag. ἀλλ' εἰ μὴ πάνν λεμφῶ

λίδου τοῦ λευκοῦ πεπλήσθηεν οἶμαι λιθοτομηθεῖσα: *adv.* *In-*
doct. εἶγε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν· dicitur enim pro-
 verbio κολοκύνθαις καὶ χύτραις λημῶν, ut observarunt *Hesychius* in *Λημῶν* et *Χύτραις λημῶς*, *Suidas* et *Paroemiographus*
Vaticanus: hunc ipsum vero *Luciani* locum respexit *Scho-*
lastes Aristoph. ad *Nub.* v. 327. ubi phrasin a *Luciano* usur-
 patam χύτραις λημῶν ut raram et audacius adinventiam notat:
 in *Timone*: λημῶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις· liquidius etiam in *Fu-*
gitivis: Οὔτε ἡμᾶς ἀνένεσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενοι,
 ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι καὶ ἀμυδρόν
 ἡμῶν εἰδῶλον ἢ σκιάν ἐντοτε ἰδόντες ἄν· quo plura? suavissi-
 mo *Comicus* ad mentis et ingenii caecitatem verbum hoc trans-
 tulit *Pl.* v. 581. Ἄλλ' ὦ *Κρονικαῖς* γνώμαις ὄντως λημῶντι τὰς
 φρένας ἄμφω· versiculum *Aristophanis* vulgo placuisse, ex
 imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens
 corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἐγὼ, inquit, κρονικαῖς λή-
 μαις ἐπισκοποῦμαι· et *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam
Epicurus ridicula corruptione *Democritum* adpellare consue-
 verat *Λημόκριτον*, teste *Hesychio Illustri*. Sed *Attice* et ar-
 gutissime *Pericles* τὴν *Ἀἰγίαν* ἀρελεῖν ἐκέλευσε τὴν *λήμην* τοῦ
Πειραιῶς, teste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10. et *Plutarcho* in
Pericle p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficul-
 ter emendabis. Praeterea *γλαμῶν* *Attici* usurparunt, ut ex
Aristophane, qui *γλάμωνα* dicit, *Scholiaste* ejus, *Hesychio*, *Sui-*
da et *Etymologo* patet: *Hesychius* etiam: *Γλαμός*, μῦθος, quae
 vox ab eadem pendet origine: in *Etymologo* mendum residere
 arbitror, cum scribit: *Γλαμυρόν* καὶ *γλαμώδες* ὕγρον καὶ κατὶ-
 μενον δακρύοις ὄμμα· nihil succurrit melius, quam θεόμενον·
Attici vero uti multa e dialectis sumserunt, ita quoque a
Doribus et *Aeolibus* hoc ipsum *γλαμῶν* et *γλάμων*. Inde *Ro-*
mani, docente *Vossio* in *Etymol. grammae* derivarunt et *gram-*
miosos: *Glossae* veteres habent, *Gramma*, *λήμη*. Rem ipsam
 non ineleganter expressit apud *Rutilium Lupum Iycon* in illo
 characterismi exemplo prorsus egregio: *Primum oculis mero*
madidis, humore obcoecatis, visu gravidis lucem constanter in-
tueri non potest: vident' oculos humore obcoecatos, id est,
λημῶντας; Sed quid facias oculis visu gravidis? legendum ju-
 dico, *visu gravidus: oculi visu graves, qui visus integrum non*
habent usum: alterum non placet. *HEMST. I.*

Ead. l. 7. (*Ἐμφυχόν τινα τάφον*) *Terpsion Thucritum* se-
 nem decrepitem vivum sepulcrum, sive cadaver adpellat, quae
 proverbiali figura utitur *Sophocles* in *Antigone*. Huic perti-
 net etiam illud *Mimi Laberii* apud *Gellium*: *similis sepulcris*
nil nisi nomen retinco. *COGN.* Ex *Erasmi Chiliadibus* descri-

pta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paullo sunt doctiora, aliis debet; quibus solícite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμφύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a superioribus arbitris: vide *Longin. de Sublim. p. 18. et Comment.* Quamvis sublimiorem figuram, si commodè, flexu totius orationis adjuvante, ponatur, et ratione defendiet exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpasse *Lucianum de silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim *Comici*, sed et σοφὸν et σοφέλλην per convicium adpellitare solent. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν πορευθῆναι εἰ πηγά. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de *Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. Bourn.* Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata adferri verba. *Euripidis*, ad quos adludit, versus scholium exhibet ex *Med. 410.* Proverbium, de quo fuse *Paroemiographi*, et ad eos *Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 198. p. 139. E. Hesychius* observat, *Aeschylum* eo proverbio usum esse. *V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο* (inquit *Scholias* *Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσήκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. *SOLAN.* Expositum a *Paroemiographis* proverbium: recte *Hesychius: Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων· κέρηνηται καὶ Ἀλεχύλος καὶ Εὐρεπίδης.* nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem adsignant hujus proverbii, si jam ante hunc *Tragicum Aeschylus* eo fuerit usus: quos alii laudarunt, auctoribus addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione et eleganti hanc usurpat paroemiam: ἥ οὖν ἕτερον δεῖ σε γενέσθαι σημεῖον, καὶ ἄνω τῶν ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρῶγμα, id est, et naturam ipsius rei prorsus inverti. *HEMST. l. Cf. et Boissonad. ad Nicet. IV, 302. et qui ibi laudantur. LEXM.*

Ead. l. 12. Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) *Leg. Erasm. Bourn.* Erasmus prolato *Luciani* loco haec addit: Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, *Plaustrum saepe numero bovem ipsum aufert.* Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem aufertibus. Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa litera-

rum tum primum nascentium rudimenta satis excusant. *Ἐκφέρειν* ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non adprobabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit*. Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει· sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui *ἔκει* vel adjiciunt, vel supplendum esse monent. *Mich. Apost. C. IX. n. 66. Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) Δεῖπει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων. Diogenian. C. III. n. 30.* nec Graeci tantum, sed et nostrates hoc ipso, similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, et ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pto explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλὰ-κίς ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumendum hocce ab indolo proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam; quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? *Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν.* Confer initium *Dial. VIII. HEMST.*

Pag. 155. l. 1. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhiatis: et firmant excerpta Ms. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. *GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina* haec lectio reperitur in Ms. Gr. P. L. et ed. J. Usurpat etiam *Demosth. p. m. 278. A.* In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praeced. of δὲ προαπ-λῶσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαλόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε*, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχαλόντες* et in *Tim. ἐπι-περγνότες μόνον τῷ χροσίῳ*. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblich. Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυ-πεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλως* unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρετακοι sunt dicti. Ceterum est ad hereditarum materiam ita conveniens *Liban. locus T. I. p. 947. A.* ut describendi laborem subterfugien-

dum mihi non putem. Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτῶντων εἰσιῶν, ἤχθητο τοῖς ἐν ζωῇ τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσεύοντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλούτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροισθῆιη, μήπω γ', ἔφη, μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἷδε ἀπέλθωσιν· ἐλπίων, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Jud. de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἄλλοις ἐπιπερηνῶς. HEMST. — Egregia de χαίρειν notat Fronto Ducaeus ad hunc Chrysostomi locum Hom. II. ad pop. Antioch. p. 32. B. διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πένητος ἔδαιτο, καὶ πρὸς τὸ σῶμα ἐπεκρίνει τοῦ μηδὲν πλεόν μελωτῆς ἔχοντος ὁ τοσοῦτον χρυσίον ἔχων· diceret cum Lucretio: et in corpus pauperis inhians adspexit. HEMST. I. Horat. Sat. II, 5, 56.

— corvum deludet hiantem. LEHM.

Ibid. Εἰςποιεῖτε φέροντες αὐτούς) Εἰςποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe tamen liberior et amplior quaedam illi verbo virtus accedit. Isaacus pro Euphil. apud Dionys. Halic. T. II. p. 176. εἴτερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰςποιουῦμεν ἀδελφὸν ἡμῶν αὐτοῖς. Paus. IV. p. 314. Μεσσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰςποιουῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Λιτ. Helioc. IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοῦς εἰςποιουῦσι. Lucian. Deor. Conc. §. 4. Bacchus, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰςπολῆσεν ἡμῶν, totum gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰςπολῆσθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex, talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmandus: utrumque reperire licet apud Isaacum tum in Actione pro Euph. cuius partem conservavit Dionys. Halic. T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae supersunt, et omnes in hereditatum iudiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰςποιεῖν ἑαυτῶν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus ornatus magis caussa, quam significationis, poni censet C. L. G. p. 393. haud multum dissidente Stephano in App. p. 78. Ad Aelian. V. H. VIII, 14. agnoscunt πατέριον illud Atticum Faber et Kuhnius; hic tamen, ut erat Graeci sermonis callentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte, data opera, et ubique orationi

pro rei substratae indole emphasin addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniatur: haud raro ita collocatum offendet, ut illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21.

Μύθοις οὐρανίοισι φέρων παρέθηκα γελοία.

*Sopater apud Stob. p. 312. Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸν ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram libræ lancem imposueris, οἴχεται φέρον, καὶ καθέλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἴχεται, καὶ καθέλκυσε φέρον· quem usum, aed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων et ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII. c. 87. φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχίλισε φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa prae-
terea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. pag. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' etc. cum quo convenit illud Libanii T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· p. 66. v. 25. Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακῶθεν ἀποδράς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravam mancipium τοῦτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς φίλους. P. 74. v. 6. Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23. προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκέυῃ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque ultro et dedita opera. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini pag. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· et Clementis Strom. VII. p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμολ. Achill. Tat. I. p. 25. εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum discedit apud*

*Plutarch. T. I. p. 633. B. cum pirataς τούς μὲν ἄλλους διέφυγον ἡγεμόνας, Πομπητῶ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· et Aelian. V. H. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese adplicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diss. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; Plutarch. T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέειπεν ἑαυτὸν. Julian. Or. VII. p. 231. B. Ἄλλὰ σοι μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἑμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. Aedesius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐν λιπομένην παιδείαν· p. 49. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χειρὶ τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ὃ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valerius aberravit, vertendo sensum explanabimus: ad barbaram Christianorum et audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui adglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus et floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero pro Caecin. §. 13. atque etiam se ipse inferebat et intrudebat: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inserere placuit. Saepius ita Noster: adv. Indoct. c. 19. εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paullo aliter cap. 22. (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido adparere arbitror, quam elegans sit et adposita Luciani verborum sententia: *Vae autem, malum! quid est caussae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducens, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtu-**

tem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST. Cf. Timon. c. 22. Necyom. c. 8. Omnino de hoc Pseudopleonasmō agit Weiskius de Pleonasmis. Grr. p. 125. sq. LXXM.

Ead. l. 8. τῶν ἱερωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, et institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τῶν οὐκ ἱερωμένων: potior est Codicibus ipsa sententiae vis percipienda: Rem quandam et artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole carcant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut et ipsi amatores nanciscantur. Liqueet, credo, quos dixerat ἀνέπαστους, οὐκ ἱερωμένους mox adpellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἱερατὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἱερωμένων. Συνέτρεξ an συνέτρεξ scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST. Secuti sunt Hemsterhusii auctoritatem Bremerus, qui τῶν οὐκ ἱερωμ. edidit, et Matthiae, qui verba haec odiosa etiam prorsus praetermisit: audacius quidem hoc factum, siquidem consulto. Ego quam sententiam de his verbis et de toto hoc loco olim proposui, cur mutem, nondum video: imo magis etiam nunc mihi persuasum, rectissime se habere τῶν ἱερωμένων, modo Plutonis mens recte capiatur. Dicit autem haec: „Nova quaedam ars est, quam vos excogitavistis, quod anus amatis ac senes, praesertim si liberis carcant. (Ergo inter illos amatos senes et anus tamen etiam sunt, qui liberis gaudeant, et ars illa pertinet omnino ad omnes vetulas et vetulos.) Qui vero liberos habent, vobis minus sunt amabiles. (hoc enim est ἀνέπαστοι h. l., nisi contradicere sibi Plutonem ipsum existimare velis. Quodsi quid per hunc locum corrigendum erat, hoc ἀνέπαστοι erat corrigendum: at optime habet: paullo gravius Pluto rem exprimit, quae qua ratione sit capienda, ex antecedentibus patet.) At vero multi eorum ipsarum, qui amantur (i. e. quibus vos adulamini: genus est omnium senum et vetularum, qui specie amantur, i. e. observantur et coluntur, sive habeant liberos, sive non,) perspicientes amoris vestri astutiam, etiamsi forte liberos habeant, odio eos habere simulant, ut et ipsi amatores (cultorum et clientum gregem) habeant. Omnino vero et hic tenendum, dialogi sermonem ab oratorio stylo vel philosophica demonstratione natura sua multum esse diversum. Cujus quidem discriminis vel ignoratio vel neglectus etiam Diall. Deor. XII,

2. in similiter composito loco interpretes male habuit. LXXIII.

Ead. l. 8. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Ms. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. et Coll. Sed vide finem dialogi sequentis. SOLAN.

Ead. l. 11. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpretes; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. BOURN. Δωροφ — antiquam et genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. et Fr. Mutarunt P. S. et A. et fecerunt δωροφορήσ—. V. Nigr. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus et Bourdelotio adrisit, δωροφορήσαντες, et probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθάλειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα, et huic rei adprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, caussa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, et perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

Ead. l. 13. Ἀποσμυγνέντες) In cod. Ms. οἱ δὲ ὑποκρίσσει τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vera derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσμυγνέντες, dolore ardentes: est enim valde durum, et quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Ms. Gr. P. et L. legitur, καταγελασθέντες. Gemina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paullo est, quod legitur in Dial. Merr. VII. οὐ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύκτω emungere est, (vide Ver. Hist. I. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, et sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγνέντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum dicas. Si haec non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμήχεται, uti ex Suida et Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμήχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. et apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγνῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγνέντες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam sensus se habe-

bit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum *Luciani*, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod et glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγνέντες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγνέντες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγνέντες) Pluribus in libris exstat hujus vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, quaecunque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; quae de re dubitationem omnem tollit *Scholias* *Vossianus*. Nisi animum alibi praestantissimus *Graevius* habuisset occupatum; qua erat ingenii perspicacia, pro Junone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, et quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in *Luciano* certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit *Thes. T. III. p. 891*. Ejus sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice utitur *Lucianus* in *dial. Terps. et Plut. ὑποπρίονσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγνέντες*; cum stridore dentium infrendent, et prae dolore ardescunt, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati et confecti dolore: nam σμύχω significat non solum καλῶ, verum etiam μακάτω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paullo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiciens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum et pronuntiandi modo, et significatione *Belgae* servamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poeta, legem eam migraverit *Il. I. 649*. — κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholias* declarat, ex eoque *Eustath.* pag. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἡ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδιδόναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμίχειν ἢ φθόνον εἰληπταί· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ σμυγερόν, ἦτοι ἐκπύονον etc. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum et fecit *Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021*. exponens τὸ ἥρμα ὑποσμίχειν non equidem intercedo, quanquam et nonnihil diversa sit utriusque virtus, et per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμίχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nysa. T.*

I. p. 826. D. *Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθεῖη τίως μὲν ἔνδοθεν διασφυγεί τῇ καύσει τὰ παρακείμενα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται* paullo dilutius a Phil. Jud. de V. M. p. 662. B. *restant, inquit, eversae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐκ ἀναδιδόμενῃ φλόξ ἄμαυρά, καθάπερ διασφυγομένου πυρός.* Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καίόμενοι καθαρῶ πυρὶ καὶ μὴ συμπύκντοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῶ πυρὶ, καὶ καταϊθαλούμενοι καὶ συμπύκντοντες etc. *πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ·* quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum existinguendus, οὐ καθαρῶ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ ὅλον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I. τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II. p. 79. *καλόμενος, εἴπη τις ἐκ σμυχόμενοι περιελεῖσθαι, ἀψάμενος,* translata saepius usurpavit: de animi doloribus et interno cruciatu I. p. 88. *ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἔμαντῶ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποφίας ἔχων ἀποφία τῶν ἐλέγχων ἡσυχάζον·* ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἔμαντῶ· iram et aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII. p. 374. *ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνοῦχον ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους.* Verum dignus est, quem pristino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. *καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρίκλειᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος·* posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope primum est, modo πυρὶ, quod iam praebet, pro περὶ adiscamus: *posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν adpositum servare, sed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, et sententiae vim atque acumen argutius adstruet: ipse majore, quam in aris ardebat, solitudinis aestu confectus.* Denique locutio rarior insolentius est formata VII. p. 342. *ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι καὶ κατεσφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, et torvis, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Exstat illud κατεσφυγείν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocriti. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90. *Ὡς δὲ κατεσφυγθῇ, καὶ ἀντράπητο φθναλύπα·* et in Phalar. Ep. 144. *ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσθητόν σε οὕτω κατεσφυγόμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεί-*

στα μὲν εὐφράναςαν τὸν ἄνδρα etc. cum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, et distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. *Hesychius* quem *Lexicographi* solent morem, ad vim linguae pandendam parum adcommodatum, secutus exponit *Σμύξαι* et *Κατασμύξαι*, *μαρᾶναι*, *καῦσαι*, *ἐμπρῆσαι* neque tamen non est commodum illud *μαρᾶναι*, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ *σμύχειν* ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morsu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi *Medea* limis *Jasonem* adspectat amore capta *Κῆρ ἔχει σμύχουσα*. — adjuvandus est, auctore *Suida* in *Σμυγόμενος*, binarum literarum accessione *Scholias*: τῇ λυτῇ τὴν ψυχὴν καιομένην καὶ ἀναλίσκουσα· nam *ἀλίσκουσα*, quod vulgatur, ab explicando verbo *σμύχειν* prorsus alienum: v. 761.

— ἔνδοθεν δ' αἰεὶ

Τεῖρ' ὀδύνῃ σμύχουσα —

eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis et caeco carpitur igni.*

In compositis, et *διασμύχειν*, *Georg. Nyss.* T. II. pag. 196. τοῦ πένθους οἶοναι πυρὸς τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* *Διασμύχων*, *διαζύων*, *διακαλὼν* sed ibi, *Hesychio* duce, reficiendum est *διαζύων* et *περισμύχειν*, *Agath. Anth.* VII. Ep. 76. Ἦς με περισμύχουσι μεληδόνες sed maxime solet *ὑποσμύχειν* frequentari. *Gregor. Nyss.* T. I. p. 828. C. κατασβευνύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικαλίαν. *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. pag. 1116. B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμύχουσης φλογὸς πυρπολούμενος. *Kusterum* laudo, qui *Eunapio* restituit; ejus enim esse, quae *Suidas* promit in *Θλαδίας*, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταδμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρόνου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔνδοθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Basilii Seleuciensis* interpretem *Pantini* mirifice decipit de *Mirac. Thecl.* II. p. 206. ὅπερ (ἡσιον) καὶ αὐτῆσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμυχε τῆς μὲν λάσσεως ἔντης, τῆς δὲ ἀσειβέλας οὐκ ἀπηλλάγη· cujus ille copiam sibi fieri postulans, seque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una abstersit) sanitatem nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. *Hesychio* simul opem feramus: Τροσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει,

ἀνιᾶ. καταπονῆ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius; ἐν-διερεθίζουσα, ὑποκαλούσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, nisi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste movent, eorum in censum τὸ σμύχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consecrari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controversiam optimo jure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμυγέντας creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zosimo* IV. p. 264. ὥς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ *Theodosius*, pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυγόμενοι; aptius sanè multoque magis ad hunc locum adpositum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure docta callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, adposuit, hoc quidem vulgatum ἀποσμυγέντες reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque dissident, ut ad quandam communis significatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra *L. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγέντες· fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poetis descriptum, quos studiose *Nostrum* lectitasse constat. Quan-

quam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae mōnumentis absumentis, *Polluci* tamen nihil est caussae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἰπον· adcuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: *Hesych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν· quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. *Eustath.* ad Od. E. p. 1761. Ἀπομύξαι τινὰ τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παρὰ γ. p. 26. Κρίεσσον οὖν σωζόμενοι σὶν ὄνειδιζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro ἀπομύσσειν· quamvis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil obstet. Congruit Latinorum emungere, quod est per dolum et astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt *Plauti*, *Terentii*que loca: idem *Horatii* sensus de A. P. v. 238.

— audax

Pythias emuncto lucrata Simone talentum.

Lucil. apud *Nonium* p. 36. Quovis posse me emungi bolo. Veteres aemulatus *Apollin.* Sid. VII. Ep. 2. Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socualis emungens. IX. Ep. 7. Quidam etc. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit; ut *Hieronymum*, imitatore[m] antiquitatis non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in *Caecilii* versu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus atque unxeris suppeditat, legendum sit, Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime. Hinc simul patet, quanti sit facienda *J. Gebhardi* observatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio* *Nonio*que p. 103. emulsi et emulgere Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγνέτες, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluserat, delusi atque emuncti: quod sane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe jamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum adparet, quid *Scholias*ten deduxerit ad suum illud καταγελασθέντες: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum dissidet. Igitur ἀπομυγνέτες vel alia virtute, illudendi nimirum subsannandique, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est ἐπιμυγνέτες. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris adducto naso, vel etiam, excusso per nares spiritu irridere: ad confirmandum facit simile verbum ἀπομυλλᾶν, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμός Paed.

II. c. 6. Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi: τοὺς χρωμένους ἀλόχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὄψει δριμυτέρα καὶ προσώπων ἀποστροφῇ, καὶ τῷ απομυκτισμῷ καλούμενῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non discesserim a vulgato, quod a μυκτῆς sive ἀπομυκτῆς prono cursu derivatur. *Timoni* in *Sillis*, teste *Diogen. L. II, 19.* dictus fuit *Socrates Μυκτῆρ, φητορομυκτῆς, ἀττικὸς εἰρωνευτῆς*· hac enim medicine iste locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum ἀπομυκτίζειν *Diall. Merr. VII.* Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatæ fastidendi virtutem, corrugatisque naribus, ut sordida solemus, averrandi tribuerit; quæ sane tum *Luciani*, tum *Clementis* instituto ad amussim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, naso suspendere adunco, vel irrisiōnem et fastidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex *Clemente* remedium ferri possit corruptis *Suidæ* verbis, quæ merito *Kusterus* habuit suspecta, Ἀπομυκτίζω, ἀποδομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum ἐπιμυγγέντες ut *Scholiastes* invenerit, probabilius existimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monstrantibus, irridere, subductoque naso et excusso illudere. *Suid.* Ἐπέμυξεν, ἔξεμυκτήρισεν, ἥχον διὰ τῶν φινῶν ἐποίησεν· *Hesych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξεν, ἐπιμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἔξεφανύλισαν, an separatim sit scribendum, Ἐπέμυξεν, ἐπιμυκτήρισαν· Ἐπεμύχθισαν, ἔξεφανύλισαν· non satis exploratum habeo: ad *Homerum* certe respexit *Il. A. 20. Θ. 457.* — αἶδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus mussitandi compressisque labiis ingemendi potestas adrisit, secutus est *Scholiastes* parvus: *Hesych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεστένναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui deludere, cum acerbo risu atque indignatione insuper habere reddiderunt, *Hesychius*: neutris suæ opinionis tuendæ ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξεν vel a μύξειν repeti poterat, vel a μύττειν, quæ, tametsi ab eadem radice μύειν propagata, distare notandi proprietate jam admonuit adcuratissimus *Sylburgius* ad *Clenard. p. 519.* Similem observare licet in solo μυκθίζειν significandi discrepantiam: apud *Aeschylum* utique *Pr. V. v. 742.* Σὺ δ' αὖ κέκραγας κῆναμυκθίξῃ, quin sit, ducto per nares spiritu ingemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo spectat *Hesychii* Μυκθισμός, στεναγμός· nec alio fonte manantia μυττάζειν et μυττηκάζειν. Idem tamen ir-

ridere, et adunco naso subsannare designat: Hesych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, γλενάζουσι. neque aliter Suidas explicuit Meleagrum Anth. VII. Ep. 107.

Φλέξω ναί· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρῶς

Μυχθίζεις; τάχα πού σαρκόνιον γελᾷσεις.

In Theocriti Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. supponi debeat μυθίζουσα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνώμων, ἐκείνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μῦθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διανοίαν ἐναπερεΐσαντα μυθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet, haudquamquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis Hesychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam inde extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hesychius dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vocis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in Hesychio, ἀρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἰδοτὺς, κτιστὺς et ληϊστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten secutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, sensus oriatur a priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius, a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδισταὶ γίνεσθαι, quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi vero dentes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insidias adpctitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem arbitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι· illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc et usu crebro et ratione nititur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III. Anth. c. V. Ep. 81.

— ὀδόντα

Ὁκὺν ἐπιβρύχουσα.

HEMST. Quodsi normam refingendo loco, ut par esse puto, o Scholio repetas, praestat haud dubie ἐπιμυγέντες. Sed pro ὑποπρίουσι, quamvis non frequentissimo verbo, dubitabam tamen reponere ἐπιπρίουσι. Optime enim ac proprie ὑπὸ, quod verbo inest, occultam illam et intus reclusam irae flam-

mam innuit, qua nihil huic loco convenientius esse potest.
LEHM.

Pag. 156. l. 9. Ζώης ἐπιμήκιστον) In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de *Comp. Verb.* pag. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in *Macrobi.* §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιάσθαι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιάσθαι. *Aristaen.* II. Ep. 21. 'Αλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώου ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. καὶ δικαίους ἐποίησεν βιάσθαι τε ἐπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo adcuratius observare solent. HEMST.

Ead. l. 11. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum *Luciani* arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul et tales deridens; neque certe prius moriari, quam ubi praeniseris omnes adulatores.* JENS. De hoc et similibus supra affatium dictum puto ad *Timon.* c. 38. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* VII, 63. prolato hoc loco adjungit: quod fortassis alii usitatius dicerent προπέμψης: atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* *Lect. Tull.* III. c. 13. HEMST. Alia est, ac *Solanus* putavit, loci *Timonis* ratio. Scripsit haud dubie *Noster*, ut *Jensius* conjecit et *Schmiederus* edidit duobus ducibus codd., προπέμψας. LEHM.

Pag. 157. l. 1. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient esurundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάργυνσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεισθαι, ὁ ἰωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσιν vel λαμπάσιν ἡμέταις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. pag. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνειν *Lucian.* Diall. Deor. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venusto *Noster* in *Tim.* p. 114. ἐλεγεία ᾗσθ' ὑπὸ ταύτῃ τῇ διέλλῃ: quod aliis ignoratum *Tanaq. Fabro* non latuit. Sic Latine licet ef-

ferre non tantum ad tibias, sed et sub tibiis Graecorum imitatione. Auctor Copae,

Crispum sub crotalo docta movere latus:

neque aliter Propert. II. El. XXXI, 35.

Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.

Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3. Μηδείης ἐπ' ἔρωτι, Medae amoris auspiciis ac ductu; et v. 971. ὑπὸ πνοιῆσιν ἔρωτος. Nisi Genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγγων, malletm ferre apud Dion. Chrys. p. 286. C. διθύραμβος ὦν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραινῶ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραινοῦ καὶ βροντῆς. HEMST.

Ead. l. 16. Δεινὸν) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.

Pag. 158. l. 1. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι) Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, quae sic transtulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξῃσθαι, me herede instituto brevi moriturum. GRAEV. Acute conjecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. J. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Justina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι: ita legendum est. V. c. 85. ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον: illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνείσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, et ab usu Graecorum abhorrens. Verum quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Justinianae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Cum ergo ad Alciphr. I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in

Lucian. Vol. II.

K k

similibus exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, *Lucianus*, inquit, in dialogo *Zenophantis et Callidemidae*, ubi alter istorum, qui senis cujusdam hereditatem ambierat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπεινον, ὑπὸ σחנוόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpretes meo bono, quod *Graeca* secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Pausan.* III. p. 259. Πολυξὴ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in *Αἰδέσια* τοῦ Ἐρμεῖου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα sed etiam τελευτῶν ἐπὶ παισὶν, relictis, superstitis filiis obire: Argum. *Demosthenis* orationum, I. in *Aphob.* et pro *Phorm.* *Lollius* III. *Anth.* VI. Ep. 46. Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδί λιπὼν βλον —. Castigavit *Kuhnii* ad *Aelian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* *Aedes.* p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τριῶν παισὶ reddens, diem obiit ternis relictis liberis. *Euripides*, quamquam oratione variata, non dissimili virtute,

Ἀπαδέκτορα πλ. ὕτον

Ὡς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων

Ἐτέρους ἐπὶ τέκνοις,

Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatii* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἐπὶ νηπίῳ γὰρ μοι τεθνήκεν reponendum est ἐπὶ *Plutarch.* in *Demetr.* p. 889. D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπὸ σחנוόμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξῃσθαι, quod et captator sperabat, et ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum vir ampliss. *C. van Bynkershoek* de *Capt.* *Instit.* p. 309. proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, et simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cesserit. *HEMST.* Ὑπὸ σחנוόμενος legi vetat lex syntactica, secundum quam in τεθνήξῃσθαι et in ὑπὸ σחנוόμενος unum idemque Subjectum quaerendum esset, scilicet *Callidemides*, quo nihil fore ineptius, nemo non intelligit. Praeterea etiam ὑπὸ σחנוόμενον non destitutum satis gravi codd. auctoritate. Minus probo, quod *Graevius* et *Solanus* vocabulum κληρονόμῳ addi voluerunt, quamquam in nonnullis edd. vetr., quarum *Graevius* nullam inspexisse videtur, vere illud reperitur. Etenim ἐπὶ τινὶ ἀποθνήσκῃν optimam esse

et plenam locutionem, ostendit modo *Hemst.* Haud dubie itaque additamentum *κληρονόμῳ* alienae manus debetur. *LEHM.*

Ead. l. 2. *Ἐπεινετο*) Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quaerit, tentare libet *ἐπετείνετο*, vel *ἀπετείνετο*. facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T et Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa *L. Kusterus* ad *Suidam* in *Μεγάλειον μῦθον*. haec autem verba de continuato et extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: *εἰς μέσας νύκτας ἀποτάθελος, ὥς φασι, τῆς συνουσίας*. ut hoc loco *εἰς μήμιστον*. *Libanius Orat.* VIII. p. 250. *Jovem* refert *ἐκτείνειν τὴν νύκτα*, ὅτε *Ἡρακλῆς ἐσπείρετο*. *Horat.* *Vivet extento Proculejus aevo.* exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur. *HEMST.* I. — Placuit aliquando *ἐπετείνετο* vel *ἀπετείνετο*, sicut in *Hermot.* *εἰς μέσας νύκτας ἀποτάθελος, ὥς φασι, τῆς συνουσίας*. itaque saepius *ἐκτείνειν* et *παρτείνειν* de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius*, *Vivet extento Proculejus aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto. *Thucyd.* I. cap. 126. *Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείῳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί*. ubi quod ex tribus *Codd.* adfertur *ἐγγινομένου*, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. *Pantaen.* p. 987. C. *χρόνων ἐγγεγεννημένων*, cum jam multum temporis intercessit: et *Diodor.* Sic. V. p. 236. D. *χρόνων ἐγεγενημένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι*. ipse *Thucyd.* VIII, 9. *διατριβῆς ἐπιγιγνομένης*, ubi vide *Dukerum.* *Long.* I. p. 15. *Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται*. Paullo diversum est in *Amatorio*, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. *ἰσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ*. *HEMST.* II. Vere injustum, ac paene tristem, sui ipsius castigatorem se hic gerit magnus vir in gratiam vulgatae lectionis, quam equidem judico, in uno illo *Thucydidis* loco, cujus lectio etiam ambigua sit, imbecillius habere fulcrum. Cogitaveram ego olim de *διεγίνετο*. praeplacet autem *ἐπετείνετο*, vox hac vī *Nostro* familiarissima. Cf. *Nigr.* c. 2. *τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο*. Alia haud paucissima loca *Indici* reservem. *LEHM.*

Ead. l. 3. *Ἐπὶ τὸν Τιθωνόν*) *Erasm.* *Adag.* in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. *Prov. Vatic.* C. III. n. 89. *HEMST.*

Ead. l. 5. *Ἐπειδὴν τάχιστα*) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba *ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰ-*

τήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut *celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (bibit autem abunde) praesentius in calicem injectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus *Symposiacōn* decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerrime simul atque Ptoeodorus posceret*, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Ead. 1. 6. Ζωρότερον) *Celerius*: sic hoc loco haec dictio sumenda, ut ex Homero II. 9. interpretatur Plutarch. *Symposiac.* dec. 5. BOUND. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio *celerius*, caussa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid et alia occurrentis inde mali caussa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasytle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερῳ δὲ χαλρεῖ μάλιστα. GROW. Consule Plutarch. 1204. et Hom. Schol. et Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro hand dubie significat, uti ex Timon. c. 32. etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον· si jungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X. p. 423. et Casaubonum illustrat Brodaeus ad II. Anth. cap. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, et compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγεῖατο Philcm. apud Athen. p. 663. F. ὁ παῖς ἐγγεῖατο μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512. v. 26. et τούτου τὸ φάρμακον ἐγγεῖατος in Plutarchi Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nem et mox, δύο κύλικας ἔτοίμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον, bibit satis meracum. Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantulum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquan-

to meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis. Argutior Gesneri, multo simplicior et convenientior, Hemsterhusii ratio esse videbatur. Hanc etiam Wielandius amplexus, harum styli virtutum peritissimus arbiter. LEHM.

Ead. l. 11. Ὁ μισραλίσκος] Commisit Lucianus contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in Soloecista reprehendit ὁ μισραξ· nam Attice dicitur ἡ μισραξ et μισραλίσκος. Rem plene exposuit summus Graevius ad Soloecist. p. 740. Sed pluribus in locis Samosatensis noster quandam scribendi libertatem legibus Atticismi Grammaticis solutam sectatur. Similem in alterius perniciem compositae fraudis eventum non ineleganter Heliodorus excogitavit Aethiop. lib. VIII. p. 379. HEMST. I. De μισραξ et μισραλίσκος off. etiam Picron. ad Moerid. p. 261. sq. et Pauw. ad Phrynich. p. 212. sq. ed. Lobeck. LEHM.

Ead. l. 13. Σφάλεις) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. VII. BOURD.

Ead. l. 15. Ἐτάδην ἐκελμην) Sic D. XIV. ἐτάδην κελμυον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III. Ep. 22. p. 326. Παγγῶν δὲ τὸ Μελιταίων κυνίδιον etc. κείται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. et 450. καὶ ὁ μὲν ἐτάδην κείται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρὰ σκευαζομένων. Ἐκταδῆναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 159. l. 7. Ἦκε γὰρ ἄν σοι) Ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Ms. venisset enim ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic et apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20. Inusitata et incognita quodam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, et tota insimul regna veniebant. Sic et Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, rejecta, quam forte male sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος· nimirum ὁ κληρος· nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι βαστός ἐν πεπρημένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν et ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20. pag. 470. HEMST. Ἦκειν et ἔρχεσθαι concinne apud Græcos ea dicuntur, quae sine multo labore inventa adponuntur lucro: — — Arrianus scriptor politissimus de Expedit. Alex. lib. VII. c. 9. καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρηνῆς ἔχοντα, ὅσα ἀμαχί

ἔκτησάμην, ὅμῳ ἔρχεται quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina Doctiss. *Vulcanii: Aegypti Cyrenesque opes, quibus potiti sumus sine vi, eae quoque ad vos accesserunt: Noster quoque Dial. XI, 2. οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περικῆλθον.* Parilem apud Romanos elegantiam in verbo venire adnotavit *Graevius*. Sed ille *Callidemides Pythagorae* sequi praeceptum maluerat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς. *HEMST. I.*

Ead. l. 28. Ὁ νεβρός τὸν λόντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph. alii. BOURD.* Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium adnotaverim *D. VI SOLAN.* Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima et vix tentanda, κατέναντι λόντος νεβρόν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in *Charmide Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilochō* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm. Chil. in Hinnulz Leonem. HEMST.* Fallor: sumsit ab ipso *Critia Plato*, ut loco diligentius inspecto manifeste patet. *IDEM.*

Pag. 160. l. 2. Κατασοφισθεῖς) *Ms. κατασοφισθεῖς ἐθλίως, misere deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος. GRAEV.* Illud ex interpretamento ortum esse, patebit ex iis, quae dixi ad *Diall. Deor. XVI, 2. LEHM.*

Ead. l. 7. Θεῖσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat captatorias, docet amplius. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum *Noster* hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcell. XXVIII, 4. p. 581. Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu nocturne tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θεῖσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, testamentum ei ostendere: praefero sensum paullo ampliorem, in publicum proferre, cum pluribus communicare, quorum opa*

indiciū ad captatū permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51.

Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.

Quod autem praecessit ἐτεράπεινον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, imminente morte, sed spe mortis, quam simulac Hermolaus obiiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀλλοτριῶν θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν· nam θηρῶν et venari non minus dicuntur, quam captare. *Horat.*

— viduas venentur avaras.

Hieron. Epit. Nepot. Alii matronarum opes venentur obsequiis. *HEMST.*

Ead. l. 11. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι conjungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in versione posuit interpres, Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. *JENSIVS.*

Ead. l. 14. τὸ ἄγκιστρον τῷ δέλεαυ συγκ.) Hami escaeque circumpositae, retium et piscationis frequens, ubi de hereditipetis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, Escam hamo circumponere. *Philo Jud. de Jud. p. 720.* C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πλείν δέλεαυ καθέλῃς ἄγκιστρούσῃαι τὴν ἐν μέλλουσιν ἀπιστίαν· *Zeno Veron. de Avar.* Hinc unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se adtrahat alienas: opportune diversa in re *Petron. pag. 15. 664.* *Solon* in *Troch. apud Plut. T. I. p. 86. A.* Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἄγρευ- τῆς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτιῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλῆς· sic enim mihi videtur non inscite *B. Martinus* emendasse *V. L. III, 20.* Ideo, qui captus et inescatus tenetur, καταπῆσιν τὸ δέλεαυ vel τὸ ἄγκιστρον dici consuevit: de *Juliano Symeon Metaphr. Vit. Athanas. §. 16.* Αὐτός τε τὸ δέλεαυ τῆς πλάνης καταπιῶν εἴλκετο τῷ ἄγκιστρῷ πειθόμενος· de iis, quos praemiis et honoribus irretitos *Julianus* a fide Christi abstraxerat *Ascrius Hom. in Avar. p. 43.* πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματῶν δέλεαυ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἄγκιστρον. *Gregor. Nyss. T. II. p. 227. B.* Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσιν τοῖς πνιγμένοις τῆς θήρας δέλεαυ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες σνγκαταπῶσι τοῦ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἄγκιστροφάγος, testibus *Hesychio* et *Etymologo.* His adsimilia sunt in *Luciano* permulta; sed imprimis vide de *Merc. Cond.*

c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum circumvenit, dicitur *καταπίνειν* et *κατασπῆν τὸ ἄγκιστρον* perquam adposite *Horat. II. Serm. V, 24.*

— *captes astutus ubique*

Testamenta senum; neu, si vaser unus et alter

Insidiatorem praeroso fugerit hamo etc.

Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab auctore nostro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Aristaen. I. Epist. 17. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὐθις τὸ ἄγκιστρον καταπῆν, πάλιν ἀσπαλιεύσω.* *Erasmus in Vorare hamum parum adcurate. HEMST. De piscis, λάβραξ* Graecis dicti et *λάβραξ Μιλήσιος*, quod in sinu Milesio eorum et plurimi et maximi antiquitus capti sunt, quique Latinorum est *lupus marinus*, solertia et voracitate adeundi Auctor *Halieuticῶν*, quae vulgo feruntur, *Ovidianorum vs. 22. sqq. et 37. sqq. Plutarch. in libello inscripto: Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χειραῖα, ἢ τὰ ἔνδρα;* et *Plin. H. N. XXXII, 2. LEM.*

Pag. 162. l. 3. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖσμος, περίσμος, ἀνθηρός, εὐώδης. Sic *ἀνθοσμίαν* saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. *Achill. Tat. lib. 1. BOURD.*

Ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit *Republ. III. Athenaeus lib. XII. copiose de illis. Macrobi. Saturn. lib. VII. c. 5. Modum vero servat, qui sui potens est, et in mensa Sicula vel Asiana.* Haec pro lautis et opiparis leguntur. *Lucianus in Demosth. Euc. vocavit Syracusanas immodice lautas et opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. Siculae dapes, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerant notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodacus adtulit Misc. V, 33. et iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans et Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίῃλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρῦσιν τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦχος ὑψηλὸν etc. καὶ ἐκπύματα*

καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαίσιαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδαίτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην καὶ εὐωχεῖται, πόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. *Protr. ad Nicom.* p. 301. B. Συρακουσίαν αἰετράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδαίτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban. Antioch.* p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *Hemst.* Praeterea in minori ed. haec adnotavit *Hemst.*: „De οἶνῳ ἀνθοσμῖα omnia sunt pervulgata ex *Athenaeo*, *Polluce*, *Eustathio* aliisque Grammaticis: meminit etiam *Aristophanes*, quem laudat *Erotianus* in οἶνος ἀνθοσμίας, *Pluto* v. 808. in illa narratione fiota facetiarumque plena: Οἱ δ' ἀμφορῆς (μυστοὶ) οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου· ibi vide *Scholias*ten. *Pherecr.* apud *Poll.* X, 75. κύλικας οἶνον μέλανος ἀνθοσμίου Ἦντιλον διὰ χώνης. *Achilles Tatius* pereleganti loco lib. II. p. 67. οἶνον μέλανα et ἀνθοσμῖαν distinguit: ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι apud *Lucianum* in *Epist. Saturn.* et alibi saepe.“ *LEHM.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ Τράπεζαι Σικελικαί. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcul.* ad *Horat.* *BOURD.*

Ead. l. 6. Ὑπὲρφει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπὶρρῆι μοι, ὃ γένναϊε, παρ' ἄλλων τάγαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant: vulgo ὑπὲρρῆι. *GRAEV.* Omnino legendum ἐπὶρρῆι, suadente Ms. Gr. et L. alia enim illa lectio ὑπὲρρῆι, quae omnes insidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπὶρρῆιν de abundanti scaturigine; qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc *Nostrum* *Hermot.* c. 61. ἐπὶρρῆι γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν *Δαναῖδων* πῖθος· et in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπὶρρῆον. Sic denique translata apud *Xenoph.* *Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostrat.* in *Herode*, ὁ μητρώος αὐτοῦ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπὶρρῆς, p. 548. et *Homerum* ipsum. *SOLAN.* Sine controversia verum est ἐπὶρρῆι· ὑπορρῆιν sensim ac lente fluere nimis est dilutum, quam ut *Polystрати* cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* *Imag.* c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπὶρρῆιν τάγαθὰ. *Gall.* c. 12. τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπὶρρῆον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. *Euripid.* *Med.* v. 1229. Ὁβλον δ' ἐπὶρρῆντος· *Xenoph.* *Socr. Apol.* p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπὶρρῆόντων· *Liban.* *Declam.* X. p. 367. C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπὶρρῆι.

δεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλὰ· Longus IV. p. 144. ἔμοι δὲ πλοῦτος ἐπιρρεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρεῖ. *Influentia dona fortunae dixit Seneca Thyest.* v. 536. Hinc ἐπιρροή pro copia et adfluentia: σβεννύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροήν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. et πλούτων ἐπιρροαίαι *Eustathio Antiocheno.* Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *HEMST.*

Ead. l. 16. Μακάριος ἦν) *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. Ex his quidam etc. adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *HEMST.*

Pag. 163. l. 1. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τινα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην etc. num et tu, similiter ac Phaon. Venerem ex Chio trajecisti? videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διαπόρθμασας. De Phaone *Etymol. Ms.* Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηράνων· τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *Aelian.* V. H. XII, 18. et *Comment. Brod.* ad *Anth.* III. c. 25; Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas *Antiphanes* et *Plato* Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *HEMST.* Adde *Apostol.* XX, 15. *Serv.* ad *Aeneid.* III, 279. *Hemsterhusianarum* loci mutationum neutra, ut omnino nulla, necessaria esse videtur. Hoc vult, nisi fallor, *Simylus*: Tunc quoque aliquam, s. aliquo modo, ut Phaon ille *Aphroditem* ex Chio trajecisti? Scilicet illam ipsam quidem Venerem dicit, quam Phaon trajecisse fertur, id quod ex Articulo patet: sed quum id ipsum factum fuisse vix probabile *Simylo* videatur, rem ad similitudinem quandam restringens utitur Pronomine indefinito τις more illo *Luciani*, quem aliquoties jam ab interpretibus minus, quam par erat, respectum vidi. *Nostrates* dixerint sic: Sonach hast da wohl auch, wie jener Phaon, eine Venus aus Chios übergesetzt? Non autem fuisse hanc Venerem eam, quae formosos, ut Phaonem,

sed quae divites faciat, χρυσὴν Ἀφροδίτην, paullo post ipse Simylus fatetur. Quodsi cum *Hemst.* omiseris τινα, minus vera et elegans, si θεῶν addideris, etiam vaga et languida, existet oratio. Non multum a mea sententia discrepat *Abreschii* in *Dilucc. Thuc.* p. 613. qui sic reddit: Num, ut *Phaon* illam (anum mentitam) *Venerem* e *Chio*, sic tu quampiam (aliam indutam faciem) *trajecisti*? Modo ne facies, vel aetas mulierculae argutius urgeatur. Similiter Articulus cum Pronomine τις conjunctus supra occurrit *Dial. VI, 3.* καινήν τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε pro καινή τις ἐστίν αὐτὴ ἡ τέχνη, ἣν ἐπινεν. *Charon.* c. 2. τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλοφυίαν ἔχειν. Cf. etiam *Adnot. ad Somn. cap. 1.* **LEHM.**

Ibid. Φάων) Vide *Aelian. Var. Hist. XII, 18.* et *Palaeophat.* de *Incredib. c. 49.* Juvenis *Lesbius*, quem *Sappho* amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat, qui tradunt, a *Venere* juvenem et formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. **SOLAN.**

Ead. l. 13. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud *Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119.*

Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi:

Illi inter se certant donis: ego haec tecum mussito,

Bona mea inhiant; certatim dona mittunt et munera;
nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in *Platonis Phaedr.* p. 1213. Α. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus *Dukerus* ad *Thucydid. V, 49.* **HEMST.**

Pag. 164. l. 2. Οἰμῶζειν) *Horatius:*

Nil sibi relictum praeter plorare. **SOLAN.**

Ead. l. 9. Ἐχαρξέτο) Notum, quid in obscenis sit χαρξέσθαι, ἀφροδιάζειν. **BOURN.**

Ead. l. 11. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρὸς) *Liban. Apol. p. 591. D.* βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. *Demositheni* debent, qui haec eadem de *Philippo* rege *Macedonum*, tanquam villissimo mancipio, dicere fuit ausus *pag. 90. B.* ὑπὲρ *Φιλίππου* etc. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου *Μακεδόνας*, ὅθεν οὐδ' ἀνδραποδὸν σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρῶτερον πρῆσθαι. Idem *Aeschinem* adversarium vocavit ὀλέθρου γραμματέα pro *Cor. pag. 494. B.* quod *Ulpianus* interpretatur, ἡ ὀλέθρου ἄξιος, ἡ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλέθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώ-

σκεῖν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. *Diogen. L. in Aristippo II, 75.* Σίμων ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἣν δὲ Φρύξ καὶ Ὀλεθρος, ἀναχρησάμενος προσέειπε τῇ ὄψει. *Herodian. I, 12. §. 8.* Κλέανδρος τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud *Suidam*, Φρύξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμάλων καὶ διακονέστερος· quem *Epicharmi* versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Aristoph.* legitur ad *Av. v. 1288.* Ἡ πλαγεὶς (vel παισθεὶς· nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάντρῳ καλλίῳ σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste *Hesychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελόι. *HEMST.*

Ead. l. 13. Ὑπεξουρημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad *Tim. c. 22.* *SOLAN.* Mollis adhuc et delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in *Tim.* locus §. 22. adstipulatur additis ejusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τιμιος, ὑπεξουρημένος ἔτι τὴν γνάθον· neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo et mento raso, ideoque *Lucianum* hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod *Wouwerius* existimat ad *Petron. p. 480.* particula ἔτι huic opinioni adversatur. *Archilochus* exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαυρόν, οὐδ' ὑπεξουρημένον placere sibi scripsit apud *Dion. Tars. I. p. 399.* Ita *Nannarus Babylonius* (deteriorem scripturam *Nanybrus* in versione *Valesius* amplexus est, cum tamen *Nannarum Suidas* habeat, ab eoque non diversus sit *Ἀνναρος Ctesiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. pag. 530. D.) in *Exc. Nicolai Damasc. p. 426. 429.* ὁ καταξουρημένος τε καὶ καθυπερβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre *Lucianum.* *HEMST.*

Pag. 165. l. 2. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ A.) Haec ex *Ms. G.* addere visum est titulo hujus dialogi. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν· al-

terutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic malle. HEMST. Utrouque loco ἡμῖν videbatur reponendum, quum praesertim in cod. 3011. vere legatur μικρὸν μὲν ἡμῖν, et hoc melius respondeat sequentibus ὑμεῖς δὲ, quam si legeretur μικρὸν μὲν ἡμῖν. Cogita scilicet Charonem de cymba sua prospicere turbam umbrarum advenientem, multa supellectile onustarum. Quod quum intelligat, quam perverse fiat, exclamat iis: *Audite, cujusmodi sint res nostrae* (in Orco scilicet, diversissimae illae a terrestribus quondam vestris). *Parva nobis, (Orci incolis) ut videtis, est cymbula: ὑμεῖς δὲ τοσοῦτος* etc. Sic edidit *Schmiederus*, quamquam non primus: nam etiam Lips. ed. eadem habet verba, praeter μὲν, cuius loco ibi est καὶ, sine sensu. In reliquis libris multa horum verborum variatio, multa confusio, de qua vid. Lectt. Varr. Mox pro *τραπή* placuit *Jacobsio* *ἑτή*, quo facile possumus carere. Respondent enim sibi invicem *τραπήναι* et *περιτραπήναι*, ut in *Icarom.* c. 10. quem locum apte contulit *Schaefer.* ad *L. Bos* de *Ellipss.* p. 288. Denique vel contra clamantibus sat multis codd. et ad hoc *Belino* et *Schmiedero*, qui *μετανοήσετε* volunt, non tamen videbar mihi bonam lectionem *μετανοήσετε* abjicere debere, cuius, nisi fallor, emendandae, id est, ad legis rigorem revocandae, caussa olim severus quidam Grammatices doctor cum Coniunctione *μή* Coniunctivum coniungendum esse putavit. Sed utrumque recte dici, modo discrimen Indicativi et Coniunctivi recte capias, a cordatioribus Grammaticis observatum: vid. *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 544. *Hermann.* ad *Viger.* p. 776. et qui ibi laudatur *Hoogeveen.* de partt. *Grr.* denique *Stallbaum* ad *Platon.* *Phileb.* p. 13. Quemadmodum nempe etiam nos utrumque recte dicimus: Ich fürchte, du werdest fallen, et: Ich fürchte, du wirst fallen: ita et Graecis, ubi Coniunctivo utuntur, maxime cogitatio rei, ubi Indicativo, res ipsa, vel factum, cum aliqua certitudine observatur. Itaque recte habet infra XVI, 2. *ὅρα, μή τὸ ἐναντιον ἔσθι*, recte etiam *Diall.* *Deor.* XX, 16. *δέδοικα, μή μὲν ἀμείλιχας μετὰ τὴν κλῆσιν*, neque hic, ut nonnulli editores fecerunt, quidquam erat corrigendum. Cf. etiam *Necyom.* c. 2. *LEHM.*

Pag. 166. l. 5. *Γυμνὸς ἐπιβαίνειν χερῇ*) Huius dialogi itidemque *Catapli* *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* *Gorg.* p. 356. 357. ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius adparebit. Quod autem sequitur *ἐπὶ τῆς ἡσυχίας*, si *Theomam Mag.* audias, castigatius scriptum foret

ἡόνος· quamvis *Moschopolus* adsentietur p. 7. 202. nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatior illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡὼν et Ἡίων. Vocem restitue *Libanio* De-mosth. Apol. p. 452. B. ὥςπερ οἱ πολλὰ ἐωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων· legeris ἡόνας vel ἡίονας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more sub mi-nificus est in his vertendis interpret. HEMST.

Ead. l. 9. Τὰ ἐπιπλα) Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, πα-
ρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

Pag. 167. l. 1. Ἀποδόξιν) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, projeci: verte, pro-jiciantur. GUYET. Pro ἀποδόξιν Attice, projiciuntur, non projeci, ut habet interpret, quasi esset ἀπεδόξιν. CLEA. Quale monstrum illud ἀποδόξιν; Bourdelotius ta-men sanam lectionem adfirmat. Quidni addidit, quare et quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video re-quiri ἀπεδόξιν in duali. Sic paullo post ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπεδόξιν. Ceterum notandum est, Me-nippum hic dicere, sibi peram et baculum abjecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra jamapud infe-ros Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; et Dial. XXII. jam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. JENS. Ἀπεδόξιν Ms. O. Atticum est pro ἀπεδόξιν. Hujus temporis exempla videsis Char. c. 14. et Diall. Merett. XI. desinente. (Alterum hoc exemplum ex Diall. Merett. XI. fin. nihili est, ut insipienti patebit. RIRTZ.) In impressis ἀποδόξιν. SOLAN. Viden', levi-cula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus adtendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Jensus literis ad me scriptis monuit, non ἀπεδόξιν dicere se debuisse, sed ἀπεδόξιν. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπεδόξιν acci-pias, nihil refert: est enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρῆσθων, μαχέσθων ponant pro χρῆσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηγῆσθων, ἐδρώσθων apud Philostr. p. 605. 620. 807. πεκαλύφθων et plura in Cle-mentis Paedag. p. 171. sed non ita proprium, quin aliis ea-dem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. et Priana. p. 120. Marm. Oxon. HEMST.

Ead. 1. 6. *Χαρμόλεως*) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio; verum tamen esse nomen puto. SOLAN. Fictum esse magis est credibile. LEMM.

Ibid. *Ἐπέραστος*) Excidit articulus, ὁ ἑπέραστος. HEMST.

Ead. 1. 7. *Οὐ τὸ φάσμα διτάλαντον ἦν*) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φάσμα, alibi docuimus. BOURD.

Ead. 1. 11. *Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα*) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεμένος etc. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. Sed adsuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in *Deorum concilio* c. 9. *Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάτιος, πόθεν ἡμῖν ἐπισκεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν;* Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in *Contemplantib.* cap. 14. *Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἐρμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐπιστρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι* etc. et hic post διάδημα intelligitur διαδεμένος; nec certe cum *Brodae*o in *Miscell.* IX. c. 10. legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita et aliis in casibus simili modo verbum aliquod suppressitur; velut in iisdem *Contemplantib.* c. 9. *Ἐκεῖσε ἀπόβλεπον ἐς τὴν μεγάλην ἀρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος.* iterum ibidem c. 23. *Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἢ εὐπυργος, ἢ τὸν μέγαν περίβολον.* post vocem τεῖχος, et dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in *Cataplo* c. 13. *Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον;* ubi recte interpretes, *Ubi ille est, qui fustem gerit?* Pari locutionis ratione apud *Nostrum* cap. 14. in Gallo dicitur *Ξίμων ὁ τὰ πιναρά.* et Pan in *Bis Accusato* cap. 9. ὁ τὴν σύριγγα. et celebris illa Athenis porticus, ἢ τὰ ποικίλα. et *Orpheus* in *Fugitivis* cap. 29. ὁ τὴν κιδάραν. JENS. Similem phrasin vide *Bis Acc.* c. 19. Adde et *Catapl.* c. 4. et 13. ὁ τὸ ξύλον; et *Bis Acc.* α. 9. ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρός tam accurate convenit *Lampicho* tyranno, et, quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non debeat. *Suidas*: *Βλοσυρός, ἀξιωματικός, καταπληκτικός, φοβερός, σερμνός.* Potius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda *Luciano* ellipseos, qua valde dele-

ctatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. *Jensio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γενναϊώτατος οὔτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *Aelian.* Epist. II. τὴν ὄν τὴν τὰ μαλακὰ ἔμα. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo *Luciani* loco illustr. *Maffei* in Galliae Antiq. Sol. Ep. I. HEMST.

Ead. 12. Ὁ βλοσυρὸς) *Minax.* BOURN. In Charontis, Mercurii, et diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione hujus dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφορῶν) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὔτοι καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: *Hic vero purpuratus et diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Ms. pro ὁ βλοσυρὸς habet αἰλουργὸς, *hic vero qui et veste et diademate purpureus est. Quis es tu?* GRAEV. Etiam Codex 2956. exhibet αἰλουργὸς. Nihilominus placet vulgata: nam αἰλουργὸς nihil tandem aliud significaturum esset, quam quod modo praecessit, ὁ τὴν πορφύριδα. Contra βλοσυρὸς optime convenit. Significat autem haec vox, undecunque originem ducat, proprie eum, qui torvo vultu est, atque adeo *terribilis adspectu, horribilis visu.* Suidas explicat per καταπληκτικός, φοβερός. Et H. Stephanus ejus significationis plura exempla, quamquam sine ordine ac judicio, collegit. Tenendum vero, hanc vocem etiam in bonam partem adhiberi, ita, ut magni et generosi quid indicet, quod Latini *ferox* dicunt. Ajax e. g. in Iliad. VII, 212. dicitur μειδύων βλοσυροῖσι προσώπασι, h. e. subridens vultu feroci ac *superbo*, mit dem stolzen, zuversichtlichen, Blick' eines Helden. Sic intelligendus *Eustathius*, qui dicit *Homerum* ibi significare Ajacis δεινότητα προσώπων. In *Platon.* Theaet. c. 6. vocat Socrates ipse matrem suam μάταν μάλα γενναίαν τε καὶ βλοσυράν, obstetricem valde *generosam et ferocem*; verum non tam *animo ferocem*, ut *Casaubonus* ad *Athen.* V, 19. voluit, quam potius *vultu et facie*; eine sehr edle und in ihrem Stolze Achtung gebietende, ehrwürdige, Frau (s. Dame, si cui hoc elegantius scilicet et exquisitius videatur). Porro apud *Aelianum* V. H. XII, 21. Lacenae matres dicuntur, ubi filios suos in pugna ex adverso vulneratos cecidisse vidissent, γαυρούμεναι, καὶ σμενὸν ἄρα καὶ βλοσυρὸν ὀρώσαι, i. e. cum fastu incessisse, et gravem ac *ferocem* vultum prae se tulisse. In nostro loco sermo est de tyranno, opum suarum amantissimo et dignitate pristina superbissimo. Utrumque patet e proxime seqq. *Περιοφία* igitur illa, quam deinceps a Mercurio abjicere jubetur Lampichus, fuit haud dubie illud,

quo animadverso Mercurius eum dicebat τὸν βλοσυρόν. Atque adeo βλοσυρός jam non potest facile esse *facie truculentus*, grimmig, schrecklich von Anblick, von stierer Miene, ut interpretes, vel veteres, vel recentiores, vertunt, sed *ferox vultu*, hoffärthig, hochmüthig. Itaque paene idem est βλοσυρός, ac σεμνός, hoc modo discrimine, quod σεμνός, si, id quod saepius fit, a nostro scriptore in malam quandam partem usurpatur, fere adfectatam quandam gravitatem cum totius habitus, tum incessus, denotare solet; ut infra §. 8. de philosopho. LEHM.

Ead. l. 13. Λάμπριος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

Ead. l. 15. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo jungebantur τί οὖν πάρε; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν etc. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Prom. c. 9. Diall. Marr. XIII. c. 2. Mortt. III, 1. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Charon. c. 8. fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformata: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἅρα ἐπὶ ζεῖν αὐτὸν καὶ τεθνήσκειν ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 168. l. 15. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi status ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLOYD. SOLAN.

Pag. 169. l. 9. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN. Idem nomen ejusdem personae et indolis in Dial. de Saltat. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpretes, neque *epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON. His solebant mortui veterum quam pretiosissimis ornari, quia scilicet spectaculo eos proponi (προσθεσθαι) moris erat. Cf. Eurip. Alcest. v. 158. Cuper. Obserrv. II, 9. et Kirchmann. de Funerib. I, 10. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι: quod merum scholium est, et in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην: in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de republica meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII.

scripsit, ταῖνλαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinse δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. Hkmst. Atqui addicunt Codd. 2954. 3011. Vat. (Loss.) Gori. et Coll. Redeat ergo Scholion in sedem suam. Nolim tamen cum *Lossio* copulam καὶ ante haec verba (καὶ εἴ ποτε etc.) deleri; quandoquidem in hac *Mercurii* oratione non omnia ac singula ad strictam quandam *Logices* normam exigenda sunt: alioquin etiam alia forent mutanda. Lxhm.

Ibid. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Catapl. BOURD. Statuas eorum fuisse nominibus et titulis inscriptas, quorum in honorem erant positae, tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis, quae temporis injuriā tulerunt, imaginibus res est manifesta. *Tibullus* ad Messalam:

Nec quaeris, quid quaque iudex sub imagine dicat,
Sed generis priscos contendis vincere honores.

et mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta.

Dio Chrysostomus ingenio florentem et eloquentia orationem habuit ad Rhodios, qui pessimo exemplo titulis antiquorum heroum erasis, nomina recentiorum publicis imaginibus subscribebant, atque adeo hoc facto hominum bene de republica meritorum decus et memoriam delere instituerant: in hac cum multa reperiantur, quae huic *Luciani* loco adprime conveniunt, ea colligere, operae duxi: p. 312. D. εἴτα τῆς μὲν πρότερον οὐσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἐτέρου δὲ ὀνόματος ἐγχαράξεντος, πέρας εἶχε τὸ τῆς τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέονται καὶ στεφάνου καὶ εἰκόνης καὶ προεδρίας καὶ τοῦ μνημονεύεσθαι· καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦτα ἤδη τεθνήκασιν, ὅπως ἀνδριάντος τύχῃσι καὶ κηρύγματος, ἢ τιμῆς ἐτέρας· p. 316. ἢ γὰρ στηλῇ (sic optime *Casaubonus* pro στολῇ) καὶ τὸ ἐπίγραμμα καὶ τὸ χαλκοῦν ἐσάναι, μέγα δοκεῖ τοῖς γενναίοις ἀνδράσι· iterum: τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐσομένην Ὀλυμπιάσι ἢ Πυθοῖ τῆς νίκης· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τινος πρότερον ὡς τετυχηκότες· 325. A. ἢ δὲ εἰκὼν ἐπιέγραπται οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντες· 329. G. τοῦ ζῆν ἔωνημένοι τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν· ita etiam 336. B. 337. A. 338. et 353. B. non enim omnia juvat exscribere: vides ubique εἰκόνης vel ἀνδριάντος ἐπιγραφὴν dici titulum, qui non tantum nomen,

cujus honori statua erat erecta, sed et virtutis notas atque brevem contineret descriptionem: *Adian*. V. H. lib. IX. cap. 11. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ· adeundus quoque *Pollux* lib. VIII. c. 10. segm. 131. *Corn. Nepos* in Vita Attici cap. 18. *Noster* *Necyom*. c. 17. HEMST. I.

Ead. l. 13. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, et quaedam non dissimilia notavit *Des. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. HEMST.

Pag. 170. l. 3. Σιράτων) Sic optime ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. *MS. Gr.* et *P. Νεχρός*· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. SOLAN.

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In *Ms.* pro Κρα. est Νεχρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

Ead. l. 7. Βρενθύνμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebejæ, recentioris ævi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia et scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta hæc licentia; Lexiphanum effraenis libido *Luciani* virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύνεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθειῳ, unguenti *Lydi*i genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem et rei et nominis *Sappho* confirmat ab *Athenæo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* et *Etymol.* Βρενθειον, μῦρον τῶν παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. Aeschyl.* ad *Pers.* v. 41. *Erotianus* et *Galenus* in *Gloss. Hipp.* Ἀνθινὸν vel Ἀνθιδόν τι μῦρον. Cum vero ab herbis et floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρενθίς certe vel βρενθεις *Cyprii* erat θριδάξ aut θριδακίνη, auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. et *Hesychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* præbet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρενθος, quod ipse suppeditat in *Γήτειον* p. 230. βρενθος, βρενθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτέλους μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* *Paed.* II. p. 177. βρενθειον ἀπὸ τι-

νος ἄνθους ἥδεος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florise genus, mihi quidem definire non est in promptu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam adpellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθλον velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθειον et βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens: nam quod *Luciani Schol.* habet ad de Merc. Cond. prope finem βρένθων, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem et ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone *Varroni*, justius objici potest, minime concessero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta et abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μῦρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est *Βησαντινός*, (ita legendum, non *Βισαντινός*· alibi paullo rectius *Βησαντινός*) quam hic ipse *Helladius* oriundus urbe Antinoo vel *Be-santinoo*. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris et ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaue simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβον, quae vox ad illam explanandam his adhibetur, neque cum *Henr. Stephano* in τύφον, nec cum *Guyeto* in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro fastu tumido et adrogantia contemptoria ponitur: recitabo, inquit, ex oratione *Lysiae* in *Aeschinem* Socraticum, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφοι· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, et idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad *Il.* Θ. p. 691. pro-

cul dubio vel *Aelio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρενθένειον, μῦθόν τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitriato exemplari: praestaret *Λυδῶν* vel *Λύδιον*) περιχρόμενον· ἐξ ὧν ἔφημα τὸ βρενθύεσθαι, ἥγουν κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequae pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρενθένειον· at quando auctoritatem *Comici* profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, *Βρενθύς*, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρνειον, ὃ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur *Βρενός*. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι et βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, *Lexicographus* itidem habet; non secus atque a πληθύς existunt πληθύειν et πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie *Grammatici* verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cujus vis et ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris et ὄγκου neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine dissidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structurae diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexae colores pro indole sententiae non adspernetur. Non una vice *Aristophanes* usurpat: notissimus de *Socrate* locus in *Nub.* v. 361.

Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλει·

Scholias cum scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὄρεας, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τῷ ὀφθαλμῷ. *Diogen.* L. II, 28. antequam etiam ipsum *Comici* versum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγάλῳφρον ἐμφανεῖ καὶ *Ἀριστοφάνης* λέγων οὕτως· adludunt itidem *Plato* *Conv.* p. 1206. quem *Athenaeus* expressit V. pag. 216. A. et *Antoninus* VII. §. 66. quod ab elegantiss. *McNagio* praetermissum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione *Socratem* irridere voluerit *Aristophanes*, sic speciem hominis expingi adrogantis, et alios contracto

supercilio desipientis, res ipsa loquitur. Paullum aliter scarabaeus in Pac. v. 26.

— ὑπὸ φρονήματος

Βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοί·

μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque sibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. Β. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· *Lysistr.* v. 887. Χ' ἂ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. Β. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, *quam superbas iras gerere consuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultus et oris habitu indignationem profiteri: de *Merc. Cond.* c. 37. ἅπαντες δ' οὖν ἀκαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ κλειῶ ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ *Δυσκόλου* Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *Aelian.* de *Anim.* V, 36. avis asterias, εἷτις ὄκνον κατέσειεν αὐτόν, ὅδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit *Noster* in *Tim.* c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν, vultus composito ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferendus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. *Athen.* XIV. p. 625. Β. nisi potius ipsius *Heraclidae Pontici*, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἰωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σομάτων εὐξείαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themist.* Or. XXIII. p. 291. Α. ἡκούσατε δὲ αὐτίνος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις etc. Orat. XXIX. p. 346. Β. si labem exiguam elueris, sensus, qui *Petavium* fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλλοῖς βρενθύομαι ἴσως καὶ ἀνταδίζομαι· καὶ ἐπεστόμισεν ἂν με *Σωκράτης*, ὡς ἀλαζόνα ὄντα· at ego me forte ob ista paucis superbus effero, mihiq. multum tribuo: imo tum *Socrates* mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud *Plutarchi* pro *Nobil.* §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκείνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάμισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· et *Zachariae Schol.* initio *Dial.* de *Opif. Mund.* Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς etc. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil est caussae, cur plura describam, *Prol.* Ἑλλ. θεραπ. pag. 463. D. *Serm.* V. p. 557. D. VI. p. 571. Β. X. p. 628. D. I. *Αἰρετοπακομ.* c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, scriptorem pro ea actate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam nota-

tum est a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco posuit, *Theophylacto* debet *Hist. I. c. 3.* Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μαλλον κατεβρενθύετο, οἷα προπηλακίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωρήματος. Idem *Ep. 69.* βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae *Hesychius* emendatus faciat: *Βρεναίεται*, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est *Βρενθύεται*· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, *Βρινδείται*, vel *Βρινδεῖται*· nam infra sane legitur, *Βρινδεῖν*, θυμούσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, *Βρενθύνεται*, αξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam *ἀξιοπαθεῖ*, βαρεῖται· quanquam de posteriore non contendero. *HEMST.* *Schneiderus* *Celeberr.* in *Lexic.* ab ave illa aquatili, *βρένθος* dicta, quam *Hesychius* quoque et *H. Stephanus* commemorant, quippe quae superbos gestus prae se ferat, unice recte deducere videtur. *LEHM.*

Ead. 1. 14. Ἀλαζονίαν) *W. r.* In aliis ἀλαζονίαν. *SOLAN.*

Pag. 171. l. 2. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum *πλοκαί*, quas *πλεκτάνας* vocavit *Vit. Auct. c. 22.* et alibi. *BOURD.*

Ead. 1. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν νῇ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat *Mart. Bolerus*: et curiositatem. Id mutaturus *Benedictus* reddidit, et rerum minimarum disquisitionem. At sane jam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere avaritiam, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους· καὶ μικρολογίαν νῇ Δία, καὶ χρυσόν, et non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam et cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquagemis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse *Charon* in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλπειν. *GRON.* Atqui aliter verti non potest, nisi verbis admodum μικρολόγως inhaereas. Nam πεντηκόντορος est e magnarum navium genere, quae etiam longae dictae, quarumque usus maxime in bello. *Euripides* ipse explicat *Helen. v. 1548.* collato cum *v. 1428.* Jam ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; interrogative dictum, ut negativa insit sententia haec: Nulla ne longissima quidem navis, cujus quidem generis in Orco quidem nullae sunt, (*v. init. Dial.*) te suscepit. Id his equidem nihil video absurdi, aliquid vero ejusmodi incensoria nota. Neque de μικρολογία *Gronovius* assentior, quod sit avaritia, contra usum vocabuli. Ut semper, ita et *h. l. μ.*

αρολογία, de philosopho adhibita, est rerum minutarum, argutiarum studium, Kleinigkeitsgeist, in cuius quidem ipsius vitii crimen incidere existimo eum interpretem, qui in verbis Mercurii subtilius justo discrimina quaerat. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 12. *Μναί*) Coll. P. et L. In impressis *μνών*. *SOLAN.* Non de pretio pilorum h. l. agi consentaneum, sed de pondere: βαρύς enim dicebatur modo ὁ πάγων philosophi: unde nec *μνών*, quod pecuniae quandam summam indicaret, loco convenit, et *μναί*, de libra intellectum, unice vera lectio est, quam et probissimis testimoniis confirmari videre licet e Varr. Lectt. *ΛΕΗΜ.*

Pag. 172. l. 3. *Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν*) Pro *πέλεκυν ναυπηγικῆν*: est illa loquendi forma propria fere Atticorum. *Χενοφ.* Symp. p. 521. v. 10. *εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν χειραμεικῶν.* *Theophr.* Char. Eth. c. V. *Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμονος.* *Epicharmus* in Scirone, *πηλίνων λεκίς.* *Aristoph.* in *Γῆρα* κοπὲς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis:*

— *Ἀριστογέιτονα*

Τὸν φῆτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον

Τῶν ἀνδρακτηρῶν —.

Posteriora subministrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *HEMST.*

Ead. l. 4. *Ἐπικόπων*) Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. *BOURN.* Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus* iste sumta securi, qua naves fabricant, eam rescabit scansorio navis tabulato suppositam. Pro *ἐπικόπων* in Ms. est *ἐπικόπτω*: sed aut legendum est *ἐπικόπάνω*, aut *ἐπικόπον* pro *ἐπικόπανον* usus est *Lucianus*, sicut illo *Menander* in *Messania*, ut auctor est *Pollux* *Onomast.* X, 24. Sic autem vocabatur *τράπεζα μαγειρική*, in qua secabant in frusta carnes assandas, vel coquendas: pro *ἐπικόπανον* veteres addit dixisse *ἐλεόν*, *ξάνιον*, *ἐπὶ ξηνον*: dictam esse istam mensam coquorum *ἐλεόν*, quia ex oleis conficiebatur, auctor est *Hesych.* quamvis alios *ἐλεόν* scribere doceat, et aliunde petere hujus vocis originem: vide in *ἐλεοῖσι*. Apud *Pollucem* stultissime vertitur *ἐλεόν* *olearia cella*: vide et lib. VI. c. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro *ἐπικόπανον* Ms. ut hic *Lucianus*, praë se fert *ἐπικόπον*, sed non in verbis *Menandri*, quae statim ex ejus *Messania* adfert; nec in lib. VI. cap. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, *ἐπικόπον*, et *ἐπικόπανον*, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores *ἐπικόπανον* reperiri, et qui-

dem *Menandrum*, *Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπικόπων veteres quoque usos discimus ex *Eustathio* ad *Odys.* B. v. 237. ubi ἐπίζηνον exponit ἐπικόπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπων ἦτοι ἐπικορμῶ θέντες ὥστε κοπήναι· qui locus admodum facit ad hujus nostri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτείναντες ὡς ἐπιζέινω, ἦγουν ἐπικόπων, ὥστε κοπήναι, pro ἐπιζήνω. Sic et male legitur apud *Hesych.* ἐπίζυλον pro ἐπίζηνον, τὸ παρ' ἐνλοῖς ἐπικόπον. Ἀναβάθρα est sive scala, qua in navem altiore, aut tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte *Luciani* locum: *Menippus* iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam resecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur. GRAEV. Hujus et loci et vocabuli meminit *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 854. Ἐπικόπος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, ut *Budacus* interpretatur apud *Lucian.* in *Dial. Char. et Merc.* λαβὼν πέλεκυν etc. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen et pro mensa accipi, supra quam lanii et coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπων. Antiquam autem eam vocem esse *Eustathius* tradit, etique synonymum ἐπίζηνον, at ιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. *Aristophanis* autem Scholiastes ἐπίζηνον esse dicit (ad *Acharn.* v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. *Eustathius* exponens *Homericum* illud *Od.* B. 237. παρθέμενοι κεφαλὰς, subjungit, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπων, ἦτοι ἐπικορμῶ θέντες, ὥστε κοπήναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantive dicitur, quam ἐπικόπος· quemadmodum apud *Poll.* ἐπίζηνον, et apud Scholiastem *Aristophanis* ἐπίζηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμός, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζύλον, aut aliquid aliud. Sicut vero tam ἐπίζηνος dicitur, quam ἐπίζηνον, ita tam ἐλεός, quam ἐλεόν, ut *Eustathius* adnotat. Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* scripsit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεόν apud *Homerum*, vel ἐλεούς, hoc enim numero solum occurrit Il. I. 215. *Od.* E. 432. τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεόν *Aristophanis* in *Equ.* v. 152. 169. et ab utrovis aequè repeti possit poëtae ἐλεοῖσι: non aliter *Pollux*; nam et IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεός δ' ἦν

τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θεσπιδος εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtemperemus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς, τοῦ ἑλεῶ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοῖναις, teste *Athen.* IV. pag. 178. A. quem descripsit *Eustath.* ad II. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοκόποι *Lysiae*, quos alii τοὺς τὰ ἑλη κόπτοντας, τοῦ ἐπαρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεὼν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξύλινον, γεγένηται τὸ ὄνομα; ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a *Suida*, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἑρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπὶ ξηνον saepius in *Aristophanis Acharn.* v. 317. 354. 364. 365. usurpatum; neque repugno, modo paullum adcuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in *Claud.* c. 15. *mensam lanioniam* statuas. *Aeschyl.* *Agam.* v. 1286.

Βωμοῦ πατρῶου μ' ἀντ' ἐπὶ ξηνον μένει

Θερμῷ κοπέϊσθς φοινῶ προσφάγματι.

quorum mihi *Stanleji* versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adjungit *Pollux* origine par, sed multo minus obvium, et Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. *Menandri* verba vel integra possunt servari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi,

— ἡγεῖται μ' ὄλως

Ἐπικόπανόν τι —

Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigiensis*. Ἐπικόπανον; autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit *Eustath.* ad illud *Od.* Γ. 443. — βοῦν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπὶ ξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται. et ad *Od.* Α. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἶα ἐπὶ τινος ἐπὶ ξηνον, ὃ ἐστὶν ἐπικόρμιον. cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit *Aristophanis Scholiastae* κόρμος μαγειρικός, quos *lanionum* codices ex ulmis maxime confectos adpellat *Juvenalis antiquus Commentator* ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπὶ ξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρεῖα κόπτονται, τὸ νῦν ἐπικόπον. παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει. de *Aristophane* liquet; *Demosthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Hesychio* reficiendum arbitror, Ἐπὶ ξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρεῖα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπον; vel ἐπικόπον ξύλον. nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut

recte monuit *H. Stephanus*: sic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella*, super quam aliquid inciditur. *Paulus Aegin.* VI. c. 67. *Leonides*, ut ὄσχεον σαρκώσει mederetur, ὑπτιον ἀνακλινὰς τὸν ἄνθρωπον σμῖλη κατ' ἐπικόπου σανίδιου τινὸς ἢ σκληροῦ δέματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Hesychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adsentior. *Idem*: Κρήϊον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα: veterum expositionem tradit *Homericæ* vocis κρεῖον sive κρήϊον duplicem; hi codicem coqui *lanionis*ve accipiebant, alii *lebetem*, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλκην a *Parisi* τὸ ἐπικόπανον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπίκοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo *Glossas* corrigenti, *Cala*, ἐπικοπῆς, ἐπιγλυφῆς. Ergo *Lucianus* ad praecidendam tam grandem philosophi barbam *scala navali Menippum* uti voluit vice codicis aut trunci *lanionii*, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. *HEMST.*

Ead. l. 8. *MEN.* Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας) *Locus* et vitio laborat, et prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge* vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma *Graecæ* linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. *Diall. Deor.* IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας. *Catapl.* c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph. Socr. Apol.* p. 411. v. 9. οὔτε θύων τίσι καίνοις δαίμοσιν, οὔτε ὀρνύς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηννα. *Suidas*: Ἀναπέφηννα, ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηννα. Nihil moror *Philopatridis* consarcinatore *§. 3.* ipse rectius *§. 18.* Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi *medii* postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὸν πάγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, et, ἀπόθου καὶ τοῦτον. *Amoicr. cap. 5.* πᾶσαν οὖν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in *Pass. Tarach. Prob. et Andron.* p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde *Menippo* male tribui, quae *Mercurii* personae convenient, manifesto, dummodo sententiam

consideratius perpendas, patebit. Securis loco serram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus caussa poscit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior adpares, postquam taeterimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere:—'Eq. 'Ο πέλειος ἱκανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν etc. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27. τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. HEMST. Ἀναπέφηνας Medium esse et forma et potestate, ab ἀναφαίνειν repetendum, extra omnem dubitationem est positum: nam quae Bastius Ep. Crit. p. 89, de verbo aliquo novo ἀναποφαίνειν docet ex *Actian.* Hist. Anim. XIII, 6., ea certe ad *Lucianum* nihil adtinent: (praeter loca ab *Hemst.* jam laudata cf. *Timon.* c. 1. pro *Imagg.* c. 14. *Somn.* s. Gall. c. 4.) et in *Reitz.* Ind. *Lucian.* manifesto vitio fictum est verbum ἀναποφαίνειν. Quod si ita est, legendum necessario ἀνθρωπινώτερος, non —ον, praesertim quum Codd. faveant. Hinc vero non minus certo sequitur, dici haec verba ad Philosophum, non ad Menippum; non item adparet, a quo dicantur: melius tamen et mihi videntur Mercurio tribui, quod et in P. indicatur, ubi vocis βούλει praefixum *Menippi* nomen. *Carpzov.* ἀνθρωπινώτερον tuiturus explicat per Ellipsin Pronominis τι, non sane sinistro. *Wielandius* denique vertendo serrae ope barbam demi Philosopho jubet, quasi pro ὁ πέλειος ἱκανός legerit ὁ πρῶτον ἱκ. LEHM.

Ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud *Athen.* ἀνθρωπινῶς λαλεῖν p. 383. B. SOLAN.

Ead. l. 9. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

Ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium exoitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum huiusmodi dicit hircum in alis habere. *Lysimachus* apud *Plautum* in *Mercat.*

Jam plenus aetatis, animaeque foetida

Senex hircosus —.

COEN.

Ead. l. 11. Ἐπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant,

quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἰρωντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Ter. Andr. A. II. Sc. 5.* οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, *Euseb. D. E. p. 106. C.* οἱ σεμνοπροσώπουντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, *Artemidor. Prooem. I. I. p. 3.* De ipso Platone *Amphis* apud *Diog. L. III, 28.* Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκῶς τὰς ὀφρῦς. *Alciph. I. Ep. 34.* Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπινόησας σεμνὸς τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial. I. Ep. 25.* Quod autem in *Ox.* libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est caussae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, et *Nostro* familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallet *ἐαυτόν*· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἑαυτόν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in *Tim. c. 54.* ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· et *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθεῖναι et ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege *Chnodomario XVI. c. 12.* ardua subrigens supercilia; et p. 143. elatus in arduum supercilium. *HEMST.*

Ibid. Ἐπῆρκεν) Vide *Vit. Auct. c. 7.* ὥς διῆρκε τὸ ξύλον. *SOLAN.*

Pag. 173. l. 1. Ὑπὸ μάλης) Quicquid clam et occulte, non propulato, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra *Aphob. Ψευδομαρ.* Οὐχ εἰς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut ajunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπον, sub sinu. *COGN.* *Erasmus* in *Adagio, Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam adtulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in *Anim.* cujus operae praeclaræ non meminerat *H. Valesius*, cum ad *Amm. Marcellin. XXVI. p. 512.* iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva et occulta solere dicere observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *HEMST.*

Ead. l. 13. Κολακείαν) Ita *Ox.* Reliqui κολακίαν. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex *MS. Ox.* reposuimus. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent poste-

riora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius et jucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, et similiter conclusa, et immutatione quasi quacesitas venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait.* Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Demosth. Encom. c. 8. SOLAN.

Ead. l. 12. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Rhet. Praec. c. 17. Vit. Auct. c. 10. et 23. SOLAN.

Ead. l. 13. ἦν, ἰδοὺ) Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud Nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδοὺ. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I. p. 1104. ἦν ἰδοὺ, inquit, apud Lucianum eadem significat initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδοὺ, posita post ἦν' apostrophī nota: nec enim dubitō, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδοὺ, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδοὺ. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

Ead. l. 14. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyae. IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paullo ante dixerat ἀναβάθραν idque jam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV. c. 10. et C. A. Dukero ad Thucyd. IV. c. 12. nec Stephanum in Thes. Luciani loca fugerunt. Pausan. X. p. 860. διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών. Poll. VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

Pag. 174. l. 9. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας) Petron. c. VIII. p. 33. Tarde, imo jam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, et per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

Ead. l. 10. Περίειδιν) Futurum, uti supra Diall. Matr. X. αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adjunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

Ead. l. 14. Ἐπεισα) Consule *Diogenem Laërt.* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN. Mox μεταξὺ λόγων formula loquendi, qua usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus intersereretur: *Apolldorus apud Pollucem X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τοῦτέ μοι δοκεῖ* ubi a me quaedam sunt observata. HEMST. I. Cf. Charon. c. 24. Navig. 5. Ner. 11. *Plaut. Trinum. I, 2, 156. Sed quid ais? Terent. Heaut. V, 1, 9. Sed interim*, magis ad Græcam rationem. Nostrates, Francogallos imitati: A' propós. Agit de hac formula loquendi etiam *Hoogveen. ad Viger. p. 418. LEHM.*

Pag. 175. l. 8. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεται, unde petatum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspiciabar olim, συνάγεται vel ἀπάγεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus in Polybio I. p. 119. pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένου* legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad *Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphy. in Euseb. Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lucianus, eundem exitum a Locrensibus Dionysii junioris habuerunt. Strabo VI. p. 398. Aelian. V. H. IX, 8. HEMST.*

Ead. l. 5. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic passim. BOURD.

Ead. l. 6. Διόφαντον) *Cicer. in Bruto p. m. 215. C. Diphani* meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus disertissimi. *Lacedaemonius antiquus scriptor. LLoyd. SOLAN.*

Ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Scite; nam ἐξάρχειν verbum rei musicae debitum: qui primus cantionem incipit et voce moderatur sua, ἐξάρχειν dicitur: *Hesiod. Scut. Herc. v. 205.*

— — Καὶ δ' ἐξηρχον αὐοιδῆς

Μοῦσαι Πιέριδες — —

quem poëtae locum citavit *Athenaeus lib. IV. p. 180. ubi et haec inter alia: τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον* potuisset idem jure de omni cantione dixisse: *Archilochus: Ἀντὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παίηονα. Xenoph. Cyrop. lib. IV. non procul initio: σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιῆσατε, καὶ παιᾶνα ἐξάρχετε* sed notabilior est locus lib. VII. p. 103. ὅταν ᾗδῃ ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γινώμεθα, παιᾶνα ἐξάρξω, ὑμεῖς δ'

ἐφ' ἑσθ'· ἐφ' ἑπονται itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed haec alibi fuse. HEMST. I. Cf. inprimis de Luct. c. 20. LEHM. Protulit Des. Herald. ad *Martial.* II. Ep. 11. Μοχ θάπτωσ' με unde *Cuperus* expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. I. p. 48. HEMST. II.

Ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. et S. SOLAN. Et B. 2. habet μετ' ὀλίγον. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Παντως) G. Coll. et P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

Ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit, Ms. πάντως; δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

Ead. l. 24. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

Ead. l. 26. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Salmuriensi et aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post vocolam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit interpret. At non interrogat Crates, ut et nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. JENS.

Ead. l. 27. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum ὅς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN. Felicissima emendatio, quam confirmant optimi libri Mss., duo Pariss. et Gori. Frustra tueri vulgatam rationem conatur *Abresch.* Dilucc. Thuc. pag. 104. Alia enim est loci Diall. Deor. VI. in. syntaxis, etsi eum ita legas, uti vulgo exhibetur. LEHM.

Pag. 177. l. 1. Ἡ μ' ἀνάειρ', ἧ ἐγὼ σε) Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Π. Ψ. v. 724. GRAEV.

Ead. lin. 3. Ἐθεράπνεον ἀλλήλους] Haec verba olim cum antecedenti Diogenis interrogatione arctius conjuncta fuerant: Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπνεον ἀλλήλους; Sed sic stolidam esse eam quaestionem, vidit jam *Hemsterhusius*, qui tacite versionem Latinam ad sanio rem rationem reduxit, verba ἐθεράπνεον ἀλλήλων in limine responsionis Cratetis ponens. Ediderunt sic etiam *Schm.* et *Matth.*, praeter ipsam sanam rationem etiam auctoritatem codicis 3011. secuti, cui Gori. quoque et Aug. recentius collati accesserunt. LEHM.

Ead. l. 8. Οἱ μάντις εἶτε ἀπὸ τῶν ἄστρον etc.) Si commodum videatur illud εἶτε, cur non tertio quoque loco εἶτε Χαλδαίων παῖδες; nam ὥςγε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sen-

sum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco *οἷτε* Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἷτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἷτε ἄ. τῶν ὁ. οἷτε X. π. ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε etc. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque* subseruntur *genitulum extorum interpretes controversi*, hinc praefecturas profusius largientes et sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus et Aristeus viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates et Astrologos et somniorum interpretes et Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant.* Saepe, autem fraudulentum vates, quibus ex spe lucris futurorum praedictio pendeat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *Hæmst.* Ad gravius, quod sequitur, additamentum ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Πύθιος magis convenit, conjungere per οἷτε, quam disjungere per εἷτε, varias vatum classes, e quibus inprimis commemorantur Astrologi, ἀστρομάντις, et ὄνειρομάντις sive, ut in Somnio adpellabantur, ὄνειρων ὑποκρίται. Ab his jam non diversam classem efficiebant Chaldaei, ut cum *Hæmst.* pergi possit οἷτε Χαλδαίων παῖδες — quamquam largiar eorum magiam potissimum ad νεχυομαντεῖαν spectasse, vid. *Necyom.* c. 6. — sed videntur hi tantummodo exempli loco laudari, ad probandam scilicet insignem illam utriusque amici curiositatem sortis suae futurae cognoscendae. Recte itaque habere videtur ὥς γρ. Verum ingenue fateor, nondum mihi omni ex parte sanum et integrum videri locum. Sive enim plenus est vatum, qui consuebantur, recens, non convenit tum Singularis numerus παρῆχε, ad unum Pythium referendus, et corrigendum adeo παρῆχον. Sive παρῆχς retineas, quod omnes certe libri tuentur, tum verba ἀλλὰ καὶ etc. peculiarrem quandam et separatam conficiunt enuntiationem, nec potest in antecedentibus non excidisse verbum, quod cum Subjecto, οἱ μάντις conjungas. Nisi forte existimes scriptorem nostrum et hic, ut alibi passim, licentia quadam syntaxeos usum omisisse, quod e totius loci ratione et natura baud difficulter intelligi potest. Sed vel sic, nescio quomodo, offendit Singularis numerus παρῆχε in ea quidem sententia, in qua maxime id agitur, ut conspicua reddatur magna quaedam multitudo et varietas. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 10. *Χαλδαίων παῖδες*) Sic Neeyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

Ead. l. 11. *Ἀριστέϊ*) Mirum cur *Ἀριστέϊ*, cum dixerit *Ἀριστέαν*. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur *Ἀριστέϊ* dicat, cum *Ἀριστέαν* adpellarit; et merito miratur. Ms. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro *Ἀριστέϊ* scribit *Ἀριστέα*, ut scribendum est. GRAEV. *Ἀριστέα*) Ex MS. Gr. et L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt *Ἀριστέϊ*. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt; Aristetas nullus. SOLAN. *Ἀριστέϊ*) Ut *Ἀριστέα* reponatur, quia *Ἀριστέας* ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem; cujus in hac caussa ratio habeatur. Ad Alciphr. I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ σοφῆς haec notat: Pro οἱ σοφῆς, quasi α σοφῆς per metaplasmum; ut et Aratus ἀνέμοιο σοφῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. et Diog. *Ἀριστέϊ* formavit, cum nominans, qui non *Ἀριστέως*, verum *Ἀριστέας* vocabatur, sed hoc non sine adlusione ad ἀριστέως. Illam adlusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, et aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Melάνθιον Homerus plerumque adpellat, idem Μελανθεὺς Od. T. 255. Φ. 176. *Ἀποιβέως* et *Ἀποιβέας* non differunt, quod posterius in Aelian V. H. III, 80. contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, et dudum ante utrumque J. Fr. Gronovius Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristetas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, *Ἀρισταῖος* dicitur a Strab. XIII. p. 881. A. Pausan. V. p. 392. Jamblich. V. Pyth. §. 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I. p. 333. D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. Casaub. et Scherpezeel. ad Strab. Hoeschel. ad Orig. contra Cels. p. 113. Rutgers. V. L. VI, 14. Potter. ad Clem. quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat *Ἀριστέαν τὸν Ἀδευμάντου Κορίνθιον*, illum semper *Ἀριστέα Thucydides* et Plutarch. T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit Luciano, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causeetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, cum posuisset *Ἀλκαῖος*, mox subdit πάλιν δὲ *Ἀλκῆος* ab *Ἀλκῆως*. Ceterum

haec lances dubiae, et quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericæ, unde has adumbravit *Noster*, quæ Achillis Hectorisque fata exigebant II. X, 209. *Theog.* v. 157.

Ζεύς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιφέρει ἄλλοτε ἄλλω.

HEMST. At graviores tamen h. l. complurium eorumque optimorum eodd. voces, quam quibus non videretur obediendum. Recte *Schmiederus* et *Matthiae* receperunt legitimum nomen. *Scholiastes* etiam 'Ἀριστᾶιος finxit, quam et ipsam formam cum illa *Aristeæ* commutatam fuisse modo docuit *Hemst.* LΞHM.

Ead. l. 12. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

Pag. 178. l. 3. Προμαντευομένους) *Thom. Mag.* in βούλομαι vitiose προμαντευόμενος et οὕτως. HEMST. II. Quanquam γενέσθαι posse defendi videatur, praefero γενήσεσθαι, ut *Diall. Deor.* XXV, 1. πόθεν γὰρ ἂν ἤλπισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν; in istis saepius esse peccatum, *Mss.* usus nos docuit: sic apud *Aeschinem* adv. *Timarch.* ἐκείνῳ γε οὐδεμῆποτε δύνωνται ἀφελέσθαι τὴν ἀλήθειαν. *Ms.* δυνήσωνται praeferat, quod aptius judico. HEMST. I. Ipse postea huic conjecturae renuntiasset videtur *Hemsterhusius*, quippe indignae, cujus in majori *Luciani* editione aliquam mentionem faceret. Itaque et nobis eam missam facere licebit; praesertim quum et alibi jam de hoc Infinitivi aoristi usu dixerimus, ut ad *Timon.* c. 18. ad *Diall. Deor.* VI, 2. et XV, 3. LΞHM.

Ead. l. 4. Διαπλέοντες) Subintellig. 'Ἀριστέας καὶ Μολιχοί. GUYET.

Ibid. 'Ες Κίρραν) Dico alibi. Hanc *Phocidis* urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari *Crissam*. *Strabo* et *Ptolem.* diversas faciunt. BOURD. Prope *Delphos*. SOLAN. De *Cirrho*, *Delphorum* navali, agit imprimis *Pausan.* L. X. c. 8. 87. p. 817. et 893. LΞHM.

Ead. l. 8. Ὡξάμην) Sio malo, quam, ut vulgò, εὐξάμην· quanquam saepissime sic reperiri non ignorem. De baculo *Antisthenis* *Diogen. Laërt.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit *Athenis*: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* *Char.* c. V. SOLAN. De forma vocabuli Ὡξάμην *Grammatica* vid. ad *Diall. Marr.* XIII, 1. LΞHM.

Ead. l. 10. Κοῖνον) Ex cujus fronde στέφανος 'Ολυμπιακός. *Hesych.* *Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. BOURD.

Pag. 179. l. 10. 'Ες δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur. Quod hic Graeco, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Bel-

gice dicimus op *het geld sien*. Non hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est adfectare, petere, cupere, adjuncta praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἄλλ' ὡς ἀριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non tenuia nos expetimus donum. In Charidemo c. 25. Καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας, Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes. In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαρσύνειν χρῆ; καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρώντα; καὶ τὴν ἀνὰ εὐδαιμονίαν, Sed fidenti et bono oportet eum esse animo, qui ad viam metam pervenire studeat, et ad illam, quae supra est, beatitatem. In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiosi. Sed hoc in loco pro ὁρῶντες J. G. Gracivius ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσων. *Adian*. V. H. I, 28. ἐν Ῥόδῳ παρὰ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἡθῶς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτοὺς. — Sed et sine praepositione βλέπειν et ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoris c. 24. Τῆς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηναίων, καὶ Ἀκκιλείας ἐπιτετιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino adfectare, cupere; sed tamen spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos; vertendam autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id interpres, jure propterea castigatus jam ab Jac. Gronovio, Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro adfectare, petere, studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ οὕτε χρυσὸν ἔτι, οὕτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν etc. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant. Potest et recte eo sensu per videre verti, cum etiam videre ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritis J. Fr. Gronovius; qui et eundem hunc ex *Luciani* Hermotimo locum ibi adfert; ut et perintueri, uti hoc verbo utitur *Nepos* in *Themist.* c. 7. — Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum, qui adtendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alijs Eunuchus jam dudum tensus arcum tenens, τὸν δὲ μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem adcumbentis epulis,

ὄculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos; qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu adpareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quae adtulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro petere, incumbere in aliquid, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἑπαινός) ὅπως ἐπερθανμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, et arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem reditura. JENS.

Ead. l. 16. Τοῦ πυθμένου στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae versus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C.

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι

Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνθρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυσσι) Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis adserviunt, Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in unguiculis. Uterque locus Ciceronis et Luciani non fugit Erasmus in Chil. HEMST.

Ead. l. 4. ἤξουσι) De ἤξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut et Dial. XXVI. SOLAN. Vult Solanus, ἤξουσι stare sic posse, neque adeo opus esse ea, de qua cogitasset, emendatione. Qui locus citatur, non est Diall. Mortt. XXVI., sed Diall. Mortt. XXX, 2. ἦν δέ τις — ἦν αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων etc. LEHM.

Ead. l. 21. Ἐμὲ δὲ προεκτερεῖσθαι) De summa imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contententem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, et si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide Livium XXXV. c. 14. et Appian. in Syr. SOLAN. Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano et Hannibale Livius atque Appianus et Plutarch. T. I. p. 381. referunt, Lucianum hujus dialogi sumsisse argumentum, observant Fr. Fabric. ad Orosii IV. c. 20. et A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Han-

nib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem fecisse nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de *Villio* tanquam rem exploratam scripisset XXXV, 14. cum *Ephesum* profectum dedisse operam, ut cum *Hannibale*, qui tum ibi forte erat, saepe congrediretur, *Claudius*, inquit, secutus *Graecos Acilianos* libros, *P. Africanum* in ea fuisse legatione tradit, cumque *Ephesi* collocutum cum *Hannibale*. Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam solícite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae et *Romani* nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, et tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. et seq. ubi *Julium* Caesarem et *Alexandrum* inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum *Gallicis* saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec *Alexandri* lis atque *Hannibalis* disceptata fuit in *Beatorum* insula, jus dicente *Rhadamantho*, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat *Ver. Hist. II. §. 8.* ibi de *Scipione* nihil; quippe *Romanorum* nullos, cum eo delatus fuit *Lucianus*, insula *Beatorum* habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, et variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *HEMST. II.* Esse aliquid *Veteres* existimabant apud inferos honorari προεδρία, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μνηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν ᾧδου προεδρίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον, ἔφη, (Διογένης), εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δὲ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. *Dial. quoque 10.* *Menippo* virorum optimo προεδρίαν adsignat honoris ergo *Mercurius* in *Charontis* navicula. *HEMST. I.*

Pag. 181. l. 9. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, et intervallo non mediocri disjungi videantur πόλεμος et πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores. *Thucyd. I. c. 18.* εὐ παρ-σχευάσαντο τὰ πολέμια. ad quem locum, ne quis praecipiti

judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promptu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confusus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικά ἀλκιμος pro τὰ πολέμια istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἔδωκ' ἄνδρ' ἐν μεγάλοις καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων· p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους· v. 23. ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἀλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Luciani* verbis praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI. c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire me profitear, et *Scholista* *Cass.* omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod bello strenuum atque egregium esse, lubens deseram. *Hemst.* Paullo ante malueram olim ἀλλὰ καὶ πάντων etc., quo erroris historici culpa liberaretur *Lucianus*. Nunc mihi persuasi, quemadmodum οὐ — ἀλλὰ καὶ elliptice dicatur pro οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ, ita etiam nonnunquam in eadem phrasi καὶ omitti: οὐ μόνον — ἀλλὰ. Egerunt de hac Ellipsi *L. Bos* ejusque Commentatores s. v. καὶ, et *Hindenburgius* ad *Xenoph.* Memorab. I, 6, 2. p. 40. 41. Luculentum exemplum haud multo post occurrit *Dial.* XIX, 1. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἀξίως ἀγχεσθαι. *LEM.*

Ead. l. 11. Ἐν μέρει ἐκείνους εἰπάτω) *Julian.* *Caesar.* pag. 318. A. καὶ ὁ μὲν Ἐρμῆς ἤξιον λέγειν ἑκαστον ἐν μέρει κατὰ τῶν δαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *Hemst.* II. — Sic apud *Nostrum* in *Timone* c. 8. et *Revivisc.* c. 8. δοῦναι λόγους καὶ δεχέσθαι ἐν τῷ μέρει. *Achill. Tat.* lib. I. p. 53. τὰ δὲ ἄνθη ποικίλην ἔχοντα τὴν χροιάν ἐν μέρει συντίθενται τὸ κάλλος· latuit ibi Interpretem genuina voculae significatio. *Hemst.* I. Verum nonnihil discriminis facit Articulus, natura quidem sua, quamquam usus etiam *Nostrum* non semper accurate respondere videtur. Ἐν μέρει omnino est vicissim, per vices, alternis vicibus, deinceps singuli vel singula, non simul eodem tempore, ut h. l. Ἐν τῷ μέρει vero dicitur unus facere aliquid respectu alterius, qui modo commemoratus fuerat; quod et ipsum *Latina* dicitur vicissim, ut in *Pisc.* c. 28.

οὐ δὲ, ὡς Παύρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέτρῳ. Sed promiscue ea, ut diki, a Nostro usurpari, vel ex his locis collatis colligi poterit: Nigrin. c. 3. Ver. Hist. I, 34. et quae supra e Timone et Revivisc. citavit Hemst. Plura etiam accedent in Indice. LEHM.

Ead. l. 14. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non necesse erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Asia rebus gestis.* CLER. Credemusne Luciano inuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis gestis, et in exsilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum Sosilo literarum Graccarum usum esse doctore. SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus Mortuor. Dial. XII. ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38. loco, quem adferebat, parum adtente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, cum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum et bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non caluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoris disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia. Dion. Cōcc. in Exc. Vales. p. 593. καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πατριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἥσκητο. Zonar. T. II. p. 74. Hannibal τὴν τε διάλεκτον ἄλλους ἄλλην ποιούμενος, ᾗδεν γὰρ κλειούς, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem adtribuerit. HEMST. Ita Jo. Matth. Gesnerus ad me: Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: Ἐν μὲν τοῦτο, ὡς Μίνως, ἀνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδ. Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud supetos essem. Ego Luciani patrocinium suscipi, aequissime fero. IDEM in Adden-

dis. Ipse *Lucianus* hoc nolle videtur, quum *Hannibalem* infra §. 3. dicere jubet: καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος, παρωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. Stat igitur cum vulgatae lectionis veritas, tum actionis *Hemsterhusianae* iusta causa; idque eo magis, quum et aliunde, quin etiam ex hujus ipsius *Dialogi* fine, constet, *Lucianum* in historicis interdum minus adcuratum et gravem scriptorem sese exhibuisse. Unde et tenuis illa subtilitas hoc quidem loco nihili est, qua *Abreschius* Diluco. Thuc. p. 478. distinguit inter has phrases: *litteris Graecis operam dare, et sermonem Graecum addiscere, eique adsuescere*. Nam qui aliquot libros Graeco sermone conficere, qui *Polemonem* philosophum Graece de re militari et imperatoris virtutibus disserentem deridere, qui in *Antiochi* aula regia maximarum rerum consiliis adhiberi, poterat, eum consentaneum est in sermone quoque Graeco non mediocriter versatum fuisse. Sed aliud mihi olim in mentem venerat, idque palam etiam prolatum, *Hannibalis* orationem per hunc *Dialogum* consulto ab auctore minus exquisitam et elegantem sisti, quoniam occurrant passim voces et phrases, ab ipso *Luciano* in *Soloecista* damnatae, ut ἐξορμᾶν pro ἐξορμᾶσθαι, παρῶς pro πάρος, εὐθύ pro εὐθύς, quae, si codicum auctoritate confirmata sunt, sane in terso scriptore offendere possunt. Verum a doctis et cordatis amicis *Luccaviensibus*, qui non prae divinarum rerum cura et studio humaniores litteras deserere statuerunt, quorumque spectata fides studiorumque jucundissima communio etiam ultra locorum terminos et fatorum vicissitudines usque in grata mihi memoria erit manebitque recondita, *Mittagio* et *Lipsio* — nam *Krahnertus* quidem, dulce ejusdem coronae decus, alias sagacissimus errorum quorumcunque scrutator et felicissimus oppuginator, tum certe magis mecum facere videbatur — ab his, inquam, amicis monitus et meliora edoctus, dudum opinioni isti meae, tanquam vano somnio, vale dixi. Nam primum non liquet, quamobrem, quum alibi a *Luciano* variarum gentium barbari, *Scipio Romanus*, *Anacharsis* et *Toxaris Scythae*, *Ganymedes* et *Paris Trojani*, bene Graece loquentes inducantur, hic loci unus *Hannibal* subsoloecae loqui jubeatur; nisi forte, quod *Krahnerto* placuit, hoc cogites *Luciani* consilium, ut sic obiter *Alexander* pungeretur, ratione praeceptoris illius *Aristotelis* habita. Deinde etiam paucissima tantummodo sunt soloecismorum exempla, quae in *Hannibalis* oratione deprehenduntur, eaque ejusmodi, ut vel defen-

di, vel librariorum incuriae tribui posse videantur. Huc pertinet ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες etc. ubi Articulus τὸ incommodo loco positus facili opera transponi potest. Defendi autem, vel saltem excusari, poterunt εὐθὺς pro αὐθὺς, ἐξομῶν pro ἐξομᾶσθαι, et πατρώος pro πατρίος, quibus suo loco patebit, vel ipsum Alexandrum, eruditissimum hominem, non minus, quam Hannibalem, uti potuisse. Itaque casu potius, quam consilio, factum esse videtur, quod in Hannibalis sermone, alias purissimo et *Luciani* style convenientissimo, passim dictiones occurrant, de quarum elegantia dubitari et controversia moveri possit. Accedit, quod *Lucianus* in Soloecista suo non tam ipsos soloecismos et scriptores, qui eos admitterent, in quorum quidem numero quodammodo *Lucianum* quoque ipsum fuisse constat, quam potius putidos et altioris ingenii ac spiritus expertes illorum taxatores, misellos scilicet aetatis suae Grammaticulos et Criticulos, perstringere voluisse; de qua quidem re alias fusius exponendi occasio praebebitur: unde certe hoc efficitur, neque iis soloecismis, quibus Hannibal utitur, multum momenti ab auctore tribui potuisse. Quae quum ita sint, facile conjecturam istam meam mitto, vel, si tanti est, peritioribus excutiendam permitto. LXXII.

Pag. 182. l. 2. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Hadrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. CLXX. Non fratri, sed sororis viro. Vide *Liv.* XXI. SOLAN. Ad verbum modo lectum ἐξομῶντας haec observavit in edit. min. *Hemsterhusius*: „Obliviscitur ipse sui praecepti *Lucianus*, observante *Graevio* ad *Soloecistam* pag. 74. sq.“ Sed idem tamen *Graevius* simul addit, non plane insolitum etiam apud optimos scriptores, ut *Xenophontem*, esse usum huius verbi Activi, ut significet *erumpere*, *proficisci ad expeditionem militarem*, aufbrechen, ausmarschieren. In iis, quae antecesserant, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες etc. offendit Articulus τὸ, incertus, quo sit referendus. Equidem eum ad ἐξ ἀρχῆς referam legamque, ὅσοι τὸ ἐξ ἀρχῆς μηδὲν ὄντες etc. vel ὅσοι μηδὲν τὸ ἐξ ἀρχ. ὄντες. Verum nusquam talis lectionis vestigium reperi: donec igitur reperiatur, maneat saltem vitii notatio. LXXII.

Ead. l. 4. Τὰ μεγάλα ὄρη etc.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, et una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν: contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τὴν χώραν οἰκούμεντας: longe aliud est κατατρέχειν, κατα-

δορμὴν ποιῆσθαι τινας. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νῆος γὰρ ὦν ἐν Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῶ τὰ Ἄλπεια ὄρη μὲθ' Ἑρακλῆα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὧμῶν οὐδενός πω θαρσύντος, ἰμβάλων τετρακόςια ἀνίστησα ἄσθη etc. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακόςιας vel τετρακόςιας, neutiquam adsperneretur: πεντακόςιας πόλεις Ῥωμαίων πορφῆσαι Hannibalem, adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. HEMST. Non placeret definitus numerus. Τοσοῦτοι non solum notam, sed etiam magnam, multitudinem denotat, quam quis quasi admirabundus et cum exclamatione quadam indicare vult. Similiter infra Dial. XIII, 2. Menippus: Εἴτα αἱ χιλῖαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπαιον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; et Dial. XIX, 1. ἄξιός ἄγχεσθαι, τοσοῦτοις θανάτου ἄξιός γεγενημένος. Sub montibus autem illis magnis *Scyboldus* et *Bremerus* gravi ac plane miro errore intellexerunt *Pyrenaeos*, quum de *Alpibus* res sit notissima, et ipse narrationis ordo geographicus et historicus eo ducat. Memoratur primum Hispania, deinceps Gallia, et nunc demum transscensu magnorum montium, et regiones Padum circumjectae. LXXII.

Ead. l. 5. (Ἄπαντα) Omnes libri habent, excepto *Wacheliano* et *Hemsterh.* ἅπαντας: horum uterque ἅπαντα reposuit, uti et ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. SOLAN.

Ead. l. 9. Δακτυλούς αὐτῶν μεδίμνοις) Variae de horum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. explesse tres modios super dimidium. Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertul.* Apol. et hic *Lucian.* Omnium ratio *Livii* optima, qui modium putat. Ferrei isti fuisse, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. BOUAD. Adcommodatus hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens modios duos annulorum *Carthaginem* esse missos; additque, ne *Florum* non agnoscas, dignitatem equestrem taxatam mensura. Cum *Plinio* plerique annulorum trimodia memorant. Parum a *Nostro* distat *Tertul-*

liani dictum Apol. c. XL. *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto ac caedes suas mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Coccejano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περὶ δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βοτῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἰκοὶ Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον*. Κοίνῃ γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. Dion autem Chrys. Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπείρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολλταῖς ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκαστὴν εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commismissi erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fident, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste Livio XXIII, 12. et, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui, post πολλταῖς excidisse κόλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων: verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV. cap. 16. Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. et Gr. p. 52. 78. De modio et μεδύμῳ vide ad Tim. c. 57. Eutropii modios in hac eadem historia Graece dedit μεδύμους Pacanius: et scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, τοῖς μεδύμους Ἀττικῶς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. HEMST. Ead. l. 13. Ἀντεξεταζόμενος) Nolui hic sine Ms. aut impr. Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταζόμενος. Probabunt, credo, viri elegantes et critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paullo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subjicias judicis rationes pensantis: sic enim res ipsa et eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμ-

πλεόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in *Alex.* p. 488. SOLAM. Ἀντιεξετάζομενος mutari vetat *Lucianus* verbi hujus usu gaudens *Diall. Mortt.* XXIX. §. 1. de *Merc. Cond.* c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιτάζομενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud *Demosth.* p. 38. E. sed alterum non minus adcommodatam est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, tanquam parem componi, et cum alio congrédi; quare de judiciis etiam usurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ὁμαλῆσις συνεξετάζεσθαι νῆσταις, cum robustis juvenibus contendere et manum conserere. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, armis inter nos experiamur: I. *Maccab.* X, 71. HEMST. II. Recte et ad amussim purioris Atticismi ἀντεξετάζομενος: vid. *Phrynich.* p. 58. et ad eum *Notas Dav. Hoerschelii*: sic etiam *Pausan.* in *Att.* Θρακῶν δὲ τῶν πάντων γυδίνες πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοὶ πρὸς ἄλλο ἔν ἔθνος ἀντεξετάζοντα: *Noster* de *Merc. Cond.* c. 24. *Heliod.* lib. VII. pag. 326. aliique: posteriorum pauci hanc regulam observant. HEMST. I.

Ead. 1. 14. Μῆδους καὶ Ἀρμενίων) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu et ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores et fortiores. CLER. Et *Noster* Armenios fortissimis antiquitatis populis adnumerat in *Navig.* c. 33. Cf. *Alexandr.* c. 27. Nihilominus dubitem quidquam mutare. Videtur Hannibal omnino orientales populos cum occidentalibus comparare, et duorum nomina loco omnium proponere. Ceterum *Dial.* XXVII, 2. Oroetes quidam dicitur Armenius, et inferius §. 5. idem motibus Medis adnumeratur; ubi cf. *Hemst.* Adnot. LEX.

Pag. 183. 1. 3. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas miserum Darium: ὀλεθρὸς est exilio dignus. Hoc autem convicio prociudit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. CLER.

Ead. 1. 4. Ἀποστὰς τῶν πατρώων) Subaudi ἔθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpres. Objectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. *Dial.* *Philippi* et *Alexandri*, CLER.

Ead. l. 5. Καὶ δλαταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor et contemplor, non video, quin exoiderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς δλαταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, et fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum et Arbelas divicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque adsuefecit mori vivendi apud Medos recepto, adsumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, Accusativos illos δλαταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατά. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, et ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. JENS. Ἐς δλαταν*) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Jensus, requirit. In ed. J. loco suo motum reperitur, quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam aclariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, et consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I. p. 985. *Μεταδλατῶ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, δλαταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δλαταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, et in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρῶν ἐκδιὰλτησιν ἑθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῶν. utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloec. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρῶν, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, et castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια et πατρώα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.*

Ead. l. 6. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, interficientibusque auxilium tulit; pro quo Benedictus, et interficientibus opem tulit. Mira et ridicula. Recte adscripsit pater, instar lictoris. Id enim vult, et ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: et amicorum caede convivria contaminavit, et interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari,

quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινὰς ἐπὶ θανάτῳ reddere poterint, interficientibus opem ferre. Συλλαμβάνειν quidem cum Dativo significat opem ferre, sed non cum Accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἱμαιοφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit interficientibus? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam ad mortem. Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, aliquem comprehendere atq. mortem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio adficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI. p. 513. φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἀνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐπέλεγε, comprehendendi jubebat, vel, comprehendebat per alios: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἑμαστίγησεν, Aphthonetum flagris cecidit, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII. p. 57.

Ead. l. 8. Ἐπιπλευσάντων τῆς Αἰβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Αἰβύης: si teneas ἐπιπλευσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Αἰβύῃ. Longus II. p. 48. ἐπέπλευσε τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μικτηναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς: sic et ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem adnotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλεε δ' αὐτὴν (Ἀσία) καὶ ληστήρια πολυάνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Hist. Gr. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χλεὺν καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρξά ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominatus sum; quod et obscurum est, et longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat; Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo jure fuisse contentum, patriaeque legibus ac jussis libentem paruisse. Soorat. Ep. I. p. 2. τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lege pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰεὶ ὄντι τε καὶ μὴ: quae Leo Allatius et male tentat, et non melius interpretatur. HAMST.

Ead. l. 11. Βάρβαρος ὢν) Valer. Max. V, 1. ext. §. 6. postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit; Ergo humanitatis dulcedo etiam in effrata barbarorum ingenia penetrat. Idem Carthaginensibus in Atilio Regulo crudelissime necando barbaram feritatem expre-

brat IX, 2. ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis et officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis adroganter, neque tamen falso, *Iso-cratus*. Panath. p. 51. A. Quod antequam, verba *Luciano* ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, ejus adpellationis convicio Philippum Alexandri patrem prosecutus est *Demosthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90. B. οὐχ' Ἑλληνος ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos alienigenas esse et barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam adcurate docet *Dion Chrys.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, αἷτις ἡπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, *Odyseam* inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter *Iliadem* τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησιφόρος ἱστορεῖται. Haec *Plutarch.* in *Alex.* p. 668. D. et *Eustath.* in *Propem.* pag. 1. HEMST.

Ead. l. 12. (Παράφωδων) Hanc lectionem in sola *Salm. Benedictus* expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. et J. habent ἐραψώδων· A. 1. H. 1. V. 2. ἐραψώδων. B. 2. P. melius ἐρραψώδων· portentum dedit A. ἐρραψώδων. HEMST. Etiam A. 2. ἐραψώδων, Arg. et Lips. nec non codd. 2954. 2956. 3011. ἐρραψώδων. Quas quidem varias lectiones si quis attentius consideret, mirabitur, unde in plerasque omnes venerit praefixa litera ε. nam qua ratione in ραψώδων, quod in *Salmur.* ed. legitur, omissa fuerit, facilius perspicias. Mihi quidem videtur *Lucianus* scripsisse ἐπιρραψώδων, ex qua voce, per compendium scripta, primum ortum ἐρραψώδων, ac deinde, quum hoc falsum esse intelligeretur, ceterae scripturae secutae. Utitur hoc ipso verbo auctor *Necyomantiae* c. 4. de *Stoicae* familiae antesignanis: ὁ δὲ τις ἑκαλιν (παρρηνεῖ) πονεῖν τὰ πάντα — συνεχὲς ἐπιρραψώδων τὰ πάνδημα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, decantans in, i. e. simul cum, adhortationibus istis etiam continuo vulgaria illa etc. H. l. Praepositionem ἐπὶ referas ad praecedens, καὶ ταῦτ.

ἔπραξα, et habebis sententiam, quae haudquaquam displiceat. LEHM.

Ead. l. 13. Μὲν τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, *Philacnius et Sosilus Lacedaemonius*. Atque hoc *Sosilo Hannibal Graecarum*, literarum usus est doctore. CLER.

Pag. 184. l. 2. Μανδράσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tia* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

Ead. l. 4. Τῇ γνώμῃ) Ingenio et prudentia. Frigide interpretres, qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum insignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησθαι δοκοῦν, ὥς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πλῆσιν· εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μὴ γνώμη τὰ μὲν ἀήττητα πλήθῃ καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium *Polybii* in Exc. *Vales.* pag. 186. quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μέγισταῖς τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάρμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγγιολίας καὶ φιλοπονίας, ἐτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, et admirabilem ejus ἀγγιλοῖαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit *Diodor.* in Exc. *Vales.* p. 278. illumque talem imperatorem existimat *Polybius*, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Cass.* in iisdem Exc. p. 593. HEMST. II. Eadem, quae apud *Polyb.* in Exc. *Vales.*, leguntur etiam apud *Suidam* in *Eumenes*. HEMST. I.

Ead. l. 7. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN. Minime vero. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐρχῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD. Supplendum nimirum ex antecedd. φάναι, quod non mone-rem, nisi *Belinum* vidissem recipiendum censere ἀποκρίνασθαι; quod in cod. 3011. post vocem θαρσύν additum invenit. LEHM.

Ead. l. 11. Μητὴς) Non defuere, qui Alexandrum co-
Lucian. Vol. II. N n

dem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptores adpellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet, Philip. IV. p. 100. C. ὅτι δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἑγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius caussae prodest; nam et Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomina Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Hannib. c. VII. §. 4. Sic Ἀννωνὸς τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως *Periplus* inscribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius* ducem vel imperatorem. HEMST.

Ed. l. 12. Νέος ὢν) Vigesium agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. SOLAN.

Ed. l. 14. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. J. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθεῖς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebatum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor.* Sic. XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπίσκησε φόβον τοῖς ἀρισταμένοις τῶν Ἑλλήνων. et mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθεῖσθη. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντες αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν. atque alii. Pronuntiare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. pag. 391. D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem περινοήσας, quod ad commodatus est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST. Cogitatione amplecti aliquid, id agere, ut potiaris re, vel in possessionem usumve ejus pervenias, non video, quidni etiam per ἐπινοεῖν τι exprimi possit: haud multum certe discrepat illud in Nigrini fine: καὶ τὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Paullo superius fateor me maluisse Solanum sequi, καὶ καταφοβήσας corrigentem, quam *Hemsterhusium*, καταφοβήσας τε praefferentem, et si cum hoc fecerit *Matthiae*. Placet enim in hoc sermone saepius repetitum καὶ, et quod hoc ante ἤξιωσα non solum in J. sed etiam in Arg. et Lips. inepto loco positum, reperi-

tur, indicio hoc esse videtur, alibi καὶ excidisse. Mox *Θηβαίων*, etsi per se non sit vituperandum, mallet tamen in *Θηβῶν* mutari potuisse, maxime ob sequens ὑπ' αὐτῶν, quod alias ambiguitate aliqua laboret, quum non minus facile ad *Θηβαίων*, quam ad Ἑλλάδα, imo vero facilius, referri possit. LEHM.

Pag. 185. l. 4. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. *Arrian.* Curt. BOUAD.

Ead. l. 10. Διαπηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπηξάει compositum rarius, ac *Luciani* solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diversae virtutis est, atque ad hunc locum parum adpositae; vel pangendo fingendoque distinguere, vel ita defigere, ut stabilitum diu perduret. *Eunap.* Prooem. p. 5. Τὰ ἐκ τῆς ἀποῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπηξάει καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μόνιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πεξαμένους, ut *Herodot.* V, 82. νῆας τε πεξαμένοι. Similiter in *Philostrati* Icon. II. pag. 853. v. 19. Πηνελόπεια ἀναλύει ἃ διύφησεν, placet ἃ δὴ ὕφησεν. HEMST. Αἷ et διὰ passim a librariis confusa esse, intelligitur ex iis, quae *Boissonad.* dixit ad *Gregor. Cor.* p. 478. ed. Schäf. Exemplum mox in verbis: ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε, ubi codex 2954. habet ὡς γὰρ διεκράτησε. LEHM.

Pag. 186. l. 3. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed et ipsis Atheniensibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐν φυγῇ αὖν) *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem in primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia et crudelitate: ut *Valerium Maxim.* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginenses, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic adcusationi subscribant: alterum ejus ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat *Polybius* in *Exc. Vales.* p. 80. et seq. Contra Romanorum Hannibalem incusasse crudelitatem, *Diodorus* narrat in *Exc. Vales.* p. 281. Τῶν Πωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμώτητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφανείαν etc. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως αὖν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσση τὴν ἀμώτητα. HEMST.

Ead. l. 8. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδέν) Legitima acie et aperto

Marte nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non verb, nunquam justis aut claritudinis alicujus memor, ut absurde habet interpretes. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, praemium non referebant. CLAR. Sumsit a Demosth. p. 92. C. HEMST.

Ead. l. 10. Ἐτέρας συνῶν.) Pro ἔτερας συνῶν lege. ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταῖρας συνῶν, cum amicis consuescens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταῖρας συνῶν Flor. Ἐτέρας peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6. §. 21. Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox et ipse, et exercitus ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846. cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora cum elusisse, et ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuit: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annacum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1. ext. §. 1. Invictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, adundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviorē ad somnum et delicias evocavit. Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines adlocuta, sic ait apud Sil. Ital. XI, 402.

*Combibat illapsos ductor per viscera luxus,
Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili,
Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:*

et ne putes intra votum apem Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422.

*Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor
Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum
Hospitia, et patrias paulatim decolor artes
Exiit, occulta mentem vitante sagitta.*

At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui

amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit
 ἑταίραις συνόντα. Appian. de Bell. Hann. pag. 338. C. 'Ο δ'
 Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέ-
 τυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συν-
 ῆθους, ἐρημνὴν τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ. Hoc paullo quidem
 serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si re-
 cte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine re-
 rum gestarum digerendo non nimis adcurati, industria pa-
 rumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen
 eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est
 autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθ-
 ἡδυναθεῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an
 Budaeus C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, per lu-
 xum et voluptatem conterere: debuerat potius, luxu et volu-
 ptatibus quocumque belli opportunitates perdere atque e manibus
 amittere. Plutarch. in Anton. p. 928. A. 'Εκεῖ δὲ μειρακίου
 σχολὴν ἄγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ
 καθῆδυναθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα
 τὸν χρόνον· eamque potestatem pluribus verbis confert adfi-
 xa praepositio κατὰ. Καταπορνεύει, κατακρυβεῖν τοῦ πατρὸς
 τῇν οὐσίαν, καταπεκαιδραστήκεναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν,
 καταδωροδοκεῖν, καταφιστῆν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in Κατεγυμνάσασθαι, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855. ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc dis-
 sidet Synesii ratio de Prov. I. p. 105. B. μέλω συμφερόν ἐπε-
 πόλητο τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μέλλοντος ὑποθέσεως, καὶ καθῆδυ-
 καθήσειν τὴν ἔκουσιν· quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se libe-
 rius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem
 evulgare, et potentiam luxui impendere ac deliciis: quanquam
 nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debil-
 itari facile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo,
 profert: τὸν τῆς ἔκουσας καιρὸν καθῆδυναθοῦντα ἱκανῶς· notat-
 que, Genitivum etiam adnecti; cuius structurae quod ponit
 exemplum, καθῆδυναθῶν τοῦ βίον, exstat sane in Basilii
 Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔξῃς χρόνον, καθῆδυναθῶν
 τοῦ βίον καὶ τῇ τρυφῇ διαβῆναι· ubi miror equidem, ex tot
 Codicibus, ad quos Basilium exegerunt Benedictini, nullam
 enotari variationem; cum tamen vel invitis membranis ac
 Suida non dubitandum videatur, quin refingi praestet τὸν
 βίον· nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas,

ntique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, *se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὀρυῆσαι*, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem *Livius IX, 17.* in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quinam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc *Luciani* dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *HEMST.* De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero de L. Agr. §. 95.* *deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* *Marcellus apud Livium XXIII, 45.* quo summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi spem futuri extinctam*: quae non minus ipsum *Poenorum* ducem, quam milites, petere videntur. *Idem in Addendis.*

Pag. 187. l. 1. "Ἐν μὴ) Sic omnes libri nostri pro *ἤ.* *SOLAN.*

Ead. l. 3. 'Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest *Lucianus* in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut *Σικελούς* et *Σικελιώτας*, sic etiam *'Ἰταλούς* atque *'Ἰταλιώτας* discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, *Scipio* non *'Ἰταλιώτης*, sed *'Ἰταλός* dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L. II, 6.* Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque *Siculis Σικελιώτας* posuit *Diodor. Sic.* tum *XL p. 279. D.* tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. *HEMST.* *'Ο καθελὼν Καρχηδόνα Hemsterhusius* reddidit: *qui fregi Carthaginem. Wieland. gedemüthigt. D' Ablancourt: qui ay dompté Carthage. Belinus* prorsus praetermisit. Unice recte, si quid video, veteres interpretes Latini, quibus et ipse *Hemsterhusius* in minori editione accesserat: *qui deleui Carthaginem.* Scilicet *καθαίρειν*, ubi de urbibus, moenibus, aedibus, adhibetur, ferè significat *destruere, diruere, evertere, delere.* De muris apud *Thucydidem* et *Xenophontem* creberri-me occurrit: pro multis sufficiat unus locus *Xenoph. Hist. Gr. V, 2, 7.* *τὰ περὶ τὸν πειραιᾶ μακρὰ τεῖχη καθηγέθη.* De urbibus eversis non minus frequenter usurpatum: de Troja per *Herculem* diruta apud *Eurip. Troadd. v. 816.* ubi *v. 814.* pari vi *ἐκτρέθειν.* de Byzantio per *Nigrum Caesarem* everso apud *Herodian. III, 1, 16.* de Aquileja per *Maximinum* deleta ibid. *VIII, 4, 24.* Ad hunc solennem verbi usum accedit

propria loci nostri natura: nota quasi characteristica Scipio hic distingui vult ab aliis suae gentis et familiae ejusdemque nominis clarissimis ducibus belli: quare ad nimis vagum nomen *στρατηγός* definitius addit *ὁ καθελών Καρχηδόνα*, quae quid jam aliud significare possunt, quam Carthaginiis urbis eversorem? i. e. *Scipionem Africanum minorem*. Nemo, opinor, qui vel mediocri tum historiae Romanae, tum linguae Graecae peritia imbutus sit, etiam facile, quam hanc, sibi cogitabit personam; et si forte cogitet, ambiguitatis certe dicendi culpam, quae facile vitari potuit, si aliud verbum eligebatur, in auctorem ipsum conferam. Atqui nihil videtur clarius esse, quam quae persona *Luciani* menti obversa ta fuerit: et tamen hunc Minorem Africanum adversarium facit Hannibalis, quod in Majorem cadere constat. Confudit igitur *Noster* manifesto duo Africanos Scipiones, unum e duobus faciendo: in quem errorem etiam alios non indoctissimos homines incidisse memini. *LEHM.*

Ead. l. 13. Οὐτός) Commodius, mea quidem sententia, legeretur *οὗτός*, sed libri omnes aliter. *SOLAN.* Possis etiam de *αὐτός* cogitare: sed libri omnes aliter. *LEHM.*

Pag. 188. l. 8. Καὶ ἡμῖς) *Kal ex Ms. Ox. SOLAN.*

Ead. l. 15. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: *καὶ μὴν καὶ παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἔλεγοντο; δῆκοντα ὁμῶς αὐτῇ* etc. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅμοιος autem, *ποῖος* et *ὅλος* frequenter similem usum habere notum est. *Dial. Mort. XXII. ἄγνοῖς, ὅποιον ἄνδρα διαπόρθευσας.* Magnis viris apud antiquos et fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu genus orta *Ὀφιογενεῖς*, teste *Asclepiade* de *Anim. XII, 39.* De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit *Asclepiades Mendesius*, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton. c. 94.* Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil adinet. *Alexandri* ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit *Philippum* infandi concubitus spectatorem agenti, rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso,

qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumore pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλον Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde Draconigenam adpellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. retulitque famam (Scipio Africanus) in Alexandro Magno prius vulgatam, et vanitate et fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, et in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binæ lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπτεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, et emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλλέσθαι, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπτεσθαι et κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρούωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· sic paullo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐκταμνηναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. "Οποια praestantissimus Gesnerus accipit similia, i. e. consentientia et convenientia oraculo Hammonis. Mallet, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paullo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμυνίων προφηταὶ ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usus verborum volutari et κυλλέσθαι eximie declaravit Priscus Not. ad Apul. Miles. IX. p. 488. Commode vero Alexander et Diogenes apud inferos novitii colloquantur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille

Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63. et *Plutarchus*. IDEM in *Addendis*.

Pag. 189. l. 1. Ἐξαπατηῖσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατηῖσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατηῖσθαι suaderent praecedentia; veluti et hoc maluit interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, et in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret*. JEWS. Ἐξηπατηῖσθαι Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατηῖσθαι, quod merito cl. *Jensio* displicuit. SOLAN.

Ead. l. 4. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris, ut *Curt. IV. c. 7. §. 20.* quos *Hammonios* vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic et *Herodoto III. c. 26.* οἱ ἐν Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos *Cambyses* cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor. p. 249.* *Ephorus* apud *Plutarch. T. I. p. 447. F.* refert, *Lysandrum*, cum frustra *Pythiam* ac *Dodonidas* auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πόλεταις πολὺ χρυσίον δίδοντα. Hi cives *Ammonii* sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, et, non secus ac *Delphi*, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam *Jovis Ammonis* gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vocabant; *Plutarch. Alex. pag. 680. D.* *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur *Alcib. II. pag. 458. E.* ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ εἶναι δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγει Ἀμμων: atque ita *Arrian. A. A. VII. p. 305.* aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. Ceterum *Etearchi* regis *Ammoniorum* mentio est apud *Herodot. II, 82.* δονασίας et τυράννους adpellat *Diodorus*. HEMST.

Ibid. Προφῆται) Narrat *M. Felix Oct. BOURD.*

Ead. l. 6. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) *Alexander* apud *Curt. VIII, 8, 15.* *Obtulit* nomen filii mihi (*Ammon*) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit. Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paullo post ἐφθασα

Auct. cap. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis*. JENS. *Ἀνουβιν* recte Ox. in reliquis *Ἀννουβιν*. Vid. Vit. Auct. c. 16. SOLAN. Junguntur *Ἰσιδι*, *᾽Οσίριδι*, *᾽Ανούβιδι* in App. Marm. Oxon. n. 2. *Σαράπιδι*, *Ἰσιδι*, *᾽Ανούβιδι* in Opp. Gruteri p. 84, 8. et apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe et Alexandriae, pro Deo cultus. *Lucan.* X, 272.

Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.

Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui *Eid.* XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit

— *παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα ἰδὼς*

Ἐδριάσι Πέρεσσι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας.

pro quo posteriore vocabulo *αἰολομήτης* posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eandem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

Ead. l. 12. *Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου*) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descenderit. In verbis *ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου* posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin *Lucianus* scripserit *ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου*, ut *Dial.* seq. *καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους*. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vovula τὸν extrivisse litesam v. JENS. Τὸ εἶσω optime ed. J. et St. Ms. Ox. et P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. de Luct. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 18. *Ἀμείης*) Quia janitor erat Orci. Vid. *Dial.* XX. initio et fine. SOLAN. Erat et publicanus Orci, *τελώνης*, ut vocatur *Charon.* c. 2., cui *Charon* obolos ab umbris acceptos exsolvere debebat, *Diall. Mortt.* XXII. Cf. *Necyom.* c. 8. LEMM.

Ibid. *Ἐκείνα*) Melius *Luciani* consuetudini quadrat *ἐκεῖνο*. HEMST. Legitur sic in uno Ms. Parisiensi, ubi post δὲ etiam γε inseritur, admodum eleganter. LEMM.

Pag. 191. l. 4. *Ταῦτα λυγρῇ*) Sic *Dial.* seq. BOURN.

Ead. l. 6. *Οὐδὲ ταῦτα etc.*) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ *Ἀριστοτέλης* *ἐπαίδευσέ σε ταῦτα*, τὸ μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τυγχῆς· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, εὖ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae et superbiae instrumenta; atque ad eo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob

rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiozem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel οὐχὲ ταῦτα σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. 'Αρ. etc. *Hemst.* Mihi quidem nunc secus videtur. Τὰ παρὰ τῆς τύχης vix crediderim interpretandae vocis ταῦτα causa e lectoris ingenio profecta et margini adfixa esse: certe tum scripsisset ille, nescio quis, ὡς παρὰ τῆς τύχης ὄντα, ut causam proponeret, cur ἀβέβαια habenda essent, quae supra enumerabantur vitae regiae bona. Neque enim ταῦτα, ut recte observavit egregius vir, ad μὴ οἰεσθαι referri potest; quod si voluisset auctor, scripsisset haud dubie τοῦτο. verum sunt ταῦτα eadem illa, quae ταῦτα in verbis οὐ λυπεῖ ταῦτά σε etc. Deinde ut expeditiorem paullo et apertiozem orationis ordinem *Hemsterhusio* largiar fore, si legatur οὐδὲ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. 'Αρ. etc. aptiozem tamen auctoris menti et graviozem minime concedam. Multum h. l. intererat, verba τὰ παρὰ τῆς τύχης potius post βέβαια εἶναι, quam ante, reponi, quoniam causa in iis inest, illius ἀβεβαιότητος, quae Praedicato debebat, non poterat Subjecto ipsi, tribui. Hinc jam haec efficitur unice, si quid video, vera *Diogenis* sententia: *Quid lacrymaris, o stulte? nonne vero ista te sapiens Aristoteles docuit non putare stabilita, utpote bona fortunae? a. quum ea fortunae debeantur?* Articulus τὰ in Praedicato, ut par est, non admodum frequens, videtur h. l. turbas istas movisse. *Lxxm.*

Ead. l. 9. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in *Tim. Aristotelis φιλοχορηματίαν, θωπειάν, κολακείαν* ubique perstringit. *Bourd.* Mendum erat in verbis Σοφός πάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν; cuius expungendi facultatem praebet codicis 2956. lectio: 'Ο σοφός πάντων ἐκείνος etc. quae et in *Aug.* reperitur. Transpone modo Articulum, qui non debebat abesse, post σοφός, et prodibit ea sententia, quam auctor voluit: *Sapiens (scil. fuerit) ille, qui omnium adulatorum perditissimus fuit?* Sic etiam *Jacobsius* censuit, praeterquam quod ἐκείνος statim post σοφός poni voluit, qua transpositione in hac commotiori *Alexandri* oratione non videtur opus esse. *Schmiederus*, codicem *Parisiensem* e vestigio secutus edidit: 'Ο σοφός; πάντων ἐκείνος etc. quod valde vereor, ut bene *Graecum* sit. Quin manifesto ὁ σοφός scripsit librarius, quod iisdem vocibus *Diogenes* modo usus fuerat. Denique vulgata lectio πάντων facile etiam ex ὁ πάντων orta esse potuit. *Lxxm.*

Ead. l. 10. Ἐπὶ μόνον ἕσπον τὰ 'Αρ. εἶδέναι) Quanquam

structurae norma constet, ut p. 150. l. 23. *ἐκείνον ἦν ἕσσον* p. 168. l. 6. *ἕσσόν με εἶναι*, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius conviciū *ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος*, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quac ad Aristotelem spectant scire?* Cum vitium sentiret Kuhniius, succurrere conatus est laboranti loco pro *εἰδέναι* reponendo *δύναται* ad Diogen. L. VIII, 30. *sine modo*, ut recenseam aliquid de Aristotele. Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana detegat. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert Plutarch. p. 696. D. ubi scripserit: *τὸν δὲ σοφιστὴν* (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. Diog. Laërt. V, 10.). *ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέρψαντας αὐτὸν* etc. *ἀντικρὺς ἐν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην*. et p. 706. A. ad Cassandrum, *ταῦτα ἐκείνα*, inquit Alexander, *σοφίσματα τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων*. Invidiose vero Athen. XII. p. 537. F. non est, quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, *Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς*. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihilequidem speciosius invenio, quam quod suggestit Jo. Matth. Gesnerus: Non puto, inquit, hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim adparet. Sed hoc vult, sine me scire, id est, concede, ut ego melius quam quisquam sciam, et dicam adeo, quis fuerit Aristoteles; ut nostri, das muss ich am besten wissen. *Μόνον* non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus jam impertit, sed a praeterita. IDEM in Addendis. Secundum hanc Gesneri sententiam, admodum probabilem illam, vertit Wielandius, quamquam paullo verbosius: Mich allein lass sagen, was Aristoteles gewesen ist! Deppn ich weiss am besten, wie viel er immer von mir haben wollte etc. Monstrum emendationis reperies in Varr. Lectt. Aliam, eamque non magis commendabilem, conjecturam proposuit Tr. Fr. Benedictus p. 5. Vult nempe legi: *ἐπεὶ μόνον ἕσσον οὐ τὰ Ἀρ. εἶδ.* quod ne bene quidem Graecum foret. Ceterum observat ad h. l. Wielandius, injustum h. l. esse Lucianum erga summam nationis Graecae ingenium: quae enim petierit Aristoteles ab Alexandro, petiisse eum in literarum commodum, inprimis

historiae naturalis; in qua ipse regia ista liberalitate destitutus non potuisset sane ea, quae praestitit, praestare. ЛХНМ.

Ead. l. 12. "Ἀρετὴ μὲν ἐς τὸ κέλλος etc.) Adduxit Thom. Magister in "Ἀρετὴ, et quod statim sequitur, ὥς μὴ ἀλογύνοντο καὶ αὐτοὶ λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis et Herculis. ΗΕΜΣΤ.

Pag. 192. l. 8. Ολοῦθα ὃ δρᾶσαις) Ἀριστεύτερον est dicere ολοῦθ' ὃ δρᾶσον, ut apud Aristoph. Eq. 1155. ubi v. Schol. KUSTER. At Diall. Deor. XXII, 4. Ολοῦθα οὖν ὅ,τι χαρίσῃ; ubi vid. Adnot. Adversatur Kustero etiam Abresch. Dilucc. Thuc. pag. 462. Cf. Idem in Animadvv. ad Aeschyl. T. II. p. 511. Mox Nachtgallus quidem optime distinxit verba: ἄρος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσεται· ἐκεῖ — φύεται, σὺ δὲ πᾶν etc. in edit. nempe Arg. 4. a. 1515. et secundum haec recte vertit: Quandoquidem hic veratrum non nascitur, tu Lethae fluminis etc. Sed qui eum secuti sunt, versionem quidem ejus ad verba retinuerunt, textum vero ipsum perversa interpunctione depravarunt, edentes: — ὑποθήσεται, ἐκεῖ ἐνταῦθά γε — φύεται· σὺ δὲ πᾶν etc. Hoc ipsum vitium et Hemst. in minori editione commisit. In majori vero textum quidem, ut oportebat, emendavit, subjiciens tamen interpretationem, quae cum illo non conveniret: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes etc. Hic Belinus in vertendo Graeca verba, Wielandius vero hanc diversam interpretationem Latinam, ut fere solebat, secutus est. Editores recentiores, ut par erat, repetierunt bene dispositum textum. Non debebat autem quamquam offendere particula δὲ in Apodosi posita, quae in libriori oratione facile admittatur. Cf. Diall. Deor. VI, 2. καὶ εἰποτε πιούσα παραδόλῃν τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπωμα, ὃ δὲ ἦτις etc. neque ibi de ὀδῇ cogitandum est. ЛХНМ.

Ead. l. 13. (Ὀρμῶντας) Ed. J. ὀρμῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. Οὐκ ἔλαστος γένοιτο, μὴ οὐκ etc.) Hoc exemplum posuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit Stephan. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 16. (Ὡς χρησίμων) Existimet aliquis vel ὥς super vacuum esse, vel ολομένης εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὥς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, cum saepe locum tenere particulam ὥς, quem sine orationis de-

trimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τοῦ τετελευτηκότος πείθουσι γένεσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicuntur. In opinione divinae stirpis excitanda et fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian. A. A. VII. p. 311.* "Οτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἔμοι δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημὲλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. **HEMST.**

Pag. 194. l. 6. Γέρρα οἰούνα) *Crates viminae*; quid ger-
rae, docet *Joseph. 3. Excid.* erant veluti scuta quadrangula,
ἰτέα, de quibus alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lego
Lucian. de Hist. Conscr. cap. XXIII. Bourn. Has ipsas
voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani*
verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum
est illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ
κυκλοτερῇ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus
quadrant. *Οἰούνας ἀσπίδας* ex *Thucydid. IV, 9.* adnotavit
Poll. VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris
Commentatores eruditos non fefellit, uti neo *H. Stephan.* ad
Xenoph. Cyropaed. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Per-
sico luculenter agit *Barn. Brisson. de Regn. Pers. III. p. 290.*
291. **HEMST.**

Ibid. Οἰούνα) Vid. Not. ad Gall. c. 21. **SOLAN.**

Ead. l. 7. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλι.) Haec ita distinxerant
in prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi,
ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret.
In his vertendis mirum est aberrare potuisse interpre-
tes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas com-
memorat *Philippus*, ut instituta comparatione *Alexandri* vi-
ctorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim *Alexander*
paullo post patrem perstringit, se procul abfuisse te-
status a pravis artibus, quibus ille potius, quam vera vir-
tute bellica, Graecos superarit: eo spectant ista amarulenta,
ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀννούμενος τὰς νίκας
etc. nam *Philippus* revera inter Graecos ob haec facinora
male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthe-*
ne ipsi non fuerit objectum. **HEMST.**

Ead. l. 8. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) *Ms. Θετταλικὴν ἵππον.*
Scio ὀϊμος σκύθης, et similia: sed *Lucianum* haec obsoleta
non amare, id quoque scio. **GRAEV.** Θετταλικὴν praeter *G.*
etiam *P. et L.* Alibi tamen *Noster* Θετταλὴν de equa. *Zeux.*
c. 6. τὴν Θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ
Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἔτι καὶ ἄβατοι. In *Amor. cap. 45.* Θεσ-
σαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. *Fortan, cum de equitatu ser-*

mo est, aliter solebant efferre: certe Jov. Trag. cap. 21. *ἔκτων Θρακικῶν*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Χρυσόφρων*) Dico alibi. BOURN. *Χρυσόφρων*, commode: hac enim per contumeliam velut inusta molitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι

Χρυσόφρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσόφρων. HEMST. Delevit et Matthiae, sed injuria, opinor: καὶ καὶ χρυσόφρων — καὶ ἄβρων est tum — tum. LEHM.

Ead. l. 12. *Μύριοι*) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN. Post hanc vocem excidit οἱ. LEHM.

Pag. 195. l. 2. *Οὐ διαστήσας*) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοῦς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοῦς, eos non divellens, sive diducens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, et ita legit quoque in suo codice Scholiastes. Sed recte judicat vir cl. in vulgata eandem esse sententiam. Quin et in hoc usu διζάνααι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρῖζειν, διαχωρίζειν: quemadmodum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. JENS.

Ead. l. 3. *Προδοσίαις*) Tangit patris cauponium, de quo Demosth. alii. BOURN.

Ead. l. 9. *Δοράτιον*) Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμήν vocant: quibus Luciani δοράτιον addidit Jo. Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

Ibid. "Οτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε) Lucscinius: eo quod nomen meum celebraret et meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant et malunt circumire, quam mera et nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Ciceronem dixisse, Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparatur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et sic alii. GRON.

Ead. l. 11. *Μακεδονικὴν γλαυῶδα*) Consule Spanhem. de Pr. et U. N. A. p. 457. Mollior enim erat et habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; et iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Alex. c. 27. *Θηλυτῶν ἀνῆρ* pro Partho. SOLAN.

Ibid. Κάνδυν) Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid.*
Hesych. dico ad *Heliodor.* lib. VII. de taenia dictum antea.
 BOURD.

Ead. 1. 12. Τίταρον ὀρθήν) Vid. eundem *Spanhem.* p. 466.
 SOLAN.

Ead. 1. 13. 'Τπ' ἐλευθέρων) Admodum displicet illud
 ὑπ'. Ego delendum censeo. SOLAN. Graviter intercedit
Dorvill. ad *Charit.* p. 388. Neque magis probabiliter *Abres-*
schijs Lectt. *Aristaenet.* p. 228. verba ὑπὸ Μακεδόνων, tan-
 quam glossema, ejicienda statuit. LEMM.

Pag. 196. 1. 1. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua
Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII,
 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

Ead. 1. 2. Γάμους τοιούτους) Seponere non possum le-
 vem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisset vide-
 tur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas impro-
 babat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύ-
 τους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse
 verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima
 oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς
 γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς
 παῖσι τοῖς ἡμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a
Luciano dissentit *Plutarchus* Alexandri vel inprimis admira-
 tor περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. HEMST.
Tales innuit *Philippus* nuptias, quales jam Alexandro non
 potuerunt non in memoriam redire, i. e. tam indignas, v. c.
 cum *Roxane* et aliis. Idem enim est h. l. vocabuli τοιούτος
 usus, qui supra *Dial.* XII, 2. vocis τοσοῦτοι in τοσαύτας πόλεις,
 ubi nonnulla adnotavi. Tr. Fr. *Benedictus* p. 6. mavult γά-
 μους τοιούτοις (i. e. νενικημένοις) γαμῶν, admodum im-
 probabiliter. In sequentibus matrem *Darii* (καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ) mallet *Hemsterhusius* in versione Latina ad sequens
 ἐπεμελήθης, quam ad praecedens ἀπέσχον retulisset: res ipsa
 loqui videtur, quamvis Grammatica ratio utrumque ferat.
 LEMM.

Ead. 1. 7. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opi-
 nionem secutus est *Noster*, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11.
Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens.
 Utrosque Mallos et *Oxydracas* in hac historia conjunxit *Dio-*
dor. Sic. XVII. p. 613. D. et 614. C. καθήλατο μετὰ τῶν ὀπλῶν
 μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26.
 HEMST.

Pag. 197. 1. 5. Ἐπικερτομούντας) Jam irrisa fuerat, at-
 que objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae

superbia. *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. *Macedones οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐπέλεον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμανα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικριτομοῦντες.* HEMST.

Ead. 1. 10. Πᾶν γὰρ ἰδοῖκε ἐνδοεῖς) *Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἰδοῖκε ἐνδοεῖς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri. Dixit, id multum imminuit gloriam tuam et res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, et longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus majori. Vertunt: Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Jo. Freinsheimius ad Curt. IV, 7, 30. ubi, positus Luciani verbis, monet: Sensus non ceperunt interpretes; est autem hic: quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longaque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victus esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Justin. II, 12, 10. HEMST.*

Pag. 198. 1. 1. Ἀορνὼν) Ἀορνὼν Ms. non ἄορνων, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, et in usu esse, docuit *Eustathius* ad *Dionysium Periegeten*. GRAEV. Ἀορνὼν etiam P. et L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum *Hermot.* c. 4. et *Rhet. Praec.* §. 7. SOLAN. *Tzet.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad *Rhet. Praec.* §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* et *Freinsheim.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* et *Aornin* Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. *Herculi* autem *Libero*que saepe conferri *Alexandrum*, docebit idem *Freinsheim.* ad *Curt.* IX, 2, 29. HEMST.

Ead. 1. 6. συνῆς) Fl. nullum subscripsit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, adriperunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae similis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. HEMST. Usitatio est forma *Futuri συνήσω*, atque adeo συνήσεις h. l. scribendum erat, quemadmodum vere scriptum reperitur in *Ed. Aug.* Ἀφῆσω occur-

rit infra Dial. XIX, 1. et saepius, etiam apud antiquiores Atticos. *Συνήσω* invenies in Soloec. c. 2. ubi cave existimes cum nonnullis vituperari hujus formae usum, quum ndtetur potius syntaxeos ratio, *συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας*. Cf. etiam Fischer. Animadvv. ad Weller. T. II. p. 481. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 22. *Ολα πρώην*) Dialog. ex his versibus Odyss.

*Μῆ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, παῖδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπαύρουρος ἑὼν θητεύμεν ἄλλω
Ἄνδρι παρ' ἀκλήρω, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
Ἦ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.*

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Ead. l. 25. *Ἐπαύρουρος ἑὼν*) Argumentum hujus dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. A. 488. utque erat in principem poetarum paullo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, tectae quidem atque ingeniosae, maculam ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonem, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612. C. *Ἀχιλλεὺς θεᾶς ἄν καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος* etc. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem *ἐπαύρουρος*, cujus duplicem significatum, ut ex Eustathio et Hesychio patet, veteres exposuerunt, *ἐπ' ἡλικίαν* scilicet, vel *κηπουρὸν ἐπιμίσθιον* sive *τὸν γῆν ἐργαζόμενον*. cum aliis scribendum videretur, *Βουλοίμην κε παύρουρος ἑὼν*, id est, *φύλαξ, εἰς φύλακὴν τινα καταγμένος μισθωτικῶς*, testibus Etymol. pag. 353. et Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete Lucianus apud Non. p. 519.

Nunc paucis malim ac sapientibus esse probatum,

Ἦ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indigere non videtur *ἀγεννή τινα Φρύγα*, considerandum est, an praestet δούλον. HEMST. Equidem non praetulerim δούλον. Agebatur Antilocho non omnino de illiberalitate (*ἀγεννεία*) Phrygum, sed de ea, quam ignaviam (*δειλότητα*) dixerunt, quae vitae servandae studiosior est, quam rerum praeclare gerendarum. Expectabatur igitur in bene composita oratione potius δειλὸν, quam δούλον. ΛΞΗΜ.

Pag. 169. l. 12. *Ἐκείνη*) Respicit ad vocem *δόξα*, quam in animo habebat Lucianus, non ad *δοξάριον*, qua usus erat. CLER.

Ibid. "Ο, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω χαψοδήσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl. ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quaquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davis. ad Cicer. de N. D. II. p. 199. Duker. ad Thucyd. II. c. 47. HEMST.

Pag. 200. l. 1. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III. El. 3. ἰσηγορίαν et ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barithio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 48. Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital. XIII, 776.

— Croesi mox advolat umbra,

Dives apud superos, sed mors aequarat egenis.

Verum propius ad Luciani jocos accedit Plaut. Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST II. Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι apud Dionys. Halic. lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δὲ ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες. — HEMST. I.

Ead. l. 7. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σε ἔσμεν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit adtentius, animadvertet, scribendum et distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σε ἔσμεν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quosque Ulysses. Omnino solatium adfert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum.

In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Ms. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, et tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, et concessit? Imo dicit sibi deliberatum esse, et sibi firmam

stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV. Πάντως a praecedentibus male avelli censeo: ἀφίξεται πάντως h. l. ut paullo superius πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. Respicitur autem simul ad id ipsum, quod semel jam nuper Ulysses in Orco fuerit hospes, inde vero rursus in vitam redierit. Ceterum de verbis sqq. καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι notaverat Hemst. in Ed. min. „αὐτὸ legendum: μοχ: καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.“ Sed quum in maj. Ed. haec silentio praeterierit, ipse conjecturae satis tenui et improbabili renuntiassse videtur. LEMM.

Ead. l. 12. Δέξαιτο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἰρεσιν προθίη etc. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντός. . . . τῆς ἀμεινονος γενέσθαι μόρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydil. V, 94. HEMST.

Ead. l. 13. Ἀκλήροις καὶ ἄβιοις) Philostr. de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοι τε καὶ ἱππῶται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, inopes, et elephantis equorum loco vecti: errorem interpretis in ἄβιοι emendavit L. Bos Anim. c. VII. haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἄβιους τούτους καὶ ἀνεσίλους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I. pag. 37. Contraria ratione ἄβιος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον πεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. et Hesych. quod egregie Polluci restituit adjutus a membranarum Jungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. Xenoph. Cyrop. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοται, minime dubitandum videtur. HEMST.

Ead. l. 17. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Otomaro Lusciniio vertente, siamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis; Benedictio, quod nō confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: eodem modo adfecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo adfecti sitis, dissimuletis. GRON. Simplicius et adcuratius ad ipsa verba: Quodsi non confitemini, hoc pejores estis, per quietem id (non idem) tolerant: pejores, h. e. non infeliciiores, ut Wielandius χεῖρους cepit, sed praviores, nequiores, quippe doloris iusti dissimulatores: quibus sic

optime conveniunt, quae Antilochus respondet, prudentiae id tribuens, quod Achilles nequitiae esse dixerat. ΛΗΗΜ.

Ead. l. 20. Σιωπῶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπῶν γούν, καὶ φέρειν· particulas istas γούν et γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. ΗΕΜΣΤ. Ac vere cod. Aug. exhibet γούν. ΛΗΗΜ.

Pag. 201. l. 1. Δέδοκται) G. et St. ΣΟΛΑΝ.

Ead. l. 17. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Α. 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, jam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δέ, inquit Eustathius p. 1702. καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομασίτιγες· tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quanquam paullo post p. 1703. v. 18. facietis hujus dialogi joci delectatus scribat, οὐ καταπαίξει εὐφυνῶς ὁ Λούκιανός. Ut summi poëtae dignitati consulere, nodum alii secare maluerunt, et violentius quidem expulsis versus istis binis,

Εἰδῶλον· αὐτός δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρεται ἐν θαλάσῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην·

quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sincerus existimo, qui et a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II. p. 140. nec magnopere caussam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas adcurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Tertia tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. IV, 654. nisi quod tres sufficere putat, animam, quae superne est, et originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, et umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diū facti sunt: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134. V, 722. nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδῶλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae my-

sterium ibi residere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθηραμένος καὶ τῶν ἀγρῶντων καρπῶν μετασχὼν τελείας ἔνχει τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρεται ἐν θαλλῇ, καὶ ἔχει καλλιφυρον Ἡβην· longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec et plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pin-dari εἰδῶλον in Plutarch. Παρὰ μὲν p. 120. D. Lucianum ad-vocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Ead. l. 19. Ὁ Καλλίνικς) Sic erat scribendum. Hercu-lis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

Pag. 202. l. 1. Καὶ ἔχει καλλιφυρον Ἡβην) Ex Home-ro, hymno Herculis. BOURD. Ἐχεῖν, sicut Latinia habere, vir eximius Jo. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247. addens, ambiguum esse, rectene cepit inter-pres. Hesych. Ἐχεῖν, ἐγεγαμήκει· quod ad Homerum pertinet Od. A. 269. Propert. I. El. XIII, 23.

Nec si coelestem flagrans amor Herculis Hecbe

Sensit ab Octaeis gaudia prima jugis.

Ibi vide J. Brouckhusium. HEMST.

Ead. l. 7. Ἀντιανδρον) Sic Catapl. §. 10. mox dixit ἐπο-βολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum vete-res, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus lo-co Plutoni veluti traderetur. Liqueat hoc ex fabula Admeti et Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de qui-bus consulendi Is. Casaubon. ad Calig. Suetonii, et Cl. Sal-masius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Ead. l. 15. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μῆ· εὐ-ρηγται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικῷ ἐνεστῶντος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἐκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶς συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST. Sic legit cod. 2956. et hinc Schmied. De μὴ cum Indicativo ogi ad X, 1. LEM.

Pag. 203. l. 3. Τὸ μὲν τόξον) Ms. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Adludit ad Odys. A. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νεφερίῳ ὄϊστίν·

Nudum arcum habens, et ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

Ibid. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUIET. Solebant enim veteres arcus integumento dōmi involutos, ne corrumperebatur, adservare. Vid. Od. A. 606. quo haud dubie respicit. SOLAN. Paulo inferius formulam obtestandi πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους interpretes Latini, quos etiā Wielandius et Bremerus secuti sunt, falso intellexerunt in hunc modum: *per tuum illum Herculem!* *bey deinem Hercules!* quod quid sit, equidem plane non capio; quamquam per Grammaticas rationes sic verti potuisse concedam. Scilicet τοῦ σοῦ non est ab ὁ σός, sed ab ὁ σὺ derivandum; ille tu, de quo modo dictum, et intelligendus ille Hercules, quem modo Diogenes velut effigiem ejus, quicum colloqueretur, in coelo Heben in matrimonium duxisse declaraverat. Vim comicam igitur patet in eo esse, quod Diogenes per eum jurat, qui et adest, et non adest, et quod jurat per eundem, quem rogaturus est. Adponam Belini versionem, quae certe aliquatenus mentem Diogenis reddidit: *Cependant, dis — moi, je t' en supplie par cet Hercule dont tu n' es que l'ombre etc.* D' Ablancourt et h. l., ut solebat, Lucianum suum finxit, non reddidit. De Grammatica lege, ex qua haec dicendi ratio pensitanda est, accurate egerunt Matthiae in Gr. Gr. p. 572. et inprimis Stallbaumius ad Platon. Phileb. p. 44. sq. qui praeter alia etiam locum ex nostri scriptoris Hermot. c. 15. attulit. Hoc tamen moneo, nimis ab hoc docto amico non minus, quam ab iis, quos laudat, Grammaticis veteribus restringi regulam, quum ad solum Accusativum Pronominum personalium revocetur. Quidni enim ceteris quoque casibus Articulus praemitti, ac dici suo loco aequè recte possit: ὁ ἐγὼ, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, ac τὸν ἐμὲ, τὸν σὲ etc.? Certe in re ipsa nihil est, quod id impediat. Usus tantum ceterorum casuum rarior Grammaticos veteres adduxisse videtur, ut justo arctiores legi isti fines describerent. Verum de Genitivo hic Luciani locus luculentum suppeditat exemplum. LEHM.

Ead. l. 6. Παρὰ) O. Fl. J. et W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐρεσχλοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 204. l. 1. Ἐπ' Ἀμφιγρόντι) O. Codici non auscul-

tandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὅπ' Ἀδμήτω τέκε, ὅπ' Ἀγκίσῃ Il. B. 714. 820.

Ἡ δ' ὑπὸ Τυνδαρέω κρατερόφρονι γέλιντο παῖδε.

Od. A. 298. Imitatur Eunap. Aedes. p. 65. παῖδας μὲν ὑπὸ σοι τέξομαι τρεῖς. HEMST.

Ead. l. 2. Ὡστε ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) *Verunius* apud Basileenses et *Bourdelotius*, ex quo factum est, ut *gemini unius matris utero lateretis*. *Benedictus*, ita ut eodem in utro *gemini lateretis*. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi plure et tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ubi *Erasmus*, et recte, ac ab eo *Benedictus*, et illud nos latuit, cum jam olim fuisset defunctum: et de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus*, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere*. In *Necyomantia*: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, et, ἐλελήθειν δὲ ἑαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

Ead. l. 4. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset *Amphitryonis*, obiisse; quicquid *Jovis*, vivere, et apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur *Hercules* esse natos ex *Alcmena* gemellos, alterum *Amphitryonis*, alterum *Jovis* filium, respondit *Hercules*, οὐκ, ὃ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi et sententiae requirit, ut legas ἦμεν, et veritas, nequaquam, fatue, solus enim ambo eram. Ego *Hercules* solus eram ambo, filius *Jovis* et *Amphitryonis*. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: et superius in dialogo *Mercurii* et *Solis*, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἦμεν ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Acsopus* cum solus esset familia. GRAEV. Imo potius ἄμφω Subjectum est sententiae: nos ambo (et *Amphitryonis*, et *Jovis* filius) eramus unus idemque, non duo, vel gemelli, quos *Diogenes* modo narraverat. Unde nec *Diogenes* mente comprehendere potest notiones dualitatis et unitatis in una natura conjunctas. Requiritur itaque ἦμεν, non ἦμεν. Ceterum etiam contortior aliquanto est *Graevii* explicatio, quam cui locus esse possit. ЛѢНН.

Pag. 205. l. 1. Ἐν Οἴῳ) *Miror*, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tam prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver *Herculis* in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eli-

gam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ· nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλῆα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀναούσης, τοῦ δὲ εἰδωλοῦ περὶ τὸν ἄδην, οὐ καταπαλῆει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. ΗΞΜΣΤ. Ἐλύθη ut per se maxime placeat de Hercule dictum in Oeta monte combusto, in hac tamen structura vereor ne magnopere impediatur facilis demonstrationis cursum. Quippe argumentatio Diogenis fit a locis tribus, ubi tres sint natura diversi Hercules, ut in singulis trium istarum enuntiationum supplendum sit Substantivum verbum, quod in prioribus omittere placuit Diogeni. Jam si in tertia verbi Substantivi loco inseras ἐλύθη, hoc facile fieri potest, ut etiam cum prioribus duabus conjunctum, sensum efficiat a philosophi mente alienissimum. Ob eandem causam et vehementer equidem intercesserim, si quis forte inde, quod voces ἐν Οἴτῃ in Cod. Aug. desunt, colligere velit pro ἐν Οἴτῃ legendam esse ἐλύθη, quod verbum, nisi fallor, docto cuidam homini originem suam debet, qui id adscripserat ad verba κόνεψθη γενόμενον aliunde explananda. LXXIII.

Ead. l. 6. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem adlusit. Is est Od. A. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰς ἐνὸν ἄσπετον ἦρα κληθεῖν

Εἰδωλόν· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

Τέρεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Oblectatur conviviiis, et habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Ms. habet ψυχρολογίας: tam frigidae sententiae: optime sane: quid sit ψυχρότης et ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

Ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Ms. Gr. P. Ox. Coll. et ed. J. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, et Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστὸς aub initium Panath. ac Polyb. IV. p. 432. τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod

adpositum erat interpretandi caussa, dejecit. *Hesych.* ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Ephor.* de Damascio, οὐκ εἰς ἀμύμον ψυχρολογίαν etc. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in *Somn.* p. 16. ἴσως γὰρ ἡ ψυχρολογία. *Ver. Hist.* II. c. 20. κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνοδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. *HEMST.*

Pag. 206. 1. 6. Ἐπὶ τῇ ἁμνῇ ἑστῶς) Respicit omnino locum *Homeri Od. A.* 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad *Olymp. Od. I. v.* 97. ΣΟΛΛΑΝ. Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit

Ἑσταότ' ἐν ἁμνῇ, ἣ δὲ προσέπλαξε γενεῖσθ'.
sum fere sequuntur omnes, et apud *Ciceronem* poeta *Tragicus*, *Mento summam aquam attingens, enectus sibi Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstrat, imminentis saxi, quo suspensio ad poenasque ceteras addito posteriores *Tantalum* expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad *Olymp. A.* 97. Ἐπικύψας illustrat *Priscianus* ad *Apul. Mil.* I. p. 50. *HEMST.* Eadem verba leguntur in *De Luct.* c. 8. unde suspisor huc delata: ineptam autem faciunt *Menippi* interrogationem pariter ac verba ἐθεράπευον ἀλλήλους supra *Dial. XI.* 1. *Diogeni* tributa absurda esse adparuit. Neque vero nunc existimo melius ea habitura, si, ut olim, putavi, cum sequentibus *Tantali* verbis hunc in modum conjunxeris: "Οτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δέψους, ἐπὶ τῇ ἁμνῇ ἑστῶς. Omnino ejectis nihil profecto desideraveris. Quod autem ἐπὶ pro *Homérico* ἐν dictum, de eo alias ad locum de *Luctu.* *LEHM.*

Pag. 207. 1. 3. Ἐν Ἀνδίας πον) In *Sipylo* sepultus; quod ejus monumentum θίας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. *Sipylus* autem et *Lydiae* et *Phrygiae* contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Ἀνδίας καὶ Φρυγίας. Eversa terrae motu *Sipylus* fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Sirabon.* XII. pag. 868. C. Ex *Tragodumenis Asclepiadae* sunt deprompta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad *Od. A.* 581. *Jovem* ἐμβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἔξαρτῆσαι ἐκ' ὄρους ὕψηλοῦ ἐκδιδεδυμένον τῶν χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμεντο, ἀνατρεῖναι. Plures, quos, si libet, de *Tantali* miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Munke.* *HEMST.*

Ead. 1. 8. Δίδιαις μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἄ.) Longe quidem ab hac opinandi insania *Tantalus* abest, si *Dioni Chrys.* cre-

dimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧδου Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ βράδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐκ φοβείται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine *Oeconom.* Ὡςπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧδου λέγεται τὸν αἰὲ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalos secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἧ, quia venustatem dicti *Luciani* minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾧδον si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum dederitur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra *Dial. Mort.* 26. *Aeschin.* *Dial.* III. §. 4. Ὡςπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod et *Homerum* tangat, neque a *Luciano* non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μετελλαγόντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῖα διεξέχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὕψεως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. et sine dubio γινώσκοντα, nimirum *Ulyxem*: infelix horum, ut consuevit, interpretes *Schottus*) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam *Homerus* adparavit *Od.* A. 50. 95. 152. 225. 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβείσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τραθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίνει τῶν σαμάτων πάλαι καταπεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐκ ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστραφέντες ἐκφορὰς ἐπιδίδωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem et fabulas inferorum adtinet, egregie sententiis inter se conspirare *Agatharchides* ac noster *Lucianus*? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem mersi manes moriantur, *Hemst.*

Ead. 1. 10. *Εἰς ἕτερον τόπον*) Illud *εἰς* agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. et P. uti et ab ed. J. in quibus pro eo legitur *ἢ* non incommode. Magis tamen adridet *εἰς*: sic enim *Noster* iterum Dial. XXVI. *μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον*. SOLAN.

Ead. 1. 14. *Ἑλλέβορον*) *Cogn.* 50. SOLAN.

Ead. 1. 16. *τὴν δίψαν*) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Aristoph.* Equ. v. 531. *δίψη δ' ἀπολωλώς* et τῷ δίψει κολάζεσθαι: nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noster* distinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab *Homero* usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranis antiquis saepe commutehtur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in *Dione Chrys.* p. 133. B. pro *δίψην* vel *δίψαν* alii codices *δίψος* praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* VII, 87. ubi plura notavit erudit. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis usus. HEMST.

Pag. 208. 1. 1. *τὸν ἑλλέβορον*) Adfert *Thom. Mag.* in *Ἑλλέβορος*, ἐπὶ ἄρσενικῷ, οὐ τὸ ἑλλέβορον: verum est, quod observat: hoc vergentis et prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic *Theophrastus* et *Dioscorides*, ἑλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Erasmus* in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST. Cf. supra Dial. VI. extr. Diall. Marr. II, 3. et alibi. Cogita: ne sollicitus sis: relinque hoc meae, vel aliorum, curae. LEHM.

Ead. 1. 3. *Θάρρει*) Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis adsequor. Nisi forsán legendum sit iterum *ληρεῖς*. Certe iis, quae hic *Menippus* adfert, nulla consolatio inest. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντες*) Doctiss. amittinus meus *Abreschius* in *Animadv.* ad *Aeschyl.* p. 63. deleta distinctione legit: διψῶσι τοῦ ὕδατος, et sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης aquam, quae initio dialogi φεῦγον ὕδωρ. REITZ. Sic etiam de Mort. Peregr. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἑρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὀρᾶν ἐστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. De altera hujus loci parte lege Doctiss. *Jensium* Lectt. *Lucian.* p. 285. HEMST. I.

Haec *Jensiana*, quum *Reitzius* in Commentario ad *Eunuch.* c. 2. bonum consilium secutus omiserit, hic, quatenus saltem huc pertinent, exscribere placet: „*Manere*, apud Latinos, ut et μένειν, nec non ὑπομένειν apud Graecos, etiam pro *expectare* sumi, nemo paullo humanior ignorat. Ut vero Latinis etiam *manere* dicitur id, quod sperandum expectandumve sit (ut, *poena* vel *praemium* istius facti me manet) ita reperio τὸ, ὑπομένειν sumtum ab *Luciano*, apud quem in *Mortt. Dial. XVII. extr.* ait *Menippus* *Tantalo*, Οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντες. *Haud omnes, velut tu, pro poena habent, quod sitiunt, aqua illos non manente*; h. e. Inferorum reliqui nec illi quidem bibunt, nemini tamen sitis pro poena irrogata est, ita ut aquam nunquam sit nactus. Nescio an hic usus τοῦ ὑπομένειν vulgo sit ita notus; certe nec *Interpres* ejus loci mentem satis intellexit, nec *H. Stephanus* de hac notatione quidquam memorat.“ *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 23. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. excepta *Fl.* cur repudietur, causam non video. In *Dial. Deor. XX. p. 64. κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτῶσι δάκτυλον.* *HEMST.*

Ibid. 'Εκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ *Ox.* et *Fl.* Agnoscit *P.* cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *SOLAN.*

Pag. 209. l. 1. Ἐνθα ὁ ῥάκινθος] *Formosorum* apud inferos nomenclatorem agit: in memoriam revoco venustissimum *Propertii* lib II. *El. 21.* qua pro salute puellae vota facit, et, ut suis precibus faveant *Pluto* ejusque conjux, satis esse apud inferos formosarum confirmat: pulchram in superis locis unam vivere sinant: sed ipsa summi poëtae verba expectas.

Sunt apud inferos tot millia formosarum:

Pulchra sit in superis, si licet, una locis.

Vobiscum est *Iole*, vobiscum candida *Tyro*,

Vobiscum *Europe*, nec proba *Pasiphaë*,

Et quot *Iona* tulit, vetus et quot *Achaia* formas

Et *Thebae*, et *Priami* diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat: *Tyro* nem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quaedam mihi propter *Lucianum* notanda: in superis, inquit *Propertius*, locis: apud *Nostrum* saepius simili ratione manes adpellant τοὺς ἄνθρωποι, homines in terra, apud superos viventes, τὰ ἄνθρωποι et τὰ ὑπὲρ γῆς res humanas: hinc emanavit loquendi forma: superos re-

linguere apud Vellejum Paterculum pro vita defungi. Praeterea sic scribit *Lucianus*: καὶ ὁλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα· non aliter *formas* pro *formosis* *Propertius* dixit: ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poëtae loco:

Cynthia forma potens, Cynthia forma levis:

et lib II. El. 2. v. 42. recentiorum quidam terrestres formas Olympo curiose Jovem spectasse refert: sed inprimis opportunus est *Synesii* locus in illa Epistola longe politissima, qua eos refellit, qui Atticam et elegantiozem scribendi rationem vitio sibi vertebant: ὥςπερ ἐποιοῦν Ἀθήνησιν οἱ δημιουργοὶ, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλμασι Ἑλληνῶν καὶ Σατύρων ἀμύσχοντες. Paullum aliter a *Demosithene* dicuntur, κάλλη ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων. Sequar animi mei impetum: Ὅσα μόνον ὀρώ, Menippus inquit: ossa notant apud poëtas ipsos manes: quod docet ultima et erudita elegantissimi *Broekhuisii* nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili emendatione restitutum:

— *sim digna merendo*

Cujus honoratis ossa vehantur avis.

notabilis est *Ovidii Diris* in *Ibin* locus, quo manes osseas appellat larvas: sic enim egregie *Heinsius* refecit, cum antea legeretur *ossea forma*: cum his componi velim, quae scripsit *Noster* in Catapl. c. 22. HEMST. I.

Ead. l. 3. Τυρῶ) *Salmonae* filia, ex qua et *Neptuno* nati *Neleus* et *Pelias*. Vide Od. A. 235. sqq. Supra Diall. Marr. XIII. SOLAN.

Ead. l. 7. Θανμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant, CLER.

Ead. l. 12. Εἶτα αἱ χλῖαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi et gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprexit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. et post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox *Noster* πόλεις ἀνάστατοι γηγόνاسι, sic verbis iisdem *Isocr.* in *Helen.* Laud. p. 216. Α. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) περιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτήν (*Helenam*) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

Ead. 1. 16. Ἀνεμέσῃτον) Ex *Homeri Iliad.* 3. Οὐ νέμεσις. *Aristaen.* alii. *BOURD.* Nobiles *Homeri* versus exquisitam *Helena* laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates *Helena* conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete *Noster* de *Merc.* *Cond.* c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* *Diss.* XV. p. 150. *Eustath.* de *Hym.* *Amor.* III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. *Homericum* Οὐ νέμοις habet *Callimach.* H. in *Dian.* v. 64. *Luciani ἀνεμέσῃτον Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσῃτον δὲ ἐκπερινοστέιν καὶ τὴν Ἑλλάδα. *Quintilian.* *Inst. Orat.* VIII. c. 4. p. 716. Non putant indignum *Trojani principes Grajos Trojanosque* propter *Helena* speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenam igitur illa forma credenda est? *HEMST.*

Pag. 210. l. 10. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, se projiciunt, vel corpora humi prosternunt, IX. cap. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: *Xenoph.* *Eph.* II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαμον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἐκλαίει· aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curet. *Philopoemnes* apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo *Lucianeus* *Alcidamas* in *Lapith.* c. XIV. εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe *Cynicus*; et c. XLVII. ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paululum aliter in *Arriani* *Epict.* II, 20. p. 233. εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de *Orat.* I. §. 28. et quod ille (*Socrates* in *Phaedro* *Platonis*) durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam: sequitur *Crassi* responsum, Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse. Haec si fuissent in promptu *Vulstejo* *Fabroque*, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in *Aeliani* loco V. H. VIII, 14. ubi *Diogenes* moribundus ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυροῦ. Sic οὖν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι *Dioni* *Chrys.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus; qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris *Noster* tribuit: supra p. 199. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorsus adspernanda est *Cod.* O. lectio in hujus dialogi principio, ἐνθα Ἵκκινθος κεῖται etc. *Dial.* XX. §. 2. χαμαὶ ἔρρι-

παι. HEMST. Ante verbum ἐπιλεξάμενος e Ms. Gorlit. interposuit *Matthiae* σὺ μὲν, quod sequenti ἐγὼ δὲ responderet. Dubitabam sequi. Bene quidem supra Dial. X. sub fin. Mercurius: ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον — ἐγὼ δὲ etc. bene etiam sub Charonis finem idem Mercurius ad portitorem: — ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθ' ἃ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. et sic in multis similibus. Sed non minus bene in non paucis locis μὲν cum Pronomine omittitur, ubi laxius sententias Graeci nectunt, et lectorem non sedulo ad sequentia praeparari volunt. Dial. XXIII. fin. Pluto: Ἐπεὶ Περσεφὼνὴ συνδοκεῖ, (σὺ μὲν, ὧ Ἐρμῇ omittit Pluto) ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτὸς πολήσον νυμφίον. σὺ δὲ (ad Protesilaum conversus) μέμνησο etc. Dial. XXV. Ὀνειράτα μοι λέγεις: ἐγὼ δὲ etc. ubi etiam inepte dixisset Menippus: Σὺ μὲν ὀνειράτα μοι λέγεις: ἐγὼ δὲ etc. Ita et h. l. liberiores equidem et dialogi naturae convenientiorem rationem praetulerim; quamquam si quis secus iudicet, facile feram. — Ceterum huius Dialogi nullum est cum *decimo* vinculum, quod tamen facile videri possit, quum in utroque Menippus et Mercurius colloquentes proponantur, quo tempore Mercurius illius umbram in Orcum deduxisse putandus. Imo *Lucianus* alterum sine alterius respectu alio tempore, et alio consilio, conscripsit. Quod si non ponitur et tenetur, in laqueos incidat interpretes, e quibus difficile fuerit expediti. LEHM.

Pag. 211. l. 9. (Ἡμιτελῇ) Ex *Iliad.* 2. *Philostr.* Heroic. ex quibus hic Dial. et Dial. XXIII. quem tangit in *Contempl.* c. 1. et in *Catapl.* c. 8. ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad *Homer.* II. B. 701. *Eustathius*, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine *Didymi* prodit *Scholiastes*: ἡμιτελής, inquit, ἥτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφρηγμένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Adlusionem ad *Homeri* locum II. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῇ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus *Scholiastes* et *Eustathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit, imperfectam domum vertens VI, 689. conjectare difficile est, etsi *Turnebi* sententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. traditam, et *Gaulmini* ad *Eustath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad *Manl.* domum inceptam frustra, ubi *Scaligerum* vide: nam *Is.* *Vossius* pag. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad stabiliendam *Mediol.* Codicis lectionem,

Possit ab innupto vivere conjugio,
quid praecipue spectaverit, haud satis adsequor: nisi certio-

res accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur,

Posset ut abrupto vivere conjugio;

quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμον ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam *Hesychius* proponit in v. cui *Strabo*, vel potius *Posidonius* suffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διὸν χῆρος· dissentire *Lucianus* non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χῆραν τε τὴν νεογαμὴν γυναικα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χῆραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac veterum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. historiam *Protesilai* narrans, cum *Lucianum* testem citat, hunc dialogum cogitabat. *HEMST.* *Abreschium* *Dilucc.* *Thuc.* p. 480., qui de scribi mallet, offendit haud dubie τε praecedente μέν. Sed μέν et τε nonnumquam etiam apud prosaicos scriptores conjungi, ostendit *Matthiae* Gr. Gr. p. 893. Cf. etiam *Hermann.* ad *Viger.* p. 796. *LEHM.*

Ead. l. 10. Γυναικα) *Laodamiam*, cujus epistola ad maritum apud *Ovidium* est XIII. *LEED.*

Pag. 212. l. 3. Δύσπαρ) *Homericum* est. Apud *Euripidem* αὐλόπαρι eodem sensu. *LEED.* In hac *Paridis* adpellatione maritus ab uxore *Laodamia* non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante *Ep. Her.* XIII, 43.

Dyspari Priamide, damno formose tuorum:

ubi valde miror, doctos homines, et virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud et enerve, *Dux Pari Priamide*; cum altera lectio, nihil habens molestum, et eruditione *Nasonis* sit digna, et expetatur ab adjunctis, damno formose tuorum. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ. 89. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. *HEMST.*

Ead. l. 8. Ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ) Ἀντιτάττεσθαι et ἀντιπαράταττεσθαι verba sunt a re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαράταττεται. Sic saepe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum* et *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.* p. 315. τοῦτ' ἦν ποιῆσαν Ἀκεδαιμονίων τινὰς ἐν τοῖς στενοῖς ἀντιτάττεσθαι πρὸς τοσαύτας Περσῶν μυριάδας· eleganter *Heliodorus* lib. V. p. 258. ἀρπάσαι τις τῶν ἐχθρῶν διανοεῖται τὴν κύρην, πρὸς ὃν οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχος ἀντιτάττεσθαι. Hinc concinnae apud Graecos translationes sunt enatae: νόσῳ ἀντιπαράταττεσθαι, animi hilaritate morbi viribus resistere: *Epicurus* *Ep.* ad

Idomeneum: ἀντιπαρετάττετο δὲ πᾶσι τούτοις (στραγγουεῖα καὶ δυσεντερικοῖς πάθει) τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῷ τῶν γεγονότων ἡμῶν διαλογισμῶν μνήμῃ. *Psellus* de *Lapid.* inter alias *Jaspidis* dotes hanc quoque reponit: λοιμικοῖς ἀντιτάττεται πάθει καὶ ἐπιληπτικοῖς. Denique aptissimus est in *Achille Tat.* locus lib. II. p. 85. quem adscripsisse operae erit pretium: κάτωθεν δ' ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀντεφθέγγετο. καί, τολμηρὲ, κατ' ἐμοῦ στρατεύῃ καὶ ἀντιπαρετάττει; quae belle cum *Luciano* congruunt: neque vero sacer scriptor hujus usum vocabuli refugit ad *Roman.* XIII. v. 2. ὁ ἀντιπαττόμενος τῇ ἐξουσίᾳ· et prorsus *eximie* cap. VII. v. 23. βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσι μου ἀντιστρατεύόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου· quam saepe locutionem aemulati sunt Patres. Μοκ ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικός, cum *Horatio* dicas, tenebrae conjugis immemor. *HEMST.* I. De insigni Amoris vi, in animis sive hominum, sive etiam Deorum, sese exerente, praeter ea, quae *Lucianus* passim ac variis modis, ut in *Amorr.* in *Diall. Deor.* ut II. VI. XI. XII. XIX. XX. exposuit, cf. etiam pulcherrimum illum *Xenophontis* locum *Sympos.* I, 10. ibique *Bach.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII, 64. *ЛЕНН.*

Pag. 213. l. 2. Ἐπιπελοῖσθαι) Ridet *Homeri* fatalia statmina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum *Luciani* locum congescit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *HEMST.*

Ead. l. 9. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio *Empedoclis*. *GRON.* Prudentius in cod. 2956. additur, καὶ φιλοσόφων τινῶν, quod *Schmiederus* et *Matthiae* receperunt. Verum et hoc additamentum non dubito quin alienae manus fuerit, praesertim si conferam varietatem illam in *Dialogo* secundi titulo: in decimi inscriptione majore jure addi existimo καὶ νεκρῶν διαφορῶν. *ЛЕНН.*

Ead. l. 28. Περιήγησαι μοι) *Eustath.* in *Epist. Commentariis* ad *Dionysium* praemissa p. 110. Ἐλλης δὲ τὴν περιήγησιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτόν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθό καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτόν ἀφηγουμένους· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* et *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, mou-

strandi atque enarrandi. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Charon. s. Contempl. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. *Schock* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paullo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγήςαι γὰρ τὸ οἶδ' ὅτι ξομπερινοσῶν, καὶ δεῖξαις ἑκαστα. Inde περιηγηται, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites adplicabant, et ostendendi singula narrandisque operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρεῖν ἔμμ. νῦν τὴν II. p. 895. A. 896. C. 897. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηται vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in *Philops.* c. 4. et ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνης, tabulae pictae interpres et enarrator, De non temere cred. *Cal.* c. 5. *Longo Pastor.* l. p. 2. ἀναγνησκόμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνης· qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane *Pythagorae*rumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes τῆς εἰκόνης picturae regiones mirabundis spectatōribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, adcurate singulas rei gestae partes narrando persequi: quod *Acliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. III, 6. XVI, 23. ideo ἐκφορεῖν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγος περιηγηματικόν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν et περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* πολυτικός περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de *LL.* VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἄλλ' ὅσα γε μὴ μικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δεῖξαι συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. *HEMST.*

Pag. 214. l. 2. Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα etc. Omnia exponere, *Menippe*, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse *Cerberum*, novisti. Et portitorem hunc, qui te transexit, et paludem, et *Pyriphlegethontem* jam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, et, ut puto, verius: imo, ut nunc demum video, sic omnino, et recte, habet *Florentina* editio. *JENS.* De distinctione mutanda recte monuit

doctiss. *Jensius*: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἑώρακας sola pertineant τὴν ἄλμην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST. Praeplacet *Jensii* distinctio ob majorem simplicitatem: *Hemsterhusii* maxime nititur opinione aliqua de arctiori dialogorum horum vinculo, quod vel nullum, vel certe laxissimum esse, inprimis docebunt ii dialogi collati, in quibus Menippus agens inducitur. Monui supra ad finem Dialogi XVII. LXXII.

Ead. l. 5. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco adsignat *Noster*: supra Dialog. XIII. et fine hujus. *Philostratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. SOLAN. Adtigit hunc locum *P. Wesseling*. Obs. l. c. 3. p. 10. et Aeacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾗδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν· et plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII. §. 3. de Luct. §. 4. Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus ᾗδου πυλωρός *Euripidi* in *Herc. Fur.* v. 1277. et

immanis janitor fulae

Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus et Rhadamanthus apud *Plat.* in *Gorg.* p. 397. A. Aeacus. autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρη τιμᾶς μεγάλαις ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teste *Isocrate* in *Evag.* p. 192. A.

— immensis urnam quatit Aeacus umbris:

Stat. II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demosthenis* sententia pro *Cor.* p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθους ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ περισμολόγος etc. Sed judicium infernorum numerum auxit, adjecto nominatim *Triptolemo*, *Plato* *Apol.* p. 31. A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud *Orci* incolas juri dicundo non praecesset. HEMST.

Ead. l. 13. Ἀμνηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad *Homeri* locum respexit in *Odyss.* K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γονῦσθαι νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,

Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud *Homeri* solenne perstringit

— νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηνα

Od. K. et A. De ipsa voce, cujus potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

Pag. 215. l. 9. Προσπύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι) Vid. Catapl. c. 12. Asin. c. 56. et Conviv. c. 33. et Not. cl. *Hemsterhus*. BOUND. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eruditorum suspicionem vitii praebuit. Ostendam primum maculam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione sinceram veteremque scripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a pristina conjectura dissidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσεσθαι vel προσπύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem et *Stephano* fuit persuasum, sed hoc solo *Luciani* loco deceptis: genuinam structurae rationem dabit *Noster* Dial. D. VII. §. 3. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε προσπυξάμενης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύχῃ· nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique scriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπυξάμενός με πολλὰ ἐπῆλει. Non dissimilis est caussa verbi περιπύσσεσθαι. Idem p. 303. καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπύσσονται· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ περιπυξάμενος αὐτῇ δεσμός ἔσομαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo ipsi adhaerebo: adtendenti copias exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, si forte repererit περιπυσσόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioscoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περιπύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Us. Part. Corp. Hum. lib. I. σύκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδίκαις περιπυσσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. similisque modi plura, recorderet haec forma passiva proferri, multumque adeo distare ab usu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis structura, reficiendum est emendatione proclivi προσπύσσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futuro μέλλω, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque populorum moribus προσπύειν τινα, os alicui conspuere, qua de re copiose *Barth.* ad *Claudian.* Pan. in IV. Cons. Honor. v. 404. et Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. Si quid perperam feci, in faciem meam inspuet. *Sophocl.* Ant. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ· ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλλίζειν, cui finitimum est πατάζει κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπύειν. Juxta *Musonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπυσθῆναι· ὡς τὸ χαλεπώτατον, inquit, et jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ· quorum ὕβριως γραφήν γρά-

ψασθαι sapientem stum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. *Galenus* in *Protr.* *Diogenis Cynici*, quem magistrum ut *Menippus* imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidiorve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιώμενος παρά τινι τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ πανταπασιν ἡμελήκοτι, χρημψάμενος ὡς πύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδέν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυνσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυνσε τῷ διεσπότη τῆς οἰκίας· hoc *Diogeni Laërt.* dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32. et προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Asini scriptor sub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me facesses etc. rariore structura *Noster* usurpavit in *Sympos.* cap. 33. προσέπτυνέ τε τὸν *Ζηνόθεμιν*. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quamcunque rem abominari, despectam longe a se adspernari, et, quod Latini dicunt, consputare. *Aristaenetus*, sive quicumque *Epistolarum* illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II. Ep. 20. καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀγέτως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· et fastidiose aversamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim est apud *Stob.* p. 159. βρῶζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quae, si vel nomen abfuisset, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas hujus scholae sunt βρῶζειν et βρῶσμοι, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. et προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo *Stephani* potest in posterum locupletari *Thesaurus*, apud *Aristaen.* I, 21. et, qui hoc verbo delectatur inprimis, *Simplic.* ad *Epict.* pag. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum adtendas ad *Luciani* sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium *Sardanapalo* alapam iucutero *Menippus* parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit *Aecus*, periculosissimum inceptum inhibuit. *Menippus* autem, ne hominem invisum nullo adficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calva-

riae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius et *κυνι-
κώτερον* fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam lar-
vam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12.
de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in fu-
nebris lectulo cubantem *κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χειρ-
ψάμενος, καὶ καταπύσας μου . . . ᾤχετο*. Si quis autem
ita lectioni vulgatae patrocinari adgrediatur, quasi Menip-
pus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis et cinaedi
cúpiat, is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe ab-
erret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavi-
mus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *Hemst.*
Schmiederus quum edidisset *προσπύξομαι*, quod omnes libri
exhibent, postea *Hemsterhusii* emendationem alterutram pro-
bavit, ut ipse profitetur in T. II. p. XXIII. *Matthiae* con-
tra edidit quidem *προσπύσω μὲν*, neque vero, quo veram ac
genuinam haberet hanc lectionem, sed quod juniorum lecto-
rum pudicitiam vereretur. Quam quidem rationem ut ma-
ximi facio in probo juventutis magistro, ita tamen in veteris
cujuscunque scriptoris editore vel interprete equidem admit-
tendam nego. Mibi certe nunc id agendum cogito, ut, quid
vere *Lucianus* scripserit, non quid eum scripsisse malim,
accurate exquiram. Praecipua, vel potius una, quae *Hem-
sterhusium* movit, causa Grammatici generis est: negat eru-
ditissimus vir, recte dici *προσπύσσεσθαι τινι*, quum fere
Graeci, et ipse quoque *Noster* Diall. VII, 8., dixerint *τινὰ
προσπύσσεσθαι*. negat autem hoc, quod ipsi nusquam ejus
structurae exemplum occurrerit; quod sane in tantae do-
ctrinae tamque profusae lectionis viro aliquantum valet.
Verum etsi concedam, *Suidam* et reliquos Grammaticos ve-
teres, qui *προσπύσσεσθαι* cum Dativo conjungi scribunt, —
Suidas e. g. sic praecipit: *προσπύξομαι· προσκυνήσομαι* (an *προσ-
κινήσομαι*;), *περιπλάκῃσομαι· προσπύσσω, δοτικῇ* — hunc no-
strum locum ante oculos habuisse, et nullum alium: non ta-
men omnino contemnendum est, vel prorsus rejiciendum,
tale testimonium, vel propterea, quod hinc patet, Gram-
maticos istos neo improbasse istam verbi *προσπύσσεσθαι* con-
struendi rationem, nec etiam de integritate hujus lectionis
dubitasse. Verum etiam per se ipsa se vindicat haec stru-
ctura, nec deficiunt argumenta ex ipsius *Luciani* usu dedu-
cta, quibus bonitas ejus probetur. Scilicet verba cum *πρὸς*
composita omnino vel Accusativum, vel Dativum, habent
comitem, prouti ratio cogitatur, quae Objectum inter et
verbum ipsum intercedit. Linguae natura facile patitur
προσπύσσεσθαι τινα dici, ubi velis amplecti aliquem, *πρὸς-*

πύσσεσθαι vero τιῖ, ubi malis *amplexum alicui admovere*, s. *adferre*. Jam quum hujus ipsius verbi non suppetant exempla, alia similia ex *Luciano* ipso proferam. Et statim succurrit illud ipsum *προσπύειν*, quod tam egregie *Hemsterhusius* noster illustravit. Quod quum semper cum Dativo junctum reperiatur, vel cum εἰς, in uno tamen loco, *rariore*, ut ipse *Hemsterhusius* fatetur, *structura* usurpavit *Noster* cum Accusativo in *Sympos.* cap. 83., ubi proprie est id, quod Latini dicunt *consputare aliquem*. Porro phrasia *προσβλέπειν τινα* vulgo nota est in *Luciano* frequentissima est. Est tamen locus, ubi Dativus adjunctus reperiatur in *Alex. c. 42.*, ubi incidas in verba indubitata, εἴ τινας γυναικί προσβλέψει. Quid, quod in uno eodemque libello scriptor noster ejusdem verbi structuram variasse deprehenditur: *προσεύχεσθαι* scilicet cum Dativo *Hermot. c. 40.* *προσευξάμενος τῷ Διῖ*, et cum Accusativo *ibid. c. 5.* *μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφίλους γενομένους*. Alterum cogitatur, ut *preces adferre*, alterum ut *precari*. Pluribus non puto opus esse, ut intelligatur, etiam *προσπύσσεσθαι* ab uno eodemque scriptore nunc cum Dativo, nunc cum Accusativo, conjungi potuisse. Jam quemadmodum *Diall. Deor. VII, 3.* *Venus* optime dicitur *Mercurium* infantem *προσπύξασθαι*, ita non minus recte h. l. *Menippus* dici potuit *Sardanapalo* *προσπύξασθαι*. Nec diffiteor, salva *judicii Hemsterhusiani* elegantia, magis mihi convenire in hunc locum videri *πρόσπυξιν*, quam *προσπύσιν* semiviri hominis. Nam hujus vis magis est universalis caditque in omnes, quibus contemptum nostrum clarissime significamus: illius singularis est et definita, caussa-que nititur ea, quae in ipsius loci indole constat. *Γυναικεῖον* dixerat *Aecus Sardanapali* cranium, et jam *ἀνδρόγυνον* ipse *Menippus* vocat hominem. Nunc quale verbum majori jure exspectari possit, quam quod in hanc semiviralem naturam quam maxime congruat? Atqui hoc erat *προσπύσσεσθαι* illud, quod nobis omnes tum scripti, tum impressi, libri suppeditant. *ΛΗΜ.*

Ead. l. 14. (Ω Εὐφορβῆ) *Lege Menag. ad Diogen. Laërt. VIII, 5, 11. Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26.* uterque *Lucianei* loci meminit. *HEMST.*

Ibid. (Ἡ Ἀπολλῶν) Quia *Apollinem* eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L. p. 216. D. E. Porphyrius et Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus *Gall. c. 16. SOIAN.*

Pag. 216. l. 2. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς) *Passim hoc. BOUND.* Tangitur fabulosa illa narratio de aureo *Pythagorae* femore, quod ipse vel, aliis narrantibus, ut *Plutarch. in vit. Num.,*

in ludis Olympicis, vel, aliis, ut *Aelian. V. H. II, 26.* Crotonepalam, vel secundum alios, ut *Diogen. Laërt. VIII, 11.* Abaridi Scythae, quo divinum se hominem esse declararet, monstrasse dicitur. Res huc usque nondum satis disquisita. **LEHM.**

Ead. l. 8. Οὐδὲν ἴσον κῦαμοι). Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* pag. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde disces in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait, τὸ ἐπὺλον ἐκείνο, ἃν quo τρώγειν et ἐσθῆιν pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus exstat p. 948. v. 23. Eundem vide ad *II. I.* p. 757. v. 42. ubi quae scripsit sumpta sunt ab *Athen. II.* p. 65. *E. Sext. Empir. II. T. III.* p. 184. ἔνιοι δὲ θάρτον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν κατέρων ἢ κῦαμούς· observat *Fabrizius*, qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orphæo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes*, quem vocant, *Philos. c. II.* p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos repperit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἀλαχύνην γυναικός, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad *Vit. Auct. c. VI.* interea lege *Ja. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V.* **HEMST.** Vide pereruditam et ingeniosissimam de Pythagorae κῦαμῳ disputationem in *Miscell. Observv. A. 1735.* pag. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret. **IDEM** in *Addendis.* Salva hac honorifica nec sane immerita peritissimi judicis censura, longe tamen absrum, ut absolvisse Virum illum Doctum quaestionem de cyamis Pythagoricis persuasum habeam. Retractare omnem causam et a principio ad finem usque disputationis illius viam persequi, non est hujus loci: neque adeo omnino nunc quaeram, quo tandem jure sub κῦαμοις non fabae, sed ova, intelligi possint, et quomodo talis opinio e *Plutarch. Sympos. L. II.* quaest. 3. et *Athen. Deipnos. L. II. c. 24.* deduci posse existimetur. Verum in eo certe hic graviter taxandus videtur dissertationis illius auctor, quod eorum, quae *Lucianus* in aliquot locis de praecepto isto Pythagoreo proposuit, sive callide, sive negligenter, minorem, quam debuerat, rationem habuit: quod si rite fecisset,

nescio an aliquantum ipse mutasset sententiam suam. Hoc certe ei patuisset clarissime, de ovis *Lucianum* nusquam ne obscure quidem cogitasse. Imo sub *κνάμοις* scriptor *noster*, ut fere omnes alii, fabarum quoddam genus intellexit, quamquam fortassis illud non satis distinctum ab aliis generibus. Nam quod h. l. *κνάμους* auctor vocat, idem Dial. I, 1. et XXII, 3. *θέρμοι* vocatur, et in priori quidem loco etiam diserte ab *ώοις* distinguitur. Jam quum *θέρμους* constet esse *lupinos*, iidem lupini etiam in Galli locis c. 4. 5. et 18. (quae sola respexit Vir ille Eruditus) et in Vit. Auct. c. 6. sub *κνάμοις* intelligendi videntur; idque tanto certius, si posteriorem hunc locum cum aliqua diligentia perpendas, ubi *ἀποδύνειν κνάμον ἐν χλωρὸν ἔοντα* non magis cum ovorum cogitatione conciliari possit, quam quod deinde Atheniensium mos memoratur, magistratus suos per *κνάμους* creandi. Praeceptum igitur Pythagorae *κνάμων ἀπέχεσθαι*, siquidem vere illud exstitit, de quo equidem valde dubito, quum *Aristoxenus* certe, *Aristotelis* auditor, neque adeo contemnendus auctor, *A. Gellio* teste N. A. IV, 11. plane contrarium de Pythagora adfirmaverit, praeceptum ergo illud Pythagorae haud dubie ad fabarum genus, quos lupinos vocant, *Noster* retulit. Sed causam praecepti si quaeras, aliter de ea in aliis locis loquitur. Et in Gallo quidem c. 18. Pythagoras ipse per metempsychosin in gallum gallinaceum mutatus ingenue, nec tamen sine pudore, fatetur omnem rem nihil fuisse, nisi glaucomam, mysticae indolis et peregrinae originis, quo obstupefacti omnes ac magnum latere in his arcanum opinati, alii aliter rem conjicerent et interpretarentur. *Ἀπόδοτον* ibi *αἰτλαν* dicit. Sed magnificentius et paulo clarius idem in Vit. Auct. c. 6. fabas vocat *sacras*, et naturam iis inesse dicit *admirabilem*, quam deinde ita describit, ut illinc lux aliqua his nostris verbis: *οὐδὲν ἴσον κνάμοις, καὶ κεφαλὰι τοκῆων* adfulgeat: patet enim ex utriusque loci comparatione, quae in versu illo Pythagorico dicantur, *κεφαλὰς τοκῆων* explicari in altero loco per *ἀνδρεία μόρια*, quae nihil aliud esse possunt, quum testiculi viriles. Similitudinem igitur lupinorum et testiculorum virilium causam videmus propositam, ob quam lupini sacrosancti habendi, ab eorumque usu abstinendum Pythagoreis videretur. Quomodo autem *κεφαλὰι τοκῆων* testiculos hominum, *ἀνδρεία μόρια*, significare possint, et qua in re similitudo illa lupinorum cum testiculis quaerenda sit, videant alii, qui arcanarum disciplinarum me studiosiores et peritiores sint scrutatores. De altera, quae in Vit. Auctionis loco adfertur,

praecepti Pythagorici causa, ab Atheniensium instituto publico desumpta, jam non est, quod diutius lectorem morer. Alias, easque permultas et varias causas ejusdem dogmatis recensuerunt et illustrarunt *Tiedemannus* in: *Griechenlands erste Philosophen* p. 315. sq. et *Meinersius* in libro: *Geschichte der Wissenschaften in Griechenl. und Rom.* Vol. I. p. 431. sq. ΛΕΗΜ.

Ibid. Κύριοι) *Eustathius*: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον.

Ἰσὸν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκῆων.

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἣδ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Prophyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide *Nostrum Vit. Aut.* c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex. Strom.* III. p. 187. Vide et *Plut.* 1129, 1. et *Porphyr.* n. 43. cum *Not. A. Gell.* IV, 11. SOLAN.

Ead. l. 9. Σόλων ὁ Ἐξηχεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum J. Meurs.* in *Sol.* c. 2. *Aeg. Menag.* ad *Diogen.* L. I, 45. Κοδρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκπλητο πατρωνυμικῶς. altum hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur *Kusterus.* Litera mutata difficultatem omnem expedit *Κοδρίδης*. hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre *Execestide*: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Vide *Suid.* in *Πλάτων.* HEMST.

Ead. l. 13. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γεγόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane *ἐνκαρυῶ* alii dixerunt. *Lucian.* *Lexiph.* sic post *αὐτοπυρλίτην.* BOUND.

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις etc.) *Φλυκταῖναι* pustulae sunt et corporis et panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentlejus*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod *Empedocli* non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in *Posth.* cap. XXII. p. 675. Saltus *Empedoclis Aetnaeus* a *Luciano* saepe prae scisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. pag. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν. cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad *Ovid.* Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen.* L. VIII, 69. Iis, qui *Ulrianum* L. 6. §. 7. D. de inj. rupt. et irr. test. ad *Empedoclem* potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber Sam.* I. c. 10. p. 50. quorum ta-

men opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem *Empedoclis* *κενοδοξίαν* *Noster* exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in *Anecd. Muratorii* Epigr. 84. 85. et *Stelit.* I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

Pag. 217. l. 1. *Χαλκόπου*) *Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν.* inferius. GUYET. — *Χαλκόπου* cur dixerit *Empedoclem*, haec e *Diogene* peti potest ratio: *χαλκαῖς γὰρ κρηπίσιν εἰθιστο ὑποδίσσθαι.* HEMST. I. Ceterum *χαλκόποδας* *Homero* dictos esse equos, (*Iliad.* XIII, 23.) *Sophocli* in *Electr.* v. 492. *Furias*, atque adeo h. l. ludibrii causa *Empedoclem* sic a *Menippo* compellari, observat ad. h. l. *Wielandius.* LEMM.

Ead. l. 6. *Ἀνάξιον*) *Miror*, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. J. ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam et L. et *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. *Quom. Hist. Conscr.* c. 26. et *Diall. Meretr.* XIV. De *Empedoclis* interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laërt.* p. 230. *Kennet.* et *Cler. Art. Crit.* p. 221. *Suid.* v. Ἀμύνλαι. Vide de *Mort. Peregr.* c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: *Empedoclem* enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacrius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum de *Peregrini* morte locum vide, et, si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn. Synag.* Ἰστ. p. 127. κατεκῆν δὲ εἰς τέλος (*Empedocles*) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. HEMST.

Ead. l. 16. *Τὸν σιμὸν λέγω*) Sane ludit pervenuste *Menippus*, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, *Socratem* *Aeacus* describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequae mortuis esse communes, jocatur. Simus erat *Socrates* inter superos et calvus, eamque ob causam *Sileno* comparatur: *Schol. Aristoph.* ad *Nub.* v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facetissime *Comicus* illis uti verbis *Socratem* facit, quae *Sileno* tribuerat *Pindarus* cum *Olympo* colloquenti. Talem depingit illa mirabilis *Alcibiadis* laudatio in *Plat. Symp.* p. 1202. et p. 1203. A. τὸ σχῆμα

αὐτοῦ τοῦτο ὃν σειληνῶδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος et Μάρσας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νῆ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἶην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐνύχωνε προσεμφερῆς τούτοις ἂν. Re tamen vera singulari vultu pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto capiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaestro adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθον, οὐκ ἔστι καλός· προσέεικε δέ σοι τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui reserant: vide Athen. V. p. 219. A. Max. Tyrium Dissertatt. XXXVI. pag. 375. οἱ ἐμιοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314. D. Synes. Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25. ut olim ad Poll. IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommo- dentur: *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθί σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX. Ep. 9. p. 586. HEMST.

Ead. l. 17. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον) *Viden' calvum illum? Men. Omnes calvi sunt; quare et omnium hoc insigne sit. Aeac. Simum illum dico. Men. Et illud simile: simi enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον.* At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo et infra utitur in Reviviscentibus c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum et ad habitum, et ad incessum, nec non vestitum: et sic passim. JENS. Argutiora haec esse videntur. LENN.*

Pag. 218. l. 4. Πολλοὶ τῶν νέων etc.) Legitur in editionibus: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγες σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βᾶδισματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί: τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Ms. reposueris, cogno-

scēs emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεᾶσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum et incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Socr. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, et ipse Plato.* De Platonis et Aristippi luxuria vide Theodoret. Σεραπευτ. β. ex ipso Xenophonte; vide et Athen. XIII. Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde et ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶσθαι τάληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδῶτα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, et omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, et vere dicunt, GRAEV.

Ead. l. 5. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; et quantum ad ipsum habitum et incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quam plurimi: ceterum videristi, opinor, qualis venerit ad te Aristippus etc.* Liber vero MS. quo usus est vir cl., ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι etc. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, jactantes se esse philosophos? JENS.

Ead. l. 6. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἄλλα) Ita hunc locum restituiimus ex ed. J. confirmaturque ea lectio auctoritate Ms. Gr. P. et Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι. in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Anach. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiant, eorum consensum quia liquidis rationibus

refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi et notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα* tum colorem *Lucianum* habent, *si habitum quis et incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel *αὐτῶν*) *καὶ τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quæ nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post *τὰ δ' ἄλλα* prætermissum esse jampridem segni-librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commodè jungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, præstiterit *παρὰ σέ*) *Ἀρίστιππος* etc. Postmodum quam reperiabant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quæ spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *Hemst.* Ad eandem prorsus sententiam et ego olim mea via delatus eram, ut videre licet ex observatione mea in hunc locum Dialogorum editione minori ab anno 1813. Tanto minus nunc mihi dubium est, vere excidisse ea verba, quæ oppositionem verborum: *καὶ τάγε σχήματα* — *ἄκροι φιλόσοφοι* contineant. *Schmiederus* quidem omnia bene procedere putavit, si verba Socratis: *μάλα πολλοὺς ἑώρακα* ejicerentur, et *Menippus* ita pergeret: *Ἀλλὰ* (quidni nunc *τὰ δ' ἄλλα*; secundum veterem lectionem) *ἑώρακας* etc. Sed caussa manet eadem. *Matthiæ* vero veterem lectionem, commodius modo verbis distinctis, *ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας, οἶμαι, οἷος* etc. edidit. Atque hanc ego rationem ita putabam mihi sequendam, ut lacunam suo loco notare. Nam ceteræ omnes lectiones variantes ea, qua *Hemsterhusius* probabiliter ostendit, ratione et mihi ortæ esse videntur. *Lehm.*

Ead. l. 8. *Μύρον*) *Diogen. L.* p. 51. F. *τίς ὁ μεμνηρισμένος*; de eodem *Aristippo*. *Solan.*

Ibid. *Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους*) *Vid. Corn. Nepos* in *Dione*. *Solan.*

Ead. l. 11. *Εὐδαίμων*, ὃ *Σ.* ἀνθ. εἰ *τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν*) *Εὐδαίμων*, ὃ *Σώκρατες*, ἀνθρωπος εἰ *τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνώκηναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδὲν εἰδότα*. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam præivisse videtur interpret. Vulgo priora ita disponuntur, *Εὐδαίμων,*

ὁ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν etc. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia adtinet, (quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum etc. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. JENÈ.

Ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror: eam adhibuit commode distinguendo medicinam *Jensius*, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX. §. 1. et XXIX. ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. *Necyom.* §. 4. καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. §. 14. alibique saepe. *Alcidam.* pag. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκότα. HEMST.

Pag. 219. l. 1. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, et in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans et limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

Ead. l. 6. Χαμῖδης) Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Memorabb. III. 429. et 434. V. *Plat.* in Theag. et Apol. et *Aelian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* SOLAN.

Ead. l. 8. Μέτεi τὴν σουτοῦ τέχνην) Notabile vitium *Cod. O.* μεγίστην ἀσκεῖς σουτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum *T* transeunte in *Γ*, quomodo creberrime peccatur, natum est ex *METEI THN MEΓIETHN*. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτεi in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδεραστίαν sive puerorum formo-

sorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34.* Quod modo Socrates agebat, καὶ αὐτὸς ἔπρασκον etc. ejus specimen illustre reperire licet in *Aeschin. D. III. c. 6.* sed cum solita tamen εἰρωνεία conjunctum: vide *Cicer. Acad. I. c. 5. p. 18.* quaeque ibi notat *Davisius. HEMST.*

Ead. l. 9. Οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem et dici et haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diogen. L. p. 38. F. et 40. F.* apud *Athenaeum* Aspasias ipseque *Athenaeus*: quin et ipse Alcibiades apud *Plat. Sympos.* Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut et *Peregr. c. 43.* Sed vide illic *Notas nostras, ad Peregr. autem T. Fabri. SOLAN.*

Ead. l. 12. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπειμὶ) *Benedictus: Non per Jovem: Croesum enim et Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lactianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος etc. et in *Vitarum autione*, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In *Mercede Cond.* οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλλήνης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Παιάμων Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo *Noti et Zephyri, θεραπευτεῖα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὔσα. νῆ Δία ἐννοουσίτερά γὰρ οὕτω γένοιτο.* Sensus est, *Itane? imo ad Croesum etc. GRON.* Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI. *Cyrop. Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *SOLAN.*

Pag. 220. l. 7. Θεὸν ὄντα) *Cerberus Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in *Vit. Auct. c. XVI.* Vid. *Barth. ad Stat. Th. II, 26. IV, 486.* *Can. m* hunc dirum intellexit *Callimachus* in *Fragm. Benti. n. CLXL.*

Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νερόθεν ἄγων δάκετον.

Hercules est ille *ξεῖνος*: nec dubito, quin ex *Αἰτλοῖς* *Cyrenaei* vatis deproptus sit versus: vide *Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.*

Ead. l. 11. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) *Τῷ* in plerisque deoratur: reperitur in *MS. Ox. Coll. edd. Fl. et P. Sic Polyaen. Strat. VIII. p. 556. SOLAN.* Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam *Xanthippe* luculenta teste: quam fuisse talem praedicant, quae cujuscunque mariti alte-

rius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer. T. D. III. §. 31.* quaeque notant *Gataker. ad Antonin. I. §. 8. Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7.* Ἀτρέστω suppeditatū a P. si exigas ad ἀτρέπτω, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάννυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in *Phaed. p. 86. E.* καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἴλεως, οὐδὲν ΤΡΕΞΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho de B. J. VII, 8. p. 430.* pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi *Codd.* praeferunt ἀτρεπτον· similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Aelian. V. H. V, 6. XIV, 31.* In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου· iterum in *Ver. Hist. II. c. 23.* Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος· vide *Lapith. c. 16.* Verum paucos fore arbitror, siquidem adtenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδόκει . . . δοκῶν· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἰδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσέναι, καὶ οὐ πάννυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἰθέλειν. De priorē video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in *Corrig. et Inser. ad Observ. p. 683.* pro ἰθέλων vero substituit ἦθελεν· ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *HEMST.* Mihi vero Participia δοκῶν et ἰθέλων, quae nulla librorum variatione suspecta redduntur, atque adeo ab *Hemsterhusio*, alterum ejiciente, alterum mutante, immeritam injuriam patiuntur, optime cohaerere videntur cum interrogatione *Ménippi*, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης; Tum vero illud ἰδόκει, quod uncinis inclusi, recte pro alieno vulgatae structurae levamento habebitur cum *Abreschio* *Lectt. Aristaen. p. 228.* Sic restituto loco ad concinnitatem nihil desideretur. *Matthiae*, qui δοκῶν cum *Hemst.* omisit, sed contra hunc ἰθέλων retinuit, explicans καὶ per etiam, ad argutiorē et vix probabilem sententiam aberravit. Multo infelicior fuit *Schmiederus*, qui nihil mutans, ubi mutandum fuit, vulgatam lectionem ἰδόκει — δοκῶν — ἰθέλων retinuit, mutans vero, ubi nihil mutari debuit, pro optima lectione οὐ πάννυ δεδιέναι e tribus *codd.*, ut ipse ait — at vero non nisi de uno *Belini* res constat — προσίσθαι dedit. Προσίσθαι vero per errorem ο προσ-

έναι ortum esse, clare, opinor, inde patet, quod in Aug. Cod. προσέναι cum copula deficit, servatis tamen verbis οὐ πάνν δεδοέναι. Jam credasne, quaeso, elegantem scriptorem προσέναι καὶ προσέσθαι hoc ordine scribere potuisse? LEMM.

(Pag. 221. l. 1. Διαμέλλοντα) Trajectio vituperanda: quid enim Luciano caussae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ἑλῶ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον et alibi passim. SOLAN.

Ibid. Δακῶν τῷ κωνίῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed et morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6. Οὐκ εἰδότα εἶσε πλησίον ἦδη τοῦ ἄρκου γινόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν et ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, et rapaces fati manus memoret Seneca Hippol. v. 567. (Δάκνειν aliquando de gravissimis usurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent et urunt: ita Menander ἐν Ὀργῇ. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακῶν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν. Catullus: multis languoribus percussus; et Apulej. Metam. VI. Cupido amore nimio percussus. Sed lethalis ille morsus leniendus est molliore hujus verbi et meliore notatione: τῶν γε μὴν ἔρωτικῶν ἱμέρων, ita Luciano scribit in Amoribus, seu quis alius istius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει et Herod. Lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μή τί με δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλλετε. Multa egregia observat de δάκνειν Gataker. ad M. Anton. HEMST. I.) Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus exstat apud Stobaeum p. 608.

Τοὺς γλιχομένους δὲ ἔην κατασπᾶ τοῦ σκέλους

Ἄκουτας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει etc.

Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit caussa: verum indignor, viri sapientissimi, sinceraeque virtutis, quantum aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adaspergi: pluris est apud me, quam Luciano aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν φάμην. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐπὶ ἔην τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥςπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰγαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλα-

πλεστο, ἀλλ' ἑλαφῶς καὶ προσδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπιτελέσας· commemorataque Socratis σοφίᾳ et γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, et cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐπιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὲ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιωμακριστότατον νομίζω. Menander in 'Ory. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακῶν. HEMST. II. Τῷ κώνειῳ varie ab interpretibus cum reliquis junctum video. Veteres interpretes Latini fere ad δακῶν referunt, et vertunt *aconito mordens*, admodum contorte et incommode: quomodo enim Cerberus cogitur aconito momordisse Socratem? Eandem, ni fallor, rationem secutus est Hemsterhusius, vertens: *atque ego cunctantem adhuc cicutae morsu correptum detraxi pede*. Quae interpretatio, quum etiam ambiguitate quadam laboraret, Wielandium ad hanc vere miram versionem seduxit: da er mir's des Schierlings wegen zu lange mächte; perinde ac si *cicutae morsu cum cunctantem*, et in textu τῷ κώνειῳ cum διαμέλλοντα cohaerere putasset. Imo vero αὐτὸν τῷ κώνειῳ secundum exquisitum Graecismum est: *ipsum simul cum cicuta, ihn selbst sampt dem Giftbecher*. Aristoph. Nub. v. 271.

Εἰ τ' Ὠκεανοῦ πατὴρ ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε Νύμφαις. ubi Scholiastes: Νύμφαις· λείπει ἢ σὺν, ἤθουν σὺν ταῖς Νύμφαις. Recte sic locum nostrum cepit Abreschius Lectt. Aristaeon. p. 267. male autem Praepositionem σὺν ipsam intrudere voluit. LEMM.

Ead. l. 12. Ἀέλιος τοῦ γένους, καὶ Διογένης) *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἶμι σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Auson. Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abiit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus:

Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis

Additus est justae nunc canis Erigonae.

Quod imitatus est Ausonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit:

Ἀλλὰ κύνων σάλτοις Κέρβερε τὸν μὲν νύνα. HEMST.

Ead. l. 13, Διογένης) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad Vit. Auct. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Floz. p. 397. et 399. Diog. L. 162. B. ὑπ' ἀθυρίας βέβωχ τὸν βίον μετὰλλάζει Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare

videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόςι φύσει κυνός, αὐτόν αὖ ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 222. l. 10. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unam obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill. Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον* — *Antiphan. apud Stob. p. 128. et Anth. II. c. 50. Ep. 3.*

Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην

Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος

ubi vide *Brodæum*. *Diogenes* etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita *Charontem* stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλῆς ὀβολον, sive τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta *Anth. III. c. 38. Ep. 15. 16.* doctoris exemplum quo minus apud *Menippum* valuerit, quamvis cetera *Cynicae* frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὀβολον τὸν συγκαθευόμενον τοῖς τελευταῖσιν *Suidas* habet in *Καρκαδόνα*, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique *Codices* praebent, *Καρκαδόνα* quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici *Crapatallis* desumptam: *Cyperus* certe in *Num. Ant. Expl. p. 235.* labitur, quando minus diligenter inspectis *Grammatici* verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθεῖ idem *Suidas* in *Μελιττοῦτα*, quae derivata sunt ex *Aristophan. Schol. ad Lysistr. v. 601. 603.* neque aliter *Diodor. Sic. I. p. 61. C.* ubi quicquid est de *Oroi* statu et *Charonte Graecarum fabularum*, ab *Aegyptiis Orphæum* transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάρην καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τῷ πορθεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον *Χάρωνι*· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὀβ. *Ναῦλον* proprie sic dictum *Hesych. et Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven. ad Sat. III, 267.* qui inopem *Virgilii* turbam *Aen. VI, 326.* longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab. VIII. p. 573. A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα* (apud *Hermionenses*) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· et *Charon* apud *Aristophan. v. 372. Ἐκβαῖν*, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod *Morris* *Atticista* protulit, *Καπιτήριον* τὸν τοῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea *δανάχη*, vel potius ὁ *δανάχης*, a veteribus vulgo nummus hiece mortualis fuerit adpellatus, si verum est, quod viris eruditis *Grammatici* persuaserunt; id enim ex *Hesychio, Etymologo* et *Suida* in *Δανά-*

της, Ἀρεφονελα jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex *Hecale* depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* et *Theocr.* Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmās.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, non quia in illis voce δανάκης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην —. Dixerat *Juvenalis*

— nec habet, quem porrigat ore tridentem,
nummulo designato: *Propertius* paullo laxius IV. EL. 11, 7.

Vota movent superos: ubi portitor aera recepit

. *Obserat herbosos lurida porta rogos:*

quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possiat explicari. *Passeratus umbrosos rogos* unde eruerit, non repetio: certe mirabiliter interpretatur, unde multae umbrae evolvant iis extinctis; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono:

Obserat umbrosas lurida porta domos:

quemadmodum alibi,

Nigrantesque domas animarum intrasse silentium:
sensus nemo melius explanaverit, quam *Theognis*,

Κυανέας τε κύλας παραμειψεται, αἶτε θανόντων

Ψυχὰς εἰργουσιν, καίτερον ἀναινομένης

nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duum obolorum, qui *Charonti* sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸν διχαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene *Scholiastae* perspexerunt; quamvis eorum unus, ἀμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολούς etc. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avaram liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum

foret, iterumque trajiciendus Acheron; quemadmodum in *Apul. Metam. VI. p. 180.* turris illa loquax et consiliaria Psychæ jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensuræ præcipit *offas polentæ mulso concretas ambabus gestare manibus*, ac in ipso ore duas ferre stipes, quarum altera primæ transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quædam *Apuleji* verba ad *Lucianum* adcommodata, ut comparationis instituendæ caussa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuorum venies, cui præfectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo et inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater (suspicabar olim, Ditis portitor, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quæ notat Th. Munckerus ad Hygin. p. 91.) tantus Deus quicquam gratuito facit: et pauper moriens viaticum debet quaerere, et aes si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore. Paulloque post: ac deinde avaro navitæ data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricæus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de *Fun. c. V. HEMST. II.* — Naulum illud inferni portitoris πορθύλα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; simili modo literæ sunt expressæ in eo, quem supra e *Cataplo* citavi loco (*c. 18.*) quamquam ibi *Scholiasia* πορθμείον habeat: πορθμείον λέγει τὸν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι δίδόμενον. Sed πορθμείον apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: *νῶλκῆσας τὸ πορθμείον.* *Dial. 22. et 23. et Catapl. c. 1. κενὸν γοῦν, ὡς ὄρης, ἐπιβατῶν τὸ πορθμείον.* *Dio* de *Julio Cesare* narrat, illum ἐν πορθμείῳ τινὶ περαιουῖσθαι. Denique et in *Herichio* πορθμείον ipsa navicula vel ponto exponitur: his rursus contraria tradit *Eustath. ad Odys. T. ὦν*, inquit, (πορθμείων vel πορθμευτῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἦτοι ὁ ναῦλος ἢ αὐτέτρωγας τὸ ναῦλον, πορθμείον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον οὐ ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ πορθμείον· etsi unicus hujus *Lexicographi Aesculapius L. Kusterus* ordinem inversum praeferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis haesitasse Graecos, et aliud pro alio saepe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in *Λαβάρης* et *Suidam* in πορθμῆιον· Τοῦνεκα καὶ τέχνες πορθμῆιον οὕτι φέρονται· πορθμῆιον *Ionum* usu nascitur ex πορθμείον· nimirum per singularem *Cereris* benevo-

lentiam Aegiali incolis remissum erat vectigal hoc mortuale, propterea quod illam edocuisset de raptu Proserpinae. Haec pleraque quamquam in *Stephani* Thesaurio postea repperim, inducenda tamen non existimavi, quod ipse quibusdam illa rebus locupletassem. — HEMST. I.

Ead. l. 12. Ἀγξω σε) Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν, monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic et *Basil. Hom.* in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστής ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

Ead. l. 14. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, et venustiore *Atticae* structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe Genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in *Necyom.* μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. *Diall. Deor.* VII. §. 1. τούτου γὰρ ἐξέλιχυνε λαθῶν τοῦ κονιοῦ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῆμι· et ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆμι. *Long.* p. 71. τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. *Aristaen.* I. Ep. 9. διανίστησι πεπτακτίαν λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτακτίαν reponat. *Plato* initio *Parmen.* μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo *Socratis* ad *Antisthenem*, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. *Diogeni Cynico* minuitur aliquis superstitiosus apud *Diogen.* L. VI, 48. μὴ πληγὴ τὴν κεφαλὴν σου διαβήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a *Graevio* jure castigatos existimo, eamque *Luciano* fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer *D. XXIII.* §. 3. ideo mox *Menippus*, ἐρῶν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum ab *Apuleji* jocus, aes si forte prae manu non fuerit, nemo cum expirare patitur? Ceterum illud μάτην in *Episcoporum* contra *Paulum Samosatensem* epistola apud *Euseb.* H. E. VII. c. 30. pag. 361. usu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πραγμασίᾳ ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ δίδόναι etc. id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita; frustratus eorum spem, qui

auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant. ΗΞΗΣΤ. Discrimen illud, quod μάτην inter et προῖκα intercedit, etiam h. l. a Nostro observatum esse, quam clarissime ostendit in sqq. ejusdem Charonis interrogatio: Μόνος οὖν αὐχέσεις προῖκα πεπλευκέναι; et quae ad haec respondet Menippus. Quae, in hoc scriptore plane fieri non potest, ut idem significant, de quo jam ante actum fuisset. Veruntamen nec Graevius, nec Hemsterhusius, recte haec verba explicuisse videntur. Μάτην propria vi sua est frustra, i. e. sine optato, vel sperato, eventu, vel successu. Spes autem, quae per hanc vocem frustrata indicatur, semper ejus esse cogitatur, qui Subjecti loco enuntiationi inest; atque adeo πέπλευκα μάτην per se quidem nihil aliud esse potest, quam: frustra navigavi; i. e. non nactus sum eum eventum, quem ego mihi ex hac navigatione speraveram. Hactenus ergo per naturam linguae recte interpreteris Charonis verba, ut Graevius interpretatus est: nihil igitur proderittibi tam longa navigatio confecta, vel, ut Hemsterhusius: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam. At ea ipsa, quae jam hic interpres addit: siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum, omnem hanc interpretationem evidentissime falsitatis arguunt. Quid enim? si jam Menippus respondisset: Age igitur jam revehe me in vitam! uti postea vere Menippus sibi fieri voluit: Οὐχ οὖν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. ubi Charon plane aliter respondet: Χαρίεν λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς — προσλάβω; ac si paullo superius eum respondere consentaneum fuisset. Quid multa? haec non potuit Charonis mens esse. Cogita potius ante omnia interrogativam sententiam, qualem veteres interpretes Latini expresserunt; deinde μάτην fuge ad Subjectum ipsum Charonem referri, quasi sequerentur haec fere verba: Μάτην οὖν ἴσους σε διαπεπορθμευμένος vel διαπεπορθμευκώς τοσοῦτον πλοῦν; Hoc, opinor, est illud, quod Charon voluit, et quod sic in Arg. ed. Latine redditum reperio: Num ergo te tam longo tractu gratis (poterat hic etiam frustra dici) transvexero? Mutat autem Charon Subjectum, haud dubie propterea, quod barbarismum reformidaret, et voce jam μάτην ita utitur, ut non reprehendendi omnino videantur ii, qui per gratis eam verterint, modo sententiam Charonis hujusmodi sibi cogitent: Frustra igitur fucit opera mea, quod iam longo itinere mecum trajeceris? ЛЖНМ.

Ead. l. 7. Μάτην οὖν etc.) Male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἴση πεπλευκώς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo tractu te gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia:

nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum naulon non tecum adtuleris. Sed paullo ante melius Ms. κῆρὰ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· male in editis σου πατάξας. GRAEV.

Pag. 223. l. 1. Ἔσῃ) Ἔσομαι forte. GUYET.

Ead. l. 7. Τοῦτον γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, nave subducta naulum vel portorium exspecta. GROS.

Ead. l. 12. Μόνος . . . προῖκα) Etymol. Magn. v. Δανάκη docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

Pag. 224. l. 1. Τῆς κώπης] Locus parilis in Cataplo: sic enim ibi Cyniscus ad Charontem: τᾶλλα δὲ ἦν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔτοιμος καὶ πρόσπωπος εἶναι. Ad remos ipsas animas regente clavum Charonte sedisse multi docuerunt: vide cultissimum Broekhuysium ad lib IV. Eleg. 7. Propertii: quo loco ad Luciani dialogos lectorem remittit. HEMST. I. Cf. Char. α. 1. LETH.

Ead. l. 10. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in Θέρμος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82. subdubitanter et velut auctoris oblitus scribit, lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus, id jam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequicquam in hac caussa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14. p. 76. lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret. Cum autem addit, Inde Crates apud Aristotelem, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Siob. p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησί, πῆρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοινίς, καὶ τὸ μηδενὸς μέλει· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πηρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φρονεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀθώπρευτον καὶ ἀκολάρευτον. Duo jambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito. De δειπνῷ Ἐκότης dictum est pag. 469. sqq. (ad Dial. 1.) HEMST.

Pag. 225. l. 1. Κούδενός αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, nec quicquam ipsi curae est. Mavelim ego, neminem curat. Illud οὐδενός non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere

videtur. Sic in *Eváng. Marci XII, 14.* Pharisei et Herodiani dicunt Jesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, et non curare quemquam. *L. BOS Animadv. c. XII. p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. Cratetem sine dubio sic intellexit *Teles*, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀδωπέυον, καὶ ἀκολαζεύον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepāt, nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit interpretes *Stobaci*. Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth. XXII, 16.* Marc. XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatæ laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L. II, 34.* εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commodè ponatur: ut apud *Dion. Chrys. Or. XXXII. pag. 370. D.* ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis apud Athen. X. p. 421. D.* — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato p. 19. D.* ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν· *Euthyd. p. 211. A.* τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in *Symp. p. 516. v. 31.* una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. *HEMST.*

Ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc adpellationem praemisit, sed alteram *ΠΡΩΤΕΣΤΑΛΛΟΣ*, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *GAON.*

Ead. l. 18. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic *Homero* II. I. Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine adpellat *Virgil. IV, 638. Jupiter Stygius.* *SOLAN.* Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutoni que tribuitur, ac velut

imperii ac majestatis habet significationem: *Pausan.* II. pag. 166. de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat *Aeschylum*: atque ita Doris *Simmia* Rhodio *κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυῶν*, praeses et domina, apud *Hephaest.* p. 43. Eisdem eleganter in *Suppl.* v. 239. *Ζεὺς ἄλλος* Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba *Stanleji* versio obfuscavit. *Barthius* autem ad *Stat. Th.* II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum* Jovem illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex *Pythagorae* disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Jovem, et reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, et *Proserpinam* Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. esse prompta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 92. lin. 10. facile constet, unde *Socrates* hauserit *πόλον σφαιροειδῆ*, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud *Aeschin.* *Dial.* III. p. 162. Verum *Lucianus*, cum *Protesilaum* hic dicentem facit *ἡμέτερος Ζεῦ*, principem poetarum tetigit, cujus est *Il.* I, 457.

Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐκαινὴ Περσεφόνη.

HEMST. Coelestis Jupiter in *Char.* c. 1. dicitur ὁ ἄνω Ζεὺς, respectu Plutonis. LEHM.

Ead. l. 22. *Φυλάκιος*) *Α Φυλάκη*, *Φυλάκιος*. unde et *Φυλακίδης*. Vid *Stephan.* *ΓΥΓΕΤ.* *Α Phylace* urbe *Phthiotidis* non procul a *Thebis*, quae tamen inter fines *Thessaliae*; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur *Protesilaus*. LEED. *Ms. Ox.* *Φινάκιος*. Sed proba vulgata. *V. Homer.* *Il.* B. 695. 698. *Thessaliae* urbs *Phylace*: hinc inter *Thessalica* etiam, certe adpendicis loco, in *Saltat.* *Protesilaum* recenset *Noster* c. 52. et 53. *SOLAN.* Gentile *Φυλακῆσιος*, quemadmodum *Ἰθακῆσιος*, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni Catal. Argon.* in *Iphiclus alter.* *Α Φυλάκιος*, vel potius *Φυλακεῖος*, aut *Φυλακεὺς* nascitur *Apollonii Φυλακῆς* *Argon.* I, 47. Antiquum *Phylaces* nomen abiisse in *Θήβας τὰς Ἀχαΐδας* scribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον *Φυλάκην καλουμένην*, ὅθεν ἦν καὶ *Πρωτεσίλαος* verum utraque situ tamen propinquas distinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec est, cujus *Stephanus* meminit, *Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος*. *Protesilaum* autem cum poetae vocant *Phylaciden*, non ab oppido ductam esse hanc adpellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab *Homero* signata *Il.* B. 700. et 705. manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa dabit *N. Heinsius* ad *Ovid.*

Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil acque opportunum, quam

— *Conveniunt matres Phylacēides,*

ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam *Phyllus* comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzet.* Chil. II. cap. 52. postquam *Protesilai* historiam explicuit, *Λουκιανός*, ait, *Φιλόστρατος* γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι, sine dubio dialogum istum indicans: *Philostratum* vide p. 662. cum *Oleario*, et saepius in *Heroic.* *Aristid.* T. III. pag. 374. C. καθάπερ τὸν *Πρωτεσίλαον* φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενῆσθαι μετὰ τῶν ζώντων. *Propert.* I. El. XIX, 7. et *Broukh.* *Minuc. Fel.* cap. 11. *Quis unus ab inferis vel Protesilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permissio commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum est, quod monet *Tzetzes*, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. *HEMST.*

Pag. 226. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, scilicet *ἔρωτος*. *HEMST.* *Αὐτῶν* ex *ἔρωτος* explicandum: eorum, quae quis amat, compotem fieri. Est haec ratio ita *Nostro* solennis, ut de mutatione minime sit cogitandum. *Ἀδύνατων* *ἐρᾶν* *Diall. Deor.* VIII. fin. Proxime ad nostrum locum accedunt, quae *Jupiter* dicit *Diall. Deor.* II. extr. *ἐρᾶν μὲν (θέλω), ἀπρωγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν*, ubi vid. *Annot.* et cf. quae ad *Nigr.* cap. 6. dicta sunt. *LEHM.*

Ead. l. 8. *Ἑκτορος*) *Homerus* *Hectorem* non nominat, sed *Dardanum* tantum. *Hyginus* tamen CIII. et *Ovid.* *Metam.* XII, 67. cum *Luciano* sentiunt. *SOLAN.*

Ead. l. 8. *Ἀποκναίει*] *Adrodit, excruciat: Noster* *Catapl.* *ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δαῖπνον ἀπέκναιέ με.* *Aristoph.* in *Vesp.* *Ἄλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις* ibi *Menandri* locum *Scholias* notat: *Τί οὖν καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.* Elegantissime *Dionys. Halic.* lib. de *Admiranda* vi dic. in *Demost.* καὶ τῶν περιόδων ἐκάστη δι' ἀντιθέτων κατεσκευάσται ὥστ' ἀποκναίει τοὺς ἀκούοντας ἀηδία καὶ κόρος. et *Heliod.* lib. III. pag. 136. καὶ σε ἀποκναίειν αἰσθῆν. et lib. IV. p. 163. V, 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur *Ἀποκαίει* pro *Ἀποκναίει*, *λυπεῖ*, *φοβεῖ* quae in eo sequuntur, tentata sunt a *Salmasio* et ex

parte restituta: Tu vero nobiscum omnia sic refice: Ἀποκναίει, ἀποκάμνει, ἀπολλύει, ἀποτρίβει, ἀποκόπτει. Ἀπολλύει e Suida, apud quem eam vocem e Mss. restituit acutissimus Kusterus, desumsi: alias adrideret sane ἀποξύνει· cui emendationi momentum adderet hic e Galeni Glossis locus: Ἀποκναίειν, μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύνειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ κατισχναίειν· ex isto tamen Ἀπολλύειν et Galeni καταφθείρειν patet significationem τοῦ φονεύειν huic etiam verbo posse convenire; ipse quoque Hesychius Ἀποκναίεις, ἀναιρεῖς· vide et ἀποκναισις. HEMST. I. Cf. etiam Nigr. c. 8. et Gall. c. 1. LΞHM.

Ead. l. 12. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus et Benedictus, sed haec res praevaluit pondere: quanquam obscurius, voluisse tamen eos puto, sed is in uxorem amor meus omni ponderé, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui. Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur, potius flexu significationis levi dederō, meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset. Ὑπέρογκα sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον Hesychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, sed et ὑπέρομετρον· inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro οὐκοῦν forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMST. Neque tamen propterea sic scripsisse putandus Lucianus, quum οὐκοῦν reprehendi nullo modo possit. Ὑπέρογκον κράζειν Demonact. c. 48. ultra modum clamare, ut bene interpretes. Propriā vi legitur haec vox Tim. c. 15. LΞHM. — Ὑπέρογκον τοῦ σώματος in Aelian. V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρογκος φωνή, ὑπέρογκος πόλις apud Pol- lucem. Observa itaque hanc vocis illius notionem. Heliodorus singulari etiam ratione ὑπέρογκα vocare solet quaecumque sunt magnifica atque extraordinaria, spectatorumque animos admiratione tacita perfundunt; ut cognoscas ex sequentibus exemplis: lib. V. pag. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος τοῦ δράματος· paululumque aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἐξ εὐγενείας ὑπέρογκος· p. 314. πομπείαν ὑπέρογκόν τινα σοβεῖν· p.

834. προπύλαια ὑπέρογκα· p. 835. φρόνημα μέγα καὶ ὑπέρογον καὶ βασιλειον. HEMST. I.

Pag. 227. l. 3. Κῆκε(λιν) Uxor ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem concivisse. Vid. Hygin. CCXLIII. et CIII. et CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet de Salt. cap. 53. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκῆστιν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerit Protesilaus et Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania et aliis:

Aeolus	
Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus. PALM.

Ead. l. 12. Προσῆσεται) MSS. Ox. P. et L. pro vulgato προσόψεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII. p. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνώναι δυναμένη, nec cum φεύξεται se satis adcurate conveniret. Moschopul. 'Ον. Ἀττ. Ἐκλ. Προσιεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην etc. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I. §. 14. HEMST.

Pag. 228. l. 1. Καδικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum cum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καδικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καδικίσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus Iliad. ζ. v. 104.

᾿Ω Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καδίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
᾿Αργαλέῃ,

O Ulysses, valde meum penetrasti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σύν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? JENS. Miratur clar. JENSUS, cur ἐν hic praeponatur; et merito miratur: ubinam enim his similia reperiās? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Quom. Hist. Cons. cap. 12. ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγείς) quanquam ibi MS. G. et L. ἐνὶ legunt, Euripid. autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν

οἷς Ἑλλησιν ἐπατηλάται· et Suppl. v. 598. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. §. 16. scripserit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando Ablativus instrumenti, sed et alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiat. *Aristot.* Hist. Anim. IV. p. 111. λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 87. Ep. 14. Οὐκ ἄορι πληγῆς, οὐδ' ἐν βέλαι, ἀλλ' ἐνὶ σὺνῳ Χέλλεια —. *Arriano* 'A. 'A. III. cap. 80. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* et *Notstrum* De Merc. Cond. c. 24. simpliciter est κλοιῷ δεθεῖς. *Acilian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. *Philo Belop.* V. ἐν ὑπερφθοῖς διακλημμένους ἐν ἀμόργῳ. *Polemo* Physiogn. I. pag. 170. πειθόμενος ἐν δώροισι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto* *Raphel.* ad 1. Thess. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἶει. *Quint.* Calab. VIII, 9. — νῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat caussa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad *Aur. Carm* p. 206. τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic *Cadmus* suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste *Schol. Crugiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασταν τὴν δύναμιν dixit *Apollo Diall. Deor.* VII. Hzmst. Vim instrumentalem, quam Grammatici dicunt, Praepositioni ἐν aliquatenus tribui posse, quatenus scilicet in unaquaque lingua notiones adfines transferendo permutari, et una pro altera cogitari possit, non equidem negabo: ita nec hoc negabo, διαγωνίζεσθαι ἐν ὅπλοις, φονεύειν ἐν ἀκοντίοις et multa similia, quae *Hemsterhusius* e thesauris suis depromsit vel profudit, recte dici posse, modo hoc teneatur, ne forte in immensum exspatiemur, propriam Praepositionis ἐν indolem ac vim aliam esse, atque meri Ablativi, et ubi ἐν Ablativum instrumenti indicare videatur, tum notionum mutuuum nexum, tum optimorum scriptorum usum respiciendum esse: neque enim

Analogia dicendi sola suffecerit, ut ad certum iudicium pervenias. Jam est quidem aliquid, quod paene omnes libri in hoc nostro loco lectionem ἐν τῇ δάβδω tueantur; et quod in uno codice Paris. ἐν deest, ejus rei causa facilius inveniri possit, quam si ἐν ab aliena manu interposita habeatur. Verum in hac quaestione maxime id agi videtur, ut καθιναίσθαι τινα ἐν τινι, contingere aliquem aliqua re, certis exemplis ex ipso Luciano, vel aliis bonis scriptoribus, comprobetur. Atqui hoc neque ab Hemsterhusio, neque a Solano factum est. Imo potius notio illa, ubi apud veteres occurrit, nec raro illa occurrit, semper per solum Dativum significatur. *Aelian. V. H. II, 6.* quum locum *Schmiederus* adfert, sine varietate lectionis reperitur: καθίνατο αὐτοῦ τῇ δάβδω Ἰππόμαχος. *Plutarch. Vit. Alcib. p. 13. l. 16. ed. Reisk. κοινῶς καθιναόμενος αὐτοῦ παρήλθε.* Idem *Vit. Anton. σκῆπτρον λαλοῖς καθιναόμενος μετὰ παιδείας τῶν ἐντυγχανόντων.* Quin ipse *Lucianus* in eo loco, quem nec *Hemsterhusius* silentio praeteriit, *Symp. s. Lappith. c. 16.* scripsit: τάχα δ' ἂν τινος καθίνατο τῇ βακχεῖα. Tot contra clamantibus exemplis non poteram, quin Praepositionem certe ut suspectam notare. *LEXH.*

Ibid. Ἀπεργάσασθαι αὐτόν) Thom. Mag. in Boétium p. 31. HEMST.

Ead. l. 4. Μίαν etc.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad *Aen. VI, 447.* *Hyginus* aliter narrat historiam *F. CIII. et CIV. LXXD.*

Ead. l. 23. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria *Diogenes* commemorat, quibus umbra *Mausoli* efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, et τὸ βάρος τοῦ τάφου eadem in his etiam verbis ut commodè distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, et ordine justo decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ etc. nam ἐπηγαγόμεν et ἐπέβην a superioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἥρξα etc. Verum de *Mausoli* rebus gestis et hoc ipso loco alibi dicemus adcuratius: videntur enim mende laborare ἄρχει Μιλήτου ἐπέβην quoniam ex *Polyaeno* constet *VI. c. 8.* Miletum Ionicarum urbium florentissimam a *Mausole* fuisse prodizione tentatam. *Mausolei* autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. pag. 236.* qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Davis. ad Cicer. T. D. III. c. 31. Eustath. ad II. π. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανυσάλου μάλα πολλός (πολυτα-*

ἀλῆς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως περιεργασταί, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, et Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in *Rufin.* II, 448.

Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis

Ornatura suos extruxit culmina manes.

HEMST.

Καὶ ante καλὸς ἦν referendum ad priora καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ — καὶ καλὸς ἦν. Nec opus est, ut corrigas καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Est scilicet haec ratio iis Anacoluthorum generibus adnumeranda, quae in optimo quoque scriptore facile patiaris. Simpliciter praefertur se fert; perspicuitati nihil obest. Cf. *Prom. s. Cauc. c. 18.* αὐτὴ γὰρ, οἶμαι, φύσις — (ὅτι) οὐδὲν τι ἁρτὸν γίγνεται. Idem judicare videtur *Abreschius* *Dilucc.* *Thucyd.* p. 113. Ἀνδρῶν vero in Plurali ob ἱππῶν positum de uno Mausolo videtur intelligendum: genere pro individuo; nisi imagines pictas cogitare malis. Descripserunt Mausoleum *Plin. H. N. IV, 36.* et *Caylus* in *Mémoires de l'Acad. des B. L. Tom. XLIV. Lxxm.*

Pag. 229. l. 2. Παμπύγεδς) Patebat, teste *Plinio*, ab Austro et Septemtrione sexagenos ternos pedes. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Οὐκ ἔγω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχῳς εἰπεῖν· quod si formae arbitrum diligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praefendum: plane ut *Dial. XXVIII.* οὐκ ἔ' ἂν εἰπεῖν ἔχῳς, τίς ὁ Φινεύς ἦν etc. *HEMST.* In *cod. 2954.* legitur οὐκ ἂν ἔγω εἰπεῖν, unde *Belinus* scribi vult οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν. Equidem nihil mutandum censeo. Οὐκ ἔγω εἰπεῖν potest, ut οὐκ οἶδ' ὅπως, εὐ οἶδ' ὅπως, et alia similia, παρενθέτως insertum sententiae videri, ut augeretur sententiae vis: Nulla omnino de caussa tuum cranium praefertur meo. Quodsi tamen *Parisiense* illud ἂν respici velis, non intelligo certe, cur secundam personam cum *Hemst.* cuiusque alii praefere placeat: prima certe, οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν, nescio an aequè congruat. *LEHM.*

Ead. l. 15. Ἀποσεισώμεθα) Hinc *Stephanus* adnotavit in *Thes. ἀποσεισώμεθα τὴν ψίνα.* *Paulus Aegin. VI. pag. 213.* Τῆς ψινὸς τὸ μὲν κατὰ μέρος χονδρῶδες ὃν εὐ κατὰ γυνταί οἶν,

ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμοῦται καὶ διαστρέφεται. *Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23.*

Simataeque jacent pando sinuamine nares. HEMST.

Ead. l. 17. Εἰεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἰεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo εἶμι· paullo aliter Lysias pag. 153. v. 27. ἐκείνω μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147.

Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πλώριος, ἀλλὰ Καρίσσε Τίμος· οὔτις ἐκὶ τρυβολέτις παλάμη.

HEMST.

Pag. 230. l. 1. Πλὴν εἰ μὴ] Notavit hanc locutionem ipse Lucianus in Soloecista: puriores enim dixerunt πλὴν εἰ, vel εἰ μὴ, ut egregie docuit Eruditiss. Graevius p. 741. Sed Samosatensis noster hanc suam praeceptionem ipse saepe non servavit. HEMST. I.

Ead. l. 10. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam et Sirab. XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. SOLAN.

Ibid. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; quaedam partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solum τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. Laërt. VI, 77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέσταιτε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent et ἀνδραποδῶδες eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad Diall. II, 2. (p. 144. l. 6.) HEMST.

Ead. l. 11. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς) Adscripsit pater, forte βεβιωκός· sed et prius ferri potest. GROS. Pro αὐτοῦ scribe αὐτοῦ: nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque

frequentius, nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit et Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu Phaenom. v. 28. lege, sis, in Commentario *Theonis*. HEMST. I. Neque h. l. αὐτοῦ mutandum. Vid. Varr. Lectt. ad Diall. Marr. XII, 2. et Diall. Mortt. XII, 2. LXXIII.

Pag. 231. l. 7. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν) Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginibus c. 6. et 20. Eadem scripturae macula infuscavit *Achillem Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἰσῆ, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στεφθετέροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος et στεφθετέροις. Apud *Aelianum* quoque Var. H. IX. c. 4. perperam, Ἀνακρίων ἐπὶ νῆας Σμερδὴν θερμώτερον, pro θερμώτερον ut recte apud eundem scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in *Isocratis* Panathen. pag. 243. B. Καὶ τοι τίνας ἂν τις κριτὰς ἱκανώτερος ποιήσαιτο καὶ πιστωτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθίσταται τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289. E. pro φιλοσοφώτερος scribendum φιλοσοφωτέρους. JENS. Similia vitia in ipsa quoque hac ed. Hemst. remanserant in Tim. c. 46. et Diall. Marr. I, 1. LXXIII. Argumentum parile uti frequenter *Lucianus* tractavit, ita praecipue in *Necyom.* c. 15. si quis autem primam *Homeri* Iliada perlegerit, facile perspiciet, cui pleramque dialogi partem debeat *Auctor*. Mox ad Eruditiss. *Graevii* mentem verba *Lucianea* distinxit HEMST. I.

Ead. l. 9. Τίνας δὲ καὶ ἐστὶ;) Vide, quam inepte distinguatur haec περιποίησις· τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι; καὶ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὶ; πρότερον, οἶμαι, καὶ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· Quinam vos estis? Prius enim, ὀρθῶς, decet hoc scire. GRAEV.

Ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, καὶ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι καὶ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, καὶ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. col sederat, distinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι· καὶ γὰρ Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio re-

motum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. *Plato Charm. p. 464. F. 'Εγὼ οὖν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425.*

'Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ ὁδὸς —

v. 1190.

'Ο Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ κάρτεσιν ἐνθάδε.

Euphron apud *Athen. IX. p. 377. D. — οὐδεὶς εἶχε σοι Κωβίως ὄλως γὰρ ἦπαρ —* ita recte *Casaubonus*, qui simul adnotat, conjunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe. *Sophilus* apud eundem *XIV. p. 640. D. . . . κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγορικὴν δεῖ γάρ . . . Xenoph. Cyropæd. VII. p. 113. v. 36. 'Ὡς ἐν κωμῷ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί' ibi mire *H. Stephanus* aestuat: quod autem varietur in membranais, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem adsignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba *I, 24. Καὶ τοῖσι ἐξελθεῖν γὰρ ἡδονήν*, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum *Diall. Mortt. III. §. 8. εἰ μὴ εἰς Λεβάνων γὰρ παρέλθω*. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. *Hæmst.**

Ead. 1. 12. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore *Ms. Ox.* sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θεοσίτης demum legebatur. *SOLAN.*

Pag. 232. 1. 2. 'Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur, vel post τὸ ἡγῆ. *GUYET.* Jam vero tempus est, ut pronunties, o *Menippe*, utro alterum formosiorum putas: sic interpretes. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interse-runt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex *Ms. ὦρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ.* Vide tu vero, *Menippe*, quem pulchriorem ducas. *GRAEV.* "Ὡρα σὺ δ' *G. P.* et *L.* pro vulgato ὦρα δέ σοι et ita cl. *Hemsterhusius* edidit. *SOLAN.* Quod praebent scripti *Codices*, jam olim repudiandum non putavi. "Ὡρα δέ σοι jure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut *Diall. Deor. XX, 9. et 11. (p. 68. l. 14. et p. 71. l. 5.)* quo posteriore loco male membranae *Graevii*, ὦρα. *Alcian. V. H. I, 21. ὦρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δοῶν* atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum sup-peditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. *Hæmst.* Ex eo, quod *Menippus Nireum* et *Thersitem* dig-noscere nescit, jure suo *Thersites* concludit, se certe non

turpiorem videri arbitro, quam illum: οὐδὲν χεῖρον ἐφάνη τῷ δικαστῇ. Sed honorificentius etiam sibi iudicium expectans, si adcuratius utrique lustrentur, jam idem rogat: ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένικπε, ὄντινα καὶ εὐμορφότερον ἦγγῃ. vide tu vero, quem nostrum etiam formosiorē iudices altero. In quibus miror Jacobsium adeo haesisse, ut ea corrupta et hunc in modum emendanda censuerit: 'Ἄλλ' ὁ φοβὸς ἐγώ, καὶ ψεδνός, ὡς οὐδὲν χεῖρον ἐφ. τ. δικ., ὁρῶς· σὺ δὲ, ὦ Μένικπε, ἀλλ', ὄντινα etc. Quemadmodum enim haec Jacobsiana elegantior sunt composita, ita vulgatis tamen, quae et ipsa elegantia sua non careant, verseor, ut recte substitui possint. LENN.

Ead. l. 3. Χάρονος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II. c. 80. quin perperam edatur Χάρονος pro Χαρόνεν· nam pater ei erat Χάρονος, non Χαρόν· res certa est ex Homer. Iliad. B. 672. Eustathio ad illum locum, et Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX. Nireus Charopis filius; quanquam ibi merito Schesferum Caropi praeferre censeat Munckerus. Ego nihilo, utram praeferas, interesse puto; solet enim ejusmodi nominum in aliam ex Genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάργη, μάργυρος· φύλαξ, φύλακος· τριβαξ, τριβαξος· ἱεράξ, ἱεράκος· ἀναξ, ἀναξος, unde "Ἀναξ et "Ἀναχο Castores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάργη et Θάργυρος, Χάργη et Χάργυρος· in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος· simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque σιρόν pro σιραρονί Sophocli, notante Eustath. ad II. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Thersitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Hamerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimilium componendo, ut palmam sibi cedere postulet Thersites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X. p. 765. B. vidiisse se, cum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspiceret, τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεορίτου ψυχὴν πύθηκον ἐνδουμένην, causa Nirei, vel invite Luciano, multum adjuvabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculia habuit Aeneas Gaz. in Theophr. p. 15. cujus loci sententiam, aliqui satis expeditam, pravaerrantis Barthii versio obscuravit.

Porro quam mox Menippus statuit *ισοτίταν τῷ Ἀίδῳ*, alii quoque Thersitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in *Ἀτιμότερον* — *τὴν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θεοπίτης οὐδὲν ἀτιμότερος*. Pro *μένων* olim hujus dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar *Νιπέως* in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lips. MDCCXXII. p. 162. sed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud *Salmasium* Ep. de Com. p. 703. reperissem *Μίνω*, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro *μένων* quod exaratum est *μὲν ο*, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel conjectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis *J. P. D'Orvillii* nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kusteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεοπίτην εἰς Φίλταν τὸν αὐτάρτεστον καὶ σοφώτατον.

Τὴν γνῶμην ἰδοῦμαι Φίλτας οὐ δεύτερος ἄλλῳ

Εἶμην· ὁ δὲ φθονερός, καλίστω, ἵς κε θάνῃ·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας παντὶ χάρις· τὴν αἰδᾶ γὰρ

Μένω Θεοπίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice *ἄλλου* aliud exemplar *ἄλλων*. Dorica dialectus epigrammatis poscit *ἄλλω*· tum extremo versu adscriptum *Μίνω*, et *Θεοπίτης*. Ceterum quae poëtae sit mens, et quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus *D'Orvillius*, qui sibi tanto gratiore manere litorum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desiderit. *HEMST.*

Ead. l. 11. *Ἐγὼ δὲ, ἃ βλέπω*] *Equalem ex iis judico, ea considero, quae oculis adparent, quaeque jam nunc habes: qualis autem fueris, istius temporis homines noverunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existimare, unam alteramve vocem periisse: forte tamen Elliptica fuerit locutio, ubi non inepte intelligas cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia οἱ τότε ἴσαν.* *HEMST. I.* In vett. Edd. verba sic erant disposita: *Ὀνειράτω μοι λέγεις. Ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. Ἰκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσαν.* sine omni nexu. Omnino videtur locus mancus esse. *Schmiederus* conjecit: *Ἐγὼ δὲ βλέπω, ἃ καὶ νῦν ἔχεις*, non sane felicissimo. *Hemsterhusii* Ellipsin verbi cognosco vel video vix credo similibus locis probari posse. Unde ego aliter edidi verba, quam ab *Hemst.* et *Schm.* factum, distincta, hoc sensu: *Ego vero*

ea, quae cerno, et quae jam nunc habes (scil. respicio: hoc vexo supplendum e verbo sq. ἴσασιν, cum quo arctius illa cohaerent); illa vero (τὰ οὐκ ἰσασιν) norunt illius aetatis homines. Post & scriptum cogites μὲν, quod sequenti δὲ respondeat. Verum ne sic quidem intellectum locum prorsus sanum esse ingenue fateor. LΞHM.

Pag. 233. l. 16. Ἦκουσα, ὃ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. II. GRAEV.

Ibid. θεὸς ὦν) Vid. *Apollod.* II. p. 46. et 53. C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac studium virtutis permovit Jovem, ut astris haud indignum insereret. Hoc *Eratostr.* Catast. c. XL. paene versus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest *Luciani* θεὸς ὦν. A *Pausania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἡδὴ παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιοκτενὸς εἶναι σύννοικος θεοῖς lib. V. p. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris insanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demereretur, Promethens. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπέπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπῆθαν· ita legendus est hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paullo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ. Idem p. 129. Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θησκεῖν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil est, cur quicquam mutatum velis, nisi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὦν scripsisset, quam θεὸς ὦν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. HEMST. Synonyma habet h. l. θεὸς et ἀθάνατος *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 589. et vertit θεὸς ὦν, immortalis cum esses. LΞHM.

Ead. l. 20. Τίς δέ σε ἴσως) Hunc locum profert *Thom. Mag.* in *Ἀντίρροτος*, verso duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἴσως ἴσεν etc. Etsi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἴσως ἴσεν; HEMST. Noluerim τίς attrahere: saepe jungitur rebus certo ac definite enuntiatis. Charon. c. 11. Τίνας ἐκείνους ἐκπέμπει ὁ Κερίσος, et sic saepius. Similiter etiam Latini utuntur

vocibus *quinam* et *quisnam*? et recte h. l. reddiderunt veteres: *Quinam vero te mortis amor cepit?* vel *Abtesch*. Dilucc. Thuc. p. 285. *Ecquae tanta mortis cupidō te cepit?* quam versionem adoptavi. Ordinem vocum τοῦ θανάτου ἔρως, quem *Thomas Mag.* habet, eundem et *Belinus* invenit in cod. 2954. atque adeo vulgato praeferri voluit. LXXM.

Pag. 234. l. 1. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: *Iphig. in Aul.* v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τὸδ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam descripsit c. 118. *Alcest.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; HEMST.

Ead. l. 8. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἄσι) Est in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεκλήσθην αὐτῶν hanc seriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quagnobrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane *Menandri* locum adtulit *Clericus*, deinde repositum in ejus *Comici* *Fragm.* p. 185. ubi perbene fecit. quod omiserit σαφρώτερα, quippe non digna quibus adtendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, adpenam:

— τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
 "Ὅστις θεωρήσας αὐτόπως, Παρμένων,
 Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
 Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις κἄν ἑκατὸν βιώσεται,
 "Ὅφει παρόντα, κἄν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους·
 Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὀφεί ποτέ.
 Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρέονεν,
 "Ὅν φημί, τοῦτον, κάπιδημIAN ἄνα·
 "Ὅλος, ἀγορὰ, κλέπτει, κυβέλαι, διατρίβει.

quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiolem postulant. Ista vero sumsit *Menander* ab *Alexide*, cujus simillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. *Alexis* a *Pythagora*: insignem philosophorum principis cum priacipe *Phlasiolorum* *Leonte* sermonem habitum retulit ex *Heracleide* *Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat *Davisius*, nisi quod *Synesi* παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paullum alia ratione *Gnostici* vitam πανήγυριν ἀγίαν adpellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστίν ὁ

βλος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων θρυλλούμενον adpellat *Aeschin.* Dial. III. c. 8. cum quo contulisse non pigebit *Hip-
parchi* locum in *Stobaeo* p. 578. haec Pythagorae tamen Pla-
tonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet
revera proficitur, animas, relicto aethere patrio, tanquam
peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigra-
re. Ceterum a Chirone nonnihil discedit *Epictetus* *Arriani*
lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum ar-
cisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἂ βλέπεις καθ’
ἡμέραν; κρείττον’ τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης,
τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspe-
ctu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis
rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, inge-
nue respondit:

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡλλοιο,

Δεύτερον ἄστρο φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον·

nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito
puerilis simplicitatis versu tertio,

Ἦδὲ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄρνους,

non ipse tantum insulsi notam commiserat, verum ad homi-
nes etiam insulos proverbium a se natum propagavit, ἡλι-
θιώτερος τοῦ Πραξιλλῆς Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in
Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud
Zenob. C. IV. n. 21. prorsus enim imperite *Praxillae* filium
Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul
ex hisce patet, ἄστρο quam vere fuerint in *Menandro* reposi-
ta. Alias tamen et *Epictetus* et *Marcus Antoninus* Chironi li-
benter concedent, rerum omnium, quae conspectu quodia-
no hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter
τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II. de
Rebus suis §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοει-
δὲς προσκορῇ τὴν θίαν ποιεῖ· et plura passim, quae cum *Me-
nandri* *Luciani*que sententia non solum, sed et verbis saepe
congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *Hamst.*

Ibid. Ἀπολαύων τῶν ὁμολων etc.) Crediderim *Luciani* ani-
mo, cum haec scriberet, observatum eximium locum *Menan-
dri* ex *Hypobolimaeco*, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII.

— τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω,

Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων.

Τὰ σεμνὰ ταῦτ’ ἀπῆλθεν, ὅθον ἤλθεν, ταχὺ,

Τὸν ἡλίον τὸν κοινὸν ἀστὴρ’, ὕμνο, νέφη,

Πῦρ· ταῦτα (lege τ’ αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,

Ὅφει παρόντα· καὶ ἐνιαντούς σφόδρ’ ὀλίγους,

Σαρκώτερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ.

Hunc beatissimum ajo, quisquis contemplatus, sine maerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

Ead. l. 4. Αἱ ὥραι) Καὶ ὥραι. μοχ, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET. Imo sunt Nomina-tivi absoluti: Ἐγὼ δὲ ζῶν αἰὲ καὶ ἀπολαύων — αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί καὶ τὰ γινόμενα — ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Quod autem usque vivebam, et fruebar similibus etc. quodque anni tempestates eadem et etc. his igitur sum satiat. Ita Dial. Deor. XII, 1. οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται etc. Ibid. XVI, 1. τοῖ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀφθηνή etc. Cf. Char. c. 2. Aliam quamcunque hujus loci explicationem renuo, maxime vero ineptissimam istam codicia 2954. lectionem: Ἐγὼ δὲ ζῶν αἰὲ καὶ ἀπέλαυον, quam sine omni judicio Belinus probavit, et Schmiederus etiam in textum recepit, obsecutus uterque putidiori cuidam sensui Grammatico, quem Noster aequae odit atque angues. LEMM.

Ead. l. 7. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μετασθῆναι: quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyeti μεταβάλλειν: sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234. — μεταβολὴ πάντων γλυκὴ: quod, quamvis, ut monet Schol. a Comiciis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi et sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reti-cenda non est viri doctissimi Jo. Jac. Wetstenii conjectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST. Recepi ex Aug. Ed. μεταβαλεῖν, ut probabilissimam certe lectionem: nam μετασχεῖν stare nullo modo potest, ne sic quidem, si cum Wetstenio ὅλως mutaveris in ἄλλων, quod sensum praeberet a Chironis mente toto coelo aberrantem. Alia enim omnia agit Chiron h. l., ac quod in his verbis inest. LEMM.

Ead. l. 10. Ἦκεις) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ τὸ πρῶγμα etc.) Ἀν? ἡ γὰρ ἰαοτιμία, πά-

νυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει etc. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem stili *Luciani* cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *HEMST.* Respondetur his, ut bene observat *Abreschius Dilucc. Thuc. p. 567.* ad *Menippi* quaestionem illam: οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ita, ut significetur, nihil omnino referre, utrum in luce vivas, an in tenebris. Quae sententia quam parum cum per se ipsa, tum etiam ad *Chironis* propositum, valeat, luculenter mox demonstrat *Menippus*. Vide tamen, an rectius legas verba ita inversa: καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει διάφορον, τὸ ἐν φῶτι εἶναι, ἢ καὶ ἐν σκότῳ, vel ἢ τὸ ἐν σκότῳ. Nam *Hemsterhusianam* quidem verborum transpositionem nemo facile probaverit. *LEHM.*

Pag. 235. l. 1. 'Ανεπιδεῖς) Thomas Magister v. 'Ατέλειστον videtur in suo Codice legisse ἀτέλεις. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *SOLAN.* Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτέλεις nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτέλης, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a *Dionys. Halic. A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ διαμαρτῶν τῆς πείρας ἀτέλης τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν* sed alia est et potestas et significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτέλεις, si eum in modum intelligatur, ut *Latinorum immunitis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. — Tum sensus erit, isque minime contemnendus: sed *immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum delegatur, lectione vulgata erimus contenti. *HEMST.* Detecta revera in cod. 2954. lectione ἀτέλεις jam vix dubitari amplius posse videtur, quin sic genuinam acceperim lectionem, cujus ἀνεπιδεῖς sit quaecunque interpretamentum, nescio an forte e verbis *Tantali Dial. XVII. extr. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆν πικρὸν μηδὲν δέομενον*, desumptum. *LEHM.*

Ead. l. 3. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, ne tibi contradicas, ut Benedictus; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaens C. L. G. p. 431. positus Luciani verbis addit, revolvatur et circumaga-

tur: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἐαυτῇ περιπλέκουσα, reddiderat: in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria. Est autem περιπλέτειν ἐαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnancia locutus sibi contradicit; qua in caussa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in Budaeo p. 538. HEMST.

Ead. l. 9. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

Ead. l. 11. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin. IX. §. 6. haec Lucianca protulit adjecta Benedicti versione tanquam proba: Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, et vulgo praedicant, praesentibus rebus sit contentus. Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾷν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει: sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

Ibid. Συντετόν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. SOLAN. Non cogitavit scilicet Solanus, aliorum irrisoribus haud raro accidere, ut sibi contradicendo artem suam ipsi risui exponant. Est haec philosophia canina, quam professus est Menippus Lucianus. Vid. modo Dial. XXI. ΛΕΗΜ.

Pag. 236. l. 12. Ἀπὸ μὲν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec jungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖναι εὐθὺ τῆς Φωνίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλωνος et plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranarum emendavimus in Poll. IX, 12. εὐθὺ τῶν ἀρωγῶν ἀπελθεῖν: sicuti Segm. 47. εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, recta in forum aromatarium: quam ob

Ead. 1. 18. "Ὅμως ἀντιβαλόντας καὶ ὑπὸ τοὺς ἀντιχειδόντας, οὐδὲν δέον) *Micyllus*: *reluctari tamen et resupinus obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, et nullus huic vocis locus in hac oratione dari potest. Itaque *Benedictus* eo animadverso postremas tres voces absceidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete et cupide descendendi. Sed nec Graeca quicquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐπαλνούς ἐπιβοῶντα ὀλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. *Hermotimo*: διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte adfenderunt. Sic et alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνῆλθκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. *Gron.* Egregia vox et hac notione rara, ἀντιβαλνεν, obfirmato pede in terram niti: pariter reperio in *Arriani* Indicis c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θέντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβάντες οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν νεύρην ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες· idem de Arabibus memoriae prodit scriptor apud *Suidam* incertus in "Αραβες et ἀντιβαλνεν· ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαλόντες εἰς τὴν νεύραν, κυκλοῦσι τὸ τόξον· quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* prae-pinxit *Aeneid.* 1. III. v. 98.

— genibusque adversae obcluctor arenae:
nec minus eximie *Noster* Catapl. c. 4. καὶ τῷ ποδὶ ἀντιπρὸς ἰδῶν
πρὸς τοῦδαφος ἐν παντελῶς εὐάγωγος ἦν. quod huc perbene

facit. Pulchre *Eupapius* et significatione metaphorica in *Priaco* πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνειν in *Chrysanthio*: τοῖς φανθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων. Οὐδὲν δέον, inutili labore, et quæ fieri non oportebat. *Xenoph.* *Cyrop.* IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, οὐδὲν δέον, καταβάλλει τὴν ἄρκτον meus autem filius, quod infectum praestitisset, sagitta immissa, ursam conficit: sic enim concinna simplicitate hac locutione utuntur Graeci. ita δέον in sequenti *Dial.* §. 2. et *Catapl.* c. 1. ὁ δ' Ἐρμῆς βραδύνει, πάλαι παρῆναι δέον paulloque post: ἀπὲρ οὐδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπιέναι δέον κατεσχέκαμεν talia sunt in *Luciano* multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui. *HEMST.* I.

Pag. 237. l. 6. Ἰσμενόδορος) *Thebanus Crates*; ergo et hic *Ismenodorus*. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. *SOLAN.* Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paullo post adferetur. De *Arsace* moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus *Parthici* regni conditor a *Iustino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγῆς ἐν τῇ μέτῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, *Suida* saltē iudice, ad primum *Arsacen* spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit adpellari *Μηδίας ὑπαρχος* hic *Arsaces*, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam facit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a *Luciano*, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova deriva-
ta. *HEMST.*

Ead. l. 9. Κιθαιρῶνα) De *Cithaerone* pauca tetigi ad *Dial. Merr.* VIII. §. 1. Hic autem *Eleutherarum* urbis situm adcurate definit: nam *Thebis* per *Plataeas* itor facienti in regionem *Atticam* superandus erat *Cithaeron*, qua parte demissionem flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ *Πλαταιῶν* φέρουσι, τὰς *Βοιωτοὶ* μὲν τρεῖς κεφαλὰς καίτουσι, Ἀθηναῖοι δὲ ἑνὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud *Thucyd.* III. c. 24.

Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Ἀρῶος κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutheræ, campusque urbi subjectus, Oenoe Atticae pagum, ut ex *Harpocratiōne* constat in *Ολῶν*, contingens: quae de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* 'A. 'A. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικὴν· cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholias* ad *Acharn.* v. 242. quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλευθήραι, πόλις Βοιωτίας· haud inapte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθήρος τοῦ Ἀπόλλωνος· matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. et *Schol. Hesiodi* ad *Theog.* v. 54. *Μνημοσύνη* γοννοῖσιν Ἐλευθήρος μεδέουσα· digna est, quam ex ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθήρ ὄνομα πόλει ἔστι τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλῆως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὠνομασμένου, γίοντος Ἀπόλλωνος καὶ Αἰδοῦσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Hesychio* teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς, et Eleutheris cultus et Athenis: eo enim sacra Dei primum magno Atheniensium malo rejecta, deinde oraculi testimonio commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore caucleatins exposita *Pausaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentissimae temeritatis adcusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem petens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo magis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devastati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum, non κλοπῶν) φόβον· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paullo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλὴς· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur *H. Stephano*, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλὴς· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Ci-

thaeromem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosam. Apud *Diogen. L. II*, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλειπίας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

Ead. l. 13. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis potenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Ἐπήγετο) Ms. ἐπήγετο. BOUAD.

Ead. l. 2. Φιάλας — καὶ κυμβία) Junxit *Demosthen. in Mid.* p. 628. E. διὰ τῆς ἀγορᾶς σοφεῖ κυμβία καὶ ἑντὰ καὶ φιάλας ὀνομαζόν· iterumque p. 625. A. Midias ad iter secum portat χλαμίδα καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen. XI.* p. 482. A. et qui vel illum, vel eundem, quos ille, Grammaticos excerpserit, *Macrob. Saturn. V*, 21. HEMST.

Ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet *Hesych.* BOUAD.

Ead. l. 3. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί', οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arsaces autem (senior enim jam erat per Jovem pro barbarico illi ritu facie non inhonesta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ut et ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonesta facie est. Aliter interpungendum est, si velis *Lucianum* emendate et humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικόν ἤχθετο, non illiberati facie, barbaro more ferebat acgre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικόν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ θυμωμένον apud *Thucyd. lib. VI.* est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demosth. Orat. in Mid.* GRAEV. De *Thucydidis* illa phrasi ἐς τὸ θυμωμένον jure merito dissentit eruditiss. *Duckerus*, quem vide ad VIII, 9. HEMST. Ἐς τὰρχαίων, more veteri, *Aristoph. Nub. v.* 589. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐγνανττεὶ πρὸς βαδίζων) Persis enim nobilibus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur. V. *Xenoph. Cyrop. L. IV.* et VIII. extremo: quod et apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: imo ab iis mutatus erat *Cyrus.* V. L. I. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Τὸν Ἀρσάκου κοντόν) Eleganter describit congressum Parthi equitis et Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugna-

bant: ideo κοκτοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL. p. 127. C. ut manifesto liquet ex pag. 130. E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio Plutarch. in Crass. p. 558. 559. et Appian. de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies ista Lucianae phrasi proxima, πόδας διαμπὰς προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος· quemadmodum in Philopoem. p. 359. Β. διελαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἐκπτεροῦς ἐν μεσαγκίλῳ· confer Suidam in Ἐξέσχ. Pondera canti Sarmatici Silius habet XV, 687. ubi plura suppeditabit eruditiss Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπεῖρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subjecta sarissa ipsum et equum perfodit: sed nunc conjecturae praefero lectionem Ms. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV. Sic efficeretur quaedam relatio inter τῇ πέλτῃ μὲν, et αὐτὸς δὲ, quam fateor mihi ut tenniore displicere. Rectius omnino omiserunt Pronomen Codd. 2954. 3011. scribentes ὑποθεῖς δὲ ετο. et jure suo secutus est Schmiederus. LEMM.

Ead. l. 2. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVIII, 42, 2. et Sarissophoras. SOLAN.

Ead. l. 6. Εἰκοσάπηχυν — κοκτόν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod et nummi Castoris et Pollucis ostendunt, et locus a Suida v. Δόλιχον adlatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ γε Ὁροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci adfixit, Noster in Char. cap. 14. de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus, esset fortuna sub magis, Dario jam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc eat, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsan privatus aliquis Oroetis extiterit molitiae insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὁροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνν ἀπαλὸς τῷ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαι, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἰδύνατο· quanquam ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placet; videtur enim hujusmodi quiddam senten-

tia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροέτης ἐπενύειν δωδῶς καὶ πάννυ ἀπὸ
 λὸς etc. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae con-
 ditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac
 Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scri-
 batur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Par-
 thorum rex Orodes, a quibusdam Ῥωδῆς, a Polyaeo VII,
 41. et Plutarcho in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης adpel-
 latur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, prae-
 sertim si liberi locique honestioris essent, in publicum pro-
 dire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissoni*us ad-
 notavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*; eo parasitus *Libani*
 spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δείπνον ἐκάλει,
 τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός,
 καὶ ἐφ' ἵππου σταλάμενος εὐτραπέως οὕτως ἐπὶ λυγροῦ παρὰ τὸν
 πελὴν ἵκοντα. De Parthis, qui istos vitas cultu imitabantur,
Justin. XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis*
convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire,
consistere, mercari, colloqui. Hac tamen consuetudine labe-
 factati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu
 incedere non possent: cujus vitii causas in Scythia, illis
 praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hip-
 pocrat.* περὶ A. T. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit,
 αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ὥστε αἱ κρεμασμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς
 ποσίν. Ἐπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἔλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis,
 quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷον τι
 εἶναι ἔδοξε, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2.
H. Valesius, et *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 226.
 Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας
 tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri
 saepe solet, Persas, Parthos et Armenios moribus vivendi-
 que genere non admodum dissimiles. *Ημεῖς*. Turbatus *So-
 lanus* falsa opinione, quasi Oroetes rex vel satrapa Armeniae
 fuerit, non potuit non in voce ἰδιώτης offendere; et si scivis-
 set abesse etiam hanc vocem a cod. Gorl., ut abest, haud du-
 bie eam prorsus condemnasset, idque maxime sane immeri-
 tam. Nam si in superioribus ὁ Ἀρμένιος quaerendus esset
 Armeniae satrapa, ad antecedentia convenientius auctorem
 scribere oportuit ὁ Ἀρμενίας, int. ὑπαρχος. Quum vero sic
 non scripserit, ὁ Ἀρμένιος nihil continet, nisi patriae signi-
 ficationem, et ἰδιώτης indicat hominem privatum: cum quibus
 congruit etiam optime, quod deinde ad illustrandam hanc
 hominis privati mollitiem additur: πάσχοι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, h. e. Medi cujuscunque sortis et ordinis,
 non solum nobiliores, potentiores, ditiores. Miror errore

Solani etiam *Hemsterhusium*, alias vigilantissimum interpretem, aliquatenus seductum. Majori jure idem *Hemsterhusius* in structura sententiarum offendit: verum interjecto e codd. 8011. et Aug. ἤν omnis durities removebitur. Interjecit etiam *Matthiae*. LEXH.

Pag. 240. l. 10. Ἐτερόμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἑτερόμην ἐν αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. c. 7. sed nec minus commodè retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian*. de Gymn. in fine: οὐ πάνν ἀρεσκόμενος ἐν τοῦτοις. *Julian*. Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. *Micyllus* et *Benedictus* intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST. *Abreschius* quoque videtur retineri velle ἐν in Dilucc. Thuc. p. 796. sq. LEXH.

Ead. l. 12. Βλεψίας . . Λάμπις . . Λάμψ) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN. Pro δανειστής complures, iique optimi, codd. Mss. exhibent δανειστικός, quae lectio jam non video, quem alium, quam ipsum *Lucianum*, habere potuerit auctorem. Contra δανειστής, alibi apud Nostrum, e. g. in Cataplo, obvium vocabulum, probabilius est in locum τοῦ δανειστικός a nescio quo substitui potuisse. *Belinus* ad illustrandam locutionem commodè laudavit Anonymi Atticistae Diatriben in *Villoisoni* Anecd. Græc. Tom. II. p. 82. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ ζωγράφος καὶ ἡ ζωγραφία, ὁ ζωγραφικός καὶ ἡ ζωγραφική· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως τεχνῶν. ἀντὶ τοῦ, ὁ τέκτων καὶ ἡ τεκτονία, ὁ τεκτονικός καὶ ἡ τεκτονική· καὶ τὰ ἕτερα ὁμοίως. Veruntamen equidem hanc observationem, siquidem, eam normæ loco habeas, magnopere restringendam et cum aliqua cautione adhibendam censeo. LEXH.

Ead. l. 13. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Illus. BOURD.

Pag. 241. l. 2. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου etc.) Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit *Ptolemaeus Philadelphus*, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae *Lampidi* caussa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, *Ptolemaeum* vetulus fuisse delectatum. Nam commorientem *Lampidi* illi *Diogenem* facit *Lucianus*, qui simul ad inferos descendebant: *Diogenea* autem, ut ait *Laërtius* ex *Demetrio* in *Homonymis*, eodem tempore mortuus est, quo *Alexander*, hoc est, Olympiade 114. *Philadelphus* vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, et invenies, non potuisse *Myrtium* illam *Lampidis* minorem fuisse annis 50 regnante *Philadelpho*. PALM.

Ead. l. 4. Ἄθλιος ἐλέγτο ἀπεσπληγῆναι) Ὁ ἄθλιος est scri-

bendum, ut paullo post ὁ μάταιος, vel ἀόλιος· alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμὼ ἀπεσκληκέναι· nam famēs extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miscrum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. pag. 816. *Aloiphronis* quae ponit verba, suppeditaverat *Eustathius* ad II. Ψ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III. Ep. IV. sed paullum aliter, quam fecerat *Eustathius*, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληῖναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος· sequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληῖναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Hesych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκληαί (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκληαί) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληῖναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληῖναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀνανθῆναι, ἀφανανθῆναι. *Aristoph.* Ecclesias. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφανανθῆσθαι· et ἐπαφανανθῆναι γελάοντα *Ran.* 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀπροσμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. Ἴν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζητῶν τὸν σύαγον ἀφανανθῇς· poterat scripsisse, ἀποσκληαίης. Taceo consignatam a *Scholias*te variam lectionem in *Sophoclis* *Philoct.* v. 951. Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὐθανοῦμαι. *HEMST.* Quaecunque longa tabe vel aetate confecta atque exsucca vigorem et vires amiserunt, a Graecis dicuntur ἀπεσκληκέναι vel κατεσκληκέναι. inde *Hesychius*: Ἀπεσκληκώς, ἀναισθήτως ἔχων· et *Suidas*: Ἀπεσκληκώς, ἀναισθήτως ἔχων, καὶ ἀπεσκληρυνένος, ἐξηραμμένος· lege litera duplicata ἀπεσκληρυνένος· quomodo in veteri *Leonidae* versiculo: Πήρην κἀδέτητον ἀπεσκληρυνένον αἰγὸς Στέρφος· ut intelligamus tribus vocabulis expositionem perfecisse primae vocis ἀπεσκληκώς *Suidam*: sic enim et lexicographorum princeps: κατεσκληκῶτα, κατεσκληρυνέναι· nulla est inter ἀποσκληρύνειν et κατασκληρύνειν differentia: ab eadem enim origine, ut et ἀπεσκληκέναι, pendent: *V. Galen.* Gloss. Hippocr. in Ἀποσκληρύνει et Ἐπισκληροῖς, *Suidam* in Ἐξέσκληκός et Κατεσκληκώς, *Hesych.* in Ἀποσκληαίη ut alios ne memorem; nam celebres sunt apud Grammaticos istae voces. Saepe vero Graeci his verbis uti solent de iis, in quibus flos corporis et vires vel nimis vigiliis ac

laboribus, aut etiam senectutis incommodo sunt exhaustae. *Lucian.* *Hermot.* c. 2. ὥχρὸν αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατ-
 σκληρότα· adeo venustum faciei decus deformat adsiduis im-
 pallescere chartis: sic Momo in senis habitum et vultum ef-
 ficto, et baculo gressus sustentanti κατσκληρὸς adscribitur
 βάρος in *Anthologia*: *Heliodor.* V. p. 239. ὄναρ μοί τις πρεσβύ-
 της ἐφαίνετο, τὰ μὲν ἄλλα κατσκληρὸς etc. lib. VIII. p. 379.
 τότε καὶ πλεόν εἰς γηραιὸν σῶμα καὶ ἀπεσκληρὸς ἦδη προσομιλή-
 σαν. Cum autem cuncta, quae exarescunt, duritatem quan-
 dam nanciscantur, eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατσκλη-
 ρὸς durum atque austerum vitae genus adpellatur apud *Suidam*
 in κατσκληρὸς· nec minus egregie *Basilius* in Vita Theclae
 p. 18. βία μὲν γὰρ οὐκ οἶδεν εἶπαι ποτὲ τὸ αὐθάδες τοῦτο καὶ
 ἀπεσκληρὸς τῆς γνώμης, sui iudicii et obstinata animi sententia.
HEMST. I. De praemittendo vocis ἄθλιος Articulo in aliam
 me discedere sententiam, declaravi in Adnot. ad *Diall. Deor.*
 XVI, 2. ΛΕΗΜ.

Ead. I. 7. Ἀποθάνουσιν) Ita recte L. In reliquis ἀποθά-
 νος· sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incer-
 tum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias.
SOLAN. Maxime quod sequitur, τῷ μὲν Δάμωδι, necessario
 requirit Pluralem, qui confirmatur etiam quinque aliorum
 codicum auctoritate. ΛΕΗΜ.

Ead. I. 9. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum
 errore, quibus Ὀμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, talenta mille ha-
 bere coacervata. Frequens apud Atticos Ὀμοῦ numeris adjun-
 ctum, et significans circiter, admodum: ut in illo *Demosthe-
 nis* loco in *Aristog.* p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in
 Ὀμοῦ· Εἰδὼν Ὀμοῦ διςμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a
Valesio reprehensus, quod omnino reddidisset. Habet autem
 ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adver-
 bium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δη-
 λωτικόν. Τὸ Ὀμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad *Equit.* v. 245.
 λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς· quod autem addit, ὥς καὶ ἐν
Εὐρήνῃ, Καὶ μὴν Ὀμοῦ· σὺν ἧδε, omnino declarat, nunc una
 vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ
 μὴν Ὀμοῦ· σὺν, ἧδ' ἑγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum
 est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Ms. *Vatic.*
 Ὀμοῦ· σὺν ἧδη. Vide *L. Bos* *Obs. Crit.* c. IV. p. 14. Non
 aliter usurpant Ὀμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI.
 p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam
 ante nos observavit *L. Bos* *Anim.* c. VII. p. 34. *HEMST.*

Ead. I. 10. Ὀκτωκαιδεκαετες) Juveni illi octodecim annos
 nato. *BOURD.*

Ead. l. 14. 'Τὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri Μισουμένω*, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in *Epict.* III. p. 851. Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελὲς, "Ὅν οὐδείς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελὲς oportere legi εὐτελὲς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἰ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* et *Berglerus* ad *Alciph.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκείνον Θρασωνίδην ἄλλῃ σκηνῇ, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτελὲς καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίων εὐτελὲς in *Alciph.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχόν παιδισκαρίον. Ut autem ἐκπλαστά δάκρυα, sic in eodem *Menandri Μισουμένω*, Ἀκαμφεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε; quae a *Suida* conservata v. Ἀκαμφέσαντες, in *Comici Reliquiis* Clericum fugerunt. *HEMST.*

Ead. l. 15. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν). Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς et φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, et interpretare: prior ipse se adousavit multae dementiae, *GRAEV.*

Pag. 242. l. 4. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερωπὴν παρέσχον τότε στένοντες, adtulere mihi voluptatem tunc gementes. *GRAEV.* Παρέσχον τότε *W.* ed, uti et *Graevius* vidit esse legendum, et secutus est deinceps cl. *Hemsterhus.* *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. *HEMST.* Rectius ἄρά τι φ. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ὑπέργηρον) Vid. *Dial.* VI. §. 2. ubi omnes edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. et Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decropiti senis descriptionem habebis. *SOLAN.*

Pag. 243. l. 7. Βλον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ ὁ.) Nota piscatorum paupertas, et proverbio dictus ἀλίτων βλος: ea de re quaedam observans *Burmamn.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de *Anthedoniis*: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἐν δὲ καὶ πορφύρας καὶ ἐσόγων τὸν βλον ἔχοντες. *HEMST.*

Ead. l. 11. Ἡδὺ) *Euripidis* putem. Vide *Iphig.* Aul. v. 1250. et 1218. et *Herc. fur.* v. 281. et *Fragm. Græc.* p. 47. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaens C. L. G. p. 934. interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥς περ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξίμεναι τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος quod non est, quasi apud Sophistas glorians, et sese jactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex διὰ verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST. Paullo aliter Momus Jov. Trag. c. 26. ad Apollinem, qui quum imberbis esset adolescentulus, in seniorum Deorum concilio verba facere vereretur, dicit: ὥς τε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρόων ἤδη τὰ δοκοῦντα, μηδὲν αἰδεσθεῖς, εἰ ἀγένειος ὦν δημηγορήσεις. in quibus μειρακιεύεσθαι significat subrusticum illum pudorem, quem proprium esse constat pueris et adolescentulis minus liberaliter educatis: ergo paene contrarium jactantiae et proterviae illi juvenili, quae h. l. et alibi eodem verbo indicatur. Respondet Horatianum, juvenari Art. Poët. v. 246. ubi Gesnerus perite Graecum νεανιεύεσθαι confert, quod et ipsum verbum nostro scriptori satis familiare est. LEHM.

Ead. l. 14. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi aduetas habens, non illico offendatur audiens, Τί οὖν ἂν τις λέγει, nec solocum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt? Adjecta particula ἂν, praecipue in interrogationibus, sed et in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed et statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, Ceterum non jam amplius dicere possis. et sub finem Dial. XXX. οὐ γὰρ δὴ ἐκτεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν. et hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4. Ἡ τίς γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; Aoristum in Necyomantia cap. 17. εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide, quae supra notavimus. JENK. Λέγοι cl. Jensus et B. 2. In reliquis prave λέγει. SOLAN. Gataker. ad

Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγει· certe λέγει vel λέγη scribendum est. HEMST.

Pag. 244. l. 20. "Ὅμοια) Melius Ms. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά. Vulgo, ὁμοια τὰ ὄμματα κενά. GRAEV. Ὅμοίως omnino scribendum cum ed. J. et Mss. Gr. P. et L. pro vulgato ὁμοια minus concinno; quod et *Vorstlius* acute coniecisse video. SOLAN. "Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά· sed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apoll. Rh.* II, 254. Phineī vocat κενεῆς γλήνας, id est, interprete *Scholiasta*, τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut *Oedipi vacuos orbes Stat. Theb.* I, 53. et *vacua ora leonum VII*, 276. HEMST.

Ibid. Μόνον δὲ αὖ) Ms. κενὰ μόναι χῶραι. BOURD.

Pag. 245. l. 1. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς) *Phineus* fuit vates oculis captus: vid. *Apollo.* Biblioth. lib. I. *Lynceus* ἐξυδερχέστατος. *Eurip.* *Med.* GRAEV.

Ead. l. 5. Ὅποτε ἀνῆρ etc.) Uno ductu in Fl. ed. et Ms. Οκ. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. *Scrupulus* tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post Ὅποτε ἀνῆρ ἦσα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνῇ, quo forme modo *Pisc.* c. 19. Verum *Lucianus* stilus est. Vide *From.* c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικῇν, ὅλος εἰ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις· et alia multa, quae taedium adferrent, quaeque lectorem monitum aemel non latebunt. SOLAN.

Ibid. Ἡ ὁ γυναικεῖος;) Malim, ἢ ὅποτε γυνῇ· τὸ ὁ γυναικεῖος ex sequentibus istic repetitum videtur: ἀμείνων etc. ὁ γυναικεῖος. GUYET.

Ead. l. 8. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

Ead. l. 13. Μηδείας) Legendi omnino versus, quos tangit, apud *Euripidem* ipsum in *Med.* a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὥς τρις ἐν παρ' ἀσπίδα

Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 246. l. 2. Οὐδὲν χαλεπὸν, ᾧ Τειρεσία.) Interpretes: nihil acerbi, *Tiresia*: imo, non grave est quod quaero, seu, difficile explicatu. Sic in *Vit. Auct.* χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, nil grave est. GRAEV.

Ead. l. 9. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mammae marcuereunt, mammae factae sunt pannosae, ut *Martialis* loquitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. *Gracivius* scribendum ἀπετάκησαν, marcuereunt, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si *Tire-*

sias ex femina denuo factus est mas, oportuit; quoque mammarum tubera fieri contractioniora; cum mammae potius in feminis sint ἀνοταθίσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX. ἀνοταθίς dicitur is, qui porrectus jacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Πύρρον ἀνοταθίς etc. JEW. Ἀντετάθησαν Graevio obsecuti pro ἀντετάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. et Ox. Cod. est, SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. Graevius quin felici conjectura ipsam Luciani vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiore esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II. c. 8. Mulieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST. (Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀντετάθησαν, quod ipse ejus restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae sunt. Sed hio nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotæ. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, librorum ἀντετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀνοτείνεταί, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, et fit recta; certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀνοτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa. HEMST. in Add.) Defendit vulgatam etiam Elsnerus in Sched. Crit. p. 94. Verum ut concedam ἀντετάθησαν οἱ μαστοὶ quodammodo etiam ad h. l. apte explicari posse, tamen id maxime ambiguae foret dictum, quum proprie ἀνοτείνεσθαι de mammis captum cogitationem efficiat illi, quae huc convenit, plane oppositam. Atque talis ambiguitas tum maxime vitanda est, ubi de re agitur haud vulgari, imo paene portentosa, ut h. l. Unde non poteram non adsentiri Schmiedero, qui e cod. 2954. suadente Belino recepit ἀντεπλάθησαν, quae forma in 2956. transiit in ἀντετάθησαν, et hinc postremo factum ἀντετάθησαν. Quamquam et ἀντετάθησαν lectio est haud ineptae abscesserunt, ἀντεπλάθησαν secundum Suidam. Omnino conlulisse juvabit descriptionem mutatae feminae in marem apud Ouid. Metam. IX, 785. sq. LEM.

Pag. 247. l. 1. Ὅπότ' ἀκούσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ἐγίνοντο τινες;) Perspicuum est, hic intercidisae ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὡς (vel ὅτι) ὄρεα ἐκ γυναικῶν ἐγί-

νοῦτό τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel ὡς, vel ὄν, excidit, mea quidem sententia, ex loco *Aeliani* in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de *Aspasia*; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, *Ῥαπισθίως δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδου, καὶ εἰς τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἐταιρικά πράττειν ἐβιάζετο.* Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum *Aeliani* scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, et celebrat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀγοῦσα ὅμως ὡς οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἐταιρικά πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denno scribere. Ὡς pro ὄν passim scriptores, et *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. c. 2. ὡς ἦν φιλοχοήματος ὁ Σμωωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσαι. et alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in *Hermotimo* c. 24. Ἐλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν. adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. JENS.

Ibid. Ὅρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὡς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod *Guycto*, placuerat, ὡς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. c. 2. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκες ποτὶ ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Λάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet *Menippi* responsum, ἣν πον κἀκείναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc συγχυαῖς quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότε ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Λ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

Ibid. Ὅν) Coll. et P. In reliquis deest. SOLAN. In codd. 2954. et Aug. debita ei sedes concessa post ἀκούσης. secutus et *Schmiederus*. Ceterum nugatur quaedam de hujus loci structura *Abreschius Dilucc*. Thuc. p. 215. LENH.

Ead. 12. Τὴν Ἀηδόνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

Ead. 1. 9. Ἐπιν) Vid. *Ovid.* Met. III, 316. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τῶν ψευσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplexeris, probas. GUYET.

Ead. 1. 12. Μηδὲν ὑγὲς λέγειν) Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen

saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis: quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cethurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* *Ethic.* *Nicom.* IV. c. 7. *Aristoxeni Selinuntii* versus in *Hephaest.* *Ench.* p. 25. Τῆς ἀλαζονείαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντιες. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide *Poll.* IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de *Divin.* De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρήται. *HEMST.* *Supra Dial.* XIII, 1. *Alexander Macedo*: νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμονίων προφῆται ἔλεγον. *LEHM.*

Pag. 248. l. 7. Ἐμέλῃσας) Ἐμλίσας. *GUYET.* Pro ἐμλῃσας, quod nihili est, et omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμλίσας. Si tu, cum furore corripiebaris, *Ajax*, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid *Ulyssem* adcuras? ἐμλίσειν est membratim concidere. *Ajax* furore percitus pecudes jugulabat, et cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis Ajacem* flagelliferum v. 297. et seq. In *Mss.* tamen legitur ἐμέλῃσας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum *Agamemnon* dicit, *Ajacem* noluisse apud inferos adloqui *Ulyssem*, respicit ad *Homerum*, quem vide *Od.* A. v. 643. et 626. sicut et quae inferius de *Theti* arma in medium ponente narrat *Agamemnon*, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de *Trojanis* sententiam ferentibus, et quae respondet *Ajax*, novi, quae me damnaris, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri*:

Ἠεῖδ' οὖν δὲ Τρώων δίκασαν καὶ ἧλλάς Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. *GRAEV.* Pro ἐμέλῃσας, quod nihil est, et tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πᾶν *Graevius* scribendum ἐμλίσας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, *Ajax*, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid *Ulyssem* adcuras? *Ajax* enim furore percitus pecudes jugulabat, et, cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam *Mstos* habere

testatur vir cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfectorus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε. καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. Julian. Or. I. p. 83. ἂν τοὺς μὲν ἀνέστηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν et p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ᾗδῃ μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτείνειν ἐμέλλησε et τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII. p. 56. Ἐπίσης P. Ald. J. H. Fr. W. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλησας, vitiose. Ajacia exemplo furens celebris ille Ceryantes Quixotus in oves etiam desaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitalavi: μέλλειν enim cum sit membratim diacerpere vel concidere apud Dionys. Halic. A. R. VII. pag. 461. Apollodor. Bibl. I. p. 156. Schol. Apoll. Rh. IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit eruditiss. Kuhniius ad Diogen. L. I, 98. elegantem esse Graecismum observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus Infinitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quas loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἄλλ' ἔμελλον, scilicet ἀόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; et in illa frequenti apud Platonem formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Politic. VIII. pag. 726. B. Dinarch. in Demosth. p. 96. v. 26. οὐτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41. Α. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν ἐὰ μὲν ἔχει, ἐὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐμβουλευαῖν, Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠμείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254. Α. Λακταμώμοι δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δαδίοτες. Aeschyl. Pers. v. 816.

Τοὶ γὰρ κακῶς δρῶσαστες οὐκ ἴλασσονται

Πάσχονσι, ἐὰ δὲ μέλλουσι —.

Thucydides III, 55. οὐδὲν ἐμπροσώτερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμέλληκατε. Demosthenes Epistol. IV. pag. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μelleσαι. Exempla vero plura,

ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut li-
quido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit ver-
teritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τῶν ἐγ-
γυτάτω καὶ ὑφ' αὐν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδέν, ἀλλ' οὐδὲ μέλλη-
σαντος· quod pro μέλλεσαντος merito probavit, adlatis etiam
Luciani nostri verbis, doctiss. *Steinheilius*, errante, dum
bonum ducem deserit, *Waechlero*: vide Act. Erud. Lips. A.
1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. 'Αλλ' οὐχ ὁ ἐμόςτου-
το πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδὲ γὰρ μέλλει. Porro quam pro-
pna sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucy-
didis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Κατιάδαν,
οὐπάρ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim rece-
ptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo:
ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed et *Scholia-
stes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἑτε-
ρον. HEMST.

Ead. l. 10. Προσιπεῖν ἡξίωσας) Vide *Homeri* Od. XII.
CLER.

Ead. l. 13. 'Ἐπὶ τοῖς ὄπλοις) *Benedict.* pro armis. Verte, .
propter arma. GUYET.

Ead. l. 14. 'Ἀνανταγώνιστος) In *Thucydide* IV, 92. pro
ἀναναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι le-
gunt: *Wassio* probatum, et *Dukero* monenti ἀνανταγώνιστος
esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial.
Mort. et Hermot.* *Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque
locum notavit *Suicerus*. HEMST.

Pag. 249. l. 2. Τοῦ ἀντιποιοῦ] Erant enim *Ajax* et
Achilles nepetes *Aeaci*, alter *Telamonis*, alter *Pelei*, filius.
LEHM.

Ead. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς ἀντιποιήθη μόνος) Ut qui
solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix di-
cas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expres-
serint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὄπλων,
et verti debere, solus vindicabat. Sic in *Reviviscentibus*
Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ
ἀντιποιοῖν τοῦ ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON. Sic *Dial.
V*, 1. ἀντιποιεῖσθαι τῶν χρημάτων de hereditatum captatori-
bus, qui arrogant sibi aliena certando et aemulando. Potestas
verbi ex frequenti usu nota. LEHM.

Ead. l. 13. 'Τρομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo melius-
cule sese habebant haec; sed nondum sic etiam satis sana.

SOLAN. Plenius etiam interpungendum erat: sic ne suspicio-
ni quidem fuerit locus. Nam et Praesens ὑπομένει bene se
habet, quum Agamemnon etiamnum in vita cum heroibus
suis versari se somniet: quae orationis venustas exturbatur,
ubi cum Schmiedero lectionem duorum codd. Pariss. ὑπέμει-
νεν, vel Gorlitiensis ὑπέμεινεν, praeferre placeat. Nec opus
est cum Tr. Fr. Benedicto pro ἐπεὶ legas εἰ ἐτι, quo facto ne-
xus sententiarum extiterit minime Lucianus. De usu vo-
cis ἐπεὶ cf. Diall. Marr. I, 2. et Timon. c. 30. LEMH.

Ibid. Παρὰ Τρωῶτι δικ.) Homer. Od. A. 544.

Παῖδες δὲ Τρωῶν δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis
Trojanis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses:
qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei
adjudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

Ead. l. 15. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in po-
ta praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judi-
caverit, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

Ibid. Ἀλλ' οὐ θέμις etc.) Ergo jam experimentis sape-
re didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysem in
Aj. Flag. v. 128.

— ὑπέκοπον

Μηδὲν ποτ' εἰπὴς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
tractum est ab Ajacis impia in Deos superbia, cujus in ea fa-
bula paullo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae
negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἡσεβήκεναι
περὶ τοὺς θεοὺς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βου-
λομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγε-
γραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρώου· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπέσθη
τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero
Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem
fecisset, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Uly-
sem se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva qui-
dem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum
Achillis sibi abjudicatorum auctorem statuatur. HEMST.

Pag. 250. l. 1. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι)
Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: etsi ipsa Minerva
hoc nolit. Tu verte: non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.
Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. Illad.
E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὁτομαι ἄλκας ἔσεσθαι

'Ελθόντ' ἐκ Αὐκλῆς, οὐδ' εἰ μάλα κατερός ἐσσι.

Sic Lat. non si sequitur negationem; Liv. VII. c. 10. *Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. L. Bos Anim. c. XII. p. 57.

Ead. l. 12. Σώσιππος) Vide in Alex. c. 4. ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Sostrati cujusdam Boeotii vitam scripserat *Lucianus*, ut in Demon. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut et nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque et pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, nī per *Lucianum* foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo *Philostratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. *Hemsterhusius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem esse Sostratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 251. l. 7. Ἀποτιναῖν τὴν ἀξίαν] *Noster* de Mort. Peregr. ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτεινέαι· in Revivisc. est διδόναι τὴν ἀξίαν, meritas dare poenas, ad initium, et ὑπέχειν τὴν ἀξίαν· κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι etc. ὑπέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· paulloque post: ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν, ὧν δέδρακε. HEMST. I.

Ead. l. 16. Ἐκείνη ὑπερεπὸντες) Synes. Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γινέσθαι ὑπερεπὸν τῷ χρεῖν, οὐκ ἀστείας ἀπολογίας ἐστὶ. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in *Aeschyli* Choeph. v. 910. dicendo:

Ἡ μοῖρα τούτων, ὧ τέκνον, παραιτία. HEMST.

Pag. 252. l. 2. Βιάζομένῳ] Quod olim vulgatum erat, βιάζομενος, habebat, quod offenderet: primum usus verbi Passivus, rarissimus ille vel apud recentiores scriptores, licet passim eum offerri non diffitear, quantumvis de ea re, inprimis ad *Matth. Evang.* XI, 12. disputatum sit: vid *Dresig.* de Verb. Med. N. T. II, 6. Apud *Lucianum* certe nostrum nunquam Activum βιάζειν (*Indicis* Reitziani auctor nihilominus

finxit), neque βιάζεσθαι vi Passiva occurrit, uno forte loco excepto de Lucr. c. 11. ubi tamen de lectionis βιαζόμενον veritate adhuc dubitare licet: contra Medio hujus verbi usu a vi nihil apud Nostrum frequentius reperietur. Accedit etiam, quod h.l. ingratissima fuere ejusdem generis Participia deinceps eodem casu et eadem ratione usurpata, ἀναγκασθεῖς, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν, βιαζόμενος, πεισθεῖς. Unde recte mihi videbatur *Matthiae* e cod. 2956. edidisse βιαζόμενος, Media significatione, et structura gratius variante. LΞΗΜ.

Ead. l. 5. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλφος αὐτό) Lepide Noster videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονόις: cum nempe is, cujus manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meursium* et *Castellanum* de festis Graecorum videre licet. JENS.

Ead. l. 6. ἔλφος) V. JENS. et POTT. 102. et 166. SOLAN.

Ead. l. 7. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; et mox τῷ πρώτῳ pro τῇ πρώτῳ, quod forsitan etiam rectius. SOLAN.

Ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regim. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere *Lucianum* sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus et nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omissis sententia loci satis apte procedit; tametsi non invitum largiar, orationem ambitu paullo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui *Lucianus* commodè respondeat. Locutionem ipsam paullo aliter usurpavit *Maxim. Tyr. Dissert. XXXIX.* Σωκράτην δὲ τὸν μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HΞΜΣΤ.

Ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Qu. Hist. Conscr. c. 1. et Tyrann. c. 11. 18. Argumentum hoc latius exsequitur in Jov. Conf. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιδαψιλεύη) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo; quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex jussu judicis, aut

astelles jussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedia reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse judicem, aut tyrannum, et addit, si quidem neque ipsum gladium adcusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo ejus, qui primus caussam praebuit. Ad ea jam Sostratus, *Εὖγε ὦ Μίνως* etc. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, si ve auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de judice etc. tu auctarium addis de gladio.* Ita enim intelligenda sunt verba, et ea vis est p' raseos, *ἐπιδαψιλεύσθαι τινι πράγματι*, superaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budacum in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e Synesio habet: *Δέδωκε, καὶ εἰλήφαιμεν, καὶ ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως.* Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. c. IX. p. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque injuria castigavit interpretationem, qui, quamvis et ipse Budacum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, *ἐπιδαψιλεύη παράδειγμά τι*: haec enim locutio valere potest, *alterius dicta locupletiare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare.* Verum quoniam Lexicis, quas perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem et usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paullo dilucidius explanemus. *Δαψιλῆς, δαψίλεια, δαψιλεύειν* copiam et abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum et commoda diffundatur: *δαψιλῆς τῶν δωρεῶν δόσις*, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. *Spionia dapsilis musto; dapsili praventu fatigata vitis, Columellae.* *Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ*, quemadmodum *τῇ πενίᾳ πλοῦτος*, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II. o. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φανομένων ποικίλην δαψιλείαν: trita sunt *δαψίλεια τροφῆς*, τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν δαψιλείαν Diodor. II. p. 80. D. *Δαψιλεύεσθαι* non tantum *adfluere, abundare*, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur *δαψιλεύεται*: sed et passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψιλεύεται πρὸς τὸ πείραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων: nam quod scriptor *Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ.* Resp. ad Quaest. 96. agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλοῖς τοῦ ἔταινον δαψιλεύον-

μένον, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφιεύσθαι, solet reperiri. Pecora solent, si in ubertate pabuli largissima versentur, ἐνδαφιεύσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον ἄφθονον ἐνδαφιεύσασθαι πῆναι νομὴν ἀπαντοματίζοντα · sed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur adpellatum, ἐπίπερ αὐτῷ ἐνδαφιεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδαφιεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subjecta: *Ister*, *Athenaeo* teste XIV. p. 650. B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδαφιεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν · parique modo apud *Hesych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαφιεύσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo *Cyrillus Hierosol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαφιεύσατο ἡ πόνηρία τῆς εἰδωλολατρίας · itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri; quod extra Grammaticos vix alibi reperiās: vide *Suid.* in Ἐπέκλυσαν et Ἐπισπύσσα. *Hesych.* Ἐπιδαφιεύσει, μεγαλοψυχήσει · ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαφιευόμενος et Δαφιέστατος, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς θεομένοις · et μεγαλοψυχία, quam, interprete *Thom. Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἔτοιμος δαφίλια · sicut in *Aristide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. et in *Inscript. antiquis*, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαφιεύσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto similium verborum numero satis declarans. *Dionys. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολλοῖς πασόντων καὶ ἐπιδαφιεύσαντὸ τις ἐν τούτοις · oratione copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat: paullo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius*. Tum porro solenni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis et facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere. Χρήματα ἐπιδαφιεύομαι, *Philostorg.* apud

Suid. in *Αἰόντιος*. *Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὧ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατήρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαφιλεύσομαι* *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. *Εἰ μὲν ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προέλοιτο, επιδαφιλευνέσθω τὸ πέμπτον, insuper adjiciat et persolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem et *Suidas* posuit, egregius *Herodoti* locus V. cap. 20. ubi *Alexander Amyntae filius* ad *Persas* legatos jam jam dolis ejus perituros, *Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τότε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐωυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφείας επιδαφιλευνόμεθα ὑμῖν* in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. *επιδαφιλευόμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσιῶς αὐτῷ καὶ κατακόφως χρῆται* iisdem paene verbis *Hebraei* legislatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum *Solone* quidem comparari dignus est *Aegyptius*, qui fratrum sororumque paturae adversa connubia concedens εὐφώρησεν εἰς ἀσέλγειαν *επιδαφιλευόμενος δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν* p. 779. E. et p. 18. D. *τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν ἀνευ τέχνης γεωργικῆς επιδαφιλεύσασθαι.* Simili modo *Themistius* pag. 223. D. *επιδαφιλευσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνωνος καιρὸν μελωδίας* quod a *Petavio* versum, *insuper occasionem sit praebiturus: malim, sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus.* *Synes.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν *επιδαφιλευόμενος αὐτῷ πόρους* ubi veram sententiae vim idem *Petavius* non perspexit. *Euseb.* de V. C. III. p. 608. *Ὁ Σωτήρ . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ επιδαφιλεύσατο* quae vertentem *Valesium* scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui Genitivum, sed hoc in casu Accusativo parem, adjunxit *Xenophon* *Cyropaed.* II. p. 29. *ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖςδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος επιδαφιλεύσῃ* ubi pro liberaliter et copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens *Xenophontis* imitator *Basilius* *Hom.* X. p. 85. E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πει-

θῆ, καὶ ἐπιδάφιλεύσῃ τῶν ὕβρεων· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subjectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῇ σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδὲνα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπὲ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, sed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cujus tamen intellectus sit facilis, adhibuit *Origen*. in *Cels.* IV. p. 229. non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδάφιλευσάμενης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis Accusativus adjungitur a *Josepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδάφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balnearum etc. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit. Solet aliquando casu dissimulatio poni; quemadmodum apud *Nostrum* pro *Imag.* c. XIV. tu, *Luciano*, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδάφιλυνόμενος· nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paullo post ἀναπέφηνας subsequi jubeas καὶ ἐπιδάφιλυνόμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. *Plutarch.* de *Mus.* pag. 1146. E. *Soterichus* ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδάφιλεύσατο. *Philo* *Jud.* p. 711. C. *Moses* προδιαταξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδάφιλεύεται φάσκων· *Interpres*, insuper addit. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, jam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem *Noster* usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de *Andronico* homine perditissimo *Synesii* locum *Ep.* LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat *Synesius* flagitiis insignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris frugis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπιδάφιλεύσατο ταῖς ὑποθήσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. Haec postrema cum *Suidas* tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ πόρως ἐχρήσατο, quam isti verbo supra junxisse vidimus

Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est *Budaei* explicatio, *corollarium etiam et auctarium addidit his sceleribus, ob quae ejectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec *Petavius* discedit: eam quidem *Synsio* fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox ehumeret graviora, quibus cum ante vacasset *Andronicus* nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud *Firmi* de propudiosa muliercula Ep. XLI. οὐδεμίαν ἐλλείπον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθῆναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euseb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προελθὼν μείζον ἐπιδαφιλεύεται τερατολογίας: magnus *Valesius* eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: pluribus adhuc et absurdioribus figmentis exuberavit; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαφιλευσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζονως ἐπιδαφιλεύεται τερατολογίαις, magis auget cumulatque impii doctoris absurda portenta. *Gregor. Nyssen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαφιλευόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδαφίλουμένος, quod depravatam editur, cum *Suicero* verbum plane inusitatum constituam ἐπιδαφίσθαι) τῇ μεγαλοδοχεῖ τῶν χαρισμάτων: qui promisit Deus mentiri nescit, et supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, sive sententiam *Luciani*, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, *Minos*, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verseris. Utrovis modo ingenio *Graeci* sermonis aequae fuerit satisfactum. HZMST.

Ed. l. 14. Ποιῖς κολάζων) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν παντὶ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπηρέτας γενναμένους ὧν ἡ Κλωθὴ προστάττει, τιμῆσεις δὲ τοὺτους. Cur potius hanc *Parcam*, quam aliam, nominet, ratio est, quia *Μοῖραι* alio nomine Κλωθοῖ. *BOURD.* Rectius, quia *Clotho* princeps erat *Parcarum*, quippe cujus esset, filum mortalibus ducere, τὸ

κλώθειν s. ἐπικλώθειν. Cf. Charon. c. 13. 14. Unde alibi καθ' ἑξοχὴν Clotho a Nostro dicitur ἡ Μοῖρα, ut supra Dial. VI, 1. et XIX. extr. Ceterum Κῆρας quidem novi et Κατακλώδας βαρείας pro Μοιρῶν nomine occurrere: sed αὖ Κλώθοι plurali numero de eunctis Parcīs me quidem praeterierunt. ЛЕНМ.

Pag. 253. l. 7. Δοκεῖς) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύεις: sin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare jussorim in futurum δόξεις. НЕМСТ. Falso verba cepit Hemsterhusius: neque enim διότι et sequentia significant fructum ipsum illum, quem ex sophisticis quaestionibus latronem percipere vult Minos, sed causam fructus illius percipiendi: nam διότι constat esse propterea quod: et τοῦτο, lucrum illud, quod facturus est Sostratus, indicatur demum inde a verbis: ἀπόλυσον αὐτὸν etc. Rectius vett. interpretes διότι per quandoquidem reddiderunt, quam Hemst. per ut. Sic intellectis verbis nec erit, cur mutes temporum rationem: imo potius ne mutes, magnopere cavendum. ЛЕНМ.

S U P P L E N D A.

- Pag.* 3. l. 5. *Jo. Seager.* in *Classic. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 126. sq. conj. ἴσα λεγέσται σε οἷς καὶ σὺ etc.
- Pag.* 6. l. 6. *idem* *ibid.* ἐπὶ τοῦτοις αὐθις (pro αὐτοῖς) ἀφ' ἡμῶν etc. inaptissime.
- Pag.* 8. l. 18. et *Courier.* ad *Asin.* p. 233. ab omni verborum vulgatorum, 'Ἄλλ' οὐτε etc. tentatione sedulo abstinendum censet.
- Pag.* 19. l. 1. commendat *Seagerus* interpunctionem nunc editam: τί τοῦτο; δακρύεις;
- Pag.* 21. l. 10. ἐπ' ἐμὲ in εἰς ἐμὲ mutari graviter vetat *Courier.* ad *Asin.* p. 253.
- Pag.* 30. l. 16. ἥδιον *Seager.* pro ἥδιον.
- Pag.* 40. l. 8. cum verbis μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Πῆα etc. conferri *Seagerus* jubet verba *Plutarchi* *Apophth.* p. 523. ed. *Wyttenb.* Δημοσθένους δὲ καὶ ῥήτορος ἐκόντος, 'Ἀποκτενοῦσί σε Ἀθηναῖοι, ἐὰν μανῶσι, Ναί, εἴπην, ἐμὲ μὲν, ἂν μανῶσι, σὲ δὲ, ἂν σωφρονῶσι.
- Pag.* 48. l. 9. reperit articulum ἢ etiam *Courier.* in *Cod. Vatic.* ut ipse tradit ad *Asin.* p. 212.
- Pag.* 49. l. 28. (*Dial.* XVI. in. *idem* p. 247. corrigi vult: καὶ μὲν γὰρ, ὡς Ἀητοῖ, καὶ ἀ (pro καὶ τὰ) τέκνα etc.
- Pag.* 54. l. 2. *Jacobs.* *Animadv.* ad *Achill. Tat.* p. 446. ante μονονουχί inseri vult καί.
- Pag.* 57. l. 17. (*Dial.* XIX. l. 4.) ἐπ' ἐκείνην mavult *Courier.* ad *Asin.* p. 253.
- Pag.* 62. l. 14. conj. *Seagerus* καλὴ μὲν pro ἰκανὴ μὲν. quod ambabus renuendum.
- Pag.* 72. l. 4. αὐτὴ etiam *Courier.* vult restitui ad *Asin.* pag. 232.
- Pag.* 77. l. 3. Ἀφρ. Ἐπὶ τοῦτοις λαμβάνω. *Seager.*
- Pag.* 94. l. 11. post μονόφθαλμος interrogationis signum in comma mutandum.
- Pag.* 117. l. 1. ὡς ἔδειξε parenthesi includi vult *Seagerus*, et verti: id quod eventu deprehensum est.

- Pag.* 121. l. 5. (Dial. X. in.) τὴν (pro ἣν) ἀποσπασθεῖσαν etc. corrigi vult *Courier*. ad *Asin.* pag. 258. quo nunc non opus est.
- Pag.* 150. l. 1. conj. *Seager*. οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις.
- Pag.* 151. l. 10. idem βούλονται pro βουλεύονται.
- Pag.* 165. l. 14. idem ἔπειθ pro τραπεῖ, nescio an *Jacobsianae* conjecturae conscius: conferri jubet *Plutarch.* Vit. *Pampej.* p. 1176. ed. *Steph.*
- Pag.* 199. l. 5. idem περὶ αὐτοῦ (ut in ed. *Lips.*) i. e. de *Morte.*
- Pag.* 200. l. 10. idem μόνον αὐτὸ (ut *Hemst.*) pro αὐτόν.
- Pag.* 202. l. 12. idem παριόντα (irrepentem) pro παρόντα.
- Pag.* 212 l. 12. idem ἐγὼ σοι καὶ ὑπὲρ (pro περὶ) τοῦ Ἑρωτος etc. quod nullo modo probandum.
- Pag.* 214. l. 2. idem ita interpungendum censet, ut jam factum est.
- Pag.* 217. l. 5. idem vult: ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν· αὐταῖς γὰρ κρηπίδων ἀξιοῦντα.
- Pag.* 219. l. 16. τὰλλα pro τὰ πολλὰ egregie substitui vult *Courier*. ad *Asin.* p. 234.
- Pag.* 221. l. 10. τὰ δ' ἐντεῦθεν idem p. 316.
- Pag.* 223. l. 9. *Seager*. δέτοι pro δέτον.
- Pag.* 228. l. 1. idem. defendit ἐν τῇ ῥάβδῳ his locis collatis: *Xenophont.* *Memorr.* III, 9, 2. *Plutarch.* Vit. *Philopoem.* p. 657. *Steph.* et Vit. *Demetr.* p. 1652. *Joseph.* *Antiqq.* VI, 9. p. 250. *Huds.* *Luc.* *Evang.* XXII, 49. et *Math.* *Evang.* XXVI, 52.
- Pag.* 238. l. 4. idem vult ὡς τὸ βαρβαρικόν, cum antecedd. junctum: ut in homine barbaro, dignitatem multam adparuisse.
- Pag.* 239. l. 7. idem προβολὴν, ipsum contum praetentum.
- Ead.* l. 11. ἀρχὴς ἐπὶ (pro ὑπὸ) τὴν πυγὴν.
- Pag.* 242. l. 8. ὁδύρονται τι τοσοῦτον ἄρα τὸ φέλλτρον αὐτοῦς ἔχει τοῦ βίου. *Courier*. ad *Asin.* p. 319.
- Pag.* 252. l. 14. tentat *Seager*. πῶς (et legitur ὅπως) et legi vult ὡς.
- Pag.* 359. formulam ἐν τῷ ἀσπὶ ἣν similiter explicat *Courier*. ad *Asin.* p. 317. sq. ac nos, apte collatis *Asin.* c. 56. ἡ ἀνθρώπου ἐν et c. 14. ὑπόμνητον ἐν τῷ ὄντι. Minus quadrare videtur *Necyom.* c. 20. ἐν τῷ τοιοῦτῳ.

